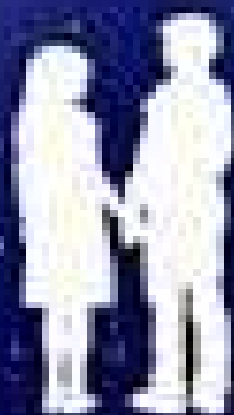

TUONG MUC ĐONG
[300 x 400 x 1]

Thế giới Đen trắng Sắc màu của Anh

TRUYENFULL.ON

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 80: Ngoại Truyện 1 \(2\)](#)

[Chương 81: Ngoại Truyện 1 \(3\)](#)

[Chương 82: Ngoại Truyện 1 \(4\)](#)

[Chương 83: Ngoại Truyện 1 \(5\)](#)

[Chương 84: Ngoại Truyện 1 \(6\)](#)

[Chương 85: Ngoại Truyện 1 \(7\)](#)

[Chương 86: Ngoại Truyện 1 \(8\)](#)

[Chương 87: Ngoại Truyện 1 \(9\)](#)

[Chương 88: Ngoại Truyện 1 \(10\)](#)

[Chương 89: Ngoại Truyện 1 \(11\)](#)

[Chương 90: Ngoại Truyện 1 \(12\)](#)

[Chương 91: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 92: Ngoại Truyện 2 \(2\)](#)

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Gần cuối hè, thành phố vẫn giống như một cái lồng hấp to lớn đầy nắp vào buổi trưa, oi bức khiến người ta khó thở.

Sau khi Nhan Hàm tắt lửa, nước sôi ùng ục trong nồi, cô không lập tức mở nắp nồi ra, mà tiếp tục đun thêm năm phút. Chờ bột báng xuất hiện, trực tiếp súc dưới vòi nước.

Nhan Hàm hài lòng nhìn trong lưới lọc, viên bột báng chắc nịch lại trong suốt.

Hôm nay đặc biệt oi bức, Nhan Hàm hiếm khi rảnh rỗi, không làm gì cả, cô đặc biệt làm chè xoài bột báng mình thích nhất, coi như món tráng miệng buổi trưa. Cô múc ra chè xoài bột báng đã làm xong vào trong bát thủy tinh trong suốt, đặt trong tủ lạnh, định ướp lạnh một tiếng rồi ăn.

Sau khi đóng cửa tủ lạnh, Nhan Hàm nghe được tiếng rung của di động trên bàn trà.

Chờ cô đi qua, trông thấy người đại diện Khưu Qua của cô mở cuộc họp nói trong nhóm sắp xếp chuyện họp hành tối nay, cô bấm mở, tham gia cuộc họp.

Khưu Qua nói: “Chủ đề mùa khai giảng lần này rất quan trọng, dựa theo kế hoạch theo biểu hiện, nhóm fan của Nhan Hàm ba mươi bảy phần

trăm là học sinh. Tỷ lệ này rất lớn, bởi vậy chúng ta phải coi trọng chủ đề mỹ thực mùa khai giảng.”

Nhan Hàm là blogger mỹ thực trên weibo, về phần cô là một blogger mỹ thực, tại sao lại có người đại diện thì càng bình thường hơn.

Hiện giờ là thời đại internet, người nổi tiếng trên mạng nhiều vô kể, quản lý người nổi tiếng trên mạng tự nhiên đúng dịp sinh ra. Nhiều người nổi tiếng đều tự mang lưu lượng, vì thế có người muốn đem phần lưu lượng này biến thành tiền.

Khuu Qua chính là người quảng bá trong truyền thuyết, đương nhiên Nhan Hàm không phải do anh ta quảng bá.

Lúc trước Nhan Hàm chỉ chia sẻ món ăn ngon mình làm trên weibo thôi, sau khi thi đại học cô nghỉ hè ở nhà nhàn chán, thế là đi theo ông cụ học nấu nướng.

Hồi trẻ ông nội Nhan Hàm là một đầu bếp, chỉ tiếc trù nghệ không người thừa kế.

Để đỡ dành ông cụ vui vẻ, Nhan Hàm theo ông học nấu ăn, không ngờ ông cụ thẳng thắn khen cô có thiên phú nấu ăn.

Cũng không biết là ông cụ cố ý dụ cô học nấu nướng, hay là Nhan Hàm thật sự có thiên phú về phương diện này, cứ tiếp tục kiên trì như vậy. Ban đầu quay lại video, là muốn ghi nhớ phương thức nấu ăn của ông cụ, sau đó quay lại bản thân cô.

Mỗi ngày đều đăng trên weibo, lúc bắt đầu không có fan, đương nhiên cô cũng không phải vì nổi tiếng.

Nhưng sau đó dần dần có người thích quá trình nấu nướng của cô.

.....

“Nhan Hàm, em cảm thấy thế nào?”

Vẫn chưa nghe được câu trả lời, Khuru Qua nhin không được nâng cao giọng lại hô lên lần nữa: “Nhan Hàm?”

Ánh nắng buổi trưa đang chói chan, cô gái làm tổ trong sofa, điều chỉnh tư thế để nằm thoải mái hơn, cô hơi kéo giọng nói: “Đều được.”

Khuru Qua vừa nghe lời này, bực bội nhưng chẳng biết làm sao.

Nhớ lại hồi ấy, Nhan Hàm nổi tiếng thật là một điều bất ngờ.

Khi đó Nhan Hàm và ông cụ dùng hoa quế trên cây quế trong sân nhà mình ủ rượu, khoảnh sân tinh xảo mang phong cách cổ xưa, hoa quế mọc đầy trên nhánh cây, dường như cách màn hình cũng có thể ngửi được mùi hoa quế.

Đó cũng là lần duy nhất Nhan Hàm xuất hiện trong video.

Cô gái hơi ngửa đầu dưới tàng cây hoa quế, mặc bộ đồ trắng, gió mát thổi qua, mang theo một đóa hoa bay ra, còn có góc áo hơi rộng của cô.

Gió mát, hoa quế, cô gái là điểm mạnh nhất trong cảnh tượng kia.

Lộ ra một dòng tiên khí.

Lúc Khuru Qua nhìn thấy video này liền cảm thấy ngạc nhiên, anh ta cảm thấy cô gái này thực sự là thần tiên, là loại thần tiên không ăn khói lửa nhân gian. Lúc ấy anh ta đã muốn liên hệ với Nhan Hàm. Ai ngờ cô gái này thật sự không giống như người bình thường, sau khi đoạn video này của cô nổi lên, cô lại thẳng thừng xóa bỏ.

Thật là hợp với cảm giác của anh ta, không ăn khói lửa nhân gian.

Cho dù Khuru Qua gọi điện bao nhiêu lần, câu trả lời nhận được đều là, không có hứng thú, không cần, cô không cần nhắc.

Cô không cần người khác theo đuổi tâng bốc, bàn chuyện tiền bạc với cô thì càng vô dụng hơn.

Lúc đó Khuru Qua vừa đáng tiếc lại bất đắc dĩ, ai ngờ ba tháng sau, tình thế thay đổi, Nhan Hàm chủ động quay lại tìm anh ta ký kết, cơ mà có điều kiện.

Yêu cầu của cô là chỉ đăng video làm ra món ăn ngon, cô không xuất hiện trước ống kính, không phát sóng trực tiếp, lại càng không tham gia bất cứ hoạt động offline nào.

Vì để mau chóng ký kết với Nhan Hàm, lúc ấy đầu óc Khuru Qua cũng nóng lên, mặc kệ điều kiện gì ký kết coi như là định rồi.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, anh ta cũng không biết nên mắng mình đầu óc không tốt, hay là mắng Nhan Hàm.

Lúc này, anh ta hình như cảm thấy bàn luận qua nhóm vẫn chưa hết giận, thế là trực tiếp gọi điện thoại qua.

Anh ta nói một hơi: “Nhan Hàm, tôi nói với em này, đừng thấy video chủ đề lần trước của em hưởng ứng tốt như vậy, chuyển đi mấy vạn, nhưng nếu có một kỳ làm không tốt thì sẽ bị mắng. Em có biết blogger mỹ thực bây giờ, cạnh tranh quyết liệt bao nhiêu không?”

Khuru Qua luôn buồn lo vô cớ, thực ra Nhan Hàm chính là blogger mỹ thực nổi tiếng nhất, không ai vượt qua.

Nhan Hàm ừ nhẹ một tiếng: “Em biết rồi.”

Khuru Qua thấy giọng điệu thản nhiên này của cô, anh ta đang muốn dẫn dò, ai ngờ Nhan Hàm đột nhiên nói: “Em có điện thoại khác gọi vào, cúp trước nhé.”

Sau khi chờ cô ngắt máy, Khuru Qua sững sốt, mặc dù có điện thoại gọi vào, dựa vào gì ngắt cuộc gọi của anh ta trước?

Người gọi tới là bạn cùng phòng ký túc của cô Ngải Nhã Nhã, bảo Nhan Hàm giúp đỡ đến tòa lầu hành chính lấy một phần tài liệu, mặt khác hai người bạn cùng phòng ở trường vắng mặt, Ngải Nhã Nhã phải cầu xin cô tới giúp.

*

Khu chung cư Nhan Hàm đang ở cách trường học chỉ mười phút, lúc cô đến trường, gần cổng trường toàn là người.

Sinh viên mới nhập học, luôn luôn rất náo nhiệt.

Nhóm đàn anh đàn chị mặc áo thun màu sắc khác nhau của từng khoa, đang nhiệt tình chỉ dẫn phương hướng cho sinh viên mới, còn có không ít đàn anh ân cần chuyển dời hành lý.

Về phần sinh viên mới, thực ra rất dễ phân biệt, cách ăn mặc gần giống như học sinh cao trung.

Trên khuôn mặt mỗi người còn mang theo vẻ ngây ngô non nớt, giống như trái cây chưa chín, cũng khỏi cần nếm thử, vừa thấy đã biết còn chát.

Nhan Hàm mở ô che nắng, đi trên con đường chính của trường. Chiếc ô che khuất khuôn mặt cô, nhưng một đôi chân dài trắng ngần không thể nào che được.

Người đi ngang qua cô thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn cô.

Thậm chí còn có nam sinh mặc áo thun khoa máy tính, chủ động đi qua hỏi cô có phải sinh viên mới không.

Tới tòa lầu hành chính, Nhan Hàm đóng ô lại, tiến vào. Đúng lúc Trần Thần ở cùng ký túc xá gọi điện tới, cô hỏi: “Nhan Nhan, Ngải Nhã Nhã gọi điện cho cậu chưa?”

Nhan Hàm kẹp di động giữa gò má và bờ vai, hai tay đang xếp lại chiếc ô.

Cô có một thói quen, mỗi lần dùng ô xong, nhất định phải xếp lại theo đường hoa văn.

Thang máy đang biểu thị từ tầng năm đi xuống.

“Gọi rồi.” Nhan Hàm tỏ vẻ hồ hững nói.

Trần Thần cười hì hì nói: “Bây giờ cậu đang ở trường hả? Trong nhóm sinh viên mới có trai đẹp không?”

Nhan Hàm nghe cô bạn hỏi những lời này, cô nhớ lại, vừa rồi cô từ cổng trường đi tới đây, những nam sinh mới nhìn thấy đa số đều đeo mắt kính, áo thun quần soóc, chẳng có chút liên quan tới đẹp đẽ, ngay cả thanh tú cũng không có.

Cô khẽ a một tiếng.

Trần Thần thất vọng nói: “Một người cũng không có ư?”

Đinh, thang máy tới lầu một.

Nhan Hàm cup mắt, dùng sợi dây mỏng trên chiếc ô cột lại chiếc ô, khẽ a một tiếng: “Cậu cảm thấy trường chúng ta tồn tại loại sinh vật đàn em đẹp trai sao?”

Đi cùng câu nói châm biếm này của cô là tiếng thang máy trong trẻo vang lên.

“Em yên tâm, bạn học trường chúng ta rất nhiệt tình, các đàn anh đàn chị cũng rất thân thiện...”

Trong thang máy, ngoài thang máy, xuất hiện sự tĩnh lặng trong chớp mắt.

Nhan Hàm ngẩng đầu, thoáng chạm vào tầm mắt người trong thang máy.

Đó là một đôi mắt hết sức xinh đẹp, đã từng thấy con mắt trẻ sơ sinh rồi chứ, đen láy tỏa sáng, mang theo vẻ thuần túy còn chưa bị thế giới này ô nhiễm, chỉ là con người đen của người này mặc dù sáng ngời, nhưng lại quá lạnh lùng.

Trên mặt anh đeo một chiếc khẩu trang.

Ánh mắt này quá đẹp, thế nên khiến người ta có một loại xung động muốn kéo ra khẩu trang của anh.

Mũi chàng thiếu niên cao thẳng, đem rìa khẩu trang nhấc lên một độ cong, giống như chỉ cần một chút nữa có thể thấy khuôn mặt anh, nhưng khẩu trang thật sự che rất kín.

Lúc này giáo viên đứng bên cạnh chàng thiếu niên hơi xấu hổ, liếc mắt nhìn Nhan Hàm một cái.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, bọn họ đều nghe rõ những lời kia của Nhan Hàm.

Mất mặt rồi.

Cũng may chàng thiếu niên không để ý, khẽ khàng dời tầm mắt của mình, làm động tác tay mời, để giáo viên bước ra thang máy trước. Bọn họ vừa ra thang máy, đi thẳng về phía cửa chính.

Nhan Hàm chậm rãi quay đầu lại.

Chàng thiếu niên này thật là hết sức nổi bật, vóc dáng rất cao, từ sau lưng nhìn qua, áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản nhất quần quanh thân hình mảnh khảnh, áo sơ mi trắng nhét trong lưng quần, một đôi chân dài quả thực rất bắt mắt.

Giờ phút này anh đang bước đi, lộ ra một đoạn mắt cá chân giữa ống quần và chiếc giày đen.

Trắng trẻo, thon gầy.

Chặc.

Xương mắt cá chân này, có thể ngắm hằng năm.

Lúc này người đã đi ra cửa chính, không nhìn thấy bóng dáng nữa. Nhan Hàm chậm rãi quay đầu lại, lúc này thang máy lại đi lên lần nữa.

Cô yên lặng đứng tại đó.

Trong đầu hiện lên khoảnh khắc tầm mắt họ đối diện lần nữa.

Giờ phút này có một loại cảm giác như bị điện giật, đột nhiên hậu tri hậu giác nảy sinh cảm giác tê dại chạm tới đáy lòng, như là uống vào rượu đế mạnh nhất.

Tác dụng chậm lập tức dâng trào.

Mẹ nó, ai nói trường các cô không có đàn em đẹp trai.

Tới trên lầu, Nhan Hàm gõ cửa tiến vào, nói với giáo viên hành chính, mình tới lấy tài liệu.

“Em và Ngải Nhã Nhã quan hệ không tệ, tôi tưởng rằng em ấy khẳng định không tìm được người.” Nhân viên hành chính trong khoa Tăng Di lớn tuổi hơn các cô, cơ mà coi như tuổi tác xấp xỉ, quan hệ tốt với Ngải Nhã Nhã.

Ngải Nhã Nhã là người giúp đỡ lớp sinh viên mới, lần này nhờ Nhan Hàm giúp đi lấy tài liệu sinh viên mới.

Lúc này, Nhan Hàm chỉ cho rằng, ý Tăng Di nói là cô bằng lòng qua đây giúp Ngải Nhã Nhã lấy đồ đạc. Thế nên cô cũng không nghĩ nhiều, cẩn thận cùng Tăng Di kiểm tra thứ cần lấy.

Cô lấy xong tài liệu, Tăng Di gọi cô lại.

Tăng Di nói: “Đúng rồi, lớp này có một sinh viên bị bỏng nặng hồi cao trung. Trước đó có rất nhiều truyền thông đưa tin về câu chuyện thân tàn chí kiên của cậu ấy, lãnh đạo trong khoa nghe xong đều rất cảm động, cho nên chủ nhiệm khoa đặc biệt dặn dò, bảo chúng ta làm cho tốt, phải giúp đỡ vị bạn học này mau chóng hòa nhập với đoàn thể.”

Nhan Hàm tưởng rằng Tăng Di muốn mình dặn lại cho Ngải Nhã Nhã, thế là cúi đầu nhìn thoáng qua danh sách sinh viên trong tay: “Tên là gì?”

Tăng Di suy nghĩ, đột nhiên bất đắc dĩ nói: “Coi trí nhớ của tôi này, chuyện nói mấy hôm trước giờ quên mất rồi.”

Nói xong, Tăng Di định lục tìm lịch sử trò chuyện trước đó, nhưng tìm thế nào cũng không tìm ra.

Bởi vì có sinh viên khác tới tìm, Tăng Di đành phải nói: “Đợi sau khi tìm được rồi tôi sẽ cho em biết.”

Nhan Hàm gật đầu, đáy lòng suy nghĩ chuyện này phải nhớ nói với Ngải Nhã Nhã.

Lúc cô đi đến cửa chính tòa lầu hành chính, lấy ô đang muốn mở ra, ai ngờ vừa ngước mắt lên, thấy một chiếc xe có rèm che màu đen đỗ ở ven đường.

Dưới ánh mặt trời, dáng người thiếu niên mảnh khảnh cao ngất, so sánh với nam sinh lui tới xung quanh, quả thực giống như một dòng nước trong suốt.

Giáo viên trước đó ở bên cạnh anh hình như còn nói thêm hai câu.

Sau đó, anh vươn tay mở cửa xe.

Người ta đều nói xe sang xứng người đẹp, giờ phút này cảnh tượng xe sang xứng thiếu niên đẹp, vẫn đẹp tựa bức tranh.

Rốt cuộc, giáo viên vẫy tay, thiếu niên xoay người tiến vào trong xe.

Chưa đến một lúc, chiếc xe quá đắt đỏ kia biến mất dưới tầm mắt, Nhan Hàm thu hồi tầm mắt.

Cô vươn đầu lưỡi, khẽ liếm cánh môi dưới.

Nhất định là vì hôm nay quá nóng.

*

Xa xa, trong chiếc xe đang chạy đi.

Tái xế nhìn phía sau qua kính chiếu hậu, cười nói: “Nóng không, nếu nóng thì tháo mũ và khẩu trang ra đi.”

Chàng thiếu niên ngồi phía sau không nói gì, nhưng vươn tay tháo mũ và khẩu trang ra, lộ ra gương mặt tựa bức tranh, anh có mái tóc ngắn đen nhánh, mũi cao thẳng, cánh môi trơn bóng mang theo chút ửng đỏ.

Từ lúc lên xe tới giờ, anh chưa nói lời nào.

Giờ phút này anh nghiêng đầu nhìn ngoài xe, tuy rằng bên ngoài nóng bức, nhưng sân trường nổi tiếng lâu năm này càng nhiệt tình hơn, nó đang nghênh đón một nhóm sinh viên mới lần nữa.

“Tôi thấy giáo viên và bạn học trong trường đều rất thân thiện, sau khi trở về phu nhân cũng có thể yên tâm.”

Tài xế tiếp tục cười nói một câu, sau đó im lặng, chuyên tâm lái xe.

Trong đầu chàng thiếu niên đột nhiên vang lên câu kia, âm thanh kia có chút châm biếm.

“Cậu cảm thấy trường chúng ta tồn tại loại sinh vật đàn em đẹp trai sao?”

Thân thiện?

A, rốt cuộc, trong cổ họng anh tràn ra một tiếng cười lạnh hết sức khê khàng.

—

Lời tác giả:

Bùi thiếu gia: trong trường có đàn em đẹp trai không?

Nhan tiên nữ: có.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cậu, đừng, nằm, mơ.”

Nhan Hàm nói từng chữ một trong điện thoại, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, cô xem như hiểu biết chân chính rồi, cái gì gọi là được voi đòi tiên.

Vốn tưởng rằng cô chỉ giúp Ngải Nhã Nhã đến văn phòng lấy tài liệu, nhưng không ngờ bây giờ người này lại dám nói, muốn bảo cô giúp mình kèm cặp lớp sinh viên năm nhất một tháng.

Ngải Nhã Nhã: “Hàm nhi, nếu cậu không giúp tớ, thầy sẽ thật sự giết tớ đó.”

“Không làm.” Nhan Hàm lấy ngón tay gỡ ra sợi tóc dài bị rối dính tại mép tóc mai, cô nói thẳng.

Giọng Nhan Hàm thản nhiên, toàn thân lộ ra vẻ lười nhác.

Dù sao người thầy muốn giết là Ngải Nhã Nhã, cũng không phải mình.

Giúp đỡ lớp sinh viên mới đại học A sắp đặt hai sinh viên năm hai, một sinh viên năm ba, Ngải Nhã Nhã chính là sinh viên năm ba. Về phần Nhan Hàm, cô luôn không có hứng thú với những điều này. Kết quả ngay bây giờ Ngải Nhã Nhã nói với cô, cô ta đăng ký tham gia hoạt động du học một tháng tại Cambridge, lịch trình mâu thuẫn.

Bên phía giáo sư cho phép Ngải Nhã Nhã nghỉ, nhưng với điều kiện phải tìm được người thay thế cho mình.

Ngải Nhã Nhã nghĩ tới Nhan Hàm trước tiên.

“Không làm.”

Vẫn là hai chữ, rõ ràng dứt khoát.

Ngải Nhã Nhã không nghĩ tới mình đã nói đến đây, Nhan Hàm vẫn từ chối cô ta, lúc này thật sự muốn rơi xuống vài giọt nước mắt cá sấu, cô ta nói: “Nhan Hàm, hiện tại tớ thật sự chỉ có thể cầu xin cậu. Hai người họ còn chưa trở về trường.”

Ngải Nhã Nhã nói tới hai nữ sinh khác trong ký túc xá, hồi Nhan Hàm học năm nhất cô vẫn ở phòng ký túc, sau đó dọn ra ngoài, tự mình thuê phòng. Cơ mà người trong phòng ký túc thường xuyên đến chỗ cô ăn cơm chùa.

Thế nhưng bọn họ chỉ biết Nhan Hàm nấu ăn rất ngon, không hề biết cô chính là blogger mỹ thực rất nổi tiếng trên weibo kia.

“Nhan Hàm, bây giờ tớ nói với thầy không tìm được người thay tớ, tớ thật sự sẽ bị đánh chết đó.” Ngải Nhã Nhã bi oán nói.

Nhan Hàm thật sự bị tức đến mức cười, lúc này cô lấy lại tinh thần, chẳng trách hồi trưa lúc ở tòa lầu hành chính, Tăng Di nói chuyện với cô như vậy, đây là Ngải Nhã Nhã định giờ trò làm trước báo sau.

Nhan Hàm còn muốn nói chuyện, đột nhiên trong di động truyền đến một đoạn phát thanh nhắc nhở hành khách mau chóng đăng ký.

Người này đã ở sân bay rồi...

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn di động, bên trong truyền đến tiếng bất cần của Ngải Nhã Nhã: “Kèm sinh viên mới năm nhất có gì không tốt chứ. Nếu cậu giúp tớ, nói không chừng còn có thể gặp được đàn em trẻ trung non nớt đẹp trai, chân dài, còn nghe lời.”

“Ha ha.” Nhan Hàm thật sự bị sự không biết xấu hổ của Ngải Nhã Nhã chọc cười.

“Không nghe cậu nói nữa, tớ phải lên máy bay.”

Hình như sợ nghe Nhan Hàm nói ra hai chữ “không làm” nữa, đối phương đã tắt máy.

Lúc này trong phòng khách, gió lạnh điều hòa phả vào mặt, cũng thổi đi ngọn lửa bất diệt trong lòng Nhan Hàm. Cô suy nghĩ, chờ người này trở về, rốt cuộc là nên kho thịt hay chưng thịt đây.

*

Sau khi màn đêm buông xuống, toàn trường được ngọn đèn xung quanh tỏa sáng tô điểm, trước đó khi nghỉ hè tòa nhà vẫn u ám, lúc này tựa như rót vào sinh mệnh mới, chào đón sinh viên mới khóa này.

Quả nhiên là tòa lầu kiên cố, sinh viên mới thay đổi từng năm tựa như nước chảy.

[Đàn chị, bảy rưỡi tối nay, lầu ba phòng 306, bọn em muốn mở buổi họp lớp, mời chị đúng giờ tham dự.]

Tin nhắn này là của nữ sinh năm hai Văn Mộng Thanh gửi tới, hai sinh viên năm hai kéo cô vào một nhóm nhỏ.

Nửa tiếng sau Nhan Hàm mới nhận được tin nhắn này, cô vốn đã hẹn với Khưu Qua, mở cuộc họp nhóm, thảo luận chủ đề mỹ thực cho video kỳ

sau, bây giờ phải tạm hoãn.

Cô vội vã từ ngoài trường chạy tới, nhìn thấy không ít sinh viên mới đi dạo xung quanh dưới tòa lầu.

Quả nhiên vừa mới khai giảng, sinh viên mới không tìm được chỗ không chỉ một hai người.

Lúc này, trong cả hành lang không một bóng người, nhưng trong phòng học hai bên truyền đến tiếng ồn ào.

Xem ra hôm nay mở họp lớp, không chỉ có một lớp.

Nhan Hàm đến phòng 306, lúc cô đi vào, trên bục giảng không có ai, chỗ ngồi phía dưới ngược lại ngồi đầy người.

Phòng học vốn rộn ràng nhốn nháo, trong nháy mắt Nhan Hàm bước vào liền trở nên im lặng.

Hơn nữa là loại im lặng mà một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Nhan Hàm hơi nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua số hiệu trên cánh cửa, là phòng 306.

Cô hẳn là không đi nhầm chứ?

Lúc Nhan Hàm quay đầu lại nhìn cánh cửa, trong phòng học lại vang lên tiếng xì xào.

“Đây là nữ sinh lớp chúng ta sao? Sao tôi ở ký túc xá không phát hiện?”

“Không biết.” Hơi khựng lại, tiếng thán phục của nữ sinh lại âm vang, “Cô ấy rất đẹp.”

Đúng vậy, chính là rất đẹp, lộ ra vẻ xinh đẹp của tiên khí.

Khoảnh khắc phòng học lặng im ban này, có thể khiến mọi người cảm giác được.

Lúc này cô đứng ở cửa, mặc một chiếc áo voan xanh lá mạ, kết hợp với váy ngắn eo cao màu đen, xanh lá vốn là một màu sắc rất kén làn da, nhưng Nhan Hàm là loại người làn da dưới ánh mặt trời có thể có cảm giác trắng đến trong suốt. Người khác mặc màu này khẳng định là tai họa, nhưng cô mặc vào chính là mặc ra tiên khí.

Càng khỏi cần nói tới chiếc váy ngắn màu đen kia, quần quanh vòng eo nhỏ, đôi chân dưới làn váy vừa mảnh lại dài.

So với nữ sinh đang ngồi vừa thi đại học xong, còn có vẻ hơi quê mùa, Nhan Hàm đột nhiên xuất hiện tại phòng học, khiến tất cả mọi người có chút nín thở.

Lúc này Nhan Hàm không xác định quay đầu lại hỏi một câu: “Các bạn đều là lớp báo chí năm nhất ư?”

Phòng học vẫn rất im lặng, cũng may một nữ sinh ngồi hàng ghế trước cất tiếng nho nhỏ nói: “Phải, lớp báo chí năm nhất.”

Nhan Hàm yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc cô muốn nói, một người tiến vào từ cửa sau, tầm mắt của cô bị thu hút.

Cô vừa nhìn qua, rất nhiều người trong phòng học cũng quay đầu lại nhìn.

Người vào là một nam sinh, vóc dáng rất cao, mặc áo sơ mi trắng, một mình ngồi xuống dãy ghế cuối cùng trong phòng học.

Lúc này người trong cả phòng cũng dời ánh mắt từ Nhan Hàm chuyển sang anh. Bởi vì so với cách ăn mặc áo ngắn tay quần short, mũ lưỡi trai và khẩu trang trên người chàng thiếu niên này, có vẻ bắt mắt như vậy.

“Cậu ta không nóng sao?”

“Cơ mà cậu ta rất đẹp trai.”

“Quần thành như vậy cũng có thể nhìn ra đẹp trai, cậu không mê trai chứ.”

Tiếng động trong phòng dần nổi lên, Nhan Hàm hơi kinh ngạc nhìn chàng thiếu niên ngồi hàng cuối cùng.

Lại là cậu ta.

—

Chưa đến một lúc hai sinh viên trợ giúp năm hai tới nơi, thực ra khai giảng một tháng nay, chủ yếu là do hai người họ phụ trách, Nhan Hàm chỉ đến để hướng dẫn.

Nói đơn giản, Nhan Hàm phụ trách làm biểu tượng, thỉnh thoảng lộ diện là tốt rồi.

Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh là sinh viên lớp báo chí năm hai, là đàn anh đàn chị trực hệ của sinh viên mới lớp này.

Khi hai người họ đến, sắc mặt mỗi sinh viên đều sáng sủa, giống như nhìn thấy người thân.

Văn Mộng Thanh vừa nhìn thấy Nhan Hàm, đặc biệt ngượng ngùng nói: “Xin lỗi đàn chị, bọn em đến muộn.”

Nhan Hàm lắc đầu: “Là tôi đến sớm mấy phút.”

Lúc hai người nói chuyện, người trong phòng học nhin không được đánh giá Nhan Hàm. Hóa ra là đàn chị năm ba à.

Ngay sau đó, Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh bắt đầu chủ trì buổi họp lớp, có thể được chọn làm người trợ giúp, đều là sinh viên tích cực, quả nhiên lúc hai người tự giới thiệu, Văn Mộng Thanh là hội trưởng hội sinh viên toàn khoa, Hà Dương Danh là chủ nhiệm đảng viên trong khoa.

Nhan Hàm không tìm chỗ ngồi xuống, cô đứng tại vị trí sát cửa sổ tại một bên bục giảng.

Chờ hai người tự giới thiệu xong, Văn Mộng Thanh nhìn về phía Nhan Hàm, làm động tác tay mời, cười nói: “Vậy tiếp theo mời đàn chị của chúng ta tự giới thiệu một chút nhé.”

Nhan Hàm luôn không thích trường hợp như thế này, hồi cô mới vào đại học, chưa bao giờ thích dính vào việc này.

Nhưng lúc này, mọi người nhìn cô chăm chăm, cô chỉ có thể chậm rãi đi qua.

Chàng thiếu niên ngồi ở hàng ghế cuối cùng, rớt cuộc ngẩng đầu lên.

Tầm mắt Bùi Dĩ Hằng nằm tại người cô gái đứng trên bục giảng.

Ánh sáng đèn chân không trong phòng học lồng vào cơ thể cô, làn da cô trắng hơn một mức so với người khác. Tuy rằng cách rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt cô, chiếc mũi xinh xắn lại cao thẳng, độ cong hai má mượt mà lại dịu dàng, chẳng hề có góc cạnh dư thừa, là kiểu khuôn mặt hoàn mỹ trời sinh.

Lúc này cô còn chưa nói, cánh môi khẽ mím.

Đợi sau khi Nhan Hàm đứng vững, cô nhìn ánh mắt mong chờ lại nhiệt liệt của sinh viên mới phía dưới, cất tiếng: “Chào mọi người, tôi tên là Nhan Hàm.”

Cô tự cảm thấy không có gì đáng nói, sau khi nói tên mình thì nhất thời dừng lại.

Vẫn là Văn Mộng Thanh bên cạnh cười thay cô giải vây nói: “Mọi người có cái gì muốn hỏi đàn chị Nhan không, bây giờ có thể hỏi đó.”

Nam sinh khoa báo chí dường như hoạt bát hơn khoa kỹ thuật một chút, lời này vừa thốt ra ngay lập tức có người giơ tay, hô lên hỏi: “Đàn chị, nếu tôi có vấn đề về việc học, có thể hỏi riêng chị không?”

Giọng cậu ta chứa vẻ hài hước, nam sinh ngồi cạnh cậu ta còn phối hợp huýt sáo.

Trong đại học vừa khai giảng đàn anh thích đàn em thiếu nữ xinh xắn không ít, mà nam sinh mơ ước đàn chị xinh đẹp cũng không thua bao nhiêu.

Đó là một anh chàng có gan lớn, ngày đầu tiên khai giảng dám cứng đầu trêu ghẹo đàn chị.

Lúc này ở phía sau cùng phòng học, có tiếng rung nhẹ nhẹ.

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu, nhìn màn hình di động, xuất hiện tin nhắn.

Trình Tân Nam:[Mẹ nó họp lớp thật nhàm chán, nói toàn thứ vô dụng.]

Trình Tân Nam:[Nhưng mà tôi muốn biết, có nhân sĩ hỏa nhãn kim tinh nào nhận ra A Hằng của chúng ta không.]

Cao Nghiêu:[Tôi cảm thấy ý kiến kia của cậu thật thối nát, trời nóng thế bảo cậu ấy quần thành như vậy, cậu ghen ghét A Hằng của chúng ta phải không?]

Trình Tân Nam:[Cút đi, tôi là loại người này sao?]

Cao Nghiêu:[Phải phải phải chính cậu!!!!!!!!!!]

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhíu mày, không định phản ứng với đề tài nhàm chán của bọn họ.

Lúc này sắc mặt của Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh cũng không thoải mái, dù sao nam sinh này hỏi đề tài đứng đắn, nhưng giọng điệu lại không nghiêm túc.

Ngược lại Nhan Hàm đứng ở bục giảng liền nở nụ cười.

Ngũ quan của cô thật sự rất đẹp, có vẻ dịu dàng người vật vô hại, thoát nhìn chẳng hề tức giận. Đặc biệt là ánh mắt đen láy kia, đột nhiên chớp nháy, hơi khẽ cười, càng khiến người ta thả lỏng tinh thần, lòng đầy chờ mong câu tiếp theo của cô.

Nhan Hàm ung dung xoay người bấm chuột mấy cái, trên hình chiếu trước bục giảng xuất hiện một danh sách: “Đây là danh sách liên lạc của tất cả giáo viên.”

Lúc này nam sinh đưa ra câu hỏi còn chưa lấy lại tinh thần, Nhan Hàm hất cằm rồi hạ xuống: “Bây giờ cậu ghi lại đi.”

Sắc mặt nam sinh xấu hổ, nhưng vẫn lấy ra di động, ghi lại từng cái.

Chờ động tác nam sinh dừng lại, Nhan Hàm lại hỏi: “Ghi xong chưa?”

Nam sinh gật đầu.

Nhan Hàm hài lòng gật đầu, ngay khi mọi người nghĩ chuyện này xong rồi thì cô nói: “Thấy cậu chăm chỉ ham học như vậy, tôi sẽ báo với giáo viên chuyên ngành, để bọn họ nhất định chú ý tới cậu.”

Phụt.

Như là một giọt nước rơi vào trong nồi cháo còn nóng, âm lên một tiếng, trong phòng học vang lên tiếng cười.

Ngoại trừ Bùi Dĩ Hằng, mọi người không hẹn cùng nhìn anh chàng nam sinh đưa ra câu hỏi kia.

Mẹ nó đáng thương quá.

Con người lạnh lùng của Bùi Dĩ Hằng cũng hiện lên một tia bất ngờ. Theo tiếng cười của cả phòng học, bờ môi che đậy dưới lớp khẩu trang của anh khẽ nhếch lên.

Lúc này nam sinh ngồi đằng trước Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói với người bên cạnh: “Đàn chị này theo tôi thấy hơi khác biệt, cô ấy vừa tiến vào tôi cảm thấy đặc biệt thần tiên, hơn nữa trông yếu đuối lại khôn khéo.”

Nam sinh bên cạnh liếc xéo cậu ta một cái: “Bây giờ không phải thần tiên ư?”

“Thần tiên vẫn là thần tiên, chỉ là không dám trêu ghẹo, không dám chọc tới.” Nam sinh tỏ vẻ cầu xin nói, “Cảm thấy từ một con thỏ ngoan ngoãn dễ thương, thoáng cái...”

Nam sinh này nhất thời không tìm ra từ hình dung đã chuẩn bị, tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng ở phía sau đang nhìn Nhan Hàm.

Bấy giờ Nhan Hàm đang khẽ cười nhìn cậu nam sinh đặt câu hỏi ngồi run lấy bầy.

Tiểu hồ ly.

Thoáng cái biến thành tiểu hồ ly xảo quyệt, lúc không đắc tội cô, cô cười tủm tỉm. Đắc tội cô rồi, cô vẫn cười tủm tỉm, cơ mà sẽ giết bạn ngay không hề thương lượng.

Đột nhiên, di động trong tay Bùi Dĩ Hằng lại rung lên.

Trình Tân Nam:[Tại sao A Hằng vẫn chưa trả lời, chẳng lẽ buổi họp lớp của bọn họ rất thú vị ư?]

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy tin nhắn này, lần này anh trả lời.

“Ừm, rất thú vị.”

—

Lời tác giả:

Nhan Hàm: là buổi họp lớp thú vị hay là đàn chị thú vị?

Bùi thái tử: ừm.

Thái tử vì sao gọi là thái tử, sau này các bạn sẽ biết, về phần Nhan tiểu tiên nữ, cô ấy thật sự sẽ xử người trêu chọc cô ấy.

Nói thêm về tác phẩm này, không phải tình yêu chị em, không phải!!!

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vết xe đổ vẫn còn, sau đó không ai dám lỗ mãng nữa.

Tiếp theo là phần tự giới thiệu của sinh viên mới, bởi vì không ai muốn làm người đầu tiên, cuối cùng dựa theo số thứ tự sinh viên.

Nhan Hàm đứng bên cửa sổ cạnh bục giảng, cô hơi dựa vào vách tường phía sau, im lặng lắng nghe từng người tự giới thiệu trên bục. Lớp đại học khác với lớp cao trung thường bốn mươi năm mươi người, cả lớp này tổng cộng hai mươi một người.

Số thứ tự trong lớp dựa theo phân số nam và nữ, xếp hạng thành tích nhập học trước thì đứng trước, nhưng chờ tất cả nam sinh đều tự giới thiệu xong, Nhan Hàm vẫn chưa nghe được chàng thiếu niên ngồi ở dãy ghế cuối cùng trong lớp.

Lúc này anh ngồi ở chỗ kia, im lặng nhưng có cảm giác tồn tại.

Rốt cuộc, đợi mọi người tự giới thiệu xong, Văn Mộng Thanh đứng trên bục, hăng giọng cười nói: “Hiện tại, chúng ta chào đón bạn học cuối cùng lên bục.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi sau cùng chậm rãi đứng lên, ánh mắt mọi người rất cuộc có thể quang minh chính đại nhìn anh chăm chăm lần này.

Anh vốn đã cao, lúc này đứng trên bục giảng cao hơn mặt đất một đoạn, mọi người phía dưới phải nhìn lên anh.

“Chào mọi người, tôi tên là Bùi Dĩ Hằng.”

Vẫn là âm thanh nhẹ nhàng rành mạch như trước, mặc dù không nhìn thấy mặt anh, lắng nghe giọng anh đã đủ có thể khiến lòng người ta sinh ra thiện cảm.

Hà Dương Danh đứng bên cạnh có chút không vui, trước đó cậu ta và Văn Mộng Thanh đã nói, nam sinh để cậu ta lo, nữ sinh để Văn Mộng Thanh phụ trách. Kết quả vừa rồi có một nam sinh ngang nhiên trêu ghẹo Nhan Hàm không nói, lúc này lại tới một tên đội mũ đeo khẩu trang.

Cậu ta vốn là người có tính cách nghiêm túc, thế là lập tức mở miệng nói: “Bạn học này, sau này cậu và mọi người đều cùng một lớp, dù sao cũng không thể đeo khẩu trang và đội mũ mãi chứ.”

Nghe đàn anh nói như vậy, các bạn học khác ngồi phía dưới đều rất kích động.

Đặc biệt có vài nữ sinh, vừa rồi nói thầm rớt cuộc cậu ta có đẹp trai không, chỉ nhìn thấy dáng người thân cao eo nhỏ, một đôi chân thẳng tắp mảnh khảnh trong chiếc quần dài màu đen.

Thân hình anh mặc dù gầy, nhưng là vẻ cao gầy thẳng tắp đẹp mắt.

“Xin lỗi.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng cất tiếng.

Hà Dương Danh hài lòng gật đầu, đang chuẩn bị khích lệ một câu.

Ai ngờ, anh nghiêng mặt qua, đôi mắt dưới chiếc mũ lưỡi trai bình thản nhìn Hà Dương Danh: “Tôi không muốn tháo ra.”

.....

Phòng học rơi vào sự tĩnh lặng.

Hà Dương Danh có lẽ không ngờ tới sẽ có sinh viên hồ đồ không khéo léo như vậy, cậu ta tức giận vươn ra ngón tay, chỉ vào anh tức giận đến đỏ mặt: “Cậu, cậu quả thực là...”

Nhan Hàm vốn đầy hứng thú nhìn anh chăm chăm, còn tưởng anh sẽ tìm lý do gì.

Không ngờ thẳng thắn lỗ mãng như vậy.

Đột nhiên trong chớp mắt, trong đầu Nhan Hàm hiện lên lời nói của Tăng Di tại văn phòng hành chính.

—— lớp này có một sinh viên bị bỏng nặng hồi cao trung.

Giọng Hà Dương Danh ở bên cạnh tức giận đến phát run, nói: “Nhiều người như vậy, chỉ một mình cậu đeo khẩu trang...”

“Thôi đi.” Nhan Hàm nhìn Hà Dương Danh, mau chóng ngắt lời cậu ta, ngăn cản cậu ta nói tiếp. Cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, nhẹ giọng nói, “Cậu ấy đeo khẩu trang khẳng định là có lý do của mình, chúng ta nên tôn trọng ý muốn riêng của mỗi bạn học.”

Hà Dương Danh vẫn không phục, cứng rắn nói: “Nhưng mà...”

Nhan Hàm nhìn thẳng cậu ta, thấp giọng nói: “Đàn em Hà, trường học cũng không có nội quy nào, lúc mở họp lớp không thể mang khẩu trang.”

Giọng cô tuy thấp, nhưng Bùi Dĩ Hằng đứng trên bục giảng lại nghe rất rõ ràng.

Rốt cuộc Hà Dương Danh im tiếng.

Đợt khi Bùi Dĩ Hằng ngồi về vị trí lần nữa, phần tự giới thiệu cuối cùng kết thúc.

Tiếp theo Văn Mộng Thanh giới thiệu đơn giản về chương trình học chuyên ngành, chuyện này vốn để chủ nhiệm lớp làm, tiếc là chủ nhiệm của lớp báo chí năm nhất có hội nghị ở nước ngoài, tạm thời vẫn chưa về.

Nhan Hàm cảm thấy sinh viên lớp này đừng đi chơi xố số.

Từ chủ nhiệm lớp đến người trợ giúp, lại chẳng có ai đáng tin cậy, coi như xác suất cực thấp.

Sau đó là bầu cử ủy ban lớp tạm thời, bởi vì sắp tới có huấn luyện quân sự, đoán chừng sẽ có hoạt động các khoa, thế nên phải tìm trước vài sinh viên phụ trách về lớp học.

Chờ khi mọi việc xong xuôi, buổi họp lớp cuối cùng chấm dứt.

Người trong phòng học nhanh chóng tản ra như thủy triều.

Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh ở lại cuối cùng, Hà Dương Danh nói: “Không được, tôi phải tìm cậu ta nói chuyện, ngày mai huấn luyện quân sự rồi, cậu ta cũng không thể đeo khẩu trang huấn luyện chứ?”

Lời cậu ta nói, Nhan Hàm đều nghe hết.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng còn chưa đi, Hà Dương Danh đang định đi qua, Nhan Hàm lên tiếng nói: “Để tôi nói chuyện với cậu ấy.”

Hà Dương Danh còn muốn nói, cũng may Văn Mộng Thanh kéo cậu ta đi.

Cả phòng học chỉ còn lại hai người.

Lúc này, người ngồi hàng ghế cuối cũng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

“Bạn học Bùi.” Nhan Hàm đi qua.

Bùi Dĩ Hằng đứng lại, Nhan Hàm đứng trước mặt anh.

Vóc dáng anh rất cao, cô hơi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, thật lâu sau dưới đáy lòng yên lặng thở ra một hơi.

Trên người chàng thiếu niên có loại chín chắn ung dung điềm tĩnh, tựa như ngọc thạch, ôn hòa lành lạnh. Anh hoàn toàn không có vẻ rụt rè của một sinh viên mới, mặc dù đối mặt nói chuyện riêng với Nhan Hàm, vẻ mặt vẫn bình thản hờ hững như trước.

Ngũ quan duy nhất lộ ra bên ngoài là đôi mắt của anh, loại mắt hẹp dài, đồng tử rõ rệt, lông mi rất dài lại rậm, nhưng trong con ngươi lộ ra vẻ lạnh giá như băng như sương.

Nhan Hàm suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghiêm túc mở miệng nói: “Cậu có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm tôi.”

Cô sợ mình nói nhiều, đâm trúng chuyện đau lòng của nhà người ta, dù sao đang lúc thanh xuân bị một trận lửa lớn phá hủy dung mạo, hiện giờ chỉ có thể đeo khẩu trang, đáy lòng anh cũng nhất định rất khó chịu.

Thật khiến người ta thương xót.

Nghĩ đến đây, Nhan Hàm nhón chân, vươn tay vỗ nhẹ hai cái trên vai anh.

Cô nghiêm túc nói: “Cố lên.”

Thực ra Nhan Hàm cũng không phải người thích xen vào việc của người khác, cơ mà Tăng Di từng đặc biệt nhắc qua, hơn nữa lần đầu gặp mặt cảm giác quá hoảng loạn, chàng trai như vậy, số phận quả thật quá dày vò anh.

Nếu anh không bị hủy dung, khuôn mặt dưới lớp khẩu trang này, còn không biết gây họa cho bao nhiêu cô nàng đấy.

Thế là cô hơi mím cánh môi, nghiêm túc suy nghĩ, rồi thấp giọng nói: “Nếu không cậu cho tôi WeChat của cậu đi.”

Chàng thiếu niên nhìn cô, ánh mắt rớt cuộc nổi lên chút biến hóa.

Nhan Hàm ngược lại thấy anh không có hành động, giọng cô lại mềm xuống thêm mấy phần: “Cậu lấy di động ra đi.”

Dưới ánh mắt của cô, Bùi Dĩ Hằng lấy ra di động từ trong túi áo, khi anh vươn tay đưa qua, Nhan Hàm hơi cụp mắt xuống, nhìn bàn tay trước mặt cô.

Một đôi tay đẹp tới cực điểm trông như thế nào?

Nhan Hàm chớp mắt, hình như không nỡ bỏ qua bất cứ chi tiết nào của bàn tay này, có lẽ chính là vậy.

Ngón tay mảnh khảnh, khớp xương rõ ràng, bàn tay dày rộng thuộc về đàn ông, nhưng mỗi một tắc làn da trên bàn tay đều rất trắng nõn, chẳng hề thiếu sót.

Tâm trạng Nhan Hàm hơi lay động.

Cũng may cô kịp thời khắc chế hỗn loạn trong đáy lòng, thêm WeChat xong, cô mau chóng trả lại cho chàng thiếu niên, rồi tìm cơ hội vàng trốn đi.

Chờ cô đi nhanh một đoạn, lúc tới dưới tòa lầu, cô mới đứng lại bình phục tâm tình một chút.

Nhưng đủ loại ý tưởng trong đầu vẫn không thể dừng được.

Nhan Hàm cảm thấy cô chính là đàn chị, sao có thể buổi trưa vừa mơ ước xương mắt cá chân của người ta, bây giờ lại muốn nhìn tay cậu ấy chứ.

Mặc dù thật sự rất đẹp, nhưng không thể nghĩ tới.

Rất kỳ cục, rất kỳ cục!!

—

Hôm sau, huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên, tất cả mọi người dựa theo thứ tự trong lớp sắp xếp hàng ngũ trước, sau đó nhất trí đưa tới sân thể dục. Tối qua lớp trưởng được lâm thời chọn ra, nhìn thấy người đứng cuối hàng, cái người thân hình gầy gò cao ngất kia, cậu ta khẽ cắn môi chuẩn bị đi qua.

Nhưng lớp trưởng còn chưa đi qua, trái lại một bóng dáng mặc váy trắng đến gần.

“Bùi Dĩ Hằng.” Khi Nhan Hàm đi qua, cô trực tiếp hô lên.

Mọi người lớp báo chí năm nhất đều nhìn về phía cô, thấy Nhan Hàm nghiêm túc nói: “Chuyện tôi nói tối qua, cậu không quên chứ.”

Không đợi anh có phản ứng, Nhan Hàm đã nói với lớp trưởng: “Giáo viên trong khoa sắp xếp công việc cho tôi, đúng lúc Bùi Dĩ Hằng có thể giúp đỡ, hôm nay tôi mượn cậu ấy trước, xin phép nghỉ buổi chiều tôi trả người cho cậu.”

Lớp trưởng đương nhiên chẳng hề nghi ngờ lời nói của cô, gật đầu nói: “Vâng, đàn chị.”

Lúc này Nhan Hàm trực tiếp vươn ngón tay, ngoắc hai cái về phía Bùi Dĩ Hằng, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Cậu theo tôi qua đây.”

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ không nhúc nhích, người xung quanh đều đang nhìn hai người họ.

Nhan Hàm đi tới, thấp giọng nói: “Cậu không phải muốn tôi dắt cậu đi chứ?”

.....

Chờ hai người đi rồi, tiếng xì xào trong hàng ngũ bắt đầu nổi lên.

“Hứ, cậu ta không cần huấn luyện quân sự sướng quá đi.”

“Tôi vốn muốn nhìn bộ dạng cậu ta tháo khẩu trang, khẳng định đẹp lắm.”

“Cậu ta rất thần bí, số thứ tự không dựa theo phân biệt nam nữ, nhưng cậu ta là người cuối cùng, hẳn là người cuối cùng chuyển tới.”

“Cái này cậu cũng biết, vậy cậu ta được đặc biệt tuyển sao?”

Trong phòng sinh hoạt, điều hòa vừa bật lên, nhưng nhiệt độ bên trong đã mát hơn bên ngoài không ít. Mặc dù hiện tại là cuối hè, hàng năm huấn luyện quân sự lúc này không ít người bị cảm nắng.

Nhan Hàm cầm lấy quyển sách nằm trên bàn phía sau, quạt gió cho mình.

Tối qua cô sức nhớ, hôm nay huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu. Cô biết nếu Bùi Dĩ Hằng tham gia huấn luyện, phải tháo khẩu trang ra. Thế là cô đặt chuông báo thức sáu giờ sáng, dự định chạy tới giúp anh giải vây.

Hiện tại xem ra, ban này cô tới kịp lúc

Nhan Hàm quay đầu, chàng thiếu niên vẫn đứng tại chỗ, cô cười nói: “Cậu ngồi đi.”

Trên người Bùi Dĩ Hằng mặc đồng phục huấn luyện quân sự, trên đầu là mũ ngụy trang, chẳng qua trên mặt vẫn đeo khẩu trang. Anh quay đầu nhìn căn phòng sinh hoạt này, mang mấy phần phong cách cổ xưa.

Nơi này lại là phòng sinh hoạt cờ vây.

Cách đó không xa đặt bàn đánh cờ, còn có hai hộp đựng cờ đầy kín.

Nhan Hàm thấy anh nhìn chăm chăm bàn cờ, cô nở nụ cười, giải thích nói: “Phòng cờ vây cách sân thể dục gần nhất, hơn nữa tôi chỉ có chìa khóa của nơi này, cậu có thể ở đây.”

Tầm mắt anh nhìn sang Nhan Hàm, con người lạnh lạnh hơi co lại, chẳng lẽ cô biết gì rồi?

“Cậu đeo khẩu trang huấn luyện cũng không tiện lắm.” Nhan Hàm chưa từng thân thiết như vậy với người đàn ông nào, chủ động giúp anh che giấu miệng vết thương.

Cô không muốn anh sinh ra tâm tính tự ti nào, cô sẽ cố gắng giúp anh hòa nhập vào tập thể lớp.

Nhan Hàm cũng không để ý đến sự bất thường trong ánh mắt anh, mà là đi đến cạnh bàn cờ, sau khi nhìn thoáng qua, cô đột nhiên ngẩng đầu, đầy hứng thú hỏi: “Đúng rồi, cậu biết đánh cờ không?”

Trên ánh mắt đen láy sáng ngời của cô, lông mi dày cong cong, ánh mắt đầy mong chờ nhìn anh.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng có phản ứng, mặc dù trước mắt có vành mũ che khuất, anh vẫn nhìn thấy rõ ràng biểu cảm trên mặt Nhan Hàm. Cô đang nghiêm túc hỏi anh, có biết chơi cờ không.

Lúc này đây, Bùi Dĩ Hằng cười tươi.

Chàng thiếu niên lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn đàn chị thoát nhìn rất uy phong trước mặt người khác, lúc này đang mở to mắt nhìn anh.

Thật sự hơi ngốc nghếch.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng thản nhiên gật đầu: “Tôi biết.”

.....

Khi Nhan Hàm đặt xuống một quân cờ tại chính giữa bàn cờ, Bùi Dĩ Hằng ở đối diện ánh mắt hơi sụp xuống, nhìn quân cờ kia nằm giữa bàn cờ vậy.

Hồi lâu sau, anh vẫn không động đậy.

Nhan Hàm thấy anh bất động, đặc biệt giải thích nói: “Vị trí này, trong cờ vậy gọi là Thiên nguyên.”

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu, con người của anh dưới vành mũ nhẹ nhàng dừng trên người Nhan Hàm.

Rốt cuộc, anh chậm rãi mở miệng nói: “Thiên nguyên, đây là vị trí thuộc về bậc thầy.”

Năm đó, khi thần cờ vậy Ngô Thanh Nguyên còn trẻ, di cư đến Nhật, một tay Thiên nguyên, long trời lở đất, phá vỡ quy tắc chơi cờ truyền thống trăm ngàn năm của Nhật Bản, gần như đi nghịch lý. Nhưng sự sáng tạo của ông tạo ra một quy tắc khác trong cờ vậy.

Chuyện xưa này, tất cả những người học cờ vậy đều nghe từ nhỏ đến lớn.

Bùi Dĩ Hằng đương nhiên không ngoại lệ.

“Cậu nói tôi có tiềm chất trở thành bậc thầy sao?” Nhan Hàm khẽ chớp mắt, hàng lông mi vừa dài vừa dày chớp mấy cái, rớt cuộc cất tiếng.

Trong giọng nói đều là sự mừng thầm nhỏ bé.

Bùi Dĩ Hằng: “...”

—

Lời tác giả:

Tác giả: Nhan tiểu tiên nhân, mẹ nó cô tỉnh táo lại cho tôi, vị đối diện cô, cậu ấy cũng không dám nói mình có tiềm chất của bậc thầy...

Bùi thái tử: câm miệng.

Ok, cậu che chở cô ấy, để cô ấy tự tin mù quáng, tự bành trướng đi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính, chiếu rọi cả bên trong phòng.

Bên ngoài cách đó không xa, từng đợt âm thanh khẩu hiệu trong trẻo vang dội truyền đến, cả phòng sinh hoạt ngoại trừ tiếng điều hòa, im lặng, dường như chỉ còn lại tiếng hít thở.

Nhan Hàm lén nhấc lên mí mắt, nhìn chàng trai đối diện.

Giờ phút này gọi anh là thiếu niên hình như có phần không thỏa đáng, bởi vì trên người anh có loại khí thế chân thật khiến bạn phải thán phục.

Lúc này, anh giơ tay vói vào trong hộp đựng cờ, ngón giữa khê khàng đặt trên ngón trỏ, nhẹ nhàng cầm lên một quân cờ trắng, đây là phương pháp cầm cờ tiêu chuẩn. Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của anh giờ đây, giơ tay, cầm cờ, dáng dấp tự nhiên tao nhã. Đợi khi quân cờ trắng này được đặt trên bàn cờ, động tác từ đầu đến cuối trôi chảy lưu loát.

Dáng dấp đánh cờ của anh, khắp nơi đều lộ ra vẻ cao quý.

Nhan Hàm nhìn tới mức hơi ngớ ra, cô không phải chưa từng thấy người khác chơi cờ, thắng thì không giấu được vẻ tự đắc, thua thì hoàn toàn bất mãn. Nhưng anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

Lúc này Nhan Hàm cup mắt nhìn bàn cờ chăm chăm hồi lâu, đột nhiên cô khẽ cười nói: “Cậu có cảm thấy chúng ta bây giờ rất hợp với một câu

không?”

Mí mắt anh hơi nhấc lên, một cặp mắt trong trẻo, thản nhiên thuần chất như vậy.

Nhan Hàm thở dài một hơi: “Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu.”

Cô, chính là con gà kia.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, người trước mặt cúi đầu nhìn bàn cờ lần nữa, khuỷu tay vẫn chống trên bàn, chỉ là đổi sang lòng bàn tay khế đặt trên cánh môi. Hôm nay cô không buộc lại mái tóc dài, xõa ra trên bờ vai, lúc này mái tóc xõa xuống, che khuất đôi má vốn đẹp dễ xinh xắn. Ánh nắng vừa đúng chiếu trên mái tóc dài của cô, đỉnh đầu mềm mại, mang theo cảm giác êm ái.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩn ngơ: “Ừm...”

Nhan Hàm không ngờ anh chẳng khách khí như vậy, cô bỗng ngẩng đầu: “Cậu có biết đặc tội với đàn chị trực hệ chính là kết cục gì không?”

Nhưng lúc này, câu uy hiếp này của cô không chỉ chẳng có sức đe dọa, trái lại bởi vì giọng điệu chột dạ của cô mà trở nên yếu ớt. Giống như một bé mèo con, muốn giơ lên móng vuốt nhỏ bé mềm mềm của mình hù dọa người khác mà nói, cậu cẩn thận chút đi, coi chừng tôi cào cậu đấy.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Cờ vậy, chỉ có thắng thua.”

Giọng anh kiên định, không cho phản đối.

Nhan Hàm sững sốt, nhưng chẳng cảm thấy bất ngờ. Ban nãy ngay từ đầu, cô đã cảm nhận được khí thế nhất định phải thắng của anh. Mong muốn chiến thắng mãnh liệt như vậy.

Thế mà...rất ngẫu.

Cô bèn nói thẳng: “Tôi thua rồi.”

Giọng điệu chẳng có gì là không tình nguyện, bởi vì thực lực quá chênh lệch, cô không có sức đánh trả.

Chờ khi thu dọn xong bàn cờ, Nhan Hàm mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, thàn nói: “Tuy rằng cậu rất lợi hại, nhưng cậu cũng chỉ có thể thắng tôi một lần.”

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt thoáng liếc nhìn cô một cái.

Nghe được cô nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi không bao giờ đánh cờ với cậu nữa.”

.....

Nói xong, Nhan Hàm đột nhiên muốn che mặt mình, cô là học trò sao? Bởi vì đánh cờ không lại người khác liền tức giận. Giây phút này, Nhan Hàm chợt cảm thấy cô thật là cháu gái ruột của ông cụ nhà cô.

Ông cụ cũng như vậy.

Cô lại di truyền thói xấu.

Cũng may di động cô đặt trên bàn vang lên, Nhan Hàm giống như gặp được cứu tinh, nhanh chóng cầm lấy tránh sang một bên nhận điện thoại.

Điện thoại là do trợ lý gọi tới, Khưu Qua hết sức nổi giận bởi hành vi hoãn cuộc họp cho leo cây của cô, anh ta bảo trợ lý tới bắt cô.

Trợ lý Mẫn Tịnh khóc than nói: “Sếp, thần tiên các người đánh nhau, có thể buông tha cho tiểu nhân bọn em không?”

Nhan Hàm thấy điệu bộ này của cô, không nói gì cả, trực tiếp bảo cô đến trường đón mình.

Sau khi Nhan Hàm nói chuyện điện thoại xong, cô quay đầu lại nhìn chàng trai ở một bên, anh đang chuyên tâm xem một bản kỳ phổ*, rõ ràng là vật nhàm chán như vậy, anh nhìn rất say mê mà chuyên chú, giống như trên đời này chẳng có thứ gì thú vị bằng thứ này.

(*) kỳ phổ: biên bản trận đấu

Nhan Hàm lên tiếng nói: “Bên giáo viên, tôi sẽ xin phép giúp cậu. Còn chiếc chìa khóa này để lại cho cậu dùng, huấn luyện chấm dứt rồi thì trả lại cho tôi cũng được.”

Anh đứng tại chỗ ngược chiều ánh sáng, vành mũ che khuất ánh mắt anh, Nhan Hàm thấy anh không có động tác.

Cô trực tiếp đi qua, vươn tay mở ra bàn tay anh, nhét chìa khóa vào lòng bàn tay anh.

“Đây là chìa cuối cùng, nhất thiết đừng làm mất đó.”

Cô khẽ chun mũi, giọng nói dạn dò êm ái.

*

Nhan Hàm lên xe, trợ lý Mẫn Tịnh đưa cho cô một chai nước, chỉ là tầm mắt của Mẫn Tịnh đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhìn bóng người cách đó không xa dần dần rời đi: “Ơ kìa, ơ kìa, ơ kìa...”

“Em là máy lặp lại sao?” Nhan Hàm hô lên một cách bất đắc dĩ bởi tiếng ơ liên tục của cô bé trợ lý.

Mẫn Tịnh kích động chỉ cách đó không xa: “Sếp, anh chàng em mới thấy cùng chị đi xuống, đó là đàn em của chị hả?”

Ngày hôm qua Khuu Qua suýt nữa phát điên, Mẫn Tịnh đương nhiên biết chuyện Nhan Hàm bận tới lớp giúp đỡ sinh viên mới.

Vừa rồi Mẫn Tịnh qua đây, trông thấy Nhan Hàm theo anh chàng kia đi ra, chỉ là trên đầu anh đội mũ, Mẫn Tịnh không thể thấy rõ dáng vẻ. Nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm trèo tường của mình, đây nhất định là một anh chàng điển trai.

Mẫn Tịnh cảm khái: “Sếp, trường các chị cũng tốt quá đi, không chỉ có thánh học, còn có loại trai đẹp chất lượng này.”

Nhan Hàm buồn cười nhìn trợ lý, Búi Dĩ Hằng đội mũ đeo khẩu trang, có thể thấy được dáng vẻ điển trai của anh sao?

Cơ mà cô không lên tiếng, Mẫn Tịnh lộ ra vẻ bất cần: “Sếp, miếng thịt tươi thế này chị có thể gần quan được ban lộc đó.”

Nhan Hàm sửng sốt, thuận miệng nói: “Cậu ấy là đàn em của chị.”

Cô không thích loại người không chín chắn, đương nhiên, Nhan Hàm cũng không biết rốt cuộc mình thích loại nào.

Bởi vì cô chưa từng yêu đương.

“Đàn em thì làm sao?” Mẫn Tịnh lập tức nói ngay thẳng, “Sếp ơi chị đi học sớm, bây giờ cũng mới mười chín thôi, nếu anh chàng này đi học muộn, nói không chừng hai người còn bằng tuổi đấy.”

“Sếp à, huống hồ đàn em này của chị thật sự hơi đẹp trai đó.”

Nhan Hàm nhướn mày, con nhóc này ngược lại rất tinh mắt.

*

Giữa trưa trong căn tin giống như hổ dữ phóng hàng rào, sinh viên mới mặc đồng phục huấn luyện quân sự, một đám xếp thành hình vuông ngay ngắn, tập hợp ở cửa căn tin, cùng với từng đợt tiếng quân ca to rõ, sinh viên được thả vào căn tin ăn cơm.

Bóng dáng xanh biếc qua lại không ngớt trong căn tin, ngoại trừ nam nữ thì thật không dễ dàng phân rõ ai là ai.

Lúc này người có vóc dáng và mặt mũi ưu thế sẽ hết sức nổi bật.

Giờ đây Bùi Dĩ Hằng đang đứng trong đám đông ở cửa căn tin, hễ là nữ sinh đi ngang qua anh thì sẽ quay đầu lại nhìn anh.

Cùng là đồng phục huấn luyện quân sự, người khác mặc lòng thùng, vừa quê mùa lại khó coi.

Nhưng anh mặc vào, lại trông vừa vặn dường như đo lường người anh mà may ra, đôi chân dài đặc biệt thu hút ánh mắt người khác.

Anh đợi một lúc, vừa mới chuẩn bị lấy ra di động, sau lưng liền lao tới một người ôm lấy cổ anh, cười hì hì nói: “Thái tử điện hạ, tiểu nhân đến hộ giá.”

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày, vừa định quay đầu gỡ ra cánh tay của cậu ta.

Ai ngờ Trình Tân Nam nói thẳng: “Đừng nhìn ra sau, phía sau có một nữ sinh nhìn cậu chăm chăm một lúc rồi, đoán chừng đang định đi lên xin WeChat của cậu đó.”

Cao Nghiêu bên cạnh thấp giọng nói: “Mau đi thôi.”

Ba người không đến căn tin lớn, mà tới nhà ăn lầu ba, có thể gọi món, còn đắt hơn căn tin. Thế nên lầu ba không có bao nhiêu người mặc quần áo ngụy trang, bọn họ ngồi ở chỗ trong góc.

Bùi Dĩ Hằng tháo mũ và khẩu trang, một khuôn mặt tinh xảo không hề có chút dáng vẻ tàn phá của huấn luyện quân sự.

Hai người bên cạnh đã giống như hồ dừ chộp mồi, uống một hơi nửa chai nước trong tay.

Trình Tân Nam oán thán: “Huấn luyện trong thời tiết thế này, mẹ nó phản nhân loại quá mà.”

Cao Nghiêu đang muốn lên tiếng trả lời, ai ngờ tivi treo ở vách tường đổi diện đột nhiên bị đổi kênh, chuyển sang kênh thể thao CCTV. Lúc này là buổi trưa, đang phát tin tức thể thao.

“Giải đấu cờ vây hiện nay ‘Cúp Thiên Tinh’ lần thứ tám đã làm lễ khai mạc tại Bắc Kinh, các tuyển thủ dự thi đều tham dự. Mà trong đó hấp dẫn sự chú ý của mọi người chính là, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng từ sau tháng tám vẫn chưa tuyên bố kế hoạch lần này có tham gia cúp Thiên Tinh hay không. Nhưng hiện nay chúng tôi đã nhận được tin từ ban tổ chức, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng sẽ không tham gia giải đấu lần này.”

“Đây cũng là lần đầu tiên từ khi ‘Cúp Thiên Tinh’ tổ chức đến nay, xuất hiện tình huống vắng mặt của đương kim vô địch.”

“Hiện nay Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng đứng hạng nhất thế giới, vẫn chưa tham gia thi đấu, nếu tình hình thế này cứ tiếp tục, e rằng thứ hạng của anh ta sẽ bị thách thức, rơi vào tay Lý Tuấn Trị cửu đẳng đến từ Hàn Quốc.”

.....

Trình Tân Nam nhìn thấy tin tức trên tivi, cậu ta thấp giọng mắng một câu: “Mợ nó, tin tức gì đây hả.”

Cao Nghiêu khó chịu nói: “Lão đại, xem ra giới cờ vây cần cậu trở về tiến hành cải cách tận gốc rồi, bằng không cái người Hàn Quốc này bắt đầu kiêu ngạo cho coi.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh, đang rửa bộ đồ ăn của mình, hoàn toàn chẳng nhìn tới màn hình tivi.

“Nếu không ngài nói dự định cho chúng tôi nghe đi, ngài không thực sự định làm một sinh viên bình thường giống như chúng tôi chứ?”

Trình Tân Nam rốt cuộc đợi được cơ hội hỏi ra.

Thực ra đừng thấy cậu ta hi hi ha ha với Bùi Dĩ Hằng, nhưng đáy lòng hết sức sốt ruột. Tuổi tác kỳ thủ chuyên nghiệp tuy rằng rất dài, nhưng ai cũng biết rằng, độ chùng hai mươi tuổi là thời điểm vàng của bọn họ, sức cờ, sức tính toán, sức chuyên tâm, thậm chí ham muốn chiến thắng liên tục đều là mạnh nhất.

Cao Nghiêu cũng không nhịn được nữa, nói sâu xa: “Điện hạ, giang sơn cờ vây Trung Quốc, thật sự hướng về cậu đấy.”

Nói đến cùng, Cao Nghiêu và Trình Tân Nam đều rất bảo vệ anh.

Hai người họ và Bùi Dĩ Hằng là bạn nối khố, bắt đầu quen biết từ khi nào nhỉ, phải bắt đầu từ trong bụng mẹ rồi. Bọn họ ra đời cùng một bệnh viện, hồi bé sống trong một đại viện, sau đó cùng lên nhà trẻ.

Bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, nhưng trải nghiệm của Bùi Dĩ Hằng khác với bọn họ.

Bùi Dĩ Hằng sáu tuổi bắt đầu học cờ, bắt đầu thật không phải học chuyên môn, chỉ là trong đại viện có phòng sinh hoạt dành cho cán bộ kỳ cựu, đám nhóc bọn họ thường xuyên đi qua chơi, ở đó không ít người chơi cờ, cờ vây hay cờ vua đều có hết.

Mỗi lần có người đánh cờ vây, Bùi Dĩ Hằng sẽ ở bên cạnh đứng nhìn.

Quân cờ đen trắng nằm trên bàn cờ, đối với những đứa trẻ hoạt bát hiếu động, thật sự quá nhàm chán, nhưng Bùi Dĩ Hằng lại thích, cậu có thể xem cả trận cờ từ đầu đến cuối.

Cho đến khi có người hỏi cậu, nhìn lâu vậy, nhìn có hiểu không?

Đứa trẻ nhỏ bé như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm vẻ nghiêm túc hết lòng, chậm rãi gật đầu. Thế là người lớn kia thấy cậu rất thú vị, mời cậu chơi trận tiếp theo.

Khi tay cậu cầm lên quân cờ đen, nhẹ nhàng đặt trên bàn cờ, tựa như là sự sắp đặt của số phận.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, câu chuyện về Bùi Dĩ Hằng và cờ vây được bắt đầu.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chính là loại đứa trẻ điển hình trong đại viện, hoạt bát hiếu động, hồi trẻ hận không thể đâm thủng bầu trời. Bùi Dĩ Hằng thì lại điềm tĩnh chín chắn, sáu tuổi bắt đầu chính thức học cờ, năm mười một tuổi chính thức nhận được cấp bậc, trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ nhất trong nước lúc ấy.

Cho đến sau đó, anh trở thành nhà vô địch ba giải liên tiếp trẻ nhất thế giới.

Có lẽ do ba mẹ cứ mãi nhắc tới, hơn nữa bọn họ cùng nhau trưởng thành, cùng với quan hệ rất thân thiết với Bùi Dĩ Hằng, thế nên hai người luôn mang tâm tính gà mẹ đối với anh. Hai chàng thiếu niên tốt, ngoài miệng không nói, nhưng đáy lòng đã có ý nghĩ chúng tôi nhất định phải bảo vệ A Hằng thật tốt.

Trên mạng có tí xiu phê bình Bùi Dĩ Hằng, hai người cuống cuống hơn những người khác nhiều.

Kỳ thủ chuyên nghiệp như Bùi Dĩ Hằng, vào thời điểm mười chín tuổi khi đang ở đỉnh cao sự nghiệp, không ai vứt bỏ thi đấu để đến trường. Thế nên anh luôn đeo khẩu trang, chỉ là không muốn bị người ta nhận ra. Cũng

may cờ vậy coi như không phổ biến lắm, fan của anh tuy nhiều, nhưng thật sự không ai nghĩ đến anh sẽ đến trường.

Về phần hai người kia thì đừng nói, quả thực là một đôi anh em Thủy Hử, Trình Tân Nam chạy tới Tân Tạng chơi, chạy xe máy bị ngã, nửa năm không đi học. Cao Nghiêu vì có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu với cậu ta, dám học lại một năm chờ cậu ta.

Suýt nữa khiến ba Cao Nghiêu đánh gãy chân chó của cậu ta.

Vì thế ba người đều học năm nhất đại học vào năm mười chín tuổi.

Lúc này trên tin tức đang chiếu hình ảnh Bùi Dĩ Hằng thi đấu, anh mặc trang phục chính thức màu đen, sắc mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm bàn cờ trước mặt, mặc dù chỉ là một bên mặt nhưng vẫn đẹp sáng chói như vậy.

Đúng lúc, bên cạnh có mấy nữ sinh đi ngang qua, có một người hình như nhìn chăm chăm Bùi Dĩ Hằng đang ngồi mấy lần.

Trình Tân Nam vươn tay cầm lấy mũ của anh, trực tiếp đội lên đầu anh, thấp giọng nói: “Cậu vẫn đội lên đi, rất dễ nhận ra.”

Cơ mà sau khi đội xong, Trình Tân Nam thấy anh không nói lời nào, cậu ta thở dài một hơi nói sang chuyện khác: “Sao tôi cảm thấy cậu chẳng bị phơi nắng chút nào hết vậy?”

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi không huấn luyện quân sự.”

Cao Nghiêu lập tức giật mình, hỏi: “Ông thầy nào miễn huấn luyện cho cậu hả?”

Bùi Dĩ Hằng chợt nhớ tới cảnh hồi sáng, cô tới nơi, tìm một lý do vụng về, lôi anh đi.

Chàng thiếu niên khẽ nhấc mắt lên, dừng dừng nhìn nói: “Không phải thầy giáo.”

Hai người kia lập tức trao đổi một ánh mắt, cho đến khi Trình Tân Nam cười toe toét nói: “Không phải thầy, lẽ nào là đàn chị?”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu qua, nhìn ngoài cửa sổ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đồng thanh: “Mợ nó.”

Hai người bắt đầu hỏi tới cùng, đàn chị xinh đẹp không.

Cứ hỏi mãi không nhận được câu trả lời, Trình Tân Nam tỏ vẻ thông cảm nhìn về phía Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng của chúng ta ấy, trong cuộc sống chỉ có cờ vây, cậu ấy đoán chừng không phân biệt được con gái có xinh đẹp hay không.”

Bùi Dĩ Hằng chẳng nói gì, anh cầm lên tách trà trước mặt, uống một ngụm, ngay tại khoảnh khắc này, dáng vẻ Nhan Hàm cúi đầu nhìn chăm chăm bàn cờ xuất hiện trong đầu anh.

Chắc là...

Anh đang phân vân.

Là xinh đẹp.

—

Lời tác giả:

Bùi lão đại nhú mày: ai nói tôi không phân biệt được...

Ok, lão đại lời ngài nói đều đúng.

Đột nhiên cảm thấy, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chính là trung thần tri kỷ bên cạnh lão đại, sợ nhất nghiệp lớn thái tử chưa ổn định, bị tiểu nhân mưu quyền soán vị, có giống không, có không.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lúc Nhan Hàm tiến vào văn phòng của Khưu Qua, người đàn ông đang gọi điện thoại, anh ta giật mình nhìn về phía cô, mau chóng cúp máy.

Mẫn Tịnh ở đằng sau đóng cửa văn phòng, Khưu Qua quan sát Nhan Hàm, cảm khái nói: “Em thế mà biết đến công ty à?”

Nhan Hàm bị lời này của anh ta chọc cười: “Không phải anh bảo em tới sao?”

Khưu Qua quả thật bảo Mẫn Tịnh đi tìm Nhan Hàm, cơ mà anh ta không nghĩ tới, lần này cô lại dễ nói chuyện như vậy.

Nói thật, đừng nhìn Nhan Hàm có khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sáng sủa, trông rất giống nàng tiên nhỏ, nhưng nếu cô tức giận lên thì không ai dám ngăn cản cô.

Hồi trước khi mới vừa hợp tác, Khưu Qua làm trái ý cô, lén nhận hoạt động offline cho cô.

Lần đó Nhan Hàm nổi nóng, giờ nhớ lại Khưu Qua vẫn run rẩy.

Anh ta một người đàn ông ba mươi tuổi lại bị một cô gái mười mấy tuổi hù dọa, thật sự là muốn tiểu ra quần.

Lúc này Khưu Qua ngơ vờ nhìn về phía Nhan Hàm, anh ta càng nghĩ càng thấy đáng nghi, vẫn là Nhan Hàm nói thẳng: “Nói chuyện nghiêm

chỉnh đi, em còn rất nhiều việc ở trường.”

Vừa nói tới đây, Khuru Qua liền tức giận.

Anh ta chống nạnh trừng mắt nhìn Nhan Hàm, nói: “Em còn không biết ngượng nói chuyện trường học, em có biết em đột nhiên nhận việc kia, làm rồi bao nhiêu việc sắp đặt sau này không.”

Nhan Hàm ngồi trên sofa, khuỷu tay chống tay vịn, bờ má khẽ dựa vào lòng bàn tay, tư thế toàn thân hờ hững thoải mái. Đợi Khuru Qua nổi nóng xong, cô khẽ cười một tiếng, hỏi: “Nếu anh tìm em đến đây chỉ là vì nổi nóng, bây giờ em nghe xong rồi, có thể đi được chứ.”

Được, bạn nghe kìa, cô ấy còn không nhẫn nại.

Khuru Qua nói: “Tôi tìm em đến là vì video kỳ này. Tôi thấy hiện nay đề tài cổ phong rất được giới sinh viên đón nhận, hướng hồ cái video hồi trước của em rất đẹp.”

Khuru Qua nói tới video làm cho Nhan Hàm nổi tiếng.

Nhan Hàm nhú mày: “Em không xuất hiện trước ống kính.”

Khuru Qua có thể không biết điều này sao, anh ta lập tức nói: “Không xuất hiện trước ống kính, không xuất hiện trước ống kính, tôi đặc biệt mượn một sơn trang, nơi đó được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, tôi đã thấy rồi đẹp lắm. Lần này chúng ta dùng cảnh ngoài trời, qua bên đó quay video.”

Nhan Hàm liếc nhìn anh ta một cái.

Khuru Qua đưa ra tư thế nhắc tay đầu hàng: “Tôi đã nhận quảng cáo này.”

Hình như sợ cô không đồng ý, Khuu Qua nói: “Đây là một nhuễn quảng*, em quay video trong sơn trang, việc phát triển tiếp theo là chuyện bên bọn họ.”

(*) không phải loại quảng cáo nhìn ra một cách rõ ràng, mà là dùng lời văn tương đối cẩn thận để đạt tới mục đích mở rộng.

“Khi nào thì đi?” Nhan Hàm hỏi.

Khuu Qua vừa nghe nghĩ tới có hy vọng, mau chóng nói: “Ngày mai, không ở lâu đâu, chừng hai ba ngày thôi.”

“Được rồi.”

Khuu Qua vốn đang vắt hết óc suy nghĩ nên nói thế nào thuyết phục cô, kết quả một câu “được rồi” trái lại làm anh ta sửng sốt.

Nói xong, Nhan Hàm đứng dậy, Khuu Qua còn ngó ra đó, em ấy đồng ý với mình, lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Sau khi Nhan Hàm trở về, buổi tối Mẫn Tịnh gửi sang hành trình, ngày mai sẽ đi, đoán chừng đi mấy hôm.

Nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, Nhan Hàm ngây ra trong chốc lát.

Lúc này trong đầu cô chợt xuất hiện bóng dáng của Bùi Dĩ Hằng, nếu cô đi rồi, cậu ấy sẽ làm sao đây?

Thế là cô nghĩ nghĩ, rồi mở chat riêng với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh trong nhóm WeChat.

Chờ hai người nghe cô nói xong, Văn Mộng Thanh cảm khái nói: “Hóa ra Bùi Dĩ Hằng là vì nguyên nhân này mới luôn đeo khẩu trang. Bọn em không biết, còn hiểu lầm cậu ấy.”

Nhan Hàm nói lại lời của Tăng Di cho bọn họ nghe, nếu người sinh viên bị bóng ở lớp bọn họ, là ai đương nhiên rất rõ ràng rồi.

Hà Dương Danh phàn nàn riêng với Văn Mộng Thanh rất nhiều lần. Không nghĩ tới lại là nguyên nhân này.

Thế là, Hà Dương Danh thấp giọng nói: “Đàn chị, chị yên tâm, bọn em nhất định giải thích rõ với các bạn học khác, tranh thủ giúp cậu ấy có thể hòa nhập với đoàn thể.”

—

Nhan Hàm rời khỏi mấy hôm, vốn muốn liên lạc đàn hoàng, ai ngờ tín hiệu trên núi quá kém. Hơn nữa mấy hôm nay cô bận rộn quay video, thế nên vẫn chưa liên lạc với bọn họ.

Cô cũng không biết rằng, mấy ngày nay Bùi Dĩ Hằng cảm thấy hơi phiền hà.

Tính tình Bùi Dĩ Hằng thật không phải lạnh lùng, anh chỉ là thích yên lặng, anh có thể ngồi cạnh bàn cờ cả ngày, cũng có thể ôm một bản kỳ phổ xem cả ngày. Thế nên anh hình thành tính cách không thích nói chuyện, thích một mình.

Nhưng mấy hôm nay, những bạn học trước đó rõ ràng đối xử hơi hờ hững với anh, như là đột nhiên đổi tính, từng người đều nhiệt tình với anh không thôi.

Cái này thôi đi, huấn luyện viên vừa nói nghỉ ngơi. Trong hàng ngũ lập tức có nam sinh muốn đến máy bán tự động, Bùi Dĩ Hằng không nói gì, nhưng mà nam sinh kia đã chủ động hỏi: “Cậu muốn uống gì? Bọn tôi mua giúp cậu.”

Nữ sinh bên cạnh lại trực tiếp lấy ra nước khoáng, đưa qua: “Đúng lúc mình mua dư một chai nước, cậu uống cái này đi.”

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng khẽ nhú mày.

Thật không phải bởi vì hành động nhiệt tình của bạn học, mà bởi vì trong mắt bọn họ đều không giấu được vẻ thông cảm.

Mỗi người đều đang thông cảm với anh.

Anh cũng không biết đã xảy ra cái gì, chỉ biết mấy hôm trước Hà Dương Danh đến tìm anh, nói với anh một tràng, cuối cùng còn khuyên anh tới tham gia huấn luyện quân sự, nói như vậy có thể giúp anh hòa nhập với đoàn thể. Thậm chí Hà Dương Danh còn thuyết phục huấn luyện viên, có thể cho anh đeo khẩu trang tham gia toàn bộ quá trình huấn luyện.

Cùng lắm là đến lúc sau cùng biểu diễn đội hình quân sự, anh không tham gia là được.

Dù sao hằng năm vì để sắp xếp đội hình hoàn chỉnh, sẽ có vài sinh viên không tham gia.

Mà tình trạng thế này, từ khi anh bắt đầu trở về tham gia huấn luyện thì cứ tiếp tục mãi.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, thấp giọng nói: “Cám ơn, không cần.”

Nói xong, anh im lặng bỏ đi.

Anh vừa đi, mấy nữ sinh tụ tập lại líu ríu với nhau.

Cô gái cầm chai nước khoáng tiếc hận nói: “Nói thật, nếu cậu ấy không bị trận lửa lớn làm bị thương, khẳng định rất đẹp trai đó.”

“Đương nhiên, hôm qua còn có nữ sinh của khoa khác qua đây hỏi thăm về cậu ấy.”

Lúc này, một loạt nữ sinh ngồi đó nhìn về bóng dáng cao gầy ở phía xa, nói thật, đồng phục huấn luyện khó coi như vậy, mặc trên người anh lại toát ra cảm giác anh tuấn thư thái.

Một đám nữ sinh lại than tiếc một trận.

Trước đó Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh phân công việc cho nam sinh nữ sinh trong lớp, chủ đề chính là nên làm sao thân thiện lại tự nhiên để Bùi Dĩ Hằng hòa nhập với đoàn thể lớp báo chí này. Hai người còn đặc biệt nhắc tới Nhan Hàm, nói đàn chị Nhan mặc dù có việc bận, cũng không quên quan tâm đến chuyện của đàn em, hy vọng bọn họ có thể phát huy tinh thần và phong cách của sinh viên đại học A.

Bao dung, thân thiện.

Vì thế, một màn hài hòa như vậy luôn trình diễn tại lớp báo chí năm nhất.

Về phần người duy nhất chẳng biết gì, có lẽ chỉ có bản thân đương sự.

—

Lúc này đang là hoàng hôn, nắng chiều nhuộm đỏ nửa không trung, cả sân trường đắm chìm trong ánh nắng màu đỏ.

Tuy rằng lúc này mặt trời đã không còn nóng rực như buổi trưa, cơ mà luyện tập lâu như vậy, mọi người thà ngồi dưới đất nghỉ ngơi, cũng không muốn đi thêm bước nào. Chẳng ai muốn đi siêu thị, cùng lắm đến máy bán tự động.

Nhan Hàm trở về hồi sáng, cô rất ngại đi qua tay không, dù sao đã mấy ngày không lộ diện.

Bấy giờ, cô đang xách giỏ mua sắm của siêu thị, bỏ vào trong đó đồ uống nằm trong tủ lạnh.

Tuy rằng trong lớp chỉ có hai mươi một người, nhưng mua nhiều đồ uống như vậy cũng rất nặng.

Nhan Hàm vốn còn muốn lấy một cái cho mình, ánh mắt lướt qua, đúng lúc thấy tủ lạnh kế bên.

Bên trong xếp một dãy kem Cornetto, vị vani, caramel muối biển, sữa chua xoài, anh đào cà phê sữa, đủ mọi khẩu vị.

Ánh mắt Nhan Hàm sáng rực nhìn tủ lạnh, thế nên bên cạnh có người thấp giọng nói một câu, nhường một chút.

Cô cũng không phản ứng lại.

Chờ cô ý thức được mình đang đứng trước tủ đông lạnh, ngăn cản người phía sau lấy nước, cô mau chóng tránh đi. Ai ngờ vừa xoay đầu, trông thấy một chàng thiếu niên đeo khẩu trang.

Tóc anh đen nhánh, cũng không tính là ngắn.

Có lẽ vì trước đó đội mũ, trên trán ứa ra rất nhiều mồ hôi, mái tóc đen bị mồ hôi thấm ướt. Đoán chừng bởi vì vừa mới huấn luyện, làn da vốn trắng sáng của anh lúc này ửng đỏ, chỉ là con người vẫn lành lạnh như trước.

Dáng vẻ sạch sẽ ngạo mạn, khi xuất hiện cùng nam sinh mặc đồng phục giống nhau, anh lại càng đặc biệt hơn.

Nhan Hàm hơi bất ngờ, hỏi: “Hiện tại các người đang trong giờ nghỉ ngơi sao?”

Đồ uống Nhan Hàm mua, không phải dùng đúng lúc sao.

Bùi Dĩ Hằng ừ nhẹ một tiếng, kéo ra tủ đông lạnh kế bên cô, Nhan Hàm mau chóng nói: “Không cần mua nước, tôi đã mua cho mọi người rồi.”

Cô chỉ vào cái giỏ mua sắm mình đang xách, đựng một mớ đồ uống bên trong.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã lấy ra một chai nước khoáng: “Xin lỗi, tôi không uống đồ uống.”

Anh rõ ràng ngoài miệng nói xin lỗi, bộ dạng tự phụ kia lại chẳng hề thấy có lỗi.

Nhan Hàm nhìn nước khoáng trong tay anh.

Đắt nhất trong cả siêu thị, rất biết mua.

Cũng may dù sao cô cũng là đàn chị, thế là hào phóng nói: “Không sao, tôi trả tiền chai nước này cho cậu. Mấy hôm nay tôi ra ngoài không thể đến đây, hôm nay đúng lúc mời mọi người uống nước.”

Nhan Hàm đang nói, đột nhiên bàn tay thả lỏng, hóa ra chàng thiếu niên không nói chuyện đã vươn tay cầm lấy giỏ mua sắm của cô.

Anh xoay người đi về phía quầy thu ngân.

Nhan Hàm đứng tại chỗ nhìn bóng lưng anh, nhớ lại mấy lần trước tiếp xúc với anh, tuy rằng nhìn rất xa cách, nhưng rất có lễ độ, có cảm giác quý ông cổ hủ.

Song nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng sắp tới quầy thu ngân, Nhan Hàm kéo ra tủ lạnh bên cạnh, nhanh chóng lấy ra một cây kem vị caramel muối biển.

Lúc cô đi đến quầy thu ngân, thấy nhân viên đang quét mã cho một chai trong đó, sau đó hỏi: “Thẻ trường hay quét mã?”

Nhan Hàm lấy ra di động, lúc chuẩn bị trả tiền, chàng thiếu niên đứng trước lấy ra một tấm thẻ trong túi, hai ngón tay anh khẽ khàng kẹp tấm thẻ mỏng kia, đưa qua.

“Quẹt thẻ.”

Hồi trước khi bạn cùng phòng ký túc xem phim Hàn, đã nói đáng đáp nam chính quẹt thẻ cho nữ chính thật đẹp trai biết bao.

Nhan Hàm cũng chẳng quan tâm, thậm chí buồn cười, cô rất có tiền, muốn mua gì thì mua nấy, hoàn toàn không cần người khác quẹt thẻ cho cô. Thế nên cô căn bản không nhận thức được cảm giác người khác tiêu tiền cho cô là gì, cũng không cảm thấy hành động này có gì rất đẹp trai.

Giờ phút này, cô nhìn một bên mặt chàng thiếu niên đứng cạnh quầy thu ngân, mái tóc đen che khuất lông mày rậm, một cặp mắt chỉ nhìn được đuôi mắt dài mảnh, rõ ràng nhất chính là cái mũi cao thẳng.

Theo góc độ của cô nhìn qua, ánh sáng đang nhảy nhót trên khuôn mặt anh.

Sau hành vi điên rồ trong nháy mắt, Nhan Hàm mau chóng ngăn cản nói: “Để tôi thanh toán, đã nói tôi mời khách mà.”

Nhan Hàm cũng lấy ra thẻ trường của mình, đưa qua.

Ai ngờ anh chàng tại quầy thu ngân đột nhiên cười hì hì nói: “Người đẹp, chỗ thu ngân chúng tôi cũng có quy tắc, nam nữ đến cùng nhau, nhất

định chỉ lấy thẻ nam sinh. Bằng không để anh trai đẹp nhà cô mất mặt lắm.”

Anh, nhà, cô...

Nhan Hàm lập tức nói: “Tôi là đàn chị của cậu ấy.”

“Ồ, còn là tình chị em ha.” Anh chàng thu ngân rất khéo nói.

Nhan Hàm: “...” Mọi giải thích này vẫn chưa rõ ràng sao.

Bùi Dĩ Hằng bên cạnh ngược lại hình như bình tĩnh hơn cô, anh cầm về thẻ trường từ nhân viên, chẳng hề có ý định lên tiếng, dường như hoàn toàn không đặt trong lòng.

Vì thế đến cuối cùng Nhan Hàm dứt khoát từ bỏ, nhưng mà cô lấy hóa đơn, chuẩn bị lát nữa trả tiền cho Bùi Dĩ Hằng.

Bởi vì sợ một cái túi đựng không nổi, nhân viên đặc biệt chia ra làm hai túi, Nhan Hàm vốn muốn giành xách một túi. Ai ngờ chàng thiếu niên gầy gò trước mắt thoải mái xách hai gói to hai tay, trực tiếp đi mất.

Nhan Hàm cầm cây kem của mình đi theo, hai người theo con đường nhỏ chầm chậm đi về phía sân thể dục.

Bởi vì sợ kem tan chảy, Nhan Hàm lột giấy gói bắt đầu ăn. Không biết có phải vì sự hiểu lầm của nhân viên thu ngân kia hay không, điều đó rất khiến người ta xấu hổ, chẳng ai nói gì.

Nhan Hàm vừa ăn kem, vừa đi tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng.

Thế nhưng, mới vừa đi được một nửa, đột nhiên Nhan Hàm hô nhẹ một tiếng “a”.

Bùi Dĩ Hằng dừng bước, vừa mới xoay người liền cảm giác được một bàn tay nhỏ bé bắt lấy ống tay áo của anh, giọng nói mang theo chút cấp bách, sốt ruột nói: “Mau, mau, một con bọ nhỏ bay vào mắt tôi.”

Cô gái hơi ngửa đầu, mắt chớp liên tục.

Mặc dù là vậy, Bùi Dĩ Hằng vẫn thấy một điểm đen nhỏ trong mắt cô, quả thật một con bọ nhỏ bay vào.

Anh không nhúc nhích, cô gái trước mặt hình như càng sốt ruột hơn, bàn tay nắm lấy cánh tay anh, hốc mắt đỏ lên, cô cảm thấy rất khó chịu, thế mà bắt đầu chu miệng thối không khí.

Cô tự thối hơi cho mình sao?

Bùi Dĩ Hằng thấy động tác nhỏ của cô, sắc mặt vốn hờ hững, lại xảy ra chút biến hóa.

Có chút bất đắc dĩ.

Lại hơi buồn cười.

Nhan Hàm vẫn sốt ruột, cô ra sức chớp mắt, nhưng cảm giác khó chịu trong mắt vẫn mãnh liệt như vậy. Cô lại không dám vươn tay chạm vào, sợ bóp nát con bọ trong mắt.

Mãi đến khi cậu thiếu niên trước mặt thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Lúc này tầm mắt cô mơ hồ, trong mắt đầy lệ, chỉ láng máng cảm thấy tay anh đặt tại mép khẩu trang, hình như đã tháo khẩu trang xuống.

Cô cảm giác được anh gần kề, càng ngày càng gần, cho đến khi một hơi khê khàng thối qua.

Theo bản năng, cô nhắm chặt mắt.

Anh đeo lại khẩu trang của mình.

Cô gái trước mặt, hai mắt nhắm chặt, lông mi dày đặc tựa hai cánh bướm, vẫn run nhè nhẹ. Cho đến khi cô dần dần mở mắt ra, có lẽ cảm giác được thứ trong mắt đã bị thối đi.

Anh cup mắt nhìn cô, con người đen lầy trong veo kia hơi ửng đỏ.

Nhưng đuôi mắt cô hơi vểnh lên, cả con người càng tỏa ra vẻ sinh động trong veo.

Nụ cười này, đột ngột tiến vào đôi mắt anh không kịp đề phòng.

Thoáng chốc, anh quay đầu đi.

Cô cười, hơi đẹp một chút.

—

Lời tác giả:

Nhan Hàm: quái, đáng dập cậu ấy quẹt thẻ cho tôi hơi đẹp trai đó

Thái tử gia: ừ, đẹp (trừ lần này)

Tỉnh táo một chút đi thái tử, chính là người này, chính là người này khiến cậu trở nên được cưng chiều trong lớp đấy, còn thối mắt dựa sát thế, làm tròn là hôn, các người vui chưa?

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lúc Nhan Hàm mang theo đồ uống xuất hiện tại sân trường, nhất thời trở thành một tiêu điểm của đám người. Bởi vì hiện tại cả đội đều đang nghỉ ngơi, mọi người ngồi dưới bóng cây che nắng.

Thế nên cô vừa đi tới, tất cả mọi người đều đang nhìn cô.

Sinh viên năm nhất đều đứng dậy, chào hỏi cô.

Nhan Hàm xua tay: “Mọi người đừng đứng lên, ngồi tiếp đi.”

Cô cũng từng huấn luyện quân sự, đương nhiên biết huấn luyện tại đại học A rất mệt nhọc, cơ mà nhìn đám người trước mắt, ngược lại rất có tinh thần, tốt hơn hồi trước nhiều. Ít nhất lúc ngồi xuống, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Nhan Hàm bảo lớp trưởng chia đồ uống cho mọi người, nữ sinh khéo nói hoạt bát gọi cô cùng ngồi.

Cũng may hôm nay Nhan Hàm mặc quần short jean, thế là cô cũng ngồi xuống đất giống người khác.

Đề tài nói chuyện của nữ sinh khá tùy ý.

Trò chuyện chưa được một lúc, có một cô gái tò mò hỏi: “Đàn chị Nhan, em nghe đàn chị Văn nói, năm nay chị mới mười chín thôi ư?”

Đối với sinh viên mới vừa nhập học, sự tồn tại của đàn anh đàn chị giống như là gà mẹ, nhóm sinh viên mới bọn họ là những chú gà con đầy tò mò và ngưỡng mộ. Dù sao nhận thức ban đầu của họ về ngôi trường này đều đến từ chính đàn anh đàn chị.

Huống hồ nhóm đàn anh đàn chị lớp này, rất có trách nhiệm nghiêm túc.

Nhan Hàm không nghĩ tới cô gái này sẽ hỏi điều này, cô cười gật đầu. Cô đi học sớm một năm, nhỏ tuổi nhất trong lớp mình.

Xung quanh ồ lên sự kinh ngạc nho nhỏ.

Có một nữ sinh ngưỡng ngừng nói: “Mình học lại cao trung một năm, năm nay cũng mới mười chín.”

Một tràng cười vang lên, Nhan Hàm cũng cười theo.

Có lẽ đại học chính là như vậy, mặc dù lúc huấn luyện quân sự mệt đến kêu bố gọi mẹ dưới đáy lòng, nhưng tới khi nghỉ ngơi, mọi người tùy tiện nói đến một đề tài, cũng có thể phát ra một tràng cười.

Ngay cả bầu không khí cũng nhuộm thêm mấy phần sống động.

Bùi Dĩ Hằng ngồi cách đó không xa, lạnh nhạt nhìn lướt qua hướng này, trông thấy cô được rất nhiều nữ sinh vây quanh.

Hôm nay Nhan Hàm búi lên nửa phần tóc, mái tóc cô đặc biệt đen nhánh dày đặc, là loại mặc dù có nửa phần tóc buộc lên, phần tóc dài còn lại xõa trên bờ vai, hơi khẽ cười một tí lại đặc biệt xinh đẹp.

Đặc biệt là huấn luyện quân sự đã hơn một tuần, cả ngày phơi nắng như vậy, mọi người rõ ràng đều đen cả.

Chỉ có cô trắng sáng bắt mắt nhất trong đám người.

Đúng lúc Nhan Hàm nhìn qua bên đây, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Nhan Hàm nhìn thấy người kia liền vội vàng xoay mặt qua một bên, nhớ tới khi này, anh kéo khẩu trang xuống thôi mắt cho cô.

Rõ ràng là không thấy rõ mặt anh, nhưng cô cảm giác được chắc là đẹp lắm.

Thật là đáng tiếc, Nhan Hàm lại tiếc hận lần nữa.

Bởi vì nghỉ ngơi lâu rồi, chưa đến một lúc sau thì huấn luyện viên thôi còi. Mọi người mau chóng đứng dậy chuẩn bị tập hợp, có một số cô gái đặc biệt luyện tiếc nói tạm biệt với cô.

Nhan Hàm vừa đứng lên, đúng lúc đám người đã rời xa, chàng thiếu niên im lặng ngồi đó, đi qua bên người cô.

Bùi Dĩ Hằng cảm giác được ống tay áo mình bị người ta nhẹ nhàng túm lấy, đợi anh quay đầu lại, quả nhiên một bàn tay trắng nõn khẽ khàng túm lấy phần vải ở chỗ khuỷu tay anh.

Nhan Hàm nhìn anh, thấp giọng nói: “Nếu có gì không thích ứng, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Chàng thiếu niên im lặng, như là đang suy nghĩ gì đó.

Con người Bùi Dĩ Hằng quả thật rất lạnh lùng, nhưng anh được giáo dục rất tốt, không tùy tiện khiến người ta khó xử. Hồi nhỏ anh một lòng tiến vào giới cờ vây, cô gái thích anh nhiều lắm, thậm chí còn có một số người thông qua mối quan hệ trong nhà để tiếp xúc với anh. Anh không có tính cách nói nặng, nhưng thái độ đặc biệt kiên quyết.

Lúc này anh hơi nhắc lên mí mắt, thấp giọng nói: “Cô đừng đối tốt với tôi như vậy, vô dụng thôi.”

Bởi vì Nhan Hàm là đàn chị của anh, nhiều người đang ở đây, anh không muốn nói ra quá rõ ràng, nhưng anh cũng không muốn để cô lãng phí thời gian trên người mình.

Lúc này Nhan Hàm lắng nghe giọng nói thản nhiên của anh, tuy rằng chỉ có một câu, lại đặc biệt thoải mái êm tai.

Trợ lý của Nhan Hàm rất thích nghe kịch truyền thanh, mỗi ngày đều ồn ào bên tai cô nào là giọng nam thần này bù tai, giọng nam thần kia gợi cảm, nhưng Nhan Hàm cảm thấy cũng không bằng giọng nói của chàng thiếu niên trước mặt này.

Giọng anh tựa như ánh mắt anh, rất trong trẻo.

Là loại trong trẻo của ngày hè, lộ ra vẻ khoan khoái nhẹ nhàng.

Chẳng qua câu vô dụng thôi là có ý gì?

Nhan Hàm bỗng nghĩ tới chuyện xưa bị bóng của anh, đáy lòng đột ngột xuất hiện cảm giác nói không nên lời, hình như là có chút đau lòng.

Nhìn cậu ấy kìa, độc lập kiên cường biết bao.

Thế là cô lại kéo tay áo anh lần nữa, giọng nói cũng dịu dàng hơn, như là tận tình dỗ dành anh.

“Không sao, đàn chị rất có kiên nhẫn.”

*

Huấn luyện quân sự chớp mắt sắp kết thúc, kết quả hai ngày này gặp trời mưa, sinh viên đương nhiên khóc mừng. Ai ngờ nhà trường lại nói nào

là huấn luyện chính là muốn phát huy tinh thần không sợ khổ, không sợ mệt, mặc dù trời mưa cũng phải huấn luyện.

Sinh viên vốn đang ngại huấn luyện quá nóng, lúc này một trận mưa đổ xuống, lạnh đến run cầm cập.

Thấy mưa càng lúc càng lớn, lãnh đạo nhà trường sợ một đám sinh viên đổ bệnh, thế là mau chóng thả bọn họ về.

Bốn giờ chiều hơn, buổi huấn luyện chấm dứt.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu biết căn hộ của Bùi Dĩ Hằng tại chung cư cạnh trường đã thu dọn xong xuôi ngày hôm qua, thế là vừa được giải tán, họ dứt khoát qua đây tìm Bùi Dĩ Hằng.

Trình Tân Nam khoanh tay, nổi nóng nói: “Tôi nói lãnh đạo nhà trường đầu óc bị úng rồi, lại để chúng ta mắc mưa như vậy.”

“Đâu chỉ có úng, hẳn là có rãnh Mariana.” Cao Nghiêu cũng nhíu mày nói.

Trình Tân Nam cố ý chà xát cánh tay mình, tiếp tục than phiền nói: “Thời tiết thế này nên tắm nước nóng, máy nước nóng của phòng ký túc bọn tôi bị hư rồi.”

Cao Nghiêu gật đầu: “Hóa ra không phải chỉ mình tôi cảm thấy vậy.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu học cùng chuyên ngành, còn cùng một phòng ngủ ký túc xá.

Lúc này bên xưởng bên họa, hận không thể nói ký túc xá đại học A thành hang động trú đông khổ khó.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên liếc nhìn hai người họ một cái.

Rốt cuộc Trình Tân Nam không giả vờ nữa, cậu ta nói: “A Hằng, nghe nói căn hộ của cậu trang hoàng xong rồi, đưa bọn tôi tới chơi đi, dù sao hôm nay cũng kết thúc sớm.”

Bùi Dĩ Hằng hơi nhúu mày, anh nhìn hai người ướm sững một cái.

“Không được.”

Anh ghét nhà mình bị bẩn.

Nhưng mà hai người bị ghét bỏ kia, hiển nhiên rất hiểu tính tình của anh từ lâu, Trình Tân Nam trực tiếp ôm bờ vai anh: “Đi thôi, đi thôi, xe của Cao Nghiêu ở trường đó. Thái tử gia một mình ngài trở về cô đơn biết bao, chúng tôi ở cùng cậu.”

Mi tâm Bùi Dĩ Hằng nhúu lại, giọng nói hơi lạnh nhạt: “Không được gọi tôi như vậy.”

Thực ra danh hiệu thái tử gia này là khi Bùi Dĩ Hằng tiến vào giới cờ vây, lúc ấy anh là ngôi sao mới rất được mong đợi. Không ai nghi ngờ thiên phú của anh, tất cả mọi người đều chờ anh trưởng thành.

Nhưng có một số người không nghĩ vậy, tại một trận đấu hồi trước, có một vài kỳ thủ Hàn Quốc ngạo mạn công khai phát biểu, cờ vây hiện tại là thiên hạ của người Hàn Quốc, Bùi Dĩ Hằng muốn trèo lên đỉnh chỉ là mơ mộng hão huyền, vẫn làm hoàng thái tử thêm mấy năm nữa đi.

Khi đó dấy lên náo động, thế nên lúc Bùi Dĩ Hằng tham gia thi đấu, đều có phóng viên không ngừng hỏi anh muốn đáp lại phần đánh giá này thế nào.

Nhưng anh vẫn im lặng.

Cho đến khi anh giành được ba giải quán quân liên tiếp, trở thành nhà vô địch ba giải liên tiếp trẻ tuổi nhất, lời phát biểu kia xuất hiện trở lại.

Dân mạng Trung Quốc cười nhạo ngược về đối phương, thái tử gia chúng tôi không muốn đợi, bây giờ sẽ đăng cơ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tính tình hai người này không thể đứng yên, ban đầu khi đối phương nói ra lời này, bọn họ đã muốn đặt vé máy bay, chuẩn bị bay sang Hàn Quốc đánh đối phương một trận.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã cho đối phương màn đánh trả hùng hồn nhất tại trận thi đấu.

Thiên hạ của ai, không phải dựa vào cái miệng, là dựa vào thực lực.

Cơ mà về sau hai người này không có việc gì liền thích gọi anh là thái tử gia.

Hai người trái phải bá vai anh, ba chàng thiếu niên cao lớn, trong màn mưa mờ lung, hình ảnh khí thế tuổi trẻ như vậy quả thật là đáng chú ý.

Tới căn hộ chung cư, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vừa vào cửa, nhìn xung quanh căn hộ một vòng, phòng khách to như vậy, hai bên tường đều là cửa sổ kính, màn mưa bên ngoài đánh xéo vào cửa sổ, căn phòng yên tĩnh biết bao.

Phòng khách trông rộng rãi, đáng chú ý nhất đương nhiên là bàn cờ đặt sát cửa sổ, trên đó đã đặt xuống không ít quân cờ đen trắng, tựa như một ván cờ chưa đánh xong.

Bởi vì có hai toilet nên hai người đều tắm rửa nhanh chóng.

Chờ Trình Tân Nam bật tivi lên tìm máy chơi game thì Cao Nghiêu đã ngồi xuống, xắn tay áo chuẩn bị dạy bảo cậu ta. Hai người hô to gọi nhỏ

chơi xong một trận, Trình Tân Nam nhìn thoáng qua toilet, hỏi: “A Hằng vào trong đó lâu vậy làm gì hả?”

Cao Nghiêu lắc đầu.

Trình Tân Nam đặt máy chơi game trên bàn trà, trực tiếp đứng dậy, đi vào toilet, trông thấy Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh máy giặt quần áo, cầm một quyển sách hướng dẫn, xem rất nghiêm túc.

“Cậu làm gì đó?” Trình Tân Nam hỏi.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt lên, nhìn thoáng qua bên cạnh: “Máy giặt đồ hình như hỏng rồi.”

Ánh sáng màu vàng ấm áp trong toilet lồng trên người anh, một bên mặt anh biến mất dưới ánh sáng, phần tóc con rũ trên trán, toàn thân tựa như chìm trong quyển sách hướng dẫn, mặt mày nghiêm nghị, nếu có fan của anh ở đây, khẳng định sẽ phát ra tiếng hét chói tai với decibel cao nhất.

Nhưng mà Trình Tân Nam thở dài một hơi.

Cậu ta trực tiếp lấy đi quyển sách hướng dẫn trong tay Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng ngược mắt nhìn cậu ta, Trình Tân Nam lại thở dài.

Trình Tân Nam đến bên cạnh máy giặt, kéo máy giặt ra bên ngoài một chút, chỉ vào ổ điện đằng sau: “Nếu muốn dùng máy giặt, bước đầu tiên là phải cắm điện.”

Cậu ta khom lưng cắm phích vào ổ điện, nhanh chóng ấn mấy cái nút, chưa đến chốc lát máy giặt bắt đầu chuyển động.

Trên mặt Bùi Dĩ Hằng chẳng có biểu cảm gì nhìn một màn này, rốt cuộc anh chậm rãi mở miệng: “À.”

Chờ hai người ra ngoài, Trình Tân Nam chẳng hề do dự kể lại chuyện này cho Cao Nghiêu.

Cao Nghiêu quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ngồi trên sofa, quan sát hồi lâu, chàng thiếu niên mặt mày tuấn tú tinh xảo, bởi vì không có biểu cảm gì, mang theo mấy phần tự phụ lạnh lùng.

Cao Nghiêu thở dài theo: “Ai có thể ngờ, người có khuôn mặt như vậy, lại là một tên ngốc chứ.”

Bùi Dĩ Hằng chẳng thèm nhắc lên mí mắt.

Cao Nghiêu vừa cầm lại máy chơi game, Trình Tân Nam ngồi xuống đất lần nữa, hai người họ vì tiện chơi game đều ngồi trên tấm thảm trước tivi.

Trình Tân Nam ôm cổ nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, hỏi: “Đúng rồi, A Hằng, đàn chị kia của cậu sao rồi?”

Lúc này Cao Nghiêu hứng thú với đề tài này, tiếp lời hỏi: “Đúng rồi, đúng rồi. Đàn chị nhiệt tình như vậy xin phép cho cậu.”

Thấy Bùi Dĩ Hằng không nói gì, Trình Tân Nam nhin không được sốt ruột thay anh, nói: “Cho nên nói mà, tỏa sáng tại giới cờ vây thì sao chứ, tâm tư con gái cũng không hiểu. Vậy tôi hỏi cậu mấy câu.”

“Cô ấy có xin riêng cách thức liên lạc với cậu không? Không phải cái loại trong nhóm của lớp, là riêng tư ấy.”

—— ừm.

“Mỗi lần cô ấy thấy cậu, có đặc biệt nhiệt tình không.”

—— ừm.

“Ở trong lớp các cậu, có phải cô ấy quan tâm cậu nhất không? Đối với cậu đặc biệt nhất.”

—— ừm.

“Nếu đều có hết mấy loại hành vi kể trên, thế thì không hề nghi ngờ, cô ấy khẳng định thích cậu.” Trình Tân Nam nói như đinh đóng cột.

Bùi Dĩ Hằng vẫn không nói chuyện, nhưng lúc này anh rớt cuộc hơi nhấc lên mí mắt, nhìn Trình Tân Nam đối diện.

Vậy hình như cô thích anh rồi.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt lần nữa, khóe miệng hơi mím lại.

Cũng may hai người kia thấy Bùi Dĩ Hằng vẫn không nói gì, cũng sợ thật sự chọc giận anh, thế là mở game chơi tiếp.

Bùi Dĩ Hằng tiếp tục xem kỳ phổ trong tay, lần này là lần đầu tiên anh không đọc vào.

Hồi lâu sau, anh cầm lấy di động đặt bên cạnh, mở ra trang web trong di động.

Suy nghĩ một lát, anh bấm xuống từng chữ trong cột tìm kiếm.

“Làm thế nào khéo léo từ chối một cô gái?”

——

Lời tác giả:

Lão đại nhíu mày: có người, vừa vào trường đã thích tôi.

Nhan tiểu tiên nữ tỏ vẻ kinh ngạc, từ chối liên tục: tôi không có, tôi không phải, tôi thật sự không...

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tối giờ ăn bữa tối, mưa bên ngoài còn chưa dứt.

Thế nhưng Trình Tân Nam nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Thời tiết thế này rất thích hợp đi ăn lẩu.”

Ba người không đi xa, chọn một quán lẩu nằm cạnh trường học.

Vừa vào cửa, chỗ bàn dưới lầu đều ngồi đầy, nhân viên quán đưa bọn họ lên lầu hai. Lúc này không có bàn nhỏ, dứt khoát sắp xếp bàn lớn cho họ. Quán này không có gian phòng riêng, cơ mà chính giữa từng bàn lớn đều đặt tấm bình phong che chắn, trở nên rất có không khí.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tán gẫu, Bùi Dĩ Hằng thì vẫn cúi đầu.

Anh đang chơi cờ trên mạng trong di động.

Hai người kia liếc nhìn nhau một cái, người này sao có thể tách rời cờ vây, thế lúc trước tại sao lại muốn đến trường học lại chứ.

Bọn họ còn gọi bia, Bùi Dĩ Hằng không uống, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu uống không ít. Thế nên nửa phần sau, Trình Tân Nam đi toilet hai lần, lúc trở về, Cao Nghiêu đá cậu ta một cước, cười mắng: “Mẹ nó cậu đi tiểu hoài vậy.”

“Suýt.” Trình Tân Nam làm ra động tác dừng lên tiếng.

Sau đó bọn họ nghe được có người ngồi xuống ở bàn sát vách. Ảnh ngược trên bình phong là bóng dáng mảnh khảnh cao gầy.

Trình Tân Nam thấp giọng nói: “Tôi vừa mới trở ra thì thấy có hai cô gái đi qua đây, một cô trong đó mẹ nó đáng vẻ rất xinh, chính là cái loại tiên khí bay bổng đẹp lắm.”

Cao Nghiêu hoài nghi nhìn cậu ta: “Cậu bớt khoác lác đi, tiên nữ trong quán lâu? Uống nhiều rồi hoa mắt đó.”

Trình Tân Nam thấy cậu ta không tin, rất nóng nảy: “Không tin tự cậu đi xem.”

Bị cậu bạn kích thích như vậy, Cao Nghiêu mượn cớ đi toilet, thật sự liếc nhìn một cái.

Ai ngờ vừa trở về, câu đầu tiên thốt ra chính là: “Shit, quả thật rất đẹp. Ông đây thật không phải đàn ông thô tục, chỉ liếc một cái thôi, nhưng mà căng chân kia đẹp thật.”

Khi Cao Nghiêu vừa đi cũng không nhận ra Trình Tân Nam nói là người nào, chỉ liếc nhìn một cái đã khẳng định, là cái cô búi lên nửa phần tóc, tóc con rũ bên tai, cô đang nói chuyện với cô gái ngồi bên trong, tuy rằng chỉ thấy một bên mặt, nhưng mà chiếc mũi cao thẳng, hiện ra một bên mặt đặc biệt tinh xảo lập thể.

Quán lâu mẹ nó thật đúng là có tiên nữ mà.

“Tôi đã nói không lừa cậu rồi mà.” Trình Tân Nam nói rất chắc chắn.

Bùi Dĩ Hằng ở một bên vẫn không tham gia vào đề tài này, anh ngồi tại chỗ sát bình phong, cách bàn bên cạnh rất gần, nhưng mắt anh từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm ván cờ trên di động.

Lúc này Nhan Hàm hoàn toàn không biết, sát vách có hai nam sinh đang thảo luận về cô.

Bạn cùng phòng Trần Thần hôm nay trở về, kéo cô đến ăn lẩu. Lúc này, Trần Thần cúi đầu lướt di động, đột nhiên vỗ bàn một cái: “Mợ nó, ai đây hả.”

Nhan Hàm đã quen với cô bạn như vậy từ lâu, cho đến khi Trần Thần đưa di động tới trước mặt cô, nói: “Cậu xem anh chàng này, có phải rất có khí chất, rất đẹp trai không.”

Lúc này tấm ảnh trên màn hình hiển nhiên là chụp lén.

Dưới nắng chiều, bóng dáng thiếu niên cao gầy đứng cách đó không xa, người chụp lén đứng bên cạnh anh, khoảnh khắc nắng chiều và khuôn mặt anh lồng vào nhau mà chụp được tấm ảnh này.

Trần Thần tiếc hận nói: “Nhưng mà đeo khẩu trang, không có chính diện.”

Nhan Hàm hơi ngơ ngác nhìn tấm ảnh này, thấp giọng nói: “Ai chụp thế?”

“Một bài viết trên diễn đàn trong trường, có một nữ sinh đăng lên diễn đàn, nói vừa gặp đã yêu nam sinh này, muốn tìm cậu ta. Phía dưới trả lời rất nhiều, sinh viên mới khóa này rất sinh động, mới nhập học đã muốn làm đại sự.”

Trần Thần cảm khái, nói tiếp: “Sinh viên mới khóa này thật có phúc, không như bọn mình hồi ấy, ngay cả một người cũng không có. Nếu không tớ chẳng đến nổi tới giờ còn độc thân sao?”

Đại học, là nơi diễn ra mối tình đầu của rất nhiều người. Dù sao đã trải qua ba năm cao trung buồn tẻ, tiến vào đây ai cũng hướng tới cảnh tượng

mộng ảo, luôn mong chờ có thể gặp được một câu chuyện lãng mạn.

Nhan Hàm thờ ơ: “Nhàm chán.”

Nói xong, cô lấy ra di động của mình, Trần Thần thấy cô mở ra WeChat, cười nói: “Cậu làm gì đó?”

Nhan Hàm cúi đầu: “Tớ có quen một người quản lý diễn đàn, nhờ cô ấy giúp xóa bỏ bài viết kia.”

Trần Thần liền cười hỏi: “Đến mức thế sao, cái này cũng không phải chuyện gì xấu, không như đồ ngốc đáng yêu ca hát dưới lầu ký túc xá.”

Nhan Hàm bất đắc dĩ nói: “Tớ biết người này.”

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn để chàng thiếu niên bên kia tầm bình phong nghe được, Bùi Dĩ Hằng rút cuộc ngẩng đầu lên từ di động.

Cô gái bên kia vẫn nói chuyện.

Nhan Hàm nói: “Đây là một nam sinh trong lớp sinh viên mới do tớ kèm cặp, nhưng mà người ta đeo khẩu trang là bởi vì hồi trước bị bỏng nặng, hủy dung đó.”

Nghe giọng điệu này, rất tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mang theo chút thịnh nộ.

Thật là có chút đáng vẽ đàn chị che chở đàn em nhà mình.

“Tớ cũng không muốn đả thương người này chú ý tới cậu ấy, cuối cùng phát hiện nam thần trong ảo tưởng của mình tan biến, cuối cùng còn khiến tâm lý cậu ấy bị tổn thương.”

Bùi Dĩ Hằng siết chặt di động, nam sinh trong lớp sinh viên mới do cô kèm cặp, đeo khẩu trang.

Nếu anh không nghe nhầm đây là giọng nói của Nhan Hàm, thế thì người bị bóng nghiêm trọng hủy dung từ miệng cô...

Cho nên là anh sao?

Trong đầu Bùi Dĩ Hằng đột nhiên xuất hiện mấy hình ảnh.

Trong phòng học, chỉ còn lại hai người họ.

Cô nghiêm túc nói: “Cậu có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm tôi.”

Còn nữa, lúc gần đi cô nhón chân lên, vỗ vai mình, một tiếng “cố lên” rõ ràng.

.....

Tại sân thể dục bao phủ trong nắng chiều.

Cô khẽ khàng túm ống tay áo anh: “Nếu có gì không thích ứng, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Thậm chí còn tươi cười ngọt ngào nói với anh, đàn chị rất có kiên nhẫn.

Vậy nên sự kiên nhẫn của cô, là bởi vì cho rằng anh bị bóng nặng, hủy dung sao?

Bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện khác, lông mày Bùi Dĩ Hằng nhíu lại, trên mặt không có biểu cảm gì, cả người thoát nhìn rất lạnh lùng.

Thế nên mọi người trong lớp anh, kể cả hai đàn anh đàn chị khác, thành lính đối tốt với anh là bởi vì cô?

Nghĩ đến đây, Bùi Dĩ Hằng đã không còn nghi ngờ.

Lúc này Nhan Hàm chẳng hề biết, mỗi một từ trong lời nói của mình đều bị chàng thiếu niên sau tấm bình phong nghe được.

Trần Thần không ngờ lại có chuyện như vậy, cô tiếc hận theo nói: “Thật là đáng tiếc, cậu xem tấm ảnh này của cậu ta, thật sự rất đẹp trai rất có cảm giác, nếu không bị hủy dung, còn không biết nghiêng nước nghiêng thành bao nhiêu.”

Nhan Hàm đang gửi WeChat, người phụ trách diễn đàn trả lời cô.

Thái độ đối phương rất tốt, song tỏ vẻ khó xử, bài viết này không trái nội quy, hướng hồ người trả lời bên dưới rất nhiều, tùy tiện xóa bỏ, e rằng sẽ khiến sinh viên bất mãn.

Thấy đối phương nói vậy, Nhan Hàm sợ đánh chữ không nói rõ, dứt khoát gửi tin nhắn thoại giao tiếp với đối phương.

Âm thanh trong quán lẩu hơi ồn ào, nhưng giọng cô cách tấm bình phong rơi rõ ràng vào trong lỗ tai Bùi Dĩ Hằng.

“Phiền cậu giúp cho, đây là sinh viên mới của lớp tôi, có điều cậu ấy đeo khẩu trang không phải vì tỏ ra đẹp trai.” Ban nãy Nhan Hàm thấy trên di động của Trần Thần có người nói Bùi Dĩ Hằng cố ý đeo khẩu trang tỏ ra đẹp trai, cô thấy vậy quả thực rất tức giận.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Cậu ấy bởi vì bị bỏng mới phải đeo khẩu trang. Thế nên nhờ cậu giúp xóa bỏ bài viết.”

Giọng điệu cô thương lượng nghe ra còn rất chân thành.

Chờ cô buông ra ngón tay, gửi tin nhắn thoại qua, Trần Thần bên cạnh cười nói: “Tớ tưởng rằng Ngải Nhã Nhã nhất thời vớt chuyện này cho cậu, cậu ấy khẳng định chết chắc rồi. Không ngờ cậu còn rất dễ tâm.”

Ngón tay Nhan Hàm khựng lại, nghiêng đầu suy nghĩ: “Cậu chưa nhìn thấy bản thân cậu ấy.”

Trần Thần nhìn cô, Nhan Hàm nghĩ kỹ càng.

“Cảm giác rất đặc biệt, thoát nhìn rất xa cách, nhưng rất có lễ độ.”

Rốt cuộc cô nghĩ tới một từ hình dung.

“Chính là cảm giác mặt tàn chí kiên.”

Sau tấm bình phong, Bùi Dĩ Hằng bỗng nhiên siết chặt di động trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, anh nở nụ cười, trong cổ họng tràn ra một tiếng cười lạnh, bởi vì giọng anh quá êm tai, ngay cả tiếng cười lạnh này hình như cũng nghe hay hơn người khác, đương nhiên cũng lạnh lùng hơn.

Khi hai người đối diện đang tán dóc thì nghe được tiếng cười này, bọn họ chợt ngẩng đầu nhìn anh.

Bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng Bùi Dĩ Hằng nở nụ cười bởi vì đề tài nói chuyện của họ, hai người đều nhìn sang di động trong lòng bàn tay anh, biết anh ban này cứ chơi cờ thôi.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thu hồi tầm mắt, nhìn nhau một cái, hai người thấy được ý tưởng tương đồng trong mắt lẫn nhau.

Rốt cuộc, thái tử gia bởi vì chơi cờ mà nổi điên rồi sao?

Cũng may sau đó Trần Thần chuyển đề tài, Nhan Hàm cũng không tiếp tục nói tới Bùi Dĩ Hằng.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều nhìn ra Bùi Dĩ Hằng không vui lắm, cơ mà không ai dám làm trái sỗ phá nổi, hỏi anh rốt cuộc đã

xảy ra cái gì. Thế là bọn họ mau chóng ăn xong, chuẩn bị trở về.

Lúc ba người đứng dậy, Bùi Dĩ Hằng vừa đứng lên đã nhắc lên cái mũ của chiếc áo hoodie, đội trên đầu mình.

Anh đi theo cuối cùng, khi rời khỏi đi ngang qua sát vách.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, vốn trực tiếp rời khỏi, nhưng khóe mắt lại thoáng thấy cẳng chân hơi duỗi ra dưới bàn. Chắc là đồ đạc của cô rơi xuống, cô khom người nhặt lên, cẳng chân dịch sang bên cạnh một chút.

Cẳng chân trắng nõn mảnh khảnh, bắp thịt đều đặn, tầm mắt hướng lên trên một chút, chính là một đôi chân dài bao bọc dưới quần short.

Rõ ràng cô chẳng làm gì cả, lại vẫn giống như hấp dẫn người khác.

Bùi Dĩ Hằng dời tầm mắt, cái mũ đã che khuất biểu cảm của anh.

Bọn họ thanh toán xong đi thẳng xuống lầu, vậy nên Bùi Dĩ Hằng đến tiệm tiện lợi bên cạnh, lấy ra một chai nước khoáng trong tủ đông lạnh, trả tiền xong thì đứng trước cửa tiệm uống nước, đầu gối trượt lên trượt xuống.

Trình Tân Nam bên cạnh khó hiểu hỏi: “A Hằng, cậu rất khát hả?”

Bùi Dĩ Hằng không trả lời cậu ta, đợi sau khi uống nước xong, khuôn mặt lạnh như băng nhìn về phía xa.

Không phải khát, là nóng.

*

Ngày hôm sau, mưa đã ngừng, huấn luyện quân sự tiếp tục. Vào buổi chiều, nhà trường phát thông báo, bảo lớp trưởng các lớp đi lấy một thứ đồ.

Kết quả lớp trưởng trực tiếp bảo Bùi Dĩ Hằng đi lấy giúp, khi lớp trưởng nhiệt tình bảo anh đi, thuận tiện nghỉ ngơi một chút, Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, nhưng trong đầu nghĩ tới Nhan Hàm.

Quả nhiên, anh đoán không sai.

Những sự nhiệt tình thành linh xảy ra này đều là bởi vì cô.

Bên này Nhan Hàm cũng được nhà trường thông báo, phải tới tòa lầu hành chính họp. Chủ đề là, làm thế nào giúp sinh viên mới thích ứng với cuộc sống đại học càng nhanh càng tốt. Sau khi Nhan Hàm họp xong, đúng lúc gặp được cô nữ sinh quản lý diễn đàn.

Cô đi qua nói cảm ơn với đối phương, bởi vì sáng nay cô lên diễn đàn trường phát hiện bài viết tìm người kia đã không còn.

“Không có gì, ảnh chụp lên đăng trên diễn đàn vốn đã không tốt rồi.”

Hai người cùng vào thang máy, không ngờ vừa xoay đầu, Nhan Hàm thấy Bùi Dĩ Hằng từ góc bên kia đi tới.

Nữ sinh bên cạnh cô đương nhiên cũng thấy, nhìn một cái là nhận ra ngay, nhin không được nói: “Đây không phải là...”

Nhan Hàm sợ cô ta nói ra ngay trước mặt, mau chóng nói: “Cậu đi trước nhé, tôi nói mấy câu với cậu ấy.”

Nữ sinh kia rất hiếu kỳ, nhìn Bùi Dĩ Hằng thêm mấy lần, vào thang máy rồi vẫn còn nhìn anh chăm chăm. Nhan Hàm mau chóng chắn trước mặt cô ta.

Bùi Dĩ Hằng thấy hết động tác nhỏ của hai người kia, đặc biệt là Nhan Hàm giờ phút này đứng trước mặt anh, cười rất dịu dàng.

Anh khỏi cần suy nghĩ, cũng có thể đoán được cô lại nói gì với người ta.

Chàng thiếu niên mất kiên nhẫn, hình như đã kéo căng một sợi dây nào đó dưới đáy lòng, nhưng không biết là phiền chán sự hiểu lầm của người khác, hay là cái khác.

Nhan Hàm thấy đồ vật trong tay anh, cười hỏi: “Cậu cũng tới lấy đồ hả?”

Bùi Dĩ Hằng lạnh lùng nhìn cô một cái.

Nhan Hàm tiếp tục ôn hòa nói: “Huấn luyện quân sự sắp kết thúc rồi, kiên trì chút nữa nhé.”

Bùi Dĩ Hằng liếc nhìn cô một cái, cô có phải vừa muốn làm động tác tay cổ lên kia không?

Cũng may lần này Nhan Hàm không làm, bởi vì thang máy tới rồi.

Hai người một trước một sau đi vào thang máy, Nhan Hàm hình như còn muốn dặn dò anh thêm mấy câu.

“Nếu sinh hoạt có gì khó khăn, cứ việc gọi điện cho tôi, nếu không tiện, gọi điện cho đàn anh Hà Dương Danh cũng được.”

“Còn nữa...”

Sợi dây dưới đáy lòng Bùi Dĩ Hằng càng không ngừng bị kéo căng, kéo căng.

Cô gái đứng một bên thang máy đương nhiên không biết, cô vẫn còn cảm thấy làm đàn chị nên chăm sóc đặc biệt cho đàn em đặc biệt. Thấy Bùi Dĩ Hằng vẫn đứng đó, Nhan Hàm rất cuộc hút một hơi, vươn tay kéo ống tay áo của anh.

“Bùi Dĩ Hằng, cậu...”

Giọng cô vừa êm vừa bức gọi tên anh.

“Phập”, sợi dây kia dưới đáy lòng Bùi Dĩ Hằng bị đứt đoạn.

Anh quay đầu lại, con người tựa thanh kiếm, nhìn cô thẳng tắp. Nhan Hàm sững sốt, tưởng rằng mình nói quá nhiều, có lẽ bất cẩn chạm vào chỗ đau lòng của anh, cô đang muốn ngửa mặt cười một cái, làm dịu đi bầu không khí.

Nhưng chàng thiếu niên đột nhiên tới gần cô, cô sợ tới mức lui ra sau một bước.

Cơ thể cô dính sát góc thang máy, trước mắt vẫn là chàng thiếu niên lạnh lùng ngạo mạn, anh chậm rãi vươn tay, đầu tiên trực tiếp cởi ra mũ trên đầu, sau đó bàn tay anh dừng ở bên tai mình.

Ánh mắt Nhan Hàm hơi mở to, thấy anh kéo thẳng khẩu trang xuống.

Một khuôn mặt hiện ra trước mắt.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô gái hình như lâm vào lặng im suy nghĩ, giọng anh rất thấp nói: “Không cần tôi giải thích thêm chứ.”

Cô lầm rôi.

Khuôn mặt anh lần đầu tiên không hề che đậy xuất hiện trước mắt cô, cách gần như vậy, gần đến mức Nhan Hàm nín thở. Trên đời này, sao lại có người trưởng thành như vậy chứ, khoảnh khắc để cô nhìn thấy anh, đầu ngón tay đều run rẩy.

Đình, thang máy tới lầu một.

Rốt cuộc, mạch suy nghĩ của Nhan Hàm khởi động lần nữa, trong đầu dần dần nổi lên một âm thanh.

Khuôn mặt của cậu ấy, là diện mạo thần tiên gì đây.

—

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: tôi thấy có thể nhìn cả đời.

Thái tử: nằm mơ.

Tác giả nhỏ giọng thầm thì: vậy vừa rồi là ai thấy một đoạn cẳng chân của người ta liền ực một chai nước khoáng hả?

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tới ngày hội diễn huấn luyện quân sự, Nhan Hàm đều chưa từng xuất hiện trước mắt bất cứ người nào của lớp báo chí năm nhất.

Một màn trong thang máy hôm đó, cho đến giờ phút này, mỗi một hình ảnh đều quanh quẩn trong đầu cô.

Lúc anh tháo mũ xuống trước, ngón tay thon dài hết sức đẹp để đặt bên tai rồi kéo thẳng khẩu trang ra. Còn có sau cùng, khuôn mặt không hề che đậy kia, toàn bộ hiện ra trước mắt cô.

Nói lời không biết xấu hổ, Nhan Hàm biết mình xinh đẹp, thế nên ánh mắt nhìn rất cao. Dù sao mỗi ngày soi gương nhìn dáng vẻ của mình, sao có thể hạ thấp tiêu chuẩn đối với dáng dấp đàn ông chứ.

Tuy rằng hiện tại tiểu thịt tươi lưu lượng gì đó cực kỳ nổi tiếng, thường thấy trên mạng nào là người này người kia nhan sắc thần tiên. Nhưng Nhan Hàm chỉ muốn nói, những người kia tính là nhan sắc thần tiên gì chứ.

Anh thật sự khác biệt, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đeo khẩu trang trong thang máy, chỉ con người trầm tĩnh lạnh nhạt tựa như vực sâu kia cũng đủ khiến cô kinh ngạc.

Khi cô tưởng rằng anh là sinh viên bị bóng kia, quả thật thương xót thay anh.

Con người anh như vậy, nên sáng chói rực rỡ, nên vừa xuất hiện lập tức có thể thu hút tầm mắt của mọi người.

Cho đến khi anh kéo khẩu trang xuống trước mặt cô.

Khoảnh khắc cô nhìn thấy gương mặt anh, đáy lòng dường như còn có một âm thanh nho nhỏ đang nói, hóa ra cậu ấy trông thế này à, ừm, cậu ấy nên trông như vậy.

Một khuôn mặt như vậy chỉ cần lộ ra thôi, nhất định khiến người ta để ý, trái tim run rẩy, kinh ngạc bởi sắc đẹp ấy.

Tiếng nước kêu tành tạch, Nhan Hàm cúi đầu nhìn tôm đang rửa sạch, đột nhiên a một tiếng.

Bề mặt, mẹ nó bề mặt quá đi.

Cô lại cho rằng anh bởi vì bị bỏng mà hủy dung, mới phải đeo khẩu trang. Hơn nữa cô không chỉ hiểu lầm một mình, còn nói với nhiều người như vậy.

Để cô nghĩ lại xem, Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh hai sinh viên năm hai là người đầu tiên biết được.

Sau đó thông qua bọn họ, cả lớp hẳn là đều biết rồi.

Tiếp đó nữa còn có Trần Thần và nữ sinh quản lý diễn đàn, đúng rồi cô còn nói với nữ sinh quản lý diễn đàn kia, sở dĩ muốn xóa bỏ bài đăng ấy là sợ sau khi người khác tìm được anh rồi, sẽ tạo thành áp lực đối với tâm lý của anh, khiến anh trở nên tự ti.

Ha ha, nếu nữ sinh đăng bài thật sự tìm được anh, đoán chừng còn không biết là ai tự ti đâu.

Nghĩ tới đây, Nhan Hàm chẳng có tâm tình nấu nướng, cô trực tiếp lăn vào sofa phòng khách, lật qua lật lại mấy vòng trên đó, khuôn mặt hận không thể vùi sâu trong tấm đệm.

Chờ thêm một hồi lâu, cô rút cuộc lăn đủ trên sofa rồi, lại trở người đứng lên.

Hôm nay Trần Thần muốn tới, mấy ngày trước Trần Thần về trường, hai người tùy tiện đi ăn lẩu. Cô bạn vẫn luôn nhớ tới bữa cơm do Nhan Hàm nấu cho mình.

Nhan Hàm rạch lưng từng con tôm, lấy ra chỉ tôm trong từng con.

Sau đó bỏ thêm gừng và rượu gia vị, bắt đầu ướp chế biến.

Một bên khác, cô vớt sò đã ngâm trong nước từ sáng sớm ra. Cách xử lý sò rất phiền toái, phải ngâm trong nước muối loãng trước để làm sạch bùn cát, sau đó lại đun trong nước hành gừng một chút để sò mở miệng ra.

Lúc Nhan Hàm nấu ăn, cô thích chuẩn bị sẵn sàng đồ gia vị trước.

Ớt đỏ, hành lá, tiêu, xì dầu, đường, tỏi, tiêu trắng, tinh bột, rượu gia vị, còn có sốt đậu đen quan trọng nhất. Loại sốt đậu đen này là Nhan Hàm mua từ chỗ của một nghệ nhân lão luyện, mùi vị quả thật khác với loại được bày bán trên phố.

Mỗi lần Nhan Hàm nấu nướng, cô không chỉ bật máy hút khói dầu, cũng sẽ mở ra cửa sổ phòng khách.

Lúc này dầu đổ vào nồi, khi dầu nóng được bảy phần thì cho sốt đậu đen và tỏi vào, loại mùi hương xào ráng xông vào mũi bùng nổ.

Mùi khói lửa lập tức tràn ngập cả phòng bếp.

Đặc biệt là phòng bếp nhà Nhan Hàm kiểu mở rộng, quả thực không thể ngăn cản mùi hương lan tỏa ra ngoài, cô vừa đổ sò vào trong nồi liền không ngừng xào qua xào lại, nỗi phiền muộn ở đáy lòng dường như theo động tác lặp đi lặp lại trên tay, dần dần tiêu tán.

Lúc này, Bùi Dĩ Hằng đang ngồi bên cửa sổ, bởi vì trận mưa sáng nay nên thời tiết cũng không oi bức.

Vậy nên anh không bật điều hòa, mà mở ra cửa sổ kính.

Anh ngồi trước bàn cờ, quân cờ đen trắng lần lượt đánh xuống.

Hiện giờ internet phát triển nhanh chóng, ngay cả giới cờ vây cũng bước vào thời đại internet, trang web cờ vây lớn nhất trong nước “Mạng cờ vây”, trên đó không chỉ có người chơi nghiệp dư, gần như tất cả tuyển thủ chuyên nghiệp đều đăng ký ID tại trang web này, thậm chí ngay cả tuyển thủ Hàn Quốc nổi tiếng cũng có ID.

“Heng”, đây là ID chuyên dụng thuộc về Bùi Dĩ Hằng tại mạng cờ vây.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn thích đánh kỳ phổ, đem ván cờ xuất hiện mấy tháng nay, trình diễn từng quân một trên bàn cờ lần nữa.

Lúc anh tập trung tinh thần nhìn bàn cờ, đột nhiên một mùi hương ngào ngạt ập tới.

Ngón tay anh kẹp quân cờ hơi khựng lại, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Chờ thêm một lúc, anh rốt cuộc hiểu được.

Nhà đối diện có người đang nấu ăn.

Bùi Dĩ Hằng tiếp tục cúi đầu, thế nhưng một khi ngửi tới mùi hương này lại có trạng thái kéo dài không dứt, bởi vì nhà hàng xóm vẫn chưa dừng

lại.

Nửa tiếng sau, chàng trai luôn chuyên tâm với kỳ phở.

Thế mà bị mùi hương liên tục này làm trở nên có chút đãng trí.

Thơm quá...

*

Khi Trần Thần đến nhà Nhan Hàm, trên bàn ăn màu trắng đã dọn ra mấy món.

Tôm chiên giòn, sò sốt cay, bò xào gừng, còn có một nồi canh cá trích đậu hủ đang hầm trên bếp. Trần Thần nhìn bàn mỹ thực tươi ngon này, cô trực tiếp vươn tay bóc lên một con tôm chiên giòn.

Cô vừa ăn vừa hỏi: “Tâm trạng cậu không tốt hả?”

Nhan Hàm quay đầu nhìn cô bạn: “Sao cậu biết?”

“Bởi vì mỗi lần tâm trạng cậu không tốt, đều sẽ làm các món xào rắng.” Trần Thần cười nói.

Nhan Hàm hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, là vậy sao? Hình như là thế.

Trần Thần tiếc nuối nói: “May mà Ngải Nhã Nhã không ở đây, bằng không tớ thật muốn xem cậu xào thịt người.”

Cơ mà nói giỡn thì nói giỡn, Trần Thần vẫn nói: “Thực ra cậu cũng đừng trách cậu ấy, trách tớ đi, cậu ấy vốn tìm tớ, tớ cũng hứa rồi, kết quả mấy hôm trước mẹ tớ bị viêm dạ dày phải nằm viện, tớ cũng hết cách giúp cậu ấy.”

Nhan Hàm đương nhiên biết, bằng không cô không thể nào dễ dàng đồng ý với Ngải Nhã Nhã.

“Đúng rồi, ngày mai lớp chúng ta mở họp, cậu đừng quên.” Trần Thần báo cô hay.

Nhan Hàm đỡ trán mình, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ nghe được hai chữ mở họp này tớ liền thấy phiền.”

Cô đặc biệt nghĩ tới mình ở buổi họp lớp sinh viên mới nhận nhằm Bùi Dĩ Hằng thành bạn học bị bóng kia, đối với hai chữ mở họp cô càng phản ứng lớn hơn nữa.

Nhưng dù vậy, lớp mình mở họp khẳng định không thể nào vắng mặt.

Cũng may chủ nhiệm lớp rất suy nghĩ cho sinh viên, đặc biệt chọn ba rưỡi chiều. Buổi họp lần này là về chuyện lựa chọn phương hướng của sinh viên năm ba, các cô là ngành báo chí, cơ mà tới năm ba sẽ chia ra thêm mấy phương hướng trong ngành.

Bởi vì trước khi học kỳ chấm dứt mọi người đã làm khảo sát mục đích sơ bộ, bởi vậy lần này họp chính là nộp lên bảng biểu.

Đều là sinh viên năm ba, cũng không cần chủ nhiệm lớp nhấn mạnh nguy cơ của việc trượt môn, một tiếng chấm dứt buổi họp.

Lúc này bên ngoài tà dương lặn về phía Tây, cả sân trường đắm chìm trong ánh sáng màu vàng, các cô từ tòa lầu đi ra, chưa tới một lúc đi đến mảnh sân rộng cạnh căn tin lớn.

Từ rất xa trông thấy rất nhiều lều vải màu vàng, cái này nối liền cái kia, trông rất đồ sộ.

Hơn nữa từng lều vải còn có cách trang trí thuộc về chính mình, tổ chức hội sinh viên thế này khá đơn giản, trong lều vải có một đám nữ sinh nam sinh mặc trang phục chính thức đứng đó, nói tới danh hiệu đoán chừng đều rất hù người, không phải bộ trưởng thì là thứ trưởng.

Về phần đoàn thể nạp mới thì sẽ cải cách, phía trước lều vải dựng đủ loại áp phích lớn, nhiều màu sắc, rất đẹp đẽ.

Trần Thần tới tìm đồng hương của mình, bố cô nhờ người ta mang theo chút đồ qua đây. Vị đồng hương này là phó chủ tịch hội sinh viên, hôm nay tuyển người mới, anh ta cũng ở đây.

Hội sinh viên trường quả thật khác biệt, không chỉ chiếm giữ địa phương nổi bật, mà còn rất lớn.

Ngay cả sinh viên tới đăng ký cũng nhiều hơn so với các lều vải khác.

Cơ mà khiến Nhan Hàm kinh ngạc chính là nằm bên cạnh lều hội sinh viên, lại là lều của nhóm cờ vây. Lúc này người đăng trước nhóm cờ vây thật đúng là không ít, đương nhiên điều này cũng có liên quan với người đàn ông đứng tại cửa lều.

Người đàn ông có một đôi mắt hoa đào đa tình, rõ ràng thoát nhìn diện mạo phong lưu, nhưng trong mắt đều là vẻ mất kiên nhẫn.

Nhan Hàm nhìn thấy nở nụ cười, cảm thấy nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải rất lợi hại, lại có thể bảo người này đứng ở đây tuyển mộ lính mới.

Cái này không tính, khuôn mặt vẫn có ích hơn, người rất nhiều.

Trần Thần cũng phát hiện nhóm cờ vây, hỏi: “Đúng rồi, bây giờ cậu vẫn ở nhóm cờ vây hả?”

“Chúng ta đi đăng ký nhóm cờ vây đi, tớ thấy anh nhóm phó kia rất đẹp trai.” Hai nữ sinh bên cạnh khẽ thì thầm.

Một nữ sinh trong đó nói: “Lần này tớ nghe lớp giúp đỡ nói, nhóm cờ vây rất khó tiến vào, năm ngoái anh nhóm phó kia còn giành được giải đấu toàn quốc nào đó. Sau đó có một nữ sinh vì anh nhóm phó này, nghe nói dám quyên góp hai mươi bộ cờ vây cho nhóm cờ vây, cuối cùng mới được vào nhóm đó. Nhưng nhóm phó người ta cũng chẳng để ý cô ta đâu.”

“Không biết xấu hổ vậy à.” Nữ sinh tóc ngắn còn lại khẽ hô lên.

Đúng vậy, không biết xấu hổ thế đó.

Hai người cười hì hì bắt đầu thảo luận.

“Nghe nói nữ sinh này trông xấu xí, nên mới có thể dựa vào vậy để đi cửa sau tiến vào nhóm cờ vây thì phải?”

“Tôi cảm thấy anh nhóm phó càng đáng thương hơn, mỗi ngày bị con cóc ghẻ nhìn chăm chăm.”

Hai người đồng thời làm ra bộ dạng hít một hơi thật sâu, giống như trước mắt thật sự xuất hiện một con cóc ghẻ nhìn chăm chăm con thiên nga trắng không buông tha. Sau đó bọn họ phá cười một trận, càng nói càng vui vẻ.

Trần Thần bên cạnh nghe nói thế liền trợn mắt há mồm, hồi lâu mới xoay cổ qua, nhìn người bên cạnh.

Nhan Hàm ngược lại tươi cười, sau đó cô vươn tay xoa ra mái tóc dài đã buộc lên, đưa tay hất ra sau, nhất thời mái tóc dài trở nên hơi hỗn độn còn mang theo mấy phần cường thế.

Tiếp theo cô cúi đầu lục lọi trong túi, lấy ra một cây son môi. Nhan Hàm có nhiều son môi lắm, gần như trong mỗi túi đều có.

Chính màu đỏ, đúng lúc thích hợp.

Cô gái soi màn hình di động, thoa son đỏ trên cánh môi, màu đỏ quá thuần khiết, có cảm giác đặc biệt mạnh mẽ xinh đẹp. Đặc biệt là làn da cô trắng, thanh cao thoát tục xứng với màu đỏ rực rỡ như vậy.

Đợi cô vén mái tóc dài lần nữa, đi thẳng tới hai nữ sinh vẫn còn thì thào.

Nhan Hàm nhìn các cô, trên mặt là ý cười thản nhiên: “Bạn học, hai bạn muốn gia nhập nhóm cờ vây ư?”

Lúc hai nữ sinh kia nhìn thấy Nhan Hàm, cả hai đồng thời hơi ngớ ra.

Cũng may bọn họ đưa mắt nhìn nhau một cái, nhanh chóng phản ứng lại, Nhan Hàm hẳn là đàn chị, vì thế nữ sinh tóc ngắn hơi nịnh nọt cất tiếng: “Đàn chị, chị cũng thuộc nhóm cờ vây ạ?”

Ý cười trên mặt Nhan Hàm càng sâu hơn, ngay cả âm thanh phát ra cũng êm dịu xuôi tai, cô nói: “Đúng rồi.”

Lúc này chàng trai đứng dưới tàng cây bên cạnh nhìn thấy ý cười trên mặt Nhan Hàm.

Nụ cười này của cô, khiến anh nhớ lại tình huống tại buổi họp lớp hôm đó.

Tiểu hồ ly này, muốn làm chuyện đây mà.

“Tôi à,” Nhan Hàm cố ý khựng lại, giọng điệu mang ý cười, “Chính là đàn chị không biết xấu hổ mà các cô nói đó.”

.....

Bầu không khí chuyển động, hình như hoàn toàn đình trệ tại giây phút này, ồn ào xung quanh dường như hình thành một kết giới với nơi này.

Nhan Hàm nhìn hai nữ sinh kia, bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch, vươn tay vén mái tóc dài, nói thật đáng cô đã cao, lúc này đứng trước mặt đối phương đã đủ tạo thành áp lực đè nén.

Nhưng cô hơi nghiêng về phía trước, nhìn hai người: “Cô nói xem bây giờ tôi đánh hai người một trận.”

Ý cười trên mặt cô hóa thành lạnh lùng.

“Hay là đánh hai người mỗi người một trận đây?”

—

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: nói đi, tôi đánh hai người một lượt, hai là chia ra đánh?

Thái tử ở một bên lẳng lặng nhìn thấy, ha ha ha, chương sau Nhan tiểu hồ ly sẽ hoàn toàn hiện nguyên hình trước mặt thái tử.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Phụt”, Trần Thần bên cạnh mẹ nó sắp cười điên rồi.

Về phần hai nữ sinh kia thì sắc mặt trắng bệch trong chớp mắt, trợn mắt há mồm nhìn người trước mặt, hóa ra người mà bọn họ đang thì thầm thảo luận lại trông như vậy.

Vừa rồi bọn họ ở bên này ngồi lê đôi mách, còn nhớ đã nói gì, nào là nữ sinh kia xấu xí nên vì tiến vào nhóm cờ vây mà quên góp hai mươi bộ cờ vây cho nhóm cờ vây.

Đúng, các cô còn nói nên bảo cô ta đi soi gương đi.

Nhưng hiện tại, hai người trong lòng không hện mà cùng xuất hiện một ý nghĩ trong đầu, người nên soi gương hình như là bọn họ.

Lời nói Nhan Hàm rất hung hãn, nhưng hai người này không biết bị dọa ngu người rồi, hay là cảm thấy mồm miệng mình quả thật hèn mọn, bị nói vậy cũng không dám cãi lại.

Nữ sinh tóc dài lập tức cúi đầu xin lỗi: “Em xin lỗi đàn chị.”

Nữ sinh tóc ngắn không tình nguyện nói theo: “Đúng vậy, đàn chị, bọn em cũng chỉ nghe người khác nói thôi, cũng không phải cố ý...”

“Nghe nói thôi?” Cô híp mắt, nụ cười trên mặt dần thu lại, cô rút cuộc nhìn họ bằng đôi mắt lạnh lùng, trong âm thanh lộ ra vẻ lạnh nhạt, “Nếu đã

thi đậu đại học A thì đầu óc nên rất tốt nhỉ, chẳng lẽ bố mẹ các cô chưa từng dạy các cô, vựng trộm nói chuyện thị phi, ban ngày cũng sẽ gặp được quý.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ hơi kiêu ngạo của cô, đặc biệt khi bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh.

Rất hung thần.

Bùi Dĩ Hằng đứng đây vốn là chờ Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, bọn họ không cùng một khoa, thế nên trực tiếp hẹn nhau gặp ở mảnh sân bên này. Anh vốn đứng dưới tàng cây xem di động, kết quả nghe được tiếng nói chuyện đằng sau.

Lúc này anh đã quay đầu, cũng không muốn nghe lén các cô nói chuyện, dù sao đây là chuyện giữa các nữ sinh.

Ai ngờ anh vừa xoay người, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều tới rồi.

Lúc này hai người kia cởi bỏ quân trang, trông càng trẻ trung tươi tắn. Đặc biệt Trình Tân Nam mặc áo thun đỏ ngắn tay, trên áo in đầy logo, chỉ thiếu bốn chữ “tôi rất có tiền” in trên người.

“Đi thôi.” Bùi Dĩ Hằng thấy bọn họ tới, cất di động vào túi, chuẩn bị rời khỏi.

Ai ngờ Trình Tân Nam đột nhiên híp mắt, nhìn sang bên cạnh: “Khoan đã.”

Đợi cậu ta nhìn kỹ càng nửa phút, rốt cuộc xác định: “Shit, là nàng tiên nhỏ.”

Giọng cậu ta hơi cao, khiến sắc mặt Cao Nghiêu trở nên bó tay nhìn cậu ta: “Cái đồ mê gái, mấy hôm nay thấy ai cũng gọi là tiên nữ, tiên nữ nhà cậu đi bộ đầy đường à.”

“Cậu đừng nói nhảm, đó không phải là cô gái chúng ta gặp tại quán lẩu lần trước à.” Trình Tân Nam hưng phấn hơn chút, lấy khuỷu tay chọc cậu bạn mấy cái, đau đến mức Cao Nghiêu lại muốn mắng cậu ta.

Kết quả Cao Nghiêu nhìn qua, sau đó sững sốt.

Quả thật nên sững sốt, bởi vì cô gái đã gặp lần trước, làn da đặc biệt trắng, hơn nữa có thể nhìn ra được hoàn toàn không trang điểm, thế nên cậu ta mới đồng ý với lời nói của Trình Tân Nam, cảm thấy cô rất xinh đẹp.

Dù sao xinh đẹp bởi trang điểm, cùng với vẻ xinh đẹp trời sinh, hai thứ này không cùng một cấp bậc.

Lúc này Trình Tân Nam chẳng hề để ý tình hình ở đối diện, lòng tràn đầy vui mừng, cậu ta nhin không được hỏi: “Haiz, các cậu nói xem nếu lần này tôi xin WeChat của cô ấy, cô ấy có cho không?”

Lần trước ở quán lẩu, cậu ta ngượng ngùng không ra tay.

Nhưng giờ được gặp lại cô gái này, cậu ta thật sự cảm thấy đây là vận mệnh, là duyên phận đã định rồi. Dù sao trường học lớn như vậy, có thể gặp lại lần nữa là chuyện không dễ dàng cỡ nào.

Đây nhất định là ý định của ông trời, là ông trời thấy được sự lúng túng lần trước của cậu ta, cho cậu ta một cơ hội khác.

Cao Nghiêu nhìn nàng tiên nhỏ ở phía xa, lại nhìn cậu bạn thân một cái, nói: “Cậu thấy người trông như vậy không có bạn trai sao?”

Trình Tân Nam ngớ ra.

Cao Nghiêu tiếp tục cảm dao: “Huống hồ cho dù cô ấy không có bạn trai, cậu cảm thấy người ta trông như vậy sẽ thích cậu ư?”

Trình Tân Nam lại chờ ra lần nữa.

Rốt cuộc cậu ta tỏ vẻ xót xa nhìn Cao Nghiêu: “Có tin hôm nay tôi trình diễn một màn nhận anh em không.”

Cao Nghiêu rốt cuộc im bật, Trình Tân Nam đứng cạnh thân cây, nhìn một lúc, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Các cô ấy đang làm gì đấy?”

Ban nãy khi hai nữ sinh khi nói xấu Nhan Hàm, cậu ta còn chưa đến, lúc này chỉ bắt kịp nửa màn sau.

*

Lúc này nữ sinh tóc dài gần như cúi gằm mặt xuống đất, bình thường đều là đứa trẻ thành thật, đoán chừng cũng chỉ có chút tật nhiều chuyện của con gái, thích nói chuyện sau lưng người khác. Nhưng bị người ta bắt được, thật đúng là không ngẩng mặt lên nổi, cảm thấy rất dọa người.

Về phần nữ sinh tóc ngắn bên cạnh, hình như rất không phục, vẻ mặt bướng bỉnh, có vẻ như còn là một cái gai nhỏ.

Nhan Hàm nhìn cô ta, đột nhiên nở nụ cười: “Có phải rất không phục không.”

Nữ sinh tóc ngắn nén giận, cho đến khi Nhan Hàm khoanh tay trước ngực, khề hắt cằm, tầm mắt quan sát hai người từ trên xuống dưới, đến lúc cô khề mở cánh môi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cô thế này, có phải nên về soi gương không?”

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, chỉ là trong ánh mắt mang theo vẻ giễu cợt nhàn nhạt, ngay cả khóe miệng hơi nhếch lên cũng lộ ra vẻ khinh

thường.

Lực sát thương quá lớn, nữ sinh tóc ngắn liền nổi giận, khuôn mặt đỏ lên trong nháy mắt: “Chị dựa vào gì mà nói tôi như vậy?”

Kỳ thật bộ dạng nữ sinh tóc ngắn coi như không tệ, người đẹp thanh tú, tóc mái gọn gàng hiện ra vẻ thanh xuân dào dạt. Nhưng hôm nay cô ta đối mặt với Nhan Hàm, bàn về diện mạo, nói thật, Nhan Hàm từ nhỏ đến lớn thật chưa từng thua cho ai.

Cô nói những lời này, rất có sức thuyết phục.

Nhan Hàm thấy cô ta tức giận, rốt cuộc không nhẹ không nhạt nói: “Vậy nên cô dựa vào gì nói tôi? Điểm ấy trong đạo lý con người còn cần tôi dạy cho cô sao?”

Sắc mặt cô gái tóc ngắn thoáng đỏ lên rồi trở nên tái nhợt.

Cũng không phải đồ ngốc, bản thân vốn đã thua lý lẽ, lúc này tranh cãi nữa thì càng bẽ mặt thôi.

Nữ sinh tóc dài vốn đã muốn nhận sai, lúc này mau chóng giữ chặt tay cô bạn, thấp giọng: “Xin lỗi đàn chị, bọn em sai rồi, không nên nói sau lưng chị.”

Nhan Hàm ban đầu cũng chẳng thấy có vấn đề gì, thực ra làm blogger mỹ thực, cô cũng bị người khác mắng chửi. Hồi trước không biết từ lúc nào, từng lan truyền một vụ scandal về cô, nói cô hẹn hò với một ngôi sao nam có chút danh tiếng.

Hồi đó, weibo của cô tối tăm rối loạn, bình luận đã đủ khó coi, tin nhắn riêng càng tệ hơn.

Mặc dù vậy, cô cũng không phản kháng lại, dù sao cô cũng không thể kéo thấp chỉ số thông minh của mình tới tiêu chuẩn của đối phương chứ.

Tính khí Nhan Hàm vốn vẫn ổn, vừa rồi nghe được, đầu tiên cảm thấy buồn cười, thứ hai mẹ nó vẫn buồn cười. Cô quả thật có tặng hai mươi bộ cờ vây hồi mới gia nhập, đó là vì thời gian cô gia nhập không phải lúc tuyển người mới, hơn nữa lúc đó cô đã là sinh viên năm hai, không phù hợp tư cách đăng ký.

Về phần bây giờ tại sao cô không nhẫn nhịn?

Bởi, vì, bọn, họ, nói, cô là vì Chung Tấn mới gia nhập nhóm cờ vây.

Cô mù sao? Lại đi thích Chung Tấn, hưởng hồ cho dù Chung Tấn trong mắt người khác là một anh chàng đẹp trai, nhưng đối với cô vẻ điển trai của anh ta rất xa tắp không đến mức độ khiến người khác kinh ngạc. Muốn nói thật sự khiến cô cảm giác đó, vậy cũng phải là...

Giờ phút này, trong đầu Nhan Hàm dần dần hiện lên hình ảnh chàng trai kéo ra khẩu trang trong thang máy.

Tối thiểu phải giống như cậu ấy vậy.

Chờ khi lấy lại tinh thần, nữ sinh tóc dài lại xin lỗi lần nữa.

Nhan Hàm vốn không định làm gì bọn họ, giờ thấy hai người trước mặt quá sợ hãi rồi, cô hất cằm về phía lều vải tuyên truyền nhóm cờ vây, hờ hững nói: “Không phải muốn đăng ký sao? Đi đi.”

Đăng ký...

Thực ra ý của cô là, đi đi, tôi không gây phiền phức cho các cô.

Hai cô gái giống như nhận được đại xá rồi đi, nhưng lại không dám đi thẳng tới, thật sự chỉ tới bên nhóm cờ vây xin hai tờ đăng ký. Cơ mà giấy

đăng ký của hai người này, chắc là đời này cũng không xuất hiện ở nhóm cờ vây.

Trần Thần nhìn hai sinh viên mới giống như chim cút bé nhỏ hoảng sợ từ xa, rồi liếc nhìn Nhan Hàm một cái, nhin không được cười nói: “Lúc này tớ thật sự tưởng rằng cậu muốn đánh bọn họ.”

Nhan Hàm hơi ngơ ngác, sau đó hít sâu một hơi, lại yếu ớt thở dài một hơi: “Không được, lớn tuổi rồi, không còn oai phong như hồi ấy nữa.”

Trần Thần hoài nghi nhìn cô: “Chẳng lẽ hồi cao trung cậu là một kẻ bắt nạt?”

“Hồi sơ trung.” Nhan Hàm thản nhiên nói, sau đó cô dùng góc bốn lăm độ nhìn lên không trung, làm như thật sự nhớ lại thời điểm náo nhiệt hồi ấy.

Trần Thần cho rằng cô nói đùa, cũng không đáp lại.

Đúng lúc đồng hương của Trần Thần gọi điện tới, Trần Thần đi tìm anh ta. Nhan Hàm thì sực nhớ ra, đi thẳng về phía nhóm cờ vây.

Nhóm cờ vây luôn vắng lặng, dù sao môn này rất cần sự kiên nhẫn, hiện tại có rất nhiều sự hấp dẫn, di động và game đều tốt như vậy, ai muốn đánh cờ chứ. Nhưng bởi vì nhóm phó là Chung Tấn, một phần mẫu đăng ký được nhận vào, có loại cảm giác thu hoạch trọn vẹn.

Lúc Nhan Hàm đi qua, Chung Tấn đúng lúc bị mấy nữ sinh quần lầy nói chuyện.

Cô đến chỉ là muốn hỏi Chung Tấn một chút, lời đồn điên cuồng này rốt cuộc làm thế nào truyền ra. Lúc ấy chuyện cô quyên tặng hai mươi bộ cờ vây, chỉ có anh ta và nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải, còn có mấy người trong phòng ký túc của cô biết thôi.

Cô tựa vào mép bàn, đến khi bên cạnh có người hô lên: “Bên kia có thể đưa qua mấy mẫu đăng ký sang đây không?”

Người bên bàn chỗ Nhan Hàm mới vừa đi nhà vệ sinh, nghe nói thế, Nhan Hàm thấy trên bàn đặt một chồng mẫu đăng ký trống không, cô tiện tay cầm mấy xấp giúp đưa sang bên cạnh.

“Là các bạn muốn đăng ký sao?” Nhan Hàm nhìn hai người trước mặt, có một người đứng đằng sau, nhưng hình như đang cúi đầu xem di động, thế nên bị hai người trước che chắn.

Nhan Hàm đưa mẫu đăng ký tới tay hai nam sinh phía trước, lộ ra nụ cười hiền hòa: “Nhóm cờ vây đang chiêu hiền nạp tân, nếu các bạn có hứng thú, có thể tới đăng ký.”

Nhan Hàm đưa cho hai người trước rồi, còn đặc biệt sai một bước, đi tới phía sau hai người họ, cô đưa qua một tờ đăng ký khác.

Nhưng khi thấy cách ăn mặc của người nọ, đầu tiên cô sửng sốt, sau đó toàn thân cứng đờ, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi ửng đỏ.

Đầu óc lơ mơ, hình như bản năng muốn sống của cơ thể tỉnh thức một chút, cô theo bản năng thu tờ giấy trở về.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chàng thiếu niên đội mũ vờn tay nắm tờ giấy.

Một tờ giấy mỏng manh như vậy bị ngón tay anh nắm chặt.

Nhan Hàm không thể rút về.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng cup mắt nhìn cô, giọng rất thờ ơ hỏi: “Không phải nói, nhóm cờ vây đang chiêu hiền nạp tân sao?”

Chính xác, chiêu hiền nạp tân.

Đột nhiên, Nhan Hàm hoảng sợ ngẩng đầu nhìn anh, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Chẳng lẽ cậu ấy cũng muốn gia nhập nhóm cờ vây?

Nhớ lại chuyện mình đã làm, Nhan Hàm cảm thấy mất mặt, rất mất mặt, nếu được có lẽ cô muốn cả đời đừng xuất hiện trước mặt Bùi Dĩ Hằng.

Vậy nên cô mím môi, nghiêm túc hỏi: “Bạn học này, bạn thật sự muốn gia nhập nhóm cờ vây sao? Cờ vây là một môn rất vất vả, hơn nữa đặc biệt buồn tẻ, tôi thấy không thích hợp với người trẻ tuổi như cậu.”

Trình Tân Nam vốn ở bên cạnh nhìn cô, mới nghĩ ra ý kiến thối tha này. Cô là người của nhóm cờ vây, vậy cậu ta gia nhập nhóm cờ vây là được rồi, còn có thể tới gần quan được ban lộc.

Lúc này lắng nghe lời nói giữa cô và Bùi Dĩ Hằng, Trình Tân Nam thật sự muốn cười.

Nếu trên thế giới này, người cảm thấy cờ vây là thú vị nhất, thế thì người này nhất định không ai khác ngoài Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt nhìn cô.

Lúc cô nói chuyện, lông mi khẽ run, hình như thật lòng lo cho cuộc sống đại học của anh. Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã đoán được tâm tư của cô.

Không muốn cho anh gia nhập à.

Có lẽ vì quá rõ ràng tâm tư của cô, đột nhiên đáy lòng anh có cảm giác không muốn để cô thành công.

Ai cũng nói tác phong đánh cờ như con người, Bùi Dĩ Hằng đánh cờ điềm tĩnh vững vàng, bố trí khéo léo cẩn thận, mỗi một bước đều vững

chắc, như là người của vài thập kỷ trước. Trong cuộc sống của anh, hình như không hề tồn tại hai chữ nghịch phản này.

Nhưng giờ phút này, chính là hiện tại.

Anh rất không muốn để cô toại nguyện.

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng dùng sức, đoạt lấy mẫu đăng ký kia, khẽ cười một tiếng: “Tôi suy nghĩ một chút.”

*

Sau khi Nhan Hàm rời khỏi, Trình Tân Nam còn đắm chìm trong nỗi vui sướng gặp được cô lần nữa, cậu ta nói: “Tôi cảm thấy nàng tiên nhỏ nhà tôi rất có tố chất, hai cô vừa rời miệng mồm đáng ghét vậy, cô ấy còn có thể lấy lý phục người. Haiz, thật sự là một nàng tiên nhỏ nói đạo lý mà.”

Khóe miệng Bùi Dĩ Hằng nhếch lên một độ cong, nói đạo lý...

Đó là bởi vì cậu ta chưa nghe thấy dáng dấp cô dọa dẫm muốn đánh người ta đâu.

Cơ mà sau đó Trình Tân Nam nghi hoặc nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, nói tiếp: “Có điều sao tôi cảm thấy có chút không thích hợp, ban nãy cô ấy nói mấy câu với cậu.”

Rõ ràng cậu ta muốn xin WeChat, kết quả người ta chỉ nói chuyện với A Hằng.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai cậu bạn, giọng điềm tĩnh nói: “Cô ấy là đàn chị của tôi.”

Anh nói xong thì xoay người bỏ đi.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đầu đầy sương mù, đàn chị thì sao?

Cho đến khi hai người linh hoạt nhận ra, đồng thời thấy được thần sắc trong mắt đối phương, bởi vì bọn họ rốt cuộc hiểu được nàng tiên nhỏ này là ai.

Chẳng lẽ, đây là thái tử phi tương lai...

—

Lời tác giả:

Nhan tiểu tiên nữ: tôi không muốn làm thái tử phi, phiền gọi tôi là lão đại.

Bùi thái tử liếc nhìn hai người kia một cái.

Trình Tân Nam & Cao Nghiêu: thái tử phi lão đại.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khi Trần Thần trở về, thấy Nhan Hàm đứng ở đó, cả người có cảm giác mộng du.

“Cậu sao vậy?” Cô từ phía sau vươn tay vỗ Nhan Hàm một cái.

Cái vỗ này dường như thức tỉnh Nhan Hàm, cô quay đầu nhìn Trần Thần: “Cậu lấy đồ xong rồi.”

Trần Thần gật đầu.

Nhan Hàm nói thẳng: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Trần Thần sửng sốt, chỉ sang bên cạnh nói: “Cậu không phải nói muốn tính số à?”

“Hôm nay tớ còn chút việc.” Nhan Hàm hiển nhiên có tâm sự chông chênh.

Hai người chuẩn bị trực tiếp rời khỏi, ai ngờ lúc này mấy nữ sinh vây quanh bên người Chung Tấn đã rời đi, sau khi anh ta thoát thân liền đi về phía bên này, gọi Nhan Hàm lại.

“Cuối tuần này cậu rảnh không?”

Nhan Hàm hơi giật mình: “Có việc gì?”

Chung Tấn không ngờ anh ta có thể nhận được một câu như vậy, vì thế đôi mày rậm của anh ta nhú chặt, bờ môi mỏng kia thoát nhìn như sắp thốt ra lời nói độc ác.

“Còn không biết ngượng hỏi tôi có việc gì? Đã bao lâu rồi cậu không đến đánh cờ, vốn đã kém người khác một bậc, còn không cố gắng.”

Lời này rất khó nghe.

Nhưng có chút cảm giác nghiêm khắc là vì mong muốn cô được tốt hơn.

Nhan Hàm vốn đã tâm thần không yên bởi vì Bùi Dĩ Hằng, lúc này nghe câu như vậy, đáy lòng dường như nổi lên trận lửa kỳ quái, vô cùng mất kiên nhẫn nói: “Ai nói tôi thua kém người khác, cậu đã thấy ván cờ tôi chơi gần đây chưa?”

Chung Tấn không nghĩ tới cô còn rất bạo dạn, thế là anh ta liếc cô một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu không chúng ta đánh một ván?”

Nhan Hàm nhìn biểu cảm trên mặt anh ta, cười lạnh một tiếng, cô lộ ra ánh mắt ngạo mạn lạnh lùng nhìn người khác bằng nửa con mắt, chẳng hề nghĩ ngợi nói ngay: “Đánh thì đánh, tôi còn sợ cậu sao.”

Chung Tấn nở nụ cười, anh ta gật đầu: “Được, cuối tuần chúng ta hẹn một thời gian. Cậu đừng có đổi ý đó.”

Lúc này khí thế toàn thân Nhan Hàm rộng mở, cả người tràn ngập loại khí thế cậu cứ tới đi.

“Ai đổi ý là chó con.”

Chờ sau khi Chung Tấn rời khỏi, Trần Thần nhìn Nhan Hàm, trợn mắt há mồm, cho đến khi cô giơ ngón cái lên hướng về Nhan Hàm: “Nhan Hàm, cậu lợi hại, cậu lợi hại lắm. Thật đó, sự tự tin trên người cậu, tớ phục rồi.”

Nhan Hàm vẫn còn đắm chìm trong tác dụng chậm của dòng nhiệt huyết hướng lên đầu óc.

Cho đến khi Trần Thần nói tiếp: “Cậu có biết không, Chung Tấn là quán quân của giải cờ vây sinh viên toàn quốc năm ngoái, người ta là nghiệp dư lực cấp đó.”

Hồi ấy chuyện này rất chấn động tại trường, bởi vì hiệu trưởng đại học A là một người mê cờ vây. Thế nên giải cờ vây sinh viên toàn quốc năm ngoái được tổ chức tại đại học A. Ban đầu mọi người không mong mỗi điều gì, dù sao trong nhóm cờ vây trường hồi ấy người có cấp bậc cao nhất chính là Thẩm Tinh Hải nghiệp dư tứ cấp.

Nhưng không ngờ Chung Tấn là chú ngựa ô của giải, không chỉ tiến vào trận chung kết, lại cùng sinh viên đại học Q láng giềng đánh đến bất phân thắng bại. Hai trường đại học vốn bởi vì quá gần, thực lực còn tương đương, tranh giành đến tui bụi.

Hễ là trận đấu có sinh viên hai trường tham gia, sinh viên đại học A còn hô lên khẩu hiệu.

Đại học A có thể thua, đại học Q nhất định chết.

Đương nhiên bên đại học Q cũng không buông tha cho bọn họ, hai trường thậm chí chứng thực, yêu nhau lắm cắn nhau đau, sáu chữ bất tận này.

Nhan Hàm lấy lại tinh thần, rốt cuộc hiểu rõ ban nãy mình vừa làm ra chuyện gì.

Quả nhiên, con người một khi xung động liền dễ dàng mất suy nghĩ.

Cô chớp mắt, hỏi lại: “Bây giờ tớ còn có thể đổi ý không?”

Trần Thần không nói gì nhìn cô, cười ha hả hai tiếng: “Cậu thấy sao?”

Ai đổi ý là chó con, trong đầu Nhan Hàm vang lên câu nói đầy khí phách này, đánh thôi, ngộ nhờ cô thắng thì sao.

Lúc này Trần Thần chuẩn bị quay về phòng ký túc, cô hỏi: “Cậu về nhà à?”

“Không, tớ sang tòa lầu hành chính một chuyến.”

Thực ra cô nên đến đó từ lâu, ngày đó khi Bùi Dĩ Hằng tháo ra khẩu trang của mình, cô nên đi rồi. Hôm đó khoảnh khắc cô nhìn thấy khuôn mặt anh, cô đã hiểu được mình nghĩ sai rồi.

Thế nên cô muốn tìm Tăng Di hỏi một chút, bạn học bị bóng này, mẹ nó rốt cuộc đi đâu rồi.

.....

“Không phải sinh viên lớp bọn em sao?” Nhan Hàm tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Tăng Di.

Tăng Di đặc biệt ngượng ngừng nói: “Coi trí nhớ của tôi này, thật là một lần mang thai, ba năm ngốc nghếch. Sinh viên này tuy rằng thuộc học viện truyền thông của chúng ta, cơ mà không phải lớp báo chí của bọn em, là lớp quảng cáo bên cạnh. Việc khai giảng bận rộn, tôi quên nói chuyện này với em. Em cũng không liên lạc với tôi.”

A, ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha...

Trong lòng Nhan Hàm thật là ngoài cười lạnh ra thì không tìm được loại cảm xúc thứ hai. Thế nên tới bây giờ, mới nói với cô là nhầm rồi.

Nhưng khi Tăng Di hỏi: “Em đột nhiên tới hỏi chuyện này, là gặp phải vấn đề gì sao?”

“Không có.” Nhan Hàm lập tức lắc đầu, chẳng hề do dự phủ định ngay.

Tuyệt đối không có, cô chưa làm gì cả, cũng chưa gặp vấn đề nào hết.

Nhưng khi cô vào thang máy đi xuống, đột nhiên nhớ tới ngày đó cô ở tòa lầu hành chính học viện truyền thông gặp được anh, khuôn mặt kia của chàng thiếu niên khiến người ta bất ngờ. Thế cho nên cô ở trong phòng học nhìn thấy anh liền chủ quan nhận định rằng, anh chính là sinh viên bị bóng.

Nếu chỉ là cô hiểu lầm thì tốt rồi, nhưng cô còn nói với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh.

Bây giờ cả lớp báo chí năm nhất đều biết.

Nếu cô lại đi nói với bọn họ, tất cả đều là hiểu lầm, chỉ là tôi nhận nhầm. Đoán chừng những sinh viên mới này có lẽ sẽ cho rằng, đàn chị này, e là một đồ ngốc rồi.

Nhan Hàm vươn tay che mặt mình.

*

Mấy ngày liên tiếp tâm tình Nhan Hàm vẫn chưa tốt lên, lúc tâm trạng cô không vui, cô luôn thích nấu nướng giết thời gian, dường như trong những vật như dầu muối tương dấm trà này, cô có thể tìm được khoảnh khắc yên tĩnh.

Nhưng bên Bùi Dĩ Hằng lại có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì từ bé anh đã chuyên tâm đối với cờ vây, có đôi khi chơi cờ, đặt xuống từng quân cờ, anh sẽ hoàn toàn bỏ đi thời gian ăn cơm. Nhưng mấy ngày nay, mỗi khi anh chơi cờ, tại nhà đối diện sẽ bay tới một mùi hương, nhắc anh nên ăn cơm rồi.

Hôm nay bên hàng xóm hình như làm thịt bò xào họ, mùi hương nồng đậm.

Lúc này trong tay anh cầm một quân cờ trắng, ánh mắt rõ ràng nhìn chăm chăm bàn cờ, nhưng hồi lâu vẫn chưa đặt xuống.

Cho đến khi anh đột nhiên cầm quân cờ trong tay bỏ lại trong hộp đựng cờ lần nữa, đứng dậy, đi tới phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước đá. Căn hộ này trước đây có người ở, cho nên trang hoàng rất tốt. Sau khi anh dọn vào chỉ thay đổi một số đồ đạc.

Chỉ là căn phòng bếp này, sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Giờ đây mùi hương kia như là đặc biệt chui vào trong chóp mũi của anh.

Bùi Dĩ Hằng ngửa đầu uống hết nửa bình nước, sau đó anh cầm di động, chuẩn bị xuống lầu ăn một chút. Chờ lúc đi tới cửa, mùi hương trong hành lang càng đậm đà hơn.

Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng nhớ tới sư mẫu của anh.

Tám tuổi sau khi anh báỉ sư, trong khoảng thời gian dài không sống cùng người nhà, mà ở trong nhà sư phụ anh. Sư mẫu là một người nấu ăn rất ngon, sư phụ luôn nói mình ăn nhiều lắm, lúc đánh cờ sẽ thường xuyên cảm thấy đói bụng.

Ông còn bảo Bùi Dĩ Hằng nhất thiết phải lấy ông làm cảnh cáo, đừng tìm một người phụ nữ biết nấu ăn.

Như vậy sẽ giảm bớt ý chí chiến đấu làm kỳ thủ của anh.

Trước kia anh quá chuyên tâm vào cờ vây, chưa bao giờ nghĩ tới, sau này anh sẽ thích người con gái như thế nào.

Nhưng khi anh đứng ở hành lang chờ thang máy, một bên là căn hộ quá im ắng vắng lặng của anh, bên kia là nhà hàng xóm không ngừng truyền đến mùi thức ăn ngon.

Hình như, mùi nấu nướng như vậy cũng rất tốt.

.....

Lúc này Trần Thần đặt đĩa xuống, hạ quyết tâm nói: “Ngày mai cậu đừng gọi điện cho tớ nữa, có gọi tớ cũng không tới.”

Sau khi Nhan Hàm nấu ăn xong, cô luôn gọi người tới ăn. Hai người kia không ở ký túc xá, chỉ có Trần Thần ở trường. Vì thế mỗi ngày Nhan Hàm đều sẽ gọi điện cho Trần Thần, kêu cô bạn thân tới ăn cơm.

Bấy giờ Trần Thần đang rơi vào trong sự thống khổ ngọt ngào, cô véo eo mình một cái, khóc thương nói: “Tối qua tớ cân trong phòng ký túc, năm cân, mấy hôm nay tớ ăn chỗ cậu liền béo lên năm cân.”

Nữ sinh, không phải đang đi trên con đường giảm béo, thì là sắp phải giảm béo.

Mọi người trong phòng ký túc các cô không béo, nhưng có một Nhan Hàm đại gian đại ác ở đây, tất cả mọi người đều phải sống trong vùng vẫy, có nguy cơ béo lên.

Có điều Trần Thần uống một ngụm nước, thật lòng nói: “Nhan Hàm, tớ thật sự rất hâm mộ cậu, biết nấu ăn như vậy.”

Nhan Hàm ngồi đối diện cô bạn, thực ra cô ăn cũng rất ít. Lúc này cô bưng ly lên uống một hớp nước, khi đặt ly xuống, ánh mắt cô dừng trên ngón tay mình.

Bởi vì da cô trắng, thế nên bàn tay cũng rất trắng.

Nhưng mà chẳng hề mịn màng, thậm chí có thể nói không chỉ không mịn màng mềm mại, ngược lại bởi vì nấu nướng quanh năm mà hơi thô ráp.

Cô lắc đầu nói: “Đừng có hâm mộ tớ, không biết nấu ăn thì thôi, biết rồi ngược lại làm bàn tay trở nên thô ráp.”

Trần Thần đương nhiên biết nút thắt trong lòng cô bạn, hồi trước khi các cô ở trong phòng ký túc trò chuyện ban đêm, mọi người đều từng nói tới muốn tìm bạn trai như thế nào. Nhan Hàm trái lại xác định rất rõ ràng, cô nói cô muốn tìm một người có bàn tay đẹp.

Là một người mê tay đẹp, kết quả bản thân cô chẳng có một đôi tay đẹp.

Thật là rất tiếc nuối.

Trần Thần mau chóng nói: “Móng heo của đàn ông có gì đẹp chứ.”

Nhan Hàm nở nụ cười.

*

Hôm sau, Nhan Hàm còn định tiếp tục nấu ăn, buổi sáng thức dậy cô vốn còn nghĩ nên làm món gì, kết quả đột nhiên vang lên câu móng heo đàn ông của Trần Thần hôm qua.

Được, món ăn chính ngày hôm nay, là giò heo rang muối tiêu.

Vì món này, Nhan Hàm còn tự mình đến siêu thị một chuyến, mua giò heo về, còn nhờ nhân viên dùng dao lớn chặt giò heo thành bốn phần, làm vậy gia vị dễ thấm vào hơn.

Làm món này thực ra rất đơn giản, chỉ là phải có đủ kiên nhẫn mà thôi.

Sau khi mua giò heo về, cô lập tức bỏ vào trong nồi nước luộc, sau đó lại đặt trong bát thủy tinh trong suốt lớn đựng đầy nước nóng để rửa sạch.

Lúc giò heo ngâm trong nước nóng, cô tiện thể chuẩn bị gia vị sẵn sàng.

Lá thơm, quế, hồi hương, còn có lát gừng, tép tỏi, đường phèn, xì dầu, nước tương và ớt khô.

Những thứ đó đợi lát nữa ướp lên giò heo, là vì để giò heo càng ngon miệng, cần phải đặt trong nồi đất nấu chừng một tiếng.

Nhan Hàm luôn luôn có nhiều kiên nhẫn khi nấu ăn, cô đặt đồng hồ reo nhắc nhở một giờ cho mình. Đúng lúc Khưu Qua gửi sang video quay lần trước, cô đến phòng khách đặt bên cạnh máy tính, bật lên video.

Hôm đó quay, tại ngọn núi nổi cơn mưa phùn.

Làn gió nhẹ thổi qua, có sự thu hút của màn mưa dày đặc. Đặc biệt hôm đó cô nấu ăn trong một cái đình nghỉ mát, xung quanh còn treo màn trúc.

Gió mát, cơn mưa dày đặc, màn trúc cổ xưa, quả nhiên đẹp tựa bức tranh.

Video lần này quay rất đẹp, Nhan Hàm sở dĩ kiểm tra mỗi lần đều là vì để xác định khuôn mặt mình không xuất hiện trên màn ảnh. Thế nên sau

khi xác nhận thì đăng video lên weibo.

Sau khi làm xong, đồ nấu trong nồi đã tràn ra mùi hương từ lâu.

Đợi tới thời gian, Nhan Hàm vớt ra giò heo từ trong nồi để khô, sau đó cho vào dầu đang sôi rồi chiên giòn. Nhan Hàm động tác linh hoạt, chưa tới một lúc đã đến bước cuối cùng.

Trong nồi rang, bỏ thêm chút dầu, thêm vào hành tây còn có ớt chuông tăng mùi thơm.

Sau đó là rang giò heo trong nồi, cuối cùng rắc lên muối tiêu, không ngừng trở qua trở lại.

Nhan Hàm múc giò heo ra đĩa, vừa mới mang ra phòng bếp, đúng lúc chuông cửa vang lên.

Cô tưởng Trần Thần hôm nay không cần gọi điện tự giác sang đây, cô bưng đĩa giò heo, đi thẳng qua mở cửa.

Mở cửa ra.

Cô nhìn thấy bàn tay giơ lên giữa không trung, hình như còn chuẩn bị bấm chuông lần nữa, ngón tay thon dài trắng nõn, khớp xương thuộc về đàn ông đặc biệt rõ rệt, đẹp đến mức khiến người ta gần như không thể mở mắt ra.

Cô hơi ngớ ra, khi nhìn thấy khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng thì hoàn toàn sửng sốt.

Cho đến một hồi sau, khi đầu óc phản ứng lại, cô theo bản năng bưng lên đĩa giò heo mới vừa làm xong trong tay.

“Bạn học, muốn ăn không?”

Lời tác giả:

Thái tử: không phải đang trốn tôi sao? Bây giờ còn chạy trốn không?

Tác giả nhảy dựng lên tỏ vẻ, thái tử tôi có thể giúp cậu đánh gãy chân cô ấy.

Thái tử: ờ, cô chờ chút, tôi đánh gãy chân cô.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hôm nay bởi vì cuối tuần, bên ngoài thời tiết âm u, Bùi Dĩ Hằng vẫn ở nhà chơi cờ.

Sau đó WeChat trong di động anh vang lên hai tiếng.

Anh không xem, mà tiếp tục chơi cờ, cho đến khi di động vang lên không ngừng, anh rút cuộc cầm lên.

Trước tiên là Trình Tân Nam chuyển một weibo vào trong nhóm.

Cao Nghiêu:[đây là cái gì?]

Trình Tân Nam:[nữ thần của tôi, nấu ăn hạng nhất, đặc biệt video kỳ này đưa tôi trở về thời điểm mới thích cô ấy.]

Cao Nghiêu:[thằng này thay lòng đổi dạ cũng quá nhanh đi, cậu không thích nàng tiên nhỏ của cậu à?]

Cao Nghiêu đặc biệt gõ ra mấy biểu cảm cười xấu xa.

Trình Tân Nam:[mẹ nó cậu cố ý hả, đó là thái tử phi tương lai, cho dù tôi có thích, cũng không thể tranh giành với A Hằng. Đúng không, A Hằng.]

Cao Nghiêu:[coi như cậu còn chút tự mình biết mình, bởi vì cho dù cậu tranh giành với A Hằng, nàng tiên nhỏ người ta cũng không thích cậu.]

Khi Bùi Dĩ Hằng nhìn đến những dòng này, anh đã tắt WeChat.

Cho đến hồi lâu sau, bên nhà đối diện lại truyền đến mùi hương ngào ngạt, lần này hình như đang xào rắng gì đó, mang theo mùi muối tiêu thơm ngon.

Bùi Dĩ Hằng im lặng đứng dậy, chuẩn bị vào phòng bếp đun nước sôi, pha một tách cà phê cho mình.

Mấy hôm nay, anh hiếm khi không thể chuyên tâm đánh cờ vây.

Nhưng tìm tòi hồi lâu, anh vẫn chưa thành công bật gas lên.

Lúc này chớp mũi anh vẫn còn quẩn quanh mùi hương thơm ngon giòn giã kia, kéo dài không tiêu tan, dù là anh giờ phút này trong đầu cũng không nhận được mà suy nghĩ, bên hàng xóm rốt cuộc đang làm gì đó.

Anh đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc lâu, đột nhiên, xoay người đi ra phòng bếp, trực tiếp mở ra cửa nhà mình, đi tới cánh cửa đối diện.

Người sống ở căn hộ đối diện mỗi ngày đều ăn cơm, hẳn là biết dùng gas như thế nào.

Ừ, cho dù hỏi một chút cũng không tính là quá làm phiền nhĩ.

Vì thế, anh vươn tay bấm chuông cửa.

Cho đến khi cánh cửa mở ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóng tinh xảo, tóc cô buộc ra sau đầu, cặp mắt vốn đã lớn, lúc này mở to tròn xoe, thoát nhìn cô hình như còn ngơ ngác hơn cả anh.

Một lúc sau, cô bưng lên cái đĩa trong tay mình, ngược mặt lên, hỏi: “Bạn học, muốn ăn không?”

Giờ phút này, giò heo vàng óng giòn rụm trên đĩa tỏa ra mùi muối tiêu, cách gần như vậy, mùi hương kia hoàn toàn chui vào trong lòng anh.

Chàng thiếu niên hờ hững trước mặt rớt cuộc khế mở ra bờ môi mỏng.

“Được.”

*

Nhan Hàm đứng tại phòng bếp, bật lửa lớn trong nồi, âm thanh sôi sùng sục. Cô bần thần nhìn cái nồi trước mặt, cho đến khi bọt nước dâng lên, lúc này cô mới lấy lại tinh thần.

Đợi khi lửa tắt, cô quay đầu nhìn thoáng qua chàng thiếu niên ngồi trên sofa, hiển nhiên lạnh nhạt điềm tĩnh hơn cô nhiều.

Ngay ban nãy, khi cô mở cửa ra, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng, trong đầu cô như có một sợi dây bị đứt, hé miệng ra lại hỏi anh có muốn ăn giò heo không.

Mà khiến cô bó tay nhất là, chàng trai luôn hờ hững này lại đồng ý rồi.

Giờ đây anh ngồi trên sofa bên ngoài, thần thái tự nhiên thoải mái, thoát nhìn chủ nhân là cô ngược lại khẩn trương hơn.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, có gì phải khẩn trương chứ, chẳng phải là nhận nhầm người thôi à.

Huống hồ, cô vẫn có lòng tốt.

Vì thế Nhan Hàm mang ý nghĩ này trong đầu, lại ngẩng đầu ưỡn ngực làm xong ba món còn lại, cơm nấu trong nồi cũng tỏa ra mùi thơm.

Lúc Nhan Hàm bưng đồ ăn lên bàn, cô hô lên: “Bữa cơm thường thôi, cậu đừng chê.”

Khi cô nói chuyện, hơi kéo dài âm cuối một chút, nghe ra có phần giống như làm nũng. Bản thân cô không nhận ra, Bùi Dĩ Hằng đang ở sofa đứng lên, động tác khựng lại.

Giờ phút này anh quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Nhan Hàm đã vào phòng bếp lần nữa.

Hôm nay vì ở nhà nên cô ăn mặc rất đơn giản, áo thun trắng rộng thùng thình và quần short. Chỉ là áo thun quá rộng, mặc trên người cô trông có vẻ rất gầy.

Đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn kia, rõ ràng mái tóc buộc ra sau khiến khuôn mặt trông to hơn, nhưng cô ngược lại càng phát ra cảm giác gương mặt chỉ to bằng lòng bàn tay.

Bùi Dĩ Hằng đứng cạnh bàn ăn màu trắng, Nhan Hàm lấy đĩa ra, đặt ở hai bên bàn ăn.

Lúc cô cúi đầu xếp xong bộ đồ ăn, đầu hơi gục xuống, tóc mai ở hai bên rũ xuống theo.

Chờ khi cô thu xếp xong xuôi, thấy hai người sắp ngồi xuống, Nhan Hàm bần khoản, rồi lấy ra hai chai bia từ trong tủ lạnh. Cái này là hồi cuối học kỳ trước, người trong phòng ký túc cô tới đây ăn lẩu bỏ lại.

Bình thường cô không thích uống bia rượu, cơ mà vào thời điểm này, cô cảm thấy rượu bia vẫn rất cần thiết.

Dù sao cô định cùng Bùi Dĩ Hằng “gặp nhau cười một cái quên hết oán thù”.

Sau khi hai người ngồi xuống, Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn chàng trai đối diện, đôi mắt to chớp chớp, rốt cuộc thốt ra lời hay: “Việc đó, tôi muốn giải thích với cậu.”

Chàng trai đối diện hơi nhướn mày, nhưng vẫn không cất tiếng, dáng vẻ ung dung thoải mái.

Tỏ vẻ, cô nói đi.

Tuy rằng Nhan Hàm vẫn cảm thấy rất mất mặt, nhưng quyết định nói rõ sự việc, dù sao nếu cứ mơ hồ nữa thì mọi người đều xấu hổ. Vì thế cô hăng giọng, bắt đầu giải thích.

Sau khi nói rõ chuyện rồi ren này xong, Nhan Hàm thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Hai hôm trước tôi đến hỏi giáo viên hành chính lần nữa, cô ấy mới cho tôi biết, cậu sinh viên bị bong kia hoàn toàn không ở trong lớp chúng ta. Là cô ấy nhớ nhầm rồi.”

Cô vẫn chưa tìm Bùi Dĩ Hằng nói rõ ràng, chính là vì cảm thấy lần này mình gây ra một việc ngu ngốc.

Có chút mất mặt.

Nghe xong lời này, anh ngẩng đầu: “Là vậy sao?”

Từ khi vào cửa tới giờ, đây là lần đầu anh cất tiếng, vừa mở miệng ra giọng nói vẫn êm tai trong trẻo như vậy.

Nói thật, Nhan Hàm đều cảm thấy có một số người thật không công bằng, bạn nói xem trên đời này làm sao còn có người độc chiếm mọi ưu đãi chứ. Khuôn mặt tựa bức tranh như vậy, Nhan Hàm thật sự không khoa trương, gương mặt anh đẹp đến mức khiến bạn cảm thấy đây là nam chính trong truyện tranh thiếu nữ bước ra.

Còn có bàn tay anh, khi nghĩ đến đây, tầm mắt cô vô tình dừng tại bàn tay anh đang đặt trên bàn ăn. Bàn tay anh thật xinh đẹp, ngón tay thon dài mảnh khảnh, lúc hơi cuộn lại, khớp tay rất rõ ràng, làn da quá trắng ngần lộ ra chút màu sắc của mạch máu.

Nhan Hàm cảm thấy cô dù sao cũng còn có chút khuyết điểm, bởi vì bàn tay nấu ăn không giống như cô gái bình thường mềm mại tinh tế, có hơi thô ráp, cũng to hơn chút.

Người trước mặt này, dường như chiếm giữ mọi thiên vị của ông trời.

Nhan Hàm sức nhớ tới, hồi cấp hai đọc truyện tranh, bên trong có một câu như vậy, cô cảm thấy dùng trên người anh vô cùng thích hợp.

Người đã được chọn.

Ngay khi Nhan Hàm suy nghĩ miên man, chàng trai đối diện lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ đang bay cao của cô: “Chỉ thế thôi?”

“Đúng vậy, là như vậy.” Cô gái gật đầu, chớp mắt nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, đợi sau khi ngước lên lần nữa, anh nhìn chăm chăm cô: “Vậy bây giờ có thể ăn cơm chưa?”

Á... Nhan Hàm sửng sốt, sau đó nhận ra mình lẽ mề cả buổi, người ta chờ đến nổi mất hết kiên nhẫn rồi. Thế là cô đặc biệt ngưng ngưng gật đầu, “Đương nhiên có thể, cậu ăn đi, ăn đi.”

Nhan Hàm vươn tay cầm chai bia, nói: “Muốn uống một ly không, chuyện này coi như chúng ta nói xong rồi, về sau mọi người không còn hiểu lầm nữa.”

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ tràn trề hăng hái của cô, anh im lặng không nói gì.

Cho đến khi Nhan Hàm cười nói: “Bây giờ hiểu lầm được tháo bỏ rồi, tôi cảm thấy thế giới đều trở nên tốt đẹp.”

Giọng nói cô gái trong trẻo, mang theo ba phần ngọt ngào, nghe ra rất giống loại con gái hoạt bát lại hồn nhiên.

Đến khi Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Tôi thấy đáng vẻ nói chuyện của cô ngày hôm đó giống cô hơn.”

Nhan Hàm giật mình, thấy anh không nói tiếp, cô bèn phóng khoáng mở miệng hỏi: “Hôm nào? Tôi nói gì?”

“Cô nói xem bây giờ tôi đánh hai người một trận, hay là đánh hai người mỗi người một trận đây?” Bùi Dĩ Hằng nói xong, khoe miệng cong cong, lộ ra nụ cười nhẹ không tính là tươi cười, hơn nữa thoát nhìn tâm trạng rất tốt.

Nhan Hàm vốn đã dùng ngón trỏ đang bật nắp lon bia, phịch một tiếng, cái vòng nắp bị cô kéo đứt đoạn.

Cô trợn mắt há mồm nhìn Bùi Dĩ Hằng, thế nên lời cô giáo huấn hai nữ sinh kia ngày hôm đó đều bị anh nghe được. Khi đó anh ở bên cạnh à?

Cô nhìn thẳng khuôn mặt trước mắt, rốt cuộc trái tim suy sụp.

Mẹ nó kiếp trước cô nhất định nợ anh, kiếp này anh tới đòi nợ.

*

Ăn xong bữa cơm, Nhan Hàm chỉ cảm thấy nhạt nhẽo, nhưng người đối diện hình như ăn uống rất ngon miệng. Người này, cho dù Nhan Hàm mang tâm trạng suy sụp liên tục nhìn anh, cô cũng không thể không thừa nhận, ăn cơm với anh là một loại hưởng thụ.

Tao nhã, thông thả ung dung.

Khi cô đứng dậy cầm bát đĩa vào phòng bếp, Bùi Dĩ Hằng đi theo vào. Anh nhìn cô gái đưa lưng về phía mình, đã thành thạo mặc tạp dề thu dọn bát đĩa, giọng anh trầm thấp: “Cần giúp đỡ không?”

“Không cần, cậu ra ngoài trước đi. Tôi làm được.”

Nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn không đi, chỉ đứng ở cửa nhìn cô. Chỗ Nhan Hàm có máy rửa bát, thế nên sau khi cầm bát đĩa bỏ vào xong thì không cần dùng tay mình tẩy rửa.

Lúc này cô chợt nhớ ra, hỏi: “Đúng rồi, ban nãy cậu gõ cửa, là biết tôi ở đây sao?”

Đằng sau không có âm thanh, cô quay đầu nhìn về phía cửa.

“Tôi không bật gas trong nhà được.”

Chàng trai đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, giống như anh đang nói tới chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

“Cậu qua đây.” Nhan Hàm nhìn anh, sau khi xác định anh không nói đùa mới nói một câu.

Bùi Dĩ Hằng không nhúc nhích, Nhan Hàm dứt khoát đi tới cửa, trực tiếp vươn ra hai ngón tay tóm lấy vạt áo anh: “Cậu qua đây đi.”

Cô làm từ đầu đến đuôi một lần, rồi quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng xuất hiện mấy phần sáng tỏ, hóa ra đơn giản vậy à.

Nhan Hàm vốn mất mặt mấy lần trước mặt anh, lúc này cuối cùng tìm về chút thể diện, cô cũng không quá đặc ý, lấy ra ấm nước chuẩn bị đun nước nóng.

Cô vừa đặt ấm nước dưới vòi nước, vừa nói: “Muốn uống trà không?”

“Không thì uống trà sữa nhé? Tôi biết làm trà sữa.” Nhắc tới sở trường của mình, mặt mày Nhan Hàm mang theo ý cười.

Bởi vì Nhan Hàm quay đầu nhìn anh, nước trong ấm tràn ra, Bùi Dĩ Hằng hất cằm chỉ bồn nước: “Nước đầy rồi.”

Lúc này Nhan Hàm mới phát giác, mau chóng lấy ấm nước ra, nhưng cô hơi dùng sức, nước trong ấm văng ra mặt đất một tí. Nhan Hàm vươn tay lấy giẻ sạch, chuẩn bị lau bên ngoài cái ấm.

Nhưng dép cô đang mang giẫm trên mặt nền thấm nước, dưới chân liền bị trượt.

Trong tay Nhan Hàm còn ôm cái ấm, cô khẽ hô một tiếng, toàn thân theo tốc độ ánh sáng ngã xuống. Bùi Dĩ Hằng thấy thế, lập tức tiến lên vươn tay ôm lấy cô. Nhưng ấm nước tuột khỏi tay cô, rớt xuống đất.

A, Nhan Hàm không thể đè nén kêu một tiếng đau đớn.

Mặc dù nước trong ấm đổ ra rất nhiều, nhưng cái ấm còn chứa hơn phân nửa phần nước, vật rắn chắc nện trên bàn chân cô.

Bùi Dĩ Hằng cũng có thể cảm giác được, cô gái trong lòng đột nhiên cương cứng cơ thể.

Nhan Hàm giật nảy người, nước mắt cũng rơi xuống, đôi mắt to trở nên rưng rưng trong nháy mắt.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng còn ôm cô, vừa rồi nếu anh không kịp thời bắt lấy cô, chỉ sợ toàn thân ngã xuống đất. Bây giờ cô đau thành như vậy, Bùi Dĩ Hằng nhất thời không buông cô ra.

Cho đến khi anh thấp giọng hỏi: “Chân thế nào rồi?”

“Gãy rồi, gãy rồi, khẳng định gãy rồi.” Trong âm thanh của Nhan Hàm mang theo giọng nghẹn ngào, cô gái có kiên cường nhiều bao nhiêu nữa trong lúc đau đớn thế này đều hoang mang.

Bùi Dĩ Hằng dìu cô tựa vào mép bàn bếp, rồi nhẹ nhàng buông cô ra.

Sau đó anh chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng lấy bàn chân cô ra khỏi chiếc dép, đợi khi anh cầm lên bàn chân cô, Nhan Hàm theo bản năng rụt về sau.

Chàng trai cúi đầu, vừa lên tiếng nói chuyện, âm thanh không lạnh lùng như bình thường, tựa như dỗ dành một đứa bé.

“Đừng nhúc nhích, tôi sờ thử.”

—

Lời tác giả:

OS nội tâm tác giả: thái tử, phiền ngài nói ra toàn bộ những lời này, phải là đừng nhúc nhích, tôi sờ thử xem khớp xương có bị gãy không, bằng không rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm cậu.

Thái tử lạnh lùng nhìn tác giả, đồng thời rút ra cây đao to bốn mươi mét của cậu ấy.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nhan Hàm cup mắt xuống, nhìn đỉnh đầu chàng trai đang ngồi xổm trước mặt mình, hai vòng xoáy rõ ràng, tóc ngắn đen nhánh, dưới ngọn đèn phòng bếp loáng thoáng có chút sắc đen phản quang.

Mắt cô rưng rưng nhìn anh chăm chăm, vô cùng đau đớn, đầu óc hỗn loạn.

Cái ấm nặng vậy nên trúng, xương cốt trên chân cô nói không chừng đã bị đập gãy, bằng không sao lại đau như thế.

Đúng, bà nội cô nói đàn ông thông minh trên đỉnh đầu có hai cái xoáy.

Bố cô có hai cái.

Bùi Dĩ Hằng khẳng định cũng rất thông minh, bằng không sao anh có thể đánh cờ vây giỏi như vậy.

“A” một tiếng hô lên đau đớn lại từ trong cánh môi cô thốt ra, Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu nhìn cô, con người màu đen mang theo vẻ trấn an nhàn nhạt, âm thanh rất dịu dàng nói: “Tôi nắn một chút, xem thử xương chân có vấn đề không.”

Nhan Hàm cúi đầu nhìn, con người đen lách bị hơi nước che lấp.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đang muốn cúi đầu thì đột nhiên một giọt lệ rơi trên gương mặt anh.

Anh ngần ra, Nhan Hàm thì hoàn toàn sững sốt.

Bởi vì cô cũng cảm giác được nước mắt mình nhỏ xuống, cô vươn tay dùng mu bàn tay lau ánh mắt, miễn cưỡng lau đi nước mắt trên ánh mắt mình. Sau đó cô cúi đầu liền thấy giọt nước mắt rõ rệt nằm trên khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng.

Là nước mắt của cô sao?

Cô lại nhỏ nước mắt của mình trên khuôn mặt anh, Nhan Hàm lập tức khom lưng, theo bản năng lau đi nước mắt trên mặt anh.

Khi bàn tay cô chạm vào bờ má của Bùi Dĩ Hằng, Nhan Hàm bắn khoăn nhìn anh.

Quả nhiên làn da anh tốt lắm, sờ vào rất mịn màng.

Bùi Dĩ Hằng vốn thất thần, bởi vì hành động quá đột ngột của Nhan Hàm, cũng tự nhiên quá đi.

Cho đến khi lòng bàn tay cô sờ trên mặt anh, anh rốt cuộc lấy lại tinh thần, mi tâm hơi nhú lại, thấp giọng nói: “Sờ đủ chưa?”

Nhan Hàm: “...”

Cô lập tức rút tay về, nhưng lúc vừa cúi đầu, ngược lại kéo gần khoảng cách với khuôn mặt anh.

Rốt cuộc Nhan Hàm hô một tiếng ouch: “Đau, đau, đau.”

Cô lấy tay bịt hai mắt mình, bàn tay che khuất biểu cảm trên khuôn mặt, Bùi Dĩ Hằng chỉ có thể nghe được cô mím lại cánh môi, xem ra hình như rất đau.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đã không muốn đoán là cô đau thật, hay là cố ý.

Nhan Hàm còn đang chờ phản ứng của anh, chuẩn bị đối đáp, kết quả cơ thể cô chột nhẹ bằng, toàn thân được bồng lên. Tay cô còn đặt trên ánh mắt, nhưng giờ phút này lại càng không muốn buông ra.

Bởi vì ngoài bố cô ra, cô chưa từng được người đàn ông nào khác bồng lên như vậy.

Cánh tay anh rất mạnh mẽ, có thể thoải mái trực tiếp bồng cô lên. Rõ ràng một người trông lạnh nhạt như vậy, nhưng cái ôm vẫn nóng như ngọn lửa, cách lớp quần áo mỏng manh, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ kia.

“Trong nhà có thuốc không?” Giọng nói trong trẻo của anh vang lên phía trên.

Nhan Hàm theo bản năng nói: “Trong phòng ngủ của tôi.”

Trong phòng ngủ của cô có một hộp thuốc nhỏ, bên trong có Vân nam bạch dược.

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng tiến vào phòng ngủ của một cô gái xa lạ, anh đẩy cửa mở ra, mùi hương nhẹ nhẹ trong phòng tràn vào chớp mũi. Anh bồng Nhan Hàm đi thẳng tới bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

“Hộp thuốc ở bên kia.” Nhan Hàm chỉ về phía ban công phòng ngủ, ở đó có một ngăn tủ nhỏ.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi qua, cách bày biện của căn phòng đã rơi vào tầm mắt anh, giấy dán tường trong phòng màu hồng nhạt, tấm màn hai lớp rất xinh đẹp, lúc này đã được buộc lại. Bởi vì bên ngoài bầu trời u ám, trong phòng chẳng có ánh sáng gì.

Nhưng sắc hồng của phòng con gái, dường như quét đi sự u ám của khoảng không bên ngoài.

Cho đến khi anh lấy ra hộp thuốc màu trắng đáng yêu, tìm thuốc xịt ở bên trong.

Lúc anh đi trở về, Nhan Hàm còn nằm ở trên giường, bàn tay vẫn đè lên ánh mắt, cơ thể run nhè nhẹ.

Nói ra cũng kỳ quái, rõ ràng ở trong nhà, trên chân cô còn mang một đôi tất màu trắng.

Tất hơi dài, vượt qua mắt cá chân, thế mà càng tôn lên căng chân mảnh khảnh đều đặn của cô.

Bùi Dĩ Hằng ngồi xổm bên giường cô, vươn tay muốn nắm chân cô, thấp giọng nói: “Tôi phải cởi tất ra, cô kiên nhẫn một chút.”

Bởi vì ấm nước vung vãi, tất cô đều ướt đẫm, dính trên chân không dễ cởi ra.

Ngón tay anh hơi lạnh, nhẹ nhàng đặt lên mắt cá chân cô, rõ ràng chỉ kéo ra một chút tại mép tất, Nhan Hàm thấy hơi ngứa ngáy, là loại ngứa ngáy gãi trong lòng, tựa như lông vũ khẽ khàng gãi liên tục trên trái tim cô.

Nhan Hàm rút cuộc dè dặt dời chuyển bàn tay mình, ánh mắt lén nhìn chàng trai bên giường.

Nhưng cô không ngờ, lúc này Bùi Dĩ Hằng trùng hợp ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau, đuôi mắt cô hẹp dài lại hơi nhếch lên, cực kỳ giống một tiểu hồ ly đạt được ý muốn.

Rốt cuộc, cô càng cười càng vui vẻ.

Sau đó cô trở mình lăn một vòng trên giường, đầu gối quỳ trên giường.

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ năng động linh hoạt của cô, lúc này anh thật sự hơi ngỡ ra.

Bấy giờ Nhan Hàm quỳ thẳng trên giường, đôi mắt sáng như ánh sao, khẽ cười nhìn anh chăm chăm: “Tôi lừa cậu đấy, khẳng định không gãy, bởi vì bây giờ tôi đâu có đau như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ tinh nghịch của cô, nhất thời tức giận cười khẩy, gần như cắn răng nói: “Cô có biết cô như thế khiến người ta lo lắng không?”

Đặc biệt ban nãy ánh mắt cô rưng rưng, liên tục hô lên gãy rồi, gãy rồi.

Nhan Hàm vẫn còn cười, đặc biệt cô cười hơi ngửa ra sau, ưỡn ngực lên. Hôm nay cô mặc áo thun màu trắng, vốn đang tốt lành, ban nãy khi bị ẩm nước nện trúng, hắt nước lên người cô, áo thun màu trắng trở nên trong suốt.

Cô ưỡn ngực như vậy, trước ngực loáng thoáng ánh ra chút màu hồng.

Hôm nay cô mặc nội y màu hồng.

Khi trong đầu Bùi Dĩ Hằng xuất hiện ý nghĩ này, giống như kêu vù vù một tiếng, đầu óc khơi ra một tiếng súng nổ.

Tất cả bình tĩnh tự kiểm chế đều bị nổ tung, ánh mắt anh quay sang một bên, không nhìn.

Chỉ là lỗ tai đã hơi nóng lên.

Nhan Hàm thấy anh đột ngột quay đầu qua, còn tưởng rằng anh bị mình chọc tức, cô mau chóng tươi cười chấp tay: “Tôi chỉ đùa với cậu chút thôi, đừng giận mà.”

“Cô đã không có gì, tôi đi đây.”

Giọng anh lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi xoay người bước đi.

Bước chân anh rời khỏi quá nhanh, giống như đằng sau có gì đó đuổi theo anh, nhưng trong khoảnh khắc anh ra khỏi cửa, Nhan Hàm thấy lỗ tai anh đỏ lên có chút không bình thường.

Người này...

Cơ mà đợi sau khi anh rời khỏi, Nhan Hàm nhẹ nhàng nằm xụi lơ trên giường, lập tức cắn răng chịu đựng.

Bởi vì đau.

Rất đau.

Một cái ấm lớn như vậy nện trúng chân, sao lại không thấy đau chứ, chỉ là vừa rời khi anh vươn tay nắm lấy mắt cá chân cô, Nhan Hàm có cảm giác nói không nên lời. Rõ ràng tay anh chỉ kéo ra đầu tất của cô, muốn giúp cô cởi tất ra, nhưng cô chỉ cảm thấy ngứa, loại ngứa ngáy dưới đáy lòng, ngay cả bây giờ lông vũ ở đáy lòng kia vẫn không ngừng gãi ngứa cô.

Cũng may lúc này không giả vờ nữa, một mình cô ở trong phòng, hô thế nào cũng chẳng ai nghe thấy.

Chẳng qua khi cô khom lưng cởi tất cho mình, cô vừa nhẹ nhàng cởi ra, vừa mắng mình sĩ diện mang phải vạ dưới đáy lòng.

Có lẽ bị anh thấy được dáng vẻ chật vật ngã xuống, cô không muốn để anh thấy dáng vẻ càng thảm hại hơn của mình.

Cho đến khi cởi tất ra, Nhan Hàm nhìn chân mình, được, đều thành bánh bao rồi.

*

Sau khi Nhan Hàm xịt lên Vân nam bạch được cho mình, nỗi đau trên chân giảm đi không ít. Song, cô nhớ tới dáng dấp bỏ đi của Bùi Dĩ Hằng, nghĩ mình có thật sự hơi quá đáng không, hù dọa anh như vậy.

Thế là cô suy nghĩ vài giây, rồi lập tức đứng dậy.

Khi cô vào phòng bếp lần nữa, phát hiện ấm nước vừa rồi rơi xuống đất, giờ đây nằm ngay ngắn trên bàn bếp.

Cô vươn tay thử hơi nước cái ấm, quả nhiên là nóng.

Mà nước trên mặt đất đã được lau khô từ sớm.

Cô nhớ tới dáng vẻ chàng trai chẳng hề quay đầu mà bỏ đi ban nãy, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Làm sao đây, cậu ấy hơi đáng yêu đó.

Nhan Hàm vốn đến phòng bếp để làm trà sữa, dù sao vừa rồi anh cũng coi như cứu cô một mạng. Lần trước Ngải Nhã Nhã nói muốn tự pha chế trà sữa, kết quả không làm, toàn bộ đồ đạc đều để lại chỗ Nhan Hàm.

Ngay cả trân châu cũng định tự mình làm.

Sau khi đường đổ sôi lên trong nồi nước, cô đổ bột sắn vào, vừa đổ vừa khuấy, cho đến khi thành viên tròn mới thôi.

Tiếp đó Nhan Hàm đeo bao tay dùng một lần, bắt đầu nặn trân châu, con người cô cũng có chút chứng bắt buộc, phải nặn trân châu tròn vo.

Tốn thời gian nhất chính là quá trình làm trân châu.

Chờ tới lúc làm trà sữa chân chính, ngược lại rất đơn giản. Nhan Hàm lấy ra hồng trà thượng đẳng làm ra từ chỗ ông cụ nhà mình, vị giác của ông cụ đặc biệt tốt, thứ ông uống chẳng hề rẻ.

Nếu ông biết, cô lấy hồng trà của ông làm trà sữa, e rằng thế nào cũng phải vung gậy chạy đuổi theo cô.

Nhan Hàm thừa dịp một cái nồi khác đang nấu trên châu, lấy ra sữa rồi đun hồng trà.

Chờ mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, cô tìm hai cái ly thủy tinh trong suốt có tay cầm, lúc đổ trà sữa vào, mùi sữa hòa với mùi trà, ngay cả trong bầu không khí hình như đều tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Nhan Hàm đem trên châu vừa nấu xong bỏ vào trong trà sữa, vừa định bưng lên cái ly sang nhà bên cạnh, cô lại buông xuống.

Cô khập khiễng quay về phòng ngủ, mở ra tủ quần áo, nhìn quần áo treo ngăn nắp bên trong.

Ban này cô hình như đắc tội với Bùi Dĩ Hằng, nếu phải đi xin người ta tha thứ, nếu ăn mặc xinh đẹp một chút, có phải cơ hội lớn hơn tí nữa không.

Nhan Hàm chọn tới chọn lui, chọn một chiếc đầm trắng chữ A. Dáng người cô cao gầy, eo nhỏ chân dài, loại đầm này hiện ra dáng người rõ ràng nhất. Về phần màu trắng, làn da cô trắng, mặc màu trắng càng đẹp mắt, toàn thân dường như đang phản quang.

Đình đoong.

Chuông cửa vang một tiếng, sau đó một tiếng nữa, cô im lặng đứng chờ ở cửa.

Cho đến không bao lâu, cánh cửa vang lên tiếng lách cách nho nhỏ, là tiếng mở cửa.

Nhan Hàm giơ lên cái ly trong tay: “Tôi nấu trà sữa.”

Nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy chàng trai đứng bên trong cánh cửa, bàn tay còn cầm nắm cửa trong tay, tóc anh ướt sũng, mang theo mấy phần hỗn độn, trên cổ còn quàng một chiếc khăn lông màu xanh, hình như vừa mới tắm xong.

Còn hơn sự kinh ngạc của cô, Bùi Dĩ Hằng hơi nhú mi từ khuôn mặt cô lướt xuống, đôi chân dưới làn váy kia, trắng đến chói mắt, nhưng lập tức ánh mắt anh dừng trên chiếc dép màu trắng của cô.

Anh hỏi: “Chân đỡ hơn rồi?”

“Vẫn chưa, thế nên cậu mau mời tôi vào ngồi đi.” Nhan Hàm bĩu môi.

Cô ngẩng đầu cười với anh, vẻ mặt tươi tắn.

Bùi Dĩ Hằng chìa tay nhận cái ly trong tay cô, xoay người đi vào trước, ném ra một câu: “Đóng cửa lại.”

Đây cũng là lần đầu Nhan Hàm đến nhà đối diện, mô hình căn hộ hai bên giống nhau, nhưng phòng khách bên anh hình như lớn hơn một chút, trông rộng rãi sáng sủa. Ngược lại lúc cô quan sát, liếc mắt một cái là thấy được bàn cờ vây đặt bên cửa sổ.

Bên cửa sổ đặt bàn cờ vây màu vàng nhạt, chiếc ghế dựa là loại không chân, hơi giống loại dùng ở tatami.

Cái bàn và ghế đều đặt trên tấm thảm mềm.

Anh đặt cái ly trên bàn ăn, Nhan Hàm lập tức nói: “Thừa dịp còn nóng uống đi, cậu xem, trên châu ở đây đều do tay tôi nặn ra.”

Trong ly thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ trân châu màu nâu đậm.

Thực ra Bùi Dĩ Hằng cũng không thích đồ ngọt, chỉ là nhìn thấy con người sáng ngời mang theo vẻ mong chờ của cô, anh bưng lên, uống một ngụm.

Uống xong, anh có hơi kinh ngạc.

Bởi vì không giống loại ngọt ngấy trong tưởng tượng của anh. Trà sữa mang theo vị trà nồng đậm, có vị chát của trà, cũng có mùi sữa.

Nhan Hàm thấy vẻ mặt của anh, khẽ cười một tiếng, trong giọng nói có chút đặc ý: “Tôi đặc biệt điều chỉnh tỷ lệ của trà và sữa, có phải rất hợp với khẩu vị của cậu không.”

“Ừm.” Anh nhấp một ngụm, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Nhan Hàm lắng nghe một chữ lạnh nhạt của anh, nhất thời hơi ủ rũ, cô hé miệng cắn ống hút trong ly.

Trà sữa này cô làm mất nửa giờ đấy.

Bởi vì sắc trời u ám, đèn treo nhỏ trên bàn ăn được bật lên, ánh sáng vàng ấm áp rơi trên người cô, đáng vẻ hơi u buồn của cô lúc này có vẻ đặc biệt đầm ấm đáng yêu.

Giống như một bé mèo con rất ngoan ngoãn, rõ ràng yếu đuối, nhưng lại có chút cáu kỉnh.

Rốt cuộc, chàng trai bên cạnh bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng.

Giọng anh vốn đã dễ nghe, cười như vậy, trầm thấp, có chút từ tính, càng hấp dẫn người hơn.

Nhan Hàm nghe tiếng anh khẽ cười, đang cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, khi cô đột nhiên cắn chặt ống hút thì một bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, khẽ nhàng xoa nhẹ hai cái.

“Tôi thích.”

—

Lời tác giả:

Thái tử phi lão đại, cô thay đổi rồi, cô từ hồ ly thoái hóa thành mèo con.

Chỉ hỏi các bạn, thái tử có trêu ghẹo hay không, muốn được xoa đầu.

Còn nữa mùa hè ở nhà mang tất không trách được, bởi vì điều hòa làm lạnh chân bé mèo của cậu ấy.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sau khi đại học khai giảng, toàn trường sẽ trở nên đặc biệt náo nhiệt. Sau buổi hội diễn huấn luyện quân sự của năm nhất tuần trước, tất cả sinh viên lần lượt quay về trường, bắt đầu đi học.

Một tuần nói dài cũng không dài lắm, thoát cái tối thứ sáu. Tuy rằng chương trình đại học thoải mái, cơ mà mọi người vẫn thích cuối tuần.

Tối thứ sáu, Trần Thần xoa cổ, đi bên cạnh Nhan Hàm.

Nhan Hàm thấy dáng vẻ suy sụp bất cứ lúc nào của cô bạn, cô nhin không được hỏi: “Cậu còn có thể sống sót đi tới nhà tớ không? Nếu cậu ngã xuống, tớ chỉ có thể vứt bỏ cậu ở đây.”

Trần Thần nhin không được ngáp một cái: “Tối qua ba giờ tớ mới ngủ.”

Nhan Hàm hơi kinh ngạc nhú mày.

“Xem một bộ phim Mỹ.” Trần Thần lấy tay che miệng, lại ngáp cái nữa.

Lúc chờ xe taxi ở cổng trường, Nhan Hàm đang cúi đầu trả lời WeChat của người đại diện Khưu Qua.

Trần Thần đột nhiên khẽ hô ơ ơ hai tiếng, dùng hơi thở nói: “Cậu xem, đó là Bentley đấy.”

Một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ tại ven đường, lúc này người đến người đi tại cổng trường, chiếc xe này hình như đang đợi người.

Nhan Hàm ngẩng đầu tùy ý nhìn thoáng qua.

Nhưng giây tiếp theo cô sửng sốt, bởi vì cô thấy một bóng dáng màu đen đi qua.

Trần Thần càng kích động hơn, bởi vì bóng dáng màu đen đã tới bên chiếc xe.

“Mợ nó, có cảm giác giống như một cảnh trong phim Hàn, cậu ta sắp mở cửa xe...”

Trần Thần lập tức thất thanh hét lên, dù sao cảnh tượng này quả thực rất hiếm thấy, chàng thiếu niên đẹp mắt dáng người cao gầy mảnh khảnh, còn có chiếc xe sang bắt mắt.

Nhan Hàm nhìn màn này hình như đã từng quen biết, cô chớp mắt nhìn.

Mà chàng thiếu niên đồ đen bên kia khi vươn tay mở ra cửa xe, anh còn vô thức ngẩng đầu liếc nhìn một cái.

Cho đến khi con người đen lách của anh dừng lại trên người Nhan Hàm.

Trần Thần nhìn qua hai bên, có chút không xác định nói: “Cậu ta đang nhìn ai, là đang nhìn chúng ta hả?”

Nhưng người bên cạnh xe đã dời tầm mắt, cúi đầu, khom lưng, ngồi vào trong xe.

Chưa tới một lúc, ô tô khởi động, nghênh ngang rời khỏi.

“Không ngờ trường chúng ta còn có người như vậy, nếu bình chọn hot boy trường, tớ tuyệt đối bỏ ba phiếu cho cậu ta.” Trần Thần khẽ thán nói, nhưng vừa nói xong, cô hơi khựng lại, có chút nghi hoặc nói, “Tớ không phải thấy cậu ta ở đâu rồi chứ, sao lại hơi quen mắt nhỉ?”

Bởi vì ban này chàng thiếu niên đội mũ trên đầu.

Trong nháy mắt, Trần Thần nhìn sang Nhan Hàm: “Cậu ta không phải là cái người mặt tàn chí kiên kia chứ?”

Nhan Hàm hoàn toàn gục đầu, đáy lòng mang theo áy náy, được rồi, chuyện này phải nói rõ ràng.

Chờ khi lên xe taxi, Nhan Hàm giải thích chuyện hiểu lầm kia, Trần Thần hơi trầm lặng.

Qua hồi lâu, cô bạn tốt cuộc không nhịn được nói: “Cậu hãy nói thật cho tớ nghe, cậu không phải ngay từ đầu đã biết cậu ta không hủy dung chứ?”

Nhan Hàm: “...” Cô không có.

Trần Thần nói: “Cậu không phải ngay từ đầu đã hạ quyết tâm, muốn hủy hoại thanh danh của người, để tiện độc chiếm cậu ta.”

Nhan Hàm: “...” Mẹ nó mình thật không có.

Trần Thần lại nói: “Cậu dám nói cậu thấy cậu ta không đẹp trai.”

Rốt cuộc Nhan Hàm không nói.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng về đến nhà, nhà lớn nhà họ Bùi không có chủ nhân nào khác, dì giúp việc thấy anh trở về, nhiệt tình xắt trái cây và rót nước

cho anh, nhưng anh khoát tay, đi thẳng lên lầu.

Dì giúp việc đã làm việc lâu tại nhà họ Bùi, dường như đã quen với anh thế này, dì ta im lặng nhìn anh đi lên.

Cho đến khi bầu trời bên ngoài tối đen, bên ngoài lại có động tĩnh.

Trình Di vào cửa, vừa nhìn thấy dì giúp việc, bà hỏi ngay: “A Hằng về rồi sao?”

Dì ta gật đầu: “Cậu ấy về hồi trưa.”

“Đã ăn cơm chưa?”

Sau khi thấy dì giúp việc lắc đầu, bà lập tức sốt ruột nói: “Sao chị không gọi nó ăn cơm.”

Dì ta bất đắc dĩ cười nói: “Phòng cậu ấy tôi đâu dám tùy tiện gõ cửa.”

“Thôi, tôi đi lên gọi nó.” Trình Di vui vẻ, người bình thường hiếm khi nhìn thấy, hiện giờ dường như hiện ra.

Bà lên lầu gõ cửa, lầu ba là tầng lầu Bùi Dĩ Hằng một mình ở, anh thích một mình im lặng nhất.

Đợi hồi lâu bên trong mới mở cửa ra.

Trình Di nhìn anh, lập tức xin lỗi nói: “Có phải mẹ làm phiền con không? Con đang đánh cờ sao?”

“Không có.” Bùi Dĩ Hằng lắc đầu.

Lúc này Trình Di mới cười nói: “Vậy xuống ăn cơm trước, được không.”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu.

Chờ anh xuống dưới lầu, Bùi Khắc Minh đã thay một bộ quần áo thoải mái, nhìn thấy dáng vẻ của vợ mình, ông lập tức nói: “A Hằng cũng không phải con nít, sao em chăm sóc giống như đứa bé vậy.”

“Anh cũng không phải không biết thẳng bé.” Trình Di trừng mắt nhìn chồng.

Bùi Khắc Minh biết bà lại có một đồng lý do, dù sao chính là luyện tiếc, vì thế ông dứt khoát không nói nữa.

Lúc ăn bữa tối, một nhà ba người cùng nhau dùng cơm, Trình Di hăng hái gấp thức ăn cho Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Khắc Minh mới vừa liếc nhìn bà một cái, thấy bà buông xuống bát đũa, nhẹ giọng than phiền: “So với hồi trước thi đấu, cả ngày không gặp mặt, bây giờ nếu muốn đến trường vậy sao không ở tại nhà.”

“Anh cũng không nói gì sao?” Thấy Bùi Khắc Minh cúi đầu, làm như không nghe thấy, Trình Di oán trách nói.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Con muốn thử cuộc sống độc lập.”

Lúc này Trình Di mới không nói.

Đợi khi ăn xong bữa tối, Bùi Khắc Minh nhìn anh: “Thầy Bùi, muốn đánh một ván không?”

Lời này là trêu chọc.

Cũng may Bùi Dĩ Hằng gật đầu, Trình Di cũng không nhiều lời, cười nói đi xắt trái cây cho bọn họ.

Lúc hai người ngồi ở hai bên bàn cờ, Bùi Khắc Minh vừa mở ra nắp hộp đựng cờ, chợt nghe được người đối diện không nhanh không chậm nói:

“Con nhường bố bốn quân cờ.”

Bùi Khắc Minh là nhân vật ra sao, khi nào thì bị tiểu bối nhìn xuống.

Nhưng con trai nhà mình thốt ra lời này, ông thật sự không thể phản bác, bởi vì bắt đầu từ năm Bùi Dĩ Hằng bảy tuổi, ông hoàn toàn không đánh lại anh. Huống chi hiện tại Bùi Dĩ Hằng là kỳ thủ cừu đẳng.

Cả Trung Quốc, từ khi lập nước đến giờ, chỉ có tổng cộng bốn mươi hai tuyển thủ chuyên nghiệp cừu đẳng.

Huống hồ con trai ông không chỉ là kỳ thủ cừu đẳng.

Anh còn đứng nhất thế giới.

Hai người bắt đầu chơi cờ, chưa được một lúc, Bùi Khắc Minh nói: “Lãnh đạo viện cờ vậy lại gọi điện cho bố, bọn họ vẫn hy vọng con quý trọng thời điểm sự nghiệp kỳ thủ đang ở đỉnh cao, đừng lãng phí thời gian.”

“Bố cảm thấy con vào đại học là lãng phí thời gian ư?” Bùi Dĩ Hằng không hề phản bác, thản nhiên hỏi.

Bùi Khắc Minh cười, thẳng nhóc này còn vút vấn đề cho ông.

“Chuyện này phải xem bản thân con, dù sao, cờ vậy từng là tất cả của con.” Bùi Khắc Minh nhìn con trai.

Nói không tự hào là giả, cho dù ở phương diện nào, có thể đứng đầu thế giới, đều là một chuyện làm cho bất cứ bậc cha mẹ nào cũng tự hào. Nhưng chính vì sự mong đợi và tự hào này, đã phá hủy rất nhiều thứ.

Thế nên không chỉ có Bùi Dĩ Hằng đang suy nghĩ lại.

Ngay cả Bùi Khắc Minh cũng suy nghĩ, bọn họ làm cha mẹ, đã thật sự làm đủ tốt hay chưa.

Cũng may Bùi Khắc Minh không tiếp tục vấn đề này, ngược lại nhìn anh, ông cười nói: “Trường học thế nào? Con thấy sao, thích không?”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay đặt xuống một quân cờ, rồi cuộc gặt đầu.

Ai ngờ Bùi Khắc Minh lại lên tiếng hỏi một câu: “Có cô gái nào xinh đẹp không?”

.....

Thấy đứa con trai ở đối diện thành lĩnh im lặng, Bùi Khắc Minh ngược lại nở nụ cười, thằng nhóc này thật đúng là không có phong độ hồi trẻ của bố nó.

Ông nói thẳng: “Bố và mẹ con quen nhau hồi đại học, bà ấy là nữ sinh đẹp nhất trường.”

“Cho nên, thằng nhóc con đừng làm bố mất mặt, muốn yêu đương thì phải tìm một cô xinh đẹp nhất trường.”

Ngón tay kẹp quân cờ trắng của Bùi Dĩ Hằng đột nhiên hơi khựng lại.

Đợi khi anh chậm chạp đặt xuống quân cờ, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười rất nhẹ, bởi vì trong đầu anh đột nhiên hiện lên dáng vẻ cô gái cắn ống hút nhìn anh với vẻ mong đợi.

*

Bùi Dĩ Hằng ở lại hai ngày, cho đến tối cuối tuần mới quay về căn hộ của mình.

Trình Di sắp xếp tài xế đưa anh về căn hộ, trước khi đi Trình Di chỉnh lại cổ áo sơ mi của anh, nói muốn đến căn hộ của anh xem thử. Bùi Dĩ Hằng không từ chối, khiến Trình Di vui vẻ không thôi.

Tài xế đã làm việc lái xe trong nhà mười mấy năm, ông ta biết anh thích im lặng, dọc đường đi không nói gì.

Không ngờ lúc sắp tới dưới lầu căn hộ, tài xế không nhịn được nói: “Phu nhân thích các cậu về nhà.”

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, lúc này tài xế lái xe đằng trước còn nói thêm: “Hồi trước khi cậu Lễ học ở đại học A, cuối tuần cậu ấy trở về cũng là tôi đi đón. Mỗi lần trước khi tôi đi, phu nhân luôn sẽ gọi điện dặn dò tôi.”

“Thực ra, cậu Hằng cậu cũng vậy, cậu thi đấu xong trở về, lúc tôi đến sân bay đón cậu, phu nhân cũng sẽ tỏ ra đặc biệt vui vẻ.”

“Làm cha mẹ, sao lại không thương đứa con của mình chứ. Haiz, cậu Lễ cậu ấy...”

Bùi Dĩ Hằng vẫn im lặng không lên tiếng, đột nhiên anh cất tiếng nói: “Chú Trương, cháu tới rồi.”

Quả nhiên tới cửa tiểu khu căn hộ.

Bùi Dĩ Hằng không để xe tiếp tục chạy vào, anh bảo lão Trương dừng lại, tự anh đi vào.

Tài xế nhìn thoáng qua sắc mặt anh trong kính, cũng không dám nói gì nữa, dừng xe để anh đi xuống.

Lúc này tiểu khu trông hơi vắng vẻ, đèn đường hai bên nhu hòa chiếu trên mặt đất, bóng cây ngô đồng cành lá vẫn sum xuê, gió nhẹ lướt qua, truyền ra tiếng xoàn xoạt nho nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng thông thả đi qua vườn hoa tiểu khu, vào dãy lầu nơi mình ở.

Vừa ra thang máy, anh thấy cửa phòng đối diện mở ra, cô gái mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, đang tựa vào cửa nhà cô, rất nghiêm túc nhìn sang đối diện.

Động tĩnh của cửa thang máy kinh động tới cô.

Nhan Hàm không nghĩ tới, lúc cô đang do dự có nên đi làm phiền người ta không thì anh lại từ trong thang máy đi ra.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới cửa, trước khi vươn tay bấm mật mã, anh xoay người nhìn đối diện, người kia đang nhìn chăm chăm ngón tay anh đang chuẩn bị bấm mật mã, giọng anh điềm tĩnh hỏi: “Có việc gì sao?”

Lông mi Nhan Hàm khẽ run, con người đen trong suốt, nhìn anh hết sức nghiêm túc hỏi: “Có phải cậu đánh cờ rất lợi hại không?”

Vấn đề này...

Chàng trai thực sự nghiêm túc suy nghĩ, nếu anh muốn, anh có thể đánh thắng bất cứ người nào trên thế giới này.

Tuy rằng anh không nói, nhưng Nhan Hàm nhìn thấy sắc mặt anh hình như bằng lòng nghe tiếp, cô nhẹ giọng nói: “Có người hẹn tôi đánh cờ trên mạng, có điều người ta giỏi hơn tôi một chút, tôi có phần không nắm chắc.”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn cô, tuy rằng ánh mắt và biểu cảm chưa có biến hóa gì, nhưng Nhan Hàm hình như nhìn hiểu ý tứ tiềm ẩn của anh.

Nhan Hàm cũng biết tìm người đánh thay rất không tốt, tầm mắt cô dời sang bên cạnh, nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Nếu không phải tôi không muốn nấu ăn cho anh ta, thực ra có thua cũng chẳng sao cả.”

Những lời này thành công lấy được sự chú ý của chàng trai trước mặt.

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhú mào, gương mặt điềm tĩnh dừng dừng vô tình mang theo vẻ không vui, giọng anh hơi trầm xuống vang lên: “Đây là đánh cuộc giữa hai người sao?”

Nhan Hàm mở to mắt, sửng sốt một giây nhìn anh.

Cho đến khi anh cúi người tới gần cô, ngọn đèn ấm áp trên đầu hành lang hơi mỏng manh nhuộm lên khuôn mặt lạnh nhạt tuấn tú của anh, ngay cả mái tóc đen nhánh cũng lan tràn một lớp ánh sáng vàng ấm áp.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm, mang theo giọng từ tính hỏi lại: “Cô thua, phải nấu cơm cho anh ta ăn?”

“Đúng rồi, anh ta có cấp bậc nghiệp dư,” Nhan Hàm hơi bức bối, “Cố ý nhử tôi, bảo tôi cược với anh ta, chính là muốn thấy tôi bị chê cười.”

Phái nam.

Thái tử gia tuy rằng không hỏi, nhưng dường như quả quyết, đáy lòng nhất thời dâng lên một cảm giác nhỏ bé.

Chàng trai tốt cuộc có động tác, anh đứng thẳng lưng, ánh mắt vẫn nhìn Nhan Hàm chăm chăm: “Cô về nhà hẹn thời gian đi.”

Nhan Hàm chớp mắt, theo bản năng hỏi: “Cậu thì sao?”

Bùi Dĩ Hằng đã xoay người bấm khóa mật mã trên cửa, rắc một tiếng cánh cửa mở ra, anh quay đầu nhìn Nhan Hàm: “Tôi về trước thay quần áo.”

Nhan Hàm nhin không được hỏi: “Sau đó thì sao?”

Chàng trai quay đầu nhìn rồi đi qua, cô gái mang theo vẻ mặt “cậu nói rõ ràng đi”, anh tốt cuộc cúi người xuống, tại khoảng cách rất gần nhìn cô, gần đến nỗi Nhan Hàm có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh.

Cho đến khi khóe miệng anh nhếch lên một độ cong.

“Sau đó, tôi quay lại giúp cô dạy dỗ anh ta.”

—

Lời tác giả:

Thái tử hôm nay cao chót vót, dám bảo cô nấu cơm, ha ha...

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Buổi tối Nhan Hàm nhận được điện thoại của Chung Tấn, người này tuần trước nói cuối tuần đánh cờ, kết quả biến mất. Nhan Hàm tự nhiên không để trong lòng, không nghĩ tới lúc này anh ta gọi điện cho mình.

Cô vốn làm tổ trên sofa xem bản đề xuất.

Đề tài cổ phong lần trước gây tiếng vang rất tốt, không ít người đều hỏi tới sơn trang kia. Sơn trang nhân cơ hội tuyên truyền một đợt, nghe nói rất nhiều cô gái thích trang phục Hán và cổ phong đều chạy tới bên đó chụp ảnh.

Đình nghỉ chân nơi Nhan Hàm nấu ăn thậm chí trở thành một điểm chụp ảnh cố định.

Khưu Qua cảm thấy đề tài này rất hay, muốn bảo Nhan Hàm nhân cơ hội còn nóng lại quay thêm một kỳ video nữa.

Bên công ty gửi bản kế hoạch cho cô.

Thế nên khi nhận được điện thoại của Chung Tấn, cô còn hơi lơ mờ, cho đến khi đối phương hỏi cô: “Tối nay cậu có thời gian không?”

“Thế nào?” Nhan Hàm điều chỉnh di động sang chế độ rảnh tay, vừa xem kế hoạch vừa trả lời.

Giọng Chung Tấn rất bình tĩnh, hỏi: “Không phải nói hẹn thời gian đánh cờ à, cậu quên rồi sao?”

Tâm tư Nhan Hàm đều đặt vào bản kế hoạch, cô thuận miệng nói: “Ai quên chứ, tôi còn chưa hỏi cậu, tôi tưởng cậu không rảnh.”

Đối phương truyền đến tiếng hừ nhẹ, hiển nhiên hơi bất mãn.

Chung Tấn nói: “Tôi còn tưởng cậu sợ tôi đấy.”

Bàn tay đang lướt di động của Nhan Hàm hơi khựng lại, con người cô tuy rằng không thuộc tính thích tranh luận, nhưng cũng chẳng thích người khác quá kiêu ngạo trước mặt cô.

Đặc biệt lúc trước cô muốn gia nhập nhóm cờ vây, nhóm trưởng Thẩm Tinh Hải không có ý kiến, Chung Tấn ngược lại rất phản đối.

Nói gì cô là sinh viên năm hai, cũng không phải thời điểm nhận người mới, nhóm cờ vây không phải là nơi cô muốn vào là vào, muốn tới thì tới. Tuy rằng sau đó Thẩm Tinh Hải bị thuyết phục bởi hai mươi bộ cờ vây của Nhan Hàm, nhưng Chung Tấn vẫn tỏ ra đáng vẻ rất có ý kiến đối với Nhan Hàm.

Về phần hai mươi bộ cờ vây này, Thẩm Tinh Hải cũng không phải vì bản thân anh ta.

Đoàn thể trong trường nhiều như vậy, có một số nhóm nổi tiếng, số khác thì thê thảm. Cờ vây vốn thuộc loại ít được chú ý, còn vì tính chuyên nghiệp quá mạnh, hiệu quả giải trí không cao, vì thế không nhận được nhiều sự chú ý như trong các đoàn thể khác trong trường.

Bởi vậy nhóm cờ vây luôn nằm trong giai đoạn găng gượng duy trì.

Rất nhiều đồ vật trong nhóm quá cũ kỹ, có vài bàn cờ sắp hỏng vẫn còn dùng.

Thế nên sau khi Nhan Hàm tìm Thẩm Tinh Hải đề nghị gia nhập nhóm, tài trợ hai mươi bộ cờ vây cho nhóm, Thẩm Tinh Hải lập tức đồng ý.

Giờ đây cô nghe Chung Tấn nói vậy, cười nhạt một tiếng, hờ hững nói: “Cậu không phải kiêu ngạo quá chứ, tôi sợ cậu làm gì hả?”

“Vậy được, buổi tối chúng ta đánh một ván ở mạng cờ vây.” Giọng Chung Tấn rất chắc chắn.

Nhan Hàm: “Ờ.”

Bấy giờ Chung Tấn đang ngồi trên ghế trong ký túc trường, nhìn ngoài cửa sổ, rõ ràng giọng cô xuyên qua sóng điện từ truyền đến, nhưng vẫn khiến anh ta liếm môi dưới.

Rốt cuộc Chung Tấn dường như hạ quyết tâm nói: “Có điều nếu lần này thua, cậu nấu một bữa cơm cho tôi ăn.”

Nhan Hàm trừng to mắt: “Dựa vào gì hả?”

“Nếu tôi thua, tôi đồng ý với một yêu cầu của cậu, bất cứ yêu cầu gì.” Chung Tấn dường như đặc biệt khiêu khích cô mà tự đắc, “Không phải cậu mạnh miệng nói rất lợi hại à, lúc này lại đầu hàng.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, khiêu khích tôi à, tôi không thèm hơn thua với cậu.

Nhưng cô chưa đáp lại, Chung Tấn bên kia lại nói: “Thôi đi, với trình độ của cậu, có vẻ tôi đang bắt nạt cậu.”

Nhan Hàm: “...”

Được lắm.

Biết rõ người này đang khiêu khích cô, nhưng Nhan Hàm không muốn thấy có một số người quá kiêu ngạo, cô từ sofa trở người dậy, không chút do dự nói: “Đánh thì đánh, để tôi làm xong việc đã, chúng ta muộn chút hẵng đánh cờ.”

Đợi hai bên đều cúp máy, Thẩm Tinh Hải bên này phoir quần áo ở ban công trở vào, thấy Chung Tấn cầm di động, anh ta nhin không được ghé sát hỏi: “Cậu rốt cuộc hạ quyết tâm rồi ư?”

Chung Tấn nhắc mí mắt nhìn anh ta: “Hạ quyết tâm cái gì?”

“Thỗ lộ ấy,” Thẩm Tinh Hải thực sự rất vất vả mới nhin xuống, không ra sức lắc vai Chung Tấn, “Nếu cậu không thỗ lộ, nói không chừng ngày nào đó người ta có bạn trai rồi. Đến lúc đó có cậu khóc thôi.”

“Thối lắm.” Chung Tấn xoa nhẹ dưới mi mắt, nổi giận nói.

Những lời này không biết là mắng Thẩm Tinh Hải bảo anh ta thỗ lộ, hay là đang mắng Thẩm Tinh Hải miệng quạ đen nói Nhan Hàm sắp có bạn trai.

Nhưng sau khi đặt di động xuống, Chung Tấn xoa cằm.

Cuối cùng, cũng bước tới một bước có phải không.

*

Khoảnh khắc chuông cửa vang lên, Nhan Hàm chạy tới mở cửa, cô không ngờ Bùi Dĩ Hằng lại tốt vậy, giúp cô đánh ván cờ này.

Thực ra đánh thua cũng chẳng sao, chỉ là trước đó sau khi cúp điện thoại của Chung Tấn, cô càng nghĩ càng thấy không vui cho lắm. Dựa vào gì cô thua phải chấp nhận sự trừng phạt nấu ăn cho anh ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô nghĩ tới nhờ Bùi Dĩ Hằng đánh thay cô.

Ban đầu cô cũng muốn chút thể diện, đứng ở cửa suy nghĩ hồi lâu, chưa đi qua gõ cửa.

Không ngờ người ta ngược lại từ thang máy đi ra.

Giờ đây cô mở cửa ra, chàng trai đứng ở cửa quả thật thay một bộ quần áo khác, áo thun trắng rộng rãi còn có quần thể thao màu đen, dáng vẻ thoải mái lại nhàn hạ.

Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, khi anh nhìn thấy cô gái đứng bên trong, cô ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh cười.

Anh ngẩn ra, nụ cười rạng rỡ này, thoáng cái chạm tới đây.

Có cảm giác đánh thẳng vào trái tim.

“Mau vào.” Cô gái mặc đồ thể thao màu hồng nhạt mau chóng mở rộng cánh cửa.

Bùi Dĩ Hằng một tay rút trong túi quần, tay kia bất giác sờ chóp mũi của mình.

Nhan Hàm đã đặt máy tính trên bàn ăn, vừa rồi cô gửi tin nhắn cho Chung Tấn, hẹn mười lăm phút sau bắt đầu.

Vì để Bùi Dĩ Hằng tập trung, sau khi anh ngồi xuống, Nhan Hàm ngồi xổm trên ghế đối diện anh, hai tay nắm thành quyền tì cằm, nghiêm túc nói: “Người này là nhóm phó của nhóm cờ vây, tuy rằng anh ta là nhóm phó nhưng sức cờ còn mạnh hơn cả nhóm trưởng. Năm ngoái anh ta là quán quân của giải sinh viên cờ vây toàn quốc.”

“Đúng rồi, anh ta còn là nghiệp dư lực cấp, rất mạnh đấy.”

Thực ra nói đến điểm này, Nhan Hàm vẫn rất hâm mộ, bởi vì hiện tại ngay cả cấp bậc nghiệp dư cô cũng không có.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt lên, nhìn dáng vẻ thán phục của cô, hóa ra ở trong mắt cô nghiệp dư lực cấp đã rất mạnh rồi.

À, vậy chuyên nghiệp cửu đẳng thì sao?

Chưa đến một lúc, di động của Nhan Hàm vang lên, là Chung Tấn gửi tới, anh ta ở trên mạng cờ vây gửi đề nghị mời thi đấu, bảo Nhan Hàm chấp nhận.

Nhan Hàm liền nói với Bùi Dĩ Hằng: “Anh ta mời thi đấu rồi, cậu thấy chưa?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn người ở đối diện, lắc đầu: “Không có, cô qua đây xem đi.”

Nhan Hàm thấy hơi lạ, nhưng vẫn đứng dậy đi qua, ngồi trên ghế bên cạnh Bùi Dĩ Hằng. Cô vươn tay cầm chuột, tìm lời mời thi đấu, quả nhiên Chung Tấn đã gửi qua ban này.

Cô cười an ủi Bùi Dĩ Hằng nói: “Không có gì, khẳng định ban này cậu không để ý. Để tôi mời thi đấu được rồi.”

Ngay sau đó, ván cờ được bắt đầu.

Nhan Hàm thấy chàng trai mau chóng tiến vào trạng thái, ánh mắt anh nhìn chăm chăm màn hình máy tính, trên màn hình to như vậy, quân cờ đen trắng lần lượt lấp trên bàn cờ.

Cô vốn muốn hỏi Bùi Dĩ Hằng muốn uống nước hay không, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, cô đột nhiên không muốn quấy rầy bức tranh tĩnh lặng này.

Chẳng qua người chơi cờ, đặc biệt là người có sức cờ không tính quá cao, nhưng lại cảm thấy rằng mình cũng không tệ cho lắm, dường như luôn thích chỉ điểm này nọ.

Mà không may, Nhan Hàm chính là người như vậy.

Cô ở bên cạnh im lặng nhìn một lát, thật sự không nhịn được, cô bèn nhích ghế sang bên cạnh một tí, chỉ trên màn hình: “Tôi thấy nước này nên đặt ở vị trí này.”

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt nhìn thoáng qua, vị trí cô chỉ vào.

Ặc...

Nhan Hàm không nghĩ nhiều lắm, cô chỉ cảm thấy chuyện này đáng lẽ là của mình, cô mời người ta đến giúp, cũng không thể cuối cùng giao hết cho người ta, bản thân chẳng đưa ra chút sức nào.

Nhưng sau khi cô nói xong, trong bầu không khí xuất hiện một mảnh yên lặng.

Lúc này dưới ngọn đèn, cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, giọng điệu trở nên hơi do dự hỏi: “Đánh ở đây không được sao?”

Khi nói xong câu này, đôi mắt kia của cô dường như trời sinh mang theo một lớp hơi nước, vô thức chớp chớp nhìn về phía anh.

Bùi Dĩ Hằng trầm ngâm, rồi cuộc nhẹ giọng nói: “Đánh chỗ này, cũng có thể.”

“Đúng không, không tệ ha.” Nhan Hàm hiển nhiên đã đem từ “có thể” của anh coi là lời tán thưởng đối với mình, thực ra cô học cờ vậy lâu như vậy, ít nhiều vẫn có chút tiến bộ.

Nhưng khi Bùi Dĩ Hằng đánh xuống nước cờ đó, Chung Tấn ở bên kia rối cuộc lấy lại tinh thần.

Bởi vì từ lúc khai cuộc, anh ta liền cảm thấy người bên kia khác biệt. Tuy rằng một ván cờ vây cần rất nhiều thời gian, nhưng từ khi khai cuộc, có thể nhận ra được sức cờ của một người.

Người bên kia cho anh ta cảm giác sâu không lường được.

Càng đánh càng có loại cảm giác này, anh ta thậm chí đã nghi ngờ, người đánh cờ với anh ta căn bản không phải Nhan Hàm.

Nhưng khi nước cờ kia xuất hiện, đáy lòng Chung Tấn ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, anh ta đã nói Nhan Hàm không có khả năng có sức cờ như vậy, mấy nước cờ trước, anh ta đoán là Nhan Hàm xem trận thi đấu của danh nhân nào đó bắt chước đánh ra.

Mà nước cờ kia lại phơi bày trình độ của cô.

Nước cờ tệ hại.

Nhan Hàm tựa như được cổ vũ, lại kéo ghế sang bên này thêm tí nữa, cô hơi cận thị, không tính quá nghiêm trọng, nhưng cách khá xa cũng có chút không thấy rõ lắm.

Cô chuyên tâm nhìn màn hình, chẳng hề nhận ra mình đã dựa quá gần.

Mùa hè, bọn họ đều mặc áo ngắn tay.

Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng nhấp chuột, lúc này mới cảm thấy sự ấm áp ở khuỷu tay, đợi khi anh cụp mắt xuống, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh kia đang dính sát cánh tay anh.

“Lần này đánh ở đây, cậu thấy được không?”

Giọng nói êm dịu của cô gái vang lên, bởi vì ngữ khí không xác định, mang theo vẻ rụt rè.

Như là đang trưng cầu sự đồng ý của anh.

“Được.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu, chẳng hề do dự đánh vào chỗ Nhan Hàm chỉ.

Mà ở bên kia, Chung Tấn ngồi trong phòng ký túc, khi nhìn thấy nước cờ kia, anh ta tức giận đến suýt nữa giậm chân, chỉ vào máy tính hung hăng mắng: “Đánh nước này đùa giỡn gì hả, cô ấy cứ như vậy, đi được mấy nước cờ tốt, rồi bị một nước cờ phá hoại.”

Thẩm Tinh Hải bên cạnh biết anh ta đang đánh cờ với Nhan Hàm, còn khuyên nhủ: “Cậu cũng không mong chờ tìm một nữ kỳ thủ làm vợ, cho dù cô ấy chơi tệ, cậu nhẫn nhịn là được rồi.”

“Nếu như là cái khác thì không tính, cậu xem bố cục của cô ấy, trước đó luôn dồn ép tôi, rồi lâu lâu đánh ra một nước tệ hại, phá hủy thế cục tốt trước đó.”

Thẩm Tinh Hải nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, nhin không được thở dài một hơi.

Nhưng khiến Chung Tấn không thể ngờ là, phía bên kia tuy rằng ngẫu nhiên thật sự đánh xuống một nước cờ tệ, nhưng tình hình vẫn tốt hơn anh ta.

Một tiếng sau, anh ta nhận thua.

Nhan Hàm vẫn nhìn chăm chăm màn hình, nhìn dấu hiệu thắng lợi trên đó.

Cô như là muốn xác nhận thêm lần nữa, lại tiến gần về phía trước, cho đến khi thấy được mình thực sự chiến thắng rồi.

Thế là cô hưng phấn quay đầu lại, giương lên cánh môi mịn màng, nhin không được nói: “Chúng ta thắng rồi đó.”

Từ “chúng ta” này dùng rất tài tình.

Giống như góp phần vào chiến thắng này còn có một nửa kia của cô.

Bùi Dĩ Hằng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rạng rỡ tựa như đóa hoa hướng dương, râu rĩ gom góp dưới đáy lòng anh trước đó trở thành hư không, tâm tình cũng thoải mái theo.

Anh thấp giọng nói: “Vui như vậy sao?”

“Đương nhiên,” Nhan Hàm gật đầu thật mạnh, nghiêm túc nói, “Thua rồi tôi phải nấu ăn cho anh ta, tôi không muốn đâu.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên ghế, dáng dấp thành thoir tựa vào lưng ghế, khuôn mặt anh tuần hơi lạnh lùng, nhìn thẳng sang đây, ánh mắt như khóa chặt Nhan Hàm.

Bởi vì anh nhớ tới món giò heo tỏa hương khắp phía kia, còn có cô bưng lên hỏi anh có muốn ăn không.

Chàng trai đột nhiên trầm lặng, sau một lúc lâu, cổ họng anh phát ra tiếng cười trầm lắng.

“Vậy nên, cô sẵn lòng nấu ăn cho tôi à.”

—

Lời tác giả:

Nhan lão đại: đánh ở đây được chứ?

Thái tử: được.

Nhan lão đại tiếp tục: vậy chỗ này, chỗ kia còn ở đây thì sao?

Thái tử: đều được, chỗ vợ chỉ đều là nước cờ hay.

Chung Tấn rốt cuộc không nhin được nữa, cút, tôi không đánh nữa.

Thật vất vả viết ra một nam hai, anh ta còn bị người ta khoe khoang, thậm đến mức mẹ ruột của thái tử là tôi đây cũng đau lòng cho anh ta.

Thái tử chương này tiếp tục ngẫu, bây giờ đã bắt đầu biết cương chiều vợ rồi, nhưng mà nguyên tắc đạo đức của kỳ thủ chuyên nghiệp của cậu đâu rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khuôn mặt chàng trai được chiếu rọi dưới ngọn đèn có vẻ tĩnh lặng kỳ lạ, tựa như anh trời sinh nên điềm tĩnh như vậy.

Nhưng bấy giờ anh nói những lời này khiến cho Nhan Hàm sửng sốt.

Nhan Hàm nhìn anh, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, cô thậm chí có thể thấy rõ bóng dáng mơ hồ trong con ngươi đen láy của anh.

Đó là cô.

Vì thế trong lúc cô sửng sốt liền suy nghĩ một lúc, đến khi lên tiếng lại khựng lại suy nghĩ lần nữa, cho đến cuối cùng mới chớp mắt nói: “Nấu ăn cho cậu?”

Giọng nghi hoặc cuối cùng của cô hơi nhẹ, có vẻ như không đủ hơi khí.

Bùi Dĩ Hằng khẽ nhú đầu lông mày, thoạt nhìn tựa như bất mãn đối với thái độ này của cô, cũng may tính cách của anh là vậy, mặc dù đáy lòng có chút nghi hoặc, nói tiếp vẫn thông thả, có vẻ chắc chắn điềm tĩnh.

Trên đời này, không có bữa cơm nào miễn phí.

Một giây này, Nhan Hàm rốt cuộc hiểu được một câu mà ông cụ nhà cô thường xuyên ân cần dạy bảo cô.

Cô không muốn nấu ăn cho tên Chung Tấn kia, vì thế tìm Bùi Dĩ Hằng giúp đỡ, nhưng người này bây giờ cũng yêu cầu như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ thay đổi một đối tượng nấu ăn thôi.

“Không muốn sao?” Lúc này anh lại cất tiếng.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu, nhưng sau khi chạm vào ánh mắt chàng trai đối diện, cô lập tức gật đầu: “Đương nhiên muốn rồi.”

Bởi vì cô phát hiện sức cờ của Bùi Dĩ Hằng lại mạnh hơn bất cứ người nào cô đã từng gặp. Hồi trước cô đi cửa sau muốn gia nhập nhóm cờ vây, không phải vì nâng cao sức cờ của chính mình, mà là để đánh bại ông cụ nhà cô thôi.

Bây giờ anh sống ở đối diện nhà mình, rất tiện.

Còn không bằng ôm chặt cái đùi này.

Thế nên cô lại dùng sức gật đầu, đôi mắt to cong lên ý cười tựa như ánh trăng, thật sự giống như tiểu hồ ly vừa mới ăn vụng thịt còn chưa lau sạch miệng.

Vì thể hiện lòng chân thành của mình, Nhan Hàm nghiêm túc nói: “Cậu muốn ăn gì thì cứ nói với tôi.”

“Tôi đều biết làm hết.” Như sợ anh không tin, Nhan Hàm còn đặc biệt nhấn mạnh.

Bùi Dĩ Hằng lắng nghe giọng nói êm dịu của cô bên tai, quay đầu lại trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên tia sáng tự tin.

Anh không nhịn được vươn tay sờ mũi mình.

Hơi đáng yêu đó.

*

Buổi sáng đại học luôn bận rộn lại vội vàng, cũng may Nhan Hàm không có lớp vào hai tiết đầu, thế nên cô thông thả tới trường, đúng lúc bắt kịp lớp tiết thứ ba.

Cô vừa tiến vào phòng học, thấy Trần Thần ngồi tại chỗ bên trái, tại vị trí sát tường là một người mặc áo gió màu đen trắng đội mũ nằm úp sấp.

Nhan Hàm đi qua, Trần Thần đang uống sữa đậu nành, vừa uống vừa hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Nghê đại nhân về hồi nào thế?” Nhan Hàm thấp giọng hỏi.

Trần Thần nhìn thẳng về phía người nằm úp sấp, hạ giọng nói: “Về hồi chín giờ, tớ vốn bảo cậu ấy ngủ một giấc ở ký túc xá, cơ mà cậu cũng biết Nghê đại nhân của chúng ta, toàn tâm toàn ý dốc lòng học hành, lòng thành cảm động trời đất.”

Kết quả cô vừa nói xong thì tiếng chuông vào học vang lên.

Mà người nằm úp sấp bên cạnh cô đột nhiên dựng thẳng sống lưng, cô vươn tay mở ra quyển sách ban đầu bị nằm đè lên, hỏi: “Bây giờ tới chương mấy rồi?”

Trần Thần nuốt xuống sữa đậu nành trong miệng, nhỏ giọng nói: “Nghê đại nhân, mới khai giảng thôi mà, cậu yên tâm, tuyệt đối không có ai dám cướp đi học bổng trong tay cậu đâu.”

Nghê Cảnh Hề, một báu vật khác của phòng ký túc 620.

Từ khi nhập học tới nay, cô là người đầu tiên trong khoa báo chí không bao giờ thua ai khác, các loại học bổng đều nằm trong tay, lần này khai giảng cô xin nghỉ một tuần, quả thật khiến mọi người bất ngờ. Dù sao

hồi trước có một lần cô sốt cao 39 độ vẫn kiên trì đến trường, chính là vì duy trì sự chuyên cần, không ảnh hưởng đến học bổng.

Cuối cùng vẫn là giáo viên kiên quyết xin phép cho cô, lúc này mới đưa người đến phòng y tế trường.

Kết thúc hai tiết học, mọi người rời khỏi phòng, lần lượt đi về phía căn tin. Dòng người trong các tòa lầu không ngừng tụ tập tới căn tin, rốt cuộc chờ đến khi các cô đến nơi thì bên trong đã là biển người mênh mông.

Trần Thần thấy đông như vậy, nhất thời bất đắc dĩ nói: “Sớm biết vậy ra ngoài ăn.”

Có điều ba người ai cũng lười chạy nữa, thế là đi qua đứng xếp hàng tại cửa sổ món hầm bên cạnh. May mà các bác trong căn tin đã quen với dòng người đông đúc này, tay chân lạnh lẽo kẹp một nồi món hầm tới cửa sổ, đặt trên cái đĩa.

Các cô đợi mười phút liền mua được, ba người dùng khay bưng nồi đất nóng hổi, đi qua vị trí bên cạnh.

Bây giờ đúng vào lúc tan lớp, trong căn tin ồn ào, khắp nơi đều là người.

Nồi đất trước mặt hơi nóng, Nhan Hàm lấy đũa khuấy hai cái, một dòng hơi nóng bốc lên.

“Đúng rồi, lớp sinh viên do cậu kèm cặp sao hả?” Nghe Cảnh Hề ngẩng đầu nhìn Nhan Hàm ở kế bên, hỏi.

Nhan Hàm đang dùng đũa gắp lên miếng trong nồi, hử, lớp sinh viên mới à.

Cô hơi khựng lại: “Thì, rất tốt.”

Trần Thần nhớ lại, đặc biệt hưng phấn nói với Nghê Cảnh Hề: “Nghê đại nhân, cậu không biết đâu, trong lớp sinh viên mới do Nhan Hàm kèm cặp, có một nam sinh khí chất cực ngẫu, đáng người cực đẹp...”

“Mặt mũi thì sao?” Nghê Cảnh Hề thản nhiên hỏi.

Trần Thần đáp: “Nghe nói đặc biệt đẹp, tớ chỉ thấy đáng vẻ đội mũ của cậu ta, chỉ có Nhan Nhan đã thấy khuôn mặt cậu ta. Hơn nữa, cậu ấy lại gạt tớ ngay từ đầu, nói rằng người ta bị hủy dung.”

Nhan Hàm không ngờ cô bạn lại nhắc tới đề tài này, bất đắc dĩ nói: “Tớ đã giải thích rồi mà.”

“Tớ mặc kệ, cậu khẳng định cố ý.” Trần Thần không khỏi phân trần nói.

Nhan Hàm: “...”

Các cô vừa ăn vừa tán gẫu, tới lúc sắp ăn xong Nghê Cảnh Hề đột nhiên nhìn thoáng qua góc xéo đằng sau: “Mấy người đằng sau kia, các cậu biết không?”

Trần Thần ngồi đối diện cô, chỉ có thể quay đầu nhìn, ngược lại Nhan Hàm thuận hướng nhìn qua, là mấy nữ sinh trông như sinh viên năm nhất.

Chờ Trần Thần nhìn xong, cô lắc đầu.

Nhan Hàm ngược lại trầm ngâm, thấp giọng nói: “Tớ thấy rất quen mắt.”

Chưa tới một lúc, cô nghĩ ra: “Là mấy nữ sinh năm nhất của lớp hai báo chí thì phải.”

Nữ sinh tóc ngắn kia rất quen, có lần huấn luyện vào buổi tối, cô ta đi lên nhảy một đoạn nhạc, khiến cho một đám nam sinh hò hét, khỏi phải nói

tới kích động bao nhiêu.

Nghê Cảnh Hề suy nghĩ: “Giúp đỡ lớp hai năm nay là ai?”

Lúc này Nhan Hàm lại nhìn thoáng qua bên kia, lần này chạm vào tầm mắt nhìn sang đây, quả thật đang nhìn các cô.

Trần Thần nói: “Lam Tư Gia đó, nói thật kỳ nghỉ hè này cô ta thật không tốn ít nước bọt.”

Lam Tư Gia là nữ sinh khoa báo chí cùng khóa với các cô, chẳng qua cô ta ở lớp hai bên cạnh. Vào lúc nghỉ hè năm nay cô ta đi tham gia một chương trình của đài vệ tinh, được gọi là nhân tài thông minh nhất toàn quốc có thể tham gia. Tuy rằng biểu hiện của cô ta bình thường, nhưng mà trong các thí sinh nữ nhan sắc cô ta không tệ, lại lấy danh hiệu nữ thần đại học A, fan weibo tăng tới mấy chục vạn.

Nghê Cảnh Hề khẽ cười một tiếng, Nhan Hàm thì phớt lờ tiếp tục ăn.

Trần Thần thấy hai người họ như vậy, hết sức bó tay nói: “Lam Tư Gia tính là nữ thần đại học A gì hả, hai người các cậu bất cứ ai cũng có thể đánh bại cô ta.”

Trần Thần thật không phải mang kính lọc đối với người của ký túc xá mình.

Diện mạo Nhan Hàm thì không cần nói tới, đó chính là diện mạo tiên nữ, đi tới đâu đều là tiêu điểm của đám đông. Về phần Nghê Cảnh Hề, khí chất cô càng đặc biệt, diện mạo là loại xinh đẹp, đặc biệt chói mắt.

Hai người này lúc trước đừng nói tới khoa báo chí, vừa vào trường đã rất nổi tiếng rồi.

Có một lần thậm chí có người rảnh rỗi, đăng lên hạng mục tuyển chọn trên diễn đàn, cảm thấy Nhan Hàm hấp dẫn hơn hay là Nghê Cảnh Hề càng đặc biệt hơn.

Lúc ấy số người bỏ phiếu vượt quá hàng ngàn, ngay cả cái tên Lam Tư Gia cũng chẳng có.

Nhan Hàm thật không để ý tới điều này, nhưng nữ sinh tóc ngắn kia cũng lộ liễu quá đi, vừa rồi sau khi nhìn nhau một cái, cô ta liên tục nhìn về bên này, hơn nữa vừa nhìn vừa nói, vừa nói vừa cười.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu thấy cô ta đang nói tới chúng ta sao?”

“Nếu không tới hỏi thử?” Nhan Hàm nói thẳng.

Hai người liếc nhau, chống bàn, trực tiếp chuẩn bị đứng lên. Trần Thần ở đối diện đột ngột đè lại bàn tay của hai cô bạn, hô lên: “Hai người các cậu muốn làm gì hả?”

Sắc mặt Trần Thần hoảng loạn.

Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề trái lại đều rất hồ hởi, Nghê Cảnh Hề nói: “Chỉ muốn đi hỏi chút thôi.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Hai người bọn tớ đẹp không? Nhìn chăm chăm hồi lâu như vậy, cười đến vui vẻ vậy.”

Thực ra nếu là cái khác thì không tính, nhưng hai cô thấy mấy nữ sinh này quá kiêu ngạo, thật sự nhìn các cô vừa nói vừa cười, thậm chí khi biết Nhan Hàm đã phát hiện bọn họ nhìn lén, vẫn còn không chịu biết điều.

Hiển nhiên, bọn họ quả thật đang nói về mình, thật không phải Nhan Hàm tự mình đa tình.

Trần Thần sợ hãi, thật sự rất sợ.

Còn nhớ hồi năm nhất Nhan Hàm còn chưa dọn ra khỏi phòng ký túc, có nam sinh thăm dò được cô sống tại tòa lầu nào, thế là đốt nến thố lộ dưới lầu phòng ký túc các cô, quả thực kém thông minh không nhìn nổi.

Nhan Hàm vừa lúc từ bên ngoài trở về phòng ký túc bị chạm mặt, nam sinh kia quẩn quýt lấy cô không cho đi.

Lúc ấy Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, hướng trên lầu gọi Nghê Cảnh Hề.

Kết quả ở lầu sáu phát ra một tiếng gầm, mẹ nó tránh ra, bị hắt nước không liên quan tới tôi.

Thế là một chậu nước đổ xuống, ngọn nến và đóa hoa mất đi hình dáng.

Lúc sắc mặt nam sinh kia đỏ ra, Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, ném ra một câu, ngu ngốc.

Hai người họ là đánh một trận mà thành danh, đương nhiên sau đó điều tra cũng viết lại không ít, lý do là chậu nước từ lầu sáu đổ xuống.

Về phần hai người họ cùng làm việc, Trần Thần thật sự không muốn nghĩ nữa, cô sợ mình không giữ chặt được, mấy nữ sinh không biết sống chết kia hôm nay thật sự không ra khỏi căn tin này.

Thế là Trần Thần kiên quyết tỏ vẻ cô ăn no rồi, cô không đói bụng, cô thật sự không ăn vô miếng nào.

Lúc này mới kéo hai người kia ra khỏi căn tin.

“Nếu không bọn mình đi siêu thị, tuy rằng tớ rất không đồng ý với tiêu chuẩn đàn anh đàn chị kia, cơ mà đám sinh viên mới khóa này cũng thật sự

kiêu ngạo quá đi.” Trần Thần cũng cảm thấy rất tức giận.

Ai ngờ cô vừa nói xong, liền chỉ vào dưới tàng cây đối diện căn tin, hô lên: “Nhan Hàm, đó không phải là cậu trai đẹp trong lớp sinh viên mới của cậu à?”

Đừng trách Trần Thần liếc mắt một cái là nhận ra ngay Bùi Dĩ Hằng, dáng người cao gầy như vậy, lại đeo khẩu trang, quả thực rất dễ nhận ra.

Cô còn đặc biệt kích động nói với Nghê Cảnh Hề: “Nghê đại nhân, kia là cậu trai đẹp của Nhan Hàm, có phải khí chất và dáng người đều chuẩn không?”

Nhan Hàm nhìn qua, trông thấy người dưới tàng cây mặc áo sơ mi trắng, loáng thoáng mang chút đường kẻ thẳng màu nhạt, màu sắc rất nhạt, cổ áo không cài kín, hơi mở ra, cách rất xa cũng có thể nhìn thấy một đoạn cổ thon dài trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Hôm nay anh không đội mũ, chỉ đeo khẩu trang, mái tóc đen nhánh được vầng sáng cây ngô đồng cắt thành từng đoạn.

Mặc dù không nhìn thấy gương mặt anh, chỉ là thấy được bóng dáng của anh từ xa, cũng cảm thấy anh đủ xứng với vẻ anh tuấn sáng chói.

Nhưng giây tiếp theo, Trần Thần thất thanh nói: “Mợ nó, sao cậu ấy lại ở cùng Lam Tư Gia.”

Cô hô lên như vậy, chàng trai vốn nghiêng đầu đột nhiên quay qua.

Nhan Hàm thấy được liền lôi kéo các cô bỏ đi.

Mãi đến khi tới siêu thị, Trần Thần cất tiếng: “Cậu trốn làm gì hả, cậu chính là đàn chị trực hệ của cậu ấy. Tổ thấy Lam Tư Gia thật sự rất đáng sợ, đàn em năm nhất cũng không buông tha.”

Lam Tư Gia quả thật xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt xuất chúng, làm nữ thần trong trường không thành vấn đề. Hơn nữa từ sau khi cô ta vào trường, vẫn chưa nói chuyện yêu đương.

Nhưng Trần Thần không thích con người Lam Tư Gia.

Bởi vì cô cảm thấy, dùng một từ hình dung Lam Tư Gia chính xác nhất là, điếu thần*.

(*) chỉ người bề ngoài ngay thẳng thật thà nhưng bên trong rắp tâm hại người.

“Nhan Nhan, cậu cũng luống cuống quá đi.”

Trần Thần nói dong dài hồi lâu, Nhan Hàm thật sự mất kiên nhẫn, cô nhìn Trần Thần nói thẳng: “Tớ luống cuống gì chứ?”

“Vậy cậu chạy làm gì, đó là đàn em của cậu, cậu chào một tiếng thì có sao đâu.”

“Tớ không gọi cậu ấy thì tớ luống cuống à,” Nhan Hàm cười khẩy một tiếng, nhìn Trần Thần nói, “Được thôi, bây giờ tớ gọi cho cậu nghe.”

“Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng, Bùi Dĩ Hằng...”

Cô nghiêng đầu nhìn Trần Thần, vừa nhìn vừa hô lên.

Sắc mặt Trần Thần ngớ ra, cuối cùng hồi phục bộ não của mình, hai tay ôm quyền nói: “Cậu lợi hại, tớ đi mua nước.”

Nghê Cảnh Hề đã tới tủ lạnh chọn nước từ trước.

Nhan Hàm đắc ý khẽ cười, nhìn bóng lưng Trần Thần đã rời khỏi, cô còn hô một câu: “Bùi Dĩ Hằng.”

Nhưng lúc này, phía sau truyền đến một âm thanh trầm thấp mà mang theo từ tính: “Gọi tôi?”

—

Lời tác giả:

Thái tử: nào, kêu một tiếng nữa xem.

Tác giả: là muốn kêu ở trên giường sao?

Sau đó tác giả đập thẳng khăn cấp, tiếp theo các bạn thuyết phục bởi đầu óc của tiểu tiên nữ sao?

Bạn cho rằng tôi không dám gọi cậu ấy là vì hoảng loạn? Ok, bây giờ tôi gọi một trăm lần cho bạn nghe, sau đó gặp quý...

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Buổi trưa trong siêu thị có rất nhiều sinh viên, siêu thị này lại là cái lớn nhất trường, vừa to lại rộng rãi, lúc này còn mở điều hòa, gió lạnh từ từ thổi tới rất thoải mái.

Nhan Hàm đứng phía dưới nguồn gió điều hòa.

Ngay khoảnh khắc này, toàn thân cô tựa như chỉ có đôi mắt hoạt động, sống lưng thì cứng đờ, ngón tay cũng cứng ngắc.

Thấy cô đứng bất động, phía sau lại truyền đến một tiếng cười cực thấp, là nụ cười vừa nghe liền mang theo vẻ sung sướng.

Nhan Hàm cảm thấy mình bị chê cười, hai má cô ửng đỏ, hơi nóng.

Rốt cuộc cô hạ quyết tâm xoay người qua, nhìn chàng nam sinh đằng sau, kết quả cô không ngờ người này cách cô gần quá, cô xoay người không để ý kỹ khoảng cách, gương mặt chạm thẳng vào lồng ngực người ta.

Cô hô lên một tiếng nhỏ bé, khuôn mặt cô thật sự đụng vào người ta.

Cũng không đau.

Chỉ là cảm thấy hơi mất mặt.

Nhan Hàm lập tức lùi ra sau, mau chóng vẫy tay với người trước mặt, thấp giọng nói: “Đàn em Bùi, cậu cũng ở đây à?”

Đàn em Bùi...

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng nghe cô gọi mình như vậy.

Rất mới mẻ.

Nhưng anh cup mắt xuống, lông mi dài dày đặc che khuất ý sâu xa trong đáy mắt anh, giọng anh thản nhiên nói: “Sao không tiếp tục gọi tôi nữa?”

Ặc.

Cậu có thể làm bộ không nghe được không?

Nhan Hàm ngẩng đầu, nửa thật nửa giả nói: “Ban này tôi đang, tôi đang...”

Cô thật sự không bịa ra được, sau đó khước mắt cô liếc qua, phát hiện mình đúng lúc đứng ở giá hàng bày bán kẹo. Trên hai cái giá nằm hai bên bày đặt đủ loại túi đầy màu sắc, kẹo cao su trong suốt, kẹo bông mũm mĩm đáng yêu, còn có đủ loại kẹo cứng đóng gói dễ thương.

Thế là cô vươn tay chỉ bên cạnh: “Muốn ăn kẹo không?”

.....

Hai người đứng trước giá hàng, sắc mặt Bùi Dĩ Hằng dừng dừng, từ khi anh có thể ghi nhớ, đối với loại đồ vật gọi là kẹo này anh dường như chẳng có hứng thú cho lắm. Thế nên anh cũng không biết, hóa ra kẹo còn phân loại nhiều như vậy.

Nhan Hàm vẫn còn hơi đau đầu, cô thật sự không nên cùng Trần Thần nghịch ngợm như vậy.

Cô bèn nhìn chăm chăm hàng kẹo trước mặt, thực sự nghiêm túc lựa chọn.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn bạch kẹo trong tay, đóng gói màu hồng nhạt, trên đó có in hình một cô bé để mái bằng, đầu lười khể cười lộ ra bên ngoài, quả thật rất có khả năng thu hút con nít.

“Cô thích thứ này?” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm ực một tiếng, không đợi cô mở miệng, chàng trai bên cạnh nói: “Cô nhìn chăm chăm rất lâu rồi.”

Nhan Hàm: “...” Cô không có.

Được rồi, ánh mắt ban nãy của cô quả thật nhìn sang bên cạnh vài lần, chẳng qua cô cảm thấy mua kẹo trước mặt Bùi Dĩ Hằng có chút không tốt.

Dù sao không giống phong phạm đàn chị.

Mềm mại yếu đuối gì đó, cô nên cứng rắn lên.

Nhan Hàm thề thốt phủ nhận: “Tôi chỉ nhìn xem thôi.”

Nhưng chàng trai bên cạnh đã vươn tay tới trước giá hàng, cầm lấy kẹo bông phía trước nhất, Nhan Hàm nhìn cái tay kia, trắng trẻo thon dài, ngay cả móng tay cũng được cắt gọn gàng đẹp đẽ.

Cô vốn cho rằng lúc anh cầm lấy quân cờ, bàn tay sẽ trông đặc biệt xinh đẹp.

Hiện giờ cô phát hiện, bàn tay anh cầm gì cũng đẹp hết.

Tầm mắt Nhan Hàm không nhìn được theo sát bàn tay anh, rốt cuộc khi anh lật qua túi kẹo bông, lộ ra cổ tay xinh đẹp, cô không nhìn được thờ dài một câu: “Đẹp thật.”

Tiếng cảm thán này của cô tuy nhẹ, nhưng Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh quay đầu nhìn cô.

Đáy mắt đen lầy của anh hình như hơi khó hiểu.

Sau khi Nhan Hàm đỡ ra một giầy, cô chớp đôi mắt to, nhìn sang kẹo bông trên tay anh nói: “Ý tôi là cái bịch đựng kẹo bông này.”

Sau đó cô lập tức chỉ vào giá hàng, làm như tán thưởng nói: “Cậu xem những cái bịch kẹo bông của người ta, mùi vị khác nhau màu sắc khác nhau, mấy người thương gia này thật thông minh.”

Bịch hồng nhạt là dâu tây, bịch màu tím là việt quất, còn có bịch màu vàng là vị xoài, thật là túi bao bọc từng mùi vị màu sắc không hề giống nhau, quả thực khiến người ta có cảm giác muốn mua đủ toàn bộ.

Bùi Dĩ Hằng lắng nghe lời tán thưởng của cô, anh nhướn mày: “Cô thấy đẹp?”

Nhan Hàm nghiêm túc gật đầu: “Tư duy khéo léo, ý sáng tạo vô hạn.”

“Vậy mua hết đi.”

Chàng trai nhẹ nhàng tự nhiên ném ra một câu.

*

Nghê Cảnh Hề và Trần Thần đều mua nước, khi hai người trở về, trông thấy Nhan Hàm đã ở bên cạnh quầy thu ngân chờ các cô, còn có một người đàn ông đeo khẩu trang bên cạnh cô.

Trần Thần trừng to mắt, nếu không phải vì đương sự còn ở trước mặt, e rằng cô sẽ hỏi ra tiếng.

Chẳng qua tuy rằng cô không lên tiếng, Nhan Hàm cũng đã biết cô đang muốn nói gì.

Nhan Hàm nói ngay: “Đây là bạn học cùng lớp với tôi, Nghê Cảnh Hề, còn có Trần Thần.”

Trần Thần dường như tìm được cơ hội mở miệng nói chuyện, cô cười hì hì nói: “Bạn học Bùi, thật là nghe tiếng không bằng gặp mặt đó.”

Trước đó Trần Thần đều nhìn thấy anh từ xa, không thì chỉ là một tấm ảnh chụp, đây vẫn là lần đầu ở khoảng cách gần như vậy. Hôm nay anh chỉ đeo khẩu trang, con mắt đen láy sâu sắc lại mê người, rõ ràng đáy mắt chẳng có nhiều cảm xúc cho lắm, nhưng thần nhiên liếc nhìn một cái như vậy, tựa như đang quyến rũ linh hồn.

Mẹ nó, bạn học Bùi này của nhà Nhan Hàm cũng đẹp quá đi.

Nghê Cảnh Hề rốt cuộc không nhìn được nữa, cô chìa tay kéo cánh tay cô bạn, nói thẳng: “Lau nước miếng đi.”

Trần Thần lấy lại tinh thần, vừa muốn nói không có, kết quả Nghê Cảnh Hề không nhanh không chậm nói: “Nhìn chăm chăm đàn ông của người khác chảy nước miếng, không lễ phép.”

Nói xong, ánh mắt cô khẽ lướt qua giữa Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm.

Nhan Hàm: “...” Không phải, cái này không phải.

Hai gò má của cô gái chột đỏ lên, cô trừng to mắt nhìn Nghê Cảnh Hề, tuy rằng im lặng, nhưng lại còn hơn cả âm thanh.

Cô hơi buồn bực, mũi chân không ngừng cọ trên mặt đất.

Nghê đại nhân cũng thật là, nói đùa thế này, nếu để anh hiểu lầm đàn chị cô đây già không nên nết, ham muốn sắc đẹp của anh, nên làm sao đây.

Thế là cô hắng giọng, đang muốn lên tiếng.

Chàng trai bên cạnh quay đầu nhìn cô nói: “Đưa đồ cho tôi.”

Trong tay Nhan Hàm còn ôm một đồng kẹo bông, lúc này Trần Thần cũng thấy được, liền hỏi: “Nhiều kẹo bông như vậy, cậu định dọn sạch siêu thị à?”

“Là cậu ấy mua.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Lúc này, khi các cô đang nói chuyện thì có một nữ sinh từ bên ngoài tiến vào.

Lam Tư Gia ở bên ngoài đợi hồi lâu, cũng không thấy Bùi Dĩ Hằng đi ra, cô ta đành đi vào. Kết quả cô ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đang nhận đồ đặc từ trong tay Nhan Hàm, sau đó xếp hàng ở quầy thu ngân bên kia chuẩn bị trả tiền.

Lam Tư Gia nhìn thấy cảnh này, trong lòng suýt nữa tắc nghẽn.

Kết quả khi cô ta vừa đi qua, Nghê Cảnh Hề và Trần Thần cũng đi đến quầy thu ngân bên kia, chuẩn bị thanh toán nước do mình mua.

Trần Thần thấy Lam Tư Gia, chợt nhớ tới ban nãy cô ta đứng cùng Bùi Dĩ Hằng, giờ qua đây không phải muốn quăn lấy trai đẹp người ta chứ.

Trần Thần cảm thấy rất thú vị, cô cố ý chào hỏi: “Cậu mua đồ à?”

Lam Tư Gia cười dịu dàng với Trần Thần, thấy Bùi Dĩ Hằng chẳng hề nhìn mình, cô ta hết cách, đành phải thuận tay lấy một chai nước khoáng trong tủ ướp lạnh bên cạnh.

Lúc này nhân viên thu ngân đã bỏ hết kẹo bông vào túi, Bùi Dĩ Hằng chỉ vào hai cô gái đằng sau: “Còn nước nữa, tính chung luôn.”

Nhân viên thu ngân cười cười, quét mã vạch trên chai nước của hai cô, phía sau trùng hợp là Lam Tư Gia, nhân viên tưởng rằng cô ta cũng đi chung, đang muốn quét mã vạch.

Kết quả Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt nói: “Không phải vị này.”

Giọng anh rất hờ hững, cũng không cố ý khiến người ta khó xử, chỉ đơn giản tuyên bố một sự thật.

Nhưng Lam Tư Gia không ngờ Bùi Dĩ Hằng sẽ nói vậy, khuôn mặt chột trắng bệch, cũng may cô ta phản ứng nhanh, khuôn mặt lập tức tươi tắn: “Tôi tự trả được rồi.”

“Ồ, ngại quá, tôi tưởng các bạn đi cùng nhau.” Nhân viên thu ngân lập tức xin lỗi.

Dọc đường đi, bởi vì có Bùi Dĩ Hằng ở đây, Trần Thần kiềm nén muốn chết.

Đợi đến khi vào phòng học lên lớp, cô hận không thể cười đến trước sau nghiêng ngả.

Cô ôm vai Nhan Hàm nói: “Nàng tiên nhỏ, anh chàng nhà các cậu là một nhân vật dữ dằn, tớ phục rồi.”

Cô đã nhìn quen cảnh một đám con trai vây quanh Lam Tư Gia nịnh bợ, tuyệt đối không ngờ có người có thể thờ ơ với cô ta như vậy.

“Ngay cả một chai nước cũng không mua cho cô ta.” Trần Thần cười sắp muốn chết rồi.

Nhưng cô vừa nói xong, một đoàn người tiến vào trước cửa, là Lam Tư Gia và người của phòng ký túc cô ta.

Khi Lam Tư Gia vừa vào cửa, chợt nghe được tiếng cười trong phòng, cô ta ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên là nhóm Nhan Hàm. Cô ta khẽ cắn môi, đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Hôm nay là hai tiết học liên tục, lúc tan lớp tất cả mọi người đều đi toilet.

Nhan Hàm ngại lúc này nhiều người, chờ tới khi sắp vào học mới đi. Không ngờ lúc cô đi ra rửa tay, trông thấy Lam Tư Gia đứng cạnh bồn nước, soi gương vén tóc.

Đợi Nhan Hàm rửa tay xong, dùng khăn giấy mang theo bên người lau khô tay, khi chuẩn bị rời đi, Lam Tư Gia rốt cuộc cất tiếng.

Cô ta hô lên: “Nhan Hàm.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn cô ta, không đáp lời, chờ cô ta nói tiếp.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Cô ta đi lên ngược lại rất có khí thế.

Nhan Hàm ngược lại nể mặt không bỏ đi, mà tiếp tục đứng tại chỗ, chờ cô ta nói ra.

Lam Tư Gia không nghĩ tới Nhan Hàm điềm tĩnh như vậy, hồi trưa ở căn tin, cô ta khẳng định Nhan Hàm thấy cô ta và Bùi Dĩ Hằng đứng chung, thế nên cô ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi chỉ muốn nói với cậu, cảm ơn cậu làm đàn chị chiếu cố A Hằng. Nhưng A Hằng từ bé đã rất đơn thuần, không hiểu rõ tâm tư riêng.”

Từ bé...

Nhan Hàm nhảy bén nghe ra ý tứ trong lời nói của cô ta, ý cô ta là bọn họ đã quen biết từ lâu, thậm chí còn có giao tình từ hồi bé.

Nhưng nghĩ đến đây, Nhan Hàm cười khẩy một tiếng.

Lam Tư Gia nghe tiếng cười này của cô, lại nghĩ tới chuyện ở siêu thị, đáy lòng vừa bức vừa giận, rốt cuộc thốt ra: “Người thích cậu ấy cũng rất nhiều, cậu đừng tưởng rằng chút ân huệ nhỏ bé thì có thể lấy lòng cậu ấy. Người như cậu ấy, không giống nam sinh trường chúng ta, thế nên cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Cậu là vợ cậu ấy sao?”

Giọng cô hết sức lạnh nhạt, hiển nhiên cô có phần không hiểu mình lãng phí thời gian làm gì, đi nghe những lời vớ vẩn này.

“Ờ, đúng rồi, cậu khẳng định không phải vợ cậu ấy.” Cô nửa híp mắt nhìn chăm chăm Lam Tư Gia.

Cho đến khi cô đột nhiên nhếch môi, đuôi mắt hơi cong lên, lộ ra nụ cười khê khàng xảo quyệt lại có chút đắc ý.

Thật là đáng vẻ của tiểu hồ ly linh hoạt.

“Tôi và cậu ấy hằng ngày ở cùng nhau, nhưng từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy cậu.”

—

Lời tác giả:

Nhan tiểu hồ ly: tôi là đàn chị, tôi phải cứng rắn.

Tác giả: cô không cần, cô chỉ cần mềm là được rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Cậu nói bậy bạ.”

Lúc này cô ta cất cao giọng, có vẻ quá chói tai.

Lam Tư Gia trừng mắt nhìn Nhan Hàm, lồng ngực hơi phập phồng, hiển nhiên là có chút khó thở. Thân phận hoa khôi đại học Lam bình thường dịu dàng như nước không quá tương xứng với lúc này.

Mọi người đều nói cùng tính đẩy nhau, huống chi còn là cùng tính xinh đẹp.

Lam Tư Gia luôn tự cho mình rất cao, cơ mà cô ta càng giỏi giả tạo hơn, bình thường đối với ai cũng hòa nhã. Nhưng cô ta không thích Nhan Hàm, nói chính xác hơn là chán ghét.

Cô ta ghét mặt mũi của Nhan Hàm, càng ghét dáng vẻ phớt lờ của cô hơn.

Vẻ phớt lờ của Nhan Hàm, là loại thứ gì cũng có nên đều vô tư với mọi thứ.

Bây giờ Lam Tư Gia nhìn chăm chăm Nhan Hàm.

Khuôn mặt này, cô ta càng nhìn càng thấy đáng ghét, nhưng cho dù cô ta ghét vẫn không thể không thừa nhận vẻ đẹp của cô.

Nhan Hàm thản nhiên nhìn cặp mắt quả thực như muốn ăn thịt người của Lam Tư Gia, lúc này tiếng chuông vào học vang lên, thế nên cô nói: “Nếu cậu không còn việc gì, tôi đi về học đây.”

Cô còn rất có lễ độ.

Nhưng khi cô muốn xoay người, Lam Tư Gia ở đằng sau cười lạnh một tiếng.

“Ngay cả cậu ấy là ai cậu cũng không biết đâu nhỉ.” Nghĩ đến đây, Lam Tư Gia đột nhiên nở nụ cười, bởi vì cô ta nhớ rõ, hồi trưa trong căn tin, cô ta đã kinh ngạc khi nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng.

Bởi vì nếu cô ta không tình cờ gặp anh ở căn tin, cô ta cũng không biết Bùi Dĩ Hằng lại đi học ở đại học A.

Dù sao anh là người có tiếng tăm như vậy, nếu thật sự đi học, truyền thông cũng sẽ đưa tin.

Lúc ấy cô ta hỏi anh sao lại ở đây, anh đã nói rõ ràng, mình đi học tại đây, chỉ có giáo viên trong khoa biết, ngay cả sinh viên lớp họ cũng không biết.

Lam Tư Gia nhìn khẩu trang trên mặt anh, lại nhớ tới lúc trước khi họp với hai người giúp đỡ của lớp hai, bọn họ hình như có nhắc qua.

Bởi vì Lam Tư Gia ghét trời nóng, lúc huấn luyện quân sự cô ta chưa xuất hiện lần nào.

Thế nên hoàn toàn không biết hóa ra người đeo khẩu trang này chính là Bùi Dĩ Hằng.

Bây giờ cô ta nhìn dáng vẻ Nhan Hàm, liền đoán được Nhan Hàm còn chưa biết anh là ai.

Bước chân Nhan Hàm dừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

Cô thấy trong giọng nói Lam Tư Gia loáng thoáng mang theo vẻ đặc ý: “Hai nhà chúng tôi thân nhau nhiều năm, tôi đã biết cậu ấy từ bé.”

Thực ra Lam Tư Gia không nói dối, cái gọi là thân nhau nhiều năm của cô ta, thực ra là mẹ cô ta và mẹ Bùi Dĩ Hằng là bạn học cao trung. Nhưng gia đình cô ta không hiển hách như nhà họ Bùi, ba mẹ cô ta chỉ là tầng lớp tiền lương bình thường.

Lam Tư Gia từ nhỏ đã rất thông minh lanh lợi, hồi đi học thành tích cũng tốt, sau đó thi đậu thẳng đại học A nổi tiếng toàn quốc.

Cô ta biết ba mẹ tốn tâm huyết bồi dưỡng cô ta, thế nên Lam Tư Gia yêu cầu bản thân rất cao.

Mặc dù ở đại học, nữ sinh xung quanh đều nói chuyện yêu đương, nhưng cô ta từ trước đến giờ đều dè bủ. Theo cô ta thấy, cái gọi là ngọt ngào này chẳng qua đều là nhất thời, tình yêu mà cô ta muốn phải là tốt nhất.

Người đàn ông kia phải xuất chúng nhất.

Bùi Dĩ Hằng chính là một người như vậy.

Lam Tư Gia biết Bùi Dĩ Hằng là một người rất chuyên tâm đối với cờ vây, nhiều năm qua một lòng chỉ có cờ vây, thế nên cô ta cũng không sốt ruột, cô ta chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi, ở nơi anh vừa ngẩng đầu là nhìn thấy được.

Thậm chí lúc trước cô ta chọn khoa báo chí, cũng là vì anh, dù sao anh là người nổi tiếng, sau này cô ta có thể giúp anh chuẩn bị mọi thứ.

Phu xướng phụ tùy, trời đất tác thành.

Thế nên cô ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào phá vỡ giấc mộng của cô ta.

“Mẹ cậu ấy luôn rất thích tôi.” Lam Tư Gia thấy Nhan Hàm chẳng nói gì, tưởng rằng cô bị mình dọa rồi, cô ta cố tình bổ sung một câu.

Trong bầu không khí xuất hiện sự đình trệ giây lát.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, vẻ thất thố trong dự đoán chẳng hề xuất hiện trên người cô, ngược lại cô im lặng nhìn cô ta, sắc mặt lạnh nhạt, chỉ có khóe miệng hơi cong lên, mang theo ý cười như có như không.

Rốt cuộc, Nhan Hàm có hành động.

Cô hoàn toàn quay đầu, đối diện Lam Tư Gia.

“Chờ tới lúc cậu ấy thích cậu, cậu lại đến nói những lời này với tôi.”

Nói xong, Nhan Hàm ném khăn giấy vò trong lòng bàn tay vào thùng rác bên cạnh.

Sau đó cô xoay người bỏ đi.

Người đằng sau còn đứng tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

*

Nhan Hàm luôn cảm thấy chuyện cãi nhau này rất nhàm chán, nhưng khi cô về phòng học ngồi xuống chỗ, giáo viên trên bục đang giảng bài chậm rãi.

Cô một tay nâng má, hiển nhiên đang thất thần.

Trần Thần ở bên cạnh vốn đang lướt di động, vươn tay khẽ đẩy cô: “Cậu suy nghĩ gì đó? Nghiêm túc thế.”

“Bùi Dĩ Hằng.” Ánh mắt Nhan Hàm nhìn chăm chăm bức giảng, theo bản năng nói.

Chờ cô nói xong, mới phát hiện lời mình nói quá mơ hồ, nhưng Trần Thần bên cạnh đã ồ ra một tiếng, may mà lúc nào giáo viên rất chú tâm giảng bài, không để ý tới bên này.

Hai mắt Trần Thần sáng lên nhìn chăm chăm Nhan Hàm, vẻ mặt hưng phấn: “Nhan Nhan chúng ta, đây là tình yêu đích thực đến rồi.”

“Lẽ nào ký túc xá chúng ta rốt cuộc sắp khai trương rồi. Đều là năm ba hết, vẫn là bốn đứa con gái còn zin, là cách nói vậy sao?”

Lúc này, Nhan Hàm và Nghệ Cảnh Hề ngồi hai bên trái phải Trần Thần, đồng thời quay đầu nhìn cô bạn.

Nghệ Cảnh Hề cười lạnh một tiếng, lại cúi đầu nghiêm túc ghi chép.

Về phần Nhan Hàm thì không nhanh không chậm nói: “Tớ chỉ đang suy nghĩ cậu ấy là ai thôi?”

Sắc mặt Trần Thần lơ mờ, hỏi ngược lại: “Cậu ấy không phải người của cậu sao? Cậu hỏi tớ làm chi.”

Nhan Hàm nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Không phải ý này, là...”

Cô có phần không biết nói thế nào, bởi vì vừa rồi đi toilet, Lam Tư Gia có nói một câu kích động tới cô. Cô ta nói với cô, bản thân cô hoàn toàn không biết Bùi Dĩ Hằng là ai.

Vậy nên cậu ấy là ai?

“Gặp chuyện không biết thì hỏi baidu là được, tớ giúp cậu tìm kiếm.”

Trần Thần thấy dáng vẻ này của cô, cầm lấy di động đặt trên bàn, mới vừa mở ra màn hình, chuẩn bị mở trang web, ai ngờ giáo viên trên bục giảng mang theo ý cười rõ ràng nói: “Tôi thấy bạn học mặc bộ quần áo màu đỏ rất bày tỏ sự mong muốn, vậy để bạn ấy trả lời câu hỏi đi.”

Trần Thần bị chỉ đích danh, toàn thân trở nên cứng ngắc.

Nhan Hàm mau chóng cúi đầu nhìn sách giáo khoa trước mặt, sợ bị giáo viên đặc biệt chú ý.

Nhưng khi Trần Thần ngồi xuống, thấp giọng phàn nàn sao thầy cố tình chọn trúng cô, ánh mắt Nhan Hàm dừng tại chỗ trống ở đằng trước, Lam Tư Gia vẫn chưa trở về.

*

Hành lang bên ngoài phòng học, bởi vì đang trong lúc vào học, rất ít sinh viên qua lại, trông hơi tĩnh lặng.

Lam Tư Gia bắn khoản bất an đứng bên cửa sổ, tòa lầu này nằm rất gần sân bóng rổ trong trường, gần đến mức đứng bên cửa sổ có thể nghe được tiếng bóng rổ nện trên mặt đất.

Hiện giờ trái tim cô ta đang đập mạnh.

Hoàn toàn bởi vì người trước mắt.

Anh mặc áo sơ mi trắng, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, rọi trên người anh, khuôn mặt nghiêng lạnh nhạt của anh được lồng trong ánh sáng, thân hình cao gầy kéo ra một cái bóng thật dài trên vách tường đối diện.

Rốt cuộc Lam Tư Gia cố lấy dũng khí ngẩng đầu.

Cô ta vừa ngẩng đầu, chàng trai bên cạnh vốn ngăm nhìn bên cửa sổ cũng quay đầu.

Con người đen láy của anh xinh đẹp tựa ngọc lưu ly, sâu sắc lại mê người, Lam Tư Gia bị anh nhìn như vậy, hai má lại đỏ lên.

“Cô...” Chàng trai đối diện rốt cuộc chậm rãi lên tiếng, ngữ khí rất lạnh nhạt, sau khi hơi dừng một giây, anh điềm tĩnh hờ hững nói, “Có tư cách gì nói vậy với cô ấy?”

Tuy rằng đáy lòng mang một phần vạn sự mong đợi, đợi anh có thể thấy được điểm tốt của cô ta, nhưng khi nghe được những lời này, bờ môi Lam Tư Gia vẫn run lên một chút.

Cô ta bỗng nắm chặt bàn tay, móng tay mới được sơn đẹp dễ đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng đau như vậy mới khiến cô ta khắc chế nỗi xung động muốn hét lên.

Lam Tư Gia cố gắng bình phục cảm xúc: “Tớ lo cho cậu mà, cậu đột nhiên đến trường học, nếu để truyền thông biết được, khẳng định sẽ đưa tin khắp nơi. Tớ không muốn cậu bị quấy nhiễu.”

“Tuy rằng tớ không biết tại sao cậu không tiếp tục thi đấu, mà lựa chọn đi học, nhưng chỉ cần là sự lựa chọn của cậu, tớ đều sẽ ủng hộ. Dù sao chúng ta quen nhau từ bé, là bạn bè, ở trong trường có bất cứ chuyện gì tớ đều có thể giúp cậu.”

Giọng nói Lam Tư Gia dịu dàng, hình như thật sự có thể khiến người ta cảm giác tựa như gió xuân.

Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc hờ hững cất tiếng: “Cô cảm thấy chúng ta là bạn sao?”

Lam Tư Gia rốt cuộc vẫn là một nữ sinh, tuy rằng Bùi Dĩ Hằng nói không nhiều lắm, nhưng mỗi câu đều đẩy cô ta tới vách núi.

Rõ ràng chỉ có hai câu, lại khiến cô ta thành trò cười.

“A Hằng, tớ biết ban này lời nói của tớ đối với Nhan Hàm có hơi quá đáng, nhưng tớ cũng là vì tốt cho cậu, dù sao mẹ tớ và mẹ cậu là bạn thân nhiều năm, tớ sẽ không hại cậu.” Khóe mắt Lam Tư Gia hơi ửng đỏ.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô ta, thờ ơ nói: “Kết giao giữa người lớn là chuyện của người lớn, bọn họ là bạn, cũng không đại diện chúng ta cũng vậy. Thế nên chuyện của tôi xin cô sau này đừng nhúng tay vào nữa.”

Nói xong, anh không định nói thêm nữa, xoay người bỏ đi.

Lam Tư Gia nhìn bóng lưng anh rời khỏi, nắm chặt bàn tay mình, nếu không liều mạng nhịn xuống, cảm xúc của cô ta quả thật tan vỡ.

Cô ta quen anh nhiều năm như vậy, ngay cả bạn bè cũng không tính, anh và Nhan Hàm kia lại mới quen bao nhiêu ngày chứ.

Rốt cuộc, Lam Tư Gia vẫn không nhịn được.

Nước mắt thoáng cái tuôn trào.

*

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên vung tay ý bảo tan học, cả phòng thoáng cái trống một nửa.

Lúc Nhan Hàm đeo túi đi ra, trông thấy người đứng bên ngoài phòng học, vóc dáng cao ngất, cao mà gầy, khiến không ít nữ sinh qua lại nhìn về phía anh.

Trần Thần lập tức đặt tay lên vai cô, nở nụ cười rõ rệt về phía cô.

Cô hạ giọng nói: “Bọn tớ đi trước nhé.”

Cô và Nghê Cảnh Hề hai người đều gật đầu với Bùi Dĩ Hằng, xem như chào hỏi, rồi mau chóng mất hút.

Nhan Hàm không nghĩ tới anh sẽ ở cửa phòng chờ mình, suy nghĩ rồi hỏi: “Các cậu cũng tan học rồi?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng đáp lại một câu.

Nhan Hàm tưởng anh xuất hiện ở đây khẳng định chắc là có chuyện gì đó, cô liền hỏi: “Cậu qua đây tìm tôi có việc sao?”

“Cùng nhau về nhà.” Anh nhấc mí mắt, sắc mặt tỉnh bơ.

Nhan Hàm hơi giật mình.

Cho đến khi anh lại thông thả nói: “Chúng ta không phải ở cùng nhau mỗi ngày à.”

Ừ, Nhan Hàm gật đầu, nhưng cô vừa mới gật đầu thì tiếng hô khẽ khàng theo cánh môi tràn ra: “Ơ...?”

Nhan Hàm ngược mặt lên, ánh mắt còn bởi vì quá kinh ngạc mà vẫn duy trì dáng vẻ trừng mắt nhìn anh.

Cuối cùng cô phồng má, âm thanh hơi cao nói: “Cậu lại nghe lén chúng tôi nói chuyện. Cậu...”

Cô có phần khó tin nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng thấy biểu cảm của cô, anh ho nhẹ một tiếng, xem như thay mình giải thích nói: “Tiếng hai người lớn quá.”

Toilet trong trường dựng kiểu nam nữ dùng chung một bồn rửa tay, sau đó hai bên chia ra toilet nam nữ. Lúc ấy các cô đứng ở bồn rửa tay nói chuyện, Bùi Dĩ Hằng thật là trùng hợp nghe được.

Lúc này hai người chậm rãi đi xuống lầu.

Bởi vì bỏ lỡ đám đông lúc tan học, giờ đây xung quanh hơi lặng im.

Nhan Hàm có chút xấu hổ, dù sao mình là vì cố ý chọc giận Lam Tư Gia mới nói mập mờ như vậy, thế nên cô chầm chậm cất tiếng: “Cậu đừng để ý, thanh mai kia của cậu nói chuyện hơi đáng ghét, nên tôi mới nói vậy.”

Ai ngờ người bên cạnh, giọng nói cũng thông thả: “Cô lại chẳng nói sai.”

Nhan Hàm hơi nhướn mày, giọng nói trầm ấm bùi tai bên cạnh cất lên: “Chúng ta vốn ở cùng một chỗ.”

Lúc này mặt trời lặn về phía Tây, cả sân trường đắm chìm trong ánh sáng màu vàng kim, nhiệt độ không quá nóng, rơi trên người trông rất dịu nhẹ.

Thật đúng là rất khoan khoái.

Những lời này của anh khiến bản khoăn trong đáy lòng Nhan Hàm đều tan biến, cô đã nói mà, vốn không phải lỗi của cô.

Cô chính là sau khi bị khiêu khích mà đưa ra phản ứng hợp lý thôi.

Lúc này nét mặt cô gái lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhuộm ý cười, ngay cả tiếng nói chuyện cũng cao giọng: “Thực ra nếu không phải nể mặt cậu, tôi...”

“Không cần nể mặt tôi.” Đột nhiên lời cô bị chàng trai bên cạnh ngắt ngang.

Anh dừng bước đứng tại chỗ, ánh sáng ấm áp của nắng chiều rơi trên mặt anh, có vẻ trắng mềm tựa lông cừu. Nhan Hàm dừng bước theo, hơi ngửa đầu nhìn anh, giờ phút này lông mi anh rũ xuống, tựa như che khuất cảm xúc tại đáy mắt.

Nhưng bên môi anh nhẹ nhàng cười ra một tiếng.

“Tôi đứng về phía cô.”

—

Lời tác giả:

Lập trường của thái tử cố định, hôm nay vẫn như trước.

Còn nữa tôi xin hai người các vị, phiền nói rõ ràng, hai người chính là nhà đối diện, đối diện đó, còn chưa sống cùng nhau đâu.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Màng nhĩ tựa như đang nhảy thành thịch, loại cảm giác nhịp tim tăng nhanh một chút, khiến Nhan Hàm phải xoay đầu về một phía khác. Nhưng mặc dù cô quay đầu, vẫn không nén được bờ môi vênh lên.

Anh nói anh đứng về phía cô.

Khóe miệng Nhan Hàm hơi mím lại, đợi khi cô căn nhẹ cánh môi sắp không nhìn được ý cười, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Nhan Hàm cầm di động đưa tới trước mặt nhìn thoáng qua, tên ghi chú biểu hiện trên màn hình khiến bờ môi cô rũ xuống, rốt cuộc không còn đáng vẻ nhẩn nhẩn ban nãy.

Cô dùng tay ra hiệu nhận điện thoại với Bùi Dĩ Hằng, đi sang bên cạnh bắt máy.

Khi Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ chờ cô, anh thấy cô gái dán điện thoại bên tai, gục đầu nhìn xuống đất, mũi chân đá nhẹ bậc thềm ven đường.

Tuy rằng không nghe rõ lời cô nói, nhưng cô lúc thì nhú mày, lúc thì vươn ngón tay không ngừng quăn tóc mai.

Rốt cuộc đợi khi cô cúp máy, cả người không hề vui vẻ như ban nãy, trông có chút ủ rũ.

Cô gục đầu, buồn bã iu xiu đi tới, thấp giọng nói: “Tôi phải về nhà một chuyến, hôm nay không thể nào cùng cậu đi về.”

“Trong nhà có việc sao?” Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô.

Nhan Hàm lắc đầu, nhưng toàn thân truyền ra một thông tin, tôi, không, muốn, quay, về.

Trong nhà phái xe tới đón cô, thế nên khi đợi được xe thì Bùi Dĩ Hằng đã đi từ lâu rồi.

Tài xế vừa nhìn thấy Nhan Hàm thì rất nhiệt tình, đích thân đi xuống giúp cô mở ra cửa xe hàng ghế sau, cười hì hì nói: “Cô Nhan Nhan, lão tiên sinh bảo tôi đón cô về nhà.”

Nhan Hàm thật ra là một cô gái rất có lễ độ, cô thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Ông cụ nhà họ Nhan bình thường sống tại vùng ngoại thành, bầu không khí trong lành còn đặc biệt yên tĩnh, xung quanh có không ít ông cụ xấp xỉ tuổi với ông, thường xuyên tụ tập cùng nhau đánh cờ luyện Thái Cực, cuộc sống khỏi phải nói tự do bao nhiêu.

Trường đại học A nằm ở trung tâm thành phố, thế nên trên đường chạy sang đây thì trời chiều đã sắp xuống núi.

Lúc cô xuống xe đã thấy ông cụ đứng trong vườn hoa trước nhà mình, đang xách bình tưới cây tưới cây cỏ, bên cạnh có một chú chó corgi nhỏ đang đi lòng vòng bên chân ông.

“Nhị cầu tử.” Nhan Hàm đi vào, hô một tiếng.

Chú chó corgi vốn đang đi vòng quanh bên chân ông cụ, bốn cái chân ngắn ngủn sải tới, chưa tới một lúc thì đã chạy đến bên chân Nhan Hàm.

Nhan Hàm nửa ngồi xồm, sờ đầu nó, bộ lông nhẵn bóng trơn trượt, một đôi mắt to ngập nước nhìn cô, còn thỉnh thoảng vươn ra đầu lưỡi hồng nhạt liếm lòng bàn tay cô.

Cô dứt khoát bồng chú chó con vào trong lòng, đi tới bên cạnh ông cụ vẫn còn đang tưới nước.

“Ông nội, con về rồi.” Nhan Hàm mặt mày hớn hờ nói.

Cô cười vui vẻ đến vậy, vốn chuẩn bị sẵn sàng bị ông cụ giáo huấn, lúc này ông cụ cũng có chút luyến tiếc, chỉ tức giận nói: “Nếu ông không gọi điện bảo con về, con định cả đời này cũng không trở về phải không?”

Nhan Hàm mở to hai mắt, sau đó chớp mắt nhìn ông: “Sao thế được, sao con nỡ bỏ ông chứ.”

“Chỉ biết nói xuôi tai, một chút hành động cũng không có.” Ông cụ hừ một tiếng, lúc này thoát nhìn hạ quyết tâm, quyết định không dễ dàng buông tha cô.

Nhan Hàm mau chóng đặt Nhị cầu tử xuống, vươn tay kéo cánh tay ông cụ, làm nũng yếu ớt nói: “Ông nội, nếu không hôm nay con thể hiện tài năng với ông, ông không phải thích nhất món gạch cua đậu hủ do con nấu sao, nói có phong phạm hồi ấy của ông đó.”

Hồi còn trẻ ông cụ là một đầu bếp, sau khi già rồi, lúc có tiền tài công ty ông ngược lại không muốn nhắc tới.

Hồi ức yêu thích nhất chính là lúc ông mở quán ăn đầu tiên, món ăn làm ra thật sự mùi hương bay xa mười dặm, hễ là nếm qua một lần thì tuyệt đối sẽ đến lần thứ hai.

Trong chuyện dỗ dành ông cụ, Nhan Hàm có một chiêu đặc biệt độc nhất vô nhị, thế nên lúc này hai ông cháu đã vừa nói vừa cười tiến vào

trong biệt thự.

Có điều ông cụ cũng không thật sự bảo cô đi nấu cơm: “Hiếm khi trở về một lần, cùng ông nội trò chuyện đi, chuyện nấu nướng để bọn họ làm là được.”

Lúc này một dì giúp việc chừng ba mươi tuổi bưng trà sang đây.

Nhan Hàm nhìn thoáng qua, thuận miệng hỏi một câu: “Dì này mới tới ạ?”

“Dì giúp việc trước ở quê nhà có việc đi rồi.” Ông cụ thản nhiên nói.

Nhan Hàm à một tiếng, vươn tay nhận lấy ly nước dì ta bưng tới, cô nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Dì giúp việc rõ ràng sững sốt một cái, mau chóng lắc đầu nói: “Nên mà, nên mà.”

“Hiếm khi người trở về, cùng ông nội đánh một ván.” Ông cụ thích chơi cờ, đã thích hồi còn trẻ, câu đầu tiên thường nhắc tới bên miệng ông nào là điều kiện không tốt, hoàn toàn chẳng có điều kiện học cờ. Nếu ông thật sự học đánh cờ, thì còn có Nhiếp Vệ Bình, Thường Hạo gì chứ.

Nhan Hàm mỗi lần nghe tới đây, ông cụ nhà cô không biết ngượng gì cả, ông nội đẳng cấp thua kém người ta thì so đo gì hả.

Sau đó hai người tới phòng sách của ông cụ đánh cờ, không thể không nói, tuy rằng sức cờ của ông cụ thua kém kỳ thủ chuyên nghiệp, nhưng dù sao cũng đã chơi mấy chục năm, Nhan Hàm hoàn toàn không phải đối thủ của ông.

Nhan Hàm sở dĩ muốn gia nhập nhóm cờ vây trong trường, chính là muốn luyện tập nhiều chút, sau này có thể đánh bại ông cụ.

Thực ra cô cũng không thích cờ vây, mục tiêu của cô mạnh mẽ vậy chính là vì ông cụ nhà cô.

Bởi vì ông cụ Nhan từng hứa với cô, chỉ cần ngày nào đó cô đánh thắng ông một ván cờ, ông đồng ý với cô một chuyện.

Kết quả đánh được nửa ván, Nhan Hàm phát giác nhận ra mình rơi vào thế bất lợi, cô bèn mau chóng kiểm soát đi toilet.

Nhưng cô không nghĩ tới khi mình đi ngang qua phòng bếp, chợt nghe được hai người giúp việc vừa bận rộn vừa tán gẫu bên trong.

“Tôi thấy vị tiểu thư này tính tình thật tốt, tôi bưng trà cho cô ấy, cô ấy còn cảm ơn tôi đấy.” Âm thanh rất xa lạ còn trẻ tuổi, hẳn là dì Bành vừa tới làm.

Một âm thanh khác nghe ra lớn hơn vài tuổi vang lên: “Tính cách tốt quả thật là tốt, thấy ai cũng tươi cười, cũng được ông cụ yêu mến.”

Vị này chính là dì Hứa, đã làm chường mười năm rồi.

Kết quả dì Hứa nói xong những lời này liền nặng nề thở dài một hơi.

“Cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, bớt tiếp xúc với vị tiểu thư này đi, không có lợi cho cô đâu.” Dì Hứa tỏ vẻ người từng trải, chỉ điểm sai cho dì Bành là người mới.

Dì Bành lập tức khó hiểu hỏi: “Vì sao hả?”

“Lúc trước tôi không phải đã nói với cô rồi à, bố cô ấy hồi đó bị mẹ cô ấy dụ dỗ, ngay cả nhà cũng không cần mà bỏ đi. Cô nói phu nhân chúng ta có thể thích cô ấy sao? Thế nên trước đó phu nhân cứ nhắc mãi với tôi, chỉ sợ cô ấy cũng giống bố mình, bị một thằng nhóc nghèo túng đẹp mã lừa gạt.”

Nói xong dì Hứa chặc một tiếng nặng nề.

Dì Bành vừa tới làm, đoán chừng tính tình cũng thành thật, thấp giọng nói: “Tôi thấy tiền bạc cũng không quan trọng, quan trọng nhất là tính tình hai người hợp nhau, thích lẫn nhau mới tốt chứ.”

“Hãy, thế nên tôi nói cô ngây ngô mà, nhà họ Nhan có công ty trăm triệu, nhiều tiền như vậy, cô cho là gia đình nghèo khó như chúng ta sao, người ta rất coi trọng môn đăng hộ đối đấy.”

Nói tới đây, dì Hứa còn nói: “Ờ, đúng rồi, tôi phải gọi điện thoại báo phu nhân một tiếng tiểu thư đã trở về. Bằng không bà ấy lại giận tôi không báo ngay cho bà ấy biết.”

Nhan Hàm đứng ở cửa, mặt không biểu cảm nhìn toilet ở đằng trước.

Cuối cùng cô xoay người lên lầu, dùng toilet trong phòng mình.

Thực lực cô vốn kém, hơn nữa có chút tâm sự, rất nhanh thua ván cờ này.

Khi hai người đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, di động của ông cụ vang lên, ông than thở nói: “Ông không thích dùng điện thoại này.”

Nhưng nói xong rồi, ông vẫn bắt máy.

Ông nói hai câu với đối phương, rồi đưa điện thoại tới, nói: “Nào, con cũng nói hai câu đi.”

Nhan Hàm cầm điện thoại, giọng nữ bên kia vang lên, hỏi cô: “Hôm nay về ở sao?”

“Vâng, ông nội gọi điện cho cháu, ngày mai cháu trở về trường.”
Nhan Hàm ngoan ngoãn trả lời, trên mặt không nhìn ra chút bất thường nào.

Đối phương hình như rất hài lòng với câu trả lời của cô, nói: “Thứ bảy này cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Nhan Hàm sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới chính là một câu như vậy, thế là cô rầu rĩ lên tiếng: “Vâng, được ạ.”

Cô nói xong đưa điện thoại cho ông cụ, cũng may lần này ông nội nói hai câu liền ngại đối phương dong dài, trực tiếp cúp máy.

Bữa cơm này Nhan Hàm chẳng có khẩu vị gì cả.

*

Tới thứ bảy, bởi vì nghĩ hiếm khi cùng bà ấy ăn cơm, thế là Nhan Hàm đặc biệt chọn một bộ đồ nên hợp với thẩm mỹ của bà ấy, một chiếc đầm ren màu trắng, làn váy trên đầu gối một chút, không quá bảo thủ cũng không quá hở hang.

Cô lại mang đôi giày cao gót màu sáng, vóc dáng cô vốn cao gầy, sau khi mang vào, toàn thân trông uyển chuyển duyên dáng.

Nhưng Nhan Hàm tới chỗ đã đặt tại nhà hàng, đợi hồi lâu cũng không thấy ai đến.

Cô nghĩ người ta là người bận rộn nhiều việc, thế là không gọi điện thoại tiếp tục ngoan ngoãn chờ đợi.

Cho đến nửa tiếng sau, cô thấy một người đàn ông ngồi xuống chỗ đối diện, dáng vẻ cột nhà, cô lập tức lạnh lùng nói: “Chỗ này đã đặt trước, phiền anh đến chỗ khác ngồi đi.”

“Cô là Nhan Hàm đúng không,” người đàn ông trẻ tuổi quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, cười nhạo nói, “Không tệ đó.”

Người đàn ông trẻ tuổi lại mở miệng: “Tối nay hai chúng ta ăn cơm, cô không biết sao?”

Nhan Hàm đang muốn tức giận, đột nhiên sững sốt.

Cô kinh ngạc nhìn đối phương: “Tôi ăn cơm với anh?”

“Đúng rồi, hai người chúng ta coi mắt mà.” Người đàn ông có vẻ rất hứng thú nhìn Nhan Hàm, gã vốn không nghĩ tới mẹ nó cô gái này không tệ, gã chỉ tùy tiện xem thử thôi, thật đúng là xinh đẹp, tuyệt đối không phải khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ, giống với những cô nổi tiếng trên mạng mà gã từng tiếp xúc, hoàn toàn khác biệt.

Mẹ nó đây chính là tiên nữ mà.

“Tôi tên là Dư Hạo.” Người đối diện cười hì hì tự giới thiệu.

Nhan Hàm vốn muốn trực tiếp bỏ đi, nhưng cô suy nghĩ, cuối cùng vẫn cố nhịn ngồi xuống. Không phải ăn một bữa cơm ư, chỉ cần coi đối diện là một con chó, cô ăn phần cô.

Cô thật sự không muốn bởi vì loại chuyện này mà lại ầm ĩ nữa.

Vì thế cô lập tức bảo nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, cô gọi món rất nhanh, Dư Hạo ở đối diện thì thông thả, dáng vẻ nhàn nhã tự tại. Thừa dịp gã gọi món, Nhan Hàm cúi đầu nhìn di động một lúc.

Không ngờ gọi xong đồ ăn, khi cô ngẩng đầu lên liền trông thấy Bùi Dĩ Hằng từ cửa tiến vào.

Bên cạnh anh còn đi theo một người phụ nữ, tóc ngắn bờ môi đỏ mọng, mặc một chiếc áo khoác âu phục dài kẻ sọc màu xám nhạt, bên trong phối hợp áo thun trắng váy da màu đen, lộ ra một cặp chân thẳng tắp lại trắng nõn, tỏa sáng xinh đẹp dưới ánh đèn nhà hàng.

Nhan Hàm nhìn thấy hơi ngớ ra, cho đến khi bọn họ ngồi xuống chỗ cách cô rất xa.

Bùi Dĩ Hằng ngồi tại vị trí đưa lưng về phía cô, thế nên anh không nhìn thấy Nhan Hàm.

Bữa ăn này, mặc kệ Dư Hạo ở đối diện nói gì, Nhan Hàm đều chỉ ừ có lệ hai tiếng, cô thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát cô gái tóc ngắn đi cùng Bùi Dĩ Hằng.

Xem tuổi tác, chắc là chị cậu ấy nhỉ.

Đáy lòng Nhan Hàm nghĩ, ừ, nhất định là chị gái.

Kết quả giây tiếp theo, cô trông thấy cô gái tóc ngắn đột nhiên cầm lấy khăn ăn, đứng dậy lau miệng giúp Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

Nhan Hàm: “...”

Bên này, Bùi Dĩ Hằng mặt không biểu cảm nhìn người phụ nữ đối diện, bình tĩnh hỏi: “Chị điên rồi à?”

“Không biết lớn nhỏ,” Giản Cận Huyền khẽ cười, trực tiếp thu lại khăn ăn của mình, đầu cô hơi nghiêng qua, quả nhiên cô gái ngồi bên kia mau chóng rời khỏi, thoạt nhìn muốn đi toilet.

Giản Cận Huyền dứt khoát buông xuống dao nĩa trong tay, một tay chống cằm, cực kỳ tao nhã nói: “Tiểu sư đệ thân mến của chị, cậu không phải nợ đào hoa nào đó rồi chứ.”

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt cắt miếng thịt trước mặt, chậm rãi dùng nĩa đưa vào miệng.

Đợi anh ăn xong, lúc này mới nhẹ nhàng lau miệng, thản nhiên nói: “Đừng nói lời vô vị như vậy.”

Giản Cận Huyền nhíu mày, kinh ngạc nói: “Nhưng chị thấy cô bé bên kia đã lén ngấm cậu nửa tiếng rồi.”

Ánh mắt cô nhìn qua vị trí kia, nhưng lúc này sắc mặt cô hơi thay đổi.

“Mẹ nó,” cô thấp giọng tức giận mắng một câu, “Tên kia không phải bỏ thứ gì vào ly cô gái kia chứ.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu lại nhìn, trông thấy gã đàn ông bên kia lắc ly cái ly trong tay hai cái, rồi đặt lại về phía đối diện.

“Hắn làm gì hả? Bỏ thuốc cho cô bé kia sao?” Giản Cận Huyền hơi lơ mờ bởi thao tác của gã kia, ở quán bar bỏ thuốc cho người không quen biết quả thật chẳng ít. Nhưng tới đây hẳn đều là người quen biết nhau, gã này bỏ thuốc cho cô gái mình quen biết.

Lúc Giản Cận Huyền lăm bắm, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng quen thuộc nhanh nhẹn đi tới, lại ngồi xuống vị trí kia.

Anh trực tiếp đứng lên.

“Haiz, A Hằng cậu làm gì hả?” Giản Cận Huyền không ngờ anh đi thẳng qua.

Nhan Hàm vốn vừa ngồi xuống, ai ngờ Dư Hạo ở đối diện đặc biệt nhiệt tình muốn cụng ly với cô, Nhan Hàm đang cảm thấy gã rất phiền, cô định uống một ngụm nước, sau đó chạy lấy người, cạnh bàn ăn đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Khi cô ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt chàng trai thì ly nước trước mặt cô đã bị anh với tay qua cầm lên.

Dư Hạo không nghĩ tới đã sắp thành công rồi, đột nhiên chạy ra một người, gã lập tức phản nộ nói: “Mẹ nó mày là ai hả?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn gã, khí thế toàn thân lấn người, sắc mặt đặc biệt lạnh lùng.

“Anh tự mình uống, hay là tôi đổ cho anh uống?”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lúc này Nhan Hàm nhìn chàng trai trước mặt, lại nói tuy rằng cô và anh quen biết chưa lâu lắm, nhưng cô biết anh không phải người cường thế, tương phản anh rất hòa nhã, tuy rằng thoát nhìn đối với ai cũng có khoảng cách, nhưng anh sẽ không khiến người ta khó xử trước mặt mọi người.

Giờ phút này trên người anh tựa như bùng nổ mọi khí thế, toàn thân trông cực kỳ lạnh lùng.

“Sao vậy?” Nhan Hàm vươn tay kéo tay áo anh, thấp giọng hỏi.

Nhưng giây tiếp theo lòng bàn tay cô rơi vào trong lòng bàn tay anh, Bùi Dĩ Hằng nắm cổ tay cô, anh cup mắt nhìn cô một cái, sau đó trực tiếp kéo người che chắn phía sau anh.

Nhan Hàm vẫn còn trong kinh ngạc, nhưng khuôn mặt cô chạm vào cánh tay anh.

Dư Hạo thấy một màn như vậy, gã cũng nổi giận, đứng lên chỉ vào mũi Bùi Dĩ Hằng: “Thằng nhóc mày từ đâu chui ra hả? Chạy tới đây ngang ngược cướp người từ tao, được thôi, tao cho mày biết cái gì gọi là không biết trời cao đất rộng.”

Nhan Hàm kinh ngạc, khi nghe được những lời nóng nảy kia, cô đang muốn lên tiếng.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng càng che cô kín hơn, dường như sợ Dư Hạo nhìn thấy cô, dường như muốn liều mạng che chở cô.

Bùi Dĩ Hằng cất tiếng, âm thanh lạnh như băng vang lên: “Anh bỏ gì vào trong ly của cô ấy?”

Nhan Hàm vốn đang nghi hoặc, nhất thời sửng sốt.

Sau đó cô trừng to mắt, nhưng bờ lưng anh che chắn phía trước cô, áo sơ mi màu nhạt trông rất đẹp lại đắt đỏ, Nhan Hàm chớp mắt, bàn tay run nhè nhẹ.

Mà lúc này chàng trai nắm bàn tay cô hình như cảm giác được, ngón cái anh nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay cô.

Dường như đang trấn an cô.

Đừng sợ, Nhan Hàm, em đừng sợ.

Dư Hạo vốn đang vênh váo hung hăng, lúc này gã ngây người, sau đó lờ lờ ngụy biện: “Mày nói vớ vẩn gì hả? Đừng tưởng rằng bây giờ thuận miệng nói xấu người khác thì không cần chịu trách nhiệm, tao nói cho mày biết, mày còn dám nói bậy, tao chắc chắn tìm luật sư tới.”

“Cứ việc tìm đi, chúng ta xem thử rốt cuộc là luật sư của anh mồm mép lợi hại, hay là chứng cứ của chúng tôi càng chân thật hơn.” Giản Cận Huyền mang theo quản lý nhà hàng đi thẳng tới.

Cô chỉ vào ly của Nhan Hàm nói: “Tôi thấy người này bỏ thứ gì đó vào trong ly cô ấy, cụ thể là gì thì tôi không biết, cơ mà chúng ta có thể báo cảnh sát điều tra.”

“Ồ thần kinh,” Dư Hạo làm ra vẻ dè bieu, hừ một tiếng, “Nhà hàng các người là Michelin ba sao ư, tôi thấy còn không bằng cút chó, mấy thứ

này bỏ vào cái gì hả...”

Gã còn chưa nói xong, cô gái chui ra từ sau lưng Bùi Dĩ Hằng, trực tiếp vươn tay bưng rượu đỏ đặt tại cạnh bàn hất qua người gã.

Dư Hạo không ngờ cô gái này sẽ trực tiếp ra tay, gã chẳng kịp tránh né.

Gã chỉ kịp nhắm mắt lại, nhưng rượu đỏ đã hắt qua từ trên đầu gã chảy xuống người, hôm nay gã còn mặc chiếc áo sơ mi màu sáng, vốn rất giống một con chó, kết quả bị rượu đỏ dính trên áo, lập tức nhuộm một mảng lớn.

Đợi khi Dư Hạo mở mắt ra lần nữa, sắc mặt giận dữ: “Mẹ nó cô muốn chết à?”

Kết quả Nhan Hàm chỉ cười lạnh một tiếng, khóe mắt thoáng thấy cái đĩa nằm ở chỗ cô.

Cô gọi một phần thịt bò, nhưng bởi vì người đối diện quá ồn ào, cô vẫn chưa ăn uống gì, gần như chưa động tới. Lúc này cô cầm đĩa lên, hất tất cả lên người Dư Hạo.

Miếng thịt bò đều là dầu mỡ, từ trên đầu Dư Hạo rơi xuống, quần áo không chỉ bị hủy hoại hoàn toàn còn trông rất nhếch nhác.

Thậm chí có một miếng thịt bò nhỏ, lại không giống miếng thịt khác rớt xuống, mà dính chặt trên đầu Dư Hạo.

Đặc biệt hài hước lại buồn cười.

Người xung quanh nhìn đều ngớ ra.

Bởi vì chẳng ai nghĩ tới, tiên nữ trông nho nhã xinh đẹp này, sức chiến đấu lại nổ tung một cái lều.

Huống hồ lúc này cô không chỉ ném đồ, còn dùng ngón tay chỉ vào Dư Hạo, cười lạnh nói: “Nếu anh cảm thấy mình oan uổng, thế thì uống hết ly nước này đi.”

Lồng ngực Dư Hạo phập phồng, uống thì khẳng định không thể uống rồi.

Vì thế Nhan Hàm chẳng hề khách khí, trực tiếp quay đầu nói với quản lý nhà hàng: “Chuyện này xảy ra ở nhà hàng các ông, báo cảnh sát đi.”

Nhắc tới báo cảnh sát, Dư Hạo quả nhiên hơi nôn nóng.

Thật không phải gã sợ cảnh sát, mà là dù sao Nhan Hàm cũng là cháu gái của nhà họ Nhan, không tới lúc để gã tâm sự, nhưng trên người gã đúng lúc mang theo một loại thuốc bẻ bẻ đưa cho, nghe nói để phụ nữ dùng, có thể khiến phụ nữ...

Gã đã nhìn ra từ trước thái độ không kiên nhẫn của Nhan Hàm đối với mình, con người Dư Hạo bị chiều hư, trước đây luôn sống ở nước ngoài, chơi đùa bừa bãi quen rồi.

Thấy Nhan Hàm đi toilet, gã đột nhiên nổi lên tâm tư không đứng đắn.

Kết quả không nghĩ tới lại đụng phải người lo chuyện bao đồng.

Bây giờ nghe Nhan Hàm nói báo cảnh sát, gã sợ làm ra lớn chuyện, để cha mẹ gã biết gã lại bỏ thuốc cho cháu gái của nhà họ Nhan, chỉ sợ là...

“Đồ khốn nạn.” Giản Cận Huyền nhìn tên cận bã này với vẻ chán ghét.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái bên cạnh, rõ ràng trông rất dũng mãnh, nhưng bàn tay được anh nắm lấy lúc này trong lòng bàn tay đã hơi thấm mồ hôi, cô cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có thể thấy bờ môi mím chặt.

Rốt cuộc bàn tay anh dùng sức, lại nắm chặt bàn tay cô.

Dư Hạo cũng không hiền gì, trong quá trình chờ cảnh sát, gã muốn chạy hai ba lần, nhưng đều bị quản lý nhà hàng khách khí ngăn cản.

Cho đến khi xuất hiện bóng dáng cảnh sát ở cửa, Bùi Dĩ Hằng chán ghét nhìn gã một cái.

Giản Cận Huyền thì cười hì hì nói: “Bây giờ tốt rồi, chú cảnh sát làm chủ cho chúng ta tới rồi.”

Ai ngờ cô vừa dứt lời, Dư Hạo trực tiếp vươn tay cầm lên ly nước kia trên bàn, ngửa đầu, uống vào bụng.

Cả nửa ly nước, gã một hơi uống hết.

Thế nên người bên cạnh còn muốn ngăn cản, hoàn toàn không kịp rồi.

Nhan Hàm cũng không nghĩ tới gã có thể không biết xấu hổ như vậy, sau khi đè nén một lúc lâu, cô không biết nói gì cho phải.

Kết quả chờ cảnh sát tới rồi, Dư Hạo bắt đầu nói đùa bất đắc dĩ, lại còn nói ly nước kia là chuẩn bị cho gã, bây giờ ly nước kia ở trước mặt bao người cũng bị chính gã uống hết rồi.

Ngay lúc Dư Hạo ngụy biện đủ kiểu, Nhan Hàm lạnh lùng nói: “Không phải còn có máy quay à.”

Sắc mặt Dư Hạo nhất thời trắng bệch.

Cuối cùng vẫn phải đến sở cảnh sát một chuyến, ngay cả Nhan Hàm cũng phải đi theo, dù sao cô là người bị hại.

*

Nhan Hàm theo Bùi Dĩ Hằng cùng ngồi trên xe của Giản Cận Huyền.

Chờ sau khi Giản Cận Huyền lái xe, hạ xuống cửa kính xe một chút, gió đêm tiến vào bên trong, cô mất kiên nhẫn than thở một câu: “Mẹ nó chuyện gì đây hả.”

Nhan Hàm cảm thấy rất ngượng ngùng, dù sao người ta đến ăn một bữa cơm, không chỉ dám làm việc nghĩa, giờ còn phải đưa cô tới sở cảnh sát. Thế nên người cô hơi nghiêng về bên cạnh, con người tựa mực đen lách từ trong kính xe nhìn Giản Cận Huyền, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi, thật sự làm phiền chị rồi.”

Giản Cận Huyền sửng sốt, giờ mới nhận ra cô bé này hiểu lầm rồi.

Cô mau chóng nói: “Chị không phải đang nói em, chị mắng cái tên khốn nạn kia ấy.”

Cô cũng bị tên súc sinh này làm hết hồn, tại nơi ăn uống như vậy, lại dám bỏ thuốc cho con gái nhà người ta, lá gan chó này cũng lớn quá đi, trước kia không phải trải qua bao nhiêu loại chuyện thế này rồi chứ.

Lúc này bầu không khí trong xe hơi nặng nề, hơn tám giờ tối, trên ngã tư đường vẫn đông nghịt, đèn sau đuôi xe màu đỏ hội tụ cùng nhau, tựa như con rồng đỏ bơi lội, lấp lánh trong bóng đêm của thành phố này.

Cô gái tóc ngắn đằng trước lái xe khẽ cười nói: “Đúng rồi, chị còn chưa tự giới thiệu, chị là Giản Cận Huyền, là sư tỷ của tiểu thái tử chúng ta.”

Nhan Hàm lần đầu nghe được có người gọi Bùi Dĩ Hằng là thái tử, cô hơi ngớ ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn chào hỏi: “Em chào chị.”

“Không phải chị,” Giản Cận Huyền khẽ cười một tiếng, “Là sư tỷ.”

Lúc này Nhan Hàm thật sự ngẩn ngơ, xưng hô sư tỷ này có chút quay về quá khứ.

Cô xoay đầu nhìn chàng trai bên cạnh, chỉ thấy anh nghiêng mặt nhìn ngoài xe, ngọn đèn mờ nhạt bên đường rọi trên mặt anh, rõ ràng rồi vụt tắt, lướt qua tựa như nước chảy, cực kỳ giống đoạn chuyển cảnh kinh điển của loại phim điện ảnh nghệ thuật.

Mê người lại có cảm giác.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Giản Cận Huyền khẽ cười nói: “Ở sư môn bọn chị, quy củ rất nghiêm khắc, sư đệ phải bưng trà rót nước cho sư tỷ.”

Đột nhiên, chàng trai bên cạnh vốn chống nửa cánh tay tại cửa kính xe, anh vươn tay xoa giữa mi tâm và mũi, sắc mặt hơi uể oải, giọng nói cũng hơi khàn khàn: “Giản Cận Huyền.”

Giọng anh trầm thấp, có chút cảm giác áp bách.

Nhưng anh vừa có hành động như vậy, Nhan Hàm rốt cuộc ý thức được, không hợp chỗ nào, tay anh từ lúc ban đầu vẫn luôn nắm tay cô, dịu dàng lại mạnh mẽ, thế nên khiến cô yên tâm cho tới giờ vẫn chưa buông ra.

Lúc này Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức buông tay ra, nhưng lần đầu tiên cô không rút về được bàn tay mình.

Giản Cận Huyền ngồi đằng trước cười hì hì nói: “Xin lỗi, là chị bưng trà rót nước cho cậu.”

“Hai người quen biết thế nào vậy?” Giản Cận Huyền lại tò mò hỏi han.

Nhan Hàm rốt cuộc dè dặt rút về bàn tay mình, cô nhẹ giọng nói: “Em là đàn chị của cậu ấy trong trường.”

“Wow, lại là chị à.” Giản Cận Huyền rất vui vẻ, không ngờ cô gái này trông tuổi tác còn nhỏ, lại còn là đàn chị đấy.

Nhưng Nhan Hàm vừa nói xong, Bùi Dĩ Hằng bên cạnh thản nhiên cất tiếng: “Chúng tôi bằng tuổi.”

Nhan Hàm chớp mắt, hóa ra anh cũng mười chín à.

Giản Cận Huyền cảm thán nói: “Đàn chị, em đi học sớm rồi.”

“Em tên là Nhan Hàm, chị gọi thẳng Nhan Hàm là được rồi.” Nhan Hàm lắng nghe Giản Cận Huyền cũng gọi mình là đàn chị, cô lập tức nói ra tên mình.

Chờ bọn họ tới sở cảnh sát, Nhan Hàm được đưa vào làm biên bản.

Dư Hạo bên cạnh vẫn còn tranh cãi kịch liệt, cả sở cảnh sát đều có thể nghe được tiếng gào thét của gã.

Nhan Hàm làm xong biên bản đi ra, mới vừa tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng, đúng lúc gặp một chú cảnh sát trung niên bưng ly nước thành thoi đi qua, ông ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, đột ngột trừng to mắt, miệng nói mãi: “Ồ, ờ, vị này không phải, không phải...”

“Em có thể ở bên cạnh chờ tôi một chút không?” Bùi Dĩ Hằng dịu dàng nói với Nhan Hàm.

Nhan Hàm ngoan ngoãn gật đầu, đi tới cửa, vừa lúc Giản Cận Huyền đứng bên kia.

Đợi cô đứng ở cửa, quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, trông thấy chú cảnh sát kia sắc mặt kích động đang bắt tay với anh, rõ ràng đối phương đã lớn tuổi, nhưng lúc nhìn anh sắc mặt kính trọng lại vui vẻ.

Tuy rằng cô không nghe được đối thoại của bọn họ, nhưng sắc mặt Bùi Dĩ Hằng ôn hòa, không giống vẻ hờ hững như thường ngày.

“Cậu ấy chính là thiếu niên xinh đẹp đứng nhất giới cờ vây đấy,” đột nhiên bả vai Nhan Hàm sụp xuống, cô nghiêng đầu nhìn, suýt nữa đụng vào chóp mũi của Giản Cận Huyền.

Cằm của Giản Cận Huyền gác trên vai cô, cô hơi cong ánh mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn Nhan Hàm.

“Có cảm tưởng gì không?” Cô cười tủm tỉm nói.

Nhan Hàm sửng sốt, chớp mắt, sau đó lại chớp mắt nữa, rồi mới chậm chạp nói: “Cảm tưởng gì ạ?”

“Yêu đương với thiếu niên xinh đẹp đứng nhất giới cờ vây đó.” Giản Cận Huyền nhìn cô, vẻ mặt dĩ nhiên.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu, thấp giọng nói: “Bọn em không phải là loại quan hệ này.”

“Chị hiểu, cậu ấy quả thật không nên công khai chuyện yêu đương, cơ mà hai đứa cứ nói với chị không sao đâu, miệng chị rất kín, hơn nữa chị còn là sư tỷ thân thiết của cậu ấy.” Giản Cận Huyền còn vươn tay giữ eo Nhan Hàm, dường như cảm thấy hai người còn giữ bí mật, thật sự rất khách khí.

Nhan Hàm: “...” Nhưng bọn họ thật sự không có gì mà.

Chưa đến một lúc, Bùi Dĩ Hằng đi tới, Nhan Hàm nhìn anh một cái, khi đang muốn cụp mắt xuống thì cổ tay cô bị nắm đi một cách nhẹ nhàng, toàn thân kéo qua về phía anh.

Giản Cận Huyền vốn đang dựa vào Nhan Hàm, cô bị kéo đi rồi, Giản Cận Huyền suýt nữa bị ngã xuống.

Thế nên cô rất không vui nhìn Bùi Dĩ Hằng, nói: “Cậu sao thế hả, tôi chỉ dựa một chút thôi.”

“Không được.” Giọng nói trầm thấp của Bùi Dĩ Hằng vang trong bóng đêm dường như đượm một phần gọi cảm đáng ghét.

Nhan Hàm bị kéo đứng sát anh, cánh tay kề sát cánh tay anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp của người đàn ông xuyên qua lớp áo sơ mi hơi mỏng truyền sang đây, ấm áp, đặc biệt xuyên vào người.

“Bên này xong rồi chứ.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng hỏi cô.

Nhan Hàm gật đầu: “Bọn họ nói làm biên bản xong có thể về trước, có tình hình gì thì sẽ liên lạc trước với tôi.”

“Được, chúng ta về nhà thôi.”

Những lời này khiến Giản Cận Huyền ở bên cạnh đột ngột ngẩng đầu lên, tình huống gì đây? Là tình huống gì đây hả?

Cô một lòng say mê cờ vây, không nghe ngóng được gì từ sự đệ, không chỉ tìm bạn gái, còn sống chung nữa? Tiết tấu nhanh quá đi, mẹ nó cô có chút không thể tiếp nhận được.

Tuy nhiên Giản Cận Huyền nhìn cô gái dịu dàng bên cạnh, lại sợ như hù dọa Nhan Hàm, vì thế cô làm như lơ đãng nói với Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng hôm nay thực sự không giống bình thường chút nào, tuy rằng trông cậu ấy lạnh lùng như vậy, nhưng tính khí rất tốt, hôm nay chị suýt nữa tưởng rằng cậu ấy muốn đánh người.”

Nhan Hàm gật đầu, con người đen trong suốt thuần khiết tựa nai con chóp chóp, nhẹ giọng: “Em biết.”

Anh chỉ là trông hơi lạnh lùng, thực ra tính tình rất ôn hòa.

Nhưng lúc này, chàng trai bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Tôi biết đánh người đó.”

Nhan Hàm hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt quá điển trai kia lúc này lộ ra vẻ rất nghiêm túc.

“Hắn muốn ức hiếp em.”

—

Lời tác giả:

Thái tử phi lão đại ra tay nhanh quá, thế nên thái tử cũng chưa ra tay.

Tuy rằng người ta đánh cờ vây, nhưng người có lịch sự bao nhiêu đi nữa bị ép đến nóng nảy, cũng không chịu đựng được.

Ai bảo hắn ức hiếp vợ người ta.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Gió đêm khẽ khàng lướt qua, giọng nói chàng trai trầm ấm tựa như hóa thành thang âm, nhảy nhót trong trái tim cô.

Khóe miệng Nhan Hàm cong lên, rốt cuộc không đè nén nụ cười của mình nữa.

Cô quay đầu nhìn anh, ý cười đã không giấu được, đang muốn lên tiếng nói chuyện.

Nhưng một âm thanh thịnh nộ ngắt ngang cô, chỉ nghe dưới bậc thang truyền đến một câu: “Nhan Hàm.”

Một tiếng như vậy khiến ba người trên bậc thang đồng thời quay đầu qua nhìn. Cả ba đều thấy ở đó có hai người đang đứng, người đàn bà đứng đằng trước mặc một bộ đồ Chanel, mái tóc đen thui được búi lên đoan trang, ngay cả mép tóc cũng nằm im.

Vóc dáng đoan chính của bà đứng đó, xách túi trong tay, như là bất cứ lúc nào cũng có thể tham dự một buổi tiệc hết sức long trọng.

Bùi Dĩ Hằng nhìn khuôn mặt người đàn bà kia, sau đó ánh mắt hơi nghiêng dừng lại trên người Nhan Hàm.

Biểu cảm của cô dường như đình trệ trong khoảnh khắc ban nãy, ý cười ngừng đọng.

Khuôn mặt anh nhất thời nhảu nhú.

Nhưng người đàn bà dưới bậc thang đã bước lên, bởi vì dáng người cao gầy, trông khí thế cũng đầy tràn. Chẳng qua sắc mặt khó coi của bà, có thể nhìn ra được vì thịnh nộ mà tới đây.

Cho đến khi bà đứng lại trước mặt Nhan Hàm, Nhan Hàm suy nghĩ, lên tiếng trước: “Cháu không sao, chỉ là...”

Nhưng người đàn bà đứng trước mặt cô lại bỗng ngắt lời cô: “Cháu chỉ là như vậy?”

Câu này khiến Nhan Hàm sửng sốt.

“Chỉ vì không thích tôi sắp đặt cho cháu, cháu liền gây phiền toái cho tôi như vậy?”

Người đàn bà nhú chặt lông mày, sau khi nói xong bờ môi mím thành một đường thẳng.

Nhan Hàm mặt không biểu cảm nhìn bà, chẳng nói gì.

Giản Cận Huyền bên cạnh nhìn mà sốt ruột muốn chết, cô lập tức nói: “Dì là mẹ của Nhan Hàm sao? Người kia lúc ăn cơm, ở trong cái ly của Nhan Hàm...”

“Cháu rốt cuộc muốn làm gì?” Người đàn bà lộ ra sắc mặt khó mà nhẫn nại, dường như bà đã nhẫn nại lâu rồi.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng lên tiếng: “Không phải lỗi của cô ấy.”

Người đàn bà rốt cuộc đem ánh mắt dừng trên người Bùi Dĩ Hằng, bà quan sát Bùi Dĩ Hằng một lượt, lúc bà muốn nói thì tiếng phanh lại của chiếc ô tô phía sau có vẻ hết sức chói tai trong màn đêm tĩnh lặng.

Chưa tới một lúc, có vài người bước xuống chiếc xe Benz, đi tuốt đằng trước là một người đàn bà ăn mặc rất ra dáng phu nhân, gần như đi nhanh trên đường.

Trên đường đi tới, người đàn bà kia đương nhiên thấy nhóm người của Nhan Hàm.

Nhưng khi bà ta nhìn thấy người đàn bà đứng đối diện Nhan Hàm, sắc mặt không vui nói: “Nhan tổng, chị cũng ở đây à, thật là tốt quá. Chị nói xem đứa nhỏ hai nhà ăn bữa cơm, sao lại ăn tối sở cảnh sát rồi.”

Nhan Minh Chân nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Tôi đang hỏi Nhan Hàm đây.”

“Cô Nhan, nếu cô không hài lòng với sự sắp đặt của bác mình, cô có thể từ chối thẳng, cô đưa con trai tôi đến sở cảnh sát làm gì hả. Cô thật là...” Bà ta chỉ suýt nữa thốt ra ba chữ “không gia giáo”.

Nhan Hàm đột nhiên cảm thấy mệt quá, ầm ĩ cả buổi, vừa rồi ở trong nhà hàng cố kiên cường, ban nãy Nhan Minh Chân lại sang đây đổ ập một mớ chất vấn với cô, dường như sức lực của cô rút đi hết rồi.

Dù sao bọn họ không cần biết chân tướng, bọn họ chỉ muốn che chở cho thứ mình muốn che chở.

Chân tướng là cái gì, là đồ bỏ đi.

Thế nên cô im lặng đứng đó, chẳng nói lời nào, để bọn họ nói cho đã ngoài miệng, dù sao cô cũng đã làm nhục đối phương rồi.

Mắng chửi, lại không đau.

Người đàn bà kia thấy cô tỏ vẻ bất cần, bà ta cho rằng cô là lợn chết không sợ nước sôi làm bỏng, nghĩ đến đứa con bảo bối của mình, chỉ ngoan

ngoãn nghe lời mình thôi, cùng một đĩa nha đầu như vậy ăn cơm, bây giờ lại tới sờ cảnh sát.

Tức giận trong lòng không có chỗ trút ra.

Bà ta giờ tay muốn chỉ vào Nhan Hàm, nhưng không ngờ tay bà tay vừa giờ lên thì Bùi Dĩ Hằng đã vươn tay tóm Nhan Hàm ra sau lưng mình ở trước mặt mọi người, bờ lưng gầy gò của chàng thiếu niên che chắn trước mặt cô. Khoảnh khắc bị kéo qua Nhan Hàm hơi ngớ ra, nhưng khi bàn tay vô tình chạm sau lưng anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp sau lưng anh theo lớp áo sơ mi mỏng của anh xuyên qua.

Con người đen của Nhan Hàm dừng tại sau lưng anh, vừa rồi khi ở nhà hàng, anh cũng che chở cô như vậy.

“Không được đụng vào cô ấy.” Giọng Bùi Dĩ Hằng tựa như kết băng.

Có sự lạnh lùng cứng rắn không được xía vào.

Người đàn bà kia nhìn người trước mặt rõ ràng còn nhỏ hơn con trai mình, bà ta lại có phần không dám đáp lại.

Giản Cận Huyền bên cạnh ngược lại thật sự tức chết rồi, đám người này rốt cuộc có hiểu sự việc ra sao không, một đám qua đây mắng người bị hại.

Thế là cô lên tiếng nói thẳng với mẹ Dư Hạo: “Bà bớt giáo huấn người khác ở đây đi, đứa con trai kia của bà làm ra chuyện súc sinh, có máy quay ghi lại rõ ràng đấy.”

Bà Dư không ngờ cô gái này mở miệng ra là trực tiếp mắng con trai bà ta không bằng heo chó.

Lúc này bà ta lại tức giận đến phát run, bà ta đang muốn nói thì ai ngờ bên trong sờ cảnh sát loạn lên.

“Đáng kiếp, thật đúng là tự làm tự chịu.”

“Cũng không phải à, bỏ thuốc cho con gái nhà người ta không thành, tự mình uống hết, bây giờ được tính phát tác, lăn lộn lung tung bên trong.”

Hai người này thoát nhìn là cảnh sát chuẩn bị tan tằm, đi ngang qua người bọn họ.

Hai người này đoán chừng cũng không nghĩ tới, nhiều người đứng ở cửa vậy chính là người có liên quan tới chuyện này, họ chỉ coi như là chuyện lạ xảy ra trong sờ cảnh sát, cười nói đi xa.

Giản Cận Huyền thấy bà Dư hơi sửng sốt, cô có lòng tốt nhắc nhở: “Mau đi xem đi, ai biết trên người đứa con bảo bối của bà mang theo thứ bẩn thỉu gì.”

Lần này không cần cô nói thêm nữa, bà Dư liền chạy vào trong.

Người đi theo bà ta cũng nhanh chóng chạy vào một đám.

Nhan Minh Chân ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trong, quả thật bên trong truyền ra tiếng lộn xộn. Bà nhịn không được nhìn qua Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhưng Nhan Hàm được Bùi Dĩ Hằng bảo vệ phía sau.

“Vừa rồi tôi đã nói, không phải lỗi của cô ấy.” Bùi Dĩ Hằng tỏ vẻ lạnh lùng nói.

Nhan Minh Chân có phần mất kiên nhẫn, bà không nhìn Bùi Dĩ Hằng, mà nhìn đằng sau anh hỏi: “Nhan Hàm, tôi hỏi cháu đấy, tự cháu không biết nói à?”

Rốt cuộc, cô gái đứng phía sau Bùi Dĩ Hằng nhích sang bên cạnh một bước, lộ ra khuôn mặt mình phía sau anh.

Cô khẽ mím môi, vẫn là dáng vẻ kia, không mở miệng nói lời nào.

Thực ra từ giây phút Nhan Minh Chân xuất hiện, đáy lòng cô vui vẻ, cô tưởng rằng Nhan Minh Chân thật sự lo lắng cho mình nên mới tới. Nhan Hàm muốn nói với bà, nói rằng mình không sao, không bị tổn thương. Nhưng Nhan Minh Chân không nghe cô nói, không khỏi phân trần ngắt lời cô.

Nhan Minh Chân thậm chí cho rằng cô không thích sự sắp đặt này, là đang cố ý phá đám.

Bây giờ Nhan Minh Chân hỏi lại cô, rốt cuộc là sao, Nhan Hàm chẳng muốn nói nữa.

Cô không nói, Nhan Minh Chân lại càng mất bình tĩnh, bà phiền lòng bực dọc, nhìn qua Nhan Hàm lại nhìn sang chàng thiếu niên quá xinh đẹp đứng trước cô, bà thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, trở về đi, suốt ngày không biết ở cùng loại người nào, cứ khiến người ta không bớt lo.”

Nói xong, Nhan Minh Chân xoay người, chuẩn bị rời khỏi.

Tuy nhiên, những lời này của bà khiến con người Nhan Hàm co rút lại.

Suốt ngày không biết ở cùng loại người nào...

Phu nhân ấy, chỉ sợ cô ấy giống bố mình, bị một thằng nhóc nghèo túng đẹp mã lừa gạt...

Nhan Hàm hít sâu một hơi, lần này hoàn toàn đứng ra khỏi phía sau Bùi Dĩ Hằng. Cô mở miệng hô lên: “Bác.”

Nhan Minh Chân quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm mím môi, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt nhìn thẳng Nhan Minh Chân: “Làm sao bây giờ đây, bác không phải luôn sợ cháu giống em trai bác, cũng chính là bố cháu, bị loại người nghèo khổ lại xinh đẹp như mẹ cháu lừa gạt.”

Nhan Minh Chân sững sốt, dường như không thể tin, cô dám nói vậy với mình.

Nhưng sau khi Nhan Hàm mở miệng nói câu đầu tiên, thì rốt cuộc không dừng lại được: “Cháu là con gái ruột của bố cháu, cháu hình như ngay cả sở thích của ông ấy cũng thừa kế rồi. Ông ấy thích cô gái nghèo nàn như mẹ cháu vậy, cháu cũng thích một chàng trai nghèo nàn.”

Nhan Minh Chân tỏ vẻ “cháu điên rồi” nhìn Nhan Hàm.

Nhưng cô chẳng hề để ý, ngược lại toàn thân thả lỏng.

Cô tiếp tục nhìn Nhan Minh Chân nói: “Ông nội cháu có bao nhiêu tiền, không có một trăm triệu, cũng phải có tám mươi triệu nhĩ. Ông nội chỉ có hai đứa cháu là cháu và anh Chi Nhuận, cho dù thế nào cháu cũng được chia một nửa chứ. Phải, cháu thích người con trai nghèo khó, ông nội thương cháu, nói không chừng còn có thể cho cháu nhiều hơn nữa.”

“Bác không phải sợ điều này nhất ư? Sợ cháu giành lấy thứ của anh Chi Nhuận, hận không thể lập tức gả cháu ra ngoài, cho dù đối phương là súc sinh, là con chó.”

“Nhưng cháu đột nhiên không muốn để bác như ý.”

“Bởi vì cháu phát hiện, mặc kệ cháu làm thế nào bác không cũng hài lòng.”

“Nếu đã vậy, cháu đành sống thật vui vẻ thôi.” Nói tới đây, Nhan Hàm đột nhiên nghịch ngợm vươn tay về phía Bùi Dĩ Hằng, cô nắm lấy lòng bàn

tay anh, tự nhiên lại vui vẻ nói, “Đây là người cháu thích, cũng là loại người mà bác sợ cháu thích nhất, loại đàn ông đẹp mã lại nghèo nàn.”

Nhan Hàm nói xong, ngẩng lên vẻ mặt hạnh phúc nhìn Bùi Dĩ Hằng: “Anh yêu, anh chào hỏi đi, vị này là bác em, quý bà Nhan Minh Chân.”

Giản Cận Huyền bên cạnh trợn mắt há mồm lắng nghe, đáy lòng sớm đã vang lên một ngàn từ f*ck, cô gái này mẹ nó thật dám nói.

Với lại nhìn thấy sắc mặt rất kinh ngạc của Nhan Minh Chân, Giản Cận Huyền rất muốn cười.

Cho đến ngay sau đó, chàng trai vẫn im lặng chột thân nhiên nhìn về phía Nhan Minh Chân.

“Chào bác.”

*

Nhan Minh Chân cuối cùng tức đến mức chẳng nói câu nào mà bỏ đi.

Nhìn bóng lưng bà rời khỏi, Nhan Hàm đứng hồi lâu trong gió đêm, cho đến khi cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện lần đầu tiên mình lại thấy thoải mái đến vậy.

Hóa ra nói ra những lời không thể nói, nói ra hết một lần, lại là cảm giác này.

Mẹ nó thích quá.

Lúc này, Nhan Hàm nhớ tới ban nãy cô nhất thời để Bùi Dĩ Hằng làm đạo cụ, còn coi anh là loại người xinh đẹp lại nghèo nàn, lời xinh đẹp coi như khen người, ngược lại chẳng sao. Cơ mà vừa nghèo lại đẹp hiển nhiên không phải.

Cô ngửa mặt, than nhẹ một hơi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi nhé, ban nãy bảo cậu làm khách mời tạm thời, cậu đừng giận.”

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô mấy giây, đột nhiên anh mỉm cười: “Nếu tôi để ý thì sẽ không phối hợp với em.”

Nhan Hàm: “...”

Cô nhớ lại tiếng bác chân thành ban nãy của anh, diễn xuất quả thật rất tốt.

Tuy rằng anh bị cô lôi làm diễn viên tạm thời, nhưng thời điểm mẫu chốt không làm hỏng chuyện.

Nghĩ nghĩ, cô lại càng cảm thấy thú vị, thế là phì một tiếng, nở nụ cười ra tiếng. Vừa mới bắt đầu cô còn kiềm nén, nhưng nghĩ đến sắc mặt kinh hoàng lúc gần đi của Nhan Minh Chân, cô rốt cuộc không nhịn được nữa.

Thật sự càng cười càng vui.

Chờ khi cô cười đến mặt mày tươi tắn, lúc nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, anh cup mắt hỏi: “Vui à?”

“Tôi chỉ cảm thấy rất thú vị.” Nhan Hàm xoa nhẹ má mình, thật sự cười đến đau mặt.

Giản Cận Huyền chạy xe qua đây lần nữa, cô vốn định đưa họ trở về, nhưng con người Nhan Hàm đặc biệt không thích làm phiền người khác, vốn đã làm lỡ rất nhiều thời gian của người ta, thế nên lần này cô kiên quyết gọi xe trở về.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô không muốn ngồi, xoay người nói với trong xe: “VẬY CHỊ VỀ TRƯỚC ĐI, TÔI GỌI XE ĐƯA CÔ ẤY VỀ.”

Nhan Hàm đứng phía sau, nghe được mỗi một từ của anh, thực ra rõ ràng chỉ là một câu rất bình thường, hơn nữa đặc biệt bình thường. Nhưng khi nghe đến chữ đưa cô về nhà, Nhan Hàm cảm thấy cay mắt.

Cô dốc sức mở to hai mắt, nhìn sao trời trên đầu.

Xe bọn họ gọi mau chóng tới nơi, Nhan Hàm theo lên xe. Nhưng sau khi lên xe, đầu cô vẫn nghiêng về phía cửa sổ xe.

Cho đến khi tiếng đài phát thanh trong xe taxi chậm chậm vang lên.

“Sắp đến lễ Trung thu mỗi năm một lần, lại là một ngày sum vầy...”

Giọng nói người dẫn chương trình êm dịu vang lên trong xe, nhưng Nhan Hàm đột ngột nắm bàn tay, cô lên tiếng: “Dừng xe.”

Tài xế sửng sốt, nói: “Cô à, tiểu khu hai người là đường quẹo sau nữa...”

“Dừng xe.”

Lần này là Bùi Dĩ Hằng nói, anh trực tiếp nói với tài xế: “Phiền anh dừng xe.”

Tài xế đương nhiên không nói thêm nữa, anh ta đỗ xe ở ven đường, Nhan Hàm liền đẩy cửa đi xuống. Bùi Dĩ Hằng bởi vì trả tiền nên chậm hơn cô một bước.

Trên lễ đường, bóng dáng cô gái trông đặc biệt thân đơn bóng chiếc.

Bùi Dĩ Hằng bước nhanh qua, anh vừa mới đi tới bên cạnh cô, đang muốn giữ chặt cô hỏi rõ ràng, nhưng Nhan Hàm lại dừng bước.

Cô đứng như vậy, ngửa mặt nhìn anh.

Nhan Hàm mở to mắt nhìn anh, như là đang phân cao thấp, cho đến khi cô chớp mắt, trong ánh mắt có thêm một lớp lóng lánh.

Sau đó, cô lại chớp mắt lần nữa.

Lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy nước mắt của một người lấp đầy hốc mắt rõ ràng như vậy, sau đó từng giọt rơi xuống.

Cô vươn tay lấy mu bàn tay lau đi, nhưng nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn, hoàn toàn lau không hết.

“Bùi Dĩ Hằng.” Giọng cô mang theo tiếng nức nở, khàn khàn.

Anh nghiêm túc nhìn cô, im lặng lại dịu dàng.

“Cậu có tin không, nếu bố mẹ tôi ở đây, khẳng định sẽ không để người ta ức hiếp tôi như vậy.” Giọng cô rất chắc chắn, giống như muốn thuyết phục anh, cũng muốn thuyết phục bản thân cô.

Cuối cùng, cô như là xác nhận lần nữa nói: “Cậu tin không.”

Rốt cuộc anh chậm rãi gật đầu.

Trái tim anh từ trước tới giờ đều được quân cờ đen trắng lấp đầy, bây giờ dường như nó chợt mở ra một lỗ hổng.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được rất rõ ràng, hóa ra đau lòng là loại cảm giác này.

Anh nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón cái dịu dàng chạm vào khóe mắt cô: “Tôi tin, bọn họ sẽ không nỡ để em khóc.”

Tôi cũng vậy.

—

Lời tác giả:

Chương này tiểu tiên nữ đáng thương, cần thái tử ôm hôn dỗ dành mới được.

Đương nhiên, bản chất bướng bỉnh của cô ấy có lẽ đánh chết cũng không biết sửa.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Có loại khổ sở thế này hay không, mặc dù ra sức kiềm nén, nhưng nước mắt vẫn không thể khống chế cứ vậy tuôn trào, một giọt, hai giọt, tựa như hạt châu lăn xuống, từ viền mắt rơi xuống không thể ngăn chặn.

Nhan Hàm đứng trước mặt anh, vừa mới bắt đầu lặng lẽ rơi lệ, dần dần là tiếng nghẹn ngào nho nhỏ.

Cho đến khi cô khóc đến mức không thể tự kiềm chế.

Sao có thể đau lòng như vậy chứ, sao có thể khổ sở thế chứ.

Nhưng cô chính là khổ sở, đau lòng như vậy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, người luôn điềm tĩnh tự kiềm chế trên mặt rõ ràng mang theo vẻ hoang mang, ngón cái của anh vẫn nằm tại khóe mắt cô, vốn muốn an ủi cô, nhưng không ngờ cô càng khóc càng dữ hơn.

Lúc cô khóc tiếng cũng không lớn, chỉ là nhỏ giọng nước nở.

Nhưng trái lại trông càng đáng thương hơn.

Từ khi anh quen biết cô tới nay, đều là cô khiến người khác chịu thiệt, lúc họp lớp nam sinh trêu chọc cô, cô quay đầu khiến người ta kinh ngạc. Có nữ sinh nói xấu sau lưng cô, cô đi thẳng qua hù dọa người ta, sòng phẳng nhanh nhẹn, chẳng hề dầy dụa. Ngay cả ban nãy, khi cô biết người

kia bỏ thuốc cho cô, vừa quay đầu thì rượu đỏ thịt bò đều đưa tới trên người gã kia.

Thậm chí Bùi Dĩ Hằng không hề nghi ngờ chút nào, nếu hôm nay bọn họ ăn lẩu, cô tuyệt đối có thể lấy nước lẩu để hù dọa đối phương.

Cô giống như con tiểu hồ ly, xảo quyệt lại thông minh.

Nhưng khi cô đứng khóc tại nơi này, khóc mà không thể tự kiềm chế, lần đầu tiên anh nếm trải được cái gì gọi là luống cuống.

“Em đừng khóc, đừng khóc.” Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má cô, nhưng nước mắt lại càng ngày càng nhiều, mau chóng thấm ướt lòng bàn tay anh.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng như là hạ quyết tâm nói: “Tôi đưa em trở về được không, em lại đánh hấn một trận nữa.”

Nghe vậy, Nhan Hàm rốt cuộc khẽ khàng ngẩng đầu lên, cô nhìn người trước mặt, bởi vì trong viền mắt toàn là nước mắt, gương mặt và bóng dáng anh đều mơ hồ. Cuối cùng cô vươn tay túm lấy tay áo bên phải của anh.

Đầu tiên là kéo nhẹ, sau đó túm thật chặt, tựa như không bao giờ muốn buông tay.

Thấy cô như vậy, Bùi Dĩ Hằng định vươn tay lấy ra khăn giấy trong túi giúp cô lau nước mắt.

Nhưng giây tiếp theo, cái đầu của cô gái khẽ khàng nhích lại gần, trán cô tì lên lồng ngực của anh.

Nhất thời Bùi Dĩ Hằng đứng thẳng lưng tại chỗ, vóc dáng cao thẳng của chàng thiếu niên dưới ánh đèn đường kéo ra một bóng đen thật dài, mà

cái bóng của cô gái trước mặt cùng cái bóng của anh hòa hợp thành một, dường như dính chặt không thể tách ra.

Cô gái trước ngực vẫn còn khóc, nước mắt cô dính trên áo sơ mi của anh, hơi ươn ướt, lại nóng hổi.

Nước mắt từng chút một xuyên qua lớp áo sơ mi, ngấm vào làn da anh, còn có vị trí của trái tim.

Không biết cô khóc bao lâu, chỉ biết anh cứ đứng như vậy, để mặc cô dựa dẫm.

Ngón tay cô níu chặt áo sơ mi anh, như là bắt lấy tấm gỗ nổi duy nhất.

.....

Sáng sớm, cái tổ trên giường chỉ lộ ra một chút phần đầu tóc đen, rất cuộc động dậy.

Khi Nhan Hàm mở mắt ra, đột nhiên phát hiện hơi kỳ lạ. Bởi vì cô cảm thấy mí mắt mình rất nặng, đặc biệt nặng, thật giống như tối hôm qua khóc ròng ba tiếng đồng hồ.

Nhưng nghĩ tới đây, cô gái vốn đang lăn qua lộn lại trong chăn đột nhiên khựng lại.

Bởi vì cô đã nhớ ra, tối qua cô không phải giống như khóc ba tiếng đồng hồ, mà là thực sự khóc rất lâu.

Nhan Ham từ trên giường bật dậy, cô giơ tay che má mình. Rõ ràng tối qua cô chẳng dính giọt rượu nào, nhưng sáng sớm thức dậy trí nhớ ngược lại trở nên mơ hồ.

Tối qua cô làm sao trở về?

Khi Nhan Hàm vươn tay chà xát má mình, cô nhớ ra là Bùi Dĩ Hằng đưa cô về.

Tối qua cô khóc đến trời long đất lở, bi thương không thể kiềm chế, anh cứ vậy ở cùng cô, đứng lâu như vậy. Nhan Hàm cảm thấy mình thật sự rất dọa người, thế nên càng dùng hết sức xoa nắn má mình.

“A,” cô vỗ mặt mình một cái, xốc chăn lên rời khỏi giường.

Nhưng khi cô tiến vào toilet, vừa ngẩng đầu thấy chính mình trong gương.

Đầu tiên Nhan Hàm sửng sốt, sau đó há to miệng.

Xấu quá.

Cô thề, đây là lần đầu tiên trong đời này cô thấy mình xấu như vậy.

Cô gái trong gương lúc này, mái tóc rối bời, dọa người nhất chính là cặp mắt, con ngươi đen bình thường trong suốt sáng sủa, giờ đây mí mắt sưng phù ghê gớm, đôi mắt hườu biến thành đôi mắt nhỏ xíu.

Về phần khuôn mặt sưng lên, cô chẳng muốn nói tới.

Nhan Hàm đánh răng trước, sau khi rửa mặt xong viền mắt vừa đỏ lại sưng.

Thế là cô quyết định tới tủ lạnh tìm chút nước đá, làm túi chườm đá cho mình, ít nhất để mí mắt đừng quá sưng lên, ngay cả cửa cũng không ra được.

Cô mang một đôi dép lông, kêu lẹp xẹp đi qua phòng bếp.

Cô lấy ra nước đá trong tủ lạnh, lại tìm một cái khăn sạch, bọc lại nước đá rồi đặt trên mí mắt mình. Cô vừa đắp nước đá, vừa chậm chậm đi

ra ngoài phòng bếp.

Cho đến khi cô tới phòng bếp, trông thấy có người nằm yên trên sofa.

Cô ngạc nhiên nhìn qua, suýt nữa tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi.

Thế nhưng cô chớp mắt một cái, thêm cái nữa, anh vẫn im lặng nằm đó.

Nhan Hàm rón ra rón rén đi qua, lúc đến cạnh sofa, nhìn thấy người nằm nghiêng trên sofa, vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên. Chỉ là anh quá cao, thế nên nằm xuống như vậy, cả người chiếm toàn bộ sofa.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, im lặng nhìn anh.

Chàng trai đang ngủ say, hiển nhiên ngủ rất yên ổn, lúc này bởi vì nhắm mắt lại, lông mi dài vênh lên che phủ dày đặc trên mí mắt, rọi xuống bóng mờ nho nhỏ.

Đột nhiên, mí mắt anh động đậy.

Nhan Hàm giật mình lập tức nín thở, cũng may, anh không mở mắt.

Vì thế cô lại tiếp tục yên tâm thoải mái ngắm người ta, thực ra mỗi lần cô thấy anh, đều sẽ cảm khái dưới đáy lòng, tại sao anh lại đẹp vậy chứ, không phải loại điển trai bình thường, trên người anh có khí chất đặc biệt, vô cùng lóa mắt.

Chính là loại lóa mắt, trong đám đông mặc dù anh đeo khẩu trang cũng sẽ bị anh thu hút.

Tâm mắt Nhan Hàm từ ánh mắt anh quyến luyến đến cánh mũi của anh, rất cao.

Không thì sờ chút thử xem?

Cũng may cô không thực ra ra tay, khi ánh mắt cuối cùng dừng trên bờ môi, bờ môi anh độ cong đặc biệt đầy đặn, đường cong hoàn mỹ, ngay cả màu môi cũng là loại hồng nhàn nhạt, không tỏ ra quá nữ tính, nhưng cũng không quá thô thiển.

Là loại xinh đẹp mặt sáng như ngọc, môi hồng răng trắng.

Ngắm đến cuối cùng, Nhan Hàm dứt khoát ngồi trên thảm, cô vừa đắp mắt, vừa ngắm anh.

Cho đến khi cô giơ tay trái lên, đem túi chườm đặt sang bên trái, lúc chuẩn bị đắp lên mắt trái thì chàng trai trên sofa tỉnh dậy.

Bùi Dĩ Hằng vừa mở mắt ra liền trông thấy cô gái gần trong gang tấc, đôi mắt to vốn xinh đẹp sừng thành quả hạch đào, thoát nhìn hơi buồn cười, anh cứ tự nhiên điềm tĩnh như vậy nhìn cô, sau đó chậm rãi vươn ra ngón tay mình, xoa nhẹ trên mí mắt cô.

“Em, sao đáng yêu thế chứ.”

*

Nhan Hàm cũng không biết mình làm sao chạy đi mất, cô ngồi trên giường mình, cúi đầu nhìn túi chườm trong tay mình, trầm tư hồi lâu.

Chẳng lẽ túi chườm này thần kỳ như vậy, mới đắp mười phút thôi, có thể làm tan sưng phù?

Nhưng khi cô buông ra túi chườm, vào toilet thay quần áo, cô gái trong gương tuy rằng đỡ hơn bay này một chút, nhưng ánh mắt vẫn còn hơi sưng, thoát nhìn hơi giống hai quả hạch đào.

Nhan Hàm mở vòi nước, rửa sạch mặt mình lần nữa.

Chờ cô thay xong quần áo trở về phòng khách lần nữa, Bùi Dĩ Hằng đã ngồi ngay ngắn trên sofa, anh còn mặc áo sơ mi và quần dài màu đen mặc tối qua, bởi vì ngủ một đêm trên sofa, áo sơ mi đã nhăn nhúm không ra hình dạng.

Cô vừa ra tới, anh liền ngẩng đầu nhìn qua.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi cuộc nhẹ giọng cất tiếng: “Xin lỗi, tôi ngủ trên sofa nhà em cả đêm.”

“Không có gì, không có gì.” Nhan Hàm mau chóng xua tay, nhưng cô cup mắt nhìn ngón chân mình lộ ra trong đôi dép, thấp giọng nói, “Sao cậu ngủ ở đây, rất không thoải mái.”

Cô nói xong, Bùi Dĩ Hằng không lên tiếng.

Trong bầu không khí để lại sự trầm lặng đột ngột, được rồi, có phải cô nói sai rồi không. Lúc Nhan Hàm lơ đãng suy nghĩ thì người trên sofa rất cuộc cất tiếng.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay véo mi tâm của mình: “Tôi sợ buổi tối em lại khóc.”

Tôi sợ buổi tối em lại khóc.

Rõ ràng chỉ là một câu ngăn ngừa, Nhan Hàm ngớ ra một hồi lâu, sau đó cô mới phản ứng lại, cậu ấy đang lo lắng cho mình đây mà.

Cậu ấy đang quan tâm đến mình.

Đột nhiên có cảm giác tê dại từ cột sống dâng lên, toàn thân cô như bước trên đám mây, dưới lòng bàn chân mềm mại. Là loại vui mừng nói không nên lời, ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng không giải thích rõ loại cảm giác này.

Hóa ra được một người quan tâm như vậy là có thể vui vẻ đến thế.

Trên mặt Nhan Hàm rốt cuộc không thể đè nén, lộ ra nụ cười thật tươi.

Cô híp mắt, cười hỏi: “Cậu có muốn cùng tôi đến một nơi không?”

*

Chợ bán thức ăn vào sáng sớm, huyên náo ồn ào, lại lộ ra hơi thở cuộc sống phố phường.

Hơn nữa là loại hơi thở tươi mới trong lành.

Bên khu hải sản phía này, bởi vì các sạp hàng đều có thùng nước, thế nên nước vung vãi khắp nơi. Nhưng Nhan Hàm chẳng hề ngại, cô mang giày thể thao phiên bản giới hạn đứng đó, nói với ông chủ đang cầm cái lưới: “Đúng đúng, chính là con này.”

Động tác ông chủ dứt khoát nhanh nhẹn, vớt lên con cá trích cô muốn.

Chờ ông chủ làm cá xong, đặt trong túi to đưa cho Nhan Hàm, cô lấy ra di động quét mã QR của sạp hàng, Bùi Dĩ Hằng bên cạnh lập tức nói: “Để tôi trả tiền.”

“Không cần, hôm nay cậu chỉ lo nhìn là được rồi.” Nhan Hàm lập tức đè lại cổ tay anh.

Sau khi cô buông tay, Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn thoáng qua tay mình.

Lúc hai người vừa đi dạo, Nhan Hàm vừa nói: “Sáng sớm mua đồ ăn là ngon nhất, bởi vì đều là thứ tươi mới nhất, hơn nữa có một số hải sản sẽ bị bán hết ngay lập tức, tới chậm chút là không mua được.”

“Em thường xuyên tới đây mua đồ ăn ư?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Nhan Hàm lắc đầu: “Hiếm khi, lần này là vì cậu đó.”

Thực ra cô rất cảm động, dù sao bọn họ nhiều lắm xem như quan hệ đàn chị và đàn em, nhưng anh lại vì lo lắng nửa đêm cô sẽ khóc mà ngủ cả đêm trên sofa nhà cô.

Nhan Hàm cảm thấy, cô phải bày tỏ một chút.

Cuối cùng tới mua tại sạp hàng rau cải, Nhan Hàm mua cải thìa và nấm hương, tới lúc chủ sạp tán thưởng, Nhan Hàm chỉ hành lá bên cạnh, nói: “Bà chủ, tặng cháu hai cọng hành lá đi.”

Bà chủ là một dì trung niên, nhìn cô, cười ha hả nói: “Cô bé rất biết mua bán, cô mua chỗ tôi chút đồ, còn muốn tôi tặng cô hành lá.”

Có điều sau khi dì ta nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh đang xách đồ đạc, dì ta càng cười vui vẻ hơn: “Trông bạn trai cô đẹp trai như vậy, cho cô mấy cọng này.”

“Cậu nhóc này rất xinh xắn.” Lúc bà chủ đi lấy hành, còn nhắc một câu.

Chờ bà chủ đưa túi đựng hành qua, Nhan Hàm vươn tay khoác cánh tay Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Dì cho chúng ta hành lá đó, mau cảm ơn dì đi.”

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, nhìn hành lá trong túi.

Nhưng lúc này trong đầu anh chỉ quanh quẩn một câu khác.

Bạn trai...

Rốt cuộc, chàng trai tuần tú nhướn mày khẽ cười: “Cám ơn bà chủ.”

Sau đó anh đặt đồ trong tay xuống đất, vươn tay nhận túi hành lá, Nhan Hàm bên cạnh cười tủm tỉm nhìn chăm chăm những cọng hành lá tươi mới này, cô cười tươi giống như một tiểu hồ ly.

Bùi Dĩ Hằng chậm chậm khom lưng, bờ môi tới gần lỗ tai cô, âm thanh trầm thấp mang theo vẻ sung sướng: “Bây giờ vui rồi.”

—

Lời tác giả:

Thái tử: em vui là được rồi, tôi đều phối hợp.

Thái tử cậu bình tĩnh một chút cho tôi, cao lãnh của cậu đâu rồi, siêu phàm thoát tục của cậu đâu hả, thái tử cậu không đáng giá hai cọng hành đâu.

Phiền cậu đừng chiều cô ấy vậy nữa, sẽ chiều hư đó.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ánh mặt trời đang chói chan, vào cuối hè dần dần không còn thời tiết nóng nực giống như muốn hấp con người.

Lúc này tại phòng bếp truyền đến tiếng vang xì xèo thật dài, hiển nhiên có thứ gì đó đổ vào dầu nóng. Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi trên sofa phòng khách, anh nghĩ ngợi, vẫn đứng dậy đi đến cửa phòng bếp.

Đợi anh đứng ở cửa, nhìn thấy cô gái bận rộn bên trong.

Cô buộc mái tóc dài đen nhánh ra sau đầu, trên người mang chiếc tạp dề màu hồng nhạt, cột hơi lỏng lẻo bên hông, vẫn tôn lên vòng eo mảnh khảnh. Giờ đây cô đang cầm xẻng, nghiêm túc chiên cá trích trong nồi.

Sau khi cô lật qua một mặt đã được chiên vàng óng ánh, trong nồi lại vang lên tiếng xì xèo.

Máy hút khói dầu trên đầu cô đang vang lên, trong nồi tỏa ra mùi vị thơm ngon.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô, đáy lòng cảm thấy rất thần kỳ. Rõ ràng tối qua cô còn đứng ở đầu đường khóc đến mức khó thở, tựa như cô gái bàng hoàng bị người ta vứt bỏ không nhà để về.

Nhưng buổi sáng sau khi thức dậy, cô giống như tự động cắt bỏ mọi cảm xúc tiêu cực trong đầu, tiến vào cuộc sống mới lần nữa.

Mỗi một ngày đều là một ngày mới.

Những lời này thật sự thể hiện rất sâu sắc trên người cô, hơn nữa cô còn không phải loại giả vờ vui vẻ, ép mình vui vẻ. Cô thật sự ném chuyện tối qua ra sau đầu, đã khóc một trận, liền kiên quyết vứt đi đoạn ký ức này.

Dứt khoát gọn gàng, quả thực rất ngẫu.

Bùi Dĩ Hằng không biết nên làm sao miêu tả cảm giác như vậy, cứ cảm thấy hình như lần nào cô cũng có thể khiến anh cảm thấy ngạc nhiên. Khi anh cho rằng cô là tiểu hồ ly xảo quyệt, cô lại có một mặt dịu dàng khiến người ta đau lòng. Nhưng đau lòng chỉ qua một đêm, cô không cần người khác khuyên bảo, đã tự mình thoát khỏi.

Giờ phút này mùi cá chiên tươi ngon càng không ngừng tiến vào mũi.

Cô bưng lên nước lạnh đã chuẩn bị từ trước, chậm rãi đổ vào trong nồi, hành bó lại còn có gừng thái thành lát đều được bỏ vào trong nồi.

Nhan Hàm thuận tay cầm lên nắp nồi thủy tinh trong suốt bên cạnh, vừa xoay người cô trông thấy anh đứng ở cửa.

Cô liền phát tay nói: “Không phải tôi đã nói với cậu rồi à, hôm nay chờ ăn cơm là được. Mau đi ngồi, mau đi.”

Dưới ánh nhìn của cô, Bùi Dĩ Hằng xoay người về sofa phòng khách. Lúc này di động đặt trên bàn trà đang rung không ngừng kêu “ong ong”, xem ra có tin nhắn gửi tới.

Sau khi anh ngồi xuống, cầm di động lên, mở khóa xong thì nhìn thấy bản ghi chép cuộc trò chuyện trong WeChat.

Trình Tân Nam:[sao buồn chán quá đi??]

Phía sau những lời này, là hai người trong nhóm chat riêng.

Cao Nghiêu:[tôi đang chơi game, muốn chơi cùng không?]

Tiếp theo hai người nói một mớ chuyện game, bọn họ vốn còn đang tán gẫu, Bùi Dĩ Hằng chuẩn bị bấm khóa màn hình, kết quả Trình Tân Nam lại gửi sang một câu.

Trình Tân Nam:[điện hạ của chúng ta sao chẳng nói lời nào?]

Cao Nghiêu:[khăng định đang đánh cờ rồi, thái tử điện hạ hiện giờ mặc dù không ở trong triều, nhưng vẫn mang thiên hạ trong lòng.]

Bùi Dĩ Hằng cầm di động nhìn hai người họ lảm nhảm, anh vẫn không có ý trả lời tin nhắn.

Hai người trong nhóm tiếp tục lảm lời.

Cao Nghiêu:[tưởng tượng nào, hôm cuối tuần thế này, thái tử chúng ta vẫn còn đánh cờ...]

Trình Tân Nam:[thật đáng thương.]

Cao Nghiêu:[A Hằng thật đáng thương.]

“Canh đậu hủ cá trích sắp xong rồi, đợi thêm chút nữa là ăn được.” Giọng nói trong trẻo của cô gái từ phòng bếp truyền đến, hiển nhiên là sợ anh đói quá, nói an ủi anh.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cuộc trò chuyện trên di động, bên tai là tiếng giòn giã của cô, cánh môi anh khẽ nhếch lên, cuối cùng vẫn tràn ra một tiếng cười nhẹ. Rốt cuộc, người trên sofa dựa lưng một cách thoải mái, lộ ra vẻ mặt có thể gọi là có chút đắc ý.

Ai nói anh đáng thương chứ.

Anh có người đang nấu cơm cho anh ăn đó.

*

Tối lúc ăn cơm, Nhan Hàm gọi Bùi Dĩ Hằng qua, trên bàn cơm trắng ngần trải khăn trải bàn nền nã, từng món ăn được chuẩn bị tỉ mỉ được bưng lên.

Một bàn ăn, không thể nói rõ cụ thể món ăn từ đâu.

Có thịt luộc cay, cũng có cánh gà lòng đỏ trứng giòn tan, còn có xà lách trộn dầu cô đặc biệt làm, xà lách xanh mượt thoát nhìn khiến người ta nói rộng khẩu vị.

Về phần canh đậu hủ cá trích thơm ngon bưng lên cuối cùng, nước canh được nấu thành màu trắng sữa, trên mặt nước còn rắc hành băm hấp dẫn.

Mặc dù còn chưa nếm thử mùi vị, đã khiến khẩu vị người ta nói rộng.

Những món này đều bình thường, thế nhưng bày ra một bàn đỏ vàng trắng xanh như vậy, người có thận trọng bao nhiêu cũng muốn mở rộng khẩu vị.

Nhan Hàm bởi vì cảm thấy ngượng ngùng, tối qua mình khóc lâu như vậy, người ta không chỉ nghe cô khóc từ đầu đến cuối, thậm chí sau khi đưa cô trở về, còn bởi vì lo lắng cho cô mà chấp nhận ngủ một đêm trên sofa nhà cô.

Bạn học Bùi làm đàn em tới mức này, Nhan Hàm thấy rằng mình nên thể hiện phong độ của đàn chị.

“Canh này ngon không?” Nhan Hàm sợ anh đói, múc một bát cho anh trước, bảo anh nếm thử.

Sau khi húp một ngụm, Bùi Dĩ Hằng gật đầu, ừ nhẹ một tiếng.

Nhan Hàm thỏa mãn nở nụ cười, buổi sáng vội vàng đi mua đồ ăn, sau khi trở về thì nấu nướng, thế nên cô vẫn chưa nắm rõ chuyện tối qua.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng chậm rãi ăn hết bát canh nhỏ.

Nhan Hàm rốt cuộc lên tiếng nói: “Chuyện đó, thay tôi cảm ơn sự tỷ của cậu, tối qua thật sự làm phiền chị ấy.”

“Tối qua em đã cảm ơn rồi.” Giọng điệu Bùi Dĩ Hằng thản nhiên.

Nhan Hàm gật đầu, quả thật tối qua đã cảm ơn, thế nên cô buột miệng hỏi: “Ban đầu tôi thấy hai người, còn tưởng rằng chị ấy là chị cậu, không ngờ lại là sự tỷ.”

“Đúng rồi, các người thuộc sư môn nào?” Nhan Hàm rất hiếu kỳ về điều này.

Dù sao cách gọi sự tỷ, mặc dù hơi cổ xưa, nhưng lộ ra cảm giác nặng nề của lịch sử, chỉ từ hai chữ này, có thể cảm giác được loại sư môn truyền thừa nằm ngay trước mặt.

Cơ mà môn phái bọn họ là truyền thừa gì nhỉ.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, bàn tay cầm đũa hơi khựng lại, khóe môi chậm rãi nhếch lên: “Muốn biết? Hửm?”

Nhan Hàm chớp mắt, lại nói rất nhanh: “Xin cậu đấy, nói cho tôi biết đi.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Âm thanh này, hơi nỉ non.

Đuôi mắt Nhan Hàm cong lên, vẻ mặt tươi tắn cười cười: “Cậu không phải muốn tôi cầu xin cậu như vậy sao, được rồi, bây giờ tôi xin cậu, mau

nói cho tôi biết, sư môn các cậu truyền thừa gì đấy.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Đây có lẽ chính là một mặt thần kỳ khác của cô, tư duy nào bộ lạ lùng.

Bùi Dĩ Hằng cười nhẹ một tiếng, giọng nói rất êm tai thông thả cất lên: “Là cờ vây.”

Cờ vây đó.

Ánh mắt Nhan Hàm tròn xoe, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh: “Sư môn các cậu chính là cờ vây.” Cơ mà sau đó cô lại lộ ra vẻ không sai, “Chẳng trách cậu đánh cờ vây giỏi như vậy, ngay cả Chung Tấn lợi hại thế cũng không phải đối thủ của cậu.”

Lúc này Nhan Hàm tràn trề lòng hiếu kỳ đối với sư môn của Bùi Dĩ Hằng.

Vì thế cô bị kích động chấp tay với Bùi Dĩ Hằng, lại còn nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi tôn sư là vị nào?”

Bùi Dĩ Hằng thấy đáng vẻ đầy nghiêm nghị của cô, ngay từ đầu đã cảm thấy cô không biết anh là ai rất tốt, thế thì bớt đi ánh mắt tò mò và thăm dò. Nhưng giờ đây, đáy lòng anh lại có chút muốn cho cô biết.

Ngay cả Chung Tấn lợi hại thế...

Cái người gọi là Chung Tấn kia, chỉ là nghiệp dư lực cấp thôi, ở trong mắt cô chính là lợi hại vậy sao?

Nếu là anh thì sao, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng.

Anh đột nhiên rất muốn biết, khi cô biết anh là ai thì sẽ có phản ứng gì.

Vì thế anh nói: “Sư phụ của tôi là ngài Giang Bất Phàm.”

Cặp mắt to của cô gái đối diện vừa to lại sáng, chớp một cái, sau đó cô dùng giọng điệu nghiêm túc lại chân thành nói: “Hóa ra là ngài Giang, đã nghe đại danh từ lâu, thất kính thất kính.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm.

Thật sự, lớn thế này rồi, lần đầu tiên nội tâm anh có nổi xung động mãnh liệt muốn bùng nổ.

Em thất kích cái rắm!!!!!!

Em hoàn toàn không biết Giang Bất Phàm là ai.

*

Bởi vì cuối tuần là hoạt động hiếm thấy của nhóm cờ vây, Nhan Hàm đã lâu không tham gia, lần này Chung Tấn đặc biệt thông báo với cô, nếu không đến thì rút khỏi nhóm.

Thế là Nhan Hàm mau chóng đến nhóm cờ vây.

Chỗ nhóm cờ vây thực ra rất rộng rãi, lợi ích này đương nhiên là từ hiệu trưởng mới mê cờ vây của bọn họ, hơn nữa năm ngoái Chung Tấn đánh bại trường bên cạnh, giành lấy quán quân giải sinh viên toàn quốc. Bởi vậy được đích thân hiệu trưởng gặp mặt, khi hiệu trưởng tỏ vẻ ân cần hỏi anh ta về tình hình của nhóm cờ vây, Chung Tấn không để ý ánh mắt chết người của viện trưởng và chủ nhiệm khoa xung quanh mình, dứt khoát kiên quyết nói ra hoàn cảnh khó khăn của nhóm cờ vây.

Vì thế ngay sau đó địa điểm hoạt động của nhóm cờ vây được sửa chữa, rộng rãi hơn hồi trước rất nhiều.

Hai mươi bộ bàn cờ do Nhan Hàm quyên góp khi gia nhập nhóm cũng có đất dụng võ.

Lúc cô đến, không ít người đang chơi cờ. Nói thật, cô cảm thấy bầu không khí nhóm cờ vây đại học A rất say mê, dù sao đều là người trẻ tuổi, có tính nhẫn nại, ngồi trong đây một tiếng đồng hồ, quả thật không dễ dàng.

Khi cô đang quan sát xung quanh, phía sau truyền đến âm thanh nói: “Nhan Hàm, cậu cùng tôi đánh một ván đi.”

Nghe vậy, Nhan Hàm quay đầu lại, thấy Chung Tấn đứng phía sau cô.

“Không cần, tôi...” Nhan Hàm nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mọi người nếu không phải đang chơi cờ thì vây xem người khác chơi cờ, thật đúng là không tìm được người đánh cùng cô.

Vì thế Nhan Hàm kiên trì, đánh một ván cùng Chung Tấn.

Khi Thẩm Tinh Hải đi qua, thấy hai người ở trong góc, còn rất vui vẻ. Anh ta còn đặc biệt đứng sau lưng Nhan Hàm, làm động tác tay cổ lên với Chung Tấn.

Nhưng nửa tiếng sau, Chung Tấn nhìn bàn cờ trước mặt, quân cờ đen trắng phía trên đã rải ra hơn phân nửa bàn cờ.

Nhưng hiển nhiên, quân đen đã không còn sức tiếp tục từ sớm, đi vào thế chết.

Chung Tấn cảm thấy gân xanh nổi bần bật trên trán mình, anh ta cố đè nén, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa hỏi: “Lần trước người đánh cờ với tôi là ai?”

Nhan Hàm sửng sốt, theo bản năng nói: “Tôi đó.”

“Còn muốn gạt tôi nữa, bố cục của cậu như vậy, sức cờ thế này, cậu có thể đánh ra nước cờ như lần trước sao?” Chung Tấn gần như cắn răng.

Trước đó anh ta hoàn toàn không nghĩ tới Nhan Hàm lừa anh ta, còn tưởng rằng cô chỉ tham khảo phương pháp bố cục của vị bậc thầy nào đó.

Nhưng hôm nay hai người chơi cờ, cô liền hoàn toàn lộ tẩy.

Nhan Hàm bị vạch trần, cũng cảm thấy hơi áy náy, cô nhỏ giọng nói: “Tôi xin lỗi, tôi thật không phải cố ý lừa cậu.”

“Cậu không muốn chơi cờ với tôi.” Hay là không muốn nấu cơm cho anh ta?

Chung Tấn nghĩ tới khả năng này, tức giận không có chỗ trút ra.

Có lẽ quá kiêu ngạo, thế nên cô vì thoát thân mà sử dụng thủ đoạn này, Chung Tấn nhìn không được chất vấn: “Cậu rất cuộc vì cái gì gia nhập nhóm cờ vậy, là vì chơi vui sao?”

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ muốn nâng cao trình độ đánh cờ của mình.”

Chung Tấn nhìn cô, cười lạnh nói: “Cậu thích cờ vậy sao? Hiểu rõ cờ vậy không?”

Nhan Hàm thấy anh ta tức giận như vậy, cô thật sự cảm thấy hơi khó hiểu, sức cờ của cô không phải không địch lại anh ta nên thua sao, có cần thiết tức giận vậy không? Được rồi, nếu anh ta vì lần trước mình lừa anh ta mà tức giận, hình như cũng nên vậy.

Thế là cô nhỏ giọng than thở nói: “Tôi đương nhiên hiểu biết cờ vậy rồi.”

“Người đứng đầu làng cờ vây thế giới hiện nay là ai? Cậu biết không?” Chung Tấn hiển nhiên không tin, cười lạnh một tiếng hỏi.

Nhan Hàm do dự, thử nói: “Lý...Lý Xương Hạo?”

Chung Tấn cảm thấy trán mình giật mạnh, thời điểm đỉnh cao của Lý Xương Hạo vào khoảng mười năm trước, đứng đầu cờ vây thế giới hiện nay mẹ nó là Bùi Dĩ Hằng cựu đẳng của Trung Quốc.

Lúc anh ta muốn nói ra, Thẩm Tinh Hải đột nhiên vọt qua đây.

Thẩm Tinh Hải lôi Chung Tấn đi, đợi khi hai người ở trong văn phòng, Thẩm Tinh Hải thấp giọng nói: “Tôi nói cậu có thói xấu gì hả, đâu có ai hung dữ với con gái nhà người ta vậy chứ?”

“Tôi không thích cô ấy dùng thái độ không thỏa đáng đối với cờ vây.” Chung Tấn còn cảm thấy tức giận.

Thẩm Tinh Hải: “...”

Rốt cuộc anh ta chịu thua nói: “Nếu không cậu tìm một nữ kỳ thủ làm vợ đi, thế thì hai người có thể chơi cờ mỗi ngày. Cậu cũng đừng gây tổn hại cho con gái nhà người ta, không phải vì cậu thích cờ vây như vậy mà cô ấy phải nghe cậu giáo huấn chứ.”

“Tôi...” Chung Tấn vung tay nói, “Cậu hoàn toàn không hiểu.”

Kết quả, khi anh ta ra ngoài, phát hiện Nhan Hàm đã chuồn mất từ sớm.

Khi Nhan Hàm về đến nhà, giờ tính lại, e rằng sau này không ở nhóm cờ vây được nữa.

Phải, cô không thích cờ vây, cô sở dĩ học chơi cờ chỉ là muốn đánh bại ông nội cô, để ông cụ thực hiện lời hứa của mình, đồng ý với cô một việc.

Lúc trước cô lựa chọn gia nhập nhóm cờ vây trong trường, là vì ở trường tiện hơn.

Chờ khi cô ra thang máy, vừa mới chuẩn bị về nhà, nghĩ ngợi một lúc, cô vẫn xoay người tới đối diện, bấm chuông cửa.

Khi người bên trong mở cửa ra, cô thò đầu vào hỏi: “Cậu thích cờ vây không?”

Bùi Dĩ Hằng ngó ra, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Nhan Hàm: “Vậy nếu một người không phải thích cờ vây, chỉ vì đạt tới mục đích của mình mà đi học đánh cờ, cậu có khinh thường người đó không?”

Anh hơi ngơ ngác, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Sau một lúc lâu, anh khẽ khàng lắc đầu, nhìn cô, nghiêm túc nói: “Người chơi cờ trong công viên, bọn họ có lẽ chơi cờ chỉ vì giết thời gian, nhưng em sẽ không chơi với bọn họ sao? Không ai có thể xét đoán em, mặc kệ là thích cũng được, lợi dụng cũng được, cờ vây chính là cờ vây.”

Nhan Hàm nhướn miệng cười, như là hoàn toàn được an ủi.

Sau đó cô rất nhanh giơ lên ngón tay, hỏi: “Còn một câu cuối cùng.”

“Người đứng đầu làng cờ vây thế giới hiện nay là ai thế?”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

—

Lời tác giả:

Thái tử: lên mạng hỏi, vợ hỏi tôi, người đứng đầu làng cờ vây thế giới hiện nay là ai, nếu tôi trả lời thẳng là tôi, có thể tỏ ra hơi kiêu ngạo không?

Làm sao mới có thể giả vờ bị dồn ép lại tỏ vẻ khiêm tốn đây!!!

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cô gái đứng ở cửa hơi ngửa đầu lên, cặp mắt đen láy trong suốt sáng ngời, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt rất nghiêm túc đang chờ anh trả lời.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô, rớt cuộc sau khi suy nghĩ một lúc lâu, anh thấp giọng mở miệng.

“Tôi là...”

Một câu chỉ nói được hai chữ, một hồi chuông ngắt ngang anh, di động trong túi Nhan Hàm vang lên, tiếng chuông rất êm tai du dương quanh quẩn trong hành lang.

Đúng lúc như vậy đoán chừng chỉ có sự trùng hợp xuất hiện trong phim điện ảnh.

Tiếng chuông vừa lúc ngắt ngang lời nói của Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm lộ ra nụ cười xin lỗi, cúi đầu lấy ra di động trong túi mình, sau đó bắt máy.

Cô đi qua bên cạnh hai bước, là Khưu Qua gọi điện dặn cô chuyện quay video. Thực ra làm blogger mỹ thực nổi tiếng nhất trên mạng, Nhan Hàm thật sự không đặt nhiều tâm tư cho lắm, nếu không phải Khưu Qua chủ động gọi điện thoại cho cô, cô gần như sắp quên mất người đại diện này rồi.

“Kế hoạch này là một chuyện lớn, bây giờ chúng ta phải họp, ngày mai quay thì tốt hơn, hôm nay hơn mấy vạn,” Khưu Qua dường như sợ cô không thốt ra lời, anh ta nói trước, “Tôi nói cho em biết, em đừng hòng lừa tôi, hôm nay cuối tuần, tôi biết em không có việc gì.”

Khưu Qua họp tác cùng Nhan Hàm lâu rồi, từ sớm đã biết biện pháp đối phó của cô.

Vì thế anh ta còn nói: “Tất cả mọi người đang chờ em đấy, em cam đoan với tôi, tới họp ngay lập tức.”

Nhan Hàm bị anh ta nhắc mãi có phần bất đắc dĩ, cô cam đoan nói: “Em biết rồi.”

“Họp, họp, họp à...” Khi Nhan Hàm cầm điện thoại đưa ra khỏi tai, âm thanh chói tai của Khưu Qua quả thực muốn xuyên qua di động, tiến vào trong lỗ tai cô.

Quả nhiên, bên Nhan Hàm vừa mới cúp điện thoại, cuộc gọi thoại WeChat trong di động đã vang lên.

Nhan Hàm khẽ thở dài một hơi, quay đầu lại hướng về phía Bùi Dĩ Hằng nói: “Tôi phải trở về họp, nói chuyện sau nhé.”

Nói xong, cô vẫy tay tỏ ý tạm biệt, xoay người đi qua căn hộ đối diện, tiến vào trong nhà mình.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đóng cửa lại, trong đầu vẫn là hình ảnh cô mang ánh mắt trong suốt ban nãy hỏi anh, người đứng nhất làng cờ vây thế giới hiện nay là ai thế?

Bàn tay cầm nắm cửa của anh hơi khựng lại.

Ánh mắt cô gái vừa tròn lại to, vẻ mặt chờ mong lại nghiêm túc, dường như chỉ cần anh nói ra một cái tên, cô sẽ mở to đôi mắt kia càng tròn hơn, sau đó thốt ra một câu, wow, thật là lợi hại đó.

Chỉ cần nghĩ đến cặp mắt trong suốt kia, sẽ phát ra ánh sáng như thế nào, anh liền cảm thấy hơi xúc động.

Rõ ràng từ nhỏ đến lớn, anh đã từng nghe rất nhiều lời khen ngợi tán dương, anh là thần đồng cờ vây, anh là tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ tuổi nhất, anh phá vỡ kỷ lục đã phủ đầy bụi bao nhiêu năm.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, anh hình như đặc biệt muốn nhìn thấy dáng vẻ cô kinh ngạc ngây người đến không thể tưởng tượng nổi.

Bùi Dĩ Hằng lần nữa trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, khi ngón tay anh cầm lên một quân cờ đen, hình bóng kia vẫn còn luẩn quẩn trong đầu, anh thậm chí bắt đầu tưởng tượng sắc mặt cô sẽ như thế nào.

Rốt cuộc anh thả quân cờ trở về hộp, vươn tay xoa mi tâm của mình.

Căn phòng tĩnh lặng, ngoại trừ ánh nắng không ngừng chiếu rọi vào.

Rốt cuộc, anh hơi gục đầu xuống, không nhịn được cười thở dài một hơi, quả thật mang theo tiếng cười, nhưng giọng điệu cũng bất đắc dĩ: “Mình khẳng định điên rồi...”

Lại muốn nói với cô, cái người đứng đầu làng cờ vây thế giới.

Chính là mình.

*

Một câu nói chuyện sau, Nhan Hàm đã một tuần không xuất hiện. Cô thật sự bận rộn, bình thường phải đi học, thời gian sau đó không đến trường đều bận rộn chuyện video kỳ này.

Thế nên mấy hôm nay số lần cô đến công ty còn nhiều hơn năm ngoái.

Bây giờ khi Nhan Hàm vừa tới công ty, đúng lúc gặp phải một đoàn người, cô gái đi tuốt đằng trước, bờ môi đỏ rực, bên trong áo khoác da là chiếc đầm ngắn, trước gờ sau vênh, một đám người đi theo đằng sau, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu phong cách.

Chẳng qua khuôn mặt kia, hiển nhiên có chút dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ quá mức.

Mắt hai mí rất phổ biến trong những người nổi tiếng trên mạng hiện nay, môi đỏ mọng hơi vênh lên, cảm giác không mở miệng còn hơi phồng lên.

Trước khi Nhan Hàm tiến vào, cô đặc biệt đội mũ ngư dân trên đầu.

Bởi vậy lúc đi ngang qua người này, cô cố ý cúi đầu.

Lâm Tiểu Tiểu đi qua cố ý quay đầu lại nhìn, cô ta hỏi trợ lý của mình: “Ai thế? Người mới công ty vừa ký kết sao?”

Trợ lý nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Không biết, trông rất đẹp.”

Nhưng lời này vừa thốt ra, toàn thân trợ lý chột cứng đờ, một dòng khí lạnh từ cột sống dâng lên. Ai cũng biết con người Lâm Tiểu Tiểu có chút nhỏ mọn, không muốn nhìn thấy nhất là những cô gái xinh đẹp. Mỗi lần công ty ký với người mới nào, cô ta đều muốn mượn cơ hội làm âm một trận. Không ít người mới tiến vào đều bị cô ta khinh thường.

Lúc này trợ lý khen người khác ở trước mặt cô ta, quả là tìm chết.

Quả nhiên Lâm Tiểu Tiểu cười lạnh khinh miệt: “Xinh đẹp à, không thì tôi tặng cô làm trợ lý của cô ta nhé?”

Trợ lý mím môi, ra sức lắc đầu.

Lâm Tiểu Tiểu quay đầu nhìn lần nữa, bây giờ đã không còn nhìn thấy người, nhưng giờ phút này trên khuôn mặt cô ta đã lộ ra vẻ cău kỉnh. Người đi qua ban này, cô ta không thấy rõ mặt mũi, nhưng khí chất trên người kia đặc biệt nổi bật.

Nếu hai người họ đứng cùng một chỗ, người khác hẳn định chỉ lo nhìn cô.

Lúc này Mẫn Tịnh ở trong thang máy vỗ ngực, thở dài một hơi: “Lại đụng phải Lâm Tiểu Tiểu, thật hết hồn.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn Mẫn Tịnh, khẽ cười: “Cô ta đáng sợ vậy à?”

Lâm Tiểu Tiểu cũng là người nổi tiếng trên mạng, cơ mà cô ta lập nghiệp từ việc ca hát trực tiếp, fan không ít, công ty cũng nâng đỡ cô ta, hiện tại xuất hiện trên vài chương trình tạp kỹ trên trang web chia sẻ video.

Mẫn Tịnh nhìn Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Lão đại, chị hiếm khi tới công ty một lần, đương nhiên không biết sự đáng sợ của cô ta.”

Nhan Hàm không tỏ rõ ý kiến, bởi vì cô quả thật ít đến công ty, cũng chưa từng tham gia bất cứ hoạt động offline nào của công ty.

Thực ra dựa vào tính cách của Nhan Hàm, cô không thích loại cuộc sống này, nhưng cô sở dĩ vẫn quay video, duy trì lưu lượng của mình, chính là muốn cho ông nội cô biết, cô dựa vào bản thân tuyệt đối sẽ không đói chết.

Tuy rằng cô đã nói những lời kia với Nhan Minh Chân tại sở cảnh sát.

Nhưng đối với tiền bạc của nhà họ Nhan, cô thật sự chẳng có chấp niệm gì lớn.

Lúc này Khuừ Qua ở trong phòng hợp chờ cô, lần này là biên tập lại đoạn video, từ độ nóng mới xuất hiện từ phong cách sơn trang cổ phong lần trước, Khuừ Qua càng để tâm đến chuyện của cô.

Nhưng chờ xem xong video, cũng sau khi thảo luận lần cuối, Khuừ Qua bảo người khác ra ngoài trước, anh ta trò chuyện với Nhan Hàm.

Người khác vừa đi, Khuừ Qua liền đứng lên, thấp giọng nói: “Nhan Hàm.”

Một tiếng gọi này khiến trán Nhan Hàm giật nhẹ.

Quả nhiên câu tiếp theo của Khuừ Qua là: “Dạo này có một chương trình mỹ thực của một trang web chia sẻ video, thực ra chủ yếu mời ngôi sao làm khách, sau đó trò chuyện là việc chính, bên họ tới tìm tôi, tôi thấy...”

“Không đi.” Nhan Hàm nhìn anh ta.

Khuừ Qua biết rõ câu trả lời của cô, anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Thật không muốn đi à.”

“Em sẽ không lộ mặt trước công chúng nữa.” Nhan Hàm nói như đinh đóng cột.

Khuừ Qua thấy dáng vẻ này của cô, thật sự tức không có chỗ trút ra, anh ta cố ý nói: “Cái này không thể nói chắc chắn được, nếu sau này em có một người bạn trai nổi tiếng, fan sẽ đào bới em ra đó.”

Nhan Hàm trợn mắt: “Em chẳng có bất cứ hứng thú nào đối với tiểu thụy tươi của giới giải trí.”

Nhưng Nhan Hàm không ngờ tới, cái miệng quạ đen của Khuừ Qua thật sự linh nghiệm một lần.

Đến chiều đưa cô trở về, Khuu Qua đúng lúc tiện đường làm việc, thế là ngồi xe với cô. Lúc ở trên xe, anh ta hỏi: “Dạo này em vẫn còn học đánh cờ chứ?”

Nhan Hàm bị anh ta hỏi như vậy, cô đột nhiên nhớ tới Bùi Dĩ Hằng.

Mấy hôm nay cô bận quá, hình như vẫn chưa gặp anh.

Thế là Nhan Hàm lấy di động ra, tìm WeChat của Bùi Dĩ Hằng, WeChat của anh thật đúng là cực kỳ giống con người anh, lạnh lùng.

Vòng bạn bè chẳng có tin tức nào hết.

Ngón tay cô gõ nhanh trên màn hình, sau đó bấm gửi đi:[nếu tôi muốn nâng cao sức cờ, có sách nào giới thiệu không?]

Bên kia, nhất thời không trả lời.

Nhan Hàm biết con người anh không có việc gì thì thích đánh cờ, di động luôn đặt bên cạnh, cơ bản sẽ không xem.

Vì thế cô định lên mạng tìm kiếm một chút, cô thật cũng không phải bởi vì mấy câu của Chung Tấn mà thay đổi, chỉ là cô muốn đánh bại ông nội, hình như vẫn cần cố gắng hơn nữa.

Nhưng cô vừa mở ra trang web thì đã có tin nhắn trả lời gửi sang.

Bùi Dĩ Hằng:[tôi ở thư viện chờ em.]

Haiz, người này...

Nhan Hàm nhìn tin nhắn của anh trả lời mình, cười ra tiếng một cái.

Lúc ngẩng đầu lên, cô nói với tài xế: “Không cần đưa tôi về nhà, đưa tôi đến trường đi.”

Khứ Qua ngồi bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Em đến trường làm gì?”

Nhan Hàm hơi hất cằm, nói đương nhiên: “Đương nhiên muốn đến thư viện.”

“Em còn đến thư viện?” Khứ Qua tỏ vẻ nghi ngờ.

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng, toàn thân lộ ra vẻ nhiệt tình học hành rất tiến bộ, không chấp nhận với loại phàm phu tục tử.

Thực ra càng nhiều hơn là đây là lần đầu cô đến thư viện hẹn với nam sinh.

*

Lúc Nhan Hàm tới cửa thư viện, nhìn thấy chàng trai đội mũ, cô đi nhanh qua, nhìn mũ anh đè hơi thấp nói: “Hôm nay cậu không mang khẩu trang à?”

Thực ra hôm nay Bùi Dĩ Hằng chỉ có hai tiết học, anh vốn đang ngồi trên xe của Trình Tân Nam, chuẩn bị theo bọn họ cùng nhau rời khỏi trường.

Nhưng phút chốc nhận được tin nhắn của cô, anh lập tức bảo Trình Tân Nam dừng xe.

“Không mang.” Thực ra là anh xuống xe quá nhanh, khẩu trang bỏ lại trên xe.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Không sao, mọi người đến thư viện đều là học hành nghiêm túc, không ai sẽ quấy rầy cậu.”

Nếu Bùi Dĩ Hằng không phải bởi vì bóng mới mang khẩu trang, Nhan Hàm đương nhiên cảm thấy anh khẳng định là vì quá đẹp trai, không chịu nổi sự quấy rầy mới lựa chọn không phô trương.

Đương nhiên, loại ý tưởng dĩ nhiên này, cô cũng chưa hề hỏi qua bản thân người ta.

Sau khi hai người quét thẻ trường tiến vào thư viện, bọn họ đến chỗ giá sách liên quan tới cờ vây. Đại học A không hồ là trường đại học đứng đầu, ngay cả thư viện cũng có tiêu chuẩn của một trường nổi tiếng nên có, dù sao nhìn qua một dãy sách, thật sự đặc biệt có cảm giác chấn động.

Sách cờ vây cơ bản thực ra rất nhiều, Bùi Dĩ Hằng từng đánh cờ với Nhan Hàm, biết vấn đề lớn nhất của cô, chính là nền tảng không vững.

Anh dọc theo giá sách nhìn một lúc, rốt cuộc vươn tay lấy xuống một quyển sách dày nhất.

Nhan Hàm hạ giọng nói: “Quyển này dày quá, chắc đọc lâu lắm.”

Quả thật rất dày, có lẽ đọc mấy ngày cũng không xong.

Tốt nhất hôm nay cô có thể ở lại thư viện xem quyển sách này.

Như vậy sẽ không mấy hôm không nhìn thấy người.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Nền tảng của em chưa vững, trước hết nên dựng lại nền tảng.”

Nhan Hàm nhìn anh, lúc này trên mặt anh lộ ra vẻ ngạo mạn lạnh nhạt, quả thật rất có cảm giác cao nhân ở ẩn. Nhan Hàm nhớ lại chuyện Chung Tấn, thế là nghiêm túc gật đầu: “Nghe lời cậu.”

Cô vươn tay nhận lấy quyển sách trong tay anh, bỏ lỡ biểu cảm hơi ngẩn ngơ trên mặt anh.

Hai người tìm chỗ ít người ở đằng sau thư viện, lúc này vừa khai giảng, không có cảm giác gấp rút hận không thể chết ở thư viện vào lúc cuối kỳ.

Bọn họ tìm được một cái bàn rất trống trải.

Thư viện vào buổi chiều đặc biệt im lặng, mặc dù thỉnh thoảng có người đi qua cũng rất yên tĩnh.

Bùi Dĩ Hằng đang đọc sách, nhưng anh đang đọc toán học cao đẳng.

Ai cũng nói người giỏi cờ vây, học tập nhất định cũng không kém. Dù sao loại vận động này, bản thân nâng cao chỉ số thông minh, tính toán lượng lớn trên bàn cờ, cùng với bày bố sách lược chiến đấu.

Bên cạnh anh là Nhan Hàm thỉnh thoảng lật sách, âm thanh rất nhẹ.

Cho đến khi cô vươn tay đẩy một tờ giấy tới trước mặt anh, Bùi Dĩ Hằng nhìn tờ giấy trước mặt, hơi ngớ ra, vẫn vươn tay mở ra. Trên tờ giấy chỉ viết một câu, rất đơn giản.

“Bạn học, có thể cho tôi WeChat của bạn không?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn nét chữ xinh đẹp trên tờ giấy, anh trầm lặng một lúc, tuy nhiên theo đó là thở dài một hơi.

Nhưng anh vẫn cầm bút, viết lên tờ giấy.

Đợi khi anh giao tờ giấy sang bên cạnh, anh cũng không nhìn cô. Chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm quyển sách trước mặt, suy nghĩ đã hơi rối loạn.

Có chút muốn cười, lại có chút bị sự đáng yêu của cô chạm tới.

Tờ giấy lại được đẩy sang lần nữa, lần này tốc độ mở ra tờ giấy của Bùi Dĩ Hằng mau hơn ban nãy, thậm chí mang theo chút khấn cấp ngay cả bản thân anh cũng chưa nhận ra.

Nhưng khi anh xem xong chữ trên tờ giấy, anh hoàn toàn sửng sốt.

Một giây đồng hồ sau, Bùi Dĩ Hằng vò tờ giấy lại, trực tiếp nắm trong lòng bàn tay mình, đứng dậy bỏ đi.

Hai nữ sinh ngồi bên này đều ngẩn ra.

Nhan Hàm quay đầu nhìn thoáng qua cô gái tóc dài tới vai, thấp giọng nói: “Bạn, có muốn đuổi theo hỏi thử không?”

Cô gái tóc dài này mới đến ngồi tại chiếc bàn dài này sau bọn họ.

Sau khi cô ta ngồi xuống thì viết một tờ giấy, bản thân không ngại ngừng mà xin Nhan Hàm ngồi ở giữa chuyển qua giúp. Nhan Hàm đương nhiên ngại từ chối, hơn nữa cô cảm thấy đại học mà, chính là lúc tình cảm rung động.

Một cô gái chuyển tờ giấy cho chàng trai muốn xin cách thức liên lạc, phải cần bao nhiêu dũng khí.

Thế nên cô đương nhiên phải giúp người ta.

Cô gái tóc dài vốn tràn đầy mong đợi, kết quả thấy Bùi Dĩ Hằng trực tiếp bỏ đi, đáy lòng hơi thất vọng. Nhưng một câu cổ vũ của Nhan Hàm lại khiến đáy lòng cô ta dấy lên một chút hy vọng.

Dù sao anh trả lời câu kia cho mình, vô cùng thân thiết như vậy.

Thế là cô gái tóc dài lại đứng lên, thật sự đuổi theo về phía Bùi Dĩ Hằng rồi khỏi.

*

Mấy phút sau, Nhan Hàm đứng bên cạnh giá sách, nghiêm túc ngẩng đầu nhìn quyển sách nằm trên cùng. Quả nhiên kiến thức cở vây cơ bản rất buồn tẻ, cô lén chạy đến khu mỹ thực, chuẩn bị tìm hai quyển sách dạy nấu ăn.

Cô cảm thấy mình có thể với tới độ cao kia, thế nên không đi tìm loại thang nhỏ của thư viện.

Nhưng khi Nhan Hàm nhón chân thử lấy hai lần vẫn không được, phía sau vươn ra một bàn tay, giúp cô lấy sách xuống. Thế là người cô hơi quay qua, không ngờ toàn thân rơi vào vòng tay của chàng trai.

Bùi Dĩ Hằng nhìn thoáng qua quyển sách, cánh tay anh kê trên giá sách bên cạnh.

Toàn thân thoát nhìn khí thế dồi dào, có chút cảm giác như muốn tìm chuyện.

Nhan Hàm ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị lên tiếng, chàng trai trước mặt đã cất tiếng trước cô, anh thấp giọng nói: “Sau này không được làm loại chuyện như thế nữa.”

“Người ta xin tôi giúp đỡ, tôi ngại từ chối mà.”

Nhan Hàm còn rất nhỏ giọng tìm lý do cho mình.

Nhưng lần này Bùi Dĩ Hằng đặc biệt kiên quyết, âm thanh trầm thấp, mang theo mấy phần nguy hiểm nói: “Vậy cũng không được.”

Nhan Hàm cảm thấy anh hơi quá đáng, cô thấp giọng nói: “Nhưng cậu không phải vẫn trả lời người ta à.”

Ha ha.

Bùi Dĩ Hằng thật sự nhẫn nhịn mới không phát ra tiếng cười lạnh.

Anh cúi đầu, nhìn cô thẳng tắp.

Con người Nhan Hàm, có đôi khi tâm lý phản nghịch thật sự rất nặng, lúc này anh nhìn cô, cô rõ ràng cũng không né tránh, đón lấy tầm mắt anh

nhìn lại.

Hai người nhìn nhau mấy giây, thật sự có chút cảm giác giằng co.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng chậm chậm cúi người, tới gần cô hơn, ngừng lại tại nơi gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, giọng điệu chẳng biết nói sao của anh cất lên: “Tôi tưởng là do em viết.”

Thế nên anh mới trả lời một câu như vậy.

Ngoan, đừng quậy.

—

Lời tác giả:

Thái tử: ha ha, nếu không tưởng là em, tôi sẽ trả lời à?

Thái tử phát hiện mình tán tỉnh nhầm người, sắc mặt thẹn quá hóa giận, nhưng ngấm lại tiểu tiên nữ của anh trêu chọc như vậy, có phải rất xấu hổ không?

Thái tử vuốt đầu cún của tiểu tiên nữ, vẻ mặt chiều chuộng nói: ngoan, đừng quậy.

Đây là trong mộng, xin thái tử nằm mơ trước đi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Nhan Hàm nhìn người trước mặt, hậu tri hậu giác mới phát hiện, khoảnh khắc anh tới gần ban nãy cô lại khẩn trương nín thở.

Khí thế của người đàn ông quá mạnh mẽ, ập tới bao trùm xung quanh cô.

Hai người kề sát rất gần, gần đến mức cô cảm giác được hơi thở của mình có thể phả trên mặt anh bất cứ lúc nào.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên khẽ cười, cơ thể hơi ngã về sau.

Đôi mắt đen láy óng ánh của cô gái nhuộm vài ý cười, như là tiểu hồ ly ăn vụng thành công, đuôi mắt vênh lên, có vẻ quyến rũ ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Có lẽ loại trêu người không tự biết này, ngược lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Bùi Dĩ Hằng nhìn khuôn mặt cô, mắt cô khẽ chớp, độ cong đuôi mắt vênh lên, mỗi một thay đổi nhỏ bé đều thu vào trong mắt anh.

Nhan Hàm nhẹ nhàng giơ lên ngón tay, dùng đầu ngón tay trắng nõn khẽ khàng đặt trên má anh, gõ nhẹ hai cái: “Cậu tưởng là tôi viết, cho nên mới trả lời tờ giấy.”

Nói xong, đầu lưỡi cô liếm nhẹ cánh môi, bờ môi mịn màng căng mọng, trông càng trơn bóng.

Bùi Dĩ Hằng bỗng lùi về sau, đầu ngón tay Nhan Hàm rời khỏi gò má anh.

Rõ ràng cô chưa làm gì với anh, nhưng khoảnh khắc này anh hít sâu một hơi. Anh đột ngột xoay người, không đối mặt với Nhan Hàm. Loại cảm giác dòng máu chợt chảy về một nơi, từ trước tới giờ chỉ vào lúc ban đêm mới có thể xuất hiện.

Khi đó cũng chỉ là xuất phát từ bản năng của cơ thể mà thôi.

Trong đầu anh luôn trống rỗng, không phải ai cũng nói người trẻ tuổi đều có nữ thần của mình, tại một thời khắc nào đó trong đầu luôn sẽ nghĩ đến nữ thần của mình. Song, anh chưa bao giờ có.

Nhưng giờ phút này, anh có rồi.

Khi cơ thể xảy ra biến hóa, trong mắt anh chỉ nhìn thấy cô.

Nhan Hàm tiếp tục cười, lần này chìa tay kéo cánh tay anh: “Cậu có ngực không hả, sao lại tưởng là tôi viết chứ.”

Cơ mà sau đó cô hình như sức nhớ ra điều gì, đột nhiên tới gần, nghiêng đầu nhìn mặt anh, thấp giọng nói: “Cậu trả lời sao hả?”

Vấn đề này, Nhan Hàm thật đúng là rất hiếu kỳ.

Lần này Bùi Dĩ Hằng dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía cô.

Nếu nói Nhan Hàm vốn không để ý tới điều này, nhưng thấy dáng vẻ chống cự của anh lại khiến cô hăng hái hơn. Cô quan sát anh, thấp giọng nói: “Tờ giấy kia cậu không vứt bỏ, cậu khẳng định không vứt bỏ. Lấy ra đi.”

Nhưng khi cô nói chuyện, Bùi Dĩ Hằng đã xoay người đi trở về.

Nhan Hàm thấy vậy lập tức đuổi theo. Nếu không nghĩ tới đây là thư viện, phải giữ im lặng, cô khẳng định đè anh trên giá sách, bảo anh giao tờ giấy ra.

Khi Bùi Dĩ Hằng trở về bàn, Nhan Hàm đi theo ngồi lại.

Thấy anh như vậy, cô thật sự càng tò mò hơn, cô nằm sấp trên bàn, gò má dán mặt bàn, hạ giọng nói: “Bùi Dĩ Hằng, cậu rốt cuộc viết gì hả?”

Chàng trai cúi đầu đọc sách, ngay cả khóe mắt cũng không chừa lại cho cô.

Nhan Hàm lấy bút chọt anh, anh không phản ứng với cô. Vì thế cô lại vươn chân đá anh một cái dưới bàn, sức lực không nặng, chỉ cố tình quấy nhiễu anh.

Cô đá một cái hai cái, người bên cạnh chẳng nhúc nhích tí nào, giống như không có cảm giác.

Vì thế cô càng đá càng vui vẻ.

Thực ra con người giống như có thói xấu như vậy, đột nhiên ấu trĩ một chút, nếu đối phương không phản ứng với mình thì càng ấu trĩ hơn, ấu trĩ đến mức khiến anh không thể chịu nổi, cuối cùng không thể nào lơ là sự tồn tại của bạn.

Lúc này Nhan Hàm chính là vậy.

Cô cảm thấy bản thân mình là một người rất chín chắn, nhưng lúc này anh càng không muốn cho cô biết thì cô lại càng muốn biết hơn.

Hơn nữa tính cách của anh quả thật như là tùy bạn ầm ĩ, anh cũng sẽ không tức giận.

Thế là Nhan Hàm trở nên càng không kiên nhẫn hơn, nhìn dáng điệu này như sắp muốn cười cổ người ta.

Khi cô đang vui vẻ đá giày của anh, đột nhiên chân cô bất động.

Nhan Hàm chớp mắt, thử rút chân mình về, nhưng vẫn không động đậy. Bởi vì chân cô đã bị hai chân của chàng trai bên cạnh kẹp chặt.

Thử lại lần nữa.

.....

Vẫn không được.

Nhan Hàm thông thả, không nhanh không chậm xoay mặt qua nhìn chàng trai bên cạnh, môi cô hơi mím, đang nghĩ ngợi làm thế nào để anh ngoan ngoãn buông ra.

Bùi Dĩ Hằng cũng quay đầu.

Hai người mặt đối mặt.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô thẳng tắp, sau một lúc lâu, anh đột nhiên khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Ngoan, đừng quậy.”

Giọng anh trầm thấp, trong ngữ khí lộ ra vẻ dịu dàng, giọng điệu như là dỗ dành đứa nhỏ.

Giọng điệu như vậy...

Nhan Hàm theo bản năng nuốt nước bọt, cô thế mà hơi khấn trương. Nhưng người trước mặt hơi cup mắt xuống, lông mi dài dày đặc rũ xuống mí mắt tạo thành một mảnh bóng mờ nho nhỏ, con ngươi đen láy bị che khuất, khiến người ta không thấy được cảm xúc trong mắt anh giờ phút này.

Thế nhưng...đáy lòng Nhan Hàm có một âm thanh nho nhỏ.

Cậu ấy như vậy, phối hợp với lời này, mẹ nó hơi mê người đó.

Vậy nên khi Bùi Dĩ Hằng thả chân cô ra, Nhan Hàm nhanh chóng rút chân về, lần này không quấy phá nữa.

Hoàn toàn im như thóc.

*

Buổi tối Nhan Hàm nằm trên giường, đắp chăn trên người, bình thường một mình rất dễ ngủ, hôm nay cô hơi trần trọc không ngủ được.

Chủ yếu là vì chuyện hồi chiều ở thư viện.

Thật không phải bởi vì cái khác, cô cảm thấy hình như khí thế của mình bị Bùi Dĩ Hằng đàn áp.

Cô tiếp tục kéo chăn trên người, ý nghĩ cuối cùng trước khi đi vào giấc ngủ là tiếp theo cô phải ra dáng đàn chị một chút.

Không thể thua.

Kết quả không đợi cô nghĩ ra làm sao để khai hỏa toàn bộ khí thế của mình, Ngải Nhã Nhã luôn lệch giờ với các cô rớt cuộc trời lên trong nhóm chat.

Ngải Nhã Nhã:[các cô gái, cuối tuần tới về nước, các cậu có gì cần tớ giúp mang theo không?]

Trần Thần trả lời nhanh nhất:[tớ có, tớ có.]

Sau đó cô gửi qua một tấm ảnh, trên đó chứa đầy những thứ cô muốn mua.

Ngải Nhã Nhã:[.....]

Trần Thần tiếp tục gửi sang mười mấy khuôn mặt tươi cười, lại gửi tiếp một câu:[Ở Anh có đặc sản địa phương nào không?]

Ngải Nhã Nhã:[không có, chỉ có khoai tây.]

Ngải Nhã Nhã lại lập tức gửi sang một câu khác:[nhưng mà, có một bất ngờ.]

Lần này ngược lại Nghê Cảnh Hề trả lời:[a.]

Nhưng Ngải Nhã Nhã gửi sang một đoạn video ngắn trong nhóm chat, mặc dù chưa bấm mở, bìa mặt là bóng dáng của một người đàn ông, cao lớn đứng thẳng tắp.

Khi Nhan Hàm nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat, hiển nhiên bầu không khí đã tới đỉnh điểm.

Trần Thần:[a a a a a a a a!!!!!! Là anh Tri Lễ, là anh Tri Lễ của tớ đó.]

Ngải Nhã Nhã:[cậu có biết lúc tớ thấy anh ấy ở hội nghị, có kích động bao nhiêu không. Một vòng người xung quanh bọn tớ đều sắp điên rồi.]

Ngải Nhã Nhã:[thật đó, toàn bộ quá trình chẳng ai nghe được anh ấy nói gì, chỉ muốn nhìn chăm chăm khuôn mặt anh ấy, nhìn mãi mặt anh ấy thôi.]

Trần Thần:[là anh Tri Lễ, là anh Tri Lễ của tớ không sai.]

Trần Thần:[khóc lóc như gió bão, anh ấy ở Anh tốt không?]

Ngải Nhã Nhã:[yên tâm đi, vẫn anh tuấn như xưa, một sợi tóc cũng không đổi, vẫn xuất sắc như xưa.]

Nhan Hàm bấm mở đoạn video, trong hội trường rất nhiều người, nhưng người đàn ông trong màn ảnh chẳng hề tỏ ra mất tự nhiên, dáng vẻ ung dung điềm tĩnh.

Bùi Tri Lễ, nhân vật cấp đại thần của đại học A, bộ dạng điển trai, lý lịch là loại nổi bật lợi hại.

Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy tại đại học A, anh đã sang Cambridge nước Anh.

Các cô dưới Bùi Tri Lễ hai khóa, thế nên khi các cô vào trường, đúng vào lúc danh tiếng Bùi Tri Lễ đang ở đỉnh cao. Trong phòng ký túc, Ngải Nhã Nhã và Trần Thần quả thật là fan trung thành của anh.

Đặc biệt là Trần Thần, mỗi ngày ở phòng ký túc cứ gọi anh Tri Lễ, anh Tri Lễ.

Kết quả chính là kiểu nhìn thấy chính người đó liền hoang mang, các cô từng tham gia một hoạt động, trùng hợp Bùi Tri Lễ cũng có mặt, Trần Thần khẩn trương đến mức, ngay cả nói cũng không biết.

Nhan Hàm chậm chậm xem xong đoạn video, chỉ ở đoạn cuối khi ánh mắt Bùi Tri Lễ nhìn về phía ống kính, cô đột nhiên phát hiện một việc.

Anh và Bùi Dĩ Hằng hình như hơi giống nhau.

Thế là Nhan Hàm xem đoạn video lần nữa, thật đúng là càng nhìn càng giống.

Cuối cùng cô cảm khái dưới đáy lòng, quả nhiên người có bộ dạng đẹp đẽ, luôn có điểm tương tự.

Ngay cả dòng họ cũng tương tự, à, là giống như nhau.

Vốn Ngải Nhã Nhã sắp về, Nhan Hàm không để trong lòng, kết quả nữ sinh năm hai trong lớp giúp đỡ Văn Mộng Thanh gọi điện thoại tới, nói là khai giảng rồi mọi người còn chưa liên hoan, hơn nữa Ngải Nhã Nhã sắp về nước, sau này Nhan Hàm sẽ không kèm cặp lớp sinh viên mới nữa, thế nên mọi người muốn cùng cô ăn cơm.

Nhan Hàm hơi kinh ngạc, cô luôn cảm thấy mình không làm gì cả, không ngờ mấy đứa năm nhất còn có lòng như vậy.

Thế là cô hào phóng nói: “Được thôi, nhưng đừng dùng chi phí của lớp, tôi mời mọi người ăn cơm.”

Văn Mộng Thanh nói ngay: “Đàn chị không cần đâu, sao lại để chị mời khách chứ.”

Nhan Hàm chẳng hề để ý tới điều này, cô cười nói: “Tôi vốn cũng không làm cái gì, mời một bữa cơm vẫn được mà.”

Bởi vì Nhan Hàm không bận tâm về thời gian, cô bảo Văn Mộng Thanh giúp xác định thời gian và nơi ăn cơm.

*

Nhan Hàm nhìn màn hình máy tính, vươn tay xoa nhẹ hai má, cuối cùng cô đặt xuống một quân cờ, kết quả như dự đoán, cô thua rồi.

Cô nhìn chiến tích gần đây của mình, có chút thương không nổi, đã thua năm trận liên tục.

Cô ngẩng đầu nhìn cửa nhà một cái, cuối cùng khép máy tính lại, ôm lấy đi ra ngoài. Chờ cô bấm chuông cửa một lúc, bên trong không có động tĩnh.

Nhan Hàm hơi nghi hoặc, chẳng lẽ không ở nhà.

Ngay lúc cô chuẩn bị ôm máy tính về nhà, bên trong đột nhiên mở cửa ra, trên cổ anh còn chiếc khăn lông, mặc bộ đồ đen đứng ở cửa, mái tóc ướt đầm vẫn còn nhỏ nước.

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy cô, anh rõ ràng có loại thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Tôi đang tắm.”

Đây là giải thích nguyên nhân anh không mở cửa kịp thời.

Sau đó ánh mắt anh dừng lại trên máy tính Nhan Hàm, khóe miệng hơi mím rồi khẽ khàng cong lên.

“Muốn đánh cờ sao?”

Nhìn xem, giao tiếp với người thông minh, thật không uổng công. Thế là Nhan Hàm có thể ôm máy tính của mình đi theo anh vào nhà. Cô trực tiếp đặt máy tính trên bàn trà trong phòng khách, bởi vì phòng khách của Bùi Dĩ Hằng trải thảm lông, thoát nhìn rất mềm mại thoải mái.

Trước đó Nhan Hàm đã tới vài lần, mỗi lần đều muốn ngồi xuống cảm nhận một chút.

Giờ đây, cuối cùng tìm được cơ hội rồi.

Chờ cô mở máy tính ra, chàng trai ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng ngồi trên thảm giống cô, hai cái chân dài duỗi ra, lưng tựa sofa phía sau.

“Em đánh đi để tôi xem.” Anh ngồi bên cạnh cô, cúi đầu nói.

Nhan Hàm phát hiện, anh nói thật không sai, nhưng thốt ra đặc biệt khiến người ta yên tâm.

Thế là cô mở ra trang web trước mặt anh, chuẩn bị phá hủy chiêu hướng suy tàn trước đó.

Khi đánh cờ thật sự, Nhan Hàm mới cảm giác được sự mạnh mẽ của anh lần nữa, chính là loại đi một nước cờ thì đã bày bố trận cho mười nước sau đó.

Chờ đánh xong một ván, Nhan Hàm bỗng xoay đầu, suýt chút đụng vào chóp mũi anh.

Cô nghiêm túc hỏi: “Sư phụ của cậu còn nhận đệ tử không?”

Bùi Dĩ Hằng đã đoán được vì sao cô hỏi vậy, anh khẽ cười một tiếng, âm thanh mang theo từ tính êm tai như vậy: “Tôi là nội đệ tử* cuối cùng của sư phụ.”

(*) uchi-deshi (nội đệ tử): là một thuật ngữ tiếng Nhật dành cho một môn sinh/học viên ở nội trú, người học tập và hỗ trợ một sensei trên cơ sở toàn thời gian. Hệ thống này tồn tại trong kabuki, rakugo, shogi, igo, aikido, sumo, karate và các môn võ thuật Nhật Bản hiện đại khác.

“Thế à, tôi thấy thầy cậu khẳng định rất lợi hại, dù sao cậu lợi hại như vậy.”

Nhan Hàm cảm thấy rất đáng tiếc, dù sao sư phụ lợi hại như vậy lại không nhận đệ tử. Ai ngờ ánh mắt cô hơi thay đổi, giọng rất êm ái nói: “Nếu không, cậu nhận tôi làm đệ tử đi.”

Lúc này, Nhan Hàm mới nhớ tới vừa rồi anh nói là nội đệ tử, cô cho rằng đây là thuật ngữ của giới cờ vây, vì thế cô nói thêm: “Nhận tôi làm nội đệ tử của cậu đi.”

Ngọn đèn phòng khách hơi tỏa sáng, lồng trên khuôn mặt chàng trai, sắc mặt anh từ kinh ngạc dần dần trở nên không có cách nào để hình dung, cho đến khi anh nhẹ nhàng dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Nội đệ tử, là phải ăn cùng ở cùng một chỗ với sư phụ.”

—
Lời tác giả:

Thái tử, ăn tôi có thể hiểu ăn cùng, nhưng mà cái ở cùng này phiền cậu nói rõ ràng là ở thế nào?

Là ở cùng một nhà, hay là cùng một phòng, hay là...

Không được, tôi không thể kiềm chế nổi xung động muốn chạy xe, đây là truyện ngọt ngào trong sáng mà!!!

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

“Các cậu làm việc cho sư phụ sao?”

“...”

“Là quét dọn làm vệ sinh và nấu cơm cho sư phụ ấy? Thực ra tôi nấu ăn rất ngon.”

“Nhan Hàm,” Bùi Dĩ Hằng hít sâu một hơi, ngắt lời cô, giọng đè nén nói, “Những việc em nói là của người giúp việc.”

Nhan Hàm chớp mắt, được rồi.

Cơ mà cô thật sự rất hiếu kỳ về nội đệ tử: “Nội đệ tử chính là phải sống cùng sư phụ ư?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng gật đầu, thấp giọng nói: “Năm chín tuổi sau khi trở thành học trò của sư phụ, tôi đã cùng sư huynh sư tỷ sống tại nhà sư phụ.”

Trên mặt Nhan Hàm lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là phương thức truyền thừa loại này, tuy rằng nghe ra hơi cũ xưa, nhưng lại hiện ra cảm giác khiến người ta cảm thấy kính nể.

Cánh môi cô khẽ nhếch lên, suy nghĩ rồi hỏi: “Sư phụ cậu nhận bao nhiêu nội đệ tử thế?”

“Ba.” Bùi Dĩ Hằng hơi ngả về phía sau, lưng tựa vào sofa đằng sau, mái tóc đen của anh hơi hỗn độn, còn chút ẩm ướt, dưới ngọn đèn trông đặc biệt đen bóng, có vài sợi tóc che khuất con người của anh.

Anh hơi khựng lại, rồi nói tiếp: “Còn có một người sư huynh.”

“Vậy nên cậu là nhỏ nhất.” Nhan Hàm nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn anh chăm chăm.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Tôi là đệ tử cuối cùng sư phụ thu nhận.”

Ai ngờ anh vừa nói xong, Nhan Hàm đột nhiên sáp lại gần, giọng nhẹ nhàng êm ái: “Hóa ra là tiểu sư đệ ha.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái gần trong gang tấc, dưới ánh sáng dịu nhẹ, nét mặt khẽ cười làm cho khuôn mặt xinh xắn nhuộm thêm mấy phần đặc ý.

Anh cup mắt, thấp giọng nói: “Không được gọi tôi như vậy.”

Nhan Hàm ngẩn ngơ, sau đó cất tiếng cười, nói tiếp: “Được thôi, không gọi cậu tiểu sư đệ, vậy gọi cậu là tiểu học đệ cũng được chứ.”

Giọng nói của cô đặc ý, ra vẻ hiện giờ cậu không thể trốn khỏi lòng bàn tay tôi.

Anh vốn là đàn em của cô, gọi như vậy cũng đúng rồi nhĩ.

Nhan Hàm cảm thấy lần này cô rất lạnh trí, quan trọng nhất là cuối cùng cũng có khí thế của đàn chị. Cô còn nhìn chăm chăm người trước mặt, e rằng còn đợi anh gọi cô là đàn chị đấy.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng nhìn tấm thảm trước mặt, đột nhiên anh nhoẻn miệng cười một tiếng, ngừng đầu lần nữa nhìn cô, anh thấp giọng nói: “Tôi dạy em đánh cờ.”

“Thật sao?” Nhan Hàm nhất thời mặt mày hớn hờ.

Bùi Dĩ Hằng cười đến ôn hòa, đến nỗi Nhan Hàm cảm thấy sao lại có người cười đẹp đến vậy, sau đó cô trở mặt nhìn anh hơi hé miệng, âm thanh đè nén nói: “Vậy, giờ em gọi một tiếng thầy đi.”

Nhan Hàm: “...”

Giây tiếp theo, bàn tay thon dài của anh xoa nhẹ đỉnh đầu cô, thấp giọng nói: “Còn nữa, sinh nhật tôi vào tháng một.”

.....

Sinh nhật Nhan Hàm vào tháng tám, cô còn nhỏ hơn anh.

*

Đối với chuyện bái sư, Nhan Hàm cảm thấy cô cần nghiêm túc suy nghĩ một thời gian, dù sao nếu thật sự muốn học cờ với anh, vậy cô phải thật sự gọi anh là thầy sao.

Là đàn chị, cô cần suy nghĩ cặn kẽ.

Kết quả suy nghĩ vậy, suy nghĩ tới lúc cuối tuần có liên hoan.

Buổi tối một ngày trước, Văn Mộng Thanh gửi địa điểm liên hoan cho Nhan Hàm, chỗ cũng không quá xa, nằm gần trường học, có một ngã tư đường tất cả đều là đủ loại quán ăn. Rất nhiều sinh viên tổ chức liên hoan đều chọn tại nơi gần đây.

Quán ăn Văn Mộng Thanh đặt rất được hoan nghênh, đặc biệt là món canh cá của quán này, rất nổi tiếng.

Có tiếng đến mức từng được lên tivi, không ít người tình nguyện lái xe một hai tiếng chạy tới nếm thử.

Kết quả Nhan Hàm tạm thời có việc, cầm thêm chút thời gian nữa mới tới.

Ai ngờ trên đường, cô nhận được điện thoại của Hà Dương Danh, đối phương hơi khó xử nói: “Đàn chị, Bùi Dĩ Hằng không tới tham gia buổi liên hoan hôm nay.”

“Thông báo cho cậu ấy chưa?” Nhan Hàm hỏi.

Hà Dương Danh do dự, thấp giọng nói: “Thông báo thì thông báo rồi, nhưng cậu ta nói cậu ta không đến.”

Nhan Hàm ừ một tiếng, Hà Dương Danh nói tiếp: “Đàn chị, em cảm thấy chúng ta có nên nói chuyện với cậu ta không, cậu ta như vậy ngay cả hoạt động của lớp cũng không tham gia, không hòa đồng quá đi.”

Trước đó Nhan Hàm đã giải thích rõ ràng với Văn Mộng Thanh và Hà Dương Danh, Bùi Dĩ Hằng không hề bị bỏ, chỉ do cô hiểu lầm thôi.

Thế nên lúc này Hà Dương Danh cảm thấy nếu anh không bị bỏ, thế hẳn là không có việc khó nói gì, cứ không tham gia hoạt động tập thể như vậy, cũng không tốt lắm.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Để tôi gọi điện cho cậu ấy.”

Lúc này cô đang ngồi trên xe, chuẩn bị quay về trường. Khuu Qua đang ở bên cạnh cùng trợ lý nói nhỏ, Nhan Hàm nghe tiếng đô đô của điện thoại.

Đột nhiên cô hơi bực dọc lên tiếng: “Đừng ồn.”

Nhất thời trong xe tĩnh lặng.

Khuu Qua và trợ lý đồng thời nhìn sang cô, cô mặt không biểu cảm nghe di động, đối phương vẫn chưa bắt máy.

Ngay lúc cô tưởng rằng đối phương sẽ không nhận máy, điện thoại được nối máy, đồng thời vang lên giọng khàn khàn: “A lô.”

Nghe tiếng của anh, Nhan Hàm nói không nên lời, đáy lòng mềm xuống.

Giọng cô khẽ khàng hỏi: “Cậu đang ngủ ư?”

“Ừ, ngủ một lúc.” Người bên kia còn cảm giác lơ mơ buồn ngủ.

Nhan Hàm vốn chuẩn bị một tràng đạo lý muốn nói với anh, nào là tiến vào đại học không nên tùy hứng, phải hòa đồng, phải tiếp xúc nhiều với tập thể, phải hòa nhập với mọi người.

Nhưng khi giọng anh mang theo vẻ buồn ngủ truyền đến, những lời này của Nhan Hàm đều nuốt trở về.

Cô thấp giọng hỏi: “Rất buồn ngủ sao?”

“Cũng ổn.” Giọng Bùi Dĩ Hằng lúc này đã hơi tỉnh táo, anh ho nhẹ một cái, hỏi, “Em về nhà chưa?”

Nhan Hàm đáp: “Còn chưa.”

Tiếp đó cô hình như nghe được tiếng đối phương đứng dậy, chắc là anh xốc chăn lên, sau đó chầm chậm đi ra bên ngoài.

Lúc bên kia truyền đến tiếng rót nước, rồi cuộc giọng anh lại vang lên: “Vậy khi nào thì em trở về?”

Những lời này như là chạm vào một công tắc nào đó trên người cô.

Toàn thân như có dòng điện chạy qua.

Hóa ra âm thanh của người đàn ông, thật sự có thể làm phấn khởi như vậy.

Nhan Hàm đè nén cảm giác này, phân loại khẳng định rằng bởi vì giọng anh quá êm tai.

Thế là Nhan Hàm gõ đầu lên cửa kính xe, thấp giọng nói: “Nhưng tối nay tôi phải đi ăn liên hoan với lớp.”

Đối phương không nói chuyện.

“Cậu thật sự không muốn tới sao? Đây chính là buổi liên hoan các bạn ấy tổ chức để tiễn tôi đấy.” Giọng Nhan Hàm quả thực có thể gọi là dẫn dắt từng bước.

“Tôi có thể gặp em mỗi ngày.”

Nhan Hàm: “...” Lời này hình như đúng rồi.

Nhưng Nhan Hàm vẫn cảm thấy mặc dù tính cách anh không tệ, nhưng hoạt động tập thể mà, thỉnh thoảng tham gia cũng rất tốt, thế nên cô nhỏ giọng hỏi: “Nhưng tôi muốn cậu tới.”

Dù sao cũng là liên hoan lớp.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đang uống nước, bàn tay cầm cốc đột nhiên nắm chặt.

Giọng cô bên tai rất êm dịu.

Nhan Hàm tưởng rằng chưa thuyết phục được anh, cô nói tiếp: “Món canh cá của quán này thật sự đặc biệt ngon, nấu canh thành nước trắng sữa thật sự chỉ có ở bên này thôi.”

“Bây giờ tôi thay quần áo.”

Rốt cuộc, chàng trai bên kia thấp giọng trả lời.

Nhan Hàm lập tức nở nụ cười, cô đã nói rồi, có ăn khăng định có thể hấp dẫn anh, thế là trước khi cúp máy cô cười tủm tỉm nói: “Tôi chờ cậu đấy.”

Bên này vừa cúp máy, cô gửi WeChat cho Hà Dương Danh, nói với cậu ta Bùi Dĩ Hằng cũng đến, để cậu ta giữ chỗ.

Về phần bên cô, đang trên đường trở về.

Khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện Khưu Qua và trợ lý ở bên cạnh đều dùng vẻ mặt sâu xa nhìn mình.

“Hai người làm gì?” Nhan Hàm khẽ nhú mày, sắc mặt mấy người này là sao hả.

Khưu Qua cắn răng, dáng vẻ có phần nổi giận dùm dùm: “Em thế mà ngay cả tôi cũng gạt, ngay cả tôi cũng gạt.”

Nhìn thấy anh ta sắp rơi vào cảnh hóa cuồng, Nhan Hàm tỏ vẻ ngây ngô.

Cô trợn mắt há mồm nói: “Em gạt anh cái gì?”

“Em như vậy, lại còn không biết ngượng nói với tôi không yêu đương?” Khưu Qua tức giận cầm gối ôm trong xe, dấm mấy cái.

Trợ lý sợ anh ta tức quá, mau chóng an ủi nói: “Anh Khưu, anh Khưu, xin anh bớt giận.”

Lúc này ngay cả trợ lý luôn kiên định đứng về phía cô cũng hơi hờn tủi nói: “Lão đại, chị yêu đương sao lại gạt bọn em chứ, bọn em sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Nhan Hàm giống như bị sét đánh, lập tức nói: “Em không có.”

“Xạo sự, em còn không có.” Khưu Qua bỗng nhiên gào một tiếng, cổ cũng khàn.

Nhan Hàm nhìn anh ta, vẻ mặt của cô trông có vẻ “anh đừng cố tình gây sự nữa”, có lẽ Khưu Qua bị sắc mặt này chọc giận, anh ta tức tối: “Nếu em dùng giọng điệu dễ nghe như vậy nói điện thoại với tôi, tôi thấy mình có thể sống đến tám mươi tuổi.”

Nhan Hàm: “...”

Giọng điệu cô thế nào, không phải giọng điệu của một đàn chị tha thiết mong đợi à.

Vì thế cô vươn tay vỗ nhẹ bờ vai Khưu Qua, khẽ cười nói: “Chỉ có thể nói, hồi đại học anh không gặp được đàn chị giống như em thôi.”

“Còn là đàn em?” Khưu Qua càng ngớ ra.

Nhưng sau đó anh ta cười lạnh: “Vậy em chỉ có một cậu đàn em này thôi à? Sao không thấy các đàn em khác cũng gặp được đàn chị như em hả.”

Nhan Hàm: “...”

*

Lúc Nhan Hàm đến quán ăn, bởi vì đúng lúc vào bữa tối, có rất nhiều người. Cô tới lâu hai, bắt đầu tìm phòng riêng đã đặt trước.

Khi cô đẩy cửa đi vào, bên trong còn rất náo nhiệt, chỗ này rất rộng, vừa lúc đặt hai cái bàn.

Lớp sinh viên báo chí năm nhất có 21 người, còn có ba người giúp đỡ, hai bàn tuy rằng hơi chen chúc, cũng có thể ngồi xuống.

Mọi người vừa nhìn thấy cô, đặc biệt vui vẻ hướng về phía cô chào hỏi.

“Có gì muốn ăn cứ việc gọi, hôm nay tôi mời khách, mọi người tha hồ ăn uống nhé.”

Tuy rằng trước đó Văn Mộng Thanh đã nói lần này là Nhan Hàm mời khách, nhưng giờ nghe được mọi người vẫn kích động. Vì thế tiếng hoan hô của nam sinh lập tức vang lên.

Có một nam sinh giơ tay nói: “Đàn chị, có thể uống rượu không?”

“Ngày mai là cuối tuần, dù sao không có lớp, tha hồ uống đi.” Nhan Hàm cười trả lời.

Tiếng hoan hô và nhảy nhót đồng thời vang lên trong phòng.

Vì thế hai nam sinh đi xuống lấy bia rượu, kết quả chờ bọn họ bưng về lại còn mang theo hai chai rượu trắng.

“Đàn chị, lớp bọn em có một cậu người Sơn Đông, cậu ta nói muốn uống cho đã, thế nên em chuẩn bị rượu trắng cho cậu ta.”

Nhan Hàm biết các chàng trai tuổi này thích quậy nhất.

Cô không ngăn cản, chỉ nói: “Uống cũng được, nhưng đừng cật lực, tôi không muốn tối nay có người bị đưa đi bệnh viện, bằng không nhà trường sẽ hạn chế lớp giúp đỡ đấy.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Lúc này bầu không khí đang náo nhiệt, đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

Nhan Hàm quay đầu nhìn, lại là Lam Tư Gia cùng hai nữ sinh đi vào, Nhan Hàm đều biết hai người kia, là hội trưởng hội sinh viên học viện truyền thông.

Lam Tư Gia là thành viên của đoàn chủ tịch học viện truyền thông, cô ta là phó chủ tịch.

“Vừa rồi Lý Viện nói với tôi nhìn thấy Nhan Hàm cậu, tôi còn có chút không dám tin, hóa ra lớp một báo chí tụ tập trong đây.”

Lam Tư Gia rất có tiếng ở học viện truyền thông, sinh viên mới đều biết cô ta.

Lúc này ngay cả Văn Mộng Thanh cũng nhìn thấy gọi một tiếng đàn chị.

Lam Tư Gia khẽ cười nói: “Không có gì, chỉ là đúng lúc gặp được, tôi đến thăm mọi người.”

Nhan Hàm nghe vậy thấy rất buồn cười, thật không hổ là thành viên của đoàn chủ tịch, xem dáng dấp cao cao tại thượng này. Hồi Nhan Hàm học năm nhất, ngay cả một đoàn thể cũng chưa tham gia, càng đừng nói tới hội sinh viên.

“Sau khi khai giảng, mọi người thích ứng với trường học chưa?” Lam Tư Gia tiếp tục tươi cười hỏi han.

Tuy rằng giọng điệu rất chính thức, cơ mà cũng may không ai dám không cho mặt mũi, đều cười nói thích ứng.

Cô ta nhìn xung quanh một vòng, phát hiện Bùi Dĩ Hằng không ở đây, có điều ngẫm lại tính cách anh cũng phải, không thích trường hợp thế này cho lắm. Thế nên cô ta lớn gan, đi thẳng tới Nhan Hàm.

Lúc này Nhan Hàm đang ngồi, cô ta từ trên cao nhìn xuống.

Khóe miệng Lam Tư Gia nhếch lên nụ cười, nói: “Đàn chị Nhan của các bạn ở trường luôn khiêm tốn, hội sinh viên đoàn thể gì đó, cô ấy chưa từng tham gia, cho nên nếu gặp một số việc cô ấy không hiểu, các bạn cứ việc gửi tin nhắn hỏi tôi.”

“Tôi nhớ buổi họp lớp đã phân phát cách thức liên lạc với thành viên ban chủ tịch hội sinh viên cho các bạn rồi nhỉ.”

Đây là thông lệ truyền thống của trường, lúc khai giảng mỗi sinh viên đều nhận được số điện thoại của ban chủ tịch hội sinh viên còn có hội trưởng của các khoa.

Giờ đây Lam Tư Gia nói vậy, dường như so sánh sự chênh lệch của cô ta và Nhan Hàm.

Nhìn xem Nhan Hàm chẳng tham gia gì cả, cô ta thì khác, dường như là phó chủ tịch hội sinh viên.

“Cô gái này, cô chưa chỗ cho đàn chị đi.” Nữ sinh đi theo Lam Tư Gia lập tức nói một nữ sinh ngồi bên cạnh Nhan Hàm.

Cô gái này vốn nhút nhát, bấy giờ bị điểm danh, lập tức đứng lên, nhưng ai ngờ khi cô ấy đứng dậy, trong tay còn cầm cái cốc của mình, cũng không biết vì quá khẩn trương hay tại vì sao, cái cốc của cô ấy lại bay ra ngoài.

Rơi trên cái túi Lam Tư Gia mang theo ở đối diện.

Chất lỏng màu trắng sữa, đổ hết trên cái túi.

Một màn bất thành linh, khiến căn phòng rơi vào sự yên tĩnh.

Lam Tư Gia há hốc mồm, hình như chưa phản ứng lại, vẫn là Lý Viện hô lên: “Xong rồi, xong rồi, Chanel của đàn chị xong rồi.”

Nhan Hàm nhìn cái túi trên người Lam Tư Gia, quả thật là Chanel, cô ta lại dùng kiểu vải dệt dày.

Loại này bị thấm nước thì...

Mà nữ sinh làm đổ cốc nước, hoàn toàn ngớ ra.

Chờ cô ấy lấy lại tinh thần, lập tức lấy khăn giấy muốn lau túi của Lam Tư Gia, kết quả tay cô ấy mới vừa duỗi tới, “bộp” một tiếng, Lam Tư Gia đánh thẳng vào mu bàn tay cô ấy.

“Cút đi.”

Tiếng mắng mỏ này khiến nữ sinh kia cứng đờ tại chỗ.

Nhan Hàm rốt cuộc không ngồi được nữa, cô lập tức đứng lên, cô nhớ cô gái làm đổ nước gọi là Lưu Mẫn, là sinh viên nghèo khó trong lớp, xin chương trình vay nợ sinh viên để đến trường.

Cô thấp giọng nói: “Lam Tư Gia, cô ấy không phải cố ý.”

“Em xin lỗi, em xin lỗi, đàn chị, em thật sự không cố ý.” Lưu Mẫn đứng tại chỗ, vành mắt đỏ bừng.

Lý Viện ở bên cạnh lập tức hét lên: “Nhảm nhí, một câu xin lỗi là được sao? Cái túi này đàn chị Lam mới mua, hôm nay mang theo lần đầu tiên, cái túi hơn hai vạn bị cô làm hỏng hết rồi, cô chỉ xin lỗi một câu thôi à.”

Cả người Lưu Mẫn đều đang run rẩy, hơn hai vạn, hơn hai vạn...

Cô ấy chưa bao giờ biết một cái túi đeo trên người lại phải dùng vụn làm đơn vị để tính toán, ở quê nhà cô ấy, cây cối cha mẹ cô ấy trồng một năm thu nhập cũng chỉ ba vụn.

Đây gần như là thu nhập một năm của cả gia đình Lưu Mẫn.

“Em xin lỗi đàn chị, thật sự xin lỗi chị.” Lúc này Lưu Mẫn hình như ngoài xin lỗi ra thì đã không nói lên được lời nào khác.

Nhan Hàm cũng không nhìn được nữa, cô lạnh lùng nói: “Lam Tư Gia, làm đồ đồ uống quả thật là lỗi của cô ấy, cái túi này tôi giúp cô ấy bồi thường.”

Lúc này trong phòng chợt xôn xao.

Dù sao mọi người đều là sinh viên, cái túi hơn hai vụn, ai dám dễ dàng mở miệng nói giúp bồi thường.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, đột nhiên nở nụ cười, cô ta cảm thấy Nhan Hàm cố ý khoe khoang.

Đúng vậy, cô ta là đàn chị không quan tâm tới người khác, Nhan Hàm chính là đàn chị săn sóc độ lượng.

Vì thế cô ta ung dung nhìn sang Lưu Mẫn: “Vị bạn học này, cái túi này là cô làm bẩn, cô thực sự định để đàn chị Nhan giúp cô bồi thường à.”

“Không, không, không cần, em không cần đàn chị giúp bồi thường, đàn chị Lam chị có thể nhận bồi thường của em theo từng đợt không? Hiện tại em không có nhiều tiền như vậy, em có thể đi làm thêm trả lại cho chị.”

“Làm thêm, chờ chúng tôi tốt nghiệp rồi, đoán chừng cô còn chưa trả hết tiền.” Lý Viện trợn mắt khinh thường, không còn lời nào để nói.

Lúc này Nhan Hàm thật sự hơi tức giận, làm sai quả thật nên đánh, nhưng Lưu Mẫn cũng không phải cố ý, hơn nữa thái độ người ta đã vậy, đám người này không nên giẫm lên người ta nữa chứ.

“Lam Tư Gia, đập người ta xuống không thú vị đâu.”

Cô đề thấp giọng nói những lời này, chỉ có cô và Lam Tư Gia nghe được thôi.

Nhưng Lam Tư Gia nhìn cô, thù mới hận cũ dường như trào dâng, cô ta nói với Lưu Mẫn: “Như vậy đi, đàn chị Nhan các người nói, cô ta uống ba ly rượu, chuyện này chúng tôi cho qua.”

“Nhan Hàm, cậu thật sự quá khách khí rồi, thực ra không cần uống rượu nhận lỗi.”

Ý cười cô ta trong suốt, lại nhìn qua Lưu Mẫn, đột nhiên nói: “Cô gái này rất cần học bổng nhỉ.”

Nhan Hàm nắm chặt bàn tay, cô làm sao không nghe hiểu ý tứ của Lam Tư Gia, loại sinh viên nghèo khó như Lưu Mẫn là người cần học bổng nhất, Lam Tư Gia là người của hội sinh viên, nếu thực sự muốn giở trò trước mặt thầy cô, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cô cười lạnh, nếu chỉ là chuyện giữa cô và Lam Tư Gia, cô đã sớm nhấn đầu cô ta vào trong nồi canh cá trên bàn.

Nhưng còn liên lụy tới người khác.

Vì thế cô gật đầu, nói thẳng: “Tôi uống.”

“Bia cũng không đủ thành ý, nếu không uống rượu trắng đi.” Lý Viện bên cạnh thông thả mở miệng dưới sự ra hiệu từ ánh mắt của Lam Tư Gia.

Thế là Lý Viện đi thẳng qua, thực sự rót rượu trắng vào ba cái ly thủy tinh.

Mỗi cái cô ta rót hơn nửa ly.

Hà Dương Danh ở một bên đứng ra nói: “Tôi uống giúp đàn chị.”

“Để tôi uống, để tôi uống.” Cậu nam sinh Sơn Đông kia nhảy dựng lên.

Tiếp theo ngay cả nữ sinh cũng đứng lên.

Lam Tư Gia nhìn Nhan Hàm, ý cười trên mặt không giữ được nữa, cô ta lạnh lùng nói: “Hay là thôi đi, làm như là tôi ép buộc Nhan Hàm cậu uống rượu ấy.”

Nhan Hàm mặt không biểu cảm, xoay người đi đến bên cạnh, vươn tay cầm ly lên.

Nhưng lúc cô cầm ly lên đang muốn uống, một bàn tay cướp lấy cái ly từ trong tay cô. Đợi khi Nhan Hàm quay đầu, cô trông thấy chàng trai ngựa cổ, im lìm uống hết ly rượu.

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn anh, thấy hầu kết anh lên xuống, cái cổ thon dài bị kéo thành đường thẳng tắp.

Cho đến khi anh uống hết ly này thì cầm lấy một ly khác.

Cứ vậy, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, sắc mặt anh không thay đổi uống hết ba ly rượu kia.

Khi anh uống xong thì quay đầu nhìn sang Lam Tư Gia, giọng anh nặng nề hỏi: “Thú vị sao?”

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp vươn tay lấy ra ví tiền trong túi, ngón tay rút ra một tấm thẻ từ trong cái ví hơi mỏng, anh đưa qua: “Cầm lấy.”

Lam Tư Gia không nhúc nhích, cho đến khi anh cất cao giọng nói: “Tôi bảo cô cầm lấy.”

Lần này Lam Tư Gia rút cuộc vươn tay nhận lấy.

“Rượu tôi đã uống, tiền túi xách cũng trả lại cho cô.”

Anh nói đến đây, đột nhiên cười lạnh một tiếng, tựa như gạt bỏ một câu nói đã vướng mắc trong cổ họng.

“Lần sau cô dám bắt nạt cô ấy nữa, thử xem.”

chương sau thái tử dễ thương lắm, mình sẽ cố đăng chương sau vào ngày mai nhé ^^

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trong căn phòng, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất, một mảnh tĩnh lặng.

Mọi người chẳng dám chớp mắt, hình như sợ bỏ lỡ bất cứ hình ảnh nào.

Nhưng sau khi Bùi Dĩ Hằng nói xong câu đó, anh lạnh lùng liếc Lam Tư Gia một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Đôi chân dài sải bước, anh gần như biến mất tại cửa trong mấy giây.

Nhan Hàm sửng sốt, lập tức đi theo. Vừa rồi khi Lý Viện rót rượu, cô ta chẳng hề khách sáo, rượu trong ba cái ly đoán chừng hơn phân nửa chai rượu.

Đợi người đi khỏi rồi, bàn tay cầm thẻ của Lam Tư Gia run lên.

Rốt cuộc đánh rơi xuống đất.

Lý Viện bên cạnh nhìn qua mọi người trong căn phòng, cô ta không hề biết Bùi Dĩ Hằng và Lam Tư Gia biết nhau, chỉ coi đây là sinh viên mới của lớp một khoa báo chí, cô ta then quá hóa giận nói: “Sinh viên lớp các người thật là hết thuốc chữa, đàn chị Lam biết các người liên hoan, đặc biệt qua đây quan tâm một chút, kết quả thế nào, làm bắn cái túi hơn hai vạn của đàn chị, lại còn có người càn quấy như vậy.”

“Nam sinh kia tên gì? Là thuộc lớp các người phải không, cậu ta tên là gì hả.” Lý Viện thở hển hển hỏi.

Đột nhiên có một nam sinh lên tiếng: “Thay uống rượu cũng không được ư, tiền túi chẳng phải bồi thường rồi à.”

Một câu thốt ra, trong phòng liên vang lên tiếng xôn xao.

Trong đầu Lam Tư Gia rối loạn, cô ta chỉ muốn ra oai phủ đầu Nhan Hàm. Nhưng cô ta không ngờ Bùi Dĩ Hằng đột ngột xuất hiện, hơn nữa anh còn ở trước mặt mọi người khiến cô ta khó xử.

Lúc này trong phòng đã có tiếng xì xào.

Rốt cuộc Lam Tư Gia lấy lại tinh thần, cô ta giữ chặt Lý Viện, ngăn cản Lý Viện nói tiếp.

Sau đó, cô ta đỏ mắt liếc nhìn mọi người một cái, rồi xoay người bước ra ngoài.

Sau khi Lam Tư Gia rời khỏi, nữ sinh khác đi theo cô ta đuổi theo ra ngoài, ngược lại Lý Viện còn ở trong phòng, nhìn bọn họ: “Lớp các người rất ghê gớm, cả cái lớp này đều thuộc dạng không vừa nhỉ.”

Mà lúc này Lam Tư Gia ra ngoài, đứng ở cuối hành lang, đá mạnh một cước vào vách tường.

Khuôn mặt thanh tú đã méo mó đến mức hoàn toàn thay đổi.

Trước kia Bùi Dĩ Hằng hoàn toàn không đối với cô ta như vậy, khẳng định là bởi vì Nhan Hàm. Lam Tư Gia gần như tức giận đến phát điên, từ khi vào đại học cô ta đã không thích Nhan Hàm.

Lần đó trên diễn đàn trường, học viện truyền thông bình chọn hoa khôi của khoa, hoàn toàn không có tên của cô ta.

Không nêu tên Nhan Hàm thì chính là Nghệ Cảnh Hề.

Cho đến khi có một câu trả lời nói rằng, đáng vẻ Lam Tư Gia cũng không tệ, rõ ràng chỉ là một câu đơn giản, lại khiến cô ta vui vẻ không thôi.

Nhưng cô ta còn chưa vui được bao lâu, lại có người trả lời dưới đó, Lam Tư Gia nhiều lắm chỉ là một tiểu mỹ nữ, cùng với loại đại mỹ nhân Nhan Hàm hoàn toàn không thể so sánh.

Hơn nữa lại có rất nhiều người bấm like cho câu trả lời này.

Đúng, chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, nhưng cô ta khó chịu, không thoải mái.

Cô ta chán ghét Nhan Hàm, thế nên cô ta tham gia hoạt động của học viện truyền thông, tham gia hoạt động trong trường, khoe khoang chơi nổi, dốc sức đàn áp Nhan Hàm.

Bạn xem, hiện tại mọi người vừa nói tới học viện truyền thông, ai chẳng biết tới Lam Tư Gia chứ.

Thậm chí năm nay cô ta còn đặc biệt đi tham gia chương trình tivi, thậm chí lúc nhắc tới đại học A sẽ có người nói một câu Lam Tư Gia là hoa khôi trường.

Lam Tư Gia nghĩ rằng cô ta không cần chịu đựng Nhan Hàm nữa, thậm chí còn cho rằng Nhan Hàm đã sớm không thể so sánh với cô ta.

Nhưng cô ta chẳng ngờ, rõ ràng là mình quen Bùi Dĩ Hằng trước, rõ ràng cô ta mới là thanh mai trúc mã với anh, nhưng dựa vào gì anh muốn giúp Nhan Hàm chứ.

Nghĩ đến đây, Lam Tư Gia rốt cuộc lấy ra di động của mình.

Cô ta nhanh chóng tìm một dây số trong danh bạ, bấm gọi. Chưa đến một lúc, bên kia bắt máy, cô ta lập tức ồm ồm hô lên một tiếng: “Dì Trình, cháu là Tư Gia đây.”

.....

Bên này Nhan Hàm đi theo Bùi Dĩ Hằng xuống lầu, ra khỏi quán ăn, tiếp theo nhìn thấy anh hướng về một phía góc đường.

“Cậu có cần gấp gáp vậy không?” Cuối cùng cô vẫn đuổi theo, nhìn anh.

Cái nhìn này khiến cô hơi sửng sốt.

Bởi vì vành mắt anh đã ửng đỏ, đặc biệt là ánh mắt, bóng nước óng ánh, không phải loại trạng thái tỉnh táo, là loại mông lung chuyển choáng.

Anh không phản ứng Nhan Hàm, mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhan Hàm cũng không biết làm sao bây giờ, không dám tùy tiện tóm lấy anh, chỉ đành đi theo anh.

Cho đến khi anh đi tới tiệm tiện lợi 7-11 ở ven đường, đi thẳng vào trong. Nhan Hàm chạy theo vào, nhưng người ta chỉ im lặng lấy ra một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh, chờ anh đi tới quầy thu ngân, lúc chuẩn bị lấy ra di động trả tiền, anh lục lọi trong túi hồi lâu, làm sao cũng không tìm ra được.

Anh còn hơi nghiêng đầu, tự nói: “Di động của mình đâu rồi?”

Nhan Hàm từ trước tới giờ chưa từng thấy dáng vẻ của anh đáng yêu như vậy, trên người chẳng hề có chút lạnh lùng, anh hơi cau mày, dường như thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

“Để tôi trả tiền, để tôi trả.” Nhan Hàm mau chóng nói với nhân viên thu ngân.

Lúc cô lấy ra di động, cô vươn tay kéo ống tay áo của Bùi Dĩ Hằng, dỗ dành anh nói: “Cậu ngoan ngoãn chờ một chút, sắp trả tiền xong rồi.”

Nhân viên thu ngân vẫn luôn nhìn anh, có lẽ cũng cảm thấy đáng vẻ ngoan ngoãn này của anh đặc biệt đáng yêu, thế là bật cười một tiếng khẽ khàng.

Ai ngờ người ta vừa cười một tiếng, anh lập tức nhìn sang đối phương.

Sau đó anh cúi đầu nhìn Nhan Hàm, dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc nói: “Cô ấy cười tôi.”

Chỉ thiếu lấy ngón tay chỉ vào người ta.

Nhan Hàm lập tức xụ mặt, nói với nhân viên thu ngân: “Cô đang cười cậu ấy sao?”

Nhân viên thu ngân sớm đã nhìn ra Bùi Dĩ Hằng say rồi, mau chóng mím môi lắc đầu.

Vì thế Nhan Hàm vươn tay vỗ lưng anh trấn an, dịu dàng nói: “Cô ấy không có.”

“Hừ.” Trong cánh mũi chàng trai phát ra một tiếng hừ lạnh.

Nhan Hàm mau chóng nhìn nhân viên thu ngân, sợ cô ấy lại cười nữa, cũng may nhân viên thu ngân rất nể mặt, kiềm nén nhẫn nhịn, được rồi, rốt cuộc không cười ra tiếng.

Nhưng cô nhân viên ngừng rồi, Nhan Hàm lại hơi có phần không nhịn được.

Muốn cười.

Sao anh có thể đáng yêu vậy chứ.

Cũng may cô cố ý xụ mặt, sau khi trả tiền xong, chuẩn bị kéo anh rời khỏi.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng lại không muốn đi, anh đi tới cửa, đột nhiên thấy chiếc bàn dài và ghế ở bên cạnh, đó là nơi của tiệm tiện lợi để cho khách dùng bữa.

Anh đi qua, ngồi xuống đó.

Nhan Hàm thấy thế, cũng không ép buộc kéo anh đi, mà ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, yên lặng ngồi cùng anh.

Đối diện chiếc bàn dài là một tấm kính, lúc này bên ngoài xe cộ như thoi đưa, đèn xanh đèn đỏ không ngừng thay đổi.

Đèn đỏ dừng, đèn xanh chạy.

Cho đến khi người bên cạnh xoay người qua, mặt đối mặt với cô. Nhan Hàm xoay người theo, cô tưởng rằng anh hơi khó chịu, vì thế lo lắng hỏi han: “Bây giờ cậu còn khó chịu không? Nếu không tôi gọi xe nhé, chúng ta về nhà.”

Nhưng cô vừa muốn vươn tay lấy ra di động, chàng trai đối diện nhẹ nhàng nhích lại gần.

Anh khẽ khàng tựa đầu trên vai cô, Nhan Hàm như bị bấm nút dừng, cố định tại chỗ.

Quần áo cô mặc hôm nay, cổ áo hơi rộng, vốn để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhưng lúc này gò má anh nhẹ nhàng vùi ở cổ cô, hơi thở ấm áp của người đàn ông phả trên làn da cô, hơi nóng lại hơi ngứa ngáy.

Thế giới tựa như hoàn toàn lặng yên trong khoảnh khắc này.

Âm thanh ầm ĩ bên ngoài bị ngăn cách, chỉ còn lại anh và cô.

Cho đến khi Nhan Hàm nghe được tiếng anh, rất trầm thấp nói: “Khó chịu.”

*

Sáng hôm sau, Trần Thần nhìn chăm chăm cánh cửa, miệng cắn háo hức: “Tớ đã gọi mười cú điện thoại cho Nhan Hàm, hôm nay cậu ấy sẽ không tới đâu.”

“Không thì cậu gọi thử lần thứ mười một xem.” Nghe Cảnh Hề rất bình tĩnh, cô đang gõ laptop trên bàn phím, đang chỉnh sửa gì đó.

Trần Thần lại gật đầu, đồng ý nói: “Đúng, để tớ gọi lần nữa.”

Kết quả vẫn không ai nhận máy.

Tiếng chuông vào học vang lên, Nhan Hàm vẫn chưa tới.

Cũng may giáo viên lớp này không điểm danh, thế nên Trần Thần cũng không lo lắng, cô thông thả uống sữa đậu nành, thuận tiện lướt weibo, lướt vòng bạn bè.

Kết quả khi đang lướt weibo, đột nhiên có một nữ sinh cùng lớp gửi tin nhắn cho cô.

Nữ sinh cùng lớp hỏi:[tối qua Nhan Hàm và Lam Tư Gia choảng nhau sao?]

Trần Thần tỏ vẻ mù mờ, đây là tình huống gì?

Sau đó nữ sinh này gửi cho cô một đường link, là bài viết đăng trong diễn đàn trường.

[sinh viên năm nhất bây giờ đều càn quấy, không tôn trọng người khác vậy sao?]

Tiêu đề này rất thu hút người khác, Trần Thần nhìn thấy phần trả lời đã hơn một ngàn tầng lầu.

Sau khi cô bấm vào, thấy chủ thớt nói nguyên nhân trong bài viết chính.

Chủ thớt:[hôm qua tôi nhìn thấy một màn này, quả thực đáng sợ. Lúc ăn cơm gặp phải sinh viên năm nhất đang mở tiệc liên hoan, vì thế đàn chị của đoàn chủ tịch đi qua xem, thuận tiện tâm sự với mọi người. Ai ngờ vừa qua đó, cái túi của cô ấy bị người ta hắt nước dứa. Nhưng mà cái túi này rất đắt, người hắt nước cũng chẳng nói bồi thường, cuối cùng người giúp đỡ lớp này đứng ra nói chuyện, tự mình thay sinh viên này uống ba ly rượu, coi như nhận lỗi với đàn chị. Đàn chị vốn không muốn như vậy, nhưng cái cô giúp đỡ kia khẳng khẳng tự mình uống rượu. Nhưng không ngờ có một nam sinh lớp này tiến vào, trực tiếp giành lấy rượu uống hết, còn nói này nọ đàn chị ức hiếp người khác.]

[nói thật, nếu túi của bạn bị hắt nước bị hỏng như vậy, các bạn không tức giận sao, kết quả cuối cùng còn bị vu cáo thành mình ức hiếp người ta.]

Chủ thớt còn đăng lên một tấm ảnh, tuy rằng logo của cái túi trên ảnh bị che chắn, nhưng ai nấy đều thấy được đó là Chanel.

Quần chúng ăn dứa trở nên xôn xao.

Lầu 2:[làm phiền vạch trần lớp này, loại sinh viên năm nhất này cũng quá TM* không biết tốt xấu.]

(*) mẹ nó

Lầu 3:[đó là Chanel đấy, đau lòng quá, không phải túi của tôi, tôi thấy cũng đau lòng. Nói thật, nếu ai lấy nước dừa hắt vào túi của tôi, tôi nhất định vặn gãy đầu chó của cô ta.]

Lầu 4:[nói thật, các người không cảm thấy sinh viên năm nhất hiện giờ càng ngày càng không có tố chất sao? Trên đường nhìn thấy đàn anh đàn chị làm như không nhận ra, còn cố ý xoay mặt đi thẳng qua. Quả thật hết sức càn quấy, huống hồ làm bẩn túi của người ta, chẳng phải nên bồi thường à? Sao lại là ức hiếp người ta.]

Lầu 5:[được rồi, tôi đã tìm thấy trang web báo giá chính thức của kiểu túi này, 25600. Ha ha, bảo cô ta uống ba ly rượu là ức hiếp cô ta sao? Bảo cô ta uống ba chai rượu cũng còn nhẹ.]

Cơ mà khi tới lầu sáu mươi mấy, đột nhiên xuất hiện một tin tức khác.

Lầu 67:[cái gì gọi là kẻ xấu tổ cáo trước, hôm nay tôi coi như mở mang kiến thức rồi, nếu mấy vị đàn chị định đả nện lớp một báo chí của chúng tôi thành cái lớp tội ác tà trời, vậy tôi cũng sẽ không giúp mấy vị giấu diếm nữa.]

Ở đây lại có người biết rõ sự việc xuất hiện, người chờ ăn dưa nhón nháo.

Lầu 80:[xin lỗi, bởi vì hơi dài cho nên trả lời chậm một chút. Cuối tuần lớp chúng tôi liên hoan, sau đó vị đàn chị này thuộc đoàn chủ tịch hội sinh viên mang theo hai vị bộ trưởng qua đây. Sau khi bọn họ vừa vào, một vị bộ trưởng bảo một nữ sinh lớp chúng tôi nhường chỗ cho phó chủ tịch, lúc nữ sinh này đứng lên, quả thật bất cẩn hắt nước dừa trúng cái túi của phó chủ tịch.]

Lầu 81:[lúc ấy nữ sinh này liền xin lỗi phó chủ tịch, kết quả vị bộ trưởng đại nhân kia không chịu bỏ qua, nói cái túi kia rất đắt. Vậy đó, thế là đàn chị giúp đỡ lớp chúng tôi không nhìn được nữa, đàn chị đã nói cái túi này để chị ấy bồi thường. Kết quả phó chủ tịch lại nói với nữ sinh làm đổ nước, cái túi đắt tiền như vậy, bạn ấy không biết xấu hổ để đàn chị thay bạn ấy bồi thường sao?]

Lầu 85:[vì thế bạn học lớp chúng tôi đã nói bạn ấy nhất định sẽ đi làm thêm bồi thường, hỏi có thể trả góp không. Kết quả bộ trưởng đại nhân tức giận, nói đợi đến khi phó chủ tịch tốt nghiệp, đoán chừng cái túi này cũng chưa bồi thường xong. Sau đó lớp chúng tôi bảo phó chủ tịch giờ cao đánh khê, kết quả phó chủ tịch nói thẳng, đàn chị giúp đỡ lớp chúng tôi uống ba ly rượu trắng thì sẽ cho qua chuyện này. Kết quả khi đàn chị muốn uống thì một nam sinh của lớp chúng tôi đến nơi, trực tiếp giúp đàn chị uống hết, còn đưa ra một tấm thẻ, là tiền bồi thường cái túi.]

Lầu 89:[phó chủ tịch, tôi nhớ chị còn cầm đi tấm thẻ kia mà, là chê chưa thỏa nguyện, còn đăng bài lôi bòn tôi ra.]

.....

Lầu 135:[dài quá, có thể tổng kết ngắn gọn không.]

Lầu 172:[nói ngắn gọn, thực ra chính là thảm án do một cái túi gây ra. Cái túi của phó chủ tịch bị hắt nước, người ta muốn đền, cô ta muốn người ta uống rượu nhận lỗi, kết quả bị một nam sinh làm mất mặt. Đây là một câu chuyện mất thể diện.]

Lầu 201:[tổng kết phía trên chuẩn rồi, nhưng tôi thấy đây là một câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân.]

Lầu 234:[mẹ nó, tôi xin lỗi, tôi tưởng làm bẩn túi không đền, không ngờ là vậy. Nói thật, vị phó chủ tịch này làm trò gì hả? Người ta bồi thường, cô ta không cần, nhất định bảo người ta uống rượu, có bệnh à.]

Lầu 256:[chỉ có tôi cảm thấy đàn chị giúp đỡ rất ngẫu sao? Cái túi hai vụn năm, nói đèn là đèn.]

Lầu 311:[lầu trên nói mình là lớp một báo chí, vậy phó chủ tịch hẳn là học viện truyền thông rồi, tôi tìm danh sách học viện truyền thông, có hai vị nữ phó chủ tịch, cơ mà theo tiết lộ thì chắc là Lam Tư Gia rồi. Cô ta xem gia cảnh không tệ, rất có tiền.]

Trần Thần xem tới đây đã trợn mắt há mồm, nhưng cô nghĩ, hơn một ngàn tầng lầu thì hơi khuếch trương rồi.

Cho đến khi cô lướt tới phần sau, đột nhiên có người đăng lên một tấm ảnh, còn là chụp ngay lúc đó.

Trong tấm ảnh, nam sinh cao thẳng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lam Tư Gia, trong tay cầm tấm thẻ, thoạt nhìn muốn đưa cho cô ta.

Lầu 539:[khoan đã, tôi nhìn khuôn mặt nghiêng của nam sinh này, trông có vẻ là Bùi Dĩ Hằng.]

Lầu 540:[lầu trên +1]

Sau một hàng +1, đột nhiên lại có một nhân sĩ biết chuyện tiết lộ.

[cậu ấy tên là Bùi Dĩ Hằng đó, cơ mà rất trầm lặng, thoạt nhìn không hòa đồng, nhưng tính tình quả thật không tệ, thời điểm quan trọng dũng cảm đứng ra.]

[mẹ nó, thật là Bùi Dĩ Hằng, đại ca lầu trên, bạn thật sự không biết Bùi Dĩ Hằng là ai hả?]

[biết chứ, nam thần mới tới của lớp một báo chí chúng tôi, hot boy của lớp, có điều tôi cảm thấy cậu ấy đủ khả năng làm hot boy của trường.]

Giọng điệu hoạt bát lại nghịch ngợm này, thật sự khiến cho một đám quần chúng ăn dưa đều kinh ngạc.

Cho đến khi có người đăng lên một tấm ảnh từ Baidu bách khoa toàn thư.

“Bùi Dĩ Hằng, nam, tuyển thủ cờ vây chuyên nghiệp, hiện nay là cửu đẳng chuyên nghiệp trong làng cờ vây, đứng nhất thế giới. Nội trong năm 2016 đoạt liền ba giải ‘Giải vô địch thế giới cúp Bách Linh lần 3’, “Giải vô địch thế giới cúp Thế Tôn lần 5’, “Giải vô địch thế giới cúp Thiên Tinh lần 7’...”

[bạn học lâu trên, bây giờ bạn khẳng định bạn thật sự biết Bùi Dĩ Hằng là ai sao?]

Đừng nói bạn học lâu trên giật mình, khi Trần Thần nhìn tới đây, một hớp sữa đậu nành uống vào miệng bị phun ra.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh nhìn cô một cái, mau chóng dời máy tính của mình sang bên cạnh.

Khi Trần Thần đang muốn lau miệng, chỗ trống bên cạnh chợt có người ngồi xuống.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Cô có điểm danh không?”

Trần Thần không trả lời cô, mà trực tiếp nhét di động vào trong tay cô.

Nhan Hàm không hiểu ý cô bạn, lại hỏi: “Tớ hỏi cô có điểm danh không?”

Nhưng Trần Thần ấn đầu cô để cô cúi đầu nhìn màn hình di động của mình, cho đến khi đầu Nhan Hàm gục xuống, màn hình đúng lúc dừng tại tấm ảnh từ Baidu bách khoa toàn thư.

Ảnh đi cùng thông tin đúng lúc là một tấm ảnh đánh cờ, người đàn ông mặc âu phục áo vét, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng, anh đang vươn tay đặt quân cờ đen trên bàn cờ, ngón tay thon dài trắng nõn, xinh đẹp đến mức khiến người ta lóa mắt.

Nhan Hàm nhìn chăm chăm tấm ảnh này, hồi lâu vẫn chưa nhúc nhích.

Bởi vì ánh mắt cô dừng tại câu cuối cùng.

[từ tháng 1 năm 2015 đến nay, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng đã đứng nhất thế giới liên tục bốn mươi sáu tháng.]

—

Lời tác giả:

Nhìn thấy thái tử say rượu, tiểu tiên nữ: đáng yêu quá, muốn ngày...

Sau đó, sẽ không có sau đó.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Nhan Hàm, cậu không sao chứ.”

Trần Thần thấy cô giống như người ngớ ngẩn, nhìn không được kéo tay áo của cô, nếu không phải giáo viên trên bục giảng đang giảng bài hết sức hăng say, Trần Thần chỉ sợ thật sự muốn đứng lên lắc cho cô bạn tỉnh táo.

Lúc này Nhan Hàm rốt cuộc có phản ứng, cô quay đầu chậm chậm, nhìn Trần Thần.

Nhan Hàm chớp mắt, lông mi dài dày đặc run run trên mí mắt, cô rất cuộc thấp giọng hỏi: “Là Bùi Dĩ Hằng sao?”

“Tớ lại chưa từng thấy khuôn mặt của cậu ta, cậu không phải đã thấy rồi ư?” Trần Thần thấp giọng nói.

Quả thật Bùi Dĩ Hằng trước đó luôn đeo khẩu trang.

Nhan Hàm lại cúi đầu, nhìn thoáng qua tấm ảnh đi cùng bài viết Baike bách khoa toàn thư kia, anh mặc âu phục màu đen, sắc mặt điềm tĩnh chín chắn, con người đen láy sâu sắc kia lộ ra vẻ kiên định.

Hóa ra, tại cuộc thi đấu cờ vây chính thức, anh là như thế này.

Nhưng mạch suy nghĩ của Nhan Hàm lại đột nhiên bay về tối hôm qua.

*

Sau khi ngồi thật lâu ở tiệm tiện lợi, Nhan Hàm rốt cuộc lên tiếng gọi người, nhờ dành anh lên xe. Cô còn sợ trong xe ngột ngạt, khiến anh không thoải mái, nhờ bác tài mở ra cửa sổ trước sau.

Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi yên, ai ngờ bác tài lái xe hơi ẩu, đầu anh nghiêng về phía cô.

Thoáng cái tựa trên vai Nhan Hàm.

Màn đêm bao phủ, ngoài cửa sổ xe đủ loại ánh đèn đan xen vào nhau, ánh sáng nhấp nháy tựa như nước chảy lướt qua gò má cô, hõm vai cô hơi nặng nề, nhưng cô chẳng hề động đậy.

Câu khó chịu ban nãy, giờ phút này giống như còn quanh quẩn trong đầu.

Bác tài nhìn họ qua kính xe, thấp giọng nói: “Uống say?”

Nhan Hàm không nhúc nhích, chỉ khẽ khàng đáp lại một tiếng.

Bác tài rất nhiệt tình, nói: “Trở về nấu canh giải rượu, hồi trẻ tôi cũng thích uống rượu dữ lắm, vợ tôi lúc nào cũng than phiền, cơ mà lần nào cũng nấu canh giải rượu cho tôi.”

Đợi đến khi tới cửa tiểu khu, lúc Nhan Hàm gọi anh xuống xe, mới vừa vươn tay muốn kéo anh đi ra, không ngờ người ngồi tại chỗ ngồi lại ngoan ngoãn để cô dắt đi.

Tay anh nắm lấy tay cô, có chút nóng hổi khiến trái tim cô khẽ run.

Thực ra anh rất ngoan, uống rượu xong cũng không quấy phá, ngoan ngoãn theo cô lên xe, theo cô về nhà. Thậm chí ngay cả lúc xuống xe, còn ngoan ngoãn nắm tay cô, đi theo cô vào thang máy.

Trong thang máy, Nhan Hàm nhìn anh, thấp giọng nói: “Lát nữa về nhà, tôi nấu canh giải rượu cho cậu được không.”

Con người anh nhuộm một lớp nước óng ánh, im lặng nhìn cô.

Nhan Hàm đột nhiên nhoẻn miệng cười, vươn tay véo nhẹ má anh một cái, khẽ nói: “Sao cậu ngoan thế, gọi một tiếng đàn chị đi.”

Anh hình như chưa gọi cô là đàn chị lần nào.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng lẳng lặng nhìn cô, Nhan Hàm cảm thấy bắt nạt một người uống say cũng chẳng có ý nghĩa gì. Kết quả cô vừa thu về bàn tay mình, chàng trai im lặng đột ngột sáp lại gần.

Bởi vì hai người bỗng nhiên đứng quá gần nhau, ngay cả chóp mũi cũng sắp chạm vào.

Nhan Hàm sợ đến mức mở to hai mắt.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười ha ha, sau đó thông thả bắt chước dáng vẻ của cô, chìa tay véo miếng thịt mềm trên má cô, dè thấp giọng nói: “Nào, gọi một tiếng anh đi.”

.....

Giọng nói anh trầm thấp động lòng người, vang lên trong thang máy, âm thanh lọt vào lỗ tai tựa như gõ vào trong lòng cô.

Ánh mắt anh còn nhìn cô chăm chăm, đuôi mắt xếch lên, ngay cả bờ môi cũng nhếch lên một độ cong, loại khí chất chín chắn lạnh nhạt trên toàn thân sớm đã bị mùi rượu đầy người tách ra, cô không nghĩ tới, có một ngày, mình lại thấy được chút vẻ phóng túng trên người anh.

Như là thiếu gia trác táng dạo chơi nhân gian.

“Đình” một tiếng vang nhỏ, rớt cuộc phá vỡ tình thế bế tắc giữa hai người, Bùi Dĩ Hằng mù mờ quay đầu, nhìn thang máy.

Hình như anh không hiểu tại sao cánh cửa này lại mở ra.

Nhan Hàm thở nhẹ một hơi, cô cảm thấy nếu mình bị anh tiếp tục nhìn chăm chăm như thế, e rằng cô thật sự phải...

“Đến nhà rồi.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô.

Nhan Hàm còn chưa lấy lại tinh thần, anh đã kéo cô ra khỏi thang máy. Chờ đi đến cửa nhà anh, anh bấm mật mã, rất thản nhiên mở cửa ra, sau đó kéo cô vào trong.

Mãi cho đến khi anh kéo Nhan Hàm vào phòng ngủ của mình, cô rất cuộc lấy lại tinh thần.

“Bùi Dĩ Hằng...” Cô hơi cất cao giọng, hô một tiếng.

Chàng trai đi đằng trước hơi quay đầu, anh có chút kinh ngạc, dịu dàng nói: “Nên đi ngủ.”

Nhan Hàm: “...”

Cô mở to hai mắt, thấy anh thả tay mình ra, rồi vươn tay cởi áo khoác trên người anh, Nhan Hàm rất cuộc không nhận được, xông qua đè lại bàn tay anh.

Cô dính sát trong lòng anh, bàn tay đè lên mu bàn tay anh.

Cho đến khi Nhan Hàm ngẩng đầu, ánh mắt gần kề nhìn lên, thấp giọng nói: “Tôi thấy đi ngủ không cần cởi đồ cũng được mà.”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn cô, đột nhiên bữu môi: “Nhưng mà không thoải mái.”

Vậy nên anh uống say rồi là như vậy ư?

Muốn nói anh quấy phá người khác, nhưng người ta còn không phải ngoan ngoãn để dặt về sao, hơn nữa nói năng mạch lạc, ngay cả lý do cởi quần áo cũng hợp lý.

Nhưng muốn nói anh không say, hành động tác phong của anh, cùng với anh lúc thường là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Không đâu, cậu nằm xuống trước đi.” Nhan Hàm dỗ dành anh nằm xuống trước, kết quả anh nắm tay cô, vẫn chưa buông ra.

Thế là Nhan Hàm lại dịu dàng nói: “Cậu nằm ngoan ngoãn đi, tôi đi làm canh giải rượu cho cậu được không.”

Nhưng vừa nói xong, anh vẫn không buông tay.

“Cậu thả tay ra được không?” Nhan Hàm nhỏ giọng thương lượng với anh.

Không ngờ cô vừa dứt lời, hai tay anh đột nhiên kéo tay cô, lấy lòng bàn tay cô gối lên bên tai, nhẹ nhàng mà không đè nặng.

Đợi khi Nhan Hàm nhìn qua, anh đã nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Không uống canh giải rượu, em đừng đi.”

Anh, sao đột nhiên dính người đến thế.

*

Trần Thần gọi Nhan Hàm mấy lần, mới gọi được người này về: “Cậu suy nghĩ gì đó, nghiêm túc như vậy.”

Nhan Hàm thở dài một hơi, tối qua sau khi cô nhìn anh ngủ rồi, mới nhẹ nhàng rút tay mình về, cô vốn định về nhà ngủ. Kết quả trở về nhà tắm

rửa, cô lại nhớ tới lần trước, người ta ngủ lại trên sofa nhà cô cả đêm.

Hiện giờ ba ly rượu kia là anh uống thay cô, theo lý thuyết cô cũng nên chăm sóc anh.

Vì thế tắm rửa xong, Nhan Hàm quay trở lại nhà anh, may mà cô còn nhớ mật mã.

Bùi Dĩ Hằng ngủ rất ngoan, vẫn duy trì dáng vẻ ban nãy sau khi cô rời khỏi, chẳng hề nhúc nhích. Thế là Nhan Hàm yên tâm đi ra, ôm lấy tấm chăn mình mang qua, ngoan ngoãn ngủ một đêm trên sofa nhà anh.

Buổi sáng khi thức dậy, cô nhìn di động, đã qua giờ vào học một chút.

Trước đó Trần Thần có gọi tới, bởi vì cô đặt chế độ im lặng, nên không bắt máy. Thế là cô vội vàng vàng vàng chạy tới trường.

Nhưng không ngờ sau khi tới trường, còn có bất ngờ lớn vậy chờ đợi cô.

Trần Thần đột nhiên nói: “Lúc trước cậu nói người ta bị bỏng, cậu thật sự không biết cậu ta là Bùi Dĩ Hằng à.”

“Ờ, không biết.” Nhan Hàm thờ ơ nói.

Trần Thần tỏ vẻ khiếp sợ, đột nhiên lại thấp giọng nói: “Còn bài viết thảo luận chuyện này là thật sao? Tối qua cậu thực sự xâu xé với Lam Tư Gia à?”

“Nữ sinh trong lớp bắt cần hắt đồ uống trúng túi của cô ta.” Nhan Hàm xoa mi tâm, cô không ngờ đối phương lại còn trả cho cô một bộ kẻ xấu tố cáo trước.

Thực ra cô rất không hiểu đối phương đăng chuyện này lên là có ý gì.

Là muốn thông qua bàn phím để bạn học trong trường lên án cô ư?

Nhan Hàm liền nở nụ cười, sinh viên đại học A dù gì cũng có tố chất rất cao, mặc dù dùng bàn phím lên án, cũng đều là lên án một cách văn minh. Là một blogger mỹ thực nổi tiếng hiện giờ, anh hùng bàn phím mà cô từng gặp, e rằng còn nhiều hơn Lam Tư Gia.

Nếu Lam Tư Gia cảm thấy chút chỉ trích này có thể làm gì được cô, Nhan Hàm thật rất nghi ngờ, cô ta rốt cuộc làm sao thi đậu đại học A.

Chẳng qua, mâu thuẫn lớp một báo chí lần này hiển nhiên đều là việc nhỏ.

Bởi vì sự việc đã lan ra tới weibo.

Sau khi có người nhận ra Bùi Dĩ Hằng trong bài viết, thế là bài này lập tức bị chuyển sang weibo.

Một trái nhãn:[hiện tại Bùi Dĩ Hằng thế mà học tại đại học A, các người dám tin không? Nếu không có ảnh chụp làm chứng, tôi thật sự không ngờ cậu ấy sẽ đi học, chẳng trách dạo này cậu ấy vẫn chưa tham gia thi đấu, cậu ấy định nghỉ thi đấu ư? Đừng mà, cậu ấy mới bao nhiêu tuổi chứ.]

Người tiết lộ chuyện này, trực tiếp chuyển hình ảnh sang đây luôn.

Đặc biệt tấm ảnh đưa thẻ của Bùi Dĩ Hằng, mũ và khẩu trang anh đều không mang, thế nên mặc dù chỉ chụp một bên mặt, nhưng rất nhiều fan nhìn một cái là nhận ra ngay.

[tôi còn luôn mắng viện cớ vây, tin lời đồn giang hồ, nói cậu ấy mâu thuẫn với viện cớ vây mới không tham gia thi đấu, vậy nên hóa ra cậu ấy đi học sao?]

[việc này cũng giấu kỹ quá, quả thực không thể tin vào mắt mình.]

[a a a a a, tôi chính là sinh viên đại học A, xin cho tôi biết cậu ấy ở lớp nào thế, tôi lập tức, ngay tức khắc, bây giờ phải đi tình cờ gặp mặt.]

.....

[là một nhân sĩ biết chuyện tôi nói thêm một chút, từ khi nhập học đến nay cậu ấy luôn đội mũ và đeo khẩu trang, trước đó lại có người đồn đãi nói cậu ấy vì gương mặt bị bỏng nên mới đeo khẩu trang, cho nên chẳng có ai liên hệ cậu ấy với Bùi Dĩ Hằng, cho rằng chỉ là cùng tên.]

[mặt bị bỏng? Phiền hãy nhìn khuôn mặt của chúng tôi, đó là khuôn mặt thống nhất thẩm mỹ giới cờ vây.]

Thế là tên của Bùi Dĩ Hằng nhanh chóng lên hot search trên weibo.

Lại trong vòng một tiếng đồng hồ, vọt thẳng tới top mười.

Sau khi tan học, bởi vì các cô chỉ có hai tiết buổi sáng, Trần Thần hỏi cô: “Bây giờ cậu trở về sao?”

“Ừm, trở về có chút chuyện.” Nhan Hàm lơ đãng nói.

Trần Thần lập tức nói: “Khi nào thì sắp xếp bọn tớ cùng ăn một bữa cơm với thầy Bùi đây, tớ còn chưa từng gặp được danh nhân còn sống đâu.”

.....

Rốt cuộc Nghệ Cảnh Hề bên cạnh cất tiếng: “Cậu vẫn nên im miệng đi.”

Dọc đường đi, Nhan Hàm đều nghĩ đến vấn đề này, cậu ấy là Bùi Dĩ Hằng đó, đứng đầu thế giới làng cờ vây hiện nay.

Lần trước cô hỏi anh thế nào nhỉ.

Đúng, cô có phải từng hỏi anh về vấn đề này không.

Nhan Hàm che mặt mình, vậy nên cậu ấy nhất định cho rằng mình là đồ ngốc rồi.

Ha ha.

Nhưng cô lại hơi bức bối, đúng, cô không quan tâm tới cờ vây cho lắm, nhưng tại sao anh không nói với cô.

Cái loại bức bối này còn mang theo khó chịu.

Chính là có chút thế này, quan hệ chúng ta tốt vậy, cậu lại còn gạt tôi, hại tôi giống như đồ ngốc ấy.

Nhan Hàm mang theo tâm trạng vừa ảo não vừa khó chịu, rốt cuộc tiến vào thang máy lên lầu.

Chờ cô bước ra thang máy, đúng lúc cánh cửa đối diện mở ra.

Một bóng dáng mặc áo khoác màu trắng sữa, từ trong cửa đối diện đi ra, trên đầu anh là mái tóc rối chỉ khô một nửa, toàn thân nằm trong vẻ khoan khoái thoải mái mới vừa tắm xong.

Khi anh xoay người, đúng lúc nhìn thấy Nhan Hàm.

Thế là hai người bốn mắt nhìn nhau, lại không ai mở miệng nói trước.

Ánh mắt Nhan Hàm cứ chớp như vậy, rốt cuộc nghẹn ra một câu.

“Thầy à, còn thu nhận tôi không?”

—

Lời tác giả:

Thái tử: là thu nhận kiểu nội đệ tử ư?

Nhất thiết đừng chọc người ngoài lạnh trong nóng, buông thả rồi là không có giới hạn.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Khi Bùi Dĩ Hằng tỉnh lại, tuy rằng bức màn được kéo kín mít, nhưng bên ngoài hiển nhiên đã hừng sáng hồi lâu. Anh dụi hai mắt mình, đầu giống như bùng nổ, rất nặng nề cũng rất khó chịu.

Anh không phải chưa từng say, hồi trước có một lần thi đấu thua trận, hơn nữa thua cho một tuyển thủ không tiếng tăm.

Lúc ấy truyền thông đưa tin khắp nơi, giống như đây là một chuyện thác trời sụp xuống.

Ban đầu chỉ là tâm tình anh có chút không tốt, nhưng sau đó bị truyền thông khuếch đại như vậy, anh quả thật rất phiền muộn.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng từ nhỏ tính tình đã rất trầm lắng, anh không phải loại người dễ dàng bày tỏ vui buồn trong lòng. Bởi vậy cho dù là bố mẹ hay thầy cô, đều chỉ coi đây là một lần thất bại bình thường mà thôi.

Kết quả Cao Nghiêu lén trộm một chai rượu Mao Đài trong nhà ông nội cậu ta, hơn nữa là loại hai mươi năm.

Hai người kia thường xuyên uống chút rượu bia, còn Bùi Dĩ Hằng trước nay chưa từng uống, nhưng lần đó một mình anh uống hơn nửa chai, đương nhiên là say đến mê man bất tỉnh.

Nhưng sau khi anh tỉnh lại, Trình Tân Nam đặc biệt dặn dò anh, sau này đừng uống rượu.

Đặc biệt ở bên ngoài, lúc ở cùng những người trong giới cờ vây, nhất thiết đừng uống.

Bùi Dĩ Hằng chỉ cho là tửu lượng của mình quá kém, nên bọn họ mới căn dặn như vậy. Sau đó anh quả thật bớt uống rượu bia, tuy rằng trong giới kỳ thủ chuyên nghiệp người uống rượu không ít, nhưng Bùi Dĩ Hằng ít khi đụng vào.

Dù sao thứ rượu bia này, không chỉ tổn hại thân thể, mà còn tổn hại não bộ.

Tính ra đây là lần thứ hai anh uống rượu.

Bùi Dĩ Hằng vào toilet tắm rửa, cái đầu giống như vừa mới đứng dậy hơi choáng váng, nhưng vẫn còn hơi hỗn loạn. Sau khi tắm rửa xong, anh dùng khăn mặt sạch sẽ tùy tiện lau tóc, rồi bước đến phòng khách rót một cốc nước cho mình.

Đợi khi anh nhìn trên di động thì đã có mười mấy cuộc gọi nhờ từ Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, ngón tay anh hơi khựng lại.

Lúc anh bấm mở WeChat, xem lại bản ghi chép cuộc trò chuyện của hai người họ.

Đặc biệt thấy đăng lên tấm ảnh kia, chính là lúc anh đưa thẻ cho Lam Tư Gia, bờ môi hơi mím lại. Thực ra tối qua khi anh đi qua, không đeo khẩu trang và mũ, Nhan Hàm nói rất đúng, nếu anh muốn thích ứng cuộc sống đại học, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.

Khi anh đang suy tư thì đột nhiên di động vang lên.

Ba chữ Giản Cận Huyền chớp nháy trên màn hình.

Đợi khi anh nổi máy, còn chưa kịp mở miệng, bên kia đã cười ra tiếng trước.

Giản Cận Huyền nói: “Chị còn suy nghĩ, tiểu thiếu gia của chúng ta còn muốn cải trang vi hành bao lâu, không ngờ nhanh như vậy đã lộ rồi.”

Bùi Dĩ Hằng nghe giọng điệu hả hê của cô, giọng anh khàn khàn nói: “Còn việc gì nữa không? Không có gì tôi cúp máy trước đây.”

“Sao lại lạnh nhạt với sư tỷ hả, chị gọi là để chúc mừng cậu, mừng cậu lên hot search.” Giọng Giản Cận Huyền thoải mái tùy ý, dù sao chính là giọng điệu “tôi rất cuộc xem được trò hay”, cô nói, “Còn nữa lãnh đạo của viện cờ vây đã gọi điện cho chị, nói bảo chị khuyên nhủ cậu, nhanh chóng trở về tham gia thi đấu, bằng không vị trí đứng nhất thế giới của cậu thật không giữ nổi.”

Tên Bùi Dĩ Hằng vừa nằm trên hot search, bên Giản Cận Huyền còn có vô số người đến dò la tin tức.

Có tiền bối trong giới cờ vây, cũng có người cùng lứa với cô, đương nhiên còn có một số kỳ thủ cùng thế hệ với Bùi Dĩ Hằng. Giản Cận Huyền lớn hơn Bùi Dĩ Hằng sáu tuổi, hai mươi lăm tuổi trong giới cờ vây coi như là một tiền bối.

Tính cách cô phóng khoáng, bình thường quen biết bạn bè rộng rãi, hơn nữa ai cũng biết cô là sư tỷ của Bùi Dĩ Hằng, tìm cô nghe ngóng tin tức là chuẩn rồi.

Đối phương lâm vào trầm lặng.

Ngay khi Giản Cận Huyền tưởng rằng anh sẽ không trả lời, bên kia thản nhiên lên tiếng: “Không biết.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cốc nước trước mặt, ngón tay anh đặt trên cốc, anh cup mí mắt, thấp giọng nói: “Tôi cũng không biết.”

Giống như đang tìm một đáp án.

Trước đây anh thích cờ vây, có khát khao chiến thắng mãnh liệt, thế nên cuộc sống của anh dường như chỉ còn lại cờ vây. Ngoại trừ bạn thân chơi từ hồi bé, rốt cuộc không có người bạn thân nào khác.

Bắt đầu từ tiểu học, những đứa trẻ khác cuối tuần có thể chơi đùa, anh thì đánh cờ.

Anh bước vào thế giới người trưởng thành quá sớm, thơ ấu của người khác là màu sắc rực rỡ, thơ ấu của anh chỉ có đen trắng thuộc về anh.

Thực ra bố mẹ cũng không thúc ép anh chuyên tâm với cờ vây, mà là anh thích, thật sự yêu thích.

Trong quan điểm của anh, những trò chơi bọn nhỏ chơi hồi thơ ấu, chẳng có cái nào so sánh được với cờ vây. Đối với anh, trên đời này chẳng có chuyện nào thú vị hơn cờ vây.

Nhưng khi anh quá chuyên tâm thì sẽ lơ là người bên cạnh.

Đợi khi anh quay đầu lại, dường như rơi vào một loại tự phủ định, anh thích cờ vây vậy, thật sự chính là mọi thứ của anh sao?

Giản Cận Huyền biết giới hạn của anh, người hay phóng khoáng hiếm khi suy nghĩ nhạy cảm nói: “A Hằng, cậu biết không? Thực ra người chị hâm mộ nhất chính là cậu.”

“Đối với bọn chị, dẫn thân vào cờ vây, giống như là số phận đã định trước. Còn A Hằng cậu, cũng là người đứng ở đỉnh cao đã định trước, cậu

mới mười chín, đã giành được rất nhiều thành tựu mà rất nhiều người cả đời này cũng không đoạt được.”

“Cho nên A Hằng, hãy hưởng thụ cuộc sống của cậu đi, mặc dù không nhìn thấy tương lai, nhưng nếu đã nhận định lựa chọn của mình thì hãy đi tiếp.”

Lời nói của Giản Cận Huyền, cho đến khi cô cúp máy vẫn quanh quẩn trong đầu anh.

Sau đó là lớp trưởng thận trọng gửi WeChat qua, nói với anh, sáng nay giáo viên điểm danh. Nhưng bảo anh đừng lo lắng, tuy rằng anh không tới đi học, trong lớp đã có nam sinh giúp anh điểm danh.

Cuối cùng lớp trưởng còn dè dặt gửi kèm một công thức nấu thuốc giải rượu.

Bùi Dĩ Hằng nhìn công thức trên di động, khẽ cười một tiếng, nhưng khi anh quay đầu lại, trông thấy một tờ giấy đè lại trên bàn ăn.

“Trong tủ lạnh có canh giải rượu tôi đã làm, sau khi tỉnh dậy nhất định phải uống, giữ lạnh, không cần hâm nóng.”

Sau đó Bùi Dĩ Hằng đi tới tủ lạnh, kéo cửa tủ lạnh mở ra, trông thấy một cái chai thủy tinh nhỏ, trên đó có dán một tờ giấy ghi chú.

“Canh giải rượu ô mai hạt sen.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy trên tờ giấy ghi chú vẽ một nụ cười thật to, khoe môi anh cong lên.

Chờ anh uống xong, thay quần áo, khi chuẩn bị trở về trường đi học, mới vừa ra cửa thì thấy cô gái từ trong thang máy đi ra.

“Thầy à, còn thu nhận tôi không?”

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, trong đầu nghĩ tới lời nói ban nãy mà Giản Cận Huyền nói với anh.

Nếu nói trước kia cuộc sống của anh chỉ có cò vây, nhưng giờ phút này, anh bắt đầu có thứ khác.

Anh đứng tại chỗ, yên lặng nhìn Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Em qua đây.”

Nhan Hàm chậm chậm đi qua, chờ khi đến trước mặt anh, trên mặt cô còn mang theo chút rối rắm, dường như đang nghĩ nếu ngộ nhờ cậu ấy không định nhận mình làm đệ tử, rốt cuộc mình nên nói thế nào thuyết phục cậu ấy đây.

Kết quả Nhan Hàm vừa đứng lại trước mặt anh, cô chớp mắt, thấp giọng hỏi: “Cậu thật là Bùi Dĩ Hằng ư?”

Nhưng vừa dứt lời, chàng trai vươn tay ôm lấy cô, một bàn tay anh giữ lấy eo cô, tay kia thì đặt trên cổ cô, sức lực mạnh mẽ đưa cô vào lòng.

Chớp mũi Nhan Hàm đột ngột không kịp đề phòng dè trong lồng ngực anh.

Hơi thở ấm áp như vậy giống y như tối qua, chỉ thuộc về người trước mặt này.

Trên người anh còn mang theo mùi hương khoan khoái dễ chịu mát lạnh, mê người như vậy, tựa như có thể mê hoặc tâm trí con người.

Rốt cuộc chàng trai nhẹ nhàng cất tiếng trên đầu cô, trong giọng nói còn mang theo chút khàn khàn của dư vị: “Nhan Hàm.”

Trái tim Nhan Hàm đập thành thịch, từ khi bị anh kéo vào lòng, nhịp đập của cô liền nhanh hơn một chút. Mà khi anh cất tiếng gọi tên cô thì

nhịp đập đã lên đỉnh điểm.

Loại dao động không thể khống chế này, là sự xa lạ cô chưa từng trải qua.

Rốt cuộc, Nhan Hàm vội vàng lên tiếng, giọng nói rất khô khan: “Cậu có phải còn khó chịu không, cảm giác vật vờ chắc là không thoải mái, canh giải rượu tôi nấu cho cậu cậu đã uống hết chưa?”

Cô tựa trong lòng anh lải nhải, giống như sợ mình không mở miệng thì phải đợi Bùi Dĩ Hằng lên tiếng.

Cô nói tiếp: “Nếu canh giải rượu không hiệu quả, tôi làm văn thẩn cho cậu nhé, buổi sáng cậu thức dậy chắc là chưa ăn gì đâu nhỉ.”

“Được rồi.” Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc thấp giọng ngắt lời cô.

Cầm anh khẽ khàng tì trên đỉnh đầu cô gái, anh có thể cảm nhận được sự khẩn trương của cô, thế nên anh vươn tay vuốt nhẹ sau lưng cô, thấp giọng nói: “Đừng sợ.”

“Chúng ta cứ từ từ.”

*

Sau khi Nhan Hàm trở về, cô nằm rất lâu trên sofa, nằm ôm gối đầu lăn qua lộn lại.

Anh hình như đối với cô rất khác, phải rồi.

Là loại khác biệt như cô nghĩ.

Nhưng cô thì sao, Nhan Hàm vươn tay sờ lồng ngực mình, nhịp tim đập như trống đã hoàn toàn biến mất.

“Em đang ở nhà.” Cô bắt điện thoại, giọng dịu dàng.

Cho đến khi nghe người bên kia nói xong, cô hơi kinh ngạc nói: “Bây giờ ư?”

Nhan Hàm bật dậy từ sofa, thấp giọng nói: “Được thôi.”

Một tiếng sau, Nhan Hàm mặc áo sơ mi và váy chữ A màu đen đứng ở cửa khu chung cư, một chiếc xe màu đen chạy tới, chậm chậm dừng lại bên cạnh cô.

Sau khi Nhan Hàm lên xe, cô nhìn tài xế đằng trước mấy lần.

Tài xế cười nói: “Ngài Nhan ở công ty có chút việc, mời cô đi thẳng tới công ty.”

Nhan Hàm không để ý, gật đầu, lúc này đã hơn ba giờ chiều, đợi đến khi tới công ty, bởi vì dọc đường kẹt xe một chút, tới nơi thì đúng năm giờ.

Thực ra Nhan Hàm rất ít khi đến công ty, cô đi theo tài xế vào thang máy.

Chờ khi đến tầng cao nhất, thư ký cười gọi một tiếng cô Nhan, rồi đứng dậy đưa cô vào văn phòng phía sau. Thư ký gõ cửa hai cái, bên trong hình như đáp một tiếng.

Sau khi cửa mở ra, Nhan Hàm thấy người trong văn phòng, thế mà còn có không ít người.

Người đàn ông vốn đứng tại cửa sổ quay đầu nhìn Nhan Hàm, anh chỉ vào một cái bàn trong văn phòng, thấp giọng nói: “Em ngồi đây chờ một lát trước, anh sắp xong rồi.”

Mọi người đều nhìn về phía cô, Nhan Hàm cảm thấy hơi lúng túng, giống như thoáng cái trở về hồi sơ trung.

“Sao thế?” Người đàn ông cao lớn bên cửa sổ khẽ cười một tiếng, hình như sức nhớ ra gì đó, anh nói với thư ký, “Lấy bánh ngọt cho em ấy, em ấy thích ăn.”

Những người khác sau khi nghe xong liền nở nụ cười.

Bầu không khí trong văn phòng vốn căng thẳng, giờ đây đã xua tan.

Nhan Hàm lập tức nói: “Bây giờ em không thích ăn nữa.”

Nhưng cô thấy ở đây hình như đang tiến hành một cuộc họp rất quan trọng, vì thế cũng không nhiều lời, ỉu xiu ngồi cạnh bàn làm việc.

Nhưng khi cô nhìn thấy vật đặt trên bàn thì bĩu môi.

CEO, Nhan Chi Nhuận.

Giờ phút này Nhan Chi Nhuận đứng bên cửa sổ rồi cuộc chậm rãi đi tới cạnh bàn, anh hơi tựa vào mép bàn, hai đôi chân dài tùy ý vắt qua, dáng dấp rõ ràng tùy ý, nhưng có loại khí chất khó hiểu, khiến mọi người trong văn phòng này đều lấy lại tinh thần, lắng nghe anh nói từng chữ.

Cũng may cuộc họp này mau chóng chấm dứt sau khi Nhan Hàm tới.

Cô thư ký cũng bưng vào bánh ngọt đã chuẩn bị xong, bánh mousse chanh, quả thật là món cô thích nhất.

Mùi vị chua ngọt này có cảm giác vừa vào miệng liền tan chảy.

Cô vừa lấy thìa ra, kết quả còn chưa ăn miếng nào, Nhan Chi Nhuận đột nhiên ném qua một thứ, trầm giọng nói: “Em ký đi.”

“Gì vậy?” Nhan Hàm đang muốn vươn tay mở ra.

Nhưng Nhan Chi Nhuận lại lật tới trang cuối cùng của hợp đồng, chỉ có chỗ ký tên.

Anh thấp giọng nói: “Chuẩn bị bán em đó, ký tên đi.”

Nhan Hàm nhìn anh đưa bút qua, cô khẽ cười một tiếng, chẳng hề do dự ký lên đó.

Chờ sau khi Nhan Hàm ký xong hết, Nhan Chi Nhuận mới để cô xem hợp đồng.

Nhan Hàm vốn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, lúc này cô thấy rõ ràng, kinh ngạc nói: “Đây là một xưởng rượu.”

“Lâu đài thế kỷ mười chín, cũng là một xưởng rượu, anh mua lại vốn định làm quà sinh nhật hai mươi tuổi tặng em, cơ mà tặng trước cũng không sao.” Nhan Chi Nhuận đẩy nắp bút, vươn tay sờ má cô.

Nhan Hàm chớp mắt, nhanh chóng tìm kiếm trên hợp đồng, cho đến khi cô nhìn thấy giá cả 16 triệu đô la Mỹ, đầu óc cô bỗng chốc mù mờ.

Lâu đài gần mười mấy triệu.

“Tại sao anh tặng em cái này?” Nhan Hàm thật sự mù mờ.

Ngay khi cô hỏi câu này, cánh cửa văn phòng của Nhan Chi Nhuận lại bị mở ra.

Nhan Minh Chân tiến vào, sắc mặt vốn tươi cười, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Hàm, bà hơi đình trệ.

Nhan Chi Nhuận thấy bà, anh khẽ cười một tiếng, âm thanh lưu loát vang lên: “Nếu quý bà và quý cô đã đến đông đủ, chúng ta hãy nói tới chuyện xảy ra trước đó đi.”

Nhan Hàm sững sốt, hiển nhiên sắc mặt Nhan Minh Chân thật sự khó coi.

Nhan Chi Nhuận nhìn Nhan Minh Chân, anh vươn tay bóp mi tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Mẹ, xem ra lời con nói với mẹ, mẹ vẫn không đặt trong lòng. Được rồi, nếu đã vậy thì để con nói rõ ràng đi.”

Anh cầm lên bản hợp đồng nằm trên bàn kia, đóng đưa một cái, mặt mày mang theo ý cười, khiến người ta chẳng hề cảm giác được anh đang uy hiếp người ta.

“Mẹ sắp đặt một lần coi mắt như vậy, con liền tặng một lâu đài cho em ấy.”

“Lần sau nếu mẹ còn sắp đặt nữa, con sẽ tặng cổ phần công ty.”

Nhan Minh Chân trừng to mắt.

Nhan Chi Nhuận khẽ cười nói: “Mẹ đừng cho rằng con đang nói đùa.”

“Nếu mẹ vẫn không thay đổi, con sẽ trực tiếp tuyên bố với hội đồng quản trị, người thừa kế tiếp theo của nhà họ Nhan chính là Nhan Hàm.”

—

Lời tác giả:

Anh Chi Nhuận có giàu không, cao chót với không.

Chỉ tội nghiệp thái tử của tôi, bị vợ nhà mình ngăn ngang, bi thảm.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhan Minh Chân trừng to mắt, dáng vẻ đoan trang tao nhã đã sớm bị phá hỏng hầu như không còn. Có điều ngấm lại, bà một lòng cảm thấy mình nỗ lực vì con trai, nhưng không ngờ Nhan Chi Nhuận lại làm ra hành động này.

Thế nên bà không thể tin căn rằng thấp giọng nói: “Nhan Chi Nhuận, con điên rồi sao? Con đối với mẹ con như vậy hả?”

Hiển nhiên một câu này không đủ để Nhan Chi Nhuận thay đổi tâm ý, anh ném hợp đồng lên bàn, quay đầu nhìn Nhan Minh Chân, bật cười một tiếng, thấp giọng nói: “Vậy mẹ thì sao, là bác ruột, mẹ đối với em ấy như vậy ư?”

Ánh mắt anh nhìn sang Nhan Hàm ở bên cạnh, rõ ràng đã cố hết sức đè nén cơn tức của mình.

Nhan Minh Chân là nữ cường nhân giới kinh doanh, trước mặt người khác khuôn mặt luôn không đổi sắc vững như thái sơn, nhưng giờ bà lại gặp phải chuyện trong nhà.

“Gã Dư Hạo kia chính là một tên cặn bã, mẹ cho rằng đây là lần đầu hấn bỏ thuốc cho con gái người ta ư?”

Nhan Chi Nhuận cười lạnh một tiếng, âm thanh vốn thoải mái liền tràn ngập tức giận, anh thấp giọng nói: “Năm ngoái, hấn bỏ thuốc cho một cô

gái ở quán bar, cuối cùng nhà họ Dư dùng mấy trăm vạn mới dẹp yên chuyện này.”

Nhan Minh Chân há hốc miệng, nói thật lần đầu tiên bà biết chuyện này.

Sở dĩ bà vội vàng để Nhan Ham coi mắt, quả thật là muốn nhanh chóng gả cô ra ngoài. Dù sao sang năm cô sẽ lên năm tư, yêu đương trước một hai năm, đến lúc tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Trong khoảng thời gian gần đây, ông cụ cứ dong dài nói Nhan Hàm đáng thương thế nào.

Bà ở một bên nghe vậy cười lạnh, đúng vậy, Nhan Hàm đáng thương. Nhưng đây đều do người mẹ kia của cô, cho dù chuyện đã qua bao lâu, Nhan Minh Chân đều không có ấn tượng tốt với mẹ của Nhan Hàm.

Đối với đứa cháu gái duy nhất của mình, bà cũng không niệm nỡ bao nhiêu.

Huống hồ bà thấy ông cụ cũng không phải nói ngoài miệng, đặc biệt là tháng trước, người giúp việc nói với bà, ông cụ gặp luật sư một lần tại nhà.

Đang êm đẹp thì gặp luật sư làm gì.

Thế là Nhan Minh Chân lập tức nghĩ đến chuyện di chúc, gia đình như bọn họ, để phòng ngừa sinh ra tin tức nhà quyền thế tranh gia sản, sẽ chuẩn bị di chúc trước.

Nhan Minh Chân luôn tin chắc, Nhan Chi Nhuận chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Nhan.

Lúc trước bố Nhan Hàm vì mẹ Nhan Hàm mà vứt bỏ mọi thứ trong nhà, theo mẹ cô bỏ đi. Ông cụ thất vọng đến cực điểm, Nhan Minh Chân

cẩn rằng từ bỏ mối tình đầu không chịu ở rể, kết hôn với bố Nhan Chi Nhuận.

Một người đàn ông có thể vì tiền tài và quyền thế dễ dàng đồng ý ở rể, có thể hiểu được phẩm chất thế nào rồi.

Sau khi Nhan Minh Chân kết hôn, bà càng ngày càng không hài lòng với chồng, đương nhiên gửi gắm mọi thứ vào công việc và Nhan Chi Nhuận.

Nhiều năm như vậy, tập đoàn Di Hòa của nhà họ Nhan đều do bà quản lý. Hồi trước ông cụ lập nghiệp từ một quán ăn nhỏ, trải qua mấy thập niên, đem những quán ăn nhỏ này biến thành một tập đoàn đa quốc gia, dưới trướng không chỉ có chuỗi nhà hàng, còn có chuỗi khách sạn năm sao.

Theo quan điểm của Nhan Minh Chân, mọi thứ hiện giờ của nhà họ Nhan, ngoại trừ ông cụ ra thì chính là bà.

Năm đó vào lúc công ty cần bố Nhan Hàm nhất thì ông lại dứt khoát lựa chọn mẹ Nhan Hàm, do đó rời khỏi công ty, thậm chí rời khỏi cái nhà này, Nhan Minh Chân không thể nào hận em trai ruột thịt của mình, bà chỉ có thể hận mẹ Nhan Hàm.

Tuy rằng bà có không thích Nhan Hàm bao nhiêu đi nữa, cũng thật sự không đến nỗi cố ý muốn đẩy cô vào trong hố lửa.

Huống hồ nếu Nhan Hàm sống không tốt, ông cụ chỉ càng thương cô hơn, đạo lý đơn giản như vậy, Nhan Minh Chân không đến mức không hiểu được.

Bà nhíu mày, lần đầu tiên dịu giọng nói: “Mẹ thật sự không biết tính cách cậu ta như vậy.”

“Không biết, mà mẹ lại bảo Nhan Hàm một mình dùng cơm với hân?”
Nhan Chi Nhuận tức giận mỉm cười.

Nhan Chi Nhuận gọi bà đến, thực ra chỉ là thông báo một tiếng. Kỳ thật anh luôn là đứa con hiếu thảo, lớn vậy rồi cũng chưa bao giờ để Nhan Minh Chân lo lắng.

Hồi anh đi học ở nước ngoài, Nhan Minh Chân cứ sợ anh đi học một mình bên ngoài mắc thói xấu, vì thế thường xuyên bay qua thăm anh.

Nhưng Nhan Chi Nhuận quả thật không hề thua kém, anh dựa vào bản thân tiến vào trường đại học tốt nhất thế giới.

Tiếp đó sau khi tốt nghiệp, anh đi làm hai năm đầu, rồi mới về nước tiến vào tập đoàn Di Hòa.

“Mẹ, Nhan Nhan là người một nhà với chúng ta, em ấy không phải kẻ địch.”

Nhan Minh Chân nhìn anh, có loại tức tối bị đâm trúng tâm sự, bà thấp giọng bức tức nói: “Mẹ chưa bao giờ coi nó là người ngoài.”

Sau khi Nhan Minh Chân nói xong thì thở hồng hộc đi ra ngoài.

Nhan Hàm ngược lại từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, bởi vì cô biết Nhan Chi Nhuận đã giúp cô nói hết.

“Đợi em được nghỉ đông, chúng ta cùng đến xưởng rượu này chơi.”
Nhan Chi Nhuận thuận tay xoa đầu cô, rồi xoay người vòng qua cái bàn dài phía sau, ngồi trên ghế.

Nhan Hàm rốt cuộc lấy lại tinh thần, thấp giọng thở dài: “Lần này bác lại giận hơn rồi.”

“Tính tình bà ấy không phải vậy.” Nhan Chi Nhuận nhìn cô, nghiêm túc nói, “Tuy rằng bà ấy không thích em cho lắm, nhưng không đến mức thật sự hại em.”

Nhan Hàm bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực: “Anh à, anh có thể đừng cứ nói thật mãi được không, em vốn đang muốn duy trì tình cảm giả tạo với bác đấy.”

“Anh xin lỗi.” Nhan Chi Nhuận không để tâm nói xin lỗi.

Sau khi anh cúi đầu ký tên trên văn kiện thì hơi nâng cằm lên, chỉ về phía sofa đối diện, anh nhẹ giọng nói: “Em qua sofa bên kia ngồi xuống trước đi, chờ anh bận việc xong, anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

“Bây giờ em đi được không?” Nhan Hàm giơ tay.

Nhan Chi Nhuận liếc xéo cô một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nuông chiều: “Con nhóc không lương tâm, mới vừa tặng em một phần quà lớn vậy, ngay cả một bữa cơm cũng không muốn ăn cùng anh ư?”

Nhan Hàm lập tức không nhịn được mỉm cười, cô mau chóng cầm lấy hộp đồng, lật xem lần nữa.

“Xưởng rượu này thực sự tới mười mấy triệu ư?” Nhan Hàm hít sâu một hơi, vẫn còn chút khó tin.

Nhan Chi Nhuận bị cô chọc cười, cánh tay dài duỗi ra, thế mà muốn lấy lại hộp đồng.

Anh thấp giọng khẽ cười nói: “Vậy trả lại cho anh được rồi.”

Nhan Hàm lập tức ôm trong lòng, tỏ vẻ nắm chặt không buông tay.

Trong văn phòng to như vậy, lại vang lên tiếng cười trong trẻo của người đàn ông.

.....

Ăn xong bữa cơm, Nhan Chi Nhuận đưa Nhan Hàm về nhà. Sau khi lên xe, Nhan Hàm vươn tay hạ cửa kính xe xuống một chút, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào trong xe, mang theo vẻ mát mẻ thuộc về đầu thu.

Nhan Chi Nhuận nhìn một bên mặt cô, thấp giọng hỏi: “Ở trường có gặp được anh chàng nào thích hợp không?”

Nhan Hàm quay đầu, chớp mắt, lông mi dày đặc khẽ run, cô nhếch khóe miệng, vui cười nói: “Chẳng lẽ không phải anh đã nói, nếu yêu đương thì sẽ đánh gãy chân em à.”

Nghe vậy, Nhan Chi Nhuận xoa mi tâm của mình, rốt cuộc thấp giọng nói: “Nhan Nhan, em hiểu ý anh mà.”

“Anh, anh không phải đặc biệt sợ em sống cô đơn quãng đời còn lại chứ.” Nhan Hàm vẫn mang điệu bộ vui cười như trước, giọng điệu hoạt bát vui vẻ.

Cho đến khi Nhan Chi Nhuận im lặng nhìn cô, ý cười tại khóe miệng cô dần dần biến mất.

Nhan Hàm quay đầu lại, nhìn về phía cửa sổ.

Cô nhẹ giọng nói: “Anh, lúc anh nghĩ rằng anh thích một người thì sẽ như thế nào hả?”

Vấn đề này, Nhan Chi Nhuận thật không trả lời cô được.

Nhan Hàm như lâm vào trầm tư, cho đến hồi lâu cô mới lên tiếng: “Tất cả mọi người đều hâm mộ loại tình yêu sống chết cùng nhau, cho rằng đó hẳn là tình yêu đẹp nhất trên đời.”

Hai má cô đón lấy gió đêm phả vào mặt, tóc con bị thổi loạn xạ, bay nhẹ trước gió.

“Mà nếu như mỗi tình sống chết cùng nhau động lòng người kia, còn có một đứa nhỏ thì sao.” Nhan Hàm kề sát cửa kính xe, nhẹ giọng nói.

Như vậy, đứa nhỏ này sẽ gọi là cô nhi.

Mặc dù cô còn có người thân khác, có ông nội, có anh họ cũng có bác, nhưng cô vẫn là một cô nhi.

Đứa nhỏ không có bố mẹ.

“Nhan Nhan.” Nhan Chi Nhuận nhú chặt mày, thấp giọng nói, “Bọn họ là bọn họ, em là em, em đừng để bọn họ ảnh hưởng tới cuộc sống của em.”

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng, sẽ không bị ảnh hưởng ư?

Nếu cô không để bị ảnh hưởng thì cô không phải như giờ đây ngay cả một chàng trai mình thích cũng không có.

Mặc dù có người xuất hiện khiến nhịp tim cô đập nhanh, cô vẫn sẽ muốn lùi bước.

Đột nhiên cái ôm dịu dàng kia xuất hiện trong đầu cô, còn có khoảnh khắc trái tim cô sợ sệt chùn bước, cô càng không ngừng lái nhai, giống như sợ sẽ nghe được lời anh muốn nói.

Cô sợ hãi.

Bởi vì cô sợ anh nói ra, cô lại không thể đáp lại bất cứ cái gì.

Bởi vì sợ mất đi, vậy nên dứt khoát đừng nhận lấy.

Mẹ chính là vì nhận được tình yêu đẹp nhất trên đời này, thế nên khi đánh mất bà lại liều lĩnh lựa chọn rời khỏi.

Vậy thì cô không cần được không, không cần loại cảm giác tim đập đến mức không thể khống chế.

*

Tới cửa khu chung cư, Nhan Hàm bảo xe dừng lại, sau khi xuống xe, cô khom lưng nói bên cửa sổ: “Anh, tạm biệt.”

Nhan Chi Nhuận cười khẩy, vươn tay xoa mạnh đầu cô một chút.

Anh hơi bất đắc dĩ hỏi: “Lúc này không phải nên mời anh đi lên ngồi sao?”

Nhan Hàm được lợi còn khoe khoang: “Anh khẳng định mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Chờ sau khi cô đứng thẳng dậy, vẫy tay với cửa kính xe, sau đó chạy vài bước tới cửa tiểu khu, đi một lúc rồi lại xoay người vẫy tay với chiếc xe.

Nhan Chi Nhuận nhìn về phía cô, lắc đầu khẽ cười, thấp giọng nói: “Về thôi.”

Không ngờ khi anh vừa muốn đóng cửa kính xe, đột nhiên thoáng thấy Nhan Hàm dùng sức chạy về đằng trước, anh hí hóp mắt, nhìn về phía Nhan Hàm chạy tới, đèn đường chiếu rọi một người mặc áo khoác đen đang đứng ở đằng kia.

Ánh sáng lu mờ bao phủ người kia, Nhan Chi Nhuận lập tức nói: “Chờ một chút.”

Lúc này Nhan Hàm không ngờ lại gặp Bùi Dĩ Hằng ở đây, cô chạy mấy bước tới bên cạnh anh, cười hô lên: “Thầy Bùi, xin chào.”

Cô gái gọi một tiếng thầy giòn giã, ngược lại khiến Bùi Dĩ Hằng hơi sửng sốt.

Anh nhìn cánh môi mịn màng của cô gái dưới ánh đèn, mang theo vẻ trơn bóng rất đẹp. Anh khẽ chớp mắt, dời tầm mắt.

Hôm nay cô trang điểm.

“Sao cậu ở đây vậy?” Nhan Hàm cười hỏi.

Cô cũng quả thật không nghĩ nhiều, chỉ nghe Bùi Dĩ Hằng hỏi ngược lại: “Hôm nay em ra ngoài?”

Nhan Hàm gật đầu, thuận tiện cười nói: “Cho nên cậu ở đây chờ tôi ư?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn bụi cây bên cạnh, thực ra anh không phải người giỏi nói dối, thế nên lúc này anh hơi ngơ ngác, giọng rất thấp nói: “Em không phải muốn học đánh cờ sao, nếu muốn học thì mỗi ngày đều phải kiên trì.”

Nghe vậy, Nhan Hàm chột thốt ra: “Bây giờ cậu sẽ dạy tôi ư?”

“Ừm.”

Chàng trai xoay người trước bước đi về phía trước, Nhan Hàm lập tức đi theo, cô ngẩng mặt nhẹ giọng hỏi: “Học cờ vậy khó không?”

“Không khó.”

Nhan Hàm: “...” Ấc, cô hình như không nên hỏi câu như vậy trước mặt một tuyển thủ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là người đứng đầu thế giới.

Nhưng cô có chút không nhịn được muốn hỏi, hồi sáng cô bị cái ôm đột ngột của Bùi Dĩ Hằng làm lơ mờ, thế nên có rất nhiều vấn đề vẫn chưa kịp hỏi.

Lúc này bọn họ dọc theo đèn đường trở về, cái bóng của hai người bị kéo rất dài, bởi vì đi sóng vai, cái bóng dường như sắp hòa vào nhau.

Nhan Chi Nhuận ngồi trong xe, nhìn Nhan Hàm rời đi cùng chàng trai kia.

Mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng chỉ nhìn bóng dáng cô rời đi thôi, anh đã cảm giác được cô hình như rất vui vẻ.

Hoàn toàn tương phản với cô gái hơi cô đơn ở trong xe trước đó.

*

Nhan Hàm thề, học đánh cờ nhất định là một quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời cô. Trước đó khi ở nhóm cờ vây, mọi người đều có nền tảng nhất định, thế nên tới là đánh cờ, trên cơ bản không ai chuyên môn giảng giải khái niệm cờ vây căn bản nhất.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng lại khác biệt, anh hoàn toàn dựa theo phương thức đào tạo tuyển thủ chuyên nghiệp để huấn luyện Nhan Hàm.

Vì thế Nhan Hàm mới biết, hóa ra hình thái cờ vây lại có nhiều loại biến hóa như vậy. Đương nhiên cái gọi là hình thái cờ vây chính là hai bên bày bố nước đi, dựa vào thứ tự nước cờ nhất định lựa chọn cách thức hợp lý.

Những lời này vẫn là Nhan Hàm xem trên Baidu bách khoa toàn thư.

Nhưng cô phải ghi nhớ những hình thái đó, những hình thái này do các tổ tiên tiền bối phát triển biến hóa, đó chính là kết tinh của trí tuệ.

Thế nên Nhan Hàm lăn một vòng trên sofa, tội nghiệp ngẩng đầu nói: “Tôi thật sự phải đi ư?”

Dùng lời nói của thầy Bùi trước mặt là, người đánh cờ luôn cần phải kiểm tra bản thân. Anh thế mà bảo cô đi tham gia cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư sơ cấp, hơn nữa còn vào tháng sau.

Một tuần nay, Nhan Hàm cảm thấy như quay về giai đoạn trước khi thi đại học.

Cô dốc sức hấp thu kiến thức, sau đó chuẩn bị bi hùng trên chiến trường.

“Em nhất định làm được.” Bùi Dĩ Hằng ở ngay bên cạnh, anh đang đọc sách, nhẹ giọng an ủi.

Nếu không phải sofa nhà Nhan Hàm còn chưa đủ lớn, chỉ sợ cô thật sự lại lăn lộn thêm mấy vòng, cho đến khi anh đột nhiên đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Nhan Hàm giương mắt nhìn anh, không biết muốn đi đâu.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi: “Tôi đưa em ra ngoài thả lỏng một chút.”

Với cậu ấy mà muốn dẫn mình đi đâu thả lỏng đây, Nhan Hàm thật sự rất tò mò. Bởi vì cô hiện tại cảm thấy mình rất hiểu Bùi Dĩ Hằng, một người đàn ông có thể đem sự nghiệp đi lên hạng nhất thế giới.

Anh tuyệt đối là một người kiên quyết.

Biểu hiện cụ thể, đương nhiên anh có thể đánh một ván cờ, ngồi ở chỗ kia mấy tiếng đồng hồ.

Sau khi Nhan Hàm biết được thân phận của anh, cô đặc biệt lên mạng tìm kiếm video thi đấu lúc trước của anh.

Không thể không nói, các cô gái say mê anh trên weibo rất tinh mắt. Đáng vẻ anh khi đang thi đấu còn mạnh mẽ hơn thực tế, là loại ánh sáng không thể che giấu, toàn thân phát sáng rạng rỡ.

Nhưng khi Nhan Hàm tới nơi, cô nhìn tiệm bowling đèn đuốc sáng trưng trước mặt.

Cô há hốc mồm, quay đầu nhìn chàng trai bên cạnh: “Tối đây chơi hả?”

“Ném bowling có thể giúp em xóa đi tâm trạng căng thẳng.” Bùi Dĩ Hằng xoay mặt nhìn cô, “Rất thú vị.”

Tiệm bowling vào buổi tối, có loại cảm giác đặc biệt đèn đóm rực rỡ, cả tiệm đặc biệt sáng ngời, tuy rằng không phải cuối tuần, nhưng có không ít người.

Có điều sau khi họ đi vào thì lên thẳng lầu hai.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, cô thật chưa từng chơi bowling.

Song, khi Bùi Dĩ Hằng hỏi cô: “Đã chơi chưa?”

Nhan Hàm đồng dạng nói: “Cái này không phải rất đơn giản sao?”

Bùi Dĩ Hằng chẳng nói gì, cup mắt nhìn cô một cái, cầm khê hất lên, chỉ sang bowling bên cạnh: “Không thì em thử trước đi?”

Nhan Hàm quả thật cảm thấy chẳng có gì khó khăn, xem trên tivi nhiều lần, huống hồ bên cạnh bọn họ cách đó không xa đúng lúc có một đôi vợ chồng trung niên đang chơi, cô nhìn dì tóc ngắn kia mấy lần, nhớ sơ sơ động tác chủ yếu của dì ấy.

Thế là Nhan Hàm tràn đầy tin tưởng cầm bóng, cầm lấy, sau đó chạy lấy đà, ném bóng.

Tiếp đó cô nhìn quả bóng màu đỏ kia, vốn theo quỹ đạo chậm rãi tiến vào đường hãm bên cạnh, cuối cùng biến mất trong tầm mắt cô.

Nhan Hàm quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, chớp mắt.

Bùi Dĩ Hằng im lặng mấy giây: “Nếu không, thử lại đi.”

Nhan Hàm cũng hiểu được cái này cần tìm cảm giác quen tay, vì thế cô thử lại, thử lại, thử lại...

Rốt cuộc khi cô cầm lên quả bóng thứ năm, Bùi Dĩ Hằng đứng phía sau cô, gần bả vai cô. Âm thanh trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, anh cách cô quá gần, lời vừa thốt ra, hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô.

Hơi nóng, lại hơi ngứa ngáy.

Cho đến khi anh vươn tay giữ cầm cô, anh thấp giọng than thở một chút: “Cầm đừng nâng cao quá, nửa thân trên cũng không thể nghiêng sang một bên, còn nữa bóng là phải đẩy đi.”

Có cảm giác tê dại nói không nên lời từ dưới cầm truyền xuống, cô cố gắng khắc chế bản thân, nhưng vẫn không nhìn được cụp mắt xuống, hình như muốn thấy rõ ràng bàn tay kia giữ cầm cô.

Anh thấp giọng nói: “Bây giờ chúng ta thử một lần.”

“Nhan Nhan.” Âm thanh hơi từ tính lại vang lên, còn gọi cô như vậy, “Nhớ kỹ, phải nhìn chuẩn mục tiêu của mình, một cú trúng ngay.”

Lúc anh nói xong câu đó, Nhan Hàm cảm thấy phía sau có một sức đẩy mạnh mẽ, cô cất bước về phía trước, trượt đi, cuối cùng đẩy đi quả bóng trong tay.

Quả bóng màu trắng ngà kia, dưới cái nhìn chăm chăm của hai ánh mắt, phịch một tiếng nện vào ba cái chai.

Khi cái chai ngã xuống đất, Nhan Hàm “a” một tiếng giơ hai tay lên reo hò.

Đợi khi cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, đúng lúc cánh tay giơ lên hướng qua đây, cô định đập tay với anh.

Nhưng lúc cô chạy tới trước mặt anh, khi bàn tay muốn vung lên thì toàn thân cô bị bồng lên.

Bên hông cô là cánh tay kia ôm cô thật chặt, đúng là mang lấy cô xoay một vòng.

Đợi khi cô gái được bỏ xuống, chàng trai trước mặt vươn tay xoa đầu cô, trong âm thanh tràn ngập ý cười: “Bây giờ vui rồi chứ.”

—

Lời tác giả:

Thái tử: muốn xoay vòng, bây giờ vui rồi chứ.

Nhan Hàm: tôi...không có.

A a a a a, tôi muốn thái tử ôm hôn xoay vòng nha.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Môn học cơ bản của sinh viên năm ba đều là khóa trình chuyên ngành, mà thầy cô dạy lớp chuyên ngành cơ bản đều là giáo viên của chính học viện.

Đặc biệt là tiết học này, là lớp một và lớp hai khoa báo chí học cùng.

Nhan Hàm tới rất muộn, mà từ phút chốc cô đi vào phòng học, những người vốn đang chơi di động, trò chuyện với người bên cạnh, nghe bài hát, tất cả lại như là đã hẹn sẵn trước, đều ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Trần Thần đã giữ chỗ cũ trước cho các cô.

Đợi Nhan Hàm ngồi xuống, Trần Thần tiến lại gần, nhìn thoáng qua xung quanh, thấp giọng nói: “Vẫn là Nhan Nhan của chúng ta có mặt mũi, cậu vừa vào tới ai mà không nhìn cậu chứ.”

Ha ha.

Nhan Hàm đặt sách giáo khoa mang tới để trên bàn, sắc mặt dừng dừng, thoải mái nói: “Vì tớ trông rất xinh đẹp đấy.”

Trần Thần há hốc mồm, nhìn cô nàng bên cạnh, đường nét gương mặt cô rất đẹp, vàng trán chắc nịch, đường nét hàm dưới trơn tru, lúc nhìn từ một bên mặt sẽ không lộ ra quá dẹt, cũng không nhô ra, là loại khuôn mặt trái xoan đường nét nhẹ nhàng.

Về phần ngũ quan, Trần Thần dám nói cô còn chưa thực sự nhìn thấy mấy người có bộ dạng xinh đẹp hơn Nhan Hàm.

Đương nhiên Nghê đại nhân trong phòng ký túc, xem như là một người.

Tuy rằng lời Nhan Hàm nói là thật, cơ mà lúc này Trần Thần thực sự không nghe được, cô thấp giọng nói: “Còn không phải chuyện của cậu và Lam Tư Gia à.”

Sau sự việc bị đăng lên cuối tuần trước, chuyện này thậm chí bị chuyển qua weibo, đúng lúc dạo này trên weibo có vài sự việc về sinh viên đại học có hành vi không hợp quy tắc.

Đúng là đứng mũi chịu sào, chuyện này gặp dịp bị xào nấu.

Cơ mà nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì Bùi Dĩ Hằng.

Dù sao tin tức của trường khác một ngày chẳng có gì nóng, chuyện đại học A vẫn duy trì tới bây giờ, còn có dân mạng luôn mang ra thảo luận.

Chỉ trong ba tháng, Bùi Dĩ Hằng chưa tham gia bất cứ cuộc thi nào, thật sự chẳng hề tương xứng với lịch trình dự thi phong phú của anh năm ngoái. Đặc biệt anh chủ động từ bỏ việc bảo vệ chức vô địch của cúp Thiên Tinh, bên ngoài đương nhiên đang phỏng đoán.

Nhưng không ai nghĩ đến, nguyên nhân chân chính lại là anh âm thầm nhập học.

Chuyện này không chỉ gây ra dư luận lớn ở trong nước, truyền thông Hàn Quốc mấy ngày liền đều đưa tin liên tục.

Nhất là mấy năm qua trong truyền thông Hàn Quốc, Bùi Dĩ Hằng đứng đầu thế giới tuyệt đối, phá vỡ địa vị bá chủ nhiều năm của làng cờ vây

Hàn Quốc, làng cờ vây bên ấy luôn coi anh là đối thủ số một.

Hiện giờ loan truyền việc Bùi Dĩ Hằng tiến vào đại học, theo quan điểm của làng cờ vây Hàn Quốc, đơn giản là tự chặt cánh tay.

Dù sao một khi tiến vào đại học, khẳng định sẽ có phân tâm, dù là vì hòa nhập với bạn học cũng được, hay là vì nhận được kiến thức qua việc học hành cũng được, đều không thể hoàn toàn chuyên tâm vào cờ vây.

Trần Thần cúi đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn sang Nhan Hàm, thấp giọng hỏi: “Thầy Bùi thế nào?”

Cây bút xoay trong tay Nhan Hàm chợt dừng lại, cô khẽ cười hỏi lại: “Thế nào gì cơ?”

“Giờ đã truyền ra đến chóng mặt, đều nói cậu ấy là vì giải vây cho cậu.” Trần Thần chạm nhẹ bờ vai cô, có giọng điệu như mắc nợ, “Nói nhanh lên, hai người phát triển tới bước nào rồi?”

“Khẳng định đã nắm tay rồi nhỉ.”

Trần Thần đột nhiên nghĩ tới gì đó, che miệng mình nở nụ cười, chờ cô cười xong, đờ giọng càng thấp hơn nói: “Hai người không ngại thơ vạ chứ, hôn chắc là hôn rồi nhỉ.”

Nhan Hàm liếc xéo cô một cái, cười nhạo một tiếng: “Có ai từng nói với cậu chưa, nào bố cũng là một loại bệnh đấy.”

“Cậu, cần phải điều trị.”

Nghê Cảnh Hề ngồi trong cùng đang nằm sấp trên bàn ngủ, vì tối qua làm thêm quá muộn, lúc này Trần Thần chỉ hận Ngải Nhã Nhã không ở đây, nếu không cô chẳng đến nỗi lẻ loi một mình.

Cũng may tiếng chuông vào học vang lên.

Nhan Hàm ngẩng đầu, trùng hợp Lam Tư Gia và mấy người bạn cùng phòng của cô ta từ bên ngoài đi vào.

Giây phút cô ta tiến vào phòng học, bạn học bên trong đầu tiên nhìn cô ta, rồi lập tức quay đầu nhìn sang Nhan Hàm. Hiếm khi đương sự đều có mặt, sợ rằng chớp mắt một cái sẽ bỏ qua hình ảnh phấn khích.

Có điều sự giằng co lặng lẽ và ra oai trong tường tượng của mọi người không hề xuất hiện.

Lam Tư Gia xách theo túi mình im lặng ngồi xuống dãy ghế phía trước.

Bởi vì giáo sư giảng dạy đi vào sau đó, mọi người đem sức chú ý tập trung vào tiết học.

Trần Thần vẫn còn xem di động, vừa lướt vừa cảm khái: “Nói thật, khó trách đàn em siêu sao này của chúng ta, có thể ở trong giới cờ vây ít chú ý thế mà có được nhiều fan như vậy. Cậu xem những tấm ảnh này.”

Nhan Hàm cúi đầu liền thấy tấm ảnh trên màn hình, là ảnh chụp vội khi anh sắp tiến vào phòng cờ chuẩn bị thi đấu.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, khuôn mặt điển trai còn mang theo chút ngây ngô, nhưng khí chất chín chắn trên người lại hiện rõ chẳng hề nghi ngờ.

Trong tấm ảnh này, xung quanh anh đều là máy chụp ảnh của giới truyền thông, tuy nhiên tiêu điểm của ống kính trước sau vẫn là anh.

Nhan Hàm hơi cẩn cánh môi, ánh mắt có phần không dời đi được.

“Còn có weibo này, đã được trích đăng hơn một vạn rồi, thầy Bui của chúng ta cũng là một lưu lượng đấy.” Trần Thần cầm di động qua, rồi lại

đưa trở về.

Lại là tấm ảnh từ bài đăng tiết lộ chuyện kia, chính là tấm ảnh đưa tấm thẻ ngân hàng cho Lam Tư Gia bị chụp lại.

[người qua đường chụp vội, góc nhìn thẳng nam, Bùi Dĩ Hằng cười đả của chúng ta còn có thể đẹp trai vậy, phục rồi.]

[người đàn ông này đã ba tháng rồi tôi chưa thấy, để tôi hít một hơi trước.]

[các chế lầu trên có làm trọng điểm không vậy? Trọng điểm chẳng lẽ không nên là đàn ông gặp chuyện bất bình, rút thẻ tương trợ sao?]

Được trích đăng nhiều nhất chính là câu rút thẻ tương trợ này.

[tuy rằng tôi muốn nói làm bản đồ đặc quả thật nên bồi thường, cơ mà đều là sinh viên nghèo, người ta đã nói đi làm thêm trả lại mà còn gây sự như vậy, chẳng trách khiến thầy Bùi không nhìn nổi.]

[tôi nhất định phải nói một tiếng, Tiểu Bùi luôn là một người rất ôn hòa, fan chúng ta đều biết cả, có thể khiến cậu ấy không nhìn được như vậy, có thể thấy được vị phó chủ tịch này quá đáng bao nhiêu rồi.]

[đúng đó, hiện giờ đoàn chủ tịch trong đại học, một đám tuổi tác không lớn bao nhiêu, nhưng ra oai lại chẳng nhỏ chút nào.]

[bảo một nữ sinh uống ba ly rượu trắng nhận lỗi, quả nhiên là việc làm khó con gái nhất rồi, còn là con gái với nhau.]

Vì thế sau khi Bùi Dĩ Hằng được khen ngợi liên tục, Lam Tư Gia và hai người còn lại bị chê trách rất thảm thương.

Đặc biệt có người thông qua tấm ảnh kia, nhận ra được Lam Tư Gia từng lên chương trình tivi, hơn nữa weibo của cô ta có nhiều fan, tận mười

mấy vạn.

Thế là rất nhiều dân mạng dũng mãnh đi vào weibo của cô ta.

Mấy hôm nay, nghe nói ngay cả weibo chính thức của đại học A cũng bị đánh chiếm.

Trần Thần bữu môi nói: “Đoán chừng mấy hôm nay cuộc sống của Lam Tư Gia không tốt cho lắm.”

“Ác giả áo báo.” Nghê Cảnh Hề bên cạnh đang vui đầu ghi chép thân nhiên thốt ra một câu.

Trần Thần lập tức giơ lên ngón cái nịnh nọt, tỏ vẻ nói: “Nghê đại nhân kiến thức sâu rộng.”

Nhưng sau khi tiết học này chấm dứt, lớp trưởng lớp một đi qua tìm Nhan Hàm, nói với cô rằng, chủ nhiệm khoa bảo cô lát nữa tới văn phòng một chuyến.

Đáy lòng Nhan Hàm đã biết là chuyện gì, cô cất tập vở vào trong túi, gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

“Mợ nó, chủ nhiệm khoa kêu cậu tới văn phòng làm gì, chuyện này cậu vẫn là người bị hại mà.” Trần Thần rất kích động.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh ngược lại cầm lên cặp sách, nói thẳng: “Đi thôi.”

Nhan Hàm nghe cô bạn nói vậy, ngược lại sửng sốt: “Đi đâu?”

Trên mặt Nghê Cảnh Hề không có biểu cảm gì, cánh môi khẽ mở: “Xem thử là con thiêu thân nào.”

Nói thật, khí thế của Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề rất phù hợp, hai người đều có loại tính cách khó chịu thì giải quyết liền. Chẳng qua Nhan Hàm rất giỏi nguy trang, huống hồ dáng vẻ cô dịu dàng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tính đánh lừa quá mạnh.

Nghê Cảnh Hề thì ngược lại, bộ dạng khuôn mặt kia đã đủ lạnh lùng cao ngạo, mặt mày tựa như khắc họa.

Nhan Hàm khẽ cười, lắc đầu nói: “Tự tử đi qua đó, nếu tử mang theo hai người các cậu, thật sự chỉ mong đánh một trận thôi.”

Ba người tới dưới lầu, Nhan Hàm vẫy tay, một mình hướng về tòa lầu hành chính của học viện truyền thông. Đợi Nhan Hàm đi khỏi không bao lâu, Lam Tư Gia cũng xuất hiện, bên cạnh cô ta lần này không có ai khác đi theo.

Sau khi cô ta và Nghê Cảnh Hề đi lướt qua nhau, Nghê Cảnh Hề đột nhiên đứng lại.

Trần Thần hỏi: “Sao thế?”

“Cậu có điện thoại của lớp trưởng lớp một năm nhất không?” Nghê Cảnh Hề hỏi.

Trần Thần chớp mắt, hơi khó hiểu hỏi: “Tớ tìm thử chắc là sẽ tìm được, cần số điện thoại của người ta làm gì?”

“Chuyện này ầm ỹ như vậy, cậu thấy những giáo viên trong khoa sẽ không tức giận à?”

Quả thật là vậy, ngôi trường nổi tiếng như đại học A, sợ nhất là xảy ra chuyện tổn hại đến danh tiếng của trường.

Nhưng Trần Thần không hiểu lắm về vấn đề này: “Gọi điện thoại cho lớp trưởng năm nhất thì có lợi gì? Tớ thấy còn không có tác dụng bằng tớ.”

“Cậu ta có thể liên lạc với Bùi Dĩ Hằng, cậu được sao?”

Một câu của Nghệ Cảnh Hề xem như đánh thức người trong mộng, Trần Thần gật đầu, hưng phấn nói: “Đúng rồi, bảo Bùi Dĩ Hằng đi, cậu ấy chính là sinh viên năm nhất đặc biệt, tớ cảm thấy chủ nhiệm khoa làm sao không biết ngược giáo huấn cậu ấy.”

*

Nhan Hàm đứng ở hành lang, nhìn cánh cửa trước mặt, hít sâu một hơi, sau đó gõ nhẹ.

“Vào đi.”

Chờ cô đẩy cửa vào, nhìn thấy một người mặc âu phục ngồi sau bàn làm việc, chủ nhiệm khoa vừa ngẩng đầu liền thấy cô, bèn nói: “Là Nhan Hàm đúng không.”

Mấy hôm nay vì chuyện của các cô, coi như biến thành chuyện gà bay chó sủa.

Nhan Hàm tiến vào, chủ nhiệm khoa chỉ ghế sofa dài: “Em ngồi xuống trước đi.”

Hiển nhiên muốn xử lý chuyện này, phải có mặt đầy đủ đương sự. Nhan Hàm im lặng ngồi xuống sofa, dáng vẻ thông thả, yên tâm chờ đợi.

.....

Ngược lại bên Bùi Dĩ Hằng mới vừa tan học, tiếp theo là hai tiết lớp tiếng Anh.

Bởi vì tiếng Anh là lớp giảng dạy chung, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu hai người đặc biệt chọn cùng tiết với anh. Lúc này ba người ngồi xuống hàng ghế cuối cùng trong phòng học.

Mà sinh viên ngồi hàng trước thì liên tục giả vờ lơ đãng quay đầu lại.

Không thì dứt khoát quay đầu thẳng thừng, thoải mái nhìn xem.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng sau khi bị người ta nhận ra, anh không đeo khẩu trang và đội mũ nữa, hiện giờ mặc áo sơ mi và quần dài, toàn thân thoải mái khôi ngô.

Người vốn chỉ có thể nhìn thấy được trên tivi hoặc tin tức, bây giờ xuất hiện rõ ràng ở trước mặt, ai mà không tò mò chứ.

Ngay khi có hai nữ sinh đang nóng lòng cầm quyển sổ chuẩn bị đi qua xin chữ ký, di động của Bùi Dĩ Hằng chợt vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, là điện thoại của lớp trưởng.

Ai ngờ sau khi nổi máy, chợt nghe được lớp trưởng vội vàng nói: “Thầy Bùi, đàn chị Nhan Hàm bị chủ nhiệm khoa gọi vào văn phòng rồi, không biết có phải vì chuyện lớp chúng ta tụ tập không.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vốn ở bên cạnh đang chơi game, hai người liền cảm thấy Bùi Dĩ Hằng bỗng đứng lên.

Sau đó biến mất khỏi phòng học.

Trình Tân Nam chớp mắt, mặc dù mình bị đối phương đánh chết, cậu ta cũng bất chấp, kinh ngạc hỏi: “A Hằng đi đâu thế?”

Cao Nghiêu lắc đầu, cậu ta cũng không biết.

Lúc hai người họ kinh ngạc, Bùi Dĩ Hằng đã rời khỏi tòa lầu dạy học, đi về phía tòa lầu hành chính.

Anh không thích lên mạng, nhưng Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thì chẳng nhàn rồi, ngay cả tin tức bên phía Hàn Quốc họ cũng biết cả rồi. Nhưng Bùi Dĩ Hằng luôn thờ ơ, hồi trước anh cũng không phải không có những tin tức bất lợi đối với mình.

Nhưng tưởng tượng đến, nhà trường có lẽ vì chuyện này mà gây phiền toái cho cô, anh liền không thể bình tĩnh.

Về đêm tĩnh bình thản tu luyện mấy năm nay, sau khi gặp được cô lại dễ dàng phá vỡ.

*

Khi Lam Tư Gia tiến vào, Nhan Hàm không bất ngờ.

Chủ nhiệm khoa nhìn thấy cô ta tới, ra hiệu cô ta cũng ngồi xuống. Đợi sau khi nhìn thấy hai người đều ngồi xuống, chủ nhiệm khoa rất bất đắc dĩ nói: “Tôi gọi hai em đến là vì chuyện gì, các em cũng biết.”

Hai người chẳng nói gì.

Cũng may thái độ chủ nhiệm khoa còn rất ôn hòa, nói: “Chuyện này cũng không phải ảnh hưởng xấu tới trường chúng ta, nhưng dư luận xã hội đặc biệt không tốt. Mấy hôm nay vốn rất nhiều chuyện của hội sinh viên...”

“Chủ nhiệm khoa, em xin lỗi, là lỗi của em.” Lam Tư Gia lập tức mở miệng.

Con người cô ta thực ra rất thủ đoạn, bằng không cũng không thể ngồi vào vị trí phó chủ tịch, đôi mắt cô ta ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Là em không

tốt, em không nên vào lúc Nhan Hàm muốn uống rượu nhận lỗi, không ngăn cản bạn ấy kịp thời. Nếu không phải em không xử lý thỏa đáng, cũng sẽ không có chuyện như hôm nay.”

“Nhưng em thật sự không bắt nạt ai cả, em giữ chức tại hội sinh viên cũng không phải một hai ngày, thái độ làm việc của em mọi người đều quá rõ ràng.”

Lam Tư Gia nói tới đây, vươn tay lau ánh mắt, trông tủi thân đến cực điểm.

Nhan Hàm trợn mắt há mồm nhìn cô ta một cái, lúc này Lam Tư Gia cup mắt xuống, nhưng trong vành mắt quả thật nổi lên ánh nước.

Thật là lợi hại.

Nói thật, Nhan Hàm thực sự bái phục Lam Tư Gia, nói khóc là khóc được.

Hơn nữa loại mở to mắt nói dối của cô ta, bản lĩnh dám đối trắng thay đen trước mặt người khác rốt cuộc làm thế nào mà luyện thành?

Là hạ quyết tâm, cô ta không dám xé mặt nạ của mình trước mặt chủ nhiệm khoa ư?

Nhan Hàm rất hiếu kỳ đối với loại chất mật tự tin* của Lam Tư Gia.

(*) hình dung người không logic, tự cảm thấy bản thân lương thiện vô căn cứ.

Chủ nhiệm khoa cũng không phải người cứng nhắc, thấy cô ta có thái độ tốt biết nhận lỗi, ông ta thấp giọng nói: “Hai em còn trẻ, chỉ là quá xung động. Vốn là một sự hiểu lầm nhỏ mà thôi, kết quả muốn đăng lên bài viết

gì đó, bây giờ làm ầm tối trên weibo. Việc nhỏ thành việc lớn, giờ lại càng không thể cứu vãn.”

“Tư Gia, thầy tin tưởng phẩm hạnh của em, biết em khẳng định sẽ không làm ra chuyện như vậy...”

Ông ta còn chưa nói xong, cánh cửa bị đẩy ra.

Chàng trai đứng ở cửa, bàn tay cầm nắm cửa, đẩy ra, ánh mắt trước tiên nhìn về phía sofa Lam Tư Gia và Nhan Hàm đang ngồi.

Chủ nhiệm khoa trông thấy người tới, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, mau chóng đứng lên cười nói: “Sao em lại tới đây? Qua đây có chuyện gì sao?”

“Chủ nhiệm, em chào thầy.” Bùi Dĩ Hằng khách sáo gật đầu với ông ta.

Lúc này sắc mặt chủ nhiệm khoa tươi tắn, khỏi phải nói hòa nhã gần gũi bao nhiêu.

Nhan Hàm từng nhìn thấy không ít sắc mặt biến đổi, cơ mà như thế này cũng hiếm thấy. Hóa ra học viện truyền thông có thiên phú diễn xuất, còn bắt nguồn từ rất xa.

Cô ngây người ngồi trên sofa.

Bùi Dĩ Hằng đã hỏi: “Chủ nhiệm, thầy gọi Nhan Hàm tới là bởi vì chuyện buổi liên hoan sao?”

Chủ nhiệm khoa sừng sốt, có điều nghĩ tới Nhan Hàm là người giúp đỡ lớp một, ngược lại hiểu được, đàn chị mà. Thế là ông ta cười nói: “Quả thật là vì chuyện này, dù sao cũng có chút vấn đề, thế nên tìm hai bạn ấy đến đây nói chuyện.”

Bởi vì chỗ bọn họ đứng sát cửa, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên thấp giọng nói: “Xin lỗi, em có thể nói riêng với thầy một câu không?”

Đối với yêu cầu nhỏ nhất của anh, chủ nhiệm khoa đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Vì thế hai người đi tới hành lang, Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Chủ nhiệm, em xin lỗi.”

Chủ nhiệm khoa biết chuyện này anh cũng có phần, có điều dựa vào những tiết lộ, anh chỉ là người giải vây, thế nên chủ nhiệm khoa cảm thấy rốt cuộc vẫn là người đánh cờ vây làm việc chín chắn.

Đứa trẻ xuất sắc như vậy, xem kìa, mặc dù ông ta không tìm đến anh, anh vẫn tự qua đây chủ động giải thích.

Trên người chẳng hề mang vẻ cao ngạo nông nổi của loại người có tiếng tăm.

Hiếm thấy, quả thật là một sinh viên tốt hiếm thấy.

Bởi vậy chủ nhiệm khoa còn đặc biệt an ủi anh nói: “Chuyện này tôi biết, không liên quan tới em nhiều lắm.”

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng khẽ nói: “Chuyện này gây ra ảnh hưởng lớn vậy có liên quan tới em.”

“Em không nên bởi vì thích Nhan Hàm, vào lúc người khác bắt nạt cô ấy, không thể nhẫn nhịn mà đi bảo vệ cô ấy.”

Chủ nhiệm khoa: “...”

—

Lời tác giả:

Ok, hôm nay thái tử là Bùi nghịch ngợm, ha ha ha ha ha ha

Chủ nhiệm khoa đờ người, tôi chỉ giải quyết vấn đề sinh viên, tại sao phải biểu lộ ân ái trước mặt tôi...

Chủ nhiệm thầy không thiết đâu, thầy chính là người đầu tiên nghe được thái tử nói thích đó.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chủ nhiệm khoa từ trước tới nay chưa bao giờ thờ người ra như lúc này, bởi vì ông ta cảm thấy trong một câu này lượng tin tức có hơi lớn, chính là kiểu lớn đến nỗi ông ta phải nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Cũng may dù sao ông ta cũng là giáo sư đường hoàng của đại học A, vả lại còn là thầy giáo trong học viện truyền thông.

Đợi khi chủ nhiệm khoa lấy lại tinh thần, ông ta nhìn Bùi Dĩ Hằng, hơi dẫn đo nói: “Bạn học Bùi, em tới đại học A đi học là bởi vì bạn học Nhan Hàm sao?”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩn ngơ.

Thực ra chủ nhiệm khoa hiểu biết một chút, thật sự tuy rằng hiện giờ đường mép tóc của ông ta lúi ra sau, dáng người mập mạp, nhưng ông ta cũng có thời trai trẻ. Trước kia ông ta sở dĩ thi vào đại học A, chính là vì nữ thần trong lòng mình, học lại ba năm mới thi đậu.

Ai ngờ khi ông ta thi đậu đại học A, nữ thần đã năm tư sắp tốt nghiệp, người ta không chỉ có bạn trai còn xin đi học tại trường ngoại quốc, một cặp thần tiên năm tay nhau bay đi.

Thế nên ông ta chỉ là người qua đường, cho đến khi nữ thần rời khỏi cũng không can đảm nói ra chuyện mình thích người ta.

Lúc này chủ nhiệm khoa nghĩ tới đây, không chỉ hiểu thôi mà còn có cảm động.

Dù sao hồi ấy ông ta không đủ dũng cảm, nhìn thấy bạn học Bùi người ta dũng cảm theo đuổi tình yêu, giờ còn đuổi theo tới tận trường học. Không thể không nói, chủ nhiệm khoa làm giáo sư ở học viện truyền thông coi trọng tính chân thật của tin tức, thật là đáng tiếc. Một màn diễn do ông ta nào bố càng thích hợp ở khoa tiếng Trung hơn.

Thấy Bùi Dĩ Hằng không trả lời, chủ nhiệm khoa cũng chẳng để ý, ông ta còn đặc biệt tỏ vẻ hiểu chuyện: “Bạn học Dĩ Hằng à, thầy hiểu cả, em mang thân phận như vậy đến trường đi học, quả thật là hy sinh rất lớn. Nhưng thầy tin, có lòng thành vàng đá cũng tan, chỉ cần em bỏ ra nhiều công sức, chày sắt cũng có thể mài thành kim.”

Dứt lời, ông ta đặc biệt vỗ nhẹ hai cái trên vai Bùi Dĩ Hằng.

Bùi Dĩ Hằng cup hai mắt, tỏ vẻ ngoan ngoãn nhận sự giáo dục.

Chủ nhiệm khoa thấy thế càng vui vẻ, nhìn xem người ta đứng đầu thế giới, còn không phải vẫn nghe theo lời dạy bảo ân cần của thầy giáo.

“Còn chuyện bắt nạt này, em có thể kể lại rõ ràng với thầy không?”

Chủ nhiệm khoa nghĩ thế này, nếu tìm sinh viên hai bên nói chuyện, khẳng định sẽ có thiên vị. Nhưng Bùi Dĩ Hằng không giống vậy, con người anh đoán chừng sẽ không cố ý nói dối lừa gạt giáo viên, thế nên chủ nhiệm khoa rất chú trọng tới lời nói của anh.

.....

Sau khi chủ nhiệm khoa trở về lần nữa, nhìn hai nữ sinh ngồi bên trong một cái, đặc biệt là Nhan Hàm.

Ngay lúc đáy lòng Lam Tư Gia bồn chồn, đoán rằng Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc đã nói gì với chủ nhiệm khoa, đột nhiên ông ta cất tiếng: “Nhan Hàm, em theo tôi ra đây một chút.”

Nhan Hàm nghe vậy, trực tiếp đứng lên.

Đợi đến khi tới hành lang bên ngoài, Bùi Dĩ Hằng đang im lặng đứng một bên, khi thấy cô đi ra, anh cong khóe môi mỉm cười một cái.

Đáy lòng Nhan Hàm vốn bình tĩnh như nước, nhưng khi thấy anh cười, như là có gì đó đâm trúng.

Cô hơi xoay mặt qua, đáy lòng có chút tức tối.

Người này, sao có thể cười vậy chứ.

Sau khi chủ nhiệm khoa gọi Nhan Hàm ra, ông ta nói lời sâu xa: “Nhan Hàm, thầy biết chuyện lần này không liên quan tới em, em là đàn chị làm rất tốt.”

Khi ông ta nói lời này, khóe mắt Nhan Hàm liếc sang bên cạnh.

Bùi Dĩ Hằng trông hờ hững, tựa như anh chẳng để ý tới lời nói của chủ nhiệm khoa.

Nhan Hàm hừ một tiếng dưới đáy lòng, tiếp tục lắng nghe lời nói của chủ nhiệm khoa.

“Có điều Nhan Hàm à, em và bạn học Bùi của chúng ta phải thân thiết hòa thuận, dù sao bạn học Bùi cũng không giống bạn học bình thường, chuyện sự nghiệp của bạn ấy vẫn quan trọng hơn. Em ở hậu phương, phải làm cho tốt, để cậu ấy không có buồn phiền.”

Chủ nhiệm khoa nghĩ thế này, là giáo viên ông ta nên khuyên nhủ một chút.

Dù sao ông ta cũng đã xem tin tức mấy ngày nay, nào là truyền thông Hàn Quốc, truyền thông Nhật Bản, biết Bùi Dĩ Hằng đi học tại trường đại học đều hết sức vui mừng, cảm thấy mất đi một đối thủ mạnh.

Tuy rằng đại học A bọn họ là trường danh tiếng đứng đầu, cơ mà làm kỳ thủ chuyên nghiệp vẫn thích hợp với việc thi đấu hơn.

Ông ta phải khuyên nhủ bạn học Nhan, bảo cô làm một người vợ hiền.

Nhan Hàm chớp mắt, hậu phương gì chứ, làm cho tốt gì chứ, nhưng cô cũng chẳng thể không biết ngượng hỏi ra rõ ràng, thế là Nhan Hàm nói lóng ngóng: “Em biết rồi, chủ nhiệm.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy, khiến mặt mày chủ nhiệm khoa rạng rỡ, ông ta hưng phấn nói: “Đây thật là một đoạn giai thoại, sau này các em kết...”

“Chủ nhiệm.” Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng vẫn không lên tiếng chột mồm ngắt ngang lời ông ta, anh nhẹ giọng nói, “Em còn lớp tiếng Anh ạ.”

Chủ nhiệm khoa sững sốt, lấy lại tinh thần rồi mau chóng nói: “Bạn học Dĩ Hằng còn lớp tiếng Anh à, là tôi không tốt, giờ còn làm lỡ em đi học, đi mau, đi mau đi.”

Thế là chủ nhiệm khoa làm như sợ bọn họ không đến kịp lớp, hai tay phía sau vung về đằng trước, làm ra dáng vẻ đuổi gà.

Lúc Nhan Hàm đến cửa thang máy, cô vẫn còn trong tâm trạng kinh ngạc, cho đến khi cửa thang máy mở ra, cô đi theo Bùi Dĩ Hằng bước vào trong, rốt cuộc như là lấy lại tinh thần, cô ngửa mặt nhìn chàng trai bên cạnh, thấp giọng nói: “Rốt cuộc cậu nói gì với chủ nhiệm khoa thế?”

Khiến cho chủ nhiệm khoa giống như uống nhầm thuốc.

Bùi Dĩ Hằng dứt hai tay trong túi quần,, hơi cụp mắt xuống, sắc mặt điềm tĩnh, có vẻ dừng dừng bàng quan.

Nhan Hàm thấy anh không nói lời nào, cô chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: “Cậu có thấy thầy ấy nói chuyện rất quái lạ không, nào là bảo tôi ở hậu phương...”

“Cùng tôi đi học lớp tiếng Anh đi.” Bùi Dĩ Hằng giương mắt lên.

Nhan Hàm hơi kinh ngạc tròn tròn mắt.

Bùi Dĩ Hằng nghiêm túc nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Vì em tôi đã bỏ một tiết tiếng Anh.”

Rõ ràng Nhan Hàm biết anh muốn nói là chính vì giúp cô.

Nhưng bớt đi một chữ, lời này trở nên đặc biệt tế nhị.

Cho đến khi sắc mặt cô hơi gượng gạo, người bên cạnh không nhanh không chậm nói: “Thế nên em giúp tôi bỏ tiết này đi.”

.....À, hóa ra là bảo cô dạy bù cho anh.

*

Nếu để cho Trình Tân Nam lựa chọn, thời khắc kinh ngạc nhất chết lặng nhất của cả đời cậu ta, cậu ta nhất định sẽ chọn bây giờ.

Cậu ta gửi tin nhắn liên tục cho Bùi Dĩ Hằng, A Hằng vẫn chưa quay về. Cuối cùng khi thầy giáo tiếng Anh điểm danh, cậu ta véo cổ họng thay Bùi Dĩ Hằng trả lời.

Vốn tưởng rằng thái tử điện hạ sẽ không trở lại.

Nhưng khi kết thúc một tiết học, cậu ta đang chơi game, Cao Nghiêu bỗng nhiên đá cậu ta một cước.

Sau đó cậu ta ngẩng đầu, trông thấy Bùi Dĩ Hằng và nàng tiên nhỏ của cậu ta xuất hiện ở trước mặt.

Thế nên trước tiên Trình Tân Nam mừng như điên, nàng tiên nhỏ của cậu ta đó, cậu ta đã lâu không tình cờ gặp được cô. Sau đó thì cậu ta rất ngạc nhiên, tại sao cô ở cùng A Hằng, cuối cùng là hết hồn, chẳng lẽ cô và A Hằng...

Nhan Hàm nhìn người ngồi tại chỗ, trong mấy giây ngắn ngủi biến hóa mấy loại biểu cảm.

Bởi vì tiếng chuông vào học đúng lúc vang lên, tiết cuối cùng của buổi sáng, cũng chính là tiết thứ tư sắp bắt đầu.

Cao Nghiêu đá Trình Tân Nam một cước, rốt cuộc cậu ta có phản ứng, đứng dậy, để Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm đi tới.

Bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong phòng học, hàng ghế này vốn chỉ có hai người họ, giờ biến thành bốn người.

Trình Tân Nam ngồi ở ngoài cùng, Cao Nghiêu bên cạnh cậu ta, sau đó là Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh Cao Nghiêu, Nhan Hàm tự nhiên ngồi ở trong cùng.

Giáo viên tiếng Anh trên bục giảng đã bắt đầu lên lớp.

Nhan Hàm nhìn bảng đen, rồi nhìn thoáng qua người bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Cậu không ghi chép hả?”

Trình Tân Nam ngồi cách hai chỗ, vẫn nghe được giọng nói của Nhan Hàm. Đáy lòng cậu ta a ô một tiếng, quả nhiên giọng của nàng tiên nhỏ

nghe rất hay.

“Hồi trước tôi luôn đánh cờ, thế nên...” Lúc này, Bùi Dĩ Hằng xoa mi tâm, giọng đẽ xuống rất thấp, còn mang theo chút do dự, “Chưa từng học tiếng Anh.”

Nhan Hàm vừa nghe liền chớp mắt, sau đó thấp giọng nói: “Không sao, từ từ thôi, hơn nữa tôi có thể giúp cậu bố tức.”

Tiếng của hai người tuy rằng rất nhỏ, nhưng Trình Tân Nam và Cao Nghiêu bên cạnh nghe rất rõ ràng.

Cao Nghiêu trợn mắt há mồm, quả thật là phục rồi.

Trình Tân Nam thì điên cuồng la hét dưới đáy lòng, nàng tiên nhỏ, em đừng tin lời cậu ta, cậu ta đang lừa em, lừa em đó.

Cuối cùng cậu ta thật sự không nhịn được, kéo ống tay áo Cao Nghiêu, thấp giọng nói: “A Hằng sao có thể như vậy hả, tiếng Anh của cậu ấy có thể coi là tiếng mẹ đẻ, sao cậu ấy có thể lừa gạt nàng tiên nhỏ của tôi chứ.”

Cao Nghiêu mặt không biểu cảm nói: “Cậu ấy chỉ nói cậu ấy chưa từng học tiếng Anh, cũng chẳng nói tiếng Anh của cậu ấy không giỏi.”

Trình Tân Nam: “...” Như vậy cũng được sao?

“Thế cũng khiến nàng tiên nhỏ của tôi hiểu lầm.”

Cậu ta hết sức căm uất, Cao Nghiêu quay đầu nhìn anh bạn, cười nhạo một tiếng: “Nàng tiên nhỏ của cậu? Bớt bất kính với thái tử phi của chúng ta đi.”

Trình Tân Nam im miệng không nói.

.....

Nhan Hàm thật lòng thật dạ muốn giúp anh, cô biết rất nhiều vận động viên sau khi chấm dứt sự nghiệp đều sẽ lựa chọn tiến vào đại học chuyên sâu. Có điều suy cho cùng khi còn trẻ đều luôn cố gắng huấn luyện, có phần không theo kịp việc học hành, cũng có thể hiểu được.

Giáo viên phía trên đang giảng bài hăng say, Nhan Hàm ngồi tại chỗ nghiêm túc ghi chép.

Cho đến khi giáo viên giảng đến một đoạn nội dung trên sách giáo khoa, bảo bọn họ thảo luận một chút.

Bởi vì bọn họ chỉ có một quyển sách, thế nên Nhan Hàm tiến lại gần bên cạnh, Bùi Dĩ Hằng cảm giác được một mùi hương ngọt ngào ập tới, Nhan Hàm vươn tay vén lên tóc con bên tai ra sau lỗ tai.

Khóe mắt chàng trai thoáng thấy lỗ tai trắng như tuyết của cô, xinh xắn tinh tế, đặc biệt vành tai hơi mềm mại.

Mà lượn xuống lỗ tai là một đoạn cần cổ mảnh khảnh trắng nõn.

“Cậu thấy chỗ này nên nói thế nào?” Nhan Hàm dùng bút chỉ vào quyển sách, nhưng vẫn không nghe được câu trả lời.

Sau đó cô quay đầu, trông thấy mi tâm anh nhíu lại, thế là cô lập tức nói: “Không sao, nghe không hiểu cũng chẳng sao, tôi giảng lại lần nữa cho cậu.”

Vì thế giọng nói êm dịu của cô gái vang lên rất chậm rãi, thông thả không nhanh không chậm.

Đợi sau khi nói xong, Nhan Hàm nhìn qua anh, con người trong suốt óng ánh, nhìn anh chăm chú thấp giọng nói: “Bây giờ đã hiểu chưa?”

Khi cô nói những lời này, một làn gió mát từ ngoài cửa sổ bay vào, lướt qua nhẹ nhẹ.

Làn gió mát, âm thanh khẽ khàng của cô gái, khiến cho đầu thu hiện ra vẻ ngọt ngào êm ái nói không nên lời.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng chậm rãi gật đầu, khóe môi anh hơi cong lên nụ cười khẽ khàng, khiến Nhan Hàm đặc biệt cảm thấy thỏa mãn.

Hóa ra làm giáo viên là việc có cảm giác thành tựu như vậy.

Cô kiên trì nỗ lực nói: “Sinh viên năm nhất của trường chúng ta cũng có thể thi cấp bốn, cậu đừng lo nền tảng của mình chưa vững, thử xem trước.”

Nói tới đây, cô hình như muốn khiến anh yên tâm: “Có tôi ở đây mà.”

Nhan tiện cô vỗ ngực, tỏ vẻ cam đoan.

“Em đó.” Bùi Dĩ Hằng khẽ lắc đầu, lúc Nhan Hàm mở to hai mắt, anh vươn tay véo vành tai mềm mại của cô, thấp giọng nói, “Phạm quy rồi.”

Phạm quy đáng yêu.

*

Một tiết học, rõ ràng cùng ở hàng ghế cuối, lại hoàn toàn khác biệt.

Cả tiết học Trình Tân Nam thăm thương ưu sầu, dù sao thỉnh thoảng khóe mắt hướng sang bên cạnh, tuy rằng đã hạ quyết tâm từ trước phải từ bỏ nàng tiên nhỏ của cậu ta, nhưng dù sao đó cũng là nàng tiên nhỏ mà.

Thế nên lúc tan học, Cao Nghiêu kéo cậu ta trực tiếp đi khỏi.

Nhan Hàm thì thu dọn sách vở, cô đưa cho Bùi Dĩ Hằng, còn động viên anh nói: “Học tập mà, quan trọng nhất chính là kiên trì bền bỉ.”

Đột nhiên cô sững sốt.

Cô cười nghiêng đầu nói: “Hóa ra cậu là Dĩ Hằng này.”

Cô gái kia lại trưng ra nụ cười tủm tỉm gian xảo kia, giống như phát hiện chuyện bất ngờ gì.

“Nếu cậu có một người anh trai, có phải nên gọi là Trì Chi không?” Cô chớp mắt, nghiêm túc hỏi.

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Anh quả thật có một người anh trai, nhưng không gọi là Trì Chi.

Sau khi hai người ra khỏi phòng học, Nhan Hàm muốn đi toilet, Bùi Dĩ Hằng đúng lúc nhận được điện thoại, anh bước đến cửa sổ bên hành lang, vừa nghe điện thoại vừa chờ cô.

Là điện thoại của mẹ anh Trình Di gọi tới.

Khi điện thoại của Trình Di nổi máy, bà thấp giọng hỏi: “A Hằng, con không phải có hiểu lầm gì với Tư Gia chứ?”

“Sao mẹ lại hỏi như vậy?” Bùi Dĩ Hằng thờ ơ nói.

Trình Di khẽ thở dài một hơi, nói: “Suy cho cùng Tư Gia cùng con trưởng thành, con không nên đối với con bé như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng: “Mẹ biết con đối với cô ta thế nào sao?”

Một câu vặn lại Trình Di khiến bà có chút không biết nên nói gì.

Trước đó Trình Di nhận được điện thoại của Lam Tư Gia, kết quả không nghĩ tới hôm nay mẹ của Lam Tư Gia cũng gọi điện sang, nói là bởi vì liên quan tới A Hằng, bây giờ yêu cầu bảo Lam Tư Gia viết một bức thư nhận lỗi, là loại phải công khai nhận lỗi.

Suy cho cùng là con gái, da mặt mỏng, nghe nói Lam Tư Gia suýt nữa khóc đến ngất đi.

Trình Di bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi điện cho đứa con trai, bà nói: “Tư Gia dù sao cũng là con gái, có chuyện gì, con bao dung con bé nhiều chút. Đứa nhỏ này chỉ là tính tình hơi kiêu ngạo, bản tính không xấu.”

Âm thanh của Bùi Dĩ Hằng rất lạnh nhạt, không có bất cứ cảm xúc gì: “Chuyện của Lam Tư Gia là do nhà trường giải quyết. Con chỉ nói ra sự thật chuyện mình đã thấy thôi.”

Trình Di thở dài một hơi.

Bùi Dĩ Hằng: “Còn nữa, không phải chỉ có cô ta là con gái, người cô ta bắt nạt cũng là một cô gái.”

“Thế nên dựa vào gì con phải nhường bộ cô ta?”

Trình Di từ trước đến nay chưa từng biết, tài ăn nói của Bùi Dĩ Hằng lại giỏi như vậy, khiến bà á khẩu không trả lời được.

Bùi Dĩ Hằng vốn không định cúp máy ngay, cho đến khi anh xoay người nhìn thấy hai người đứng cách đó không xa, anh lập tức thấp giọng nói: “Xin lỗi mẹ, con phải cúp máy.”

Nhan Hàm thật sự không ngờ, cô vừa ra toilet liền đụng phải Chung Tấn.

Từ sau lần Chung Tấn quở mắng cô không thật lòng thích cờ vây, cô chưa đi qua nhóm cờ vây lần nào. Thực ra có mấy lần Chung Tấn muốn gửi tin nhắn cho cô, nhưng con người anh ta quá cao ngạo, không bỏ được thể diện.

Đột nhiên gặp được ở đây, trong phút chốc đáy lòng Chung Tấn là sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhưng mà con người anh ta thật sự miệng trái với lòng, lúc này nhìn Nhan Hàm, lông mày anh ta nhăn nhúm, nói: “Cậu định rời khỏi nhóm cờ vây sao? Lâu như vậy cũng không đến chơi cờ, cậu có biết học cờ là việc cần sự kiên trì, mới có thể nâng cao sức cờ.”

Nhan Hàm nhìn thấy Chung Tấn cũng có chút chột dạ, dù sao trước đó cô đi cửa sau muốn gia nhập nhóm cờ vây, bây giờ có thầy giáo lợi hại hơn liền một cước đá đi nhóm cờ vây.

Hình như có một chút không phúc hậu.

Thế nên cô nhỏ giọng gật đầu: “Tôi biết.”

Chung Tấn cố gắng đè nén ý cười của chính mình suýt nữa không thể giấu được, anh ta hạ giọng: “Nếu không tối nay cậu đến nhóm cờ vây đi, tôi xem thử sức cờ của cậu dạo này có tiến bộ không.”

Anh ta vừa dứt lời, đột nhiên bên cạnh vang lên một âm thanh hờ hững: “Không cần.”

Chung Tấn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ liếc mắt một cái cả người ngậy ra.

Bởi vì anh ta nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đứng ở bên cạnh.

Sau khi nhìn thoáng qua Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng mới dời tầm mắt sang Chung Tấn, giọng nói trầm thấp mang theo mấy phần cương quyết

không cho phép: “Sau này, cô ấy do tôi phụ trách.”

—

Lời tác giả:

Võ tay chúc mừng thái tử, rốt cuộc gặp được tình địch, hơn nữa
nghiền nát hoàn toàn!

Thái tử: sau này cờ vây của vợ tôi do tôi phụ trách, anh có vấn đề
không?

Chung Tấn: ...mẹ nó tôi dám có sao?

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chung Tấn nhìn Bùi Dĩ Hằng, lại nhất thời không thể nói gì.

Mấy hôm nay chuyện hội sinh viên xôn xao ầm ĩ, việc Bùi Dĩ Hằng học tại đại học A sớm đã bị truyền thông đưa tin mấy lượt, Chung Tấn đương nhiên không thể không biết.

Ngày hôm qua trong nhóm WeChat của nhóm cờ vây, còn có không ít người thảo luận về chuyện này.

Thậm chí còn có người suy nghĩ viển vông, nói có lẽ nào mời Bùi Dĩ Hằng đến nhóm cờ vây chỉ bảo bọn họ.

Cho dù không có cơ hội nghe anh giảng dạy, có thể nhìn thấy trong cự ly gần đã là một chuyện vui vẻ. Dù sao đối với người học cờ mà nói, Bùi Dĩ Hằng chính là thần thánh, là người vốn cách xa không thể đến gần, hiện giờ lại ở ngay bên cạnh.

Sau khi ngơ ngác, Chung Tấn rốt cuộc lên tiếng: “Xin chào, tôi là Chung Tấn, nhóm phó của nhóm cờ vây.”

Nhan Hàm nhìn Chung Tấn có chút mong đợi, nhưng cố gắng che giấu biểu cảm kín đáo, suýt nữa không nhận được muốn bật cười. Cô thề từ khi biết Chung Tấn tới nay, đây là lần đầu thấy anh ta dễ bảo như vậy.

Bùi Dĩ Hằng đương nhiên biết vị nhóm phó này, dù sao trước đó từng là đối thủ trên mạng cờ vây.

Theo trình độ tuyển thủ nghiệp dư mà nói, Chung Tấn rất có thực lực.

Nếu Chung Tấn muốn thi lên chuyên nghiệp, cũng không phải không có khả năng.

Bùi Dĩ Hằng luôn luôn tôn trọng những người thích đánh cờ.

Nhưng đối với người đàn ông rõ ràng là tình địch của mình, Bùi Dĩ Hằng dường như chưa từng nường tay như vậy.

Anh khẽ gật đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ khách sáo: “Xin chào, tôi là Bùi Dĩ Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng cũng không phải loại người khiến người khác khó xử, chẳng qua tình địch mà, nên tuyệt vọng càng sớm càng tốt, thế nên giọng anh thản nhiên nói: “Dạo này Nhan Nhan theo tôi chơi cờ, cô ấy sẽ không qua quấy rầy nhóm cờ vây nữa.”

Chung Tấn gật đầu, gượng gạo nhìn đối phương, anh ta có tư duy đàn ông, nhưng không có nghĩa là anh ta ngốc. Bùi Dĩ Hằng vừa xuất hiện, anh ta đã loáng thoáng đoán được ý tứ của đối phương.

Hiện giờ Bùi Dĩ Hằng nói rõ ràng, anh ta vẫn không nhịn được nhìn về phía Nhan Hàm.

Nhưng trong đầu Nhan Hàm lại bị một câu Nhan Nhan của anh chàng bên cạnh khiến tâm trạng hốt hoảng.

Sao anh có thể gọi cô như vậy chứ.

“Nhan Hàm, cậu cũng có ý này ư?” Chung Tấn hình như có chút không chết lòng, anh ta nhìn cô hỏi.

Câu này của anh ta kéo về suy nghĩ của Nhan Hàm, cô vốn rất ngượng ngùng, dù sao khi cô muốn gia nhập nhóm cờ vây thì đã phá quy củ, hiện giờ bởi vì có Bùi Dĩ Hằng, cô lại bắt đầu không tham gia hoạt động của nhóm.

Đáy lòng Nhan Hàm thở dài một hơi, tuy rằng con người Chung Tấn ăn nói không lọt lỗ tai.

Nhưng anh ta không nói sai, tính chất mục đích cô quá mạnh mẽ.

Nhưng Nhan Hàm vẫn gật đầu, thấp giọng nói một câu: “Tôi xin lỗi.”

Chung Tấn nhìn sắc mặt cô, biết cô đã hạ quyết tâm. Nói không thất vọng khẳng định không có khả năng, trong lòng Chung Tấn có loại mất mát không nói nên lời.

Anh ta thích Nhan Hàm, rõ ràng Thẩm Tinh Hải từng nói với anh ta rất nhiều lần, thích một cô gái không nên như thế này.

Nhưng anh ta hoàn toàn không hiểu làm sao đi thổ lộ với cô.

Dường như chỉ cần thấy cô, trên người anh ta giống như xù gai ra, sợ bị cô nhìn thấu tâm tư của mình.

Chung Tấn hỏi xong lời này, có cảm giác rốt cuộc không đợi được nữa, anh ta vội vàng nói câu tạm biệt rồi xoay người bỏ đi.

Nhan Hàm nhìn bóng lưng anh ta, thấp giọng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Anh ta khẳng định tức điên rồi, hồi trước cứ mắng tôi coi nhóm cờ vây là nơi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, bây giờ khẳng định cho rằng tôi hết thuốc chữa rồi.”

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, nhìn đáng vẻ lải nhải của cô.

Hiển nhiên, tại phương diện nào đó Nhan Hàm thực sự quá dừng. Có lẽ bởi vì từ trước đến nay cô đều không cố ý tránh né, thế nên cô hoàn toàn không hiểu được tâm ý của Chung Tấn.

Bùi Dĩ Hằng ngược mắt, nhìn bóng lưng mất mát ở cuối hành lang.

Vết xe đổ còn đó, xem ra có một số lời, một số việc, nên làm thì nhất định phải làm.

*

Chẳng bao lâu lá rụng trên nhánh cây trong gió thu dần tan biến, trong lúc lơ đãng đầu đông chợt đến.

Tuần trước Ngải Nhã Nhã về nước, kết quả cô ra sức tổ chức buổi liên hoan lớn trong phòng ký túc, lại không thể thành công. Bởi vì Nhan Hàm bận rộn chuyện cuộc thi nhận định cấp bậc, mức độ nghiêm túc của cô quả thật chỉ hơn không kém so với hồi chuẩn bị thi đại học.

“Khi em đi bước này thì nên dừng tại đây.”

Gió lạnh gào thét bên ngoài, trong phòng, Nhan Hàm đang nghiêm túc nhìn Bùi Dĩ Hằng đánh lại ván cờ cho cô.

Khi Bùi Dĩ Hằng nhắc lên mí mắt, nhìn cô gái đối diện, hôm nay cô mặc một chiếc áo len cao cổ màu trắng sữa, cổ áo nằm tại cằm cô, khuôn mặt vốn to bằng bàn tay càng tôn lên vẻ nhỏ nhắn.

“Đừng khẩn trương.” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một tiếng, mỗi lần khi cô khẩn trương đều sẽ dùng răng cắn nhẹ môi dưới.

Lúc này bờ môi dưới mịn màng của cô gái bị hàm răng trắng cắn một cái, Bùi Dĩ Hằng trông thấy còn cô muốn cắn nữa, rốt cuộc anh vươn tay, giữ lấy cằm cô: “Còn cắn nữa sẽ trầy đó.”

“A, xin lỗi.” Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức nói.

Nói xong câu đó, cô sững sốt, ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng ngỡ ra.

Một lúc sau, anh khẽ khàng cất tiếng cười.

Bùi Dĩ Hằng thoát nhìn bị chọc cười bởi lời nói của Nhan Hàm, anh ngược mặt lên, cánh môi xinh đẹp hơi nhếch lên, tầm mắt nhẹ nhàng dừng tại bờ môi cô: “Nói xin lỗi với tôi gì chứ, nó cũng không phải của tôi.”

Nhan Hàm: “...”

Vì thế cô mở to mắt, nghiêm túc hỏi: “Cậu vẫn là Bùi Dĩ Hằng mà tôi quen biết sao?”

“Bùi Dĩ Hằng em biết là như thế nào?” Bùi Dĩ Hằng thản nhiên đặt xuống một quân cờ trên bàn cờ.

Lần này Nhan Hàm ngỡ ra, lạnh lùng? Hờ hững? Có vẻ xa cách cao cao tại thượng?

Rốt cuộc chàng trai nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Đó là Bùi Dĩ Hằng khi đối diện với người khác, không giống như em nhìn thấy.”

Những lời này có thể dùng một cách khác để hiểu, Bùi Dĩ Hằng hiện tại chỉ thuộc về em.

Khi trong đầu Nhan Hàm hiện lên ý nghĩ này, cô nhất thời lòng dạ rối bời.

Rõ ràng cô cảm thấy xung quanh mình là một tường đồng vách sắt, cô có thể dễ dàng xua đuổi bất cứ sinh vật giống đực nào ra khỏi lãnh địa của mình, nhưng hình như nó vô dụng đối với anh.

Vẻ lành lạnh thanh nhã này chỉ thuộc về con người anh, khi anh cười tươi, khoe môi nhếch lên một độ cong, còn có nhiệt độ giữa ngón tay anh, rõ ràng là chuyện vụn vặt lắt nhắt.

Nhưng tựa như thanh kiếm sắc bén, tách ra hàng rào xung quanh cô, xâm nhập từng chút một tiến vào trong.

Nhan Hàm bỗng đứng dậy.

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu, hơi kinh ngạc.

Cho đến khi Nhan Hàm chống hai tay trên bàn, cơ thể nghiêng về đằng trước, nghiêm túc nói: “Cậu muốn ăn gà ăn mỳ không?”

.....

Lần này Nhan Hàm gặp chuyện không thể quyết định liền có thói quen làm cơm, hình như sau khi gặp Bùi Dĩ Hằng cô mới có thói quen này. Dù sao trước đây cô chưa từng gặp phải chuyện nào có thể khiến cô do dự.

Nhan Hàm lười ra ngoài, bởi vậy dùng di động mua một con gà đã làm xong đưa tới cửa.

Cách chế biến gà là do cô học lén chỗ ông nội. Ông cụ là người làm việc thận trọng, năm đó khi chuỗi nhà hàng chạy đến vùng Chiết Giang, ông đặc biệt khảo sát tập quán ẩm thực của người địa phương.

Món gà ăn mỳ này rất nổi tiếng, ông còn đặc biệt học tay nghề từ sư phụ ở đó.

Sau khi Nhan Hàm pha chế gia vị xong, cô mang bao tay dùng một lần, bắt đầu nghiêm túc thoa đều trên con gà.

Có điều bởi vì cô định dùng lò nướng để nướng, khẳng định không thể dùng bùn đất, thế là cô lấy bột mì thay bùn. Sau khi bao bọc con gà đã ướp

trong lá sen trước, rồi lấy bột mì đắp lên kỹ càng.

“Hôm nay chúng ta chỉ có thể ăn kiểu đơn giản, nếu lần này tôi có thể thi đậu cấp bậc nghiệp dư, tôi sẽ làm món gà ăn mày chính tông cho cậu.” Nhan Hàm hơi tiếc nói.

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ bận bịu của cô, mỗi lần khi cô nấu ăn đều sẽ buộc mái tóc dài ra sau.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Em biết nấu ăn, là học từ ai thế?”

“Ông nội tôi đó.” Nhan Hàm khom lưng bỏ gà vào trong lò nướng, đồng thời vươn tay điều chỉnh nhiệt độ, “Ông ấy nấu ăn còn ngon hơn tôi nữa.”

“Thế à?” Âm thanh của Bùi Dĩ Hằng nghe ra có chút lười nhác rời rạc.

Nhan Hàm tưởng rằng anh không tin, cô lập tức nói: “Ông nội tôi thật sự nấu ăn ngon lắm, nhưng bây giờ ông ấy hiếm khi xuống bếp, nếu có cơ hội tôi khẳng định mời cậu nếm thử.”

Nếu có cơ hội...

Bùi Dĩ Hằng dựa cạnh cửa phòng bếp, khẽ cup mắt, sao lại không có cơ hội chứ.

*

Hôm sau chính là ngày thi nhận định cấp bậc, bởi vì rất nhiều tuyển thủ nghiệp dư đều có việc làm, còn có rất nhiều đứa trẻ đi học. Thế nên ban tổ chức quyết định tổ chức buổi thi vào cuối tuần.

Buổi sáng khi Bùi Dĩ Hằng gõ cửa nhà Nhan Hàm, hồi lâu sau cô mới đi qua mở cửa.

Vừa mở ra, anh trông thấy cô gái đầu tóc rối bời, cặp mắt, dáng vẻ như sắp té xỉu, cô thấp giọng nói: “Hình như vì tối qua ăn gà ăn mỳ xong mà tôi bị đau bụng.”

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, anh cũng ăn, và lại còn ăn hơn một nửa, sao anh chẳng sao hết.

Cho đến khi cô gái đứng trước mặt anh gục đầu xuống, nói tiếp: “Hôm nay tôi có thể không đi thi không?”

Bùi Dĩ Hằng nói: “Em thấy thế nào?”

Đầu Nhan Hàm sắp vùi trên mặt đất, hấp hối giãy dụa nói: “Tôi thấy được.”

Nhưng vừa dứt lời, cổ tay cô đã bị người khác nắm lấy, kéo thẳng vào trong phòng ngủ, Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa phòng tắm của cô, dùng sắc mặt rất hờ hững nói: “Không sao, tôi ở đây với em.”

“Tại sao cậu ác nghiệt, vô tình, không nói lý thế hả.” Nhan Hàm không nghĩ tới, anh lại là Bùi Dĩ Hằng như vậy, cô nói đau bụng, anh còn bảo cô đi thi.

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nghe được diễn xuất của cô, sắc mặt vẫn lạnh nhạt: “Ngoan, đi thôi, nếu thật sự ngất đi, tôi sẽ bồi em đến bệnh viện.”

Thế là sau khi Nhan Hàm đấu tranh không có kết quả, cô cam chịu đi rửa mặt.

Chờ sau khi cô đi ra, đẩy Bùi Dĩ Hằng ra cánh cửa, nói: “Tôi phải thay quần áo, cậu tới phòng khách chờ trước đi.”

Bùi Dĩ Hằng thấy thời gian còn dư dả, đương nhiên không hồi thúc cô, im lặng ngồi trên sofa phòng khách.

Cho đến nửa tiếng sau, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh anh.

Đợi anh nhận ra, lúc quay đầu lại quả thật ngây ngẩn cả người.

Nhan Hàm thấy vẻ mặt của anh, trên mặt lộ ra sự vui vẻ, cô nói: “Thế nên, thấy tôi giống học sinh cao trung không?”

Hôm nay cô đặc biệt chọn một chiếc áo khoác dạ dáng dài nút còi màu đỏ, hai bên đều có túi thật to, bàn tay cô vừa lúc có thể đút vào trong túi. Mà bên trong cô mặc áo sơ mi trắng cùng váy xếp li họa tiết Houndstooth, cổ áo sơ mi không chỉ có đường ren xinh đẹp, còn có cả vạt màu đen, thắt nơ bướm đáng yêu.

Không nói tới cách ăn mặc trường lớp, khiến người ta chú ý là, hôm nay Nhan Hàm còn đặc biệt buộc tóc hai đuôi.

Mái tóc dài dày đặc của cô gái được chia làm hai nhúm, buộc trên đầu, là loại thanh xuân dào dạt phủ vào mặt, quả thực không thể ngăn chặn.

Nhan Hàm nói hăng hái: “Tôi đã nghĩ rồi, cho dù hôm nay thi cấp bậc bị thua, nhưng mọi người vừa thấy dáng vẻ của tôi, khẳng định sẽ tưởng rằng tôi là học sinh cao trung, như vậy nếu thua cũng không mất mặt lắm.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Mạch não thần kỳ của cô suýt nữa thuyết phục Bùi Dĩ Hằng.

Thế là dưới sự an ủi bản thân kỳ lạ này, Nhan Hàm ngược lại rất vui vẻ đi thi.

Kết quả đợi khi tới hiện trường, lúc cô nhìn thấy còn có mấy đứa nhỏ sáu bảy tuổi, sắc mặt cô lại không tốt lắm. Cô kéo nhẹ ống tay áo của Bùi Dĩ Hằng, hạ giọng nói: “Những đứa trẻ này đến thi có phải sớm quá không.”

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng ở trên người phần đông bạn nhỏ, anh khẽ lướt một vòng, thản nhiên nói: “Thế này cũng không tính là quá sớm.”

Nhan Hàm chớp mắt, còn chưa nói yêu cầu của anh cũng nghiêm khắc quá đi, kết quả chợt nghe được người bên cạnh thản nhiên thốt ra một câu.

“Năm mươi một tuổi tôi đã được nhận định cấp bậc.”

Kết quả bên cạnh có phụ huynh của một cậu bé chợt nhận ra Bùi Dĩ Hằng.

Mẹ cậu bé kích động kéo đứa con nhà mình đi lên muốn chụp ảnh chung, còn bảo Bùi Dĩ Hằng ký tên cho cậu bé. Có điều so với sự nhiệt tình của mẹ, cậu bé này lại có chút quá thờ ơ.

Thừa dịp lúc mẹ cậu bé xin chữ ký, Nhan Hàm liếc cậu bé một cái, khẽ cười nói: “Em không phải khẩn trương chứ hả?”

“Chị mới sợ đó.” Cậu bé rất ngầu đáp lại cô.

Nhan Hàm bật cười ha hả, không chấp nhận với cậu nhóc: “Không sao, nếu lát nữa bốc thăm gặp phải chị, chị sẽ nhường tay với em.”

Ai ngờ cậu nhóc này liếc xéo cô một cái, đặc biệt lạnh lùng nói: “Nhưng mà tôi sẽ đánh cho chị khóc đó.”

Nhan Hàm: “...”

“Ngại quá, xin lỗi, con nít không hiểu chuyện.” Mẹ đứa trẻ nghe được lời nói của con mình, mau chóng xin lỗi.

Nhan Hàm vốn không để ý, kết quả Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh ký tên xong, đưa quyển sổ cho mẹ đứa nhỏ, anh nhìn thoáng qua cậu nhóc kia, con người trong trẻo lành lạnh nhìn về phía cậu bé.

Sau khi mẹ cậu bé kéo con mình đi, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn Nhan Hàm.

“Sợ lắm à?” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói, anh khẽ cười một tiếng, “Không sao, ai đánh cho ai khóc còn chưa chắc đâu.”

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn anh: “Vậy cậu muốn tôi xuống tay với đóa hoa của tổ quốc sao?”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Trong ván cờ vậy, chỉ phân thắng bại, không phân lớn nhỏ.”

Thấy Bùi Dĩ Hằng như vậy, cô bỗng nhiên nháy mắt, không nhịn được hỏi: “Vậy cậu sẵn lòng nhường tôi ư?”

Ai ngờ, lời này vừa hỏi xong, loa phát thanh vang lên bảo người tham gia thi đấu mau chóng đi qua điểm danh.

Nhan Hàm xoay người chuẩn bị rời khỏi, ai ngờ vừa mới đi thì đã bị giữ lại. Cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, chỉ thấy trong giọng nói anh phát ra ý cười nói: “Em còn quên một thứ.”

Nhan Hàm ngớ ra, gì vậy.

Cho đến khi cánh tay anh nhẹ nhàng đặt lên người cô, tựa như chuồn chuồn lướt nước ôm cô một cái, rồi nhanh chóng buông ra.

“Cố lên, tôi ở bên ngoài chờ em.”

—

Lời tác giả:

Viết xong chương này khoe miệng muốn tê liệt, thái tử ngọt quá, cuối cùng còn ôm yêu một cái.

Rất muốn kêu một tiếng wa.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Lý Thừa Tiền.

Nhan Hàm nghiêm túc nhìn tên đối thủ của mình, đến khi cô tìm được chỗ ngồi thi đấu của mình, lại nhìn thấy cậu bé kia đã ngồi trên ghế.

Đây không phải là đứa trẻ ban nãy ở bên ngoài nói muốn đánh cho cô khóc à.

Thật đúng là sống trên đời không nơi nào không thể gặp người quen.

Tuy rằng Nhan Hàm rất giận, không định so đo với cậu nhóc kia, nhưng gặp lại tại trận thi đấu, khí thế cũng không thể thua. Thế là sau khi cô ngồi xuống thì nhìn chăm chăm cậu nhóc kia, cố tình hạ giọng nói: “Không ngờ nhóc lại rơi vào trong tay chị.”

Lúc này trọng tài đứng một bên vốn chuẩn bị bảo hai bên bắt tay.

Kết quả nghe câu như thế, trọng tài giật mình nhìn về phía Nhan Hàm.

Bạn nhỏ Lý Thừa Tiền thì lại lập tức tố cáo nói: “Trọng tài, chị ấy bắt nạt tôi, trừ điểm chị ấy đi.”

“Báo cáo trọng tài, vừa rồi cậu nhóc này ở bên ngoài đe dọa muốn đánh cho tôi khóc.” Nhan Hàm không cam lòng yếu thế nói.

Trọng tài: “...”

Thế là trọng tài chẳng đáp lại ai cả, bảo bọn họ đoán quân cờ quyết định thứ tự trước sau.

Kết quả cuối cùng quyết định, Nhan Hàm cầm quân đen, cậu bé kia cầm quân trắng.

Cả hội trường xếp đặt rất nhiều bàn, tuy rằng là cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư, cơ mà người tham gia không ít. Trong hội trường đặt mấy chục cái bàn đều được ngồi đầy.

Đây là lần đầu Nhan Hàm tham gia cuộc thi chính thức.

Lúc bắt đầu đáy lòng cô đặc biệt khẩn trương, kết quả nhìn sang cậu nhóc đối diện, hay lắm, còn khẩn trương hơn cả cô đấy.

Đặc biệt lúc cậu nhóc đánh được nửa đường, cầm cờ không vững, lại làm rớt quân cờ giữa đường.

Hai người đều ngó ra, nhìn lẫn nhau.

Rốt cuộc cậu nhóc kia âm ỉ nói: “Tôi không phải muốn đặt ở chỗ này.”

Trọng tài bên cạnh để ý tới tình hình bên bọn họ, đi tới, đoán chừng cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy tình huống thế này, trọng tài trông thấy đáng vẻ đáng thương của cậu nhóc, có ý giúp đỡ, liền hỏi ý kiến Nhan Hàm, cậu nhóc đối diện mang đôi mắt mong chờ nhìn cô.

Nhan Hàm nở nụ cười: “Để cậu ấy đánh lại nước này đi, không sao.”

Lý Thừa Tiên rốt cuộc là một đứa nhỏ, tâm tư gì cũng viết hết lên mặt, nhất thời cậu tươi cười.

Trọng tài mỉm cười: “Còn không cảm ơn chị đi.”

Đứa nhóc vốn khóc lóc kia, lúc này dường như cũng không ngừng ngừng tỏ ra đáng vẻ lạnh lùng, thấp giọng nói: “Cám ơn chị.”

Giọng nói non nớt của cậu nhóc kia ngược lại khiến Nhan Hàm nghe được trái tim cũng mềm xuống.

Nhưng loại mềm lòng này có lẽ duy trì hai giây, bởi vì vào giây thứ ba, cô đã chuẩn bị tiếp tục sát hại đóa hoa của tổ quốc.

Dần dần, theo thời gian trôi qua, xung quanh đã có người thi xong.

Mà cậu nhóc đối diện Nhan Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp nghẹn đỏ.

Rốt cuộc cậu nhóc cắn miệng, có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn giơ lên cánh tay nhỏ bé của mình.

Trọng tài đi tới, chuẩn bị đếm mục cho bọn họ, nhưng đang lúc trọng tài quyết định, cậu nhóc đối diện như là rốt cuộc không nhìn nổi nữa, nước mắt rơi xuống.

Nhan Hàm nhìn lên, thật sự hơi luống cuống, cô nhỏ giọng nói: “A, đừng khóc mà.”

Nhưng đứa nhóc kia thật sự rất đau lòng, nước mắt chứa đầy trong đôi mắt thật to, muốn lau đi nước mắt tựa như chuỗi hạt châu kia, lau đi từng giọt một.

Ngay cả trọng tài cũng hơi đau lòng, thấp giọng nói: “Bạn nhỏ, đừng buồn, thắng bại là chuyện thường tình thôi. Lần này không được, lần sau lại đến nữa.”

“Đúng đúng đúng, lần sau lại đến.” Nhan Hàm gật đầu, nhưng đứa trẻ kia khóc rất đau lòng, cuối cùng còn dùng ống tay áo ra sức che lại đôi mắt.

Nhan Hàm hết cách, đành dỗi đành nói: “Nếu không chị mời em ăn kem nhé? Mời em ăn hai cây, hai cây được chứ.”

Cậu nhóc kia lén dỗi ống tay áo, đôi mắt to chớp một cái, có lẽ khóc quá mau, cơ thể bé nhỏ rụt lại.

Nhan Hàm thấy cậu nhóc rớt cuộc nhìn tới mình, cô lập tức nói: “Hai cây kem, chị nhất định mời em ăn.”

Cuối cùng dùng kem dỗi đành được cậu nhóc kia, Nhan Hàm thở ra một hơi.

Nói thật lúc thi đấu, bản thân cô trong lòng cũng chẳng để ý.

Cuối cùng trọng tài đưa ra quyết định, cô thắng nửa mục.

Chiến thắng sát sao.

Đáy lòng Nhan Hàm thở ra một hơi thật dài, lúc này cô lại nhìn sang cậu nhóc kia, có loại cảm giác bắt nạt đứa nhỏ nhà người ta.

Thế là chờ sau khi cuộc thi chấm dứt, bọn họ cùng nhau đi ra hội trường, Nhan Hàm nhìn đứa nhỏ bên cạnh chỉ cao tới đùi mình, thấp giọng nói: “Đi thôi, chị mua kem cho em nhé.”

Ai ngờ, cô vừa mới bước ra liền trông thấy đám đông chờ bên ngoài, lại đứng thành một vòng.

Cô nhìn chăm chú trung tâm trong đám đông, giờ phút này Bùi Dĩ Hằng đang cúi đầu ký tên.

Xung quanh không ít người đang cầm di động chụp ảnh.

“Thật là Bùi Dĩ Hằng đó, trời ơi, lại có thể nhìn thấy cậu ấy ở đây.”

“Whoa, không ngờ đi cùng em tôi đến buổi thi đấu còn gặp được cậu ấy, người thật đẹp trai quá đi.”

Nhan Hàm đứng tại chỗ im lặng nhìn anh, Lý Thừa Tiền bên cạnh thình lình thốt ra một câu: “Chị, bạn trai chị có nhiều người thích ghê.”

Nhan Hàm: “...”

Cô làm như sợ người khác nghe thấy, nhìn thoáng qua xung quanh, hạ giọng nói: “Anh đó không phải bạn trai chị, em đừng nói lung tung đó.”

Lý Thừa Tiền hừ một tiếng, chỉ siêu thị nhỏ bên cạnh nói: “Chị, kem.”

Nhan Hàm cười nhìn cậu nhóc một cái: “Được được được, chị mua cho em, bây giờ đi ngay.”

Có điều cô nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Mẹ em đâu rồi?”

“Chắc là gọi điện thoại, mẹ em bận rộn nhiều việc lắm.” Lý Thừa Tiền chẳng để ý nói.

Nhan Hàm chớp mắt, đối với người mẹ có tấm lòng cao cả này, cô hết sức kính nể, vì thế cô dẫn cậu nhóc đến siêu thị nhỏ bên cạnh mua kem, hai người hướng về phía trong cùng của phần đồ đông lạnh, phía dưới nắp kính trong suốt, đủ loại kem được trưng bày tại đó.

“Em muốn cái này, cái này nữa.” Hiển nhiên, Lý Thừa Tiền đã nghĩ xong loại kem mình muốn chọn từ trước.

Thế là Nhan Hàm mở ra nắp kính, lấy ra cho cậu.

“Chị à, chị không ăn hả?” Lúc này Lý Thừa Tiền không còn là cậu nhóc ngầu kia, trong tay cậu nhóc cầm hai cây kem, tiếng chị khỏi cần nói kêu ngọt ngào bao nhiêu.

Nhan Hàm lắc đầu, cô có nỗi niềm khó nói.

Đương nhiên cô nhìn dáng vẻ nghiêm túc hỏi chuyện của cậu nhóc, thấp giọng nói: “Chị là người lớn, không thích kem.”

Cô dẫn Lý Thừa Tiền ra khỏi siêu thị, đứng ở cửa hội trường đợi một lúc, quả nhiên mẹ đứa nhỏ vội vàng đi tới.

Mẹ đứa nhỏ vẫn còn ấn tượng với Nhan Hàm, sau đó nhìn thấy cây kem trong tay Lý Thừa Tiền, bà lập tức thấp giọng nói: “Là chị mua cho con sao?”

“Dạ, con thi thua chị, chị liền mua cho con.” Lý Thừa Tiền liếm một miếng kem mới nói.

Nhất thời khuôn mặt mẹ cậu bé đỏ lên, thấp giọng nói: “Con không phải khóc lóc nên chị mới mua cho con chứ?”

“Không có mà.” Lý Thừa Tiền lập tức phủ nhận.

Hai mẹ con bên này vẫn đang nói chuyện, Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn người vẫn bị vây quanh trong đám đông, hiển nhiên lúc này cuộc thi sắp kết thúc, đám người tụ tập càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc bên tổ chức phát hiện tình hình bất thường, mau chóng gọi bảo an hội trường đi ra.

Nhan Hàm đứng ở đằng xa, trơ mắt nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng bị bảo an dẫn vào hậu trường.

Đám đông hiển nhiên hơi tiếc, vẫn ở thật lâu không rời khỏi.

Mẹ của Lý Thừa Tiền ở bên cạnh sau khi dạy dỗ con trai mình xong, bà thấp giọng nói: “Thật sự ngại quá, để cô tốn kém rồi.”

“Không sao ạ.” Nhan Hàm lắc đầu.

Thế là Lý Thừa Tiền vẫy tay tạm biệt Nhan Hàm, Nhan Hàm cũng vẫy tay.

Cậu nhóc kia mới vừa đi, di động trong túi cô liền vang lên, chờ cô lấy ra di động, là điện thoại của Bùi Dĩ Hằng gọi tới.

Sau khi nối máy, đối phương đã lên tiếng trước, có điều giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Ban nãy xem náo nhiệt, thấy rất vui sao?”

Nhan Hàm sửng sốt, sau đó nhin cười, lắc đầu nói: “Tôi không có xem náo nhiệt.”

“Còn nói không có.” Hiển nhiên Bùi Dĩ Hằng không tin.

Ban nãy khi Bùi Dĩ Hằng bị người ta vây quanh ở giữa, thực ra anh đã thấy cô từ trong hội trường đi ra. Mặc dù nhiều người vây quanh anh như vậy, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chăm chăm cánh cửa.

Bùi Dĩ Hằng vốn nghĩ rằng cô sẽ đẩy ra đám người, hướng về phía này kéo anh đi.

Kết quả anh vừa cúi đầu một cái liền chẳng thấy người đâu.

Ánh mắt anh nhìn xung quanh một vòng, không nghĩ tới người ta đã cùng bạn nhỏ đi tới siêu thị.

“Em còn không qua đây đón tôi.” Khi Bùi Dĩ Hằng nói những lời này, trong giọng nói mang theo tiếng thở dài trầm thấp, có cảm giác hết cách bắt được em.

Thế là sau khi Nhan Hàm tắt máy, cô mau chóng chạy tới hậu trường.

Lúc cô đi qua, không nghĩ tới bên tổ chức cũng là người phụ trách hội cờ khu này, đang nói chuyện với Bùi Dĩ Hằng.

Loại thi đấu cấp bậc nghiệp dư này, nói thật mọi người tới tham gia đều là những đứa trẻ, người lớn nhiều lắm là yêu thích chơi cờ vây, hoàn toàn không thể so sánh với cuộc thi cờ vây chuyên nghiệp.

Nhưng người phụ trách không ngờ lại gặp được Bùi Dĩ Hằng.

“Thầy Bùi, ngài có thể đến chỗ chúng tôi, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi, hết sức vinh hạnh.”

Có điều sau khi nói xong, người phụ trách hơi khó hiểu nói: “Thầy Bùi, ngài đến đây là...”

Những lời này vừa thốt ra thì Nhan Hàm đẩy cửa tiến vào.

Khoảnh khắc Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy cô, trên mặt anh lộ ra nụ cười nhẹ, nâng cằm chỉ về phía cô: “Hôm nay tôi đi cùng cô ấy đến thi.”

*

Ngồi trên xe taxi, Nhan Hàm vẫn không nói chuyện.

Qua hồi lâu, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô, khẽ cười nói: “Sao vậy?”

Những lời này như là bật công tắc mở Nhan Hàm, khóe môi cô hơi trĩu xuống, điệu bộ thoát nhìn rất bức dọc: “Người ta đó, khẳng định nghĩ rằng Bùi Dĩ Hằng cứu đảng, sao lại làm bạn với một người muốn tới tham gia cuộc thi nhận định cấp bậc nghiệp dư ấy.”

Bùi Dĩ Hằng khựng lại, hiển nhiên không ngờ điều cô lo lắng lại là vấn đề này.

Cho đến khi Nhan Hàm nói tiếp: “Ông ấy khẳng định tôi là người ôm chân cậu, tôi bị khinh thường rồi.”

“Không đâu.” Bùi Dĩ Hằng rất khẳng định nói.

Nhan Hàm quay sang nhìn anh, sắc mặt không tin: “Cậu cũng không phải ông ấy, sao cậu biết ông ấy không nghĩ thế.”

Bởi vì không ai sẽ nghĩ rằng một chàng trai đi cùng một cô gái đến buổi thi đấu, là bởi vì cô gái này muốn ôm chân chàng trai.

Bọn họ chỉ cho rằng đây là một cặp người yêu.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng không nói ra những lời này.

“Chúng ta muốn đi đâu vậy?” Nhan Hàm nhìn thoáng ra phía ngoài, hiển nhiên con đường này không phải đường về nhà.

Song, Bùi Dĩ Hằng cũng chẳng nói gì, ngược lại là tài xế đằng trước, cười nói: “Cô bé, đừng sợ, tới nơi rồi cô sẽ biết.”

Kết quả đợi đến khi tới nơi, Nhan Hàm mới phát hiện đây là một công viên.

Tại cổng còn có người đang mua bong bóng hoạt họa, là Peppa Pig rất được các bạn nhỏ yêu thích. Các bạn nhỏ qua lại thực sự bị hấp dẫn, làm ầm ĩ muốn mua.

Nhan Hàm làm thế nào cũng không nghĩ tới, nơi thần bí mà Bùi Dĩ Hằng dẫn cô đến lại chính là một công viên.

Chờ sau khi bọn họ tiến vào, phát hiện trong công viên này còn có rất nhiều trò chơi, bên trong hồ nhân tạo có xe đạp nước, còn có các loại trò chơi đơn giản của công viên giải trí, xe điện đung, đu dây trên cao, vòng đu quay đều có cả.

“Hồi bé tôi thường xuyên tới nơi này.” Bùi Dĩ Hằng nhìn xung quanh nói.

Nhan Hàm đi theo bên cạnh anh, hơi ngơ ngác, dù sao công viên này rất bình thường mà.

Cho đến khi bọn họ đến đình nghỉ chân của công viên, cuối cùng thấy một số thứ không bình thường, bởi vì cô không nhìn thấy những người trẻ tuổi đang vây quanh đình nghỉ chân.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, nhìn đình nghỉ chân ở phía xa, thấp giọng nói: “Người chơi cờ ở đây đều rất lợi hại.”

Nhan Hàm ngẩn người.

“Lúc vừa mới bắt đầu, tôi từng đến đây đánh cờ với người ta, lần nào cũng thua.”

Nhan Hàm nhìn đình nghỉ chân kia, rõ ràng lời anh nói chẳng có nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng có cảm giác êm tai, trước mắt cô dường như thật sự nhìn thấy cậu bé mấy tuổi kia, giống như người lớn lão luyện, im lặng ngồi đó đặt từng quân cờ trên bàn cờ.

“Sau đó thì sao?” Nhan Hàm quay đầu nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu, thấp giọng cười một tiếng, nói: “Sau đó tôi dần dần bắt đầu học hiểu làm sao chiến thắng, cho đến khi không người nào ở đây có thể đánh bại tôi.”

Trong đôi mắt Nhan Hàm đượm một lớp dịu dàng, cô cũng cười theo, nghiêm túc nói: “Giỏi quá.”

“Trước kia tôi luôn nghĩ rằng đánh cờ là chuyện thú vị nhất.”

Anh nói xong, quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói: “Nhưng bây giờ tôi hình như phát hiện, còn có thứ càng khiến tôi để tâm hơn cờ vây.”

Nhan Hàm cảm thấy trái tim mình chợt run rẩy, rõ ràng anh nói xong câu đó thì dừng lại, nhưng trái tim cô tăng nhanh nhịp đập thành thịch.

Tiếng la hét của những đứa trẻ xung quanh, tiếng nhắc nhở của ba mẹ bảo con mình cẩn thận một chút. Tất cả đều không ngăn được âm thanh của một mình anh.

Đợi khi cô rơi vào trong lòng anh, lúc này cái ôm ấm áp không còn hời hợt nữa.

Lòng bàn tay anh ôm chặt sau lưng cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, hiện giờ tôi còn thích em hơn cả cờ vây.”

—

Lời tác giả:

Biểu cảm thâm tình nhất trên thế giới này có lẽ là thái tử nói, em còn đáng yêu hơn cả cờ vây.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Nhan Hàm trước năm mười ba tuổi là một cô bé như thế nào, xinh đẹp, đáng yêu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hồn nhiên mơ mộng. Đặc biệt khi cười tươi, trong đôi mắt kia phát sáng óng ánh.

Vừa thấy là biết đứa trẻ nuôi nấng trong gia đình rất hạnh phúc.

Nhan Hàm đã sống trong một gia đình như vậy, bố mẹ và cô, còn có gia đình ông bà nội và bác sống tại một thành phố khác rất xa. Cô rất thích anh họ Nhan Chi Nhuận, tiếc là hằng năm cô chỉ có thể cùng bố đến nhà ông nội một lần vào dịp tết, hơn nữa cũng không thể ở lại.

Bởi vì ông nội nói ông đã đuổi bố ra khỏi nhà từ lâu, nếu không phải vì bà nội và bác cầu xin, còn có sự xuất hiện của cô, thế thì bố cô ngay cả một bữa cơm cũng không được ăn trong nhà.

Mặc dù là vậy, Nhan Hàm chưa bao giờ cảm thấy có quan hệ gì.

Dù sao cô và ông nội một năm nhiều lần gặp một lần, hơn nữa ông nội không thích bố, nhưng ông rất thích cô.

Mỗi lần vào dịp tết, ông nội đều lén nhét tiền lì xì cho cô, bảo tự cô giữ riêng, đừng giao cho bố mẹ.

Năm mười ba tuổi, tưởng rằng cuộc sống như vậy chính là cả đời.

Mẹ vẫn múa vũ đạo bà thích, bố làm giáo viên trong trường đại học, thường xuyên xuống bếp thể hiện tài năng cho hai mẹ con, tay nghề tổ truyền của nhà họ Nhan.

Nhưng cuộc sống luôn như vậy, tương lai và bất trắc, ai biết được cái nào đến trước.

Nhan Hàm vẫn nhớ rõ hôm đó, cô đang ngủ ngon lành, nhưng âm thanh gõ cửa bên ngoài rất lớn.

Khi cô mặc đồ ngủ đi qua mở cửa, nhìn thấy đồng nghiệp của bố, giáo sư Trần ở sát vách cùng vợ chú ấy đứng ở cửa, sắc mặt hai người khẩn trương, bảo cô đi theo bọn họ ra ngoài.

Nhan Hàm sửng sốt, cô biết hôm nay mẹ ngồi máy bay về, bố đi đón mẹ.

Sau khi xuống lầu, cô mới phát hiện bên ngoài mưa rất lớn, mưa to tầm tã, chú Trần lái xe, mặc dù cần gạt nước ra sức chuyển động, cảnh bên ngoài vẫn mờ hồ không thấy rõ lắm.

Dì ở bên cạnh bảo chú ấy chạy chậm lại, chậm một chút.

Đèn đường xung quanh đều không chiếu được màn đêm và màn mưa đêm hôm đó.

Cho đến khi cô theo bọn họ đến nơi thì mới biết được đó là bệnh viện. Không ai thích bệnh viện cả, đặc biệt loại bệnh viện trong ban đêm này, tiếng mưa dội trên mặt đất, tựa như nện vào trái tim cô.

Nhan Hàm không muốn đi vào, cô muốn trở về chờ bố mẹ về nhà.

Nhưng chú Trần nắm chặt lòng bàn tay cô, cho đến khi đưa cô tới bên ngoài phòng phẫu thuật.

Sau đó, cô nhìn thấy mẹ một thân máu me ngồi trên hành lang ngoài phòng phẫu thuật.

.....

Nhan Hàm vốn lặng im nhìn mặt hồ, giờ phút này cô hơi khựng lại, quay đầu nhìn người bên cạnh, thời gian quả nhiên lớn lao, hồi trước ngay cả khi không nhắc tới cũng bóc ra miệng vết thương, hiện giờ cô đã có thể bình tĩnh kể lại.

Cô nhẹ giọng nói: “Chuyện tiếp theo cậu hẳn là đoán được.”

Bùi Dĩ Hằng dịu dàng nhìn cô, anh không phải người giỏi ăn nói, vì thế anh vươn tay khẽ khàng vỗ về bờ lưng cô.

Bàn tay người đàn ông dày rộng, cách lớp quần áo vẫn lộ ra sức lực nhẹ nhàng.

Lông mi dày đặc của Nhan Hàm hơi sụp xuống, trước khi cất tiếng, cô khẽ run, dường như đang cố hết sức khống chế cảm xúc trong cổ họng của mình: “Mỗi lần khi nghe được bản tin tai nạn xe cộ, có lẽ chỉ là mấy con số trên tin tức, nhiều nhất là thân nhiên nói một câu thật đáng thương quá. Nhưng khi điều đó thật sự xảy ra trên người mình...” Cô hít sâu một hơi, thấp giọng nói, “Sẽ phát hiện, một câu nén bi thương hoàn toàn chẳng làm nên chuyện gì.”

Lông mày Bùi Dĩ Hằng nhíu chặt.

“Nỗi đau này sẽ dai dẳng không dứt trào dâng trong người cậu, chỉ cần nhắm mắt lại, chỉ cần có khoảng không bình lặng, nó sẽ liên tục không ngừng khiến cậu hiểu rõ triệt để, cậu phải mất đi người này, sẽ không còn gặp lại người ấy nữa.”

“Người ấy sẽ trở thành bức ảnh đen trắng trên vách tường, sẽ trở thành một nhúm bụi trong cái hộp nho nhỏ kia, người đó sẽ không bao giờ sống lại tươi cười với cậu, bảo cậu thức dậy chiêm trướng, lúc cậu không vui sẽ chọc cậu cười.”

Bùi Dĩ Hằng rút cuộc không nhịn được nữa, anh nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, đủ rồi, đủ rồi.”

Nhưng ngay khoảnh khắc này Nhan Hàm níu chặt cánh tay Bùi Dĩ Hằng, ngón tay cô như là dùng hết sức lực, gần như là âm thanh từ trong cổ họng nghẹn ra, giọng khàn khàn mang theo nước mắt: “Thế nên mẹ tôi mới có thể tự sát đúng không.”

Chính bởi vì vậy, nghĩ đến phải vĩnh viễn mất đi người yêu, trong lòng không thể chấp nhận điều này.

Nỗi đau đớn này không giống như cát chảy, theo thời gian trôi qua, mà là đọng lại dưới đáy lòng từng chút một, rốt cuộc đến một ngày hoàn toàn bùng nổ.

Nhan Hàm từng không hiểu được, cô không hiểu, vì sao khi đã mất bố mẹ lại tàn nhẫn như vậy bỏ lại một mình cô chứ.

Cho đến thật lâu sau, cô đọc được một tin tức, sau khi người vợ qua đời, người chồng đã tự tử theo.

Người chồng kia là một cô nhi, bởi vì gặp được vợ mình, có người nhà lần nữa, nhưng sau khi vợ qua đời, niềm tin của người chồng cũng sụp đổ theo.

Tề Nguyên, mẹ Nhan Hàm hồi bốn tuổi cha mẹ đều qua đời, bởi vì không có họ hàng bằng lòng nuôi dưỡng bà. Cuối cùng Tề Nguyên bị đưa đến cô nhi viện.

Sau đó bà thích nhảy múa, là ông viện trưởng trong cô nhi viện kiên trì để bà học nhảy múa, cuối cùng thi đậu đại học. Nhưng ông viện trưởng lại vì bệnh qua đời vào năm bà lên đại học.

Trong bức thư cuối cùng Tề Nguyên để lại cho Nhan Hàm, bà xin Nhan Hàm hãy tha thứ cho sự yếu đuối của bà.

Bà nói với Nhan Hàm, cuộc đời bà đã trải qua rất nhiều lần ly biệt, thuở nhỏ mất đi cha mẹ, năm đó vừa tròn mười tám lại mất đi viện trưởng như người cha ruột.

Bà vốn muốn sống cô độc quãng đời còn lại, nhưng bố Nhan Hàm tựa như một tia sáng, xâm nhập vào cuộc sống của bà mạnh mẽ lại không cho phép kháng cự.

Lúc Tề Nguyên quyết định lấy bố của Nhan Hàm, bà nói với mình, tin tưởng số phận lần nữa.

Tin tưởng ông trời lần nữa, cuối cùng thương xót bà.

Mặc dù người nhà họ Nhan không chấp nhận bà, nhưng bố Nhan Hàm chẳng hề do dự lựa chọn bà, để bà tiếp tục kiên trì múa vũ đạo bà thích, từ đầu đến cuối đều đứng về phía bà.

Ông đã từng nói, Tề Nguyên không có ai cả, chỉ có ông thôi, ông phải bảo vệ bà.

Lời hứa hẹn này, ông thật sự nói được làm được.

Cuối cùng, ông dùng mạng sống bảo vệ bà.

Tề Nguyên rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi bà cho rằng những bất hạnh nửa đời trước sẽ được bù đắp nửa đời sau.

Cho đến khi ông trời lấy lại hạnh phúc này của bà, bà tận mắt thấy người mình yêu nhất chết trước mặt bà.

Bà đã từng nói với chính mình rất nhiều lần, bà còn có một đứa con gái, đứa con gái của bà còn nhỏ.

Nhưng bà thật sự quá mệt mỏi.

Mệt lắm, mệt lắm rồi.

Mệt đến mức bà không muốn vùng vẫy nữa.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, rõ ràng thường ngày là cô gái hoạt bát cởi mở như vậy, giờ đây cô im lặng ngồi bên cạnh anh, bình tĩnh kể lại, giọng cô càng ngày càng bình thản, đến mức Bùi Dĩ Hằng không muốn lắng nghe thêm một câu gì nữa.

Ánh mặt trời sáng nhất, nhưng không chiếu sáng lòng người.

Rốt cuộc dường như anh biết sợ hãi lần đầu tiên, không thể kiềm chế lý trí của mình, vươn tay kéo Nhan Hàm vào trong lòng.

Động tác của anh hơi thô lỗ, gần như một tay lôi người qua.

Cầm Bùi Dĩ Hằng gác trên đỉnh đầu cô, anh thấp giọng tựa như dỗ dành cô: “Nhan Hàm, em đừng sợ, đừng sợ.”

Anh như là hiểu được nỗi lo âu của cô, nhẹ nhàng trấn an cô.

Nhan Hàm hơi nghiêng má mình, cái ôm của anh rất ấm áp.

Con người chính là như thế, đáy lòng rõ ràng nhắc nhở bản thân, đừng quá lưu luyến. Nhưng cái ôm ấm áp lại dày rộng như vậy, lần này tới lần khác, sẽ khiến cô nghiện mất.

Nhan Hàm như là tìm được một tư thế thoải mái, khẽ khàng nép trong lòng anh.

Chỉ một lần, cho dù lưu luyến cũng được, nghiện cũng được, chỉ lúc này thôi.

Rốt cuộc hồi lâu sau, Nhan Hàm thấp giọng nói: “Có đôi khi tôi cứ suy nghĩ, nếu mẹ không bao giờ gặp bố, có lẽ bà thật sự sẽ giống như mình đã dự tính, trở thành một nhà nghệ thuật cô độc, tới năm mươi tuổi tuy rằng còn một thân một mình, nhưng vẫn còn có sân khấu và khán giả của bà.”

Thế nhưng sau khi nếm trải tình yêu đẹp nhất trên thế giới thì sẽ không chịu được nỗi cô quạnh vô biên như vậy.

Tình yêu sâu đậm, chỗ dựa của cả thể xác và tâm hồn như vậy, vào khoảnh khắc bố qua đời tất cả đều sụp đổ.

Tới giờ Nhan Hàm cũng chưa nghĩ tới chuyện yêu đương, bởi vì cô không muốn nếm thử tình cảm sâu đậm như vậy, khi ngọt ngào thì hạnh phúc, nhưng khi tuyệt vọng thì chính là tối tăm triệt để.

Thực ra một mình cô vẫn có thể sống rất vui vẻ.

Cô không cần dựa vào ai cả có phải không.

Mà khi cô từ trong lòng Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu lên, ánh mắt cô nhìn anh thẳng tắp, ngừ khí kiên định trước nay chưa từng có.

Cô nói: “Bùi Dĩ Hằng, tôi, phải nói xin lỗi với cậu.”

Tôi xin lỗi, đừng thích tôi.

*

Tới cuối năm, hoạt động trong trường đều nhiều lên, từng học viện đã bắt đầu chuẩn bị luyện tập tiệc tối cuối năm.

Sau khi Ngải Nhã Nhã về nước, quả thực là bận rộn không ngừng. Cô là người duy nhất trong phòng ký túc giữ chức tại hội sinh viên, có điều từ khi Nhan Hàm cùng lớp một năm nhất làm cả học viện truyền thông mất mặt, Ngải Nhã Nhã có liên quan cũng không được hoan nghênh.

Lúc đi học, cô liếc nhìn tin tức trên diễn đàn, cười khẩy lạnh lùng một tiếng.

Cô quay đầu nhìn Trần Thần nói: “Hội sinh viên định làm tội liên đới à? Sinh viên lớp một chúng ta chỉ có thể chạy việc, việc nặng nhọc vất vả đều ném cho chúng ta làm.”

Trần Thần đồng tình nhìn cô bạn, thấp giọng nói: “Lần trước Lam Tư Gia mất mặt lớn như vậy, vốn bảo cô ta phải công khai xin lỗi, kết quả sau đó cũng không biết tìm được quan hệ gì, thế mà cũng đề xuống được. Cậu xem giờ mới mấy ngày, cái đuôi của cô ta lại vểnh lên.”

Sau khi Ngải Nhã Nhã trở về, bốn người các cô đi học đều ngồi ở hàng ghế sau cùng trong phòng học.

Lúc này Nghe Cảnh Hề nghiêm túc nghe giảng bài, hoàn toàn không phản ứng việc nhiều chuyện của hai cô bạn.

Ngải Nhã Nhã ngược lại nhìn thoáng qua bên cạnh, thấp giọng nói: “Sao tớ cảm thấy bạn học Nhan Hàm gần đây là lạ nha.”

“Hóa ra không chỉ mình tớ thấy vậy.” Trần Thần lập tức gật đầu nói.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời nhìn sang Nhan Hàm.

Nhan Hàm chẳng hề chơi di động, cô đang lơ đãng nhìn nhìn, cầm bút trên tay, chống cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm bức giảng đang trước, nhưng vừa nhìn đã biết tư tưởng đã bay xa từ lâu.

Toàn thân là cảm giác thần thờ.

Trần Thần nói: “Sao tớ thấy cậu ấy thế này giống như thất tình rồi ấy.”

Nấp bút Ngải Nhã Nhã gõ nhẹ hai cái trên quyển sách: “Tớ thấy càng giống như là bị bỏ hơn.”

Ngải Nhã Nhã chợt nói: “Đúng rồi, không phải lần trước cậu nói với tớ, Nhan Nhan chúng ta với lão đại lớp kia có quan hệ không bình thường à.”

“Đúng rồi, Bùi lão đại người ta chính là người vì Nhan Hàm tức giận uống ba ly rượu.” Trần Thần chặc một tiếng, hơi cảm khái nói, “Nếu có nam sinh bằng lòng đối với tớ như vậy, tớ khẳng định lấy thân báo đáp ngay tại chỗ.”

Đối với chuyện này, sau khi Ngải Nhã Nhã về nước nghe Trần Thần kể lại.

Các cô vốn nghĩ rằng, không bao lâu sẽ đợi được Nhan Hàm mời cả phòng ký túc ăn một bữa tối. Ngay cả địa điểm hai người cũng chọn xong rồi, định đòi giá cao một phen.

Vì thế Trần Thần rất hiếu kỳ đẩy Nhan Hàm, hỏi: “Nhan Nhan, hiện tại cậu và Bùi lão đại là tình huống gì hả?”

Nhan Hàm bị cô bàn đẩy lấy lại tinh thần, suy nghĩ một chút.

Tình huống gì ư?

Tình huống hiện tại là, cô đã hai tuần không gặp anh. Từ lần chia tay ở công viên, Nhan Hàm đã hạ quyết tâm phải phân rõ giới hạn với Bùi Dĩ Hằng, nhưng không ngờ cô còn chưa bắt đầu hành động đã phát hiện Bùi Dĩ Hằng hình như không còn ở đối diện.

Cô vốn không xác định, cho đến khi có một ngày, cô nhìn thấy một di tới nhà quét dọn làm vệ sinh.

Cô mới biết dạo này ở đây không có người ở.

Anh đi rồi, Nhan Hàm cảm thấy mình nên yên tâm. Thật sự nên như vậy.

Dù sao anh không có quần quýt, khiến cô khó xử.

Nhưng Nhan Hàm lại có chút ăm ức nói không nên lời, không phải nói rồi sao, anh còn thích cô hơn cờ vậy. Anh đánh cờ nhiều năm như vậy, sao tới cô lại thoáng cái vứt bỏ rồi.

Đương nhiên loại ý tưởng này cuối cùng bị Nhan Hàm phân định là nguy hiểm cực độ.

Dù sao nếu cô có loại ý nghĩ này, chẳng phải không khác gì điều thần trong truyền thuyết à, nếu không thể chấp nhận thì hãy thành thật nói rõ ràng.

“Không có tình huống gì, bọn tớ chỉ là quan hệ đàn chị đàn em bình thường, cậu đừng đoán lung tung nữa.” Nhan Hàm vô tình nói.

Trần Thần nhìn dáng vẻ cô cúi đầu ghi chép, im lặng vài giây: “Tại sao Ngải Nhã Nhã không thể giống như cậu, phát triển thành quan hệ đàn chị đàn em ‘bình thường như vậy’ với người ta chứ.”

Ngải Nhã Nhã: “...” Cô nhất định phải nằm chịu thương sao?

Có điều Nhan Hàm không muốn nói, các cô cũng không mặt dày hỏi han.

Sau khi tan học, Trần Thần đề nghị tới quán lẩu Bắc Kinh mới mở bên ngoài, nghe nói thịt dê bên đó là đặc biệt chính tông.

Mùa đông mà, không phải nên ăn thịt dê à.

Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề đều tỏ thái độ sao cũng được, sau khi Trần Thần thuyết phục Ngải Nhã Nhã, bốn người ra cổng trường chuẩn bị ra ngoài.

Lúc đi trên đường, Trần Thần lướt bài viết diễn đàn trường, đột nhiên lướt ra một cái.

Cô khẽ hô: “Mẹ nó, cái này là ai đăng hả, điên rồi sao?”

“Gì đó?” Ngải Nhã Nhã sáp lại gần.

Trần Thần có chút không lời nói cất tiếng: “Lại nói Bùi lão đại của chúng ta và Lam Tư Gia là thanh mai trúc mã, nói chuyện liên hoan lần trước là một sự hiểu lầm. Lúc này lão đại và Lam Tư Gia cãi cọ hiểu lầm, còn nói hiện nay hai người họ tiến triển rất thuận lợi.”

“Mẹ nó, tiến triển thuận lợi là cái quỷ gì hả?” Từ khi Bùi Dĩ Hằng uống ba ly rượu thay Nhan Hàm, Trần Thần luôn cảm thấy anh quả thật rất ngẫu.

Cô đã tôn sùng Bùi Dĩ Hằng, nhận định anh là nam thần thứ hai trong lòng sau nam thần Bùi Tri Lễ của cô.

Cô còn từng cảm khái, quả nhiên nam thần họ Bùi đều điển trai ưu tú như vậy.

Ngải Nhã Nhã cảm ghét nói: “Đây là tay sai bên cạnh Lam Tư Gia đang lên rồi, ai sẽ cảm thấy giữa bọn họ tiến triển thuận lợi chứ.”

“VẬY CŨNG CHƯA HẸN.” Nghê Cảnh Hề đột nhiên nói một câu, hai người kia liền nhìn sang cô, trông thấy Nghê Cảnh Hề hất cằm hướng về phía đối diện nói, “Nhìn bên kia kìa.”

Quả nhiên hai người trông thấy một chiếc Bentley đỗ trước cổng trường, bởi vì chiếc xe này thật sự rất nổi bật.

Hễ là sinh viên qua lại đều sẽ quay đầu nhìn ngó vài lần.

Lúc này có hai người đứng bên cạnh xe, chàng trai mặc áo khoác lông màu xám nhạt, bờ vai dày rộng nổi bật dưới lớp quần áo, dáng người càng cao thẳng hơn. Mái tóc ngắn của anh hình như hơi dài, lúc này anh đang cúi đầu nói chuyện với người đối diện.

Trong nháy mắt Trần Thần và Ngải Nhã Nhã im miệng, bởi vì các cô nhìn thấy sau khi Bùi Dĩ Hằng lên xe, Lam Tư Gia cũng đi theo lên xe ngồi.

Mẹ nó...tình huống gì đây hả.

Ba người các cô quay đầu nhìn sang Nhan Hàm, trông thấy cô gái mặt không biểu cảm, cất tiếng: “Tớ nói, tớ từ chối Bùi Dĩ Hằng, các cậu tin không?”

Ba người kia đều lộ ra biểu cảm đồng tình.

Đứa nhỏ này, điên loạn rồi.

*

Trên xe, Lam Tư Gia vui vẻ nói: “A Hằng, tớ thấy thành tích thi giữa kỳ của cậu cũng không tệ lắm. Bọn họ còn nói cậu nhập học đặc thù, tớ đã

nói cậu nhất định có thể được.”

“Cô vui thế sao?” Đột nhiên, Bùi Dĩ Hằng như là không chịu được tiếng ồn ào của cô ta, anh thấp giọng cất tiếng.

Lam Tư Gia sững sốt.

Bùi Dĩ Hằng nhú mào: “Cô không phải đi thăm mẹ tôi sao? Bà ấy ngã bệnh, cô chỉ cần quan tâm bà ấy là được rồi.”

Nửa tháng nay, sức khỏe Trình Di lại không tốt cho lắm. Lúc trước bà từng nhập viện điều trị, dạo này lại có phần lặp lại, sau khi ở bệnh viện mấy hôm thì về nhà tiếp tục dưỡng bệnh.

Bùi Dĩ Hằng sờ dĩ về nhà ở cũng là muốn ở cùng bà.

“Dừng xe.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói, tài xế đằng trước xuyên qua tấm kính nhìn qua, vẫn đỗ xe ở ven đường.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Chú Trương, chú đưa cô ta về nhà trước đi, lát nữa cháu về nhà.”

Nói xong, anh đẩy cửa xe ra đi xuống.

Lam Tư Gia hoàn toàn không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy cửa xe đóng lại, sau đó anh dần biến mất tại ven đường.

Nơi này thật ra cách trường rất gần, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy tiệm 7-11 kia ở ven đường, đúng là hơi có ấn tượng.

Ngày đó sau khi anh uống rượu, có phải đã tới nơi này không.

Vì thế anh đi vào, mua một chai nước khoáng, ngồi trên ghế đầu. Đối diện cánh cửa kính là đường phố rộn ràng nhộn nháo, tất cả đều thu vào đáy mắt anh.

Rốt cuộc anh lấy ra di động, mở ra nhóm WeChat mà anh luôn rất ít nói.

[nếu rất nhớ một người thì phải làm sao.]

—

Lời tác giả:

Nhìn xem thái tử chúng ta bị dọa rồi, muốn liên lạc với nàng tiên nhỏ lại không dám, sợ sẽ làm cô ấy khóc.

Thái tử, mau để tôi ôm một cái, mẹ đau lòng cho con lắm.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Trình Tân Nam tối qua chơi game cả đêm, buổi sáng sau khi miễn cưỡng đi học, giữa trưa quay về ký túc xá thì ngủ thẳng cho tới giờ. Lúc này đang nửa mê nửa tỉnh, thế nên khi di động nằm dưới gối đầu kêu vo vo một chút, cậu ta mơ màng cầm lên.

Khi Trình Tân Nam nhìn những lời kia trong nhóm chat, cậu ta chẳng hề nghĩ ngợi, trực tiếp gửi qua.

[nhớ nhiều như vậy làm gì, phải hành động, trực tiếp đi tìm cô ấy.]

Cậu ta ngáp một cái thật lớn, chuẩn bị thả lại di động dưới gối, tiếp tục ngủ một giấc. Quả nhiên là lớn tuổi, nhớ lại hồi sơ trung cao trung chơi game suốt đêm, cậu ta còn có thể đi học cả ngày.

Ngay khi Trình Tân Nam trở người, chuẩn bị ngủ tiếp.

Cậu ta đột nhiên vươn tay lấy ra di động lần nữa, mau chóng mở khóa, mở ra nhóm WeChat, sau đó nhìn chăm chăm ảnh đại diện của câu nói ban nãy.

Ảnh đại diện của Bùi Dĩ Hằng rất đơn giản, một tấm hình trắng như tuyết, nằm chính giữa là một quân cờ màu đen.

Đúng vậy, quả thật là A Hằng đăng lên, cậu ta tưởng ban nãy mình ngủ mơ, nhìn nhầm rồi.

Chờ sau khi lấy ra di động xác nhận lần nữa, Trình Tân Nam thật mẹ nó hơi điên rồ.

Cậu ta đang hô hoán một tiếng thì Cao Nghiêu đẩy cửa tiến vào, suýt nữa bị hết hồn, bó tay nói: “Ông đây mới xuống lấy đồ ăn, cậu liền điên rồi à.”

“Không phải, cậu xem di động này.” Trình Tân Nam dốc sức chỉ di động của mình.

Cao Nghiêu bởi vì đi xuống lấy đồ ăn gọi bên ngoài, thế nên để di động trên bàn.

Không ngờ lúc này cầm lên, nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat, phản ứng đầu tiên tức thì là: “Bà nó.”

Cao Nghiêu nhìn Trình Tân Nam, vẫn giữ sắc mặt không dám tin, còn Trình Tân Nam thì trở người ngồi dậy, gãi mạnh hai cái trên đầu, rớt cuộc như là nhận mệnh nói: “Điện hạ của chúng ta, thật sự muốn hạ phàm rồi?”

Hai người nhìn nhau một cái, lại chẳng ai dám tùy tiện trả lời.

Dù sao đây chính là Bùi Dĩ Hằng mà, hai người họ có thể một ngày trêu chọc Bùi Dĩ Hằng mười tám lần, bảo anh nhanh chóng tìm bạn gái, nếu thật sự không được thì chọn một người trong nhóm fan cũng được, dù sao nhan sắc của mấy cô ấy cũng được lắm.

Chẳng phải có rất nhiều ngôi sao thành đôi với fan của mình à.

Nhưng bọn họ trêu chọc thì trêu chọc, vẫn cho rằng anh sẽ không động lòng.

Nói Bùi Dĩ Hằng thế nào nhỉ, quả thật tuổi trẻ tài cao, thiếu niên thiên tài, những lời khen ngợi đặt trên người anh cũng chẳng chê nhiều. Nhưng

tuổi trẻ tài cao thật sự đến trình độ này, đó chính là sức chuyên tâm đáng sợ đến mức nhất định.

Hồi trước anh ở trong nhà sư phụ, mỗi ngày đến viện cờ vây học cờ, sau đó thì qua lại trong nhà.

Bởi vì bữa ăn không phải ở viện cờ vây mà là trong nhà, thế nên anh từng có một trăm đồng đặt trong túi, suốt cả tháng chẳng tốn đồng nào.

Mặc dù anh đã trèo lên đỉnh thế giới từ sớm, hơn nữa nắm chặt vị trí đứng đầu thế giới mấy năm rồi.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng chưa bao giờ có một chút buông lỏng, mức độ say mê cờ vây của anh vẫn khiến người ta có cảm giác đáng sợ và kính nể.

Thế mà người như vậy lại có một ngày sẽ nói, anh rất nhớ một người.

Loại cảm giác này, anh khẳng định cực kỳ thích người kia.

Thế nên Trình Tân Nam dè dặt trả lời:[A Hằng, cậu ở nhà hả? Nếu không tôi và Cao Nghiêu đi tìm cậu nhé.]

Bùi Dĩ Hằng vốn đang nhìn xe cộ bên ngoài, thỉnh thoảng anh cũng sẽ có chút mơ hồ. Thực ra đối với sự lùi bước của Nhan Hàm, anh hiểu được một ít.

Bởi vì sợ mất đi nên dứt khoát từ chối tiếp nhận.

Di động trên bàn rung mấy cái, anh buông ra bàn tay cầm chai nước khoáng, vươn tay mở khóa màn hình, thấy tin nhắn trong nhóm chat.

Anh nhìn thấy tin nhắn này, đột nhiên khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Xem ra những lời của anh không chỉ dọa anh sợ, cũng dọa tới Trình Tân Nam và Cao Nghiêu rồi.

Lòng dạ Bùi Dĩ Hằng hiếm khi sinh ra mấy phần hài hước.

Cũng may anh coi như biết kiềm chế, tiện tay trả lời:[dạo này tôi đều ở trong nhà, sức khỏe của mẹ tôi không tốt lắm.]

Sau khi gửi tin nhắn xong, Bùi Dĩ Hằng gọi xe cho mình, chuẩn bị ngồi xe về.

Nhưng khi trong nhóm chat lại phát ra tin nhắn, Bùi Dĩ Hằng không nhìn tin nhắn mới, ngược lại ánh mắt dừng tại dòng thứ nhất Trình Tân Nam trả lời anh.

Trực tiếp đi tìm cô ấy.

Tìm cô ấy.

Anh hé miệng, ba chữ này tựa như có ma lực, quanh quẩn mãi trong đầu anh.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng trở về, anh vốn định đi thẳng về phòng, kết quả nhìn thấy Trình Di và Lam Tư Gia từ trong vườn hoa chậm chậm đi tới.

Anh thấy Trình Di, lập tức hơi cau mày đón lấy, thấp giọng nói: “Sao mẹ đi ra đây?”

“Mấy hôm nay mẹ cứ nằm trên giường ngọt ngào quá, may mà hôm nay Tư Gia trò chuyện với mẹ. Đứa nhỏ này thật là hiếu chuyện.” Sắc mặt Trình Di không tệ, sức khỏe của bà là bệnh cũ, cần tĩnh dưỡng cho tốt.

Lam Tư Gia nghe xong, cúi đầu lộ ra biểu cảm thẹn thùng.

Cô ta biết hai đứa con trai của nhà họ Bùi đều rất hiếu thảo. Cô ta vốn cho rằng mình có thể chờ đến khi Bùi Dĩ Hằng chủ động nói chuyện với

mình, nhưng cô ta cúi đầu thẹn thùng đợi hồi lâu, người đối diện vẫn chẳng nói câu nào.

Lam Tư Gia rút cuộc dè dặt ngẩng đầu lên, kết quả chạm vào ánh mắt Bùi Dĩ Hằng.

Con người đen nhánh của anh rõ ràng chẳng có cảm xúc quá lớn, thoát nhìn điềm tĩnh không gợn sóng, nhưng tựa như có nam châm thu hút người khác chặt chẽ.

Lam Tư Gia tâm thần hốt hoảng, cô ta lập tức cười gượng, nhẹ giọng nói: “Dì à, đều là việc nên làm mà. Mấy hôm nay mẹ cháu đi công tác, không thì bà ấy cũng đến thăm dì từ sớm.”

Tâm tình Trình Di quả thật rất tốt.

Tuy rằng thời gian này Bùi Dĩ Hằng ở nhà, nhưng anh luôn trầm lặng, hướng hồ là con trai mà, thật sự không tri kỷ bằng con gái.

Lam Tư Gia vắt óc suy tính dỗ ngọt bà vui vẻ, Trình Di lại được đi dạo bên ngoài, thật đúng là thể xác và tinh thần có cảm giác thoải mái.

“Làm phiền mẹ cháu và cháu rồi, sức khỏe của dì không sao.” Trình Di cười nói.

Lam Tư Gia nhỏ giọng nói: “Thực ra cháu muốn đến thăm dì từ sớm.”

Trình Di hơi kinh ngạc nói: “Thế sao không đến hả, dì hoan nghênh cháu bất cứ lúc nào.”

“Dì à, dì nói vậy cháu làm thật đấy.” Lam Tư Gia khoát cánh tay Trình Di, cười đến vui vẻ.

Lúc này, Bùi Dĩ Hằng rút cuộc lên tiếng, thấp giọng nói: “Bên ngoài lạnh lắm, mẹ nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Trình Di cười gật đầu, Lam Tư Gia mau chóng cùng bà đi vào.

Đến khi tới phòng khách, người giúp việc mới bưng bánh ngọt ra. Đây là do Trình Di gọi người mua về, đặc biệt tiếp đãi Lam Tư Gia.

“A Hằng, con có muốn cùng mẹ và Tư Gia ăn một chút không?” Trình Di nhìn Bùi Dĩ Hằng cầm cặp sách vừa thay dép tiến vào.

Lam Tư Gia tỏ vẻ vui mừng, nhìn anh với vẻ chờ mong.

Không ngờ Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Không muốn, con không thích.”

Khi bóng lưng anh biến mất tại đầu cầu thang, Lam Tư Gia mất mát thu hồi tầm mắt của mình, chẳng qua không ngờ Trình Di đang khẽ cười nhìn cô ta.

Lam Tư Gia mau chóng giải thích: “Dì ơi, dì nói A Hằng có phải còn giận cháu không?”

Cô ta lộ ra chút biểu cảm uất ức, nhẹ giọng nói: “Chuyện đó cháu đã nói với dì, lúc ấy túi cháu bị người ta làm bẩn, cháu hơi tức giận, dù sao đó cũng là của mẹ tặng cho cháu.”

“Nhưng cháu thật sự không ép người ta uống rượu, càng không ức hiếp người khác. Dì à, dì hiểu cháu mà.”

Trình Di khẽ cười, dịu dàng nói: “Quên đi, chuyện đã qua rồi, không cần nhắc tới nữa.”

“Vâng, cháu biết.” Lam Tư Gia thấy Trình Di không muốn nhiều lời, mau chóng gật đầu.

Bình thường ở trước mặt cán sự trong hội sinh viên cô ta là một đàn chị kiêu căng đứng đầu đoàn chủ tịch, hiện giờ ở trước mặt Trình Di, có thể

nói là dùng hết mưu mẹo của bản thân để lấy lòng bà.

Khi Lam Tư Gia dùng thìa bạc múc lên một miếng bánh ngọt, cô ta nhìn xung quanh.

Nhà họ Bùi thật xinh đẹp quá, mặc dù đến đây rất nhiều lần, cô ta vẫn cảm thấy nhà họ Bùi xinh đẹp khiến người ta lóa mắt.

Thẩm mỹ của Trình Di tốt lắm, cho dù là đồ trang trí trong nhà hay là tranh treo trên tường đều rất đẹp dễ. Đặc biệt là bức họa kia treo trong phòng khách, ấn tượng Lam Tư Gia đặc biệt khắc sâu, lúc bức họa này được đưa tới nhà, cô ta trùng hợp có mặt ở đây.

Lúc treo lên, người phụ trách bức họa đặc biệt nói với công nhân, bức họa này trị giá hơn sáu trăm vạn.

Ngày đó Lam Tư Gia đứng rất lâu trước bức họa này.

Ba mẹ cô ta phấn đấu cả đời, tại thành phố này chẳng qua chỉ có một căn nhà trị giá hơn năm trăm vạn mà thôi.

Nhà họ Bùi tùy tiện treo một bức họa trên tường, lại còn đắt hơn cả căn nhà của cô ta. Khi đó Lam Tư Gia âm thầm hạ quyết tâm, cô ta phải thay đổi xuất thân của mình.

Cái gì giàu ít thì yên lòng, cô ta không cần cái gọi là thường thường bậc trung, cô ta muốn làm người đứng trên người khác.

Thế nên mặc kệ Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt thế nào với cô ta, cô ta cũng không để ý, chỉ cần cô ta cố gắng, một ngày nào đó cô ta sẽ nhận được mọi thứ mình muốn.

Chính là nơi này.

*

Khi Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tới nơi, đúng lúc thấy Lam Tư Gia và Trình Di ở phòng khách trò chuyện tươi cười.

Bọn họ chơi với Bùi Dĩ Hằng từ bé, quan hệ giữa mấy nhà lại chẳng cần phải nói, thế nên hai người vừa tiến vào thì chào hỏi Trình Di một tiếng.

Trình Di cười nói: “A Hằng ở trên lầu đấy, hai đứa mau đi đi.”

Thế là Trình Tân Nam và Cao Nghiêu chạy nhanh lên lầu.

Bọn họ trực tiếp đẩy cửa ra, quả nhiên Bùi Dĩ Hằng ngồi bên giường, đang đánh cờ. Anh hình như rất thích đánh cờ bên cửa sổ, thế nên bàn cờ đều đặt ở đó.

“Điện hạ...”

Trình Tân Nam người chưa đến nhưng tiếng đã đến.

Bàn tay Bùi Dĩ Hằng khê động, cũng may định lực nhiều năm rất tốt, quân cờ vẫn nắm vững vàng trong tay.

Hai người họ gần như đồng thời nhào sang bên cạnh Bùi Dĩ Hằng, trong căn phòng này trải thảm dày, thế nên bọn họ ngồi thẳng trên thảm.

Trình Tân Nam cúi đầu, kéo dài tiếng nói: “Điện hạ, lão thần hộ giá đến muộn, xin điện hạ thứ tội.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn bàn cờ trước mặt, khóe miệng rớt cuộc nhếch lên nụ cười nhẹ.

Cái tên thiếu năng này...

Ai ngờ Cao Nghiêu bên cạnh đột nhiên đẩy ra Trình Tân Nam, chỉ vào cậu ta nói: “Điện hạ chúng ta độ lượng, thứ cậu tội chết. Cơ mà thân mang

tội không tránh khỏi, giờ tôi phụng mệnh điện hạ, phế cậu ta nhé.”

Lúc này, cậu ta vươn tay bắt lấy chỗ kia trên quần Trình Tân Nam.

Hai người thuận thế đánh một trận.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai người họ, rốt cuộc thở dài một hơi.

Cũng may anh vừa mới than thở xong, hai người lập tức ngồi thẳng lưng, im lặng nhìn anh.

Trình Tân Nam suy nghĩ, gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “A Hằng, chúng ta đều đàn ông, tôi cũng không giống như những cô gái biết dỗ dành cậu, cậu nói thẳng với bọn tôi đi.”

Thực ra hai người náo động như vậy chỉ vì chọc cười Bùi Dĩ Hằng.

Bình thường ở trong trường, tốt xấu cũng là trai đẹp không tệ, lúc này vì dỗ dành anh quả thực chẳng để ý tới hình tượng. Trên đường hai người tới đây, họ phân tích nhiều lần lời nói kia của Bùi Dĩ Hằng.

Sau đó hai người cùng đưa ra một kết luận, đó chính là điện hạ của bọn họ, hình như bị người ta vứt bỏ rồi.

Về phần là ai, cái này không phải rõ ràng rồi à.

Trên đường đi Trình Tân Nam lại đau lòng cho A Hằng của mình, kết quả vừa muốn cảm khái, quả nhiên là nàng tiên nhỏ mà cậu ta nhìn một lần thích ngay, ngay cả nhân vật thần tiên như A Hằng cũng không được.

Cô ngạo mạn quá rồi.

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn bọn họ, hồi lâu rốt cuộc thân nhiên nói: “Nói gì cơ?”

“Thì là, thì là...” Trình Tân Nam ghen hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được lấy tay chọt Cao Nghiêu một cái.

Cao Nghiêu: “Cậu không phải bị vứt bỏ rồi...”

Nếu lúc này có thể lựa chọn, Trình Tân Nam chọn đạp đất thành Phật, trước hết đưa Cao Nghiêu đi Tây Thiên, rồi sau đó tới mình đi.

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng vốn ở trên bàn cờ, rốt cuộc sau khi đặt quân cờ xuống, anh chậm rãi thu tay lại. Sau đó anh quay đầu nhìn hai cậu bạn, dùng giọng rất thấp nói: “Tôi thích một người rồi.”

Thích tới mức nào nhỉ, mặc dù cô nói xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn đau lòng vì cô.

Anh thực sự rất đau lòng vì cô.

Nhan Nhan từng trải qua những việc như thế, để anh tưởng tượng đến, đáy lòng tựa như bị cứa véo.

“Nàng, nàng tiên nhỏ sao?” Trình Tân Nam thấp giọng nói.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngơ ngác, chọt nhớ tới ngày đó ở quán lẩu, anh ngồi một bên khác của tấm bình phong, nghe cô gửi tin nhắn thoại cho người khác, gương mặt anh bị bóng nặng, bảo người ta giúp xóa đi bài đăng trên diễn đàn.

Khi đó chỉ cảm thấy buồn cười và hoang đường.

Nhưng giờ nhớ lại, khi đó cô che chở anh như vậy.

Thật tốt.

Anh hơi cup mắt, nhìn bàn cờ trước mặt, thấp giọng cười một tiếng: “Ừ, nàng tiên nhỏ của tôi.”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đồng thời nhìn anh.

Đáy lòng đều có cùng một suy nghĩ.

Xong rồi, điện hạ của bọn họ không cứu được rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Nhan Hàm mới từ trong thang máy đi ra, theo bản năng liếc nhìn cánh cửa đối diện.

Vẫn đóng chặt.

Rõ ràng cô biết mật mã của nhà đối diện, chỉ cần mở ra là vào được, thế nhưng vào khoảng thời gian học cờ trước đó, cô có thể chạy qua bên này bất cứ lúc này, hình như nó đã trôi qua rất lâu.

Nhan Hàm chà xát khuôn mặt thật mạnh, ngăn cản bản thân nghĩ vớ vẩn.

Chờ khi cô vừa đến nhà, Khưu Qua liền gọi điện tới, Nhan Hàm hơi mệt mới nói: “A lô, sao thế?”

“Em sao vậy hả?” Khưu Qua vốn tràn đầy sức chiến đấu, một lòng muốn khiến Nhan Hàm khuất phục.

Nhưng vừa nghe được giọng cô như vậy, anh ta thấy bất thường.

Nhan Hàm nằm trên sofa, chớp mắt nhìn lên trần nhà, thấp giọng nói: “Đâu có gì.”

Khưu Qua nghe giọng cô như vậy, đáy lòng khẽ run, anh ta quen biết Nhan Hàm lâu như vậy, quả thực chưa từng nghe cô nói giọng điệu này, đặc biệt mệt mỏi, loại uể oải phát ra từ trong xương cốt.

Anh ta thấp giọng hỏi: “Thực sự không có gì ư?”

Nhan Hàm bóp mi tâm, hắng giọng, âm thanh cuối cùng hơi cao giọng: “Ừm, không có gì, anh gọi điện cho em có việc gì sao?”

“Nhan Nhan.” Giọng Khưu Qua trở nên dịu dàng.

Nhan Hàm trở người trên sofa, lạnh nhạt nói: “Nói tiếng người.”

Khưu Qua: “...”

Anh ta không nên hiền lành với cô: “Có một hoạt động muốn bảo em tham gia.”

“Không đi.” Nhan Hàm nói rõ ràng.

Đối với phản ứng của cô, Khưu Qua đã lường trước, anh ta nói thẳng: “Là một hoạt động từ thiện, tổ chức một buổi trực tiếp, đến lúc đó tất cả lợi nhuận đều sẽ quyên góp cho trẻ em vùng núi, dùng để mua quần áo mùa đông chống lạnh cho bọn nhỏ.”

Nhan Hàm không ngờ tới là hoạt động này, cô lập tức nói: “Vậy thì em tham gia. Có điều em không muốn lộ mặt.”

“Giọng nói được chứ? Lộ giọng được chứ?” Khưu Qua ngược lại không làm khó cho lắm, thương lượng.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, cảm thấy giọng nói không sao, thế là gật đầu.

Cúp máy, Nhan Hàm nằm sấp trên sofa thế mà ngủ thiếp đi.

Nếu không phải nửa đêm bị lạnh mà thức giấc, e rằng cô sẽ nằm một đêm trên sofa. Có điều bởi vậy, đợi đến sáng khi cô thức dậy, đầu óc nặng nề.

Vì thế cô lặn một vòng trong chăn, gửi tin nhắn thoại cho Trần Thần, bảo cô bạn giúp mình xin phép.

Cho đến buổi chiều sắp tới giờ vào học, Nhan Hàm mới xuất hiện tại phòng học.

Cô mặc áo lông không nói, trên cổ còn đeo khăn quàng cổ, trên mặt còn mang khẩu trang, trên khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy óng ánh.

Nghê Cảnh Hề nhìn dáng cô thế này, lập tức nói: “Ngã bệnh rồi?”

Nhan Hàm gật đầu, thuận tay kéo xuống khẩu trang trên mặt, cổ họng cô đặc biệt khô khốc, hơi khó chịu không muốn lên tiếng, thế nên gật đầu.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã vốn đang buôn chuyện, lúc này trông thấy bộ dạng của cô, cả hai đều hơi giật mình.

Trần Thần nói: “Cậu đã ốm rồi còn đi học làm gì hả.”

“Tiết này tớ dám không đến sao?” Nhan Hàm đáng lẽ cũng không muốn đi, nhưng nghĩ tới tiết học này, là giáo sư ma quỷ nổi tiếng trong khoa, cô vẫn rời giường.

Ngải Nhã Nhã vươn tay sờ trán cô, thấp giọng nói: “Thật sự hơi nóng đó.”

Bởi vì vị giáo sư này đã viết quy định rõ ràng, ông ta không thích sinh viên ngồi ở dãy cuối phòng học, thế nên tất cả mọi người đều ngồi ở nửa phần trước của lớp học.

Thật đúng là rất trùng hợp, Lam Tư Gia và người trong ký túc của cô ta đúng lúc ngồi ngay hàng ghế trước.

Lúc Nhan Hàm vừa ngồi xuống, chợt nghe được Lam Tư Gia khẽ cười nói: “Tớ nói thật không phải vậy mà, sao các cậu đáng ghét thế.”

“Tư Gia, cậu đừng giấu bọn tớ nữa, hôm qua có bạn học chụp được hai người cùng ngồi xe rời khỏi đây.”

Nữ sinh tóc quăn bên cạnh cười hì hì nói.

“Có thể bảo Bùi Dĩ Hằng ký tên cho bọn tớ không?”

Bàn tay Nhan Hàm chống bờ má, ngồi ở đằng sau, chờ bọn họ nói nói cười cười. Về phần Trần Thần bên cạnh thấy dáng vẻ thần thờ của Nhan Hàm, cô nhìn thoáng qua đằng trước, làm ra biểu cảm hết lời để nói.

Rốt cuộc di động cô kêu một tiếng, nhóm WeChat của bốn người các cô bùng nổ.

Trần Thần:[mẹ nó, tớ thật sự không nghe nổi nữa.]

Ngải Nhã Nhã:[tớ cũng vậy.]

Nghê Cảnh Hề:[tương tự.]

Ngay cả Nghê Cảnh Hề cũng trả lời.

Trần Thần tiếp tục lải nhải:[rốt cuộc ai cho cô ta mặt mũi, hay là giả vờ mình với Bùi lão đại có quan hệ hả? Các cậu nói đi nếu tớ tiết lộ tin này cho fan của Bùi Dĩ Hằng, các cô ấy có xé nát cô ta hay không?]

Ngải Nhã Nhã:[phiền cậu rồi, làm ngay, lập tức, được không?]

Trần Thần:[ngày hôm qua nhìn thấy ở cổng, tớ còn suy nghĩ hôm nay có lẽ nào đăng bài lên không, quả nhiên mới sáng sớm đăng bài còn kèm theo tấm ảnh, cô ta có phải đặc biệt tìm người chụp lén khoảnh khắc cô ta ở cùng Bùi Dĩ Hằng không nhỉ.]

Trần Thần:[thật không nhìn nổi, Nhan Nhan chúng ta cùng Bùi lão đại có quan hệ tốt vậy, cũng chưa nói gì mà.]

Trần Thần quả thực lải nhải mãi không hết.

Nhưng vào lúc giáo sư đi tới, trong lớp học liền im lặng lại, vị giáo sư này đã từng vì có người chơi game trong giờ học, ném di động của sinh viên xuống dưới lầu.

Thế nên tiết học của ông ta, tất cả mọi người đều rất ngoan ngoãn.

Chờ đến khi tiết học sắp kết thúc, giáo sư mở ra PPT, nói: “Là thế này, năm nay nhà trường sẽ giúp tổ chức một cuộc thi mang tầm toàn quốc. Dùng nhóm nhỏ làm phương thức dự thi, chỉ cần cung cấp một đoạn phim ngắn năm phút là được. Kịch bản, biên tập, quay phim, đều do các em tự quyết định hoàn thành, không có chủ đề, không có cấu trúc, tùy ý phát huy.”

Giáo sư nhìn xung quanh lớp một vòng, thấy mọi người đều tỏ vẻ thiếu hứng thú, ông ta lập tức thản nhiên nói: “Tiền thưởng giải nhất lần này là mười vạn do xí nghiệp tài trợ cung cấp, sau đó tất cả sinh viên đoạt giải đều sẽ trở thành ứng cử viên mạnh của học bổng quốc gia trong khoa, quan trọng nhất là nếu các em muốn tiếp tục chuyên sâu sau năm tư, bất cứ giáo sư nào trong khoa cũng sẽ vui lòng giúp các em viết một bức thư tiến cử.”

“Có điều một nhóm nhỏ ít nhất là bốn người.”

Lúc này cả phòng học bùng nổ.

Sức hấp dẫn quá lớn, dù sao có không ít sinh viên đại học A đều có ý đi du học, nếu có thể cầm được thư tiến cử của giáo sư trong khoa, quả thật rất giúp ích cho bản thân.

Trần Thần lập tức kích động nói: “Tớ muốn tham gia, tớ muốn tham gia.”

Ngải Nhã Nhã cũng gật đầu, lần này cô đi Anh tham gia hoạt động trao đổi, cũng là vì để chuẩn bị sau này ra nước ngoài chuyên sâu.

Bởi vì hình thức dự thi lần này là nhóm nhỏ, thế nên Trần Thần nhìn hai người bên trái, nói: “Nghê đại nhân, Nhan Nhan, hai cậu cũng tham gia đi, vậy thì nhóm nhỏ của chúng ta có bốn người.”

Cả người Nhan Hàm còn rất khó chịu, cô gục đầu, chẳng nói gì.

Ngược lại Nghê Cảnh Hề nhìn PTT chiếu trên bục giảng, cô cười nhẹ một cái: “Tiền thưởng không tệ.”

“Đúng rồi, đúng rồi, giải nhất được thưởng mười vạn đấy, rất cao đó, không thì tớ đưa phần tiền thưởng của mình cho cậu, tớ thì muốn thư tiến cử của một giáo sư thôi.” Trần Thần sợ Nghê Cảnh Hề không đồng ý, chấp hai tay lại, cười nói.

Ngải Nhã Nhã thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Tớ cũng rất muốn thư tiến cử của giáo sư.”

Trần Thần vẫn kiên trì nói: “Nghê đại nhân, xin cậu đấy.”

Rốt cuộc Nghê Cảnh Hề khẽ cười gật đầu: “Muốn tớ tham gia cũng được, nhất định phải lấy giải nhất.”

Trần Thần chớp mắt, Nghê Cảnh Hề đã lấy cây bút gõ vào trán cô bạn, bất đắc dĩ nói: “Còn nữa, lấy phần tiền thưởng của cậu đi, tớ còn chưa thiếu tiền tới mức đó.”

Trần Thần cảm thấy đã thu phục được người khó nhất, cô quay đầu tươi cười nói với Nhan Hàm: “Nhan Nhan, cậu khẳng định tham gia phải

không.”

“Không muốn.”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đều tròn tròn mắt.

Lúc này vừa khéo tiếng chuông tan học vang lên, bởi vì hai tiết liên tiếp, thế nên giáo sư bùng cốc trà, đi chậm chậm ra ngoài.

Nhan Hàm lừ đừ từ chỗ ngồi đứng dậy, đi chậm chậm ra ngoài, Trần Thần mau chóng đuổi theo.

Sau khi tiến vào mùa đông, máy bán hàng tự động trong trường liền thêm vào thức uống nóng.

Nhan Hàm mua một cốc ca cao nóng, sau khi chọn xong, âm thanh máy móc chuyển động vang lên, cốc giấy nhỏ màu trắng xuất hiện tại chỗ chuyển hàng. Cô vươn tay cầm lấy cốc giấy, mới vừa bùng tới chớp mũi, ngửi được mùi ca cao ngọt đậm đà thơm nức.

Trần Thần đứng bên cạnh cô, mong đợi nhìn qua, giọng bi thương nói: “Nhan Nhan, xin cậu, gia nhập với bọn tớ đi.”

“Không có hứng thú.” Nhan Hàm thực sự cảm thấy khó chịu, lỗ mũi bị nghẹt, đầu óc nặng nề, cổ họng lại rất khô.

Cô đưa môi tới miệng cốc, uống ngụm nhỏ, chất lỏng lướt qua nụ vị giác, mang theo mùi hương ngọt ngào ấm áp.

Dễ chịu nhiều lắm.

Hai người dọc theo hành lang chuẩn bị trở về, kết quả trên đường các cô trở về trùng hợp có một chỗ ngoặt, cô vừa mới chuẩn bị đi qua, chợt nghe đi bên kia chỗ ngoặt vang lên một giọng nữ.

“Tiền thưởng không tệ...” Giọng nói này the thé, hình như bắt chước một giọng nào đó, đợi sau khi nói xong câu đó, âm thanh kia khôi phục lại bình thường, còn lộ ra vẻ khinh thường, “Cậu nói những cô nàng lớp một kia sao lại cho rằng mình làm được chuyện thế. Nghèo nàn đến cực nhọc như vậy, tớ cười sắp chết rồi đây.”

“Tư Gia, chúng ta cũng dự thi đi, không phải thầy đã nói, tiêu chuẩn đánh giá lần này lượng truyền phát tác phẩm sẽ chiếm một phần. Cậu mời Bùi Dĩ Hằng tới quay phim ngắn của chúng ta, đến lúc đó còn sợ không lấy được giải nhất à.”

Rốt cuộc Lam Tư Gia mở miệng: “Thôi đi, con người cậu ấy rất kín đáo, ngay cả việc nhập học cũng giấu lâu như vậy.”

“Này này này, coi cậu che chở kìa, cậu cũng giống cô vợ nhỏ quá đi.”

“Cậu thử đi, tớ chẳng muốn thấy nhóm người lớp một giành giải nhất.”

“Đúng vậy, đặc biệt là Nghê Cảnh Hề kia, cuộc thi này là thầy bảo chúng ta dùng để luyện tập, kết quả cô ta chỉ nhìn đến tiền thưởng, thật là mất thể diện. Thích tiền đến vậy, tham gia thi đấu gì chứ, tìm thằng một người bao nuôi là được rồi, dù sao cô ta không phải được xưng là xinh đẹp nhất học viện truyền thông ư.”

“Ô kìa, giới thiệu cho tôi đi. Nói thật, tôi rất bằng lòng bao nuôi cô ta, xinh đẹp biết bao.” Một giọng nam không đứng đắn nói.

“Anh đừng đáng ghét.”

Nam sinh kia cợt nhả nói: “Cơ mà tôi càng thích cái loại như Nhan Hàm, trông ngoan ngoãn dịu dàng, nếu ở trên giường, kêu ra khẳng định khiến người ta thích thú.”

“Này, ban ngày sáng sủa, anh bị động dục à. Anh mau đi đi, chúng tôi còn phải đi học đấy.”

“Nói thật đó, buổi tối đến quán bar, các cô giúp tôi hẹn Nhan Hàm đi, ai thành công tôi mua một cái túi xách tặng cho người đó.”

Mấy người kia đứng tại đó nói nói cười cười, khỏi nói vui vẻ bao nhiêu. Một nam sinh trong đó cả người mặc toàn hàng hiệu, trong tay còn cầm điếu thuốc, vui cười nhả ra một làn khói thuốc vào nữ sinh tóc nâu đối diện hẳn ta.

Nhan Hàm đứng tại chỗ, ngón tay siết nhẹ cái cốc, cô hít sâu một hơi, vô dụng, lại hít sâu một hơi, kết quả càng nhức đầu, cô có cảm giác như muốn nổ tung, đầu óc kêu vù vù.

Cô nhắm mắt.

Thật sự cô cảm thấy mình muốn nổ tung, cứ nhịn xuống nữa.

Sao có thể đi đến đâu cũng gặp được đồ đàn thế.

Bạn cho là trường nổi tiếng thì mẹ nó đều có tố chất cao ư? Ha ha, nói dóc.

Bạn cho là những bà bác nhiều chuyện tới khi lớn tuổi rồi mới bắt đầu thích gièm pha giải trí sau lưng người khác sao?

Không phải.

Mẹ nó đều là thói xấu từ hồi nhỏ.

Há mồm toàn là thói tha, nguyên nhân đám người này không thích cô và Nghệ Cảnh Hề, Nhan Hàm dùng ngón chân cũng đoán được. Chút nhỏ nhen giữa nữ sinh, đơn giản chỉ là ai xinh đẹp hơn ai, ai được để ý nhiều hơn.

Nhưng không thể so sánh với người khác thì có thể mở miệng nói bậy sau lưng như thế à.

Thói xấu này cô không thích chút nào.

Trần Thần nghe được liền bùng nổ, vừa định quay đầu thương lượng với Nhan Hàm làm sao đây, chỉ thấy Nhan Hàm sai một bước, vọt thẳng qua đó.

Cô giơ tay lên, một cốc ca cao nóng đậm đà hắt ra hết.

Mấy người kia la hét hỗn loạn.

Nhan Hàm nhìn bọn họ, nói thật, cô tiếc lắm, cái cốc ca cao nóng mua ở máy bán hàng là loại cốc giấy dùng cho máy uống nước, tuy rằng cô không uống mấy ngụm, nhưng hắt ra thật không có hiệu quả vang dội.

Lam Tư Gia phản ứng trước tiên, bởi vì cô ta đứng xa, đuôi tóc dài bị ca cao nóng bắn trúng.

Cô ta hỗn hển nhìn Nhan Hàm, tức giận nói: “Nhan Hàm, cô điên rồi à?”

“Nói chuyện vui vẻ không? Hừm.” Nhan Hàm lạnh lùng nhìn khuôn mặt bọn họ một vòng, giọng nói cực lạnh cất lên, “Nếu tôi thật sự điên lên, bây giờ hắt lên người các người chính là axit sulfuric đó.”

Nữ sinh tóc nâu bên cạnh bị hắt lên tóc rất nhiều, lúc này cả người cô ta đều là mùi ca cao nóng, tức giận đến mức hai má đều đỏ, cô ta không thèm giữ thể diện nữa, chỉ vào Nhan Hàm, mắng mỏ một trận.

Về phần nam sinh hút thuốc kia trên người bị hắt nhiều nhất, nhưng hắn ta ngược lại đầy hứng thú nhìn sang Nhan Hàm.

Hắn ta không phải sinh viên trường này, gia đình rất có tiền, luôn thích hện hò với các cô gái xinh đẹp trong trường. Hắn ta vốn rất có hứng thú với Nhan Hàm, không ngờ Nhan Hàm lại còn có tính cách.

Nữ sinh tóc nâu đẩy hắn ta một cái, tức giận nói: “Sao anh không nói gì hả, người ta lấy thức uống nóng đổ lên người anh đó.”

Hắn ta ném xuống tàn thuốc trong tay, đi về trước mấy bước, vẻ mặt đầy ý cười nhìn Nhan Hàm, hắn ta nhẹ giọng nói: “Nhan Hàm, chuyện này ấy mà, là tôi không tốt, không giữ miệng mồm. Em đừng giận nhé.”

“Nếu không vậy đi.” Hắn ta cười tủm tỉm nói, “Tôi mời em ăn cơm, cho em trút giận nhận lỗi với em được không.”

Hắn ta cố ý hạ giọng, tỏ vẻ ôn tồn.

Nhan Hàm nhìn chăm chăm hắn ta, nhẹ giọng nói: “Để tôi trút giận cũng được, tôi muốn dựa theo cách thức của mình.”

Hắn ta vừa nghe tưởng rằng cô đùa giỡn với mình, cũng có hứng thú, bèn tươi cười nói: “Em muốn phương thức gì tôi đều phối hợp...”

A, một tiếng thét thê lương vang vọng cả hàng lang.

Không ai thấy rõ Nhan Hàm lấy ra gì từ trong túi, trực tiếp nhắm ngay hắn ta xịt ra. Hắn ta bịt mắt mình, toàn thân đau đớn co lại.

Nhan Hàm nhanh chóng nhấc chân, túm lấy áo hắn ta, kéo người xuống, rồi đuổi chân đá mạnh qua.

Lần này hắn ta không nhìn được nữa, phịch một tiếng quỳ một gối xuống đất.

Tiếng đầu gối nện trên mặt đất, trầm nặng.

Lúc này, Nhan Hàm nhắc chân đá vào vai hấn ta, một cước đá người lật lại.

Rốt cuộc cô dừng lại, nhìn chăm chăm người trước mặt.

“Đây là cách thức trút giận của tôi.”

Lúc này Trần Thần sửng sốt, mà trong phòng học bên cạnh, một nam sinh hô lên đầu tiên, sau đó có người vọt ra.

“Nghê đại nhân, con rùa thối này ban nãy mắng cậu và Nhan Nhan.” Trần Thần tố cáo nói.

Cô gái cách đó không xa mím môi, cô đi thẳng tới bên cạnh vốn sát cửa sổ, lúc này dì lao công đang dừng lại xem náo nhiệt, cô xách lên thùng nước giặt khăn của dì ta.

Một thùng nước đầy, cô cầm rất chắc.

Đợi khi cô đi qua bên cạnh Nhan Hàm, nhẹ nhàng nghiêng thùng, nói thẳng: “Đứng sang bên cạnh.”

Nhan Hàm vừa đến bên cạnh, một thùng nước liền đổ xuống, người kia vốn định đứng dậy bị thùng nước này đổ ngã xuống đất lần nữa.

Cả hàng lang rơi vào sự yên tĩnh lặng ngắt như tờ.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đứng ở đằng xa cũng ngó ra chết lặng.

Nhan Hàm nghiêng mặt, nhìn hai nữ sinh kế bên, sắc mặt còn rất lạnh nhạt, cô nói: “Hai người các cô là con gái, tôi không đánh các cô. Chúng ta gặp lại trong cuộc thi.”

Hai nữ sinh đối diện sắc mặt đều cứng nhắc.

Nhan Hàm khựng lại, dừng ánh mắt lại trên người Lam Tư Gia: “Còn nữa, sau này bớt lấy Bùi Dĩ Hằng ra nói chuyện đi, chúng ta có thể thử xem, cậu ấy bằng lòng quay phim ngắn cho cô, hay là cho tôi.”

Bây giờ giáo sư đúng lúc trở về, nhìn thấy cảnh hỗn loạn, ông ta nhất thời nhíu mày.

Trần Thần nhanh tay nhanh mắt giơ tay, hô lên: “Giáo sư, người này là người ngoài, lén tiến vào trường chúng ta, còn muốn dẫn nữ sinh trường chúng ta đi quán bar, bị Nhan Hàm phát hiện.”

Kết quả, gã đàn ông hút thuốc kia bị cảnh sát trong trường chạy tới mang đi.

Tiết học này, không ai ngồi yên, cũng liên tục nhìn về phía Nhan Hàm.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã ngược lại rất vui vẻ, nếu Nhan Hàm thật sự có thể thuyết phục Bùi Dĩ Hằng, cuộc thi này các cô thắng một nửa rồi.

Nhan Hàm vốn nhức đầu, sau khi bùng nổ một trận, toàn thân giống như hết hơi. Tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô nằm sấp trên bàn, xung quanh đều là tiếng đứng dậy rời khỏi phòng học.

Bọn Trần Thần thấy cô nằm sấp, cũng không sốt ruột, dứt khoát ở lại đây tự học.

Nhưng Nhan Hàm chẳng ngủ được, cô chỉ nhức đầu, huống hồ lại nghĩ đến lời hung hãn vừa nói với Lam Tư Gia ban nãy, đột nhiên cảm thấy đầu óc càng nổ tung hơn.

Cô, đánh người xong thì thôi đi.

Tại sao còn ăn nói như vậy với Lam Tư Gia.

Nhưng...cô cúi đầu thở dài một hơi, nhưng cô khó chịu. Có lẽ câu người vợ nhỏ kia khiến cô khó chịu, hoàn toàn không phải thế, cô chỉ là không quen nhìn anh bị người ta ghép cùng Lam Tư Gia.

Cô, chỉ, là, không, thích.

“Chúng ta đổi người được không? Nếu không...”

Cô đột ngột ngừng đầu, chuẩn bị thương lượng với bạn cùng phòng ngồi bên cạnh, nếu không đổi thành anh cô đi. Nhan Chi Nhuận là đối tượng tranh giành phỏng vấn của rất nhiều tạp chí thương mại, cũng là người đàn ông độc thân giàu có được công nhận.

Nhưng ánh mắt cô lại chạm vào một đôi mắt đen láy, hàm chứa ý cười.

Nhan Hàm sửng sốt.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, cười một tiếng khẽ khàng, cơ thể hơi nghiêng về trước một chút tới gần cô, giọng nói êm ái vang lên: “Tôi biết em khẳng định ngại gọi điện thoại cho tôi, vậy nên tôi tự đến đây.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Nhan Hàm chớp mắt, cô hoài nghi mình nảy sinh ảo giác nghe nhầm, sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây chứ.

Thật giống như từ trời giáng xuống vậy, bỗng chốc giải quyết mọi lo lắng và băn khoăn của cô.

Cô biết con người Bùi Dĩ Hằng, ngoài mặt không hề ngạo mạn, nhưng bên trong khẳng định tràn đầy kiêu hãnh và tự tôn, rõ ràng cô đã nói xin lỗi, chẳng hề khách khí từ chối anh, chẳng lẽ anh không phải nên cả đời chẳng muốn gặp người tên là Nhan Hàm này à.

Lông mi dày đặc của cô gái khẽ run, con ngươi đen láy vốn gian xảo trong suốt lúc này khẽ xoay vòng.

Rốt cuộc như để xác nhận, ngón tay cầm sách giáo khoa che trước mặt, cô thấp giọng nói: “Cậu làm sao biết được thế?”

Hai bàn tay Bùi Dĩ Hằng chồng lên nhau ngay ngắn đặt ở trước mặt, anh khẽ cười, lúc này mới thông thả nói: “Có lẽ thần giao cách cảm.”

Nhan Hàm bỗng ngẩng đầu, tỏ vẻ giật mình nhìn anh.

Người này sao lại đột nhiên ăn nói như vậy, ngón tay cô đã sắp moi ra một cái lỗ trên sách giáo khoa, nhưng lời nói của Bùi Dĩ Hằng thật sự khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Cậu ấy, bị nhân đôi sao?

Bùi Dĩ Hằng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, dường như cảm thấy vui lắm.

Đương nhiên không phải thần giao cách cảm gì đó, là lúc vừa mới lên lớp, Trình Tân Nam gửi tin nhắn cho anh. Anh vốn chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng không nghĩ tới nhìn thấy người trên tấm ảnh.

Anh lập tức từ dãy ghế sau cùng của lớp học đi ra ngoài.

Đợi khi anh gọi điện cho Trình Tân Nam, tiếng động bên kia còn rất lớn.

Anh hơi nhú mào, hỏi: “Các cậu đang ở đâu?”

“Điện hạ, chạy nhanh đừng nói, mau tới phòng số bảy bên này đi.” Giọng Trình Tân Nam còn rất hưng phấn.

Lúc này Cao Nghiêu ở đầu dãy bên kia, giọng rất lớn: “Mẹ nó, đau lắm đây.”

Tấm ảnh mà Trình Tân Nam gửi cho anh là Nhan Hàm đứng cùng một nam sinh, bên cạnh còn có Lam Tư Gia. Nguyên nhân là vì nhìn thấy tấm ảnh này anh mới lập tức chạy ra khỏi phòng học, gọi điện thoại cho Trình Tân Nam.

Vì thế anh chẳng cần theo cặp sách, trực tiếp rời khỏi đi sang bên này.

Lúc anh tới nơi, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đang đứng chờ anh ở bồn hoa nhỏ dưới lầu.

Anh vừa qua đây, Trình Tân Nam vươn tay ôm lấy cổ anh, toàn thân lộ ra vẻ hưng phấn nói không nên lời, kèm thêm giọng điệu rất đặc ý: “A Hằng, cậu không thấy một màn ban nãy đâu, nàng tiên nhỏ của chúng ta

thật sự ngẫu lắm. Nói thật, tôi chưa từng thấy người nào giống như cô ấy vậy, đáng yêu và khí phách có thể kết hợp một cách hoàn mỹ.”

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy có sao à?” Biểu cảm Cao Nghiêu đặc biệt khoa trương nói, “Cậu nên hỏi người khác có chuyện hay không.”

Lúc này, một đoàn người trong hành lang đi ra, người đi đầu kia bị cảnh sát trong trường kèm chặt hai bên, tỏ vẻ sợ hãi ta chạy đi.

Trình Tân Nam nhìn lên, mau chóng kêu mấy tiếng, hạ giọng chỉ vào người nọ nói: “Ờ, cái tên này không có mắt. Bị đánh thật thảm, mẹ nó tôi nhìn thôi cũng thấy đau.”

“Đau lắm.”

Cậu ta hình như chê không đủ, lại bổ sung một câu.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu lúc ấy tận mắt nhìn thấy, cô gái điềm tĩnh lạnh lùng vốn đứng đó trực tiếp lấy ra thứ gì đó trong túi, xịt thẳng vào mắt của gã kia.

Họ vốn tưởng rằng xịt xong thì thôi.

Dù sao cũng là con gái mà, ra tay cũng không đến mức hung hãn như vậy.

Kết quả người ta thật sự chẳng hề do dự, nhấc chân đá vào chỗ quan trọng nhất của đàn ông, đợi khi đối phương không chịu nổi đau đớn, quỳ một gối xuống đất, cô lại đạp một cước trở người hất ta lại.

Ngầu, mẹ nó ngầu quá.

Là cái loại khiến người ta muốn hô hoán ủng hộ cô.

Lúc này gã đàn ông hút thuốc hình như rất không phục, quay đầu nổi giận mắng: “Các người mẹ nó có làm rõ ràng hay không hả, là tôi bị đánh. Các người bắt tôi làm gì.”

“Cậu chạy đến trường chúng tôi, bắt nạt sinh viên trường chúng tôi, cậu còn có lý à.”

“Mẹ nó ai bắt nạt ai hả.” Hấn ta tức giận nổi trận lôi đình.

Bùi Dĩ Hằng nhìn người này, đột nhiên trong đầu hiện lên dáng vẻ gian xảo của Nhan Hàm, anh chợt nở nụ cười.

Cô đó, sao có thể bị người khác bắt nạt chứ.

Anh biết rõ tính tình của cô, nhưng khoảnh khắc nghe được vấn đề tình nguyện trốn học chạy tới.

Chỉ là không yên lòng mà thôi.

“Tôi trở về.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói.

Nghe anh muốn đi, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu nhìn nhau một cái, Trình Tân Nam mau chóng hô lên một câu: “A Hằng, đừng đi mà, cái quan trọng nhất cậu còn chưa xem thấy đâu.”

Bùi Dĩ Hằng vốn đã xoay người, bị bọn họ kêu lại như vậy, anh đứng lại tại chỗ.

Anh quay đầu nhìn hai người họ, cho đến khi Trình Tân Nam khoát cánh tay lên vai anh, từ trong túi lấy ra di động của mình, giống như dâng vật quý mà mở ra một đoạn video ngắn.

Khi nghe đến câu kia của cô, tôi không đánh các cô, Bùi Dĩ Hằng cụp mắt lại khẽ cười.

Cô gái này, anh thật sự không thể hình dung, thường ngày thật sự biết ăn nói, mặc dù tóm được người khác nói xấu cô, cô chỉ dọa dẫm thôi.

Lần này cũng vậy, đều là nữ sinh tôi không đánh các cô. Huống hồ những lời này thật không phải hung hãn, dù sao ban này cô giáo huấn già kia thế nào, bọn họ cũng có mắt nhìn thấy.

Nếu cô thật muốn ra tay, quả thật sẽ đơn phương đánh ngay.

Cơ mà cô rất tôn trọng con gái, chúng ta không đánh nhau, trở nên cảnh xấu như vậy, nhưng mà gặp lại tại cuộc thi đấu.

Tôi ghim các người rồi đấy.

Còn rất châm ngòi.

Kết quả khi nghe được câu kia, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng luôn bình tĩnh, mặc dù đứng trước cuộc chiến sinh tử gương mặt cũng không đổi sắc, thế mà phát ra tiếng cười.

*

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi tới, ba người kia tự động xuống hàng ghế sau ngòi, Trần Thần đang tỏ vẻ sốt ruột nhìn chằm chằm bọn họ, chẳng nhin được hỏi: “Các cậu nói xem rốt cuộc Nhan Hàm nói chưa hả?”

Cuộc thi lần này quả thật rất đặc biệt, bởi vì thành tích cuộc thi không chỉ có giáo viên chuyên ngành đánh giá chấm điểm, mà còn đem đoạn phim ngắn dùng trong cuộc thi đưa lên internet, tới khi chung kết, lượng phát sóng của các phim ngắn cũng sẽ trở thành một trong những tiêu chí để đánh giá.

Hơn nữa lượng phát sóng chiếm 70% điểm đánh giá sau cùng.

Dù sao rất nhiều lúc thẩm mỹ của quần chúng cũng rất quan trọng.

Ngài Nhã Nhã hai tay gác má, thấp giọng nói: “Tớ thấy không cần hỏi đâu, Nhan Nhan nói như đinh đóng cột vậy mà.”

“Nhưng cậu không cảm thấy dạo này số lần thầy Bùi xuất hiện rất ít sao? Tớ tưởng hai người họ cãi nhau đấy.” Trần Thần lo lắng nói.

Nghê Cảnh Hề vốn đang cúi đầu nhìn chăm chăm máy tính, lúc này cô nhàn nhã thốt ra một câu: “Nếu giữa bọn họ thật sự có vấn đề, cậu thấy Bùi Dĩ Hằng sẽ tới nhanh vậy à?”

“Hai người họ ngay cả bóng lưng cũng hợp đến vậy, ngọt ngào quá.” Trần Thần giờ không lo lắng nữa, bắt đầu chuyên tâm ngắm nghía phong cảnh đằng trước.

Hai tay Nhan Hàm đề lên bờ má của mình, khóe mắt vẫn lướt qua người bên cạnh.

“Cậu có thể cùng chúng tôi tham gia thi đấu không?” Rốt cuộc Nhan Hàm hạ quyết tâm, quay đầu hỏi.

Dù sao cũng thốt ra lời kiên quyết rồi.

Cô chớp mắt, rất nghiêm túc nhìn Bùi Dĩ Hằng, định để anh nhìn thấy được sự chân thành trong ánh mắt mình.

Bùi Dĩ Hằng đột nhiên nói: “Tôi là ai?”

Nhan Hàm ngớ ra, đây là vấn đề gì hả? Thế là cô suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc dè dặt nói: “Bùi Dĩ Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng im lặng mấy giây.

Mà trong mấy giây này, Nhan Hàm đặc biệt khẩn trương, ánh mắt dõi theo anh không chớp mắt.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng chậm chậm cong lên khóe miệng: “Được.”

Người nhỏ bé đang thấp thỏm trong đáy lòng Nhan Hàm bỗng nhiên nhảy nhót, mặc dù ngoài mặt cô giả vờ điềm tĩnh, nhưng vẫn không giấu được sự vui vẻ trên khuôn mặt.

Sau đó cô hạ giọng nói: “Việc đó, tôi phải nói rõ trước với cậu, phim ngắn này của bọn tôi rất có thể sẽ cọ nhiệt độ của cậu đấy.”

Cô nói xong, xung quanh đột nhiên im lặng.

Nhan Hàm rất xấu hổ, dù sao chuyện da mặt dày như vậy, quả thật rất không tốt. Các cô tìm Bùi Dĩ Hằng quay phim, không phải chỉ vì nhiệt độ của anh, còn có nhóm fan khổng lồ của anh chẳng hề thua kém thần tượng nổi tiếng hiện nay trong giới giải trí.

Thực ra Nhan Hàm thấy cũng ổn, cô cũng là người có fan mà.

Lượng truyền phát mỗi lần cô đăng lên video mỹ thực đều rất cao, hơn một ngàn vạn không thành vấn đề, đã từng có một bài nổi nhất vượt qua hàng triệu đấy.

“Em không thành vấn đề.”

Ngay lúc trong đầu Nhan Hàm có đủ loại ý tưởng nhảy ra, người kế bên nhẹ giọng nói.

Nhan Hàm ngẩn người, theo bản năng nhìn qua anh, đôi mắt sâu lắng lại yên bình kia, lúc này dịu dàng nhìn cô, lại thấp giọng nói lần nữa: “Em thì không sao cả.”

“Tôi bằng lòng cho em cọ.”

*

Một lát sau, mấy người họ đứng dậy rời khỏi phòng học.

Ba người kia đương nhiên đi trước, Nhan Hàm đeo túi sách của mình, đi tới bên cạnh Bùi Dĩ Hằng.

Đợi khi đi đến bồn hoa nhỏ dưới lầu, Nhan Hàm giống như hạ quyết tâm, cô ngược mặt lên hỏi: “Dạo này sao cậu không trở về ở?”

Bùi Dĩ Hằng hơi sững sốt.

Có lẽ không ngờ cô sẽ đột nhiên hỏi mình như vậy.

Vì thế anh suy nghĩ, thấp giọng nói: “Sức khỏe mẹ tôi không tốt, mấy hôm nay tôi đều ở nhà ở cùng bà ấy.”

“Hiện tại sức khỏe của dì sao rồi?” Nhan Hàm thật không nghĩ tới là nguyên nhân này, cô hết sức kinh hoàng, mí mắt nâng lên, đôi mắt to chứa đầy bất an và khẩn trương.

Cô nhẹ giọng nói: “Chắc là không có gì đâu nhỉ, khẳng định không sao.”

Bùi Dĩ Hằng thấy toàn thân cô lộ ra vẻ khẩn trương, anh nhớ tới ngày đó ở ven hồ, dáng vẻ cô nức nở, anh lập tức vươn tay đặt lên vai cô, thấp giọng nói: “Không sao, chỉ là cơ thể có chút không thoải mái thôi, cũng không cần nằm viện, ở nhà tĩnh dưỡng được rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Bờ vai Nhan Hàm sụp xuống, trong nháy mắt toàn thân thả lỏng.

Nói thật Nhan Hàm rất sợ nghe được việc này, mỗi lần khi ông nội ngã bệnh, cô đặc biệt khẩn trương. Thực ra Nhan Minh Chân ngã bệnh, cô cũng rất căng thẳng.

Lần trước Nhan Minh Chân nằm viện làm phẫu thuật nhỏ, lúc Nhan Hàm và Nhan Chi Nhuận ở bên ngoài, cô còn sợ hãi hơn cả Nhan Chi Nhuận.

“Bà ấy thật sự không có gì đâu.” Bùi Dĩ Hằng thấy cô vẫn dùng răng cắn nhẹ môi dưới, anh không nhịn được nhẹ giọng an ủi.

Nhan Hàm ngẩng đầu miễn cưỡng kéo ra nụ cười, đáng vẻ lòng còn sợ hãi.

Kết quả đúng lúc di động của Bùi Dĩ Hằng vang lên, anh vươn tay lấy ra nhìn thoáng qua, sau khi nổi máy, anh cất tiếng: “Con còn ở trường.”

Anh quay đầu suy nghĩ, nhìn Nhan Hàm rồi đột nhiên nhẹ giọng nói: “Bên cạnh con có một người bạn, vừa rồi cô ấy nghe nói mẹ bị bệnh, đặc biệt lo lắng, mẹ muốn an ủi cô ấy hai câu không.”

Nhan Hàm chợt mở to hai mắt.

Thế nên, người trong điện thoại là mẹ của cậu ấy ư?

Lúc Bùi Dĩ Hằng đưa điện thoại qua, Nhan Hàm ra sức xua tay, nhưng cuối cùng cô vẫn nhận điện thoại.

Lông mi cô sụp xuống, phủ lên bóng mờ dày đặc trên ánh mắt, như hai cây quạt nhỏ che đậy cảm xúc ở đáy mắt cô.

Nhan Hàm thật sự khẩn trương, đang khi lúng túng thì âm thanh bên kia dịu dàng vang lên: “Chào cháu, dì là mẹ của A Hằng.”

“Chào dì, cháu tên là Nhan Hàm, là đàn chị của cậu ấy.”

Trình Di nghe ra sự khẩn trương trong giọng nói của cô gái, bà luôn là người ôn hòa, rất ít khi khiến người ta khẩn trương như vậy, vì thế bà nhẹ giọng an ủi: “Là đàn chị luôn sẵn sóc A Hằng sao?”

Nhan Hàm không biết tại sao, giọng nói dịu dàng bên kia thật sự như là có một loại ma lực, khẽ khàng vỗ về sự khẩn trương ở đáy lòng cô.

“Vâng, cháu là đàn chị của cậu ấy, có điều bạn học Bùi khách sáo quá rồi, cháu cũng không đặc biệt săn sóc cậu ấy.”

Trình Di khẽ cười, lẽ nào bà không hiểu con trai của mình ư? Nếu chỉ là nữ sinh bình thường, anh làm sao đột ngột để bà nói chuyện với con gái nhà người ta chứ.

Trình Di bèn thấp giọng nói: “Con người A Hằng rất hướng nội, nó có thể nói ra như vậy, thế thì cháu nhất định giúp nó nhiều lắm.”

“Vậy nên, dì có thể mời cháu tới nhà ăn một bữa cơm không?”

Nhan Hàm: “...” Ở, sao lại biến thành như vậy.

Trình Di còn nói: “Thế thì cháu cũng có thể tới nhà tự mình xem, sức khỏe của dì tốt lắm.”

Nhan Hàm mở to mắt, cô, có phải cô không thể không đồng ý rồi.

Đợi Nhan Hàm đưa lại điện thoại cho Bùi Dĩ Hằng, anh vừa định cúp máy, chợt nghe Trình Di nhẹ giọng nói: “A Hằng, mẹ đã giúp con mời vị đàn chị này về nhà ăn bữa cơm, con có muốn cảm ơn mẹ không.”

Lần này, đến phiên Bùi Dĩ Hằng sửng sờ.

“...” Sao anh lại có người mẹ tốt vậy chứ.

—

Lời tác giả:

Nói thế nào nhỉ, Lam Tư Gia rất đáng ghét, nhưng dù sao quan hệ giữa mẹ cô ta và Trình Di rất tốt, cô ta lại ngoan ngoãn trước mặt Trình Di. Thế nên Trình Di thích cô ta là chuyện bình thường, hơn nữa bảo thái tử hòa thuận với cô ta, cái này không thành vấn đề.

Nhưng thái hậu tuyệt đối không có thói xấu nổi dậy ương.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nhà trường rất chú trọng cuộc thi phim ngắn lần này, không chỉ dán ảnh tuyên truyền lên trang đầu của trang web chính thức của trường, còn dán mấy tấm áp-phích lớn tại trường.

Đại học A mặc dù nổi tiếng về ngành kỹ thuật toàn quốc, cơ mà nhà trường đều ủng hộ đủ loại hoạt động.

Huống hồ đây là cuộc thi quy mô lớn do tổng cục thông tin quốc gia tổ chức.

Bởi vì năm nay có một công ty mạng nổi tiếng trong nước làm nhà tài trợ, hơn nữa sẽ đặt phim ngắn dự thi lên mạng, bởi vậy tiền thưởng cao hơn mấy năm trước rất nhiều.

Dưới sự khích lệ của giáo viên học viện truyền thông, ngay cả năm hai cũng có sinh viên muốn tham gia cuộc thi.

Dù sao cuộc thi chỉ quy định hình thức nhóm nhỏ, không quy định là thuộc năm nào.

“Nhan Nhan, chúng ta chuẩn bị đi xuống đến thư viện họp, cậu kêu thầy Bùi cùng nhau tham gia nhé.” Trần Thần sáp lại gần nhỏ giọng nói.

Nhan Hàm đang muốn lên tiếng, lập tức xoay qua một bên ho khan liên tục mấy tiếng.

Cô lấy ra khăn giấy che cánh môi của mình, kết quả ho xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đỏ ửng.

Trần Thần nhanh chóng vỗ hai cái sau lưng cô, thấp giọng nói: “Tớ nói này cậu uống chút thuốc đi, cũng không phải con nít.”

“Không có gì, tớ sắp khỏe rồi.” Nhan Hàm khoát tay.

Mấy hôm trước cô sốt nhẹ, không ngờ sau khi hết rồi lại bắt đầu ho khan. Nhan Hàm từ bé đã không thích uống thuốc, hồi đó bố cô dỗ cô uống thuốc, có thể đi loanh quanh cả nhà.

Sau đó trở về nhà ông nội, cô mới bắt đầu dè dặt, cho gì ăn nấy.

Đói bụng ăn cơm, ngã bệnh uống thuốc, không cần bất cứ ai dỗ dành.

Cô không phải trở nên thích uống thuốc, chỉ là người dễ dàng cô đã mất rồi.

Về phần sau đó, sau khi Nhan Hàm lên đại học, dọn ra ở một mình, không nghĩ tới tật xấu này quay lại.

Không thích uống thuốc.

Thấy cô đang thần thờ, Trần Thần hỏi lần nữa: “Nhan Nhan, cậu hỏi thầy Bùi đi, chúng ta không họp lâu đâu, nhiều lắm nửa tiếng.”

Bàn tay Nhan Hàm chống cằm, lờ mờ mắt nhìn cô bạn, bất đắc dĩ nói: “Cậu cứ gọi là Bùi Dĩ Hằng đi, gọi thầy gì đó giống như kêu thần thánh gì ấy.”

Kết quả những lời này dọa Trần Thần hết hồn, đầu cô đang đưa như trống bỏi.

“Không được, tớ làm sao có thể gọi thẳng tên của bậc thầy, như vậy bất kính rồi.”

Nhan Hàm: “...”

Đối với diễn xuất tệ hại của Trần Thần, Nhan Hàm chẳng thèm để ý không cho phản ứng nữa, cơ mà cô vẫn gửi một tin nhắn cho Bùi Dĩ Hằng, hỏi anh buổi chiều rảnh không.

Cũng may anh mau chóng trả lời:[có thời gian, chúng ta gặp tại thư viện.]

Nhan Hàm nhìn chăm chăm hai chữ chúng ta trong tin nhắn của anh, cô nhìn mấy giây, lúc này mới lắc đầu.

Có lẽ đầu óc cô nóng quá hỏng rồi.

Sau khi tan học, các cô đi về phía thư viện, kết quả lúc tới đại sảnh thư viện, có thể thấy rõ một góc đại sảnh đặt rất nhiều bàn tròn nhỏ, nơi này vốn đặc biệt dành cho sinh viên dùng để thảo luận vấn đề.

Trong trường đại học có rất nhiều bài tập làm theo nhóm, nhiều người muốn thảo luận đều sẽ hẹn ở thư viện.

Bên cạnh còn có siêu thị mini, tại đó bán bánh bao đậu đỏ mà Nhan Hàm rất thích ăn.

Tuy nhiên những bàn tròn nhỏ ngày thường giờ đây chỉ còn vài bàn trống thôi. Hình như một chiếc bàn tròn trong đó làm điểm trung tâm, xung quanh để trống.

Nơi đó lại rất tĩnh lặng, mặc dù có sinh viên đang thảo luận, cũng rất lơ đãng.

Thậm chí còn có người lấy di động ra chụp ảnh.

Ngải Nhã Nhã chỉ cái bàn tận cùng bên trong: “Không ngờ thầy Bùi còn tới sớm hơn chúng ta.”

Ban này Nhan Hàm thấy anh trước tiên, anh ngồi trên ghế, đôi chân dài bắt chéo đặt dưới bàn tròn, tư thế ngồi thoải mái, đặc biệt khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất của thư viện chiếu rọi trên áo khoác lông cừu màu nâu nhạt trên người anh, toàn thân trông ấm áp lại tao nhã.

Anh nghiêng mặt, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng ấm áp làn da trắng nõn có cảm giác muốn phát sáng, từ xa nhìn qua, thật sự tựa như bức tranh xinh đẹp.

Trần Thần cảm khái: “Thầy Bùi nhan sắc thế này, tứ phúc rồi.”

“Tớ cũng thấy vậy, cảm giác nhìn thêm mấy lần nữa tớ sẽ thành fan luôn.” Hai tay Ngải Nhã Nhã nắm lại trước ngực.

Tuy rằng Nhan Hàm cảm thấy hai cô bạn quá khoa trương, nhưng vào mùa đông một chàng thiếu niên như vậy dưới ánh nắng buổi chiều, dường như thật sự có thể dễ dàng kích động tiếng lòng.

Sau khi các cô đi qua, Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy các cô, anh đứng lên chậm chậm, chủ động nói: “Chào các bạn.”

“Bây giờ làm gì hả? Phải bắt tay à?” Trần Thần khẩn trương hỏi han bên tai Nhan Hàm.

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nghe được câu đó rõ ràng, anh chủ động giải vây nói: “Các bạn muốn uống gì?”

Siêu thị mini bên cạnh có bán trà sữa và thức uống nóng.

Ngải Nhã Nhã lập tức xua tay: “Không cần, chúng tôi không uống.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn sang Nhan Hàm, thế là Nhan Hàm chỉ vào mấy cô bạn nói: “Cho mỗi người họ một cốc trà sữa tam huynh đệ, đây là loại các cậu ấy thích nhất.”

Siêu thị mini tuy rằng bán trà sữa, cơ mà không thể so với tiệm trà sữa chuyên biệt bên ngoài, không có nhiều lựa chọn.

Trà sữa tam huynh đệ, xem như là trà sữa chiêu bài ở đây.

Bùi Dĩ Hằng đang chuẩn bị xoay người tới siêu thị mini, Trần Thần lập tức chạm vai Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Mấy cốc trà sữa lận đó, một mình thầy Bùi làm sao có thể cầm hết, Nhan Nhan cậu đi cùng cầm giúp đi.”

Nhan Hàm nhìn thoáng qua Trần Thần tự cho là không để lộ dấu vết.

Nhưng Trần Thần lại đụng cô cái nữa, lần này trực tiếp đụng cô suýt nữa bổ nhào vào lòng của Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

“Mau đi đi, mau đi đi.” Trần Thần vẫy tay.

Nhan Hàm bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Bùi Dĩ Hằng đến siêu thị, có điều trên đường đi, cô cảm thấy nên giải thích một chút, vì thế cất tiếng: “Xin lỗi, bạn cùng phòng của tôi chỉ thích quấy rối.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu, liếc nhìn cô một cái, trong con ngươi đen láy rõ ràng chứa ý cười.

Anh thấp giọng nói: “Tôi thấy rất tốt.”

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh gần như không có bạn bè phái nữ nào, ngoại trừ sư tỷ Giản Cận Huyền tuổi tác gần anh nhất, những người khác đều là trưởng bối. Nhưng cũng không đại diện anh không hiểu sự mờ ám giữa các nữ sinh.

Nhan Hàm giật mình nhìn anh một cái, rồi kịp thời thu lại tầm mắt.

Chờ bọn họ đi vào siêu thị, lúc gọi bốn cốc trà sữa tam huỳnh đệ, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên quay đầu nghiêm túc nhìn cô, hỏi: “Tam huỳnh đệ là tam huỳnh đệ nào?”

Lúc Nhan Hàm nghe được câu hỏi, cô theo bản năng muốn cười, kết quả cổ họng ngứa ngáy, cô mau chóng quay đầu đi sang bên cạnh mấy bước, lúc này tới bên ngoài siêu thị mới ho khan một trận.

Dù sao đó là nơi bán trà sữa của người ta, cô vẫn nên tránh xa một chút.

Bùi Dĩ Hằng đi theo ra, thấy cô ho khan liên tục, làn da trắng trẻo như con tôm bị luộc chín, đỏ ửng.

Anh đưa khăn giấy qua, nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, chỉ ho chút thôi.” Nhan Hàm khoát tay, nở nụ cười ngượng ngùng.

Bùi Dĩ Hằng hỏi: “Em uống thuốc chưa?”

Nhan Hàm xấu hổ để người ta biết cô lớn vậy rồi còn giống con nít không thích uống thuốc, cô lắc đầu nói: “Tôi sắp khỏi bệnh rồi.”

Lòng dạ Bùi Dĩ Hằng trầm xuống, thì là không uống.

Đợi bọn họ tới trước quầy trà sữa lần nữa, Nhan Hàm nhớ tới vấn đề ban nãy, cô cười nói: “Tam huỳnh đệ, là thạch sương sáo, pudding cùng với trân châu.”

Trên mặt Bùi Dĩ Hằng lộ ra vẻ đúng rồi, Nhan Hàm thoáng nhìn, lại không nhịn được muốn cười.

Người này, sao lại lơ mơ hơi đáng yêu vậy chứ.

*

Chờ bọn họ cầm trà sữa đi về, Nghệ Cảnh Hề đã đặt máy tính trước mặt.

Lần này họp là bàn về chủ đề phim ngắn, các cô định làm một đoạn phim ngắn từ năm tới tám phút. Bởi vì không có chủ đề, thế nên có khá nhiều lựa chọn, đương nhiên càng khó lựa chọn.

Trần Thần là người đầu tiên lên tiếng, cô cắn ống hút, lập tức nói: “Nếu không chúng ta làm chủ đề chăm sóc trẻ em nghèo khó đi, vừa có thể nói lên xã hội thực tế và đời sống nhân dân, quan trọng nhất là rất tích cực.”

Thực ra chủ đề này quả thật không tệ.

Ngải Nhã Nhã lập tức nói: “Nhưng tớ thấy chủ đề khẳng định có rất nhiều người làm, hơn nữa tuy rằng đề tài này sâu sắc, nhưng thật sự gần giống bị đào bới.”

Nghệ Cảnh Hề gật đầu: “Chúng ta muốn thắng thì tốt nhất phải có ý tưởng sáng tạo.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều rơi vào thế khó xử.

Nhan Hàm bưng cốc trà sữa chứa chất lỏng màu nâu xám trong tay, làm ấm lòng bàn tay cô. Cho đến khi khước mắt dừng tại trên đùi chàng trai bên cạnh, giờ phút này bàn tay anh đang đặt trên đùi, ngón tay thon dài trắng nõn, xinh đẹp tựa như tác phẩm nghệ thuật được mài giũa tinh tế.

Đặc biệt khi ngón tay anh cầm cờ, càng đẹp đẽ không gì sánh bằng.

“Nếu không, chúng ta làm chủ đề về cờ vây đi.” Nhan Hàm chớp mắt.

Cô hơi khựng lại, ý tưởng trong đầu trút ra, cô hơi kích động nói: “Cờ vây là loại cờ truyền thống của nước ta, nếu chúng ta lấy tuyên dương truyền thống văn hóa làm chủ đề, cái này có thể khai thác.”

Nhan Hàm quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, trưng cầu ý kiến của anh.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu chậm rãi, điềm tĩnh nói: “Cờ vây thời xưa được gọi là dịch, là ông tổ của các loại thể thao về cờ, đến nay đã bốn ngàn năm, trong điển tịch trước đời Tần từng ghi lại, vua Nghiêu tạo cờ vây để dạy dỗ con trai Đan Chu.”

Giọng nói anh trầm lắng êm tai, dường như thật sự mở ra một quyển sách trước mặt mọi người, hoạt động thể thao từ xưa vượt qua ngàn năm, dần dần trở nên sống động.

“Nhưng vào thời cận đại, cờ vây Nhật Bản cùng cờ vây Hàn Quốc lần lượt vượt qua Trung Quốc, đặc biệt là cờ vây Hàn Quốc, bắt đầu thống trị từ thời đại 90, mãi đến khi...” Nhan Hàm sửng sốt, cánh môi hơi nhếch lên, gơ hai tay chỉ sang người bên cạnh, làm tư thế giới thiệu, “Vị Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng của chúng ta, cờ vây Trung Quốc mới trở về đứng đầu thế giới.”

Trần Thần lập tức khẽ run, kích động nói: “Không được, tớ kích động đến nổi da gà rồi, tớ thấy đề nghị này rất hay, dù sao chúng ta đã mời người đứng đầu thế giới, cái này rất có sức thuyết phục.”

Nghê Cảnh Hề vốn vẫn gõ bàn phím máy tính, lúc này cô chậm rãi ngẩng đầu, mang theo nụ cười nhẹ nói: “Tớ cũng thấy chủ đề này hay lắm.”

“Tớ gơ hai tay hai chân đồng ý.” Ngải Nhã Nhã phụ họa nói.

Thế là sau khi xác định chủ đề, Nghê Cảnh Hề hỏi Nhan Hàm: “Nói tới phong cách, cậu thấy nên dùng loại nào?”

“Cổ phong, tranh thủy mặc, thế giới đen trắng của cờ vây.”

Nhan Hàm hơi trầm ngâm, ý tưởng trong đầu dần dần trải ra.

Nghê Cảnh Hề nói: “Tớ cũng nghĩ vậy, thế giới đen trắng.”

Thậm chí tại khoảnh khắc này, Nhan Hàm đã nghĩ xong nên quay ở nơi nào, cô lấy ra di động, sơn trang hồi trước cô từng quay đoạn video cổ phong, chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đợi sau khi Nhan Hàm cho các cô bạn xem đoạn video, Trần Thần theo bản năng nói: “Chỗ này chắc là không rẻ đâu.”

“Không sao, tớ có quan hệ có thể nhận được ưu đãi.” Cô nói.

“Khi nào chúng ta đi?” Nghê Cảnh Hề hỏi.

Cô thuộc phái hành động, một khi xác định phương hướng thì phải lập tức thực hiện.

Cuối cùng các cô quyết định cuối tuần đến sơn trang, chờ sau khi thương lượng xong thì chấm dứt buổi họp.

*

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên xe về nhà, khi anh thay dép tiến vào phòng khách, nhìn thấy dì giúp việc đang lau bàn.

“A Hằng về rồi à.” Dì giúp việc chủ động cười hỏi, “Có muốn uống chút gì không?”

Bùi Dĩ Hằng khựng lại, ngẩng đầu hỏi: “Nếu bị ho thì uống gì mới tốt ạ?”

“Đương nhiên là uống thuốc rồi, uống nước si rô ho.” Dì ta nhìn anh một cái, mau chóng hỏi, “Cháu bị ho à? Đợi đã, giờ dì đi lấy thuốc cho cháu.”

“Nếu không uống thuốc thì sao?” Bùi Dĩ Hằng lại hỏi một câu.

Dì giúp việc sừng sốt, cười nói: “VẬY nấu nước chữa ho thanh lọc phổi, lê hấp đường phèn được đấy.”

“Làm thế nào ạ?”

Câu này anh hỏi dì giúp việc, dì ta nói: “Không khó, nếu cháu muốn uống, giờ dì đi làm cho cháu.”

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng lại thấp giọng nói: “Dì dạy cháu làm đi.”

Buổi chiều Nhan Hàm không về thẳng nhà, mà đi một chuyến tới văn phòng Khưu Qua.

Khưu Qua vốn thấy cô còn rất hưng phấn, đang muốn bàn chuyện buổi trực tiếp với cô, dù sao đây là lần đầu tiên Nhan Hàm đồng ý tham gia hoạt động trực tiếp, anh ta rất chú trọng.

Kết quả Nhan Hàm ngồi trên sofa nghe được một lúc, sau đó cô thấp giọng hỏi: “Cái sơn trang lần trước, anh có thể giúp em liên lạc không?”

“Em muốn tới chơi à?” Khưu Qua thuận miệng hỏi một câu.

Nhan Hàm gật đầu.

Lúc này Khưu Qua kinh ngạc, lập tức nhìn qua cô, hạ giọng nói: “Bạn trai hả?”

“Không phải, là cùng người trong phòng ký túc quay phim, cần dùng trong trường.” Nhan Hàm càng nói càng nhỏ, nói mới nhớ nếu Bùi Dĩ Hằng cũng cùng đi, đây coi như là lần đầu tiên cô cùng nam sinh ra ngoài.

Trước đây tuy rằng từng tham gia cắm trại lớp, cơ mà đều là con gái, cùng nam sinh nhiều lắm là ngồi cùng một chiếc xe buýt.

Khuru Qua gật đầu, nói được giúp các cô liên hệ.

Chờ sau khi nói xong, Nhan Hàm chuẩn bị về nhà, làm Khuru Qua nổi giận mắng, cô trở mặt không quen biết mà.

Tới khi cô về nhà, chẳng có tâm tư nấu nướng, dứt khoát gọi đồ ăn bên ngoài. Ai ngờ vừa ngồi xuống sofa mười phút, tiếng chuông cửa vang lên.

Cô đang kinh ngạc, lần này đồ ăn mang đến cũng nhanh quá đi.

Mở cửa ra, cô trông thấy người đứng ở cửa.

Nhan Hàm thật chẳng ngờ, vừa mở cửa lại nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, anh đeo khăn quàng cổ mỏng màu xám, im lặng đứng tại cửa, có chút cảm giác trở về trong đêm gió tuyết.

Cô quả thật hơi kinh ngạc, mà trong kinh ngạc còn kèm theo sự ngạc nhiên mừng rỡ mà bản thân cô cũng không nhận ra.

Cô gái hơi ngẩng đầu lên, từ cằm đến cổ là đường cong trắng nõn, cổ áo hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh gồ lên, ngọn đèn vàng ấm áp chiếu xuống có cảm giác xinh đẹp mỏng manh.

Nhưng lúc này con người trong suốt của cô óng ánh như vậy, vừa cất tiếng giọng nói đặc biệt êm ái: “Sao cậu trở về rồi?”

Trong âm thanh tựa như bọc lớp kẹo, chỉ nghe thôi đã cảm nhận được ý ngọt bên trong.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Nhan Hàm lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Cô tưởng rằng anh đến tìm cô ăn cơm, hơi ảo não nói: “Hôm nay tôi gọi đồ ăn bên ngoài.”

Kết quả chờ sau khi anh vào cửa, Nhan Hàm mới để ý trong tay anh xách theo một bình giữ nhiệt màu hồng, rất đáng yêu.

Bùi Dĩ Hằng đặt bình giữ nhiệt trên bàn ăn, cô còn chưa hỏi thì anh đã vươn tay mở nắp ra, làn hơi nóng lượn lờ bay lên, mùi hương thơm ngọt tranh nhau bốc lên.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, trong dòng nước nóng loãng, trái lê cắt thành từng miếng hơi trong suốt.

Còn có thứ trái cây gì đó màu đỏ, là cầu khởi.

Cô chớp mắt, nhớ tới hồi chiều ở thư viện, cô cố gắng đè nén sự ho khan của mình.

Khi vị ngọt trong bình giữ nhiệt như là tiến vào chớp mũi cô, Nhan Hàm thấy Bùi Dĩ Hằng lấy ra một hộp thuốc từ trong túi nhựa màu trắng khác, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Sau đó, Nhan Hàm quay đầu qua, cô không thấy, cô không thấy thuốc.

Bùi Dĩ Hằng thu động tác nhỏ của cô vào trong đáy mắt, thấp giọng nói: “Thuốc này...”

“Tôi sắp khỏe rồi.” Nhan Hàm khô họng nghẹn ra một câu, dù sao cô cũng chưa nói không uống.

Hồi lâu sau, cô quay đầu qua, không nghe được động tĩnh bên cạnh. Cho đến khi cô dè dặt dùng khước mắt liếc qua, thấy anh đã mở ra nắp chai nước si rô, cái chai dài nhỏ màu nâu đậm, lộ ra miệng chai.

Bùi Dĩ Hằng đi tới, thấp giọng nói: “Uống một ngụm đi, rồi uống chút nước lê hấp đường phèn, không đắng chút nào đâu.”

Thực ra nước si rô trị ho chỉ là không dễ uống, cũng không phải rất đắng. Nhưng Nhan Hàm không thích mùi vị này, hồi bé cô ngã bệnh nếu uống thuốc thì đều do bố mẹ đút cô uống, bố ôm chặt cô, mẹ thì đút thuốc cho cô.

Rõ ràng chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì, nhưng trải qua sự mài giũa của thời gian, đúng là chỉ còn lại ngọt ngào.

Bởi vì sau khi mất đi cô mới biết được, có người đút thuốc cô uống, đó là chuyện quan trọng cỡ nào.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh cô, nhẹ giọng dỗ dành cô, rõ ràng ngay cả con nít ba tuổi cũng chưa hẳn đã tin, nhưng cô lại hơi động lòng.

Có lẽ uống một ngụm, thật sự không có mùi vị đâu.

“Tôi bịt mũi em lại, em uống một ngụm được không.” Giọng chàng trai trầm thấp mang theo chút ý cười, hình như cảm thấy đáng vẻ cự nự của cô rất thú vị.

Khi ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh mũi cô, Nhan Hàm đột nhiên cảm thấy khẩn trương không thôi.

Thực ra hai người không tính là đứng gần, nhưng trái tim cô đập thành thịch, tăng tốc từng chút một, đập mạnh lại cấp tốc.

Còn khiến vành tai bắt đầu nóng lên.

Sự nóng bỏng kia dường như từ lỗ tai dần dần lan ra hai má.

Nhan Hàm cầm chặt chai nước si rô, ngay cả mí mắt cũng không dám nhấc lên, mặc dù cố gắng bình tĩnh, nhưng phản ứng của cơ thể chân thật, không lừa được người khác.

Thế là cô hơi ngửa cổ, dốc chai vào trong miệng, uống hết một hơi.

“Nín thở.” Giọng nói trầm thấp êm dịu vang lên bên tai, cô quả nhiên nín thở.

Cho đến khi cô cầm lấy bình giữ nhiệt anh đưa qua, uống một ngụm nước lê hấp đường phèn, khi ngón tay buông ra khỏi cánh mũi, cô theo bản năng bắt đầu thở.

Cô ôm bình giữ nhiệt, trong môi lưỡi đều là hương vị ngọt ngào của nước lê hấp đường phèn.

Còn có mùi vị nước si rô còn lưu lại.

Chàng trai cup mắt nhìn cô, khẽ cười một tiếng: “Hóa ra em muốn dỗ dành như vậy à.”

—

Lời tác giả:

Nhan Hàm: muốn gọi bố.

Thái tử: ...

Ha ha ha ha ha ha ha ha, cho uống thuốc cũng có thể ngọt vậy, chỉ có thái tử điện hạ thôi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Mau chóng tới ngày cuối tuần đã hẹn đến sơn trang, sơn trang nằm tại nơi gọi là núi Nam Lâm gần thành phố A, non xanh nước biếc, nơi này là thắng cảnh du lịch vào mùa xuân và mùa hạ, rất nhiều người thích đến chơi.

Mùa đông thì hơi vắng vẻ một chút.

Lần này Khưu Qua dùng quan hệ cá nhân, không chỉ liên hệ với ông chủ sơn trang, còn gửi xe cho Nhan Hàm.

Ban đầu các cô thấy nhóm mình tổng cộng có năm người, nhưng mang theo rất nhiều trang bị, thế nên muốn gọi taxi, giờ thì tốt rồi, bớt phải lo về vấn đề này.

Kết quả khi Nhan Hàm đến trường đón mấy cô bạn, trông thấy Ngải Nhã Nhã và Trần Thần mỗi người cầm một cái va ly siêu lớn.

Cô sững sốt, nhìn tài xế giúp chuyển hành lý lên xe, cô thấp giọng nói: “Hai người các cậu chuẩn bị đi chơi xuân ư?”

“Tớ nhắc nhở cậu chút này, bạn học Nhan Hàm, bây giờ là mùa đông.” Ngải Nhã Nhã hất lên khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, mỉm cười với cô.

Về phần Trần Thần bên cạnh, cánh môi lóng lánh, ngay cả son môi “sát” trai cắt dưới đáy hộp của cô cũng lấy ra đây.

Nghê Cảnh Hề không mang theo va ly, cô chỉ mang một cái túi bên mình, đoán chừng đem theo vài bộ quần áo để thay đổi.

Cô hồ hững nhìn hai người kia, chẳng hề khách khí nói rõ chân tướng cho Nhan Hàm biết: “Hai người này tối qua lên mạng tìm hiểu sơn trang kia, trong đó hình như có một cái đình nổi tiếng, bọn họ muốn check-in.”

Ặc, Nhan Hàm có cảm giác dở khóc dở cười.

Trước đây cô nấu ăn tại cái đình này, chỉ vì tái tạo cảnh tượng cổ phong, thật sự không nghĩ tới cái đình này lại bất ngờ được yêu thích. Nghe nói nơi này là nơi chụp ảnh thiết yếu của những người đến thăm sơn trang.

Sau khi các cô lên xe, tài xế lái xe tới cổng trường, Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng đã hẹn gặp tại cổng trường.

Kết quả khi tới nơi rồi thì Bùi Dĩ Hằng vẫn chưa tới.

Trần Thần thấy hơi kỳ lạ nói: “Thầy Bùi trông không giống như người sẽ đến muộn.”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa kéo ra, Nhan Hàm ngồi cạnh cửa xe: “Tớ đi xuống chờ cậu ấy.”

Bầu trời hôm nay mù mịt, lộ ra cảm giác mùa đông hiu quạnh, đặc biệt khi gió thổi tới, loại âm thanh gào thét đi qua, thật sự khiến người ta hận không thể trốn trong xe đừng đi ra.

Nhan Hàm rất sợ lạnh, hơn nữa đúng lúc bị ho, cô mặc áo lông màu trắng, hai bên có túi rất to.

Hai tay cô đút trong túi, hết sức ấm áp.

Cô cúi đầu, nhìn giày boots đế thấp da cừu trên chân, bắt đầu nhàm chán mà đếm số.

Khi Bùi Dĩ Hằng xuống xe, anh liền trông thấy cô gái đứng bên trái cổng trường, rõ ràng cô đội lên cái mũ trên áo lông, toàn thân quấn kín hoàn toàn không thấy rõ mặt, nhưng chỉ nhìn bóng lưng anh đã biết đó là Nhan Hàm.

Anh chậm chậm đi qua.

Cũng không biết có cảm ứng thật không, hoặc là nghe được tiếng bước chân của anh, lúc Bùi Dĩ Hằng đến gần, Nhan Hàm liền quay đầu, gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô đã cong lên nét mặt tươi cười.

Dưới bầu trời u ám, nụ cười trên mặt cô lấp lánh chiếu rọi xuyên qua lòng người.

Giây phút Nhan Hàm nhoẻn miệng cười, đáy lòng Bùi Dĩ Hằng mềm xuống mấy phần.

Anh thấp giọng nói: “Xin lỗi, trên đường xảy ra chút vấn đề.”

Có một người lái xe chạy bằng điện va trúng xe của anh, vốn là lỗi của người này, tuy nhiên trông thấy một chiếc Bentley thế là muốn giở trò lừa một khoản. Chú Trưởng chỉ đành gọi cảnh sát giải quyết, vốn sẽ không muộn, kết quả bị chuyện này làm chậm trễ.

Nhan Hàm lập tức lắc đầu: “Không sao, không sao, bọn tôi cũng vừa mới tới thôi.”

Sau khi lên xe, Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm ngồi tại hai chỗ ở hàng ghế thứ hai, ba cô gái còn lại thì ngồi ở hàng ghế thứ ba.

Ban đầu có lẽ bởi vì Bùi Dĩ Hằng, ba người các cô ngại nói chuyện, nhưng dần dần nửa tiếng trôi qua, các cô bắt đầu thả lỏng, đã xé ra mấy bịch đồ ăn vặt, lúu rúu quả thật không nói hết lời.

Chưa đến một lúc, Trần Thần từ phía sau đưa qua một bịch kẹo QQ cho Nhan Hàm.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua, vươn tay cầm lấy, vội quất là vị cô thích nhất.

Hôm qua các cô đặc biệt đi siêu thị một chuyến, chính là vì chuyến đi lần này, mua rất nhiều đồ ăn vặt, dù sao từ đại học A tới núi Nam Lâm mất ba tiếng đồng hồ.

Dọc đường đi nếu không ăn gì thì buồn chán bao nhiêu.

Nhan Hàm xé bịch ra, tự mình cầm một viên kẹo đặt bên miệng, mới vừa nhai một chút, cô liếc mắt nhìn người kế bên ngồi im, giờ phút này anh đang cúi đầu nhìn di động, hình như đang chơi cờ.

“Cậu muốn ăn cái này không?” Nhan Hàm suy nghĩ, vẫn đưa cái bịch to tới trước mặt anh.

Làm người mà, quan trọng nhất là phải biết chia sẻ.

Tầm mắt Bùi Dĩ Hằng từ di động chuyển tới bịch kẹo trước mặt, bàn tay cô gái cầm bịch kẹo, sau khi lên xe cô đã cởi ra áo lông, thế nên lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, gân cốt mặt trong hơi nhô lên.

Rốt cuộc tầm mắt anh dừng tại miệng bịch kẹo QQ, bên trong là những viên kẹo màu tím trong suốt, tròn trĩnh đáng yêu.

Nhan Hàm tưởng rằng anh ngại ngùng, cô sáp lại gần, nhỏ giọng nói: “Ngồi xe vốn đã buồn chán rồi, ăn chút đồ ăn vặt đi.”

Bùi Dĩ Hằng ngửi được chút mùi sữa thoang thoang, nhưng lại quanh quẩn ở chóp mũi, thật lâu không tan đi.

Trên mặt anh hiện lên chút ý cười, anh cúi đầu, vươn tay bốc lên một viên kẹo từ trong bịch.

Nhan Hàm vô thức thoáng nhìn di động của anh, thấy anh đang chơi cờ, cô chớp mắt, theo bản năng à một tiếng, rất nhẹ, nhưng cô vẫn che miệng, sợ quấy rầy những người khác trong xe.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, rất tự giác ngồi gần phía bên cô.

Giữa vị trí hai người ngồi vốn có một lối đi nho nhỏ, là để người ta có thể đi tới hàng ghế cuối cùng.

Lúc này hai người ngồi rất gần, giọng Nhan Hàm khẽ khàng nói: “Bây giờ tôi là bậc sơ cấp nghiệp dư rồi đấy.”

Bùi Dĩ Hằng rõ ràng đã biết kết quả, nhưng nghe từ chính miệng cô anh đã không giấu được sự hài lòng nho nhỏ, nụ cười vẫn tiếp tục giương lên.

Anh giơ tay khẽ xoa đầu Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Giỏi quá.”

Người ngồi đằng sau vốn đang ăn quà vặt đã dừng lại từ sớm, ngay cả Nghệ Cảnh Hề nhắm mắt nghỉ ngơi cũng bị người bên cạnh kéo quần áo mở mắt ra.

Ba người trơ mắt nhìn hai người đằng trước, càng dựa càng gần, cuối cùng Bùi Dĩ Hằng còn sờ đầu Nhan Hàm.

Trần Thần kích động nắm hai nắm tay, che miệng mình, bằng không cô sợ mình sẽ hô lên tiếng.

Lúc này Trần Thần mở một nhóm chat, đương nhiên khẳng định Nhan Hàm không ở đây.

Trần Thần:[a a a a a, đây là tình tiết thần tiên gì hả, ngọt quá.]

Ngải Nhã Nhã:[tớ cũng muốn được xoa đầu, hu hu hu.]

Trần Thần:[rất muốn chụp lại, nhưng tớ không có can đảm đó.]

Trần Thần:[hai người họ đang yêu đương hả? Là đang yêu đương phải không, cầu lương này tớ cam tâm tình nguyện ăn ngay.]

Ngải Nhã Nhã:[theo tớ thấy, thầy Bùi khẳng định thích Nhan Hàm của chúng ta.]

Hai người này chẳng quan tâm người còn lại trong nhóm chat vẫn chưa nói chuyện, dù sao cũng phải tám.

Cho đến khi Ngải Nhã Nhã nói:[thầy Bùi coi như là người nổi tiếng, nếu chuyện yêu đương của cậu ấy và Nhan Hàm lan truyền ra, Nhan Nhan của chúng ta có thể trở thành kẻ thù chung không?]

Ặc, vấn đề này thật khiến người ta tỉnh ngộ.

Thế là Ngải Nhã Nhã và Trần Thần lại bắt đầu thảo luận, rốt cuộc là tình yêu công khai quang minh chính đại tốt, hay là tình yêu bí mật kín đáo mới tốt đây.

Cho đến khi Trần Thần nói:[@Nghê đại nhân, cậu thấy sao?]

Nghê Cảnh Hề luôn im lặng khi nhìn thấy @ thẳng, cô trầm lặng hồi lâu, sau đó bắt đầu cầm lên di động một cách chậm rãi.

Nghê Cảnh Hề:[không biết, bởi vì tớ sẽ không yêu đương với nam thần của quần chúng.]

Nhan Hàm chẳng hề biết trên đường đi các cô bạn đã thảo luận về tương lai của mình một lượt. Dù sao khi tới sơn trang tại núi Nam Lâm, cô vừa xuống xe liền thở phào một hơi.

Sau khi tất cả mọi người xuống xe thì bắt đầu lấy hành lý của mình.

Lúc Nhan Hàm vừa cầm lấy va ly, chuẩn bị tự đẩy đi, kết quả tay kéo va ly bị người bên cạnh với tay sang ấn xuống, Bùi Dĩ Hằng trực tiếp xách lên va ly của cô, thấp giọng nói: “Để tôi xách cho.”

Lúc này trong sơn trang có nhân viên phục vụ còn có tài xế cũng sang đây giúp đỡ.

Các cô đi vào chuẩn bị làm thủ tục nhận phòng, kết quả khi ở đại sảnh liền trông thấy có hai người nằm trên sofa mềm mại chuẩn bị cho khách, bởi vì vóc dáng quá cao, hai người họ nằm co lại, trông đôi chân đặc biệt dài, cũng rất chiếm chỗ.

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, anh dừng bước chân rồi nhìn sang bọn họ.

Nhan Hàm tự nhiên cũng thấy, cô chớp mắt, ban đầu không phản ứng, cho đến khi hai người kia đứng lên.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu vốn mang tính cách thích cười thích ồn ào, lúc này trông thấy Bùi Dĩ Hằng, hai người kề vai sát cánh, trên khuôn mặt là nụ cười đặc biệt rạng rỡ.

Nhất là Trình Tân Nam khi nhìn thấy Nhan Hàm, tuy rằng đáy lòng cậu ta đã lặng lẽ từ bỏ nàng tiên nhỏ, nhưng nhìn thấy cô, cậu ta cũng vui lắm.

“Hai người...” Nhan Hàm đương nhiên biết hai người họ, thường xuyên ở cùng Bùi Dĩ Hằng mà.

Trình Tân Nam tỏ vẻ kinh ngạc, hơi giật mình nói: “Mọi người cũng tới đây chơi hả? Trùng hợp quá, bọn tôi cũng đến chơi.”

“Bọn em đi làm thủ tục nhận phòng trước đi.” Bùi Dĩ Hằng rất điềm tĩnh nói.

Nhan Hàm gật đầu, cùng ba cô bạn đến bàn tiếp tân.

Bùi Dĩ Hằng nhìn hai cậu bạn, gật đầu: “Trùng hợp thật.”

Hai người họ đã từng nghe Bùi Dĩ Hằng nói vậy ở đâu nhỉ, lúc này đáy lòng căng thẳng, liếc nhìn nhau, rốt cuộc Cao Nghiêu đẩy Trình Tân Nam ra.

Đáy lòng Trình Tân Nam mắng cậu bạn không ngừng, cơ mà vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn tôi nhàn rồi buồn chán, nghe người ta nói chỗ này chơi rất vui.”

Thực ra người giới thiệu đâu ra, là Trình Tân Nam phát hiện, Bùi Dĩ Hằng từ chối lời mời chơi game cuối tuần của bọn họ, còn muốn đi ra ngoài, nhưng lại không mang theo hai người họ.

Cậu ta cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao hai người họ cùng với A Hằng như hình với bóng vậy, vượt quá tình cảm, rốt cuộc là cái gì kéo đi điện hạ của họ chứ.

Thế nên từ lúc Bùi Dĩ Hằng ra ngoài, hai người họ lái xe đi theo.

Kết quả ngay tại cổng trường, thấy anh hội hợp với Nhan Hàm, lại đi thẳng tới núi Nam Lâm. Sở dĩ bọn họ ngồi ở sofa trước, chính là ban này vượt qua ở đường núi bên kia, đến trước mấy phút.

Bùi Dĩ Hằng nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Các cậu không gì làm nhàm chán à?”

Nhàm chán chứ. Nhưng giờ chẳng phải đã tới rồi à.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu mang ánh mắt trông mong nhìn Bùi Dĩ Hằng, sợ anh đuổi mình đi.

Ai ngờ lúc này Nhan Hàm trở về, cô cầm hai tấm thẻ phòng trong tay, cười nói: “Ông chủ ở đây quen biết với một người bạn của tôi, tôi thuận tiện lấy phòng cho hai cậu luôn rồi, cơ mà hai người phải cầm giấy chứng minh đi qua đó đăng ký.”

Đáy lòng Trình Tân Nam gào một tiếng, nhìn xem, nhìn xem, đây quả nhiên là nàng tiên nhỏ mà cậu ta từng ngưỡng mộ.

Thế là Bùi Dĩ Hằng không nói gì cả.

Nhóm người đi tới phòng, đều ở cùng tầng lầu, vậy nên mọi người xách va ly tự vào phòng mình. Chưa đến một lúc, Nhan Hàm chợt nghe được tiếng hô to gọi nhỏ của Trần Thần và Ngải Nhã Nhã ở sát vách.

Đối diện ban công phòng các cô là một hồ nước nhỏ, lúc này một trận gió mạnh thổi qua, tạo nên từng lớp gợn sóng trên mặt hồ.

Cách bố trí gian phòng đặc biệt cổ xưa, nhất là bức màn hai lớp tại ban công, bên ngoài là một lớp màu tối, nhưng giờ phút này chỉ lộ ra một lớp voan mỏng bên trong, vừa mở ra cửa ban công, tấm lụa mỏng bay bổng theo cơn gió.

Một cảnh tượng khác biệt.

“Bên kia còn có hồ cá koi, lát nữa tớ phải đi cầu nguyện.” Trần Thần kích động chỉ vào một hồ nước nổi liền hòn non bộ cách đó không xa.

Mọi người vốn rất mệt, kết quả không nghĩ tới sau khi tới đây rồi, ngược lại chẳng muốn nghỉ ngơi, chỉ muốn đi dạo xung quanh.

Giờ đã là buổi chiều, đáng lẽ hôm nay thời tiết không tính là đẹp, lúc này hoàng hôn càng dày đặc, bầu trời tựa như thấp hơn trước đó rất nhiều.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đều muốn đến đình nghỉ mát nổi tiếng kia, mấy người còn lại đương nhiên không có ý kiến gì.

Thế là bọn họ cùng nhau đi qua.

Sau khi cái đình này nổi tiếng, sơn trang bên trang trí lại, khi các cô đến gần, nghe được một hồi chuông du dương véo von, đợi khi nhìn kỹ, là một chuỗi chuông bạc nằm cách đều trên mái hiên kéo dài ra ngoài, lúc này gió thổi qua, chuông bạc kêu leng keng.

Sơn trang vốn đi theo con đường thượng phẩm xa hoa, trước đó tìm Nhan Hàm hợp tác, cũng là nhìn trúng sự khác biệt của cô cùng với những người nổi tiếng trên mạng khác, không moi tiền, sức ảnh hưởng lại lớn.

Nhan Hàm nhìn bãi cỏ bên hồ cách đó không xa, Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh cô, thấy cô thần thờ nhìn qua, anh thấp giọng hỏi: “Suy nghĩ gì đó?”

“Buổi tối ăn gì nhỉ.”

Nhan Hàm thốt ra.

Nói xong, cô quay đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, quả nhiên trên mặt anh mang theo biểu cảm muốn cười nhưng không cười.

Cô cũng tự cảm thấy vậy, hình như thật sự rất sát phong cảnh. Nhưng nhìn thấy bãi cỏ kia, còn có phong cảnh cổ xưa xung quanh, cô nhin không được nói: “Nếu không ăn gà ăn mỳ nhé, trước kia tôi từng hứa làm gà ăn mỳ chính tông một lần cho cậu.”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ cô còn nhớ tới điều này, nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của cô, anh cũng không nhịn được gật đầu ngay.

Thế là Nhan Hàm liên hệ với quản lý khách sạn, hỏi chỗ bọn họ có nơi dành cho khách nướng đồ ăn không. Kết quả thật là có chỗ, hơn nữa Nhan Hàm nhìn thoáng qua bên kia, khỏi phải nói rất thích hợp làm gà ăn mày.

Nhưng khi chuẩn bị nguyên liệu, cô sợ làm hỏng chiêu bài của mình, nên nói trước: “Tôi cũng là lần đầu tiên làm gà ăn mày chính tông đó, nếu thất bại đừng trách tôi đấy.”

Ai ngờ một đám người còn hưng phấn hơn cô, lắc đầu nói không đâu.

Thế là cuối cùng làm xong, bọn họ mỗi người một cái ghế nhỏ, ngồi ngay ngắn đằng kia, nhìn Nhan Hàm bận rộn. Nhà hàng còn chuẩn bị một đồng lửa than trúc cho bọn họ, khỏi nói rất có bầu không khí rồi.

Đám người vừa sắp được ăn đồ nướng, thậm chí còn mang theo thùng bia.

Màn đêm dần buông xuống, kèm thêm không khí trở nên lạnh lẽo, nhưng không ngờ tinh thần mọi người đều phấn khởi. Nhan Hàm vẫn đang chuẩn bị gà ăn mày, những người còn lại đang nướng thứ khác.

Trần Thần trực tiếp khai ra một lon bia, phịch một tiếng, bọt nước bắn ra.

Đợi uống xong một ngụm, thật là lạnh thấu tim.

Vốn là một ban đêm yên lặng, tại khoảnh khắc này đặc biệt ồn ào náo nhiệt.

Cuối cùng sau khi món gà ăn mày của Nhan hàm ra lò, ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm một khối than đất trước mặt, Nhan Hàm cầm cái

kìm nhỏ vốn dùng để thêm than, phịch một tiếng nện xuống đất.

Khối than đất bị vỡ, cô bắt đầu đẩy ra từng chút một, đất sét ở tầng ngoài cùng.

Gà ăn mảy lộ ra bên trong lớp bọc lá sen, mùi hương đường như bắt đầu tỏa ra trong không khí.

Thế là Nhan Hàm lấy ra một cái kẹp sạch khác, gấp gà ăn mảy vào trong đĩa trên bàn, tất cả mọi người kích động không thôi, cho đến khi từng lớp ngoài đẩy ra, lộ ra nguyên con gà nằm tặn cùng bên trong.

“Mẹ nó, thơm quá đi.” Trình Tân Nam không nhịn được gào lên một tiếng.

Ngải Nhã Nhã hô lên: “Tớ muốn ăn, tớ muốn ăn.”

Thế là cả đám bắt đầu chia ra con gà này, may mà Nhan Hàm tay mắt lanh lẹ, trước khi bọn họ cắt ra chia xong, cô giành lấy một cái đùi gà, cô dùng giấy thiếc bọc lại phần xương dưới cùng, rồi đưa cho Bùi Dĩ Hằng.

Mặt mảy cô gái tươi tắn, lộ ra vẻ đắc ý không nói nên lời: “Cậu mau ăn đi.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói: “Làm lâu như vậy, em nếm thử trước đi.”

Nhan Hàm lập tức nghiêm mặt nói: “Cái này cậu không hiểu rồi, cảm giác thành tựu lớn nhất của người nấu ăn, là thấy người khác đợi đồ ăn mình làm, lộ ra cảm giác thỏa mãn.”

Cô nghiêm trang nói.

Bùi Dĩ Hằng cười cầm lấy đùi gà từ cô, ăn một miếng, thật sự rất ngon, hơn nữa nướng rất mềm.

Thế là anh giữ dáng vẻ tươi cười, ăn hết một cái đùi gà.

Dù sao đều là những người thuộc tuổi tác thích chơi thích ồn ào, chưa tới một lúc, bọn họ đã uống hết nửa thùng bia.

Cũng không biết do ai đề nghị, nói ăn không như vậy rất nhàm chán, bằng không chơi trò chơi đi.

Ngay sau đó bắt đầu chơi trò chơi, Nhan Hàm ngược lại không gia nhập, bởi vì cô bận rộn nướng đồ ăn.

Đến khi trời tối, bên này đặc biệt mở đèn cho bọn họ, dưới ánh sáng mờ nhạt, bọn họ ngồi thành vòng tròn.

Nhan Hàm đi lấy nguyên liệu trở về, trông thấy Bùi Dĩ Hằng hình như chơi thua rồi.

Trần Thần đối diện đặc biệt lớn tiếng hỏi: “Được rồi bây giờ là thời gian trừng phạt, tôi muốn hỏi lời thật.”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên gật đầu, mọi người lập tức xôn xao, bảo Trần Thần phải tận dụng thời cơ, hỏi vấn đề bạo dạn chút.

“Được, vậy tôi hỏi đây.” Trần Thần vốn có chút ý mượn rượu lấy can đảm, kết quả cô vừa nhìn thấy con người đen láy hờ hững của Bùi Dĩ Hằng, sợ hãi lại quay về, “Xin hỏi cậu ghét gì nhất?”

“Mẹ nó.”

“Ê, gì vậy hả.”

“Nhàm chán.”

Mọi người thất vọng không thôi.

Bùi Dĩ Hằng gần như không suy nghĩ, thốt lên ngay: “Thua.”

Câu trả lời này thật đúng là không hổ là lời nói của người đứng đầu thế giới, quả thực rất đáng tin tưởng.

Khi mọi người ở đây chuẩn bị câu hỏi tiếp theo, Nhan Hàm đứng đằng sau nường đồ ăn, cô giơ lên nguyên liệu nấu nướng trong tay, chỉ về phía Bùi Dĩ Hằng hỏi: “Vậy cậu thích gì nhất?”

Hỏi xong, ngay cả bản thân cô cũng giật mình.

Bùi Dĩ Hằng ở đối diện ngược mắt lên, nhìn sang đây, anh không lập tức trả lời.

Trình Tân Nam mau chóng nói: “Nói thật chỉ có thể hỏi một câu, lần sau chúng ta thắng rồi hỏi lại.”

Nhưng âm cuối của cậu ta vừa thốt ra, chàng trai ngồi im lặng ngồi trên ghế nhìn chăm chăm Nhan Hàm, con người tựa mực tàu đậm đặc lúc này phát ra ánh sáng rạng rỡ, anh rớt cuộc cất tiếng: “Em.”

—

Lời tác giả:

Thử hỏi ai biết tán tỉnh nhất thiên hạ, ngoại trừ thái tử thì còn có ai!

Được rồi, trái tim thiếu nữ của tôi muốn nổ tung rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Dưới màn đêm tối mịt, ngọn đèn màu vàng ấm áp chiếu sáng một mảnh đất, giờ phút này ngoại trừ tiếng nổ khê khàng của đồ ăn nướng trên vỉ thỉnh thoảng kêu đôm đốp, thì chỉ còn sự im lặng hơi quá mức.

Rõ ràng chỉ một từ, nhưng Bùi Dĩ Hằng khiến cho mọi người im lặng.

Nói thật, quả nhiên là sự chấn động.

Việc yêu thích thời niên thiếu tựa như rượu mạnh cất giấu trong hẻm sâu, giấu cũng không giấu được. Huống chi, Bùi Dĩ Hằng chẳng hề do dự nói ra miệng.

Anh không muốn chơi trò em đoán tôi đoán, trực tiếp khiến người ta kinh ngạc, sự thẳng thắn làm người khác hâm mộ.

Trình Tân Nam đứng lên trước, giơ lên ngón cái về phía Bùi Dĩ Hằng, A Hằng bọn họ ấy, từ trước đến giờ chẳng phải người phàm.

Lời ngạo mạn này chẳng còn gì để nói cả.

“Tôi đi hút thuốc.” Trình Tân Nam ném ra những lời này rồi xoay người bỏ đi.

Cao Nghiêu mau chóng đứng dậy, đuổi theo cậu ta: “Chờ tôi đã, đi cùng nhau luôn.”

Sau đó ba nữ sinh còn lại cũng tìm lý do bỏ đi, tất cả mọi người đều rất phối hợp để lại chỗ riêng cho hai người họ. Ngược lại Nhan Hàm lúng túng một lát, sau đó lấy nguyên liệu đặt trên vỉ nướng.

Cô còn nghiêm túc bắt đầu nướng đồ ăn, nhưng khi cầm lấy bàn chải chuẩn bị quét lên một lớp dầu, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ở đối diện.

Cô khẽ cắn môi: “Cậu...”

Rõ ràng đáy lòng có rất nhiều câu muốn nói, nhưng giờ phút này ngược lại chẳng biết nói câu nào.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đứng dậy, anh đi tới trước mặt cô, giọng rất thấp: “Nhan Hàm.”

Tiếng gọi này rất trịnh trọng.

“Tôi đã suy nghĩ rất lâu, từ hôm em nói xin lỗi với tôi, tôi đã luôn suy nghĩ.” Bùi Dĩ Hằng đứng ở đối diện, cô gái ở đằng sau vỉ nướng đang nắm chặt cái bàn chải nhỏ trong lòng bàn tay.

“Em từ chối tôi cũng không phải bởi vì ghét tôi, mà là vì em sợ hãi, đúng không?”

Nhan Hàm chớp mắt, nhưng đáy mắt cay xè chẳng thể nào ngăn lại được.

Phải, cô chưa bao giờ ghét anh.

Nếu ghét thì làm sao mỗi ngày sẽ biến đổi món ăn đa dạng nấu nướng cho anh chứ. Nếu ghét thì làm sao bằng lòng cùng anh học cờ, còn khi nói ra những lời từ chối lại khóc dữ như thế.

Cô sợ hãi.

Sợ mình giống như mẹ, sau khi nhận được tình yêu đẹp đẽ như vậy lại mất đi, thế nên dứt khoát cho rằng không cần là được rồi.

“Vậy nên tôi vẫn muốn cố gắng.” Trong giọng nói trầm lắng của chàng trai, che đậy chút khấn trương, chỉ là chút ít thôi, anh lại lập tức nói, “Em đừng căng thẳng, cũng đừng lo lắng, bởi vì tôi không cần em mau chóng đưa ra quyết định, chúng ta vẫn giống như trước, thoải mái ở cùng nhau.”

Nhan Hàm rớt cuộc ngẩng đầu, chậm rãi nhìn về phía anh, cô khẽ cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Thế nếu câu trả lời của tôi vẫn không đổi thì sao?”

Bùi Dĩ Hằng chẳng hề bất ngờ về vấn đề này, anh thấp giọng khẽ cười, dưới màn đêm u ám, tiếng cười anh ấm áp như vậy, như là xoa dịu cơn rét lạnh trong bóng đêm này.

Anh nói: “Vậy chứng minh tôi còn chưa đủ cố gắng.”

Nhan Hàm rớt cuộc không nhịn được cười ra tiếng.

Thật ra ban nãy từ khi nhìn thấy ánh mắt anh, sau khi nghe được câu trả lời trịnh trọng mà nghiêm túc của anh, đáy lòng Nhan Hàm dường như không thể bình tĩnh được nữa.

Trái tim bị cô ép xoa dịu trước đó, giờ phút này lại đập thành thịch thật mạnh.

Ban đêm yên lặng, hai má cô được đốt lửa và ngọn đèn chiếu rọi, loáng thoáng ửng đỏ, tựa như có thể nhỏ máu bất cứ lúc nào.

“Để tôi giúp em.” Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới.

Hai người rất ăn ý chuyên tâm nướng đồ ăn, chưa đến một lúc, mùi hương tỏa ra xung quanh.

Đợi qua một lúc, Nhan Hàm đặt đồ ăn lên đĩa, ngẩng đầu nhìn một vòng: “Nếu không chúng ta đi gọi bọn họ trở về đi.”

Ai ngờ vừa dứt lời, cô chợt nghe được một tiếng hô cách đó không xa.

Sau đó là tiếng kêu la liên tục.

Nhan Hàm chớp mắt: “Có sói sao?”

Bùi Dĩ Hằng nghe xong thì mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không thì đi xem thử?”

Cô đương nhiên biết không phải sói, cơ mà nghe tiếng kêu la này lại giống mấy con sâu rượu uống say. Vì thế cô cùng Bùi Dĩ Hằng đến cạnh cái hồ nhỏ, đèn trong sơn trang không tính là rất sáng, giờ phút này bọn họ thấy bóng người di chuyển bên hồ, không thấy rõ lắm ai là ai.

Cho đến khi một tiếng la hét dùng hết sức thốt ra: “Anh Tri Lễ.”

Nhan Hàm: “...”

Cô có thể xác định âm thanh này khẳng định là Trần Thần.

Cô bạn vừa hô xong, bên hồ lại truyền đến tiếng thét chói tai, tiếng reo hò còn có tiếng gây loạn.

“Anh Tri Lễ, anh ở nước Anh phải thủ thân như ngọc, nhất định phải chờ em, chờ em đó.”

Nhan Hàm lắng nghe bật cười, cô dám khẳng định Trần Thần uống say rồi, bằng không cô sao có can đảm hô hoán trước mặt mọi người như vậy. Thế là cô chuẩn bị đi qua, bắt con sâu rượu này trở về ngủ.

Ai ngờ cô vừa muốn đi, cổ tay đột nhiên bị người bên cạnh tóm lấy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, bên trong con người đen láy hiện ra cảm xúc phức tạp, anh thấp giọng nói: “Là Bùi Tri Lễ sao?”

“Cậu cũng quen anh ấy hả?” Nhan Hàm hơi kinh ngạc, sau đó có chút tỉnh ngộ nói, “Hai người cùng một họ, chẳng lẽ là họ hàng thật ư?”

Bùi Dĩ Hằng như là hít sâu một hơi, khựng một chút rồi hỏi: “Bùi Tri Lễ, anh ấy là người như thế nào?”

Nhan Hàm hơi sửng sốt, xem tình hình này, cô cho rằng anh quen biết Bùi Tri Lễ. Nhưng hỏi câu này, giống như hai người họ chẳng không quen biết.

Lúc này người ở bên hồ vẫn còn hò hét.

May mà nơi này cách nơi ngủ lại rất xa, không đến mức quấy nhiễu người khác.

Nhan Hàm suy nghĩ chút, tìm lời nói: “Là một người rất sáng chói, chính là loại khi nhà trường mở họp tại sân thể dục, mặc dù anh ấy ngồi dưới sân khấu, cũng là người thu hút sự chú ý người khác nhất.”

Những lời này chẳng phải khoa trương.

Bởi vì Bùi Tri Lễ chính là người như vậy, chói sáng, rạng rỡ, là nam thần trong cảm nhận của các nữ sinh đại học.

Bùi Dĩ Hằng xoay qua nhìn người bên hồ, nơi đó vẫn còn xôn xao ồn ào. Nhưng anh đột nhiên cười một tiếng, là nụ cười đặc biệt rõ tiếng.

Đợi khi anh nhìn lại Nhan Hàm lần nữa, trong mắt anh lóe lên tia sáng khác biệt.

“Hóa ra anh ấy lợi hại như vậy.”

Nhan Hàm tưởng rằng anh bị kích động, ngấm lại cũng phải, dù sao đều là đàn ông mà, khẳng định sẽ có tâm lý so sánh.

Vì thế cô mau chóng nói: “Cậu cũng rất lợi hại mà, cậu chính là người đứng đầu thế giới, đoạt nhiều giải quán quân như vậy.”

Lúc này người bên hồ ngày càng ồn ào hơn, Nhan Hàm sợ người nào đó kích động nhảy xuống hồ, cô mau chóng đi qua.

Bấy giờ mấy người kia thoát nhìn say không ít, Nhan Hàm hơi ngớ ra, rõ ràng bọn họ tách ra mới nửa tiếng, mấy người này sao lại vậy?

Cô vừa đi tới, Trần Thần loạng choạng nhào tới, vùi trong lòng cô ê a.

Vì thế Nhan Hàm mau chóng tìm kiếm, ở đây còn có ai tỉnh táo hơn.

Không nghĩ tới Ngải Nhã Nhã còn say hơn Trần Thần, cô bạn đã ngồi dưới đất, nằm sấp trên đùi Nghê Cảnh Hề.

Nghê Cảnh Hề nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nói: “Bọn họ uống rượu trắng trong quán bar nhỏ tại sơn trang, sau đó cứ vậy.”

Nhan Hàm đỡ Trần Thần, dù sao đã say thành vậy, vẫn nên tìm cách trở về trước.

“Chúng ta về phòng nhé.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Trần Thần nắm cánh tay cô, dúi trong lòng cô hồi lâu, lắc đầu nói: “Tớ không muốn, tớ không muốn. Tớ nhớ anh Tri Lễ của tớ.”

Nhan Hàm cắn răng, cô nàng nhát gan này, chỉ khi uống say mới dám nói vậy.

Bấy giờ Trần Thần mang theo giọng ghen ngào nói: “Nhan Nhan, cậu nói đi anh Tri Lễ có lẽ nào bị tiểu yêu tinh nước Anh mê hoặc không?

Anh ấy có thể cả đời không về nước không?”

Vấn đề này, Nhan Hàm thật chẳng có cách trả lời cô bạn.

Cô vươn tay xoa lưng Trần Thần, trấn an nói: “Được, ngoan nào, cậu về ngủ trước đi, ngày mai tớ giúp cậu hỏi nhé.”

“Không được, cậu hỏi bây giờ đi.” Hiển nhiên người trong lòng đã chờ không kịp, đầu cô lại dúi vào lòng Nhan Hàm hai cái, hô lên, “Bây giờ cậu giúp tớ hỏi đi.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, thật muốn cho cô nàng biết tay.

Nhưng người trong lòng đột nhiên ngẩng đầu lên, quả thật hai mắt ngấn lệ nhìn cô, ầm ức nói: “Nhan Nhan, tớ thật sự thích anh Tri Lễ của chúng ta.”

Hu hu, tiếng khóc liên tục, cùng với gió lạnh bên hồ, xen lẫn trong bóng đêm tại đây, tỏ ra đặc biệt thê lương.

Nhan Hàm vốn đã chuẩn bị ép cô bạn trở về, lúc này lại hơi mềm lòng.

“Nhan Nhan, Nghê đại nhân, Nhã Nhã.” Trần Thần nước nở gọi các cô, “Các cậu giúp tớ hỏi chút đi, chỉ một chút thôi.”

Nhan Hàm thở dài một hơi, sau đó cô thấy Nghê Cảnh Hề lấy ra di động, cô kinh ngạc nói: “Nghê đại nhân, cậu làm gì đó?”

“Tìm xem thử người nào quen Bùi Tri Lễ, có WeChat của anh ấy không, hoặc là cách liên lạc tại Anh bây giờ.” Nghê Cảnh Hề thật không chịu nổi Trần Thần như vậy, trên đầu gối cô còn có một người đang nằm lên, chỉ có thể chỉ vào Trần Thần nói, “Mặc kệ kết quả là tốt hay xấu, dù sao cũng phải để cậu ấy như ý một lần.”

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Cậu ấy say rồi.”

“Nhưng tối thiểu cậu ấy say cũng biết mình thích ai.”

Nhan Hàm ngớ ra, cứ đứng vậy tại chỗ, gió lạnh phả vào trên mặt cô, giờ phút này Nhan Hàm dường như hết sức tỉnh táo.

Đợi khi cô cũng chuẩn bị tìm kiếm bạn học, xem thử người nào có cách thức liên lạc của Bùi Tri Lễ. Đột nhiên từ bên cạnh duỗi sang một bàn tay cầm di động, Nhan Hàm giương mắt nhìn màn hình đang yêu cầu trò chuyện bằng giọng nói, bên tai cô vang lên tiếng của Bùi Dĩ Hằng: “Em có gì muốn hỏi thì có thể hỏi thẳng.”

Vài giây sau, giọng nói được người ta kết nối.

Hiển nhiên người bên kia cũng rất kinh ngạc, anh thử hô một tiếng: “A Hằng.”

Vẫn là âm thanh êm dịu mát lạnh như vậy, khiến người ta nhớ tới người đàn ông đang đứng tại hội trường phía trước, mặc một bộ trang phục chính thức, cử chỉ đều tao nhã ung dung.

Đó là nam thần đại học khiến cho tất cả nữ sinh đều muốn hét to.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Trần Thần, cậu có gì muốn hỏi Bùi Tri Lễ không? Bây giờ có thể hỏi rồi.”

Trần Thần ngẩng đầu, kết quả đôi chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Nhan Hàm mau chóng dìu cô bạn, Trần Thần nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy Bùi Tri Lễ, cô uất ức than thở: “Nhưng anh ấy lại không nghe được mà.”

“Anh ấy nghe được.” Nhan Hàm nói khẳng định.

Trần Thần được cô đỡ dành, suy nghĩ, cô âm ỉ nói: “Bây giờ anh ấy có bạn gái không?”

Người bên kia hẳn là nghe được toàn bộ đối thoại của hai cô, nhưng anh vẫn không nói gì.

Vẫn là Bùi Dĩ Hằng hăng giọng, thấp giọng nói: “Cô ấy hỏi anh, có bạn gái chưa?”

Lúc này Bùi Tri Lễ đang ở trong phòng ký túc của mình tại Luân Đôn, anh vốn đang ngồi trên ghế viết luận văn, nhưng không ngờ nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng mở cuộc gọi thoại.

Từ sau lần đó ầm ĩ một trận, bọn họ không ai liên lạc với đối phương.

Khi thấy hai chữ A Hằng trên màn hình, đáy lòng anh vui vẻ.

Ai ngờ vừa kết nối, ngược lại anh nghe được cuộc đối thoại khiến anh chẳng biết nên khóc hay cười.

Nhưng lúc này, anh chợt nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh của một cô gái, ảm ức nói: “Nhan Nhan, cậu xem anh ấy không nghe được.”

Cô bắt đầu ghen ngào, hình như bởi vì không nghe được câu trả lời của anh, đặc biệt không vui.

Bùi Tri Lễ từ bé đã là nam thần trường học, nói thật, con gái thích anh nhiều lắm, ngược lại là anh chẳng hề có bất cứ hứng thú đối với những cô gái này. Quả thật không có, còn không bằng quan hệ giữa anh và Bùi Dĩ Hằng, khiến anh càng lo lắng hơn.

Nhưng nghe được giọng nói uất ức như vậy, anh sờ mũi, thấp giọng nói: “Không có.”

Nhan Hàm nghe rõ lời đáp trong di động, thế nên cô lập tức xoa nhẹ khuôn mặt Trần Thần, cười tủm tỉm nói: “Anh ấy nói không có.”

Ánh mắt Trần Thần lập tức tỏa sáng, đôi mắt sáng rực nhìn Nhan Hàm nói tiếp: “Vậy cậu lại hỏi anh ấy, nữ sinh nước Anh đẹp hay là tớ đẹp?”

Vấn đề này...

Bùi Tri Lễ cầm di động, bên tai là câu truy hỏi của cô gái cứ lải nhải: “Nhan Nhan, cậu hỏi đi, cậu hỏi đi.”

Nhan Hàm hít sâu một hơi, lời nói không biết xấu hổ như vậy, cô không hỏi ra được.

Vì thế cô ôm lấy khuôn mặt Trần Thần, đặc biệt nghiêm túc nói: “Anh ấy nói cậu đẹp hơn.”

Bùi Tri Lễ: “...”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, làm trò trước mặt chính chủ, dám ăn nói lung tung như vậy, là chuyện mà cô biết làm.

Hai má Trần Thần nóng lên, cô vươn tay muốn che mặt mình, nhưng Nhan Hàm đang ôm lấy mặt cô, thế là cô uốn éo cơ thể, dùng giọng điệu đặc biệt hờn dỗi nói: “Tớ thấy anh Tri Lễ cũng đẹp trai nhất.”

Một tiếng anh Tri Lễ này, kêu vừa mềm vừa nũng nịu.

Rõ ràng Bùi Tri Lễ cách di động, nhưng giọng nói tựa như tiến vào trong lỗ tai anh, mang theo sự ngọt ngào nói không nên lời.

Cuối cùng, anh cúi đầu nhoẻn miệng cười.

Rốt cuộc một cô nàng dở hơi như vậy từ đâu ra đây.

“Anh Tri Lễ của cậu nói, anh ấy thích con gái ngoan ngoãn đi ngủ, bây giờ cậu trở về ngủ được không.” Nhan Hàm như là tìm được cách đối phó với con sâu rọu này.

Đầu Trần Thần gật gật giống như gà con mổ thóc.

Nhan Hàm dụ cô: “Vây giờ cậu nói tạm biệt với anh Tri Lễ của cậu đi.”

Trần Thần nói: “Ngủ ngon, anh Tri Lễ.”

Đô đô đô, cô gái vừa nói xong, cuộc gọi của Bùi Tri Lễ đã bị cắt đứt.

Bùi Tri Lễ đặt di động tới trước mặt, nhìn bản ghi chép cuộc gọi ban này, hồi lâu sau anh vẫn ngồi trên ghế, chẳng hề động đậy.

Tới khi anh nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ tới câu ngủ ngon ban này, còn có anh Tri Lễ của cô. Anh lại khẽ khàng bật cười lần nữa.

Nhan Hàm đưa người về phòng, dọc đường đi Trần Thần bắt đầu lẩm bẩm, chốc chốc nói tới chuyện mình lần đầu nhìn thấy Bùi Tri Lễ.

Đến khi đang nói hăng say, cô đột nhiên đứng lại.

Nhan Hàm lại sợ cô muốn phát điên, lập tức nắm lấy cổ tay cô, ai ngờ Trần Thần dùng hết sức nắm ngược lại Nhan Hàm, nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, cậu cũng đừng nên giống tớ, tớ rất nhút nhát sợ hãi. Tớ luôn không dám nói với anh ấy rằng mình thích anh ấy, sau đó trơ mắt nhìn anh Tri Lễ của tớ đi nước Anh.”

“Cơ mà không sao, tớ sẽ cố gắng xin vào Cambridge.”

“Anh Tri Lễ, anh hãy chờ em.”

Nhan Hàm nhìn Trần Thần giơ cao hai tay rồi tạo thành nắm tay trước ngực, cô bạn làm ra tư thế cổ lên, hô lên: “Nhan Nhan, chúng ta đều cổ lên, đừng để mất đi rồi mới hối hận.”

Rõ ràng nghe ra chính là một cô gái nhút nhát sau khi say mới thốt ra lời thổ lộ chân thật mà thôi.

Nhưng giờ phút này Nhan Hàm đứng tại chỗ, hồi lâu không nhúc nhích.

Bởi vì sợ mất đi nên dứt khoát không tiếp nhận.

Nhưng ép buộc từ chối thì thật sự sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc sao?

Không đâu, đáy lòng cô đã cho cô đáp án.

Đợi Nhan Hàm thả lại Trần Thần trong phòng, chưa đến một lúc cô bạn đã ngủ thiếp đi, cô đứng dậy rời khỏi phòng.

Trên hành lang Bùi Dĩ Hằng đang tựa vào mép tường, lúc cô đi ra anh thấp giọng nói: “Có cần làm chút gì đó giải rượu cho cô ấy không?”

“Tôi đi hỏi thử.”

Khi quản lý khách sạn bằng lòng giúp bọn họ làm canh giải rượu, lúc này Nhan Hàm mới yên tâm.

Dưới màn đêm, tiếng gió bắt đầu gào thét, đêm nay thật sự giào vò không ít. Nhưng giờ đây Nhan Hàm chưa muốn quay về phòng mình, cô quay đầu nói với Bùi Dĩ Hằng: “Đi ra ngoài một lúc nhé?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn thẳng cô, con người đen tựa mực tàu đậm đặc, dưới vầng sáng mờ nhạt che kín một lớp ẩm áp nhàn nhạt, lộ ra cảm giác sười ẩm.

Thế là hai người đi loanh quanh, lại đi tới sườn núi nhỏ bên hồ ban này.

“Vừa rồi thật sự cảm ơn cậu.” Nhan Hàm suy nghĩ, thực ra có rất nhiều lời muốn hỏi, ví dụ như quan hệ của anh và Bùi Tri Lễ. Nhưng lúc này cô lại chẳng muốn hỏi gì.

Cho đến khi bọn họ đồng thời đứng lại, Nhan Hàm mang tâm tư trong đáy lòng, tiếng gió tựa như nhịp trống, từng chút một gõ vào trái tim cô.

Nhịp tim ngày càng dồn dập, còn kèm theo một dòng dưng khí không biết từ đâu sinh ra.

Cô đột nhiên xoay người, nhào về phía Bùi Dĩ Hằng, nếu lời nói không thể thốt ra, vậy hành động đi.

Nhưng khi cô dùng tư thế nhanh như chớp muốn ôm lấy người trước mặt, anh dường như bị cô va trúng một chút, sau đó toàn thân mất cân bằng.

Đương nhiên bởi vì Nhan Hàm bổ nhào về phía anh, khiến anh mất đi cân bằng.

Vì thế một tiếng trầm đục vang lên, là bờ lưng ngã trên bãi cỏ.

Bọn họ lại đứng trên sườn núi, lần này hai người lăn xuống. Trong hỗn loạn, cô chỉ cảm thấy mình được ôm rất chặt, còn có một bàn tay bảo vệ gáy cô.

Cho đến khi hai người rốt cuộc dừng lại, Nhan Hàm nhắm chặt mắt.

Cô, bây giờ có thể tìm một khe hở chui vào không?

Nhưng anh chàng dưới người cô đột nhiên cất tiếng, âm thanh hơi khàn: “Nhan Nhan, anh có thể tiếp tục chuyện ban nãy em muốn làm không?”

Nhan Hàm sửng sốt.

Sau đó, cô liền cảm thấy cánh môi mình bị hôn lên.

—

Lời tác giả:

Trong dự đoán của nàng tiên nhỏ, hẳn là thế này, sau khi cô nhào tới thì nhón chân lên, hôn lấy thái tử.

Nhưng mà...

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Màn đêm tối tăm, chỉ có ngọn đèn lu mờ phát sáng từ xa, gió lạnh gào thét xung quanh. Nhưng còn hơn tiếng gió, càng khiến người ta không thể xao nhãng chính là nhịp tim loạn xạ không theo quy tắc của cô.

Mạnh mẽ, cấp tốc.

Thình thịch, tiếng này vội vàng qua tiếng khác.

Khi cánh môi cô có một xúc cảm xa lạ, nhịp tim Nhan Hàm lỡ nhịp tại khoảnh khắc này.

Bàn tay Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng phủ trên gương mặt cô, sức lực dịu dàng nhưng không cho từ chối, bờ môi anh đã đặt trên cánh môi Nhan Hàm.

Bờ môi người đàn ông đúng là mềm mại ngoài dự liệu.

Nhan Hàm không cảm thấy sợ, có lẽ quá khẩn trương, hơi nâng cổ lên. Nhưng cô vừa mới nhúc nhích, một cánh tay vòng qua thắt lưng, hơi dùng sức đặt cả người cô ở dưới thân.

Hai người lăn vài vòng trên bãi cỏ, lần này thật cũng không kém.

Nhưng trong sự hoảng loạn ban này, giờ đây thời gian tựa như kéo dài vô hạn, giác quan xúc giác đồng thời được phóng đại.

Xung quanh mọi thứ đều là mùi hương thuộc về anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của anh phả hơi ấm trên khuôn mặt cô, bờ môi mềm mại của anh, còn có...

Khi Nhan Hàm cảm thấy cánh môi bị cạy mở, mặc dù giờ phút này cô không nhìn thấy gò má mình, nhưng cô biết khẳng định đỏ bừng rồi.

Như là có gì đó trong phút chốc nổ tung trong đầu.

Bên tai là gió đêm gào thét, mà cô được Bùi Dĩ Hằng ôm chặt trong lòng.

Rắn chắc ấm áp như vậy.

Lúc hai người rối cuộc thở hỗn hển buông ra đối diện nhau, Nhan Hàm bị kéo vào trong lòng, cô vùi trên hõm vai anh, không biết qua bao lâu, đột nhiên nhoén miệng thấp giọng cười.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay sờ cổ cô, ngón tay anh hơi lạnh, lạnh đến mức Nhan Hàm theo bản năng rụt cổ lại.

Anh kề sát bên tai cô, âm thanh tựa như có thể hòa tan mọi thứ: “Cười gì đó?”

Nhan Hàm hơi ngẩng đầu, mặc dù xung quanh tối đen, nhưng con người cô mơ hồ tỏa sáng trong bóng đêm: “Em tuyệt đối không nghĩ tới nụ hôn đầu tiên của mình rơi vào tình huống thế này.” Cô dừng một chút, “Có chút ngoài ý muốn.”

Cô vốn muốn ôm lấy Bùi Dĩ Hằng, nhón chân lên hôn anh.

Ai ngờ ngược lại mang hai người đều ngã xuống, hơi buồn cười, nhưng lại cảm thấy rất thần kỳ, giống như là chỉ cần ở bên anh, cho dù là chuyện ngược ngùng thế nào cuối cùng cũng trở nên ngọt ngào.

“Anh cũng vậy.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay càng ôm cô chặt hơn, kề sát lỗ tai cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng, “Một trải nghiệm nụ hôn đầu mới lạ.”

Nhan Hàm ôm anh, đột nhiên hạ giọng nói: “Em có phải rất không có tiền đồ không?”

“Bởi vì sợ hãi nên dứt khoát từ chối.” Cô khẽ khàng cọ trên áo khoác anh, cười nhẹ nói, “Em luôn nói Trần Thần nhút nhát, nhìn thấy Bùi Tri Lễ ngay cả nói chuyện cậu ấy cũng không dám. Thực ra em cũng vậy, em rõ ràng thích anh, lại còn bướng bỉnh giả vờ không quan tâm từ chối.”

“Không sao, không sao.” Bùi Dĩ Hằng nghe cô tự kiểm điểm tại đây, đáy lòng anh tan chảy.

Anh đương nhiên biết nỗi lo và sợ hãi của cô, sau khi trải qua thời thơ ấu như vậy cô làm sao không sợ hãi chứ.

“Em có biết ưu điểm lớn nhất trong tính cách của anh là gì không?” Bùi Dĩ Hằng cất tiếng.

Nhan Hàm ngẩng đầu, im lặng nhìn anh.

Vấn đề này hiển nhiên cần Bùi Dĩ Hằng tự mình đáp lại.

Anh nói: “Là kiên trì. Anh đã thích cờ vây từ rất nhỏ, cho dù đến giờ vẫn cảm thấy cờ vây là chuyện thú vị nhất trên thế giới này. Năm mười chín tuổi của người khác có lẽ tràn ngập tính không xác định, nhưng anh thì không.”

“Thích em, cũng giống như anh thích cờ vây vậy.”

*

Khi Nhan Hàm trở lại phòng, Nghê Cảnh Hề đang từ trong toilet đi ra, mái tóc cô ướt sũng, trong tay cầm một chiếc khăn, thoát nhìn mới vừa tắm

xong.

Phút chốc nhìn thấy cô bạn, Nhan Hàm đột nhiên nhớ ra sát vách còn hai người đã uống say.

“Nguy rồi, canh giải rượu của Trần Thần.” Cô nói.

Nghê Cảnh Hề dùng khăn lau tóc, gọi lại cô bạn muốn xoay người: “Tớ đã cho cậu ấy uống rồi.”

“Xin lỗi, tớ ra ngoài một chuyến.” Nhan Hàm hơi ngượng ngừng nói.

Nghê Cảnh Hề ngược lại rất thản nhiên: “Chăm sóc cậu ấy cũng không phải chuyện của một mình cậu, nhiều lắm thì ngày mai sau khi cậu ấy tỉnh dậy sẽ làm trâu làm ngựa cho chúng ta.”

Nghê Cảnh Hề nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Cậu không đi tắm à?”

Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo của mình, áo len áo khoác đều dính bùn đất, quần cũng vậy, trông rất nhếch nhác. Trên đường trở về ban nãy cô cũng không để ý.

Cô chớp mắt, giải thích: “Vừa rồi không cẩn thận bị ngã.”

Nghê Cảnh Hề gật đầu: “VẬY chắc là ngã rất nghiêm trọng rồi, cậu không sao chứ.”

“Không sao, không sao.” Nhan Hàm đáp lại một câu nhạt nhẽo, mau chóng mở ra va ly của mình, lấy ra đồ dùng rửa mặt và quần áo để thay, rồi chuồn vào toilet.

Chờ khi cô gội đầu xong, tìm máy sấy đi ra, nhìn thoáng qua bên ngoài, Nghê Cảnh Hề còn nằm trên giường, vẫn chưa ngủ.

Cô hỏi: “Nghê đại nhân, tóc sấy tóc nhé.”

“Ừ, cậu sấy đi.” Nghê Cảnh Hề ngẩng đầu nói.

Vì thế Nhan Hàm yên tâm bắt đầu sấy tóc, mái tóc dài đen nhánh của cô tựa như vải satin, mềm mại trơn bóng, bình thường bản thân cô cũng rất để ý chăm sóc.

Chờ khi cô sấy xong, rút cuộc muốn lên giường ngủ, sau đó cầm di động đặt trên tủ đầu giường nạp pin.

Cô bấm mở màn hình, thấy có một tin nhắn thoại.

Nhan Hàm lén lút nhìn thoáng qua bên cạnh, Nghê Cảnh Hề vừa tắt đèn đầu giường phía bên mình, cô nằm trên giường. Thế là Nhan Hàm cũng tắt đèn bên mình, xốc lên tấm chăn, toàn thân chui vào trong.

Cô điều chỉnh âm lượng tới thấp nhất, thấp đến chỉ còn một ô âm lượng.

Nhan Hàm bấm mở tin nhắn Bùi Dĩ Hằng gửi tới, giọng anh từ bên kia truyền đến: “Anh vừa mới tắm xong.”

Cả người cô dậy trong tấm chăn, di động kề bên tai, giọng anh rất thấp, lại mang theo từ tính, vô cớ có cảm giác trêu chọc.

Giống như một đoạn lông vũ gãi trong lòng.

Cảm giác này cũng thật kỳ diệu.

Cô bắt đầu chậm rãi đánh chữ, trả lời:[em cũng vừa tắm xong, tóc hơi dài.]

Thế nên tốn nhiều thời gian hơn, không phải cố ý lâu như vậy mới trả lời tin nhắn của anh.

Sau khi gửi đi, Nhan Hàm nhìn chăm chăm màn hình di động, chờ đợi đối phương trả lời. Nhưng cô nhìn chăm chăm hồi lâu, đối phương vẫn không có động tĩnh. Ngay khi cô tưởng rằng Bùi Dĩ Hằng ngủ rồi, di động kêu một tiếng.

Là loại âm thanh trả lời tin nhắn, rõ ràng tiếng rất nhỏ, nhưng cô vẫn giật mình.

Thế là cô hấp tấp luống cuống chỉnh di động sang chế độ im lặng.

Sợ làm ồn đến Nghê Cảnh Hề ở giường kế bên.

Loại cảm giác này giống như hồi cao trung sợ bị giáo viên phát hiện mình lén gửi tin nhắn với bạn trai. Tuy rằng cô cũng không rõ tại sao mình lại nảy sinh loại ý tưởng này.

Nhưng khi hai chữ bạn trai vừa lướt qua trong đầu, Nhan Hàm không nhận được cảm di động trở người trên giường.

Cảm giác này hơi bay bổng.

Bạn này bọn họ đã xác định mối quan hệ bạn trai bạn gái rồi sao? Chắc là vậy rồi.

Trong đầu Nhan Hàm đều rối loạn, có cảm giác tựa như giấc mộng nhưng không phải mộng.

Chẳng trách mọi người đều nói kết hôn và yêu đương không giống nhau, lúc kết hôn chính là có một quyển sổ nhỏ chính quy phân phát cho bạn. Tối thiểu vật thật tại tay, đáy lòng kiên định.

Lúc này cô tựa như giẫm lên đám mây bay, không có cảm giác chân thật nào.

Cô bèn mở ra tin nhắn thoại thứ hai của Bùi Dĩ Hằng, anh nói: “Bây giờ em chuẩn bị ngủ chưa?”

Nhan Hàm chớp mắt, nếu nói ngủ anh không phải sẽ nói ngủ ngon với mình à. Thế là cô rất để ý trả lời:[còn chưa, em là một con cú.]

Bởi vì hai dòng trả lời của cô đều là đánh chữ, đoán chừng Bùi Dĩ Hằng cũng nghĩ đến hôm nay còn có bạn cùng phòng, lần này cũng là tin nhắn trả lời.

Anh trả lời:[ngủ muộn quá không tốt đâu.]

Nhan Hàm nhìn chăm chăm những lời này hồi lâu, thực ra rất bình thường, nhưng đây là bạn trai cô đang quan tâm cô đó.

Rất ngọt ngào.

Nếu không lo ngại Nghê Cảnh Hề nằm bên cạnh, giờ phút này có lẽ Nhan Hàm đã lăn trên giường mấy vòng. Cơ mà vì vậy cô vẫn không nhận được trở người.

Đợi cô vui vẻ trở người xong, trả lời:[ừm, em biết rồi.]

Lần này bên kia trả lời rất nhanh, anh lại gửi sang:[ngủ ngon.]

Nhan Hàm phồng má, ngón tay đã đặt trên màn hình, cũng chuẩn bị gửi qua một câu ngủ ngon, nhưng không ngờ di động lại rung một cái.

Sau đó cô nhìn thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ khác.

[bạn gái.]

A, Nhan Hàm cắn cánh môi, nhìn chăm chăm màn hình, rốt cuộc không nhận được bật cười một tiếng.

Cùng lúc với tiếng cười khê khàng của cô vang lên, kế bên thốt ra tiếng: “Cậu yêu đương rồi à.”

Toàn thân Nhan Hàm đều cứng đờ, sau đó cô chậm rãi vén lên một góc chăn, ánh mắt ngó sang đối diện. Trong phòng mặc dù hơi tối, nhưng cô vẫn thấy người ở giường kế bên, Nghê Cảnh Hề dùng khuỷu tay chống người, nằm nghiêng trên giường.

Cô hơi ngượng ngùng nói: “Tớ làm ồn tới cậu hả?”

“Không có.” Nghê Cảnh Hề dứt khoát ngồi dậy, vén mái tóc dài của mình, quay đầu nhìn cô, khê cười nói, “Là mùi chua trong không khí yêu đương làm ồn tới tớ.”

Nhan Hàm: “...”

Nghê Cảnh Hề đè nén ý cười rõ ràng trong âm thanh, nói: “Vậy nên cậu đang yêu đương với Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng vĩ đại của chúng ta sao?”

Nhan Hàm đáp: “Cậu nói vậy tớ rất sợ.”

Nghê Cảnh Hề mỉm cười: “Đây có lẽ chính là vấn đề yêu đương cùng người đàn ông nổi tiếng.”

Nhan Hàm: “...”

Có đôi khi cô rất bội phục Nghê Cảnh Hề, so với các cô, cô bạn này thường thường là người bình tĩnh đến đáng sợ.

“Được rồi, không dọa cậu nữa.” Nghê Cảnh Hề nhẹ giọng nói, “Chúc mừng, Tiểu Nhan Nhan của chúng ta trở thành người đầu tiên thoát ế.”

Bờ môi Nhan Hàm vốn mím lại, rốt cuộc cong lên.

*

Sáng hôm sau Nhan Hàm bị một hồi chuông đánh thức. Ánh mắt cô còn híp lại, nhưng vươn tay lần mò đầu giường hồi lâu, âm thanh re re, làm ồn khiến cô hơi bức dọc.

Rốt cuộc cô chạm tới di động, cũng chưa nhìn màn hình mà trực tiếp nổi máy.

Cho đến khi âm thanh đối phương truyền đến, toàn thân cô tựa như bị một chậu nước đổ xuống.

Thoáng cái tỉnh táo.

Giọng nói êm ái của Bùi Dĩ Hằng xuyên qua sóng điện từ truyền sang lỗ tai cô, anh nói: “Bữa sáng tự phục vụ của sơn trang cũng không tệ lắm, em muốn cùng nhau ăn không?”

“Được.” Nhan Hàm chậm rãi dựa vào đầu giường ngồi dậy, cô dụi mắt, nhẹ giọng nói, “Em rời giường rửa mặt một chút.”

“Không vội, anh chờ em.”

Nhan Hàm hơi ngượng ngùng để anh đợi lâu, dù sao con gái mà, ra ngoài dù sao cũng ăn mặc kỹ chút, huống hồ hiện tại cô chính là người có bạn trai.

Thế nên cô mau chóng nói: “Anh đến nhà ăn trước đi, lát nữa em tới.”

Sau khi cúp máy, Nhan Hàm mau lẹ vọt vào toilet rửa mặt.

Chưa đến một lúc, cô nghe được tiếng bên ngoài mở cửa, Nghe Cảnh Hề mặc bộ đồ thể thao phong phanh đi đến, thấy cô bèn hỏi: “Dậy rồi ư?”

“Tớ muốn đi ăn bữa sáng, cậu đi không?” Nhan Hàm hỏi.

Nghe Cảnh Hề nhướn mày, khẽ cười: “Làm bóng đèn hả?”

Tuy rằng trên đũa vậy, cơ mà Nghệ Cảnh Hề vẫn cùng Nhan Hàm tới phòng tiệc buffet. Vừa rồi các cô vốn muốn đi gọi Trần Thần và Ngải Nhã Nhã, có điều nghĩ tới hai người này đêm qua uống nhiều vậy, nên không kêu.

Không nghĩ tới khi các cô tới nhà ăn, liếc mắt một cái là thấy Bùi Dĩ Hằng. Còn có hai người bạn luôn ở bên không rời.

Nghệ Cảnh Hề sững sốt, cười nói: “Hai vị kia là đôi đũa thị vệ của bạn trai cậu ư?”

Nhan Hàm nghiêm túc suy nghĩ, nói thật, rất nhiều lần khi cô gặp được Bùi Dĩ Hằng, hai người họ đều có mặt.

Đừng nói Trình Tân Nam còn rất nhiệt tình, nhìn thấy các cô thì lập tức vẫy tay chào các cô.

Bởi vì họ ngồi tại bàn ăn hình tròn, Nhan Hàm vừa đi qua, Bùi Dĩ Hằng kéo ra cái ghế bên trái anh, Nhan Hàm chớp mắt, vẫn đi qua ngồi xuống.

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều nhìn thoáng qua bọn họ, cơ mà mọi người không cảm thấy kỳ lạ, dù sao tối qua Bùi Dĩ Hằng đã lộ trước mặt mọi người.

Nhan Hàm đứng dậy muốn đi lấy đồ ăn, Bùi Dĩ Hằng đứng lên theo: “Anh cũng đi.”

Thế là Nghệ Cảnh Hề miễn cưỡng nói: “Vậy tớ không đi.”

Bữa sáng của sơn trang này quả thật không tệ, kiểu Trung kiểu Tây đều có. Nhan Hàm dùng khước mắt liếc qua người bên cạnh, hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác Nike, bên trong là áo len màu đen, mái tóc đen hơi dài, đoán chừng buổi sáng mới tắm, tóc mái hơi che khuất ánh mắt.

Anh đang dùng cái kẹp lấy trứng chần, lúc quay đầu muốn hỏi Nhan Hàm thì thấy cô đang lén ngấm mình.

Anh theo bản năng hé miệng, vừa cười vừa thấp giọng hỏi: “Nhìn gì đó? Hửm.”

Nhan Hàm chớp mắt, lần này nhìn một cách quang minh chính đại, con người đen lướt qua gương mặt anh một vòng, hé miệng cười nhẹ: “Nhìn bạn trai em, sao lại trông điển trai vậy chứ.”

Bùi Dĩ Hằng thoáng sửng sốt, thấp giọng nói: “Nghịch ngợm.”

Chờ khi hai người cầm bữa sáng trở về, không ngờ Trần Thần và Ngải Nhã Nhã cũng đến đây. Trần Thần mang khuôn mặt lơ mơ, lập tức ngồi trên ghế, mở miệng ra câu đầu tiên là: “Tối qua tớ nằm mơ, mơ thấy tớ gọi điện thoại cho nam thần của tớ.”

Mọi người: “...”

Đợi cô nhìn rõ còn có người khác ngồi tại bàn, cô xấu hổ nở nụ cười.

Ngược lại Nhan Hàm cất tiếng: “Không phải nằm mơ.”

Sắc mặt Trần Thần cứng lại.

Sau đó là biểu cảm kinh hoàng hiện trên mặt cô, Nhan Hàm gật đầu: “Đúng, cậu thật sự nói điện thoại với anh Tri Lễ của cậu.”

“Không thể nào, không thể nào.” Đầu Trần Thần đơ như trống bỏi, cô nhìn một vòng người ngồi tại bàn, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, “Các cậu làm sao có được số điện thoại của nam thần của tớ? Khẳng định không có khả năng.”

Nghê Cảnh Hề hất cằm, chỉ Bùi Dĩ Hằng ở đối diện nói: “Cậu có thể cảm ơn thầy Bùi một tiếng.”

Trần Thần hoảng sợ nhìn sang Bùi Dĩ Hằng.

Rốt cuộc anh nhẹ giọng cất tiếng: “Bùi Tri Lễ là anh trai tôi.”

Lúc này đến phiên bốn cô gái giật mình.

Bùi Tri Lễ lại là anh trai của anh?

Trần Thần ngơ ngác, khi trên bàn ăn lặng như tờ, cô lại đột nhiên nở nụ cười nhạt nhẽo, sau khi ha ha hai tiếng thì nói: “Hóa ra là cậu em chồng à.”

.....

Nhan Hàm nhìn sang người đột nhiên che mặt ở đối diện, được rồi, có lẽ đời này Trần Thần cũng không muốn gặp người mang họ Bùi.

—

Lời tác giả:

Xin đừng nghịch ngợm, nghịch ngợm một chút thật sự sẽ muốn mạng người đấy, ví dụ như Nhan tiểu tiên nữ, ví dụ như bạn cùng phòng của Nhan tiểu tiên nữ.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều thỏa thích.

Nhan Hàm lần đầu tiên ăn sáng cùng bạn trai của mình, lúc anh gạt trứng chần vào trong đĩa cô, cô thấy quả trứng chần được chiên rất xinh đẹp, trái tim khẽ run.

Hiện tại, cô cũng là một người có thân phận rồi.

May mà sau khi ăn xong bữa sáng các cô cũng không quên chuyện nghiêm chỉnh của mình.

Sau khi trở về phòng, Nghê Cảnh Hề và Nhan Hàm kéo va ly ra, thiết bị quay phim đều do Nhan Hàm mượn bên công ty dùng.

Lúc tới đại sảnh, mọi người mau chóng xuất hiện.

Nhan Hàm nắm tay kéo, cúi đầu trả lời tin nhắn.

Ai ngờ cô vừa mới ngẩng đầu, trông thấy Bùi Dĩ Hằng xuất hiện tại đối diện, anh vẫn mặc chiếc áo khoác Nike lúc ăn bữa sáng, nhưng đã thay quần áo bên trong.

Đó là bộ quần áo kiểu Trung màu trắng, áo cổ tàu cài nút, còn dùng chỉ bạc thêu thành hoa văn đám mây cát tường.

Nhan Hàm theo bản năng nhắm mắt.

Thật là đẹp đến kinh động.

Trên người anh còn mang vẻ trầm tĩnh không thuộc về những người trẻ, không phải vẻ sâu lắng lớn tuổi, cũng không phải còn trẻ ra vẻ từng trải, là loại điềm tĩnh chân thật.

“Đây là quần áo Trần Thần đưa cho anh ư?”

Mấy người các cô phân công rõ ràng, Nghê Cảnh Hề và Ngải Nhã Nhã phụ trách toàn bộ kịch bản, tuy rằng chỉ có vài phút, nhưng các cô cũng muốn quay một bộ phim ngắn mạch lạc, mà không phải loại lờ mờ gì đó.

Nhan Hàm phụ trách quay phim, hướng hồ trước đó cô từng quay rất nhiều video ngắn từ lâu, mỗi đợt ra video đều chừng bốn phút. Tại phương diện quay phim này, cô hiểu biết nhiều nhất.

Về phần Trần Thần thì phụ trách trang phục và bối cảnh.

Các cô vốn đã cùng nhau quyết định xong phong cách, dù sao cũng là để tuyên truyền môn thể thao truyền thống cờ vây, theo cổ phong là được lợi thế nhất.

Lúc này bọn họ cùng đến cái đình nổi tiếng kia.

Trần Thần tới muộn nhất, bởi vì cô còn bưng bàn cờ qua.

Đợi khi cô đặt vật này tại chính giữa cái đình, Nhan Hàm rất kinh ngạc hỏi: “Cậu từ đâu lấy ra thế?”

“Mượn của sơn trang đó, bọn họ có phòng trà, đương nhiên có bàn cờ.” Trần Thần nói với vẻ dĩ nhiên.

Sau đó cô có phần đặc ý nói: “Đáng lẽ tớ muốn tự mang theo, cơ mà rất phiền toái, trước đó tớ có gọi điện thoại tới sơn trang, không nghĩ tới bọn họ nói có bàn cờ, có thể cho mượn.”

Nhan Hàm rất bội phục sự lanh lợi của cô bạn.

Tuy nhiên cô thấp giọng nói: “Quần áo cậu đưa cho anh ấy hơi phong phanh quá đi.”

Ban nãy Nhan Hàm lén sờ thử, quả thực mỏng manh gió dễ lùa vào nữa. Quần áo này mặc vào mùa hè thì mát mẻ, nhưng vào mùa đông gió lạnh xào xạc này thì thật là chịu khổ.

Cô đương nhiên muốn tìm người gây họa tính sổ.

Lúc này Trần Thần càng không tự hiểu che miệng cười: “Chính là loại quần áo này mới truyền tải cảm giác phóng khoáng, mặc ra khí chất thần tiên đó.”

Nhan Hàm cười lạnh nói: “Cậu đối xử với em chồng vậy à?”

Trần Thần trừng to mắt, há hốc miệng, hiển nhiên không còn lời nói.

Vừa rồi khi cô ăn cơm, thật sự không chịu đựng được mà đi trước. Đương nhiên mọi người có thể thông cảm đối với hành động trốn chạy của cô. Dù sao loại chuyện xác suất này, không ai cũng gặp được.

Em trai ruột của nam thần của mình, lại cùng ngồi trên bàn ăn với cô, sau đó tối qua còn nhìn thấy cô phát điên.

Trần Thần thấp giọng nói: “Nhan Nhan, tối qua tớ say lắm nhỉ?”

“Cậu dám gọi điện thoại cho Bùi Tri Lễ, cậu nói xem?” Nhan Hàm cười nhạt một tiếng.

Trần Thần che mặt, lại rên rỉ. Thở dài một tiếng, cô không nên uống rượu bia, không nên mà.

Nhưng cô lại hơi tò mò: “Là Bùi Tri Lễ thật ư?”

Nhan Hàm thấy đáng vẻ còn chưa hết hy vọng của cô bạn, cô tiếp tục mỉm cười: “Nếu không bây giờ tớ bảo anh ấy gọi cho Bùi Tri Lễ lần nữa, để cậu đích thân xác nhận, rốt cuộc là thật hay giả nhé?”

“Đừng, đừng, đừng.”

Trần Thần bỗng túm lấy cánh tay cô, trong giọng nói mang theo vẻ cầu xin, thực sự sợ Nhan Hàm làm thật.

Cũng may ngay sau đó mọi người chuẩn bị xong xuôi, bắt đầu quay phim.

Lúc quay chính thức, Bùi Dĩ Hằng phải cởi ra áo khoác mặc bên ngoài. Thế nên sau khi anh cởi ra, đang xoay người thì Trình Tân Nam ở bên cạnh vươn tay nói: “A Hằng, tôi cầm áo giúp cậu.”

Nhưng Bùi Dĩ Hằng nhìn lướt qua cậu ta, anh lập tức đi về phía Nhan Hàm ở bên cạnh đang điều chỉnh thử máy móc.

Nhan Hàm quay đầu nhìn anh, nói: “Sao thế?”

“Em lạnh không?”

Khi Bùi Dĩ Hằng hỏi câu này, nhân tiện sờ nhẹ lòng bàn tay cô, giống như lúc bố mẹ muốn xác định con mình có lạnh không, luôn sẽ sờ lòng bàn tay.

Anh sờ lòng bàn tay cô, ấm áp như vậy.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn ngón tay anh, mặc dù đã nhìn một vạn lần, cô vẫn phát ra cảm khái tự đáy lòng.

Đẹp thật.

Bùi Dĩ Hằng có lẽ vốn không mang ý định, nhưng khi anh từ lòng bàn tay Nhan Hàm dần dần dời lên ngón tay cô, thông thả như vậy. Ngón tay anh dường như đang phác họa hình dáng tay cô, vuốt ve từng chút một.

Nhưng khi sờ đến nơi lòng bàn tay và ngón tay nối liền, anh cúi đầu nhìn thoáng qua.

Nhan Hàm sau đó mới nhìn theo qua, trông thấy lòng bàn tay cô hơi thô ráp, nhất thời giật mình.

Cô lập tức như điện giật rút tay về.

Thực ra cô cũng không phải là một người sẽ tự ti, nhưng con gái ai không muốn bàn tay mình trắng mịn nồn nà chứ. Nhưng lòng bàn tay cô có mịn màng, có làn da trắng, còn có chút thô ráp.

Sờ trong lòng bàn tay không có cảm giác mềm mại trơn bóng.

Cô nhoẻn miệng cười, giọng nói khô khan, đặt hai tay sau lưng, như là cố ý cất giấu gì đó.

“Không sao.” Bùi Dĩ Hằng dứt khoát véo má cô, thấp giọng nói, “Bàn tay nấu ăn chính là vậy.”

Nhan Hàm có cảm giác máu dâng lên đỉnh đầu, chính là loại cảm giác anh hiểu sự tự ti của cô.

“Bỏ áo anh vào trong túi của em đi.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay đưa áo tới tay cô.

Nhan Hàm nhìn thoáng qua xung quanh, mọi người hình như đều đang bận chuyện của mình, nhưng cô có cảm giác bí ẩn, giống như hai người họ đang giữ một bí mật không ai biết.

Nhưng khi cô vươn tay nhận áo, đặt áo khoác của anh trong cái túi nằm phía sau cô, mọi người dùng sắc mặt phức tạp nhìn hai người họ.

Trình Tân Nam giật mình há mồm, cuối cùng nói: “Điện hạ vứt bỏ tôi sao? Tôi muốn giữ áo cho cậu ấy, cậu ấy cũng không cần.”

Loại lên án đáng thương này, không nhận được sự đồng tình của Cao Nghiêu ở bên cạnh.

Cậu ta lấy ra một nhúm hạt dưa trong túi, nhét trong tay cậu bạn, nói: “Cậu mới phát hiện ư?”

Trình Tân Nam quay đầu lại, chưa từ bỏ ý định nói: “Cậu có ý gì?”

“Thì là cái ý cậu nghĩ đó.” Cao Nghiêu hờ hững đáp.

Thực ra trước đó bọn họ sở dĩ thấy được một màn Nhan Hàm giáo huấn người khác, quả thật không phải ngoài ý muốn, mà là hai người họ thấy Bùi Dĩ Hằng rất lạ, muốn giả vờ tình cờ gặp được Nhan Hàm, thuận tiện hỏi thăm chút đã xảy ra việc gì.

Không ngờ họ vừa tới thì thấy được một màn kia.

Huống hồ tối qua Bùi Dĩ Hằng nói câu kia trước mặt mọi người, mẹ nó ngầu quá đi.

Cao Nghiêu cảm thấy, là một người phụ nữ không ai chịu được lời thô lộ như vậy, trực tiếp không mờ ám, thích thì nói thẳng ra.

Quả thật, người có lòng như điện hạ bọn họ thời nay, thực sự không nhiều lắm.

Lúc này Trình Tân Nam hậm hực cầm lên một hạt dưa, cười lạnh một tiếng: “Phụ nữ.”

Cao Nghiêu quay đầu nhìn cậu ta một cái: “Đó là người thường à? Đó là thái tử phi của chúng ta.”

Sắc mặt Trình Tân Nam hơi dịu xuống, nhưng vẫn còn chút ầm ức nói: “Tại sao tôi đột nhiên có cảm giác xót xa gả đi con gái thế?”

Cao Nghiêu ớn lạnh đưa mắt nhìn cậu bạn: “Thằng nhóc này thật sự điên rồi.”

Cũng may lần này quay phim thật sự bắt đầu, Nhan Hàm không ngờ Trần Thần vì xây dựng hiệu quả, lại còn mượn một cái quạt máy qua đây. Nghe nói nhân viên sơn trang lấy ra từ trong nhà kho, trước đó dùng tại nhà ăn nhân viên vào mùa hè.

Khi quạt máy thổi vào trong đình, tấm voan mỏng xung quanh cái đình bay nhẹ nhẹ, trong nháy mắt tạo ra cảm giác bay bổng.

Lần này Nhan Hàm quay chính, Nghệ Cảnh Hề phụ trách kịch bản, cô đã nói nội dung quay với Bùi Dĩ Hằng.

Thật ra rất đơn giản, chỉ là muốn quay hình ảnh anh đánh cờ trong đình.

Khi mọi người đứng ở phía ngoài, im lặng nhìn người trong đình, chàng trai ngồi trong đình, áo mỏng màu trắng, mang vẻ anh tuấn kiệt xuất thoải mái tựa gió xuân.

Ngược lại khuôn mặt anh quá chuyên tâm, trên người đặc biệt có loại khí chất trầm tĩnh, từ đuôi lông mày đến giữa ngón tay, đều lộ ra khắp nơi. Tuy rằng ống kính chỉ có thể quay được một bên mặt của anh, nhưng mà ánh mặt trời hôm nay vừa đẹp, lại có tấm voan mỏng che chắn, bởi vậy một nửa người anh đúng lúc được ánh mặt trời lồng vào, nửa khác thì ẩn trong cái bóng chiếc áo mỏng.

Khi ống kính từ từ chuyển động, ánh sáng bóng mờ không ngừng quay vòng, ánh nắng nhảy nhót ở ngọn tóc của anh, làm cho mái tóc ngắn màu đen của anh đượm lên cảm giác ấm áp mềm mại.

Giờ phút này anh đang cầm lên một quân cờ đen, chậm rãi đặt xuống bàn cờ. Sau đó là quân cờ trắng.

Anh yên lặng đánh cờ, dường như tiến vào thế giới thuộc về anh một cách nhanh chóng.

Chuyên tâm, trầm lặng, cùng với dáng vẻ trong mắt chỉ có cờ vây, cảnh tượng này khiến Nhan Hàm chớp mắt, nhìn ống kính đến hơi sửng sốt.

Người thích cờ vây như vậy, thực sự muốn rời khỏi trường thi đấu thuộc về anh sao?

Nhan Hàm không biết ý nghĩ trong lòng anh, nhưng đáy lòng cô chỉ có tiếc nuối.

Rốt cuộc sau khi quay xong đoạn này, Nhan Hàm buông máy móc, lập tức đi lấy áo khoác của anh. Đợi khi cô đem áo khoác tới cái đình đưa cho anh, mới vừa sờ tay anh đã cảm thấy lạnh lẽo.

Nhan Hàm lập tức đau lòng nói: “Trần Thần nhấn mạnh nói loại vải này lay động theo chiều gió xem mới đẹp.”

Lại khiến bạn trai cô lạnh lâu như vậy.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một cái, mặc vào áo khoác của mình.

Nhan Hàm nghe được lúc này anh còn cười, cô không nhịn được nói: “Còn cười nữa, tay anh lạnh thành gì này rồi?”

“Đau lòng ư?” Bùi Dĩ Hằng mặc áo khoác xong, hơi liếc mắt qua.

Ban này, Nhan Hàm đặc biệt dùng keo xịt định hình làm kiểu tóc cho anh, không bằng nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, nhưng cũng không giống kiểu tóc gọn gàng bình thường của anh, mà là hơi hỗn độn, còn lộ ra vầng trán căng chắc, đáng vẻ hơi sắc bén.

Thế nên khi anh nhìn xéo qua, Nhan Hàm thật sự có cảm giác luồng điện chạy qua toàn thân.

Cô cúi đầu, nhưng vẫn còn đáng vẻ không chịu thua, thấp giọng nói: “Đau lòng bạn trai em, không được à.”

“Đương nhiên là được.” Giọng anh đột nhiên gần kề, cho đến khi Nhan Hàm rơi vào cái ôm ấm áp của anh, mới chợt phát hiện anh đã đi tới.

Bàn tay anh kề sát gáy cô, ôm cả người cô vào trong lòng.

Đỉnh đầu Nhan Hàm vang lên một tiếng cười trầm thấp, sau đó anh nói: “Nào, để bạn trai ôm một cái.”

—

Lời tác giả:

Thái tử: đột nhiên có bạn gái, mỗi giây đều muốn ôm cô ấy làm sao đây?

Đồng ca: cũng chỉ là muốn ôm một cái thôi ư? Lắc lư vui vẻ thì sao?

Được rồi, đây là tác giả cắt chó gì hả, làm bẩn tâm hồn thuần khiết của thái tử tôi, ha ha ha ha ha.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Quay phim suốt cả ngày trời, sau khi quay xong tài liệu thực tế mong muốn thì mọi người mang theo thân xác mệt mỏi trở về phòng mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Tới khi đến đại sảnh, tài xế đã ngồi trên sofa đợi bọn họ.

Thế là mấy nam sinh đều bắt tay làm việc, khiêng hành lý của các cô lên xe. Nhưng tới lúc cuối cùng khi lên xe, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu tỏ vẻ bất đắc dĩ vẫy tay tạm biệt với nhóm người Bùi Dĩ Hằng.

Hai người họ tự mình lái xe tới, lúc này phải tự lái xe trở về.

Giờ đây người trong xe vẫy tay tạm biệt bọn họ, Trình Tân Nam nhìn qua chậm rãi đi tới thân xe của mình, đột nhiên thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn Cao Nghiêu hỏi: “Cậu nói xem chúng ta rốt cuộc tới đây để làm gì hả?”

“Chứng kiến lịch sử.” Âm thanh rất sâu lắng của Cao Nghiêu vang lên.

Lời này ngược lại chọc cười Trình Tân Nam, hai tay cậu ta giơ lên làm thành hình cái loa, hướng về phía chiếc xe còn chạy chưa xa hô lên: “A Hằng, chúc mừng cậu không còn là cầu độc thân nữa.”

Bên trong chiếc xe vốn đang chạy còn rất yên tĩnh, mọi người vừa lên xe liền bắt chuyện của riêng mình.

Ai ngờ đằng sau đột nhiên vang lên một giọng gào thét như vậy.

Ngay cả tài xế lái xe đằng trước cũng rất kinh ngạc, hỏi: “Có cần dừng xe không?”

“Không cần.” Bùi Dĩ Hằng lập tức nói, anh vươn tay xoa nhẹ mi tâm, thấp giọng nói, “Cậu ta chỉ phát điên mà thôi.”

Cơ mà ba người ngồi phía sau, thật sự nhin cười không được.

Buổi sáng sau khi quay xong, Nghê Cảnh Hề kéo hai người còn lại vẫn ngây thơ không biết đi trước, Trần Thần còn liên tục hỏi, có cần đợi Nhan Hàm không.

Trải qua một ngày như vậy, nếu không ai nhìn ra mờ ám giữa hai người họ, quả thật nên đi khám mắt.

Cũng may mọi người đều rất mệt, dọc đường đi chẳng ai nói gì.

Chưa đến một lúc Nhan Hàm bị chiếc xe lắc lư làm ngủ thiếp đi.

Bùi Dĩ Hằng vốn đang định nói chuyện với cô, quay đầu trông thấy cô gái làm tổ trên ghế, trên tay còn cầm di động, chắc là ngủ không thoải mái lắm. Thế là anh khẽ khàng nhồm dậy, nửa ngồi xồm bên cạnh ghế cô, vươn tay nhẹ nhàng bấm nút điều chỉnh ghế dựa.

Anh sợ đánh thức cô, điều chỉnh từng chút, ánh mắt luôn nhìn về mặt cô.

Lúc này ở đằng sau chỉ còn một người chưa ngủ, Nghê Cảnh Hề đang cúi đầu xem di động, cô ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy cảnh này.

Cô im lặng nhìn chàng trai điềm tĩnh này, mỗi một động tác của anh đều lộ ra mấy phần dịu dàng chu đáo.

Tựa như đối xử với một vật phẩm quý giá hiếm thấy trên đời cần phải tỉ mỉ nâng niu.

Rất lâu về sau, có người hỏi Nghê Cảnh Hề, lần đầu tiên cô thấy được tình yêu chân chính là như thế nào, cô bỗng nhớ đến một buổi cuối tuần bình thường kia, có người ngồi xõm cạnh ghế ngồi, dịu dàng điều chỉnh ghế dựa cho bạn gái anh.

*

Tài xế chạy xe đến đại học A, đưa ba nữ sinh về ký túc xá trước.

Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm vốn định giúp các cô xách va ly đi lên. Có điều Trần Thần mau chóng xua tay nói: “Tớ sợ thầy Bùi thật sự giúp bọn tớ cầm va ly, tớ đoán chừng ngày mai trong diễn đàn trường và tieba sẽ nổi loạn.”

Nhan Hàm bất đắc dĩ, cơ mà cũng hiểu được cô bạn nói đúng.

Thế là bọn họ lên xe lần nữa, tài xế đưa bọn họ về thẳng chung cư.

Lúc Nhan Hàm xuống xe, cô hỏi: “Tối nay anh không cản trở về sao?”

“Hôm nay muộn rồi, ngày mai hãy trở về.” Bùi Dĩ Hằng đã xách va ly của cô xuống.

Sau đó Nhan Hàm nói cảm ơn với tài xế, bảo người ta mau chóng về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi hai người lên lầu, mới ra khỏi thang máy, Nhan Hàm nhìn hai cánh cửa ở cuối hành lang, cô chớp mắt, đột nhiên nói: “Anh đói bụng không?”

Tài xế vốn dừng lại tại trạm nghỉ ngơi trên đường cao tốc, nhưng lúc ấy Nhan Hàm đang ngủ say, chẳng hề có ý xuống xe.

Giờ về đến nhà, cô cảm thấy hơi đói bụng.

Dường như vì chứng thực lời cô nói không phải giả, chợt nghe được một tràng tiếng ùng ục.

Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm gần như đồng thời cúi đầu nhìn sang bụng cô, thật sự đang kêu ùng ục.

“Anh cũng đói bụng.” Bùi Dĩ Hằng lập tức nói.

Vẫn chưa giảm bớt sự ngượng ngùng của Nhan Hàm, hàm răng trắng bóng của cô khê khàng cắn môi dưới, hơi mất mặt rồi.

Thế là hai người đều vào nhà Nhan Hàm.

Nhan Hàm bỏ va ly xuống, lập tức muốn đến phòng bếp, Bùi Dĩ Hằng đi theo qua, hỏi: “Có gì cần anh giúp đỡ không?”

“Anh giúp em chọn tối nay món ăn gì đi.” Nhan Hàm đứng bên cạnh tủ lạnh.

Vừa mở ra, bên trong tràn đầy nguyên liệu nấu ăn, trong tủ đông đặt một dây gọn gàng, trên đó còn dán nhãn.

Bùi Dĩ Hằng suy nghĩ, đáp: “Thịt bò.”

“Anh muốn ăn mì thịt bò không?” Nhan Hàm hơi hưng phấn hỏi, cô còn nói, “Còn có thịt bò bông tuyết xào, mấy hôm trước em mới mua thịt bò.”

Nói xong, cô đã vươn tay cột tạp dề trên người.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, nhớ tới hôm nay cô làm việc không ngừng, anh bèn nói: “Nếu em mệt chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài cũng được.”

“Không sao, em làm nhanh thôi, cơ mà hôm nay không kịp tự làm mì cho anh.”

Ông cụ nhà họ Nhan, hồi trước lúc mở quán ăn, làm mì cũng rất tuyệt, đặc biệt mì bò kho, một nhúm mì trắng trẻo nằm trong lớp dầu đỏ, không nói tới hương vị, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta nới rộng khẩu vị.

Món ăn sở trường của ông cụ cũng không ít, Nhan Hàm cũng đặc biệt học làm mì từ ông.

Nhưng ông cứ chê Nhan Hàm không đủ sức nhào nặn mì, ăn không dai.

Sau đó vào lúc sinh nhật của Nhan Hàm, ăn được bát mì trường thọ do chính bậc thầy làm, cô mới tâm phục khẩu phục.

Nhan Hàm lấy ra miếng thịt bò kho trong hộp giữ tươi, cô chỉ chỉ nói: “Đây là do ông nội chuẩn bị cho em.”

Thực ra rất nhiều thứ trong tủ lạnh này đều do ông cụ chuẩn bị cho cô.

Làm như sợ cô bị đói, mỗi tuần ông đều dặn dò đi giúp việc trong nhà đưa đồ ăn sang đây.

Nhan Hàm động tác nhanh nhẹn cắt thịt bò thành khối, đang đun nước trên bếp, dao làm bếp sáng bóng xắt từng cái nhịp nhàng trên tấm thớt.

Bùi Dĩ Hằng dựa trên khung cửa, im lặng nhìn bóng lưng của cô.

Đợi khi nồi nóng lên, đổ vào tương đậu cà vò, tiếp theo là các gia vị khác, khi xào lên cùng nhau, Nhan Hàm vươn tay bỏ thịt bò đã cắt từng khối vào trong, trong nháy mắt mùi hương ngập tràn cả phòng bếp.

Là loại hương vị bùng lên, tràn đầy chớp mũi.

Sau khi xào một lúc, Nhan Hàm đổ nước vào, đập nắp nồi hầm một chút.

Cô cũng không rảnh rồi, mà tiếp tục lấy ra thịt bò đã mua hồi trước nữa, cái này đã cắt sẵn rồi. Thế nên Nhan Hàm trực tiếp làm nóng chảo, đổ dầu ô-liu, qua một lúc rắc vào gừng tỏi tiêu đã chuẩn bị sẵn từ trước, bởi vì trong nhà không có nấm ăn cùng, cô dứt khoát thả vào chút ớt đỏ.

Sau khi xào nóng mới thêm vào thịt bò, đợi một chút một làn khói trắng bốc lên.

Mùi hương còn ngào ngạt hơn ban nãy, phả vào mặt tuôn trào, mà máy hút khói dầu trên đầu vẫn làm việc cần cù.

Trong nồi bên cạnh vẫn hầm nước thịt bò.

Nhan Hàm thông thả đổ xì dầu vào trong nồi, còn thêm rượu gia vị, dầu hào, đường, trở qua trở lại xào đều, rồi mau chóng đổ ra.

Tiếp theo, cô bắt đầu tiếp tục mì thịt bò ban nãy, bởi vì nước gần nấu xong.

Bùi Dĩ Hằng tự giác đi qua, đem thịt bò bông tuyết xào mới ra lò bưng ra bàn. Nhưng khi tới cạnh bàn, đặt món ăn lên đó, anh cúi đầu nhìn thịt bò.

Nếu không thử một miếng?

Thế là anh quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng bếp, trực tiếp vươn tay bốc lên một miếng.

Đợi khi ăn xong, anh vừa nhớ lại dư vị này, vừa nghĩ ngợi, hình như từ trước tới giờ anh chưa từng dùng tay bốc lên thứ gì đó để ăn.

Có lẽ bởi vì bạn gái anh nấu ăn ngon quá.

Khi bưng mì thịt bò lên bàn, Nhan Hàm nhìn một bàn thịt bò đáng thương, suy nghĩ một chút, cô lại đến tủ lạnh lấy vài món ăn phụ, lại bày một bàn có đỏ có xanh.

“Lần này chỉ có thể ăn mì sợi làm sẵn, lần sau em tự làm mì cho anh.”
Nhan Hàm an ủi nói.

Nhưng chưa tới một lúc, Nhan Hàm trông thấy đáy mắt và chớp mũi anh hơi ửng đỏ, ngay cả cánh môi cũng hơi đỏ lên, trở nên càng xinh đẹp.

Có chút giống như vừa hôn môi.

Cô nhìn bờ môi đỏ au của anh, rớt cuộc sau khi lấy lại tinh thần, cô chớp mắt, rồi lại chớp mắt.

“Cái đó, anh không phải không thể ăn cay chứ?”

Mì bò kho hình như hơi cay.

Chàng trai đối diện hơi nhú mày, sau một lúc lâu nhẹ giọng nói:
“Nhưng mà ngon quá.”

Nhan Hàm nghe ra ý tứ của anh, mặc dù hơi cay nhưng ngon lắm. Cô cúi đầu hé miệng cười, quả nhiên niềm vui lớn nhất của việc nấu nướng, có lẽ là nhìn thấy người khác chẳng hề do dự thích món ăn ngon do bạn làm ra.

Thế là cô đứng dậy, thấp giọng nói: “Anh chờ chút nhé.”

Cô đi tới phòng bếp tìm một cái cốc, lấy ra cái bình chứa nước chanh mật ong trong tủ lạnh, sau khi múc ra một muống lớn thì đổ nước nóng vào.

Sau khi dùng thìa khuấy đều, cô mau chóng bưng ra ngoài.

Cô đưa cốc cho Bùi Dĩ Hằng, nhẹ giọng nói: “Uống chút trà mật ong, chắc sẽ không còn cay như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng cầm lấy, ngoan ngoãn uống một ngụm, hình như cảm thấy mùi vị rất ngon, lại uống thêm ngụm nữa.

Đợi khi anh uống xong, anh cúi đầu nhìn thoáng qua cái cốc, đó là một cái cốc sứ màu đỏ, rất đẹp.

“Anh cũng mua một cái cốc nữa.”

Nhan Hàm lắng nghe câu nói không đầu đuôi của anh, có chút không hiểu ý.

Cho đến khi anh thông thả nói: “Chúng ta có thể có một cặp cốc đôi tình nhân.”

Cốc đôi tình nhân...

Nhất là hai chữ sau, thoáng cái khiến Nhan Hàm nắm chặt chiếc đĩa trong tay mình, có loại cảm giác chẳng biết làm sao. Chính là cái loại, à, mình và người đối diện hiện tại là người yêu.

Người vốn đang bay bổng trên đám mây, lúc này rốt cuộc dưới đáy lòng mang cảm giác chân thật.

Từ giờ trở đi, cô thật sự có thể gọi anh là bạn trai.

*

Chẳng bao lâu bầu không khí lễ Giáng Sinh xung quanh ngày càng dày đặc, đặc biệt trong trường đại học, dường như tất cả mọi người rất mong chờ sự xuất hiện của lễ Giáng Sinh. Mà đối với nhóm Nhan Hàm, lễ Giáng Sinh có nghĩa là tác phẩm của bọn họ được đưa lên mạng.

Bởi vì các cô đã đăng ký dự thi, mà nội quy vòng loại cũng rất đơn giản.

50% là điểm giám khảo, còn 50% là lượng truyền phát, mà sau khi tiến vào chung kết, tỉ lệ lượng truyền phát sẽ chiếm tới 70%.

Dù sao điểm giám khảo, chỉ phản ánh quyết định của một phần nhỏ số người.

Mà điểm lượng truyền phát thì phản ánh sự lựa chọn của phần lớn số người.

Bởi vì điểm lượng truyền phát của từng tác phẩm có ảnh hưởng rất lớn đối với số phận của các tác phẩm. Với lại phía tổ chức đã trình trọng tuyên bố trong nội quy, một khi phát hiện thí sinh mua số liệu, sẽ lập tức hủy bỏ tư cách dự thi.

Bùi Dĩ Hằng còn giúp bọn họ ghi lại một đoạn tường thuật, là giới thiệu về ngọn nguồn của cờ vây.

Vậy nên trong thời gian quy định của ban tổ chức, các cô nộp lên đoạn phim ngắn này. Mãi đến khi nó được xuất hiện trên mạng.

Mới ra được mấy tiếng, phim ngắn của các cô nhiều lắm thành tích không tề.

Nhưng vào buổi chiều, Nhan Hàm mới vừa lên lầu, liền nhận được điện thoại của Trần Thần.

“Mẹ nó, việc lớn không tốt, Nhan Nhan, cậu mau tới đi.”

Nhan Hàm vốn tưởng rằng cô bạn lên cơn như thường ngày, cô thông thả lên lầu, cho đến khi cô xuất hiện tại cửa, Trần Thần gấp gáp vẫy tay, nói: “Nhan Nhan, nhanh chút đi.”

Cô ngồi xuống, Trần Thần lập tức nhét di động vào trong tay cô.

Giờ phút này trên màn hình di động là một thiếu niên thanh tú mặc âu phục đeo kính mắt, cậu ta mỉm cười nhìn đối diện, rõ ràng là đang cười, nhưng trong mắt cậu ta tràn đầy vẻ ngạo mạn và ngang bướng.

Có loại tự cao tự đại lộ ra ngoài.

Ánh mắt cô nhìn đoạn video, trông thấy thiếu niên kia vươn tay đẩy kính mắt trên mũi, khẽ cười nói: “Đối với tôi cờ vây chính là tất cả. Tôi sẽ không bị bên ngoài ảnh hưởng.”

Người chủ trì đối diện hiển nhiên hơi sững sờ.

Cho đến khi cậu ta nói tiếp: “Tôi cảm thấy có một số kỳ thủ thật sự quá yếu đuối, chẳng qua là một chút mong đợi từ giới bên ngoài đã dọa anh ta chạy mất. Loại hành vi này thật sự rất nhu nhược.”

Nói xong, cậu ta lộ ra nụ cười vô hại, nói: “Đương nhiên, tôi chỉ đưa ra ví dụ thôi, cũng không nhằm vào ai.”

Lúc này người chủ trì nhanh chóng phản ứng lại, cười gật đầu, nói: “Thế thì xin hỏi mục tiêu kế tiếp của cậu là gì?”

“Mục tiêu à, thi đấu trong nước đương nhiên là toàn lực chuẩn bị cho giải Thiên Nguyên và giải Danh Nhân.”

Sau khi cậu ta nói xong, ánh mắt nhìn ống kính, giọng điệu đặc biệt kiên định nói: “Mà mục tiêu cuối cùng, đương nhiên là quán quân thế giới, còn có đứng đầu thế giới.”

“Cậu có lòng tin vượt qua Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, trở thành người đứng đầu thế giới không?”

Trên mặt thiếu niên lại lộ ra nụ cười nhẹ, chẳng qua vẻ ngạo mạn trong ánh mắt cậu ta còn hùng hực hơn ban nãy, cậu ta nói: “Anh cảm thấy đó là một vấn đề sao?”

Hiển nhiên, cậu ta đã không để Bùi Dĩ Hằng trong mắt.

“Người này tên là Tiết Phi, là chuyên nghiệp thất đẳng, tớ thật sự tôn trọng tất cả tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng mà rất ghét người ngạo mạn, cậu ta dựa vào gì nói thầy Bùi chúng ta vậy chứ.”

“Còn nói gì trước đó nữa, có một số kỳ thủ rất yếu đuối, ai mà nghe không hiểu hả, cậu ta đang nói thầy Bùi.”

Nhan Hàm nhìn đoạn video, buổi phỏng vấn của vị Tiết Phi thất đẳng này vẫn còn tiếp tục. Nhưng cô đã thoát đoạn video, bấm mở weibo, quả nhiên, đoạn video của Tiết Phi rõ ràng chẳng khác sáo chút nào, thế nên đứng đầu hot search, trên đó nằm rõ ràng tên cậu ta cùng Bùi Dĩ Hằng.

“Quên đi, đừng xem nữa, lúc này âm ỉ đến hỗn loạn rồi.”

Thực ra hai phía đơn giản đều có lý do, người ủng hộ Tiết Phi cho rằng, Bùi Dĩ Hằng là tuyển thủ rất mạnh trong nước hiện nay, anh có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ tham gia thi đấu.

Đặc biệt là trận chung kết giải vô địch thế giới cúp Hàn Tâm năm nay, đây là một cuộc thi đoàn đội, do ba nước Trung Nhật Hàn tổ chức.

Mỗi năm một lần, đặc điểm lớn nhất của cuộc thi là thi đấu đoàn đội.

Ba quốc gia tự tổ chức một đội, năm tuyển thủ, thi đấu vẫn áp dụng quy định đấu loại.

Nhưng người nào thắng chung kết cuối cùng, là quán quân của đội đó.

Danh tướng Lý Xương Hạo của Hàn Quốc đã từng trải qua cục diện một đối năm, khi anh ta tham gia thi đấu, phía Trung Nhật còn lại năm tuyển thủ, mà Hàn Quốc chỉ còn lại một mình anh ta, thế nhưng anh ta dùng năm chiến thắng liên tiếp gây sốc, giúp đội Hàn Quốc giành lấy quán quân cuối cùng.

Mà trong cúp Hàn Tâm lần này, biểu hiện của các tuyển thủ Trung Quốc không tốt, chỉ còn lại hai người.

Khi tin tức tuyển thủ chuyên nghiệp thi đấu thất bại truyền ra, mọi người cũng không trách cứ người dự thi quá nhiều, ngược lại Bùi Dĩ Hằng bị đẩy lên đứng mũi chịu sào.

Đặc biệt hôm nay có người phát hiện, anh bản tính kín tiếng, lại xuất hiện trong một bộ phim ngắn của liên hoan phim sinh viên.

“Vậy nên Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc đang đi học hay là đang chơi đùa? Nếu cậu ta có mặt tại đây, cúp Hàn Tâm không đến nỗi thảm hại như vậy.”

“Thân là người đứng đầu thế giới, Bùi cửu đẳng, ngài chơi ngoắt ngoéo à?”

“Nếu không phải nể mặt khuôn mặt điển trai của cậu ta, tôi thật sự muốn mắng cậu ta tỉnh lại, cậu là tuyển thủ chuyên nghiệp, tuyển thủ chuyên nghiệp đó.”

Bình luận đau lòng nhưc óc như vậy ở đâu cũng có.

Nhan Hàm càng xem càng nhúu mày, Trần Thần có phần không nhìn được nữa, cô nói: “Đừng xem, hôm nay thật sự không gặp may, đúng lúc là ngày thi đấu, sau đó tuyển thủ Trung Quốc bị thua.”

“Chỉ coi như có một tin tốt là đoạn phim của chúng ta, lượng truyền phát đã phá một triệu.”

Dù sao Bùi Dĩ Hằng lên hot search, lại vì lời chỉ trích do đoạn phim ngắn này gây ra. Thế nên cho dù mang lòng tò mò cũng được, chuẩn bị để mắng cũng được, mọi người đều xem đoạn phim này.

Nhưng sau khi xem xong, người vốn chuẩn bị mắng trong lòng lại thấy là lạ.

Bởi vì đoạn phim ngắn chỉ đang tuyên truyền về cờ vây, quảng bá văn hóa truyền thống, hơn nữa loại phim ngắn này là tác phẩm của sinh viên, Bùi Dĩ Hằng cũng khẳng định không có khả năng quay phim vì tiền.

“Đáng lẽ hơi thất vọng về nam thần, nhưng xem đoạn phim ngắn này, tôi nghĩ anh ấy vẫn thích cờ vây, nhưng không biết nguyên nhân gì khiến anh ấy không muốn tiếp tục đánh cờ. Thật sự rất hy vọng gặp lại ngài, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng.”

“Cố lên, Bùi Dĩ Hằng.”

“Mong chờ nhà vua của tôi trở về.”

Nhan Hàm nhìn bên dưới đoạn phim, lời nhắn lại của fan, có chút buồn bã lại hơi đau lòng.

Tất cả mọi người nhìn ra được, anh còn rất yêu thích cờ vây, môn thể thao yêu thích sâu sắc làm bạn với anh từ bé.

Nhưng chẳng ai biết được, tại sao anh vứt bỏ cờ vây.

“Cậu làm gì?” Trần Thần nhìn thấy Nhan Hàm cầm túi đứng dậy, chẳng bao lâu sẽ tới giờ lên lớp.

Nhan Hàm không quay đầu lại, nói: “Đi tìm bạn trai tớ.”

Nhan Hàm gửi tin nhắn cho anh, khi người đi tới vườn hoa dưới lầu, mới vừa đợi chưa bao lâu, quay người lại liền đụng vào người phía sau.

Cô sờ trán, ngẩng đầu nhìn chàng trai trước mặt, thấp giọng than thở:
“Sao anh tới rồi cũng không gọi em hả?”

“Em nghĩ gì đó mà thần thờ như vậy.”

Anh cười nói.

Nhan Hàm nhìn gương mặt tuần tú của anh, nhớ tới ban nãy trên mạng tràn ngập lời nói thất vọng, khinh thường thậm chí còn có phỉ nhổ. Những lời nói kia tuy rằng chỉ do mấy nét dọc ngang tạo thành, nhưng trở nên sắc bén cũng sẽ trở thành lưỡi dao đâm người.

Tổn thương người ta như vậy.

Cô đứng cạnh giàn hoa, đột nhiên đáy lòng sinh ra ấm ức, không phải vì mình mà là vì anh. Thế là cô chẳng hề do dự vươn tay ôm lấy cổ anh.

“Bạn gái muốn dỗ dành anh.”

—

Lời tác giả:

Thái tử: tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng tiên nhỏ: vậy không muốn ôm sao?

Thái tử: không phải, còn muốn hôn nữa.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Bùi Dĩ Hằng bị cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ, anh cảm giác được đầu cô gái tựa trên vai anh, hơi thở ấm áp phả vào cổ anh.

Anh mới vừa vươn tay ôm lấy cô thì di động trong túi vang lên.

Nhan Hàm thấy anh vẫn chưa lấy di động, cô đặc biệt buông anh ra, thấp giọng nói: “Anh nghe điện thoại đi.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười: “Anh còn muốn ôm em nhiều chút.”

“Chờ anh nghe máy xong rồi ôm tiếp.” Nhan Hàm chớp mắt, âm thanh đặc biệt nhẹ nhàng, mang theo vẻ chu đáo.

Đúng mà, cô chính là bạn gái hiểu chuyện.

Điện thoại nổi máy, nhưng trong nháy mắt sắc mặt Bùi Dĩ Hằng trở nên rất bối rối.

Anh cầm chặt di động, sắc mặt khó coi nói: “Giờ cháu qua ngay.”

“Sao vậy?” Sau khi anh ngắt máy, Nhan Hàm khẩn trương theo.

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng vẫn chưa thả lỏng, anh thấp giọng nói: “Mẹ anh vừa mới được đưa tới bệnh viện, bây giờ anh qua đó, không thể ở cùng em.”

Nhan Hàm nghe thế cũng sốt ruột, cô mau chóng xua tay: “Anh đi nhanh, đi nhanh đi.”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, sau khi anh xoay người, Nhan Hàm lại nghĩ ra hô lên một câu: “Có chuyện gì thì cứ gọi em lúc nào cũng được.”

Anh không quay đầu lại, nhưng giờ tay vẫy tay.

Nhan Hàm thở dài một hơi, trước đó anh có nói đã dọn về nhà, bởi vì mẹ anh ngã bệnh. Kết quả bây giờ lại nằm viện, Nhan Hàm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh dần rời xa, từ từ biến thành một điểm đen nhỏ trong đám người, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp gọi xe đến bệnh viện, gọi điện thoại báo với anh chính là dì giúp việc trong nhà, nói phu nhân không thoải mái, được đưa vào bệnh viện.

Bệnh viện luôn ồn ào nhốn nháo như vậy, dường như mỗi ngày luôn có vô số người đến người đi.

Khoa nội trú nằm ở phía sau, phải đi rất lâu, lúc trước Trình Di nằm viện chính là tầng 16 tại đây. Cả tầng lầu đều là phòng bệnh VIP, phòng bệnh độc lập, sáng sủa sạch sẽ.

Bùi Dĩ Hằng đi thẳng một đường tới cửa phòng bệnh, phát hiện cửa phòng vẫn chưa đóng kín, lộ ra một khe hở nho nhỏ.

Bên trong truyền tới một giọng nói êm tai: “Không có gì, con không mệt, bây giờ mẹ quan trọng nhất.”

Là giọng nói của Bùi Tri Lễ.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, anh trai sắp về, anh biết được. Dù sao gần đây ở Anh đang có kỳ nghỉ Giáng Sinh, nhưng anh không ngờ Bùi Tri Lễ

trở về sớm vậy.

“Lần này con về, đừng cãi cọ với A Hằng nữa.”

Giọng Trình Di hơi mệt mỏi, thực ra nửa năm qua, bà vẫn biết chuyện giữa hai đứa con trai, nhưng làm bố mẹ, mỗi lần khi nói đến vấn đề này, bọn họ đều lảng tránh.

Bà vốn tưởng rằng giữa những đứa con trai, mặc dù đánh nhau thì quay đầu cũng sẽ hòa thuận, không cần quá lo lắng.

Nhưng khi bà biết Bùi Dĩ Hằng không muốn đánh cờ nữa, muốn đi học, bà mới hiểu được sự việc không đơn giản như bà nghĩ.

Bùi Tri Lễ ngồi ở bên giường, mày anh nhíu lại.

Anh và Bùi Dĩ Hằng ngoại hình giống nhau mấy phần, mặt mũi đều khô ngoi sâu sắc, nhưng trên người Bùi Dĩ Hằng lộ ra khí chất lạnh lùng chững chạc, mà Bùi Tri Lễ thì cởi mở hòa đồng hơn.

“Bây giờ không phải lúc nói tới chuyện này.” Bùi Tri Lễ thấp giọng nói.

Anh vươn tay muốn dịch tấm chăn giúp Trình Di, nhưng bà đột nhiên cầm tay anh, nói: “Tri Lễ, rốt cuộc con sao vậy, mẹ thấy con không giống Tri Lễ mà mẹ biết.”

Trong giọng nói dịu dàng của Trình Di lộ ra mấy phần ảm ức.

Sau cuộc giải phẫu kia, bà lập tức cảm thấy đứa con mình dường như cách bà rất xa.

A Hằng chẳng hiểu sao lại muốn học đại học, Tri Lễ sau khi tốt nghiệp đại học A thì sang Anh học thêm, mỗi lần gọi điện nhắc tới A Hằng, anh luôn né tránh.

Bùi Tri Lễ hơi ngơ ngác, đợi khi anh chậm rãi ngẩng đầu lên, anh nhìn Trình Di, nhẹ giọng nói: “Thế mẹ cho rằng, Bùi Tri Lễ mẹ biết là như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Trình Di sửng sốt.

Tri Lễ là như thế nào, đương nhiên hiểu chuyện có lẽ độ, lại bảo vệ em trai.

Trình Di muốn nói, Tri Lễ trong ấn tượng của bà vẫn là vậy, là một đứa con không để bố mẹ lo lắng.

Bùi Tri Lễ hơi xoay đầu qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nhẹ giọng nói: “Nửa năm nay sống ở Anh, con thật sự rất thoải mái.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người ngoài cửa trong cửa đều ngó ra.

Cả người Bùi Dĩ Hằng tựa như pho tượng hóa đá, lặng im đứng tại cửa.

Đáy mắt Trình Di dần ngấn lệ, bà thấp giọng nói: “Giữa con và A Hằng, thế nào cũng phải như vậy sao? Hai đứa cãi nhau thì cũng cãi nhau rồi, muốn tranh chấp cho đến chết không qua lại nữa ư?”

Bùi Tri Lễ hơi nhú mào, giọng nói rất khê: “Không phải.”

“Bởi vì A Hằng là quán quân thế giới, là thiên tài trong mắt mọi người, con cảm thấy nó mang đến áp lực cho con sao?”

Bùi Dĩ Hằng nắm chặt lòng bàn tay, giọng nói của Bùi Tri Lễ dường như sắp vang lên trong phòng, anh đột ngột xoay người, chẳng hề quay đầu bỏ đi ngay.

Mà sau khi anh rời khỏi, Bùi Tri Lễ trầm lặng trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vào đông hình như luôn hiu quạnh như vậy, trong phòng bệnh ánh đèn sáng choang, bên ngoài cửa sổ trên vách tường rất cao là màn trời u ám mờ mịt, tựa như áp chế tư tưởng con người.

Có cảm giác không thở nổi.

“Liên quan gì đến chuyện A Hằng chứ.”

“Nó chẳng qua là một đứa ngốc chỉ biết đánh cờ thôi.”

*

Khi Nhan Hàm tan học về nhà, đúng lúc gặp phải trời mưa.

Cơn mưa trong mùa đông lạnh đến thấu xương. Nhan Hàm không mang ô, vẫn là Trần Thần cho cô mượn ô của mình. Thế là Nhan Hàm cầm ô đi về nhà.

Lúc về đến nhà, cánh cửa đối diện đóng chặt.

Nhan Hàm đương nhiên cho rằng anh không ở nhà.

Nhưng đợi đến bảy giờ hơn, Bùi Dĩ Hằng vẫn không gọi điện đến, thế là cô thử gọi qua, lại là âm nhắc nhở di động tắt máy.

Hết pin rồi?

Nhan Hàm nghĩ rằng bây giờ anh khẳng định bận rộn, không để ý nạp pin, vậy đợi thêm lát nữa.

Thế là cô nấu chút gì cho mình ăn, rồi cùng họp với nhóm Khưu Qua. Bận rộn xong thì đã mười giờ, Bùi Dĩ Hằng vẫn không gọi điện qua đây. Nhan Hàm nghĩ nghĩ, lại gọi cho anh một cú nữa.

Thế mà vẫn tắt máy.

Nhan Hàm cảm di động, càng nghĩ càng thấy không đúng. Lòng dạ cô hơi rối bời, thế là nhịn không được đứng lên.

Nhưng cô không biết mẹ anh nằm tại bệnh viện nào, không có cách trực tiếp đi tìm. Nếu không hỏi Trình Tân Nam và Cao Nghiêu thử xem? Nhưng lúc này Nhan Hàm mới nhớ ra, cô không có cách liên lạc với hai người này.

Cô nghĩ ngợi đi ra mở cửa nhà mình, chuẩn bị tới cửa đối diện.

Lỡ như Bùi Dĩ Hằng là một người rất truyền thống, anh thích viết lại cách liên lạc với bạn bè mình trên tờ giấy nhớ, rồi dán lên tủ lạnh thì sao.

Nhưng khi Nhan Hàm bấm mật mã khóa của nhà anh, tiếng “tạch” nhỏ vang lên, cô vừa đẩy cửa ra liền cảm thấy bất thường.

Bởi vì tại cửa rất ngột ngạt, là cảm giác sặc sụa bởi khói thuốc.

Phản ứng đầu tiên của cô là cháy rồi, nhưng sau đó phát hiện mùi này là mùi thuốc lá. Hơn nữa lúc này ánh sáng trên hành lang chiếu tới, cô loáng thoáng nhìn thấy làn khói lượn lờ đầy rẫy trong phòng khách, có cảm giác như mình đang ở ngôi chùa nào đó.

Cô không bật đèn mà đi tới trước mấy bước.

Cho đến khi cô thấy một điểm đỏ ở bên trong tấm màn đen, chột sáng chột tối.

Có một người ngồi trên tấm thảm, không thấy rõ bộ dạng, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ, nhưng Nhan Hàm vẫn kết luận, là Bùi Dĩ Hằng.

Cô không nghĩ tới anh không ở bệnh viện, lại bởi vì anh ở nhà.

Giờ phút này ánh mắt cô dần thích ứng với bóng tối trong phòng, có thể nhìn thấy giữa ngón tay anh kẹp theo một điếu thuốc, rất quen thuộc hút

một hơi.

Nhan Hàm hít sâu một hơi: “Sao anh lại ở nhà?”

Lúc này Bùi Dĩ Hằng nhắc lên mí mắt, hình như mới nhìn thấy cô, đợi sau khi suy tư một lúc, anh đập tàn thuốc trong cái gạt tàn trên bàn, thấp giọng nói: “Anh xin lỗi.”

Nhan Hàm vừa muốn bấm cái nút trên vách tường, đột nhiên giọng anh cực khẽ khàng thốt lên: “Đừng bật đèn.”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp, cũng không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc. Nhưng mùi thuốc lá cả phòng, hẳn là không ít.

“Em đi rót cốc nước cho anh.” May mà kết cấu hai căn hộ giống nhau, Nhan Hàm thỉnh thoảng buổi tối cũng sẽ thức dậy uống nước.

Thế nên cô mau chóng tìm được phòng bếp, còn lấy ra một chai nước khoáng trong tủ lạnh.

Cô vốn đang nghĩ mùa đông uống nước lạnh có thể không tốt lắm không. Nhưng nghĩ lại, bây giờ đoán chừng anh cũng cần kích thích một chút.

Thế là cô cầm lại chai nước, quả nhiên, Bùi Dĩ Hằng vặn nắp ra uống ngụm đầu tiên, hơi sặc một chút.

“Anh uống chậm chút, nước lạnh lắm.” Nhan Hàm tiện thể ngồi xuống bên cạnh anh, hai người đều ngồi trên thảm, dựa vào sofa phía sau.

Người bên cạnh ừ một tiếng, chậm rãi uống nước.

Sau một hồi, anh thấp giọng nói: “Trên người anh có phải rất khó ngủ không?”

“Cũng bình thường.” Giọng Nhan Hàm rất thoải mái, cô nói, “Dù sao cùng một mùi với phòng khách, không phân biệt được ai khó ngửi hơn ai.”

.....

Anh thấp giọng khẽ cười một chút.

Xung quanh tuy rằng vẫn là một mảnh tối om, nhưng bầu không khí không nặng nề ngột ngạt như ban này.

Nhan Hàm thoải mái cất tiếng: “Bệnh tình của mẹ anh sao rồi?”

Thực ra cô đã đoán được, mẹ anh chắc là không có chuyện gì. Bằng không anh khẳng định ở lại bệnh viện, mà không phải ở đây hút thuốc.

Quả nhiên, Bùi Dĩ Hằng nói: “Không có gì trở ngại, chỉ là lượng đường trong máu hơi thấp, buổi chiều suýt nữa ngất xỉu, thế nên dì giúp việc và tài xế trong nhà lập tức đưa bà đến bệnh viện.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhan Hàm nói xong, cô cúi đầu khẩy khẩy ngón tay mình.

Cô khẩy tới khẩy lui, lúc sắp khẩy ra miếng da đầu ngón tay, cô hỏi thẳng: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh trai anh đã trở về.” Bùi Dĩ Hằng nhìn chăm chăm vách tường đối diện, tại đó có một bức tranh, từ khi anh bắt đầu dọn vào, nó vẫn treo ở đó.

Bùi Tri Lễ đã trở lại?

Một câu không phải rất tốt sao sắp thốt ra đầu lưỡi của Nhan Hàm, trước khi mở miệng đã bị cô chặn lại.

Tối hôm đó anh gọi điện thoại cho Bùi Tri Lễ, cô tưởng rằng tình cảm anh em bọn họ tốt lắm.

Bùi Dĩ Hằng nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô không lên tiếng, anh vươn tay véo vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, quan hệ giữa anh và anh trai tốt lắm.”

Nhan Hàm thở phào nhẹ nhõm.

“Có điều đó là chuyện hồi trước.” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười.

Giọng anh không giống như mang thù hận sâu xa, lời này đối với anh tựa như có thể chấp nhận, không tính là gì.

Nhưng Nhan Hàm mau chóng từ mấy chữ đó hiểu được, anh không vui là bởi vì Bùi Tri Lễ.

Trong giọng nói Nhan Hàm lộ ra vẻ thận trọng: “Hai anh cãi nhau ư?”

“Cũng không phải cãi nhau, anh không phải là người biết cãi cọ, anh trai anh cũng vậy.” Bùi Dĩ Hằng hơi khựng lại, hình như suy nghĩ nên dùng cách nào để hình dung lần đó.

Nhan Hàm chẳng biết nên hỏi sao, ngược lại là Bùi Dĩ Hằng ngẩn ra một lúc rồi mới lên tiếng.

“Hồi nhỏ anh ở cùng ông nội trong đại viện, ông luôn chơi cờ với người trong đại viện, anh thì ở bên cạnh. Không giống như những đứa trẻ khác, anh rất say mê cờ vây. Bởi vì anh luôn đi theo bên người ông nội nhìn ông đánh cờ, thế nên ông thỉnh thoảng sẽ dạy anh. Nhưng ông vẫn cho rằng, anh sẽ như đứa trẻ khác, sau khi thích thú cờ vây một khoảng thời gian thì sẽ ném ra sau đầu.”

“Mãi đến khi anh lúc nào cũng vây quanh ông, ông nội rốt cuộc cảm thấy nên dạy anh chút gì đó.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, kể tiếp: “Anh bước trên con đường cờ vây như vậy đấy.”

“Hồi ông nội còn sống, ông luôn bảo lính gác lái xe đưa anh đến nơi đánh cờ vây. Sau đó anh bắt đầy lộ ra một vài thiên phú về cờ vây, người xung quanh đều tán thưởng tặng anh danh hiệu thần đồng.”

“Khi ấy trong mấy đứa nhỏ trong nhà, anh luôn là đứa trẻ nhận được nhiều sự chú ý nhất. Cho dù là tết nhất cũng được, hoặc là ngày lễ, khi mọi người tụ họp một chỗ, anh là đứa trẻ duy nhất ngồi bên cạnh ông nội.”

Nhan Hàm chậm rãi lắng nghe, trước mắt dường như xuất hiện đứa trẻ thiên tài im lặng lại có thiên phú kia.

Cô từng tìm kiếm mọi chuyện về anh, sáu tuổi học cờ, mười một tuổi nhận định cấp bậc, trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp trẻ nhất trong nước, hơn nữa vào năm mười sáu tuổi, lần đầu đạt giải quán quân cuộc thi toàn quốc.

Mà vào năm mười bảy tuổi, anh đánh bại danh tướng của ba nước Trung Nhật Hàn, lần đầu tiên giành được quán quân thế giới.

“Sau đó năm chín tuổi anh báỉ sư, trở thành nội đệ tử của sư phụ, anh dọn đến nhà sư phụ học cờ. Nhưng hồi ấy anh còn quá nhỏ, vừa bắt đầu luôn không thích ứng, thế nên mỗi ngày mẹ đều đến thăm anh. Sau khi anh tan học, sẽ luôn thấy bà đứng ở cửa nhà sư phụ đợi anh, nếu thỉnh thoảng được cho phép, bà sẽ đưa anh đến tiệm Burger gần nhà sư phụ, để thả lỏng một chút.”

Nhan Hàm chẳng biết tại sao, cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô: “Vậy nên đây là thời thơ ấu của anh trai anh, mỗi ngày anh ấy nhìn thấy ông nội mang anh theo rời khỏi nhà. Anh ấy ngóng trông chờ anh và ông trở về. Sau đó khi anh ấy học

tiểu học, mỗi ngày tan học về nhà anh ấy vĩnh viễn chỉ có đi giúp việc, bởi vì mẹ đang ở nhà sư phụ chờ anh.”

Nhan Hàm há mồm miệng, đột nhiên trong đầu nhớ tới Bùi Tri Lễ, người đàn ông luôn trông cười mở ôn hòa kia.

“Sau đó anh trở thành kỳ thủ chuyên nghiệp, vẫn là trẻ nhất, hoàn toàn không thể một mình tham gia thi đấu khắp nơi. Thế là mẹ từ bỏ công việc, chuyên tâm đi cùng anh. Anh trai thì bắt đầu cuộc sống nội trú của mình.”

“Nếu có em trai như vậy, có phải phiền toái lắm không. Bởi vì anh trai anh quá hiểu chuyện, anh ấy vĩnh viễn không oán trách, bố anh bận rộn công việc thường xuyên không ở nhà, người mẹ muốn dựa vào lại luôn ở cạnh đứa em trai còn nhỏ.”

“Anh ấy luôn là người anh trai rất tốt, ôn hòa khoan dung, vĩnh viễn nhường anh.”

Bùi Dĩ Hằng nhắm mắt, bàn tay kề sát huyết thái dương: “Nhưng từ trước đến giờ anh không nhận ra.”

“Những việc anh trai anh vứt bỏ vì anh, anh chưa bao giờ nhận ra.”

“Anh ấy bị ép buộc sống dưới hào quang của thiếu niên thiên tài Bùi Dĩ Hằng, anh ấy cần phải luôn nỗ lực, bởi vì em trai quá chói sáng, nếu anh trai ruột thịt quá tầm thường, có phải sẽ trông càng đáng thương hơn không.”

“A Hằng.” Khi Nhan Hàm gọi tên anh, cô bất giác rơi nước mắt.

“Càng nức cười chính là hồi mẹ anh bệnh nặng một trận, lúc phẫu thuật anh còn đang thi đấu, thậm chí vẫn còn tham gia tiệc mừng công. Cho đến khi anh thi đấu xong, vui vẻ trở về mới biết được bà đang nằm viện.

Anh trai anh vì chăm sóc mẹ đã bỏ thi mấy môn, khi đó anh ấy đang chuẩn bị xin đăng ký trường đại học nước ngoài.”

Khi anh vui vẻ cầm cốc trở về, trong lúc vào cửa đựng phải Bùi Tri Lễ rất mệt mỏi đã trông chừng tại bệnh viện mấy hôm rồi, có lẽ chính là khoảnh khắc đó, Bùi Tri Lễ không muốn nhận nữa.

Anh vung tay gạt cái cốc mà Bùi Dĩ Hằng định đưa qua xuống đất.

Mặt mày anh lộ ra vẻ phiền chán và mệt mỏi cực độ, anh nói với Bùi Dĩ Hằng, đủ rồi, thật sự đủ rồi.

Anh nói, bởi vì cờ vây anh phải liên tục sống dưới cái bóng của đứa em trai. Dù là lúc nào, chỉ cần nhắc tới hai đứa con trai của nhà họ Bùi, vĩnh viễn là A Hằng, còn anh chỉ là anh trai của A Hằng.

Mặc dù anh luôn học hành xuất sắc, thậm chí lúc thi đại học còn thi đậu trường đại học A, chuyện đó thì sao chứ.

Khi em trai của Bùi Tri Lễ mới mười lăm thì đã lấy được quán quân toàn quốc, mười bảy tuổi giành lấy quán quân thế giới.

Không chỉ có bố mẹ, ông nội cũng vậy, anh đã sùng bái ông nội từ bé, là một vị tướng quân chân chính. Nhưng trong mắt ông cụ, A Hằng đều quan trọng hơn bất cứ ai.

Bởi vì A Hằng còn nhỏ, chăm sóc A Hằng đã trở thành chuyện dĩ nhiên.

Nhưng ai có thể nghĩ đến Tri Lễ cũng từng là một đứa trẻ, là tuổi tác cần bố mẹ thương yêu.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ, nhìn anh trai mình gần như muốn trút giận nói ra hết, có lẽ những lời này đã giấu trong đáy lòng anh rất lâu rồi. Thế

nên khi nói ra miệng mới có thể thoải mái như vậy.

Nhan Hàm rốt cuộc không nhịn được, cô chậm rãi nhồm dậy, quỳ gối bên cạnh anh.

Vươn tay ôm lấy anh.

“Bi kịch lớn nhất của Bùi Tri Lễ, có phải có một đứa em trai gọi là Bùi Dĩ Hằng không.”

—

Lời tác giả:

Khi viết chương này, tôi đã suy nghĩ từ trước rồi, A Hằng là Tri Lễ là một đôi anh em thế nào. Quá phức tạp, nhưng cho dù là A Hằng hay Tri Lễ, đều không quá dễ dàng.

Đối với A Hằng, cậu ấy như anh trai mình đã nói vậy, là một đứa ngốc chỉ biết đánh cờ, tâm tư của cậu chỉ vây quanh cờ vây. Nhưng Tri Lễ thì sao, cậu ấy cũng ưu tú thông minh, nhưng Bùi Tri Lễ vốn cũng có thể chói sáng lại luôn sống dưới cái bóng của A Hằng. Cho đến khi lên đại học, mọi người không biết thân phận anh trai của Bùi Dĩ Hằng, Tri Lễ trở thành nam thần đại học được mọi người chú ý.

Haiz, tôi muốn nói nhiều lắm, nhưng rất phức tạp. Tôi chỉ muốn nói, A Hằng và Tri Lễ đều tốt lắm.

Tôi không buông tay ai cả!!!!!!

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Toàn thân Nhan Hàm run rẩy, đáy lòng cô có cảm giác nói không nên lời, rốt cuộc là ở trong tâm trạng tuyệt vọng thế nào, Bùi Dĩ Hằng mới có thể nói ra như vậy.

Anh hoàn toàn phủ nhận giá trị làm em trai của mình, anh vạch ra nhận định mọi thứ đều là lỗi của anh ở đáy lòng.

Nhưng thật sự là anh sai ư?

Anh trông chừng chặc điềm tĩnh hơn bạn cùng lứa, nhưng loại chừng chặc điềm tĩnh này, thậm chí toàn bộ thiên phú của anh, anh đều chuyên tâm dành cho cờ vây.

Anh không cố ý.

Nhan Hàm ôm chặt lấy anh, thấp giọng nói: “Không phải, tuyệt đối không phải.”

Người trong lòng cô dường như cảm giác được toàn thân cô đang run rẩy, anh vươn tay ôm lấy cô, bàn tay anh khẽ khàng vuốt ve bờ lưng cô, từng chút từng chút một, giọng nói dịu dàng cất lên: “Em đừng sợ, đừng sợ.”

Nhan Hàm cố gắng kiềm chế bản thân, cô nói: “A Hằng, tuy rằng em không biết trong lòng đàn anh Bùi rốt cuộc suy nghĩ thế nào, nhưng trong

chuyện này, anh không làm sai gì hết, anh cũng là người vô tội.”

Nhan Hàm hít sâu một hơi, giọng nói càng kiên định hơn: “Khi ấy anh cũng còn nhỏ, nếu đàn anh Bùi không nói ra lời trong lòng với anh, anh làm sao hiểu được chứ.”

“Dù sao, anh là một tên ngốc ngay cả bếp gas cũng không biết bật lên thế nào.”

Nói xong câu này, hai người không hẹn cùng nhoẻn miệng cười.

Không khí nặng nề dường như sắp đông đặc, cuối cùng tan ra một chút.

Bùi Dĩ Hằng hơi buông cô ra, hai người cách nhau một khoảng, Nhan Hàm không thấy được sắc mặt anh, chỉ có đôi mắt anh đặc biệt chói sáng trong bóng đêm.

Anh xoa nhẹ huyệt thái dương, anh thường xuyên nhức đầu, có lẽ như lời bác sĩ dùng não quá độ là thật.

Sau khi day xong, anh dễ chịu một chút rồi mới chậm rãi cất tiếng: “Thực ra mãi đến khi anh trai anh bùng phát, anh mới hiểu được ý nghĩ trong lòng anh ấy, nhưng càng như vậy, anh mới phát hiện mình thực sự đã lơ là người bên cạnh. Nhiều năm như vậy, anh chưa từng dẫn đo tới cảm tưởng của anh ấy, cho đến khi anh ấy bùng phát, anh mới nhận ra giữa bọn anh lại có vấn đề lớn như vậy.”

“Vậy nên anh không nhận được hỏi bản thân mình, cờ vây là tất cả của anh sao?”

“Bởi vì cờ vây, anh xem nhẹ cảm nhận của người bên cạnh. Nếu anh quan tâm tới anh trai, anh ấy có phải sẽ không trải qua vất vả nhiều năm

như vậy chẳng? Cờ vây trở thành mọi thứ trong cuộc sống của anh, nhưng đây có phải là cuộc sống mà anh thật sự mong muốn không?”

Không phải nói lòng tin sụp đổ, mà là vào khoảnh khắc Bùi Tri Lễ bùng phát, Bùi Dĩ Hằng bắt đầu suy ngẫm về bản thân.

Cờ vây khiến anh cảm thấy vui vẻ, nhưng lại mang đến vất vả cho anh trai anh. Anh thậm chí suy nghĩ, nếu anh không học cờ, không cần đến sống tại nhà sư phụ, mẹ hẳn là có thể ở nhà cùng anh và anh trai. Nếu anh không trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp, mẹ không cần trông nom anh mà phải bận ba khắp nơi, anh trai cũng không đến nỗi còn nhỏ đã rời nhà đi học nội trú.

Thậm chí là, nếu anh không phải quán quân thế giới, anh trai sẽ không sống dưới cái bóng của anh.

Những ý nghĩ này tựa như dây leo, một khi nảy sinh trong đầu óc, chúng nhan chóng sinh trưởng, cho đến khi kéo anh trở thành một người cực đoan.

Nhan Hàm rốt cuộc hiểu được, tại sao anh lại từ bỏ thân phận tuyển thủ chuyên nghiệp, trở thành một chàng sinh viên bình thường, có lẽ anh muốn nhận thức cuộc sống của người bình thường.

Nhưng Nhan Hàm thật sự đau lòng, bởi vì mọi chuyện quả thật không phải là lỗi của anh.

Cô nhỏ giọng nói: “Nhưng người bình thường cũng sẽ phạm sai lầm mà, huống hồ những chuyện này cũng không phải bởi vì anh. A Hằng, anh đừng gách vác mọi thứ trên người mình.”

“Có lẽ đàn anh Bùi thật sự hy vọng bố mẹ các anh có thể thấy được sự nỗ lực của anh ấy, sự xuất sắc của anh ấy. Còn có sự trả giá của anh ấy,

không thể chỉ vì anh ấy là anh trai, mà đem sự săn sóc của anh ấy đối với anh coi như là chuyện theo lý phải làm.”

Nhan Hàm nhìn anh, nghiêm túc nói: “Sau đó chắc là hai anh chưa từng nói chuyện đàng hoàng với nhau phải không, em cảm thấy hai người cần phải nói chuyện.”

Đối với chuyện giữa hai người họ, đừng nói bọn họ cứ luôn trốn tránh, ngay cả bố mẹ cũng cho rằng bọn họ là anh em, sớm muộn cũng sẽ ổn thôi.

Bọn họ đều muốn để thời gian mài phẳng mọi thứ.

Nhưng có một số khe rãnh, chỉ dựa vào thời gian cũng vô dụng.

Dù sao nó đã lớn lên, trải qua lâu lắm rồi, thời gian cũng sẽ không làm nó biến mất, nếu không chủ động cởi bỏ khúc mắc, ngược lại sẽ càng ngày càng sâu.

“Nhan Nhan.” Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô, khựng một chút, rồi vươn tay vuốt má cô, “Cảm ơn em.”

“Giữa chúng ta cảm ơn gì chứ.” Nhan Hàm trở nên hơi ngượng ngùng.

Cô nghĩ ngợi, rồi nhẹ giọng nói: “Em hy vọng anh cân nhắc lại chuyện cờ vây, dù sao đó cũng là thứ anh thích lâu như vậy. Đương nhiên, em không phải vì lời người khác mà nói thế, em cảm thấy anh nên ở tại trường đấu cờ vây, bởi vì đó là nơi anh tỏa sáng.”

Là loại tỏa sáng chói lóa, không ai có thể bỏ qua được.

“Hôm nay bởi vì thấy được những lời bình luận trên mạng phê bình anh, nên em mới muốn dỗ dành anh phải không?” Bùi Dĩ Hằng thông minh bao nhiêu, thoáng cái đoán được ngay.

Nói thật, khi anh đi xuống gặp Nhan Hàm thì còn chưa biết rõ là chuyện gì, sau đó lại đến bệnh viện.

Nhưng tình hình thi đấu của cúp Hàn Tâm năm nay, thực ra anh biết hết. Đội thi đấu của Trung Quốc trước mắt chỉ còn lại Tiết Phi cùng một vị tuyển thủ bát đẳng.

Nói thật, cuộc thi càng về sau quả thật sẽ rất khó.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay véo má cô, làn da Nhan Hàm rất tốt, mịn màng lại trơn mềm, anh luôn không nhịn được muốn véo một cái.

Anh thấp giọng nói: “Em không cần để ý tới những lời phê bình trên mạng, đây cũng là hậu quả mà tuyển thủ chuyên nghiệp phải chấp nhận. Anh đã quen rồi.”

Nhan Hàm thở một hơi thật dài.

“Em làm nửa còn lại của tuyển thủ chuyên nghiệp, cũng nên học cho quen đi.” Giọng chàng trai hàm chứa chút dí dỏm.

Nhan Hàm hé miệng mỉm cười, khiến tâm tình thoải mái không ít. Thế là cô vỗ vai anh: “Tối giờ anh vẫn chưa ăn cơm phải không, anh đi tắm trước đi, em nấu cơm cho anh.”

Vì thế cô đứng dậy, bấm nút ngọn đèn trên vách tường.

Khoảnh khắc ngọn đèn sáng lên, ánh mắt cô khép hờ, dường như có phần không thích ứng với ánh đèn sáng trưng như vậy.

Kết quả lúc cô nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy cần cổ hơi ngứa, đợi khi mở mắt ra, Bùi Dĩ Hằng vui đùa cọ cọ lên cổ cô.

“Em đợi anh tắm xong, được không?”

Nhan Hàm cắn chặt cánh môi, câu nói “anh là con nít à?” làm thế nào cũng không thốt ra được, bởi vì Bùi Dĩ Hằng thế này khiến cô căn bản chẳng thể nói ra lời từ chối.

Thế là anh mang theo người đầy mùi thuốc lá đi tắm rửa, lúc này Nhan Hàm mới nhìn qua gạt tàn nằm trên bàn trà.

Rất nhiều tàn thuốc.

Cô đổ tàn thuốc vào thùng rác trong phòng bếp, lại mở ra một cửa sổ cho thoáng khí, khỏi nói mùi thuốc lá trong phòng rất nồng nặc.

Sau khi Bùi Dĩ Hằng tắm xong, thay quần áo đi ra, Nhan Hàm nhìn thấy chàng trai đầy khoan khoái, tâm tình của cô vui vẻ theo.

Nếu muốn ăn cơm, đương nhiên phải tới nhà Nhan Hàm.

Kết quả hai người vừa đóng cửa nhà Bùi Dĩ Hằng, đi được hai bước, chuẩn bị đến nhà Nhan Hàm.

Không nghĩ tới vào lúc này thang máy vang lên tiếng ding.

Có người dừng lại ở tầng này.

Bởi vì tầng này chỉ có hai căn hộ của bọn họ, thế là hai người không hẹn cùng nhau nhìn qua.

Cả hai trông thấy có hai người từ trong thang máy đi tới, một nam một nữ, cô gái tóc ngắn vóc dáng rất cao gầy, mặc áo khoác trắng đen đan xen nhau, bên hông buộc thắt lưng, quả nhiên lộ ra vòng eo thon nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, không nghĩ tới Giản Cận Huyền lại đến.

Về phần người đàn ông tóc ngắn mặc áo khoác màu cà phê nhạt, lúc này trên khuôn mặt ôn hòa của anh đượm chút hờn giận. Nhan Hàm cũng

lộ ra biểu cảm giật mình, bởi vì cô không nhận được điện thoại nói rằng Nhan Chi Nhuận sẽ đến hôm nay.

Về phần Giản Cận Huyền và Nhan Chi Nhuận thấy hai người họ ở hành lang, cả hai đều giật mình cũng không ít hơn bọn họ.

Giản Cận Huyền liếc nhìn Nhan Chi Nhuận một cái, tay kéo cầm trong tay, cô hơi cất cao giọng nói: “A Hằng, qua đây giúp em kéo va ly đi.”

Giờ phút này Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, sắc mặt không còn hờn giận như trước, ngược lại nhìn về Giản Cận Huyền.

Rốt cuộc anh phát ra tiếng cười nhẹ.

Giản Cận Huyền phát cáu, cô tức giận nói: “Anh cười cái gì?”

Nhan Chi Nhuận thản nhiên nhìn cô, thấp giọng nói: “Trông thấy tiểu bảo bối của tôi, vui mừng thôi.”

Thế là anh ngẩng đầu lần nữa nhìn sang Nhan Hàm, vẫy tay cười: “Bảo bối, anh tới rồi.”

Toàn thân Nhan Hàm đều cứng lại, có cảm giác khó chịu từ đáy lòng dâng lên, là loại cảm giác sến súa khó chịu. Cô thề, Nhan Chi Nhuận từ trước tới giờ chưa từng dùng loại giọng điệu này gọi cô.

Thấy hai người kia chẳng hề động đậy, Giản Cận Huyền đi thẳng tới, khoát lấy cánh tay Bùi Dĩ Hằng: “A Hằng, em đói bụng, chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

Bùi Dĩ Hằng không nhúc nhích, Giản Cận Huyền gần như nghiến răng kề sát lỗ tai anh thấp giọng nói: “Còn, không, mở, cửa.”

Bùi Dĩ Hằng bất đắc dĩ, anh nhìn thoáng qua Nhan Hàm, sau khi cô khẽ gật đầu, anh bấm mật mã, mở cửa lần nữa rồi đóng lại.

Về phần Nhan Chi Nhuận bên này cũng vậy, anh đi tới nhẹ nhàng đặt cánh tay trên vai Nhan Hàm, cầm hết về phía khóa mật mã: “Được rồi, bấm mật mã đi.”

Vì thế bốn người tự quay về chỗ mình.

Giản Cận Huyền vừa vào cửa, ném va ly tại cạnh cửa, cô cởi giày ra, cũng chẳng hỏi dép lê, trực tiếp đến mép sofa, co người ngồi xuống. Cô mặt không biểu cảm nhìn Bùi Dĩ Hằng nói: “Chị đói bụng.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn sắc mặt cô, vẫn hỏi: “Sao chị lại qua đây?”

“Còn không phải vì vị đại sư huynh của cậu cứ lải nhải hoài sao, sợ cậu bị dân mạng mắng đến nổi sau này không bao giờ đánh cờ nữa, bảo chị mau chóng qua đây xem thử. Hơn nữa, anh ấy còn nói, chuyện cúp Hàn Tâm là vấn đề kỳ thủ tại trận đấu, chẳng liên quan tới cậu.”

Giản Cận Huyền nói xong, còn bổ sung: “Đâu chỉ vậy, lát nữa chị còn phải tới phi trường.”

Anh là nội đệ tử nhỏ nhất của sư phụ, sư phụ anh cả đời chỉ thu nhận ba đệ tử, đại sư huynh Tống Minh Hà cửu đẳng, sư tỷ Giản Cận Huyền bát đẳng, còn có anh.

Hồi đại sư huynh còn trẻ, cũng từng đoạt được giải quán quân thế giới.

Chỉ tiếc hiện giờ tuổi càng lớn, dần dần rời khỏi hàng ngũ kỳ thủ chuyên nghiệp.

Thế nên anh rất quan tâm đến Bùi Dĩ Hằng, lúc biết được Bùi Dĩ Hằng dự định học đại học, anh tận tình thuyết phục khuyên bảo.

Giản Cận Huyền nhìn anh: “Cậu không sao chứ?”

“Chị quen người bạn này?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Giản Cận Huyền vừa hất cằm, hơi cao ngạo nói: “Cô gái kia gọi là Nhan Hàm phải không, là đàn chị của cậu ấy. Hai người ngay cả họ cũng giống nhau, anh ta còn muốn gạt chị, tưởng chị sẽ hiểu lầm quan hệ của bọn họ, ngu ngốc.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Rốt cuộc anh cất tiếng: “Vậy chị cảm thấy anh ta sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta sao?”

Giản Cận Huyền: “...”

Được rồi, ban này cô biểu diễn làm ra vẻ, đoán chừng cũng uống phí.

Giản Cận Huyền nói: “Chị đói bụng, thật sự đói bụng.”

“Gọi đồ ăn bên ngoài cho chị nhé?” Bùi Dĩ Hằng định sau khi cô ăn xong thì sẽ đi, vì thế hỏi vậy.

Giản Cận Huyền không muốn, cô nói: “Chị không muốn ăn đồ bên ngoài.”

“Tôi nấu mì ăn liền chị muốn ăn không?” Bùi Dĩ Hằng chỉ biết nấu một thứ.

Giản Cận Huyền bĩu môi, vẫn gật đầu: “Vậy nấu mì đi.”

Nhưng khi Bùi Dĩ Hằng xoay người, anh nhìn qua Giản Cận Huyền, hỏi: “Người ban này, chính là cái người hồi trước bảo chị ôm tôi khóc sao?”

“Gì hả.” Giản Cận Huyền suýt nữa nhảy dựng lên, cô phủ nhận nói, “Chuyện hồi nào thế, sao chị không biết nhỉ.”

Bùi Dĩ Hằng lại nhìn cô một cái, trong con ngươi lộ ra nụ cười khê khàng, anh lại vươn tay vỗ ngực mình một cái: “Chính là cái người kia, chị đã khóc nói, A Hằng tim chị đau quá...”

Giản Cận Huyền làm sao không nhớ ra, có lẽ đó là lần duy nhất cô khóc thê thảm đến vậy.

Ngay cả khi thua trận đấu, cô cũng không khóc như thế.

Nhưng lúc này Bùi Dĩ Hằng lại không nể mặt mà nhắc tới, huống hồ còn là chuyện hồi trung học, cô thẹn quá hóa giận nói: “Không phải, không phải, chị đã quên sạch rồi.”

Bùi Dĩ Hằng xoay người đến phòng bếp, thực ra ban nãy nghịch ngợm chút như thế, đã là chuyện hiếm thấy của anh rồi.

Về phần trong căn hộ của Nhan Hàm, cô đứng tại phòng bếp, quay đầu liếc nhìn người đằng sau: “Anh, anh biết chị kia hả?”

“Biết.” Sắc mặt của Nhan Chi Nhuận vẫn không coi là rất tốt.

Nhan Hàm cũng đang tự nấu mì cho Nhan Chi Nhuận, dù sao sắp xong rồi. Cơ mà cô không phải nấu mì ăn liền, mà là mì thịt sợi.

Cô nghĩ ngợi, rồi nói: “Thế em mời chị kia sang ăn cơm, anh không ngại chứ.”

“Tại sao em muốn mời cô ấy?”

Nhan Hàm nghĩ nghĩ, kể lại chuyện lần trước Giản Cận Huyền giúp cô tại nhà hàng. Nhan Chi Nhuận không nghĩ tới chuyện xem mắt của Nhan Hàm lại có liên quan tới Giản Cận Huyền.

Người phụ nữ này...

Đáy lòng anh thở dài một hơi, quả nhiên vẫn giống như trước, thích bênh vực kẻ yếu.

“Hai người từng yêu đương à?” Nhan Hàm đầy hứng thú hỏi.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Nhan Chi Nhuận thất thố như vậy ở trước mặt một người phụ nữ.

Nhan Chi Nhuận day mi tâm, không ngờ lòng hiếu kỳ của Nhan Hàm lại nhiều thế. Anh nhìn thoáng qua bếp gas đối diện, giọng rất thấp nói: “Nấu mì của em đi.”

“Anh trông chừng giúp em đi, em đi mời người ta trước.” Nhan Chi Nhuận còn chưa đồng ý, Nhan Hàm đã cười nói.

Thế là cô sang nhà bên cạnh bấm chuông cửa, lần này là Giản Cận Huyền mở cửa, cô hơi bất ngờ nhìn thấy Nhan Hàm, hỏi: “Em tìm A Hằng hả?”

“Em nấu mì ở nhà, chị có muốn qua ăn không?”

Giản Cận Huyền không nghĩ tới Nhan Hàm sang đây mời cô, cô lập tức cười nói: “Sao chị lại không biết ngược chứ, A Hằng đã nấu cho chị rồi.”

“Hình như không bật gas lên được.” Đột nhiên Bùi Dĩ Hằng từ phòng bếp đi ra.

Thế là Giản Cận Huyền và Nhan Hàm đều đi tới phòng bếp, Nhan Hàm thử giúp bật lên, ai ngờ vẫn không được.

Vẫn là Giản Cận Huyền nghi ngờ nói: “A Hằng, cậu không quên trả phí gas chứ?”

Bùi Dĩ Hằng nghĩ lại, trầm ngâm nói: “Gas phải trả mỗi tháng sao?”

Anh tưởng một năm đóng một lần.

Nhan Hàm không nhịn được bật cười, Giản Cận Huyền trừng mắt nhìn anh, quả thực không biết nói gì cho phải. Vẫn là Nhan Hàm lên tiếng: “Nếu chị thấy không tiện, đợi em nấu xong rồi thì bưng qua đây cho chị nhé.”

“Không cần, có gì không tiện chứ, con người chị rất thẳng thắn vô tư.” Giản Cận Huyền như là cố ý làm sáng tỏ bản thân.

Cô sẽ không bởi vì Nhan Chi Nhuận mà có gì không tiện, bởi vì đối với cô, anh chỉ là người xa lạ mà thôi.

Thế là hai người đi theo Nhan Hàm về nhà cô.

Nhan Chi Nhuận và Bùi Dĩ Hằng là lần đầu gặp mặt, Nhan Hàm lập tức giới thiệu: “Đây là anh trai em, Nhan Chi Nhuận.”

Sau đó cô nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, âm thanh chẳng hề do dự: “Anh, đây là bạn trai em, Bùi Dĩ Hằng.”

Tuy rằng đã đại khái đoán được quan hệ giữa Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng, nhưng khi nghe được Nhan Chi Nhuận vẫn khẽ nhướn đôi lông mày rậm. Sau đó anh tao nhã vươn tay ra, giọng rất ôn hòa nói: “Chào cậu, tôi là Nhan Chi Nhuận.”

Lúc hai người đàn ông bắt tay, Nhan Chi Nhuận đột nhiên thấp giọng nói: “Tôi hy vọng hai đứa có thể ở cùng hòa hợp, đương nhiên tôi tin cậu Bùi nhân phẩm của cậu nhất định rất tốt, sẽ không giống như một số người, nảy sinh hành vi bội tình bạc nghĩa.”

Một câu dài không tính là mĩa mai, Bùi Dĩ Hằng ngược lại chẳng có cảm giác gì.

Giản Cận Huyền bên cạnh trái lại cảm thấy người này nói cạnh nói khóe đầy mà.

Thế là cô chẳng khách khí hỏi: “Anh nói ai hả?”

Nhan Chi Nhuận vốn chờ cô hỏi câu này, giờ phút này anh mỉm cười, nhìn về phía cô, không chút do dự nói: “Đáng lẽ tôi cũng không muốn nói ra quá rõ ràng, muốn để lại thể diện cho hai bên. Nếu đã vậy, thế thì tôi sẽ nói thẳng.”

“Tôi quả thật nói tới cô Giản đấy.”

“Chính là cô, bội tình bạc nghĩa với tôi.”

—

Lời tác giả:

Sử tử: gặp lại bạn trai trước làm sao đây?

Anh trai: à, bạn gái trước ở trước mặt tôi giả vờ có niềm vui mới, nhưng cô ấy tưởng rằng tôi không biết “niềm vui mới” này thực tế chỉ là sự dẽ của cô ấy thôi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Câu cuối cùng nói năng mạnh mẽ, nhưng dường như xen lẫn mấy phần hờn giận không cam chịu.

Lúc này đáy lòng Nhan Hàm mới hiểu được, tại sao Nhan Minh Chân sắp đặt nhiều cô gái con nhà quyền quý như vậy, đều vẫn không dả động tới ý chí sắt đá của Nhan Chi Nhuận.

Hồi trước bởi vì anh không thể hiện chút hứng thú nào đối với phụ nữ.

Thế nên Nhan Minh Chân hết sức hoang mang, lại bắt đầu đề phòng nghiêm ngặt đàn ông bên cạnh anh.

Hiện tại Nhan Hàm cảm thấy, cô của mình có thể yên tâm rồi.

Ít nhất anh trai cô vẫn từng có gút mắt với một cô gái.

Nhan Hàm tò mò nhìn Giản Cận Huyền, lại quay đầu quan sát anh mình, sắc mặt hiếu kỳ từ lâu đã không thể che giấu được nữa.

Ngược lại Nhan Chi Nhuận liếc xéo cô một cái: “Không phải em muốn nấu mì à? Còn không mau đi.”

“Ờ.” Đáy lòng Nhan Hàm nhin cười, gần như đi một bước thì quay đầu lại ba lần.

Cũng may Bùi Dĩ Hằng đi theo cô đến phòng bếp, giờ phút này hai người đứng trong phòng khách hiển nhiên vẫn đang giằng co, đặc biệt là Giản Cận Huyền, hận không thể nâng cằm cao hơn đỉnh đầu Nhan Chi Nhuận.

Nhan Hàm nhỏ giọng hỏi han: “Sư tỷ anh cùng anh trai em thế mà là quan hệ người yêu trước à?”

“Em không biết ư?” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười hỏi ngược lại.

Nhan Hàm sững sốt, nhìn sang anh: “Anh cũng biết?”

Dù sao lắng nghe giọng điệu của anh, quả thật trông như là biết nội tình.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Hồi trước anh từng thấy dáng vẻ thất tình của chị ấy, nhưng không biết người kia là anh trai em.”

“Chị ấy khóc với anh hả?” Nhan Hàm hạ giọng nói.

Nếu là vậy, xem ra hai người họ chia tay không tính là thoải mái.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Không phải đặc biệt khóc lóc kể lể với anh, chỉ là hồi ấy bọn anh đều sống tại nhà sư phụ, anh tình cờ thấy được.”

Anh và Giản Cận Huyền đều là nội đệ tử của Giang Bất Phàm cửu đẳng, Giang Bất Phàm cửu đẳng là người đầu tiên trong nước đoạt giải quán quân thế giới, hồi đó làng cờ Nhật Hàn hưng thịnh, Trung Quốc bởi vì điều kiện kinh tế không tốt, người học cờ vốn đã ít, mà người chuyên tâm vào cờ vậy lại ít hơn.

Cho đến khi Giang Bất Phàm đứng ra thi đấu giành lấy quán quân thế giới đầu tiên, lúc này mới khiến người trong nước chú ý tới môn thể thao đánh cờ cổ xưa này lần nữa.

Giản Cận Huyền cũng sống tại nhà Giang Bất Phàm từ nhỏ đến khi trưởng thành.

Có điều bởi vì mẹ cô là chị em ruột của vợ Giang Bất Phàm, bố mẹ cô công việc bẽ bộn, chỉ có thể gửi nuôi cô tại nhà họ Giang. Giang Bất Phàm quen biết rất nhiều kỳ thủ chuyên nghiệp, mỗi ngày luôn có người đến nhà đánh cờ, khi đó Giản Cận Huyền xem như mưa dầm thấm đất, thế là bắt đầu học cờ.

Thực ra lúc trước khi Giang Bất Phàm thu nhận Bùi Dĩ Hằng, điều này gây ra không ít tranh luận tại làng cờ trong nước.

Ở làng cờ trong nước, báı sư là chuyện thông thường, nhưng trở thành nội đệ tử lại rất hiếm thấy. Huống hồ gia thế của Bùi Dĩ Hằng không tính là bí mật gì, ông nội anh là nhân vật lớn thế nào, bố mẹ anh là ai, thực ra mọi người đều biết sơ qua.

Bởi vậy khi Bùi Dĩ Hằng vừa mới báı sư, còn có người từng nói, Giang Bất Phàm khẳng định thu một khoản tiền báı sư rất lớn từ nhà họ Bùi.

Có lẽ Giang Bất Phàm chỉ vì nịnh bợ ông cụ nhà họ Bùi.

Dù sao đều là phỏng đoán.

Nhan Hàm không nghĩ tới, còn có chuyện như vậy.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Sư phụ đã thu nhận ba người, nhưng thầy chưa bao giờ lấy một phân tiền nào từ trên người đệ tử. Ngay cả vào dịp lễ tết, mẹ anh muốn tặng chút quà, thầy cũng không nhận.”

Tính tình Giang Bất Phàm phóng khoáng hướng ngoại, không ngại mà nói thẳng với Trình Di, ông nói thẳng thừng, bên ngoài vốn đã nói ông nhận

tiền mới thu nhận Bùi Dĩ Hằng, nếu ông thật sự nhận thứ gì đó từ nhà họ Bùi, vậy không phải bị buộc tội rồi à.

Trình Di hết cách, đành bảo Bùi Khắc Minh mang rượu tới cửa uống cùng Giang Bất Phàm.

Vị sư phụ này, ngoại trừ cờ vây thì thích uống rượu.

Nhan Hàm càng nghe càng thấy hưng phấn, cô hơi kích động nói: “A Hằng, anh có cảm thấy sư phụ anh giống như phong lưu nhã sĩ thời cổ đại không?”

Trong đầu Bùi Dĩ Hằng hiện lên dáng vẻ ông cụ mập mạp.

Sau đó anh nhìn Nhan Hàm trước mặt, rõ ràng cô đã tự suy diễn.

Nhưng Nhan Hàm vẫn hăng hái nghĩ ngợi, nói: “Lúc trước em giúp Ngải Nhã Nhã nhận lớp kèm cặp, cậu ấy tặng rượu địa phương cho em. Ông nội cậu ấy ủ rượu ngon lắm, em cũng liền thử ủ một chút. Như vậy, còn có thể mời thầy anh nếm thử đấy.”

Nhan Hàm quả thật nghĩ ngợi miên man, cảm giác phong lưu nhã sĩ thời Ngụy Tấn, mặc trường bào tựa thần tiên phóng khoáng, quả thực không thể nào tan đi được.

“Em đó.” Bùi Dĩ Hằng thật sự không đành lòng đâm thủng ảo tưởng của cô lúc này.

Quên đi, cô vui, mặc cô nghĩ ngợi cái gì.

Nhan Hàm vui vẻ bắt đầu nấu mì, chưa đến một lúc, còn xắt một đĩa thịt bò luộc lớn cho bọn họ.

Bởi vì đang ở nhà Nhan Hàm, thế nên dù là Giản Cận Huyền hay Nhan Chi Nhuận, coi như đã hết sức khắc chế. Cho đến khi hai người ngồi

xuống trước bàn, Giản Cận Huyền chọn chỗ ngồi cách xa Nhan Chi Nhuận nhất.

Lúc Nhan Hàm bưng đĩa thịt bò luộc ra, cô nghĩ nghĩ, vẫn đặt ở chính giữa.

Chẳng qua cách gần Nhan Chi Nhuận một chút, cánh tay anh lại dài, chiếc đĩa dễ dàng gấp lấy. Giản Cận Huyền cười lạnh một tiếng, chẳng phải một đĩa thịt bò thôi à, cô, không, ăn.

Nhưng khi cô gấp mì lên ăn từ từ, Nhan Chi Nhuận gấp một miếng thịt bò, còn nhúng vào đĩa gia vị bên cạnh, trong nháy mắt miếng thịt bò được nhuộm một lớp màu đỏ lóng lánh.

Đĩa nước chấm gia vị này là do Nhan Hàm pha chế, dầu ớt là mấy hôm trước Khưu Qua tặng cho.

Cô quay video sẽ không đặc biệt quảng cáo, nhưng Khưu Qua sẽ đặt một số thứ trên bàn, đương nhiên sẽ có fan hỏi tới.

Dầu ớt này, Nhan Hàm đã nếm thử quả thật ăn ngon lắm.

Giản Cận Huyền vốn là người thích ăn cay, mì thịt sợi Nhan Hàm nấu quả thật ăn rất ngon, nhưng nếu cô cũng có thể ăn thêm thịt bò thì tốt rồi.

Đáy lòng cô lại mắng chửi Nhan Chi Nhuận một câu.

“Nếu không em xắt thêm một đĩa thịt bò cho chị Giản nhé.” Nhan Hàm thấy cô thỉnh thoảng lặng lẽ ngẩng đầu, đáng vẻ nhìn đĩa thịt bò kia, thế là cô mau chóng nói.

Giản Cận Huyền biết làm ra vẻ, lúc này nghiêm mặt nói: “Không cần, không cần, chị thấy mì ăn cũng rất ngon rồi.”

“Không có gì, dù sao trong nhà em có rất nhiều thịt bò luộc.” Nhan Hàm lập tức tỏ vẻ không phiền toái.

Không ngờ, Nhan Chi Nhuận ngẩng đầu, lạnh lùng thốt ra một tiếng: “Chiều cô ấy quá rồi.”

Căn phòng tĩnh lặng, Giản Cận Huyền ngẩng đầu, hung hăng nhìn anh chăm chăm. Nhan Hàm mau chóng nháy mắt với Bùi Dĩ Hằng, rồi quay đầu nói với Nhan Chi Nhuận: “Anh à, người ta là con gái mà.”

Lúc Giản Cận Huyền tức giận, đặc biệt dễ dàng tức giận đến đỏ mặt. Lúc này sắc mặt cô càng ngày càng đỏ, Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua, đáy lòng thở dài một hơi.

Mẹ nó anh lại phát thần kinh gì đây.

“Bưng đĩa này cho cô ấy đi, xắt thêm một đĩa nữa lãng phí bao nhiêu.” Nhan Chi Nhuận nói.

.....

Nhan Hàm gần như có thể nghe được trong bầu không khí tĩnh lặng có một đàn quạ đen kêu quang quác bay qua đỉnh đầu cô. Anh à, anh chính là một người đàn ông vừa ra tay liền mua lấy một lâu đài mười mấy triệu, có thể xin anh đừng keo kiệt với một đĩa thịt bò không.

Nhưng vì ở trước mặt Giản Cận Huyền, cô giúp anh mình giữ lấy hình tượng người anh vĩ đại.

Nhan Hàm rất nghe lời, mau chóng bưng đĩa thịt bò tới trước mặt Giản Cận Huyền.

Giản Cận Huyền hít sâu một hơi, cảm giác như là muốn cao ngạo từ chối, Nhan Hàm lập tức nói: “Chị Giản, anh em nhận thua rồi.”

Nhan Chi Nhuận: “...”

Tính nết của Giản Cận Huyền, ba chữ không chịu thua quả thật xuyên suốt. Cô vốn chẳng cần đĩa thịt bò đã bị anh ném thử, nhưng nghĩ đến anh quả thật chịu thua rồi, thế là cô hơi gật đầu, mỉm cười nhận lấy đĩa thịt bò này.

Trận tu la này, Nhan Hàm thật chẳng muốn dính vào.

Thế là cô kiểm soát vào phòng bếp, khi Bùi Dĩ Hằng đi theo qua, anh trông thấy cô vỗ nhẹ lồng ngực mình, thấp giọng cảm khái: “Hóa ra mình còn có tài đối phó với phụ nữ như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, một lát sau, lông mày và đuôi mắt anh khẽ nhướn lên.

“Vậy khi nào thì em cũng có tài đối phó với anh hả?”

Nhan Hàm mang về mặt lơ ngơ quay đầu, một lát sau hai má chột ửng đỏ.

*

Hôm sau, Bùi Dĩ Hằng đi học như thường, chỉ là anh cứ nhìn chăm chăm di động, cũng không biết đang chờ mong cái gì.

Có lẽ, như lời Nhan Hàm đã nói, anh đừng mãi chờ anh trai.

Lần này, anh phải đi tìm Bùi Tri Lễ.

Thế là sau khi tan học, anh về thẳng nhà, lúc vừa về tới, chú Trương tài xế nhìn thấy anh còn rất kinh ngạc, luôn miệng hỏi sao không gọi mình đi đón chứ.

“Anh cháu có ở nhà không?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Chú Trương thấp giọng nói: “Đang ở nhà, đêm qua cậu ấy ở bệnh viện cho đến khi y tá người ta đuổi đi mới về. Cả ngày nay cũng chưa ra ngoài.”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, nói tiếng cảm ơn, đi thẳng lên lầu.

Phòng của hai người họ đều ở lầu ba, khi anh chậm rãi bước tới cửa phòng Bùi Tri Lễ, anh cup mắt nhìn năm tay trên cánh cửa, mấy lần muốn giơ tay, nhưng đáy lòng lại do dự.

Bùi Dĩ Hằng cũng không phải loại người khéo léo tâm sự với người khác.

Ngược lại, từ bé anh đã hơi trầm lặng ít nói, sau đó lại học cờ vây thì càng như thế hơn. Mặc kệ là thua cũng được, thắng cũng được, anh thoát nhìn không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Thế nên Giang Bất Phàm từng nói, anh là kỳ thủ trời sinh, lòng dạ lớn lao.

Thực ra anh không phải không có cảm giác, khi đang thi đấu rơi vào thế yếu, anh cũng sẽ khẩn trương, sẽ lo bị thua. Mà lúc thua thật, đáy lòng anh sẽ buồn bã, sẽ đau lòng.

Nhưng anh không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình, hình như từng ấy năm rồi, anh chỉ có một lần biểu đạt cảm xúc của mình như bình thường, chính là đối với Nhan Hàm.

Tâm tình thích cô, anh muốn để cô biết rõ ràng.

Mà không phải giống như hồi trước, cứ giấu mọi chuyện trong đáy lòng.

Tựa như ngày đó ở bên hồ anh nói với Nhan Hàm, giờ anh phải đem ý nghĩ trong lòng cũng nói cho Bùi Tri Lễ biết.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng cầm nắm cửa, chột đẩy cửa ra.

Ai ngờ, lần này suýt nữa đụng trúng Bùi Tri Lễ ở bên trong, đúng lúc đi tới cạnh cửa.

Hai người bốn mắt đối diện nhau, con người đen có mấy phần tương tự, nhìn lẫn nhau, đúng là có cảm giác á khẩu không biết nói gì.

“A Hằng, em về rồi à.” Bùi Tri Lễ nhìn anh, trên khuôn mặt dường như có mấy phần thoải mái.

Bùi Dĩ Hằng nhìn áo khoác trên người anh trai, thấp giọng hỏi: “Anh muốn ra ngoài sao?”

“Phải.” Bùi Tri Lễ hít sâu một hơi, nói, “Anh vốn đang định gọi điện cho em.”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ anh trai sẽ nói như vậy, anh hơi kinh ngạc.

Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “Chúng ta nói chuyện đi, A Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, nhưng sau đó anh gật đầu: “Em cũng muốn như vậy.”

*

“Đây là nơi ông nội thường mang em đến chơi cờ sao?” Bùi Tri Lễ ngồi trên ghế dài, nhìn xung quanh, hai người đều mặc áo len màu đen giống nhau, ngồi sòng vai.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, bóng tối luôn đến nhanh vào mùa đông.

Có lẽ bởi vì buổi tối, các xe hàng rong nhỏ lần lượt xuất hiện, bán loại trang sức có thể đội trên đầu phát sáng, còn có sạp hàng bán đồ chơi mà các

bạn nhỏ thích nhất, quả thật là thiên đường của các bạn nhỏ.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, suy nghĩ: “Cơ mà hồi trước không có nhiều sạp bán đồ chơi như vậy.”

“Em có biết hồi ấy anh chờ mong cái gì không?” Bùi Tri Lễ như là đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó thú vị, anh quay đầu nhìn em trai.

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, anh thật sự không biết.

Bùi Tri Lễ đương nhiên không trông cậy em trai đáp được, anh nói: “Hồi ấy anh thích nhìn thấy em cùng ông nội ra ngoài nhất, tuy rằng anh rất hâm mộ. Có điều anh chờ mong hai người trở về nhất, bởi vì lần nào em cũng mang về đồ ăn ngon cho anh.”

Lần này Bùi Dĩ Hằng thật sự hơi giật mình.

Nhưng Bùi Tri Lễ hiển nhiên còn nhớ rõ: “Mang về nhiều nhất là KFC, thực ra mẹ không thích chúng ta ăn những thứ đó nhất. Cơ mà bởi vì là ông nội mua cho, mẹ cũng không thể nhiều lời. Còn có khoai nướng, ông nội luôn nói rằng hồi ấy khi ông ăn khoai nướng, vỏ khoai đều là một lớp than đen như mực. Mỗi lần anh đều cho rằng khoai nướng em mang về cho anh là không chính tông.”

Nói tới đây, bản thân anh nhoén miệng cười, Bùi Dĩ Hằng cũng cười theo.

Đợi sau khi cười xong, bầu không khí tựa như đông đặc.

Cho đến khi Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “A Hằng, anh xin lỗi.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn anh, không nhịn được nói: “Những lời này không nên từ anh, mà nên từ em.”

“Em có lỗi gì chứ?” Bùi Tri Lễ đầy hứng thú nhìn em trai.

Bùi Tri Lễ cười tự giễu: “Vì quá xuất sắc khiến anh sống dưới cái bóng của em à?”

Lần này, sự trầm lặng càng kéo dài hơn.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng cất tiếng: “Là em quan tâm anh chưa đủ.”

Bùi Tri Lễ đột nhiên vươn tay đặt trên đầu em trai, xoa mạnh mấy cái, trông anh rất vui vẻ: “Anh thật sự muốn làm chuyện này lâu rồi.”

“Kiểm tra cái đầu của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, xem thử cái đầu của thiên tài, mẹ nó rốt cuộc trông như thế nào?”

—

Lời tác giả:

Tri Lễ chưa từng nói như vậy với A Hằng, dù sao đều là đàn ông, sĩ diện mà.

Sao em trai có thể xuất chúng như vậy chứ!

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sự tình nghịch thành linh xảy ra, làm cho bầu không khí lạnh như băng xung quanh dường như trở nên ấm áp thoải mái.

Bùi Tri Lễ nhìn em trai, khẽ cười một tiếng, lần này giọng điệu anh rất nghiêm túc: “A Hằng, anh thật sự từng ghen tị với em.”

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu: “Em cũng thật sự không biết.”

Trong bầu không khí đầu tiên là vẻ trầm lặng gượng gạo phút chốc, sau đó Bùi Tri Lễ cười to ra tiếng.

“Từ bé em đã là thiên tài, sáu tuổi học cờ, chưa đến hai năm đã có thể đánh cờ với tuyển thủ chuyên nghiệp, tất cả mọi người đều nói em là thần đồng cờ vây, về phần anh, bắt đầu từ nhỏ đã quen với một cách xưng hô, đó chính là anh trai của thần đồng cờ vây.”

Bùi Tri Lễ xoay người, mở ra túi nhựa nằm bên chân, lấy ra hai lon bia bên trong, anh khui ra một lon trước, đưa cho Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh.

Tiếp theo anh lại khui một lon cho mình.

Mặt hồ công viên yên ả, cách đó không xa đủ loại âm thanh xen lẫn nhau trở thành âm thanh động lòng nhất trong thế giới bình thường này, ồn ào náo động, sôi nổi lại chứa đầy bầu không khí nhân gian.

Vào mùa đông, mặc dù bia không ướp lạnh, uống xong một ngụm vẫn lạnh thấu tim.

Là loại lạnh lẽo toàn thân run lên.

Anh uống một ngụm, quay đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, cười nói: “Nói mới nhớ, chúng ta còn chưa cùng nhau uống bia rượu.”

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng hơi khựng lại, lon bia vốn sắp nằm bên môi anh dừng ở không trung. Anh quay đầu nhìn sang Bùi Tri Lễ, mày nhú lại, đợi sau khi nghĩ ngợi một lúc, mới phát hiện lời Bùi Tri Lễ nói là thật.

Thực ra anh không thích uống rượu bia, dù sao còn có mức ảnh hưởng nhất định đối với thần kinh não bộ.

Rất nhiều vận động viên chuyên nghiệp đều có thói quen từ chối cồn.

Bùi Dĩ Hằng cũng không ngoại lệ.

Lúc này anh xoay cổ tay, cầm lon bia nhẹ nhàng chạm vào lon bia của Bùi Tri Lễ: “Anh, cụng ly.”

Bùi Dĩ Hằng nói xong, ngửa đầu uống bia, áo len hơi rộng cổ, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, bởi vì ngửa đầu đường cần cổ kéo căng thành một đường thẳng. Bia uống vào, hầu kết hơi trượt lên trượt xuống, dưới sự bao phủ của ánh trắng nửa trong suốt có sự thu hút mê mẩn lại khiến người ta mê say.

Anh uống hết nửa lon bia một hơi.

Đợi sau khi uống xong, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn anh trai, nói: “Nhưng anh luôn đứng nhất trường, hồi thi trung học anh vẫn đứng nhất toàn thành phố.”

Bùi Tri Lễ vỗ vai anh trai, cười nói: “Được rồi, em không cần cố gắng an ủi anh. Thực ra lúc trước anh hạn chế quá mức, nói thế nào nhỉ, thực ra mỗi người đều có sở trường và sở đoản của chính mình. Như em, không thích giao tiếp với người khác, chỉ trầm mê trong cờ vây.”

“Khi anh đang hưởng thụ cuộc sống bình thường lại vui vẻ, em đã bước lên trường đấu chuyên nghiệp từ sớm. Lúc anh ở Anh, anh nghĩ rằng, nếu người có thiên phú cờ vây kia là anh, anh có thể giống như em làm tốt như vậy được không?”

Ai cũng nói khi sự chuyên tâm của một người đạt tới một trình độ nhất định, thì sẽ lấy được thành tựu nhất định.

Mà khi người này còn có thiên phú, lại chỉ một lòng chuyên tâm về một việc, nhất định sẽ giành được thành tựu lớn lao.

Em trai anh, là người hiểu cờ vây nhất trên thế giới này.

“Tại sao anh không nói với em?” Đột nhiên, có một âm thanh hơi mỗi mọt vang lên.

Bùi Tri Lễ hơi sửng sốt, anh quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh, lúc này em trai cũng đang nhìn anh.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Anh cũng biết, em không hiểu.”

Bùi Dĩ Hằng lại ngửa đầu uống một ngụm bia, lúc này động tác của anh hơi hung hãn, giống như đang trút ra gì đó. Cho đến khi anh lại cất tiếng: “Anh, không cần nhường em nữa, nếu có điều không vui anh có thể nói với em.”

Bùi Dĩ Hằng dừng một lúc, rồi lại nghiêm túc lên tiếng: “Nếu không muốn nói, anh cũng có thể đánh một trận với em.”

Chủ động yêu cầu đánh nhau như vậy, Bùi Tri Lễ nghe được lần đầu tiên.

Anh vừa cười vừa lắc đầu, lại vào lúc anh đang uống bia, thế là bị sặc.

Bùi Dĩ Hằng liếc nhìn anh trai: “Anh uống rượu được không?”

Đối với đàn ông, khiêu khích từ lượng của anh ta, giống như là khiêu khích bản lĩnh trên giường khiến người ta không thể chịu được. Bùi Tri Lễ nhìn thoáng qua em trai, chẳng hề khách khí nói: “Hồi anh trai em học đại học, trong phòng ký túc có một người anh em Đông Bắc. Trong bốn năm đó anh đã sớm luyện ra từ lượng rồi.”

So với nữ sinh trong phòng ký túc, hoạt động nhàn nhã như đi dạo phố, ăn cơm, xem phim.

Nam sinh trong phòng ký túc thì ăn thịt nướng, uống rượu bia và ngồi ở quán cà phê internet cả đêm.

Đừng nhìn Bùi Tri Lễ là nam thần đại học, đáng vẻ sinh viên ngoan ngoãn, anh cũng từng trải qua chuyện ngồi tại quán cà phê internet suốt ba đêm liền. Thế nên khi Bùi Dĩ Hằng lắng nghe anh trai miêu tả, anh quả thật không thể tin được.

Bùi Tri Lễ vươn tay bóp trán, thấp giọng nói: “Cuối cùng anh thật sự không chịu nổi mùi trên người mình, nên quay về ký túc xá tắm rửa.”

Lần đó là mấy người trong phòng ký túc đánh cược, nói ai có thể ở quán cà phê internet lâu nhất.

Mà người rời khỏi trước tiên, phải phụ trách bữa cơm trong một tuần cho ba người còn lại trong phòng ký túc.

Đừng hỏi vì sao bọn họ lại đánh cược nhằm chán như vậy, giữa nam sinh có đôi khi trở nên ngây thơ, đừng nói ba tuổi ngay cả một tuổi cũng không bằng.

“Mãi đến khi năm tư tốt nghiệp, bọn họ mới nói thật với anh, tại sao lần đó muốn đánh cược nhằm chán như vậy.”

Bùi Tri Lễ hơi tựa vào lưng ghế dài, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, đêm nay rất nhiều sao, từng ngôi sao treo đầy tại phía chân trời, tựa như từng viên kim cương phát ra tia sáng lóng lánh trên tấm vải nhung đen.

Bùi Dĩ Hằng cũng rất hiếu kỳ: “Tại sao?”

Bùi Tri Lễ cúi đầu cười một tiếng: “Bởi vì tiền sinh hoạt của ba người kia sắp dùng hết rồi, nhưng họ chẳng có mặt mũi đòi tiền trong nhà, thế là kết cấu gài bẫy anh một tuần.”

Bạn cùng phòng biết con người anh thích sạch sẽ nhất, trong quán cà phê internet luôn có người hút thuốc, ở một buổi tối trên người sẽ có mùi.

Càng đừng nói tới ba ngày.

Thực ra Bùi Tri Lễ có thể kiên trì ba ngày đã vượt qua dự liệu của ba người kia.

Tới khi tốt nghiệp, ba người cảm thấy rất ngượng ngùng, thế là mỗi người lấy ra hai ngàn đồng, muốn xin lỗi Bùi Tri Lễ, đi ăn món đắt tiền, kết quả khai mấy chai rượu, cả bốn người nằm uống.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng mới phát hiện, tới giờ anh vẫn chưa biết chuyện Bùi Tri Lễ hồi đại học, nhưng hôm nay nghe được lần đầu tiên, anh có cảm giác quen thuộc lại xa lạ.

Trước đó anh sở dĩ lựa chọn đại học A, quả thật là muốn đi theo bước chân của Bùi Tri Lễ.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện, càng uống càng nhiều, đúng là cảm giác càng nói càng thoải mái. Cho đến khi đám người tại công viên dần tản đi, nhiệt độ xung quanh tuy rằng ngày càng thấp, nhưng bọn họ uống không ít bia, Bùi Dĩ Hằng khui ra hai lon cuối cùng.

Bùi Tri Lễ vươn tay nhận một lon, lúc đang chuẩn bị uống, anh đột nhiên nói: “A Hằng, trở về đi.”

Bùi Dĩ Hằng nắm chặt lon bia trong tay.

Bùi Tri Lễ nghiêm túc nhìn em trai nói: “Em đã nhìn thấy thế giới người bình thường nhiều rồi, bây giờ hãy trở về thế giới của em đi, trở lại thế giới thuộc về cò vây. A Hằng, em nên trở về vị trí của mình.”

Vị trí gì?

“Vị trí đứng đầu thế giới thuộc về em.”

*

Nhan Hàm vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị lên giường ngủ thì nghe được tiếng chuông cửa dồn dập.

Cô vội vã đi qua, lập tức mở cửa ra.

Cô vốn tưởng là Bùi Dĩ Hằng, nhưng khi mở ra quả thật là Bùi Dĩ Hằng đứng bên ngoài, nhưng rõ ràng là một Bùi Dĩ Hằng đã say, hơn nữa bên cạnh còn mang theo một người đàn ông cũng cao lớn.

Người đàn ông mỉm cười, lại hết sức tao nhã vẫy tay với cô: “Chào em.”

Nhan Hàm không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Bùi Tri Lễ ở cửa nhà mình.

Thế nên bây giờ cô phải làm sao đây, khách khí mời hai anh em đã say khướt này quay về căn nhà đối diện của bọn họ. Hay là cô nên lập tức gọi điện thoại cho Trần Thần, báo với cô bạn, hiện tại Bùi Tri Lễ đang ở cửa nhà cô.

Khi Nhan Hàm vẫn còn đang suy nghĩ về hai loại khả năng, Bùi Dĩ Hằng coi như đứng vững đột nhiên xoay người, kề sát cô, khoảng cách quá gần, Nhan Hàm vừa định lùi ra sau một bước thì hai tay anh đã nâng lên khuôn mặt cô.

Sau đó, anh lùi ra một chút khoảng cách.

Ngay khi đáy lòng Nhan Hàm thấp thỏm, anh mỉm cười với cô.

Là nụ cười tươi đủ để gọi là ngọt ngào, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy như là rơi vào hũ mật ong.

Đáy lòng Nhan Hàm tựa như có một chú nai con nhảy nhót loạn xạ, lúc thì chạm chỗ này, lúc khác húc chỗ kia.

Nhịp tim cô chẳng thể đập bình thường.

Đợi khi má cô hơi ửng đỏ, Bùi Dĩ Hằng thâm tình nhìn cô, hô lên: “Nhan Nhan.”

“Em đây.” Nhan Hàm cũng dịu dàng thâm tình nhìn anh.

Có lẽ, sự dịu dàng liều chết này chính là cảm xúc trong mắt anh lúc này. Cô hít sâu một hơi, đáy lòng hơi cảm động, hóa ra anh uống say rồi cũng muốn đưa anh trai mình tới gặp cô.

Anh muốn giới thiệu cô với người nhà của anh.

Bùi Dĩ Hằng như vậy, luôn có thể khiến cô cảm động.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Đây là anh trai anh.”

Nhan Hàm sửng sốt, nhịp tim vốn đập dồn dập đột nhiên ngừng lại.

Sau đó cô hiểu rõ, nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng dùng giọng điệu tự hào xen lẫn vui vẻ cất tiếng: “Đây là anh trai anh, Bùi Tri Lễ.”

—

Lời tác giả:

Nàng tiên nhỏ: online hỏi, tưởng rằng bạn trai nửa đêm đến gõ cửa là vì dẫn anh trai anh ấy tới gặp tôi, tôi đã thể hiện ra vẻ cảm động, nhưng anh ấy chỉ là đến khoe khoang anh trai mình, tôi nên làm sao đây?

Dân mạng 1: đánh chết.

Dân mạng 2: trực tiếp đánh chết.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tại cửa là hai cậu nhóc to xác nồng nặc mùi bia, e rằng cả hai còn chưa biết, lúc này cô gái đứng trong cánh cửa mang đầy lòng sục đổ như thế nào. Nhan Hàm mặt không thay đổi nhìn hai người họ.

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng lại nghiêng người về phía trước, anh vươn tay véo hai má cô.

“Nhan Nhan, đây là anh trai anh đó.” Ánh mắt anh ươn ướt, hơi đỏ, lại lộ ra vẻ nghiêm túc bướng bỉnh.

Nhan Hàm bất đắc dĩ nhìn anh, cô nổi giận với một anh chàng ngốc uổng say làm gì chứ.

Nhưng khi ý nghĩ vừa lóe qua trong đầu Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng lại đổi véo thành hai tay nâng lên khuôn mặt cô, vẫn không ngừng xoa nắn, giọng trầm thấp hỏi: “Nhan Nhan, em nhìn thấy anh trai anh cũng không vui sao?”

Nhan Hàm: “...”

“Cười một cái nào.” Anh lại nghiêm túc xoa nắn hai má Nhan Hàm.

Rốt cuộc Nhan Hàm không muốn nhẫn nại nữa, cô cũng vươn tay nâng lên khuôn mặt Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Anh ngoan ngoãn một chút cho em.”

Chàng trai vẫn còn ở trong tâm trạng hưng phấn cuối cùng đằm đằm nhìn cô.

Nhan Hàm thở dài một hơi, sau này cô phải trông chừng anh kỹ càng, không được uống rượu bia nữa.

Xảy ra chuyện lớn đó.

Thế nên cô trở tay nắm lấy lòng bàn tay anh, trực tiếp kéo người đến trước cửa phòng đối diện, bấm khóa mật mã, thấp giọng nói: “Anh, bây giờ về nhà ngủ đi.”

Sau đó cô quay đầu nhìn Bùi Tri Lễ hơi tựa vào vách tường cạnh cửa nhà cô, cô thấp giọng thở dài: “Đàn anh, anh sẽ không cần em chăm nom chứ.”

Tuy rằng mùi bia trên người Bùi Tri Lễ cũng nồng nặc, cơ mà nhiều đó cũng không thật sự đến nỗi khiến anh bất tỉnh nhân sự.

Sau khi hai anh em uống hết số bia mua lúc đầu, Bùi Tri Lễ định đưa Bùi Dĩ Hằng về nhà, kết quả Bùi Dĩ Hằng đột nhiên nghiêm túc nói với anh: “Anh, em có bạn gái rồi.”

Bùi Tri Lễ hơi ngớ ra.

Nhưng anh nhớ tới lần trước Bùi Dĩ Hằng đột ngột gọi điện cho anh, đầu dây bên kia hình như là một nhóm người ra ngoài chơi. Khi đó đáy lòng anh có chút vui mừng, cuối cùng em trai cũng có bạn cùng lứa, có thể đi ra ngoài chơi.

“Anh muốn gặp cô ấy không?” Hai má Bùi Dĩ Hằng ửng đỏ, con người đen óng ánh, biết rõ là bởi vì uống say, nhưng dường như cũng là vì nhắc tới cô gái mà anh thích.

Bùi Tri Lễ cười: “Được thôi, tìm thời gian chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng sáng rực nhìn anh trai chăm chăm, giọng điệu như đinh đóng cột: “Không cần tìm thời gian, bây giờ đi ngay.”

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Hàm, Bùi Tri Lễ cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Anh có cảm giác cô gái trước mắt nên cùng một đôi với A Hằng.

Đặc biệt là điệu bộ của cô khi dỗ dành Bùi Dĩ Hằng, khiến Bùi Tri Lễ đột nhiên cảm thấy, hóa ra yêu đương cũng không tệ lắm.

Khi Nhan Hàm dìu Bùi Dĩ Hằng trở về, Bùi Tri Lễ đứng ở đối diện, anh vẫy tay: “Anh vẫn nên về nhà thôi.”

“Chỗ anh ấy còn có phòng trống ạ.” Nhan Hàm mau chóng nói.

Bùi Tri Lễ cười nói: “Anh biết.”

“Hồi trước anh sống ở đây.” Bùi Tri Lễ suy nghĩ rồi nói.

Nhan Hàm hơi ngơ ngác.

Bùi Tri Lễ cười nói: “Thế nên duyên phận rất kỳ diệu, hồi anh sống ở đây chưa bao giờ biết có một cô gái sống ở nhà đối diện. Nhưng khi A Hằng dọn tới thì hai đứa gặp nhau.”

“Hôm nay anh rất vui được gặp em.” Bùi Tri Lễ cười cười, rồi xoay người rời đi.

Nhan Hàm nhìn người bên cạnh, lại nhìn thấy cánh tay của người kia vẫy trong không trung khi rời khỏi, cô nghĩ bọn họ hẳn là hòa thuận rồi.

Sau đó Nhan Hàm nhận mệnh kéo Bùi Dĩ Hằng tới trên giường, may mà lần này anh không nói muốn cởi đồ.

Cô đi vào toilet, vắt khô khăn ướt, lau khuôn mặt anh.

Ngay khi cô vừa lau mặt cho anh xong, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên mở mắt, con ngươi đen nhìn cô chăm chăm.

Nhan Hàm nhỏ nhẹ nói: “Anh ngủ một giấc thật ngon nhé...”

Nhưng lời này vừa nói xong, anh vươn tay, lòng bàn tay dính sát ót cô, cánh tay khẽ khàng co lại, dịu dàng kéo người tới trước mặt mình.

Ánh sáng chiếu xuống, con ngươi anh tựa như một viên mực tàu, càng trở nên sâu sắc hơn.

Trong lúc đột ngột tiếp cận, cô nhắm hai mắt lại.

Cánh môi cô khẽ khàng bị ngậm lấy, sau đó đầu lưỡi anh theo khoe môi, từng chút một phác họa đường nét bờ môi cô, là loại sức lực chất chứa sự dịu dàng lưu luyến, gần như khiến cô chìm đắm trong đó.

Dần dần anh không đủ thỏa mãn lướt qua như vậy.

Đợi khi đầu lưỡi khẽ khàng cạy mở cánh môi cô, tựa như thành lĩnh nổi lên một dòng lực lượng, thổi tan tất cả ý nghĩ trong đầu cô. Chỉ có hơi thở của anh, hơi thở anh vẫn vít xung quanh cô, rõ ràng lại riêng biệt như vậy.

Chiếc khăn trong tay Nhan Hàm rớt xuống sàn nhà, một âm thanh trầm đục vang lên.

Bàn tay cô vòng qua cổ anh, mà Bùi Dĩ Hằng thì ôm chặt lấy cô, tựa như muốn nhào nặn cô trong lòng.

Hô hấp của anh dần dần dồn dập, khi cánh môi anh dờ xuống cắn cầm cô, toàn thân Nhan Hàm cứng đờ trong nháy mắt.

Nhan Hàm cũng chẳng phải cô gái không biết gì cả, đương nhiên sẽ không cho rằng bạn trai bạn gái ở chung chỉ hôn nhau nắm tay.

Mà khi nụ hôn của Bùi Dĩ Hằng dừng tại cổ cô, Nhan Hàm hơi run rẩy.

Ngay lúc Nhan Hàm rối rắm lần nữa, đột nhiên đầu anh nặng nề cọ vào hõm vai cô, thấp giọng than thở: “Nhan Nhan, anh thích em.”

Nhan Hàm hơi giật mình, đợi khi cô cúi đầu lắng nghe kỹ càng, lại nghe được tiếng hít thở đều đặn.

Cô khẽ khàng đẩy người ra, Bùi Dĩ Hằng im lặng nhắm mắt lại.

Người này thế mà ngủ thiếp đi rồi.

Uống công cô đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý.

*

Ngày hôm sau khi Nhan Hàm vào nhà Bùi Dĩ Hằng, phát hiện anh đã đi rồi. Chờ thêm nửa tiếng, cô mới phát hiện anh đã gửi tin nhắn cho mình, nói là phải rời khỏi mấy ngày, có một việc rất quan trọng.

Trước đó chưa gửi tin nhắn cho cô, là vì sợ còn sớm quá, cô vẫn chưa thức dậy.

Nhan Hàm suy nghĩ, rất thận trọng gửi trả lời anh:[anh đừng tùy tiện uống bia rượu nữa.]

Bùi Dĩ Hằng vốn ngồi tại hàng ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, di động trong túi rung lên, anh mở mắt, lấy ra di động, không nghĩ tới nhìn thấy tin

nhắn này.

Anh nghiêm túc nhìn một lát, rồi cuộc trả lời:[biết rồi, phu nhân.]

Khi Nhan Hàm đang ăn cháo thì nhận được tin nhắn này. Cô vốn dậy sớm, nấu cháo xong chuẩn bị gọi Bùi Dĩ Hằng qua ăn cùng. Ai ngờ anh đã rời khỏi.

Cô vừa mở ra di động, nhảy vào tầm mắt chính là hai chữ cuối cùng.

Đúng là không kịp phòng bị, đột ngột bị sặc.

Phu nhân, hai chữ này vừa lăn trên đầu lưỡi cô, đã có cảm giác ngọt ngào nói không nên lời.

Bởi vậy lúc Nhan Hàm đến trường, tâm tình của cô rất tốt. Chẳng qua các cô vừa tan học thì đã bị giáo viên gọi vào văn phòng hành chính.

Trần Thần hơi lo lắng nói: “Dạo này chúng ta không mắc lỗi chứ?”

Ngải Nhã Nhã đang tán dóc, hưng phấn nói: “Không có gì, đừng lo lắng, là chuyện tốt đó.”

Bởi vì Ngải Nhã Nhã có người quen làm trợ lý tại văn phòng hành chính, cô biết tin trước, hóa ra lượng truyền phát đoạn phim ngắn của họ đã vượt qua một ngàn vạn.

Là bên tổ chức muốn sắp xếp một buổi phỏng vấn các cô.

“Tớ đột nhiên cảm thấy chúng ta rất có mặt mũi.” Trần Thần kích động nói.

Khi nói chuyện cô hơi hưng phấn, giọng đương nhiên nâng cao một chút. Ai ngờ khiến cho một nữ sinh ở đẳng trước ngoảnh đầu lại, hung hăng

trường mắt liếc cô một cái. Trần Thần đương nhiên chú ý tới động tác nhỏ của đối phương.

Cơ mà cô cũng không thèm để ý.

Nữ sinh này là cùng một nhóm với Lam Tư Gia, cơ mà lượng truyền phát của bọn họ chỉ xếp trên phần giữa trong các tác phẩm mà thôi, có thể tiến vào trận chung kết cuối cùng hay không, còn chưa biết đâu.

Nữ sinh kia quay đầu thầm thì với Lam Tư Gia: “Bọn họ đặc ý gì hả, chẳng phải là dựa vào Bùi Dĩ Hằng à. Huống hồ còn là vì Bùi Dĩ Hằng bị chê trách, đoạn phim của bọn họ mới nổi như vậy.”

Vào lúc cuộc thi cúp Hàn Tâm tiến hành cho đến hôm qua, đội Trung Quốc vốn chỉ còn lại một mình Tiết Phi.

Tiết Phi hiện giờ cũng gặp phải tình huống của Lý Xương Hạo năm đó, hai phía Hàn Nhật còn lại năm người, chỉ có mình anh ta chinh chiến.

Không ngờ trận đấu ngày hôm qua, Tiết Phi lại đáng tiếc thua cho Lý Tuấn Trị cửu đẳng của Hàn Quốc.

Đến bây giờ, đội Trung Quốc tại cúp Hàn Tâm đều bị loại.

Thế là đề tài tranh luận về Bùi Dĩ Hằng lại khơi ra. Tất cả mọi người suy nghĩ, nếu anh không tùy hứng đi học đại học, vậy thì với thực lực của anh, đội Trung Quốc tuyệt đối không thể thất bại tại đây.

Dù sao năm ngoái đội Trung Quốc dưới sự dẫn đầu của Bùi Dĩ Hằng, đã giành được quán quân.

Kỳ tích không xuất hiện, mọi người không trách cứ tuyển thủ, ngược lại đi oán trách người không tham gia thi đấu.

Lam Tư Gia cúi đầu nhìn trang chủ trên di động, dẫn đầu với khoảng cách rất xa đương nhiên là đoạn phim ngắn “Cờ vây – thế giới đen trắng”. Lượng truyền phát của nó gần như là tổng số của các tác phẩm khác.

Lam Tư Gia là người luôn có tâm cao khí ngạo, cô ta nắm chặt di động.

Cô ta tuyệt đối sẽ không nhận thua, Nhan Hàm chẳng qua chỉ mượn tiếng tăm của Bùi Dĩ Hằng, nên mới đánh bại cô ta mà thôi.

Ha, Lam Tư Gia cười lạnh ra tiếng.

Ai ngờ người bên cạnh quay đầu nói với nhóm bọn họ: “Các cậu có nghe không, bọn họ khẳng định chiến thắng cuộc thi lần này rồi, ngay cả ban tổ chức cũng muốn mời bọn họ làm phỏng vấn. Thành tích vốn đã tốt rồi, còn tuyên truyền như vậy nữa, chúng ta còn chơi thế nào.”

Lam Tư Gia mặt không thay đổi nhìn bảng đen phía trước.

Chơi thế nào, đương nhiên chơi cho đã.

Vào buổi chiều, Lam Tư Gia từ chối những việc khác, gọi xe tới một trung tâm thương mại nằm ở trung tâm thành phố, xung quanh đều là tòa cao ốc. Chưa đến một lúc, cô ta ngồi trong quán cà phê chờ được người mình muốn đợi.

“Tư Gia, chuyện em nói trong điện thoại là thật sao?” Người tới ngồi xuống liền vội vàng hỏi han.

Lam Tư Gia nhìn người trước mặt, cười khanh khách nói: “Chị Mạnh Khả, hồi trước em làm thực tập tại chỗ chị, sao có thể lừa chị chứ.”

Lúc trước mẹ của Lam Tư Gia nhờ người đang làm việc trong giới truyền thông tìm một công việc thực tập cho cô ta, Mạnh Khả này chính là

người phụ trách dẫn dắt cô ta. Tuy nhiên bọn họ không phụ trách giới truyền thông báo chí, mà là truyền thông internet.

Mạnh Khả này năng lực làm việc không tệ, có điều nhân phẩm thật sự không dám khen tặng.

Bởi vì cô ta là người có sở trường gây ra đề tài tranh luận trên mạng, đối với cô ta, chân tướng sự thật cũng không quan trọng bằng mảnh khoe trên mạng.

Trong mấy năm gần đây, bài viết như vậy càng ngày càng nhiều, thế là Mạnh Khả càng bành trướng hơn, động một tí là muốn làm ra tin tức lớn.

“Ý em là, sở dĩ Bùi Dĩ Hằng lựa chọn tiến vào đại học, là bởi vì bạn gái của cậu ta là sinh viên của đại học A bọn em, cậu ta vì ở cùng bạn gái mới vứt bỏ sự nghiệp của mình.” Ngón tay Mạnh Khả bay lượn trên bàn phím, xem ra bài viết gây sốc cho cả nước sắp sửa ra lò.

Lam Tư Gia nhìn máy tính của Mạnh Khả, thản nhiên nói: “Chị Mạnh Khả, bài viết này của chị sẽ không nhắc tới em chứ?”

“Đương nhiên, nhân phẩm của chị em cứ yên tâm.” Mạnh Khả chẳng hề do dự an ủi nói.

Đợi sau khi Lam Tư Gia nói xong, Mạnh Khả không nhịn được cười nói: “Đúng lúc tuyển thủ Trung Quốc dự thi cúp Hàn Tâm trong mấy ngày nay đều bị loại, mấy hôm trước không phải Bùi Dĩ Hằng còn bị mắng lên hot search à.”

“Chị đăng lên bài viết này, chị tin cậu ta nhất định có thể lại lên hot search nữa.”

Mạnh Khả thuận tay uống một ngụm cà phê, hơi tiếc hận nói: “Hồi trước, chị quả thật muốn phỏng vấn Bùi Dĩ Hằng một lần, cơ mà bên viện

cờ vây rất ghét loại truyền thông trên mạng như bọn chị. Bây giờ bọn họ nên biết, lẽ lỗi cũ đã vô dụng rồi.”

Trong lòng Lam Tư Gia vốn mang cảm giác sảng khoái của việc trả thù, nhưng nghe được Mạnh Khả nói một tràng như vậy, đáy lòng cô ta đột nhiên sinh ra cảm giác khó chịu.

Loại người như Mạnh Khả, vì nhiệt độ tin tức mà không từ thủ đoạn.

Lam Tư Gia im lặng uống một ngụm cà phê, lại nghe Mạnh Khả cúi đầu nhìn thoáng qua di động, cô ta hơi tiếc nói: “Một anh chàng đẹp trai như vậy, bởi vì chị mà chịu mắng, nói thật chị không nỡ cho lắm.”

Nhưng nói là nói vậy, khi nói xong Mạnh Khả đã tươi cười.

*

Khi Bùi Dĩ Hằng thức dậy, sư mẫu Dư Hiểu vừa lúc từ ngoài cửa tiến vào, bà nhìn Bùi Dĩ Hằng, cười nói: “Sư phụ của em đang uống trà bên kia đấy, em cũng sang đó cùng thầy đi, lát nữa cô gọi hai người ăn sáng.”

Hôm qua chú Trương lái xe đưa anh tới đây, quê nhà của Giang Bất Phàm.

Anh vén màn cửa, mới vừa đi đến bên ngoài, nhìn thấy cả mảnh sân lồng trong sương mù, mà chỗ cửa sân cách xa như vậy đều thấy hơi mơ hồ.

Bùi Dĩ Hằng biết Giang Bất Phàm thích uống trà trong phòng kính ở một bên khác.

Thế là anh đi qua, mới vừa đẩy cửa ra, trông thấy một người thân hình tròn trịa đang ngồi trên ghế mây, vươn tay rót trà vào tách.

“Em dậy sớm quá.” Giang Bất Phàm cười ha hả nói.

Bùi Dĩ Hằng đi qua, cung kính gọi một tiếng: “Sư phụ.”

“Ngồi ngồi ngồi.” Giang Bất Phàm chỉ chiếc ghế mây đối diện, trên khuôn mặt vẫn là dáng vẻ vui tươi hơn hờ như trước.

Con người ông trời sinh lạc quan, mặc dù hồi trẻ đánh cờ thất bại, nhưng rời khỏi bàn cờ rồi, ông có thể để chuyện này ra sau đầu.

Hồi xưa vợ ông Dư Hiếu là người đẹp kỳ thủ nổi tiếng trong nước.

Đừng nói đến không ít kỳ thủ trong nước yêu thích bà, ngay cả hai nước Nhật Hàn đều biết, tại Trung Quốc có một người đẹp kỳ thủ.

Giang Bất Phàm hồi trẻ tuy rằng không tròn trịa như bây giờ, cơ mà cũng là người có hình thể to lớn. Thế nên chẳng ai ngờ đến Dư Hiếu chọn trúng ông.

Bùi Dĩ Hằng im lặng ngồi xuống, hai tay bưng lên tách trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Giang Bất Phàm vui vẻ hỏi: “Thế nào?”

“Trà ngon.” Bùi Dĩ Hằng điềm đạm nói.

Giang Bất Phàm cười càn thoải mái hơn: “Mười đồng một cân trà, em cũng có thể uống ngon được ư?”

“Là trà do chính tay thầy pha, em uống cảm thấy ngon.”

Sắc mặt Bùi Dĩ Hằng thản nhiên, ngay cả giọng điệu cũng mang vẻ dĩ nhiên, tựa như loại trà này rất ngon đối với anh.

Lúc này Giang Bất Phàm rất vui vẻ, ông quan sát Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Thầy thấy em sang đây vào lúc này, là có gì muốn nói với thầy phải không?”

Vào đông Giang Bất Phàm sẽ mệt mỏi, vậy nên ông đưa Dư Hiếu trở về quê nhà sống một khoảng thời gian.

Bùi Dĩ Hằng sang đây, ông đương nhiên biết là có việc.

Về phần chuyện gì, Giang Bất Phàm cũng có thể đoán được chút ít. Thực ra trong ba người đệ tử của ông, chỉ có một mình Bùi Dĩ Hằng, theo ông thấy có thiên phú mà ngay cả bản thân ông cũng không bằng.

Huống hồ Bùi Dĩ Hằng còn chuyên tâm như vậy, bạn nói xem một đứa nhỏ sống trong thế hệ phồn hoa này, có thể không thích tivi, không thích chơi máy tính, chỉ thỉnh thoảng chơi máy chơi game cầm tay, sau đó vẫn chuyên tâm với cờ vây.

Bạn nói xem, đáng sợ bao nhiêu, đáng sợ lắm.

Ngay cả Giang Bất Phàm cũng từng nói với Dư Hiếu, Bùi Dĩ Hằng tâm chí kiên định, đúng là cả đời ông hiếm thấy.

Kết quả khi Bùi Dĩ Hằng nói mình muốn đi học đại học, Giang Bất Phàm tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Giờ phút này Bùi Dĩ Hằng nhìn Giang Bất Phàm, âm thanh rất kiên định nói: “Sư phụ, em đến là muốn nói với thầy, em định trở về thi đấu lần nữa.”

“Thằng nhóc em...” Giang Bất Phàm gật gù, “Đại học vui không?”

Bùi Dĩ Hằng không ngờ ông sẽ hỏi câu này, nếu nói vui, hình như quả thật rất thú vị.

“Quan trọng nhất là có nhiều cô gái xinh đẹp hay không?” Giang Bất Phàm uống trà trong tách, ánh mắt híp thành một đường.

Lần này Bùi Dĩ Hằng ngược lại lập tức lắc đầu ngay: “Em không biết.”

Giang Bất Phàm cũng đoán được anh sẽ nói thế này, thế là ông cười uổng thêm ngụm nữa.

Ai ngờ nước trà vừa mới tiến vào miệng, Bùi Dĩ Hằng ở đối diện nói: “Nhưng bạn gái của em rất đẹp, lần sau em đưa cô ấy đến gặp thầy.”

Khụ khụ khụ, tiếng ho khan kịch liệt liên tục, cặp mắt híp lại của Giang Bất Phàm lúc này trừng to khiến người ta thấy rõ.

Đứa đồ đệ ngốc của ông thế mà còn tìm được bạn gái.

Bùi Dĩ Hằng ở lại nhà họ Giang thêm một ngày nữa rồi mới trở về.

Nhưng ngay cả bản thân anh cũng không để ý, bởi vì anh đã tắt di động, thế nên bên ngoài xảy ra chuyện gì anh cũng chẳng biết.

Hôm nay Trình Di vừa từ bệnh viện trở về thì Lam Tư Gia tới nhà. Cô ta không nghĩ tới lại gặp được Bùi Tri Lễ trong nhà, lúc này sắc mặt cô ta ửng đỏ, khẽ cười chào hỏi: “Anh Tri Lễ, anh về rồi à.”

“Chào em, Tư Gia.” Bùi Tri Lễ thản nhiên gật đầu.

Lam Tư Gia nhìn Bùi Tri Lễ, đáy lòng hơi tiếc hận, thực ra Bùi Tri Lễ cũng tốt, dù sao hồi ở đại học A, không biết có bao nhiêu nữ sinh thầm mến anh đâu. Chẳng qua Lam Tư Gia thích Bùi Dĩ Hằng càng xuất sắc hơn, trong mắt cô ta, Bùi Tri Lễ xuất sắc thì xuất sắc, nhưng vĩnh viễn cũng không đạt tới độ cao của Bùi Dĩ Hằng.

Về phần Bùi Tri Lễ, anh hoàn toàn không biết tâm tư của cô ta.

Đối với anh, Lam Tư Gia chính là con gái của người bạn của mẹ anh, chỉ thế thôi.

“Hôm qua mẹ cháu vừa tới bệnh viện, sao lại phiền cháu lại đến hôm nay chứ.” Trình Di thấy cô ta, thái độ ôn hòa nói.

Thực ra hôm qua Lam Tư Gia có thể cùng tới với mẹ mình, có điều cô ta còn chờ một thứ, thế nên đã muộn một ngày. Nhưng lúc này cô ta nói: “Hôm qua cháu cũng muốn đi cùng với mẹ, cơ mà trong trường xảy ra chút chuyện.”

“Việc học quan trọng.” Trình Di gật đầu.

Lam Tư Gia nhìn hai má Trình Di, hết sức hồng hào, nhìn thấy cũng không phải loại sức khỏe yếu ớt.

Thế là cô ta nghĩ cách trò chuyện với Trình Di, cho đến khi tán gẫu được một lúc, trên khuôn mặt cô ta mang theo biểu cảm muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng nói: “Thưa dì, thực ra có chuyện cháu không biết có nên nói với dì không.”

Trình Di cười nói: “Cháu có gì thì cứ nói, có gì không thể nói với dì chứ.”

“Nhưng sức khỏe của dì còn chưa khỏi hẳn, cháu sợ dì nghe xong sẽ kích động.” Lam Tư Gia thở dài một hơi nặng nề, khỏi phải nói còn rất giống chuyện quan trọng.

Trình Di thấy điệu bộ của cô ta, đương nhiên bà càng muốn biết, thế là bà khích lệ Lam Tư Gia: “Không sao, dì vốn không có bệnh gì cả, chỉ là mọi người lo lắng quá nhiều thôi.”

Lam Tư Gia rốt cuộc gật đầu, làm như hạ quyết tâm.

Cô nói: “Hôm nay có một bài viết, cháu không biết dì đã thấy chưa, nhưng trên mạng thật sự lan truyền xôn xao.”

“Bài viết gì?” Trình Di tỏ vẻ nghi hoặc, bà thật sự chưa từng thấy.

Lam Tư Gia thở một hơi thật dài, bất đắc dĩ nói: “Là về A Hằng, có một phóng viên truy đến cùng chuyện A Hằng đến trường, sau đó viết ra một bài báo, lúc này rất nhiều người trách mắng trên mạng.”

Trình Di nghe vậy liền sốt ruột, mau chóng nói: “Là bài viết nào, cháu đưa dì xem.”

Lam Tư Gia thấy mình ám chỉ lâu như vậy, đáy lòng sớm đắc ý, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ biểu cảm băn khoăn lo lắng. Cô ta lấy ra di động từ trong túi, trực tiếp bấm mở weibo, quả nhiên giống như lời Mạnh Khả nói, cái tên Bùi Dĩ Hằng quả thực lên hot search.

Mà dòng weibo của Mạnh Khả là weibo đứng đầu trong hot search này.

Bấm một cái là thấy ngay.

Trình Di nhìn thấy bài viết này, bà gần như đọc nhanh như gió, mau chóng xem bài viết một lần.

Lam Tư Gia cẩn thận quan sát biểu cảm của bà, thấy khóe miệng bà càng mím càng chặt, trông rất tức giận. Từ trước đến giờ Lam Tư Gia chỉ thấy dáng vẻ dịu dàng ôn hòa của Trình Di, nhưng hiếm khi thấy bà như vậy.

Thế là đáy lòng cô ta lại nắm chắc thêm mấy phần, cố ý nói: “Cháu thấy với tính cách của A Hằng, mặc dù cậu ấy thật sự yêu đương, chắc là cũng không đến nỗi vì bạn gái mà bỏ bê sự nghiệp của mình.”

“Bài viết này khẳng định nói lung tung thôi. Cháu thấy A Hằng chỉ muốn trau dồi bản thân, nên mới đi học đại học.”

Thực ra sở dĩ Lam Tư Gia dám nói vậy, là bởi vì mấy lần trước, cô ta thử hỏi Trình Di, tại sao Bù Dĩ Hằng quyết định đi học, nhưng Trình Di không nhắc đến, nhưng trong lòng bà không đồng ý với sự lựa chọn này của anh.

Thế nên Lam Tư Gia liền cả gan suy đoán, có lẽ anh thật sự quen biết Nhan Hàm trước, nên mới quyết định đến đại học A.

Bằng không anh làm sao ở trong thời gian ngắn tại đây, đối tốt với Nhan Hàm như vậy.

Lam Tư Gia không khỏi nhớ tới, hiện tại không ít người đều thích theo đuổi ngôi sao, ngay cả trong giới vận động viên cũng có nhiều loại người theo đuổi. Đặc biệt còn có loại không biết xấu hổ, thậm chí còn đuổi theo tới khách sạn.

Nói không chừng, Nhan Hàm chính là người như thế.

Lam Tư Gia mang lòng ác ý suy đoán.

“Nhưng nếu là thật...” Lam Tư Gia lại thở dài một hơi, giọng rất khê khàng nói, “Cháu thấy vấn đề của nữ sinh này rất lớn...”

“Đủ rồi.” Trình Di đột nhiên ngẩng đầu, đặt lại di động vào trong lòng bàn tay cô ta.

Bà rất nghiêm túc nói: “Bài viết này hoàn toàn là lời vô căn cứ.”

Bù Dĩ Hằng bởi vì nguyên nhân gì đến đại học A, thực ra Trình Di rõ ràng hơn bất cứ ai. Bài viết này căn bản là chấp vá từ đủ loại bàn luận vớ vẩn, một chữ bà cũng không tin.

Thế nhưng Lam Tư Gia lại đặc biệt chạy đến trước mặt bà nói những lời này.

Tính tình Trình Di ôn hòa, nhưng bà không phải đồ ngốc. Lam Tư Gia muốn dẫn dắt bà hoài nghi thứ gì, trước khi cô ta nói xong những lời cuối cùng thì bà cũng đã nghĩ tới rồi.

Bà vốn không muốn suy nghĩ quá đáng về đứa nhỏ mà mình nhìn thấy trưởng thành từ nhỏ đến lớn.

Nhưng câu nói cuối cùng của Lam Tư Gia, thật sự khiến bà thất vọng, hết sức thất vọng.

Trình Di nhìn Lam Tư Gia, âm thanh không còn êm ái ôn hòa như trước, mà là kiên định lại nghiêm túc.

Bà nói: “Tư Gia, chuyện của A Hằng chỉ có bản thân nó có thể quyết định, nó muốn làm chuyện gì, nó thích cô gái như thế nào, di sẽ tôn trọng toàn bộ quyết định của nó.”

“Bởi vì con trai di luôn sẽ đưa ra sự lựa chọn thích hợp với nó nhất.”

Lam Tư Gia không dám nhìn mắt Trình Di, cô ta thấp giọng ngập ngừng: “Thưa di, cháu biết rồi.”

Lần này, Lam Tư Gia không ở lâu, gần như nóng lòng tạm biệt.

Trình Di đương nhiên không giữ cô ta lại.

Nhưng khi đến dưới lầu, Lam Tư Gia không ngờ Bùi Dĩ Hằng đang ngồi trên sofa. Mà Bùi Tri Lễ thì ngồi bên cạnh, lúc nhìn thấy cô ta đi xuống, anh đứng dậy hơi gật đầu với cô ta, lập tức đi vào phòng bếp.

Lam Tư Gia vội vàng chào hỏi, rồi chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn ở phía sau gọi cô ta lại, toàn thân cô ta đang phát run, bởi vì rất mất mặt.

Loại cảm giác giở trò tâm cơ bị vạch trần tại chỗ hết sức bề mặt.

“Tôi không muốn nói những lời dư thừa nữa.”

“Xin cô sau này đừng đến nhà tôi nữa, bởi vì tôi không chào đón người bôi nhọ bạn gái của tôi.”

—

Lời tác giả:

Ok, không cần thái tử ra tay, mẫu hậu đại nhân đã nhìn thấu rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Bùi Tri Lễ từ phòng bếp đi tới, anh cầm một trái táo tươi mới, đặt bên miệng cắn một ngụm, phát ra tiếng răng tặc giòn vang.

Khi Bùi Dĩ Hằng nhìn về phía anh, anh khẽ cười dịu dàng nói: “Anh chưa nghe gì cả.”

Giấu đầu lòi đuôi.

Có điều Bùi Dĩ Hằng cũng không để ý, nói thẳng: “Em đi lên gặp mẹ trước.”

Ban này anh vừa trở về liền lên lầu đi tới phòng của Trình Di, chẳng ngờ cửa phòng không khép chặt, thế nên anh vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Lam Tư Gia và Trình Di.

Nhưng lời nói của Trình Di khiến anh không lập tức đi vào.

Lần này anh lên lầu thì Trình Di đang gọi điện thoại.

“Em biết rồi, trong nhà còn rất nhiều người mà, hơn nữa A Lễ cũng ở nhà cùng với em, anh có gì phải lo lắng chứ.” Trình Di bất đắc dĩ nói.

Bà nằm viện hai hôm, Bùi Khắc Minh vốn muốn ở nhà cùng bà.

Thế nhưng Trình Di biết công ty của chồng gần đây đang ở trong thời điểm bận rộn, hơn nữa ông còn phải bay đi khắp nơi, đương nhiên bà

không để ông ở nhà.

Giờ thì Bùi Khắc Minh một ngày muốn gọi mấy cú điện thoại.

Trước đó khi bà nằm viện phẫu thuật, Bùi Khắc Minh thật sự ở bệnh viện cùng bà nửa tháng trời.

Khi Trình Di nghe được tiếng mở cửa, ánh mắt vừa hướng về phía này, bà lập tức vui mừng nói: “A Hằng cũng về nhà rồi.”

“Bảo hai đứa nhóc ở cùng em.” Bùi Khắc Minh hừ một tiếng, ông lại hỏi, “Nó và Tri Lễ hiện giờ chắc là không có gì nhỉ.”

“Nếu không anh tự mình hỏi đi.” Trình Di cố ý nói.

Bùi Khắc Minh thở dài một hơi, như là hạ quyết tâm nói: “Ban đầu anh muốn cho hai đứa thời gian, để bọn nhỏ tự suy nghĩ kỹ càng, nếu lần này hai đứa vẫn vậy, anh phải nói chuyện tử tế với bọn nó.”

Làm một người cha, Bùi Khắc Minh tự cảm thấy rất tiến bộ.

Giữa hai đứa con trai có mâu thuẫn, ông không lập tức can dự vào, càng không dùng đến uy nghiêm gì đó của người cha ép hai đứa con hòa thuận. Ông muốn cho hai đứa con một chút thời gian, nhìn thấy rõ ràng vấn đề, có thể đối mặt lẫn nhau.

Trình Di cười nói: “Được, em biết rồi.”

Trình Di cúp máy, ngay sau đó gọi Bùi Dĩ Hằng ngồi ở bên giường, bà theo thói quen vươn tay sờ má anh, nhẹ giọng nói: “A Hằng, ở chỗ sư phụ có vui không?”

Đối với Bùi Dĩ Hằng, Trình Di luôn mang thái độ anh còn là đứa nhỏ vẫn chưa trưởng thành.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Con đã nói chuyện với anh.”

Trình Di sững sốt.

Bùi Dĩ Hằng dừng một chút rồi nhẹ giọng nói tiếp: “Sau này mẹ quan tâm anh nhiều hơn đi, không cần lo lắng cho con.”

Ánh mắt Trình Di khẽ động, bà hơi cúi đầu, dường như có chút khó chịu.

Qua hồi lâu, bà thấp giọng nói: “A Hằng, có phải mẹ quá sai rồi không?”

“Cứ nghĩ rằng anh con nghe lời, đương nhiên ít quan tâm nó một chút, chờ đến lúc phát hiện ra sai lầm này, mẹ dường như rất ngại ngùng thừa nhận sai lầm của mình. Dù sao cũng là người làm mẹ, sao mẹ có thể không làm tròn bốn phận như vậy chứ.”

Trình Di hơi cười khổ nói.

Có lẽ tất cả mọi người đối với chuyện cách cư xử của bố mẹ đều là chậm rãi mà nói, nên thế nào thì thế đấy.

Nhưng cuộc sống thỉnh thoảng giống như một con ngựa hoang thoát cương, trong lúc vô tình kéo quỹ đạo cuộc sống sang phương hướng hoàn toàn khác biệt.

Lúc Trình Di vừa mới làm mẹ, bà cũng từng muốn làm một người mẹ không thiên vị.

Nhưng tính cách hai đứa con trai khác biệt, dần dần, bà bắt đầu quan tâm đứa nhỏ thoát nhìn cần chăm sóc nhiều hơn.

Trình Di nhẹ giọng nói: “Anh con từ bé đã khác với con, hồi nhỏ nó đã có một cái miệng nói ngọt. Con thì sao, lại là một đứa bé hủ nút, bởi vậy

mẹ đặc biệt lo âu về con, thậm chí còn từng đưa con đến bệnh viện kiểm tra, xem thử có khuynh hướng tự kỷ hay không.”

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

“Cũng may con rất thông minh, sau đó lại học cờ vây.” Trình Di khẽ cười, “Nhưng mà trở thành tuyển thủ cờ vây cũng không đơn giản, anh con giống con, nó thông minh như vậy, học hành cũng giỏi, dường như thoát nhìn sau này làm cái gì cũng dễ cả. Con đó, chỉ là một đứa trẻ biết đánh cờ mà thôi.”

Giờ phút này ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng bất đắc dĩ nở nụ cười thành tiếng: “Thế nên mẹ nghĩ rằng con vụng về, mới quan tâm con như vậy sao?”

Nói xong lời nói anh có chút hậm hực.

Ai ngờ Trình Di gật đầu: “Cũng không chỉ vậy. Con xem anh con xuất sắc biết bao, tự mình thi đậu đại học A, hiện giờ lại du học tại Cambridge. Nó vốn thông minh hơn một chút.”

“Lời nói thế này, mẹ có phải nên khen trước mặt con không, mới trông có thành ý hơn chứ.”

Đột nhiên tại cửa truyền đến một âm thanh.

Bùi Tri Lễ đứng ở cửa, anh nhìn hai người trong phòng, trên khuôn mặt tuần tú treo lên một nụ cười, mang theo chút bất đắc dĩ.

Trình Di nhìn anh, thật sự có chút ngượng ngùng.

Nhưng bà đã hạ quyết tâm, nhìn sang con trai nói: “A Lễ, có phải tới giờ mẹ vẫn chưa nói xin lỗi với con không.”

Người đàn ông đứng dựa khung cửa vốn mang điệu bộ phóng khoáng thân nhiên, giờ đây cơ thể anh chột cứng đờ, rõ ràng là một người đàn ông, thần kinh không nên mỏng manh nhạy cảm như vậy.

Nhưng khi Trình Di cất tiếng, chớp mũi anh đã bắt đầu cay xè.

“A Lễ, mẹ xin lỗi. Mẹ cũng là người bình thường, cũng sẽ có chỗ làm không tốt, bỏ mặc con. Nhưng mẹ cam đoan, sau này nhất định sẽ không bỏ bê A Lễ của mẹ nữa.”

Tuy rằng cha mẹ là người lớn, nhưng bọn họ cũng là người bình thường, sẽ có chỗ làm không tốt.

Nhưng dù sao đối với đứa con mà nói, cha mẹ là người mà họ để ý nhất.

Bùi Tri Lễ hơi quay đầu qua, đợi một hồi lâu sau, anh rút cuộc đi tới, khom lưng ôm lấy Trình Di.

“Mẹ.”

Đây là người nhà mà, luôn sẽ có xung đột, nhưng vẫn yêu thương đối phương. Nếu không để ý thì sẽ không cảm thấy mình bị bỏ mặc, nếu như không mong đợi thì đáy lòng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà chúng ta vẫn yêu thương đối phương.

*

“Cuối tuần này thế mà là lễ Giáng Sinh rồi, nhanh thật.” Trần Thần liếc mắt nhìn di động của mình, đột nhiên nói.

Nhan Hàm đang nhàm chán lướt di động, trước đó Bùi Dĩ Hằng gửi tin nhắn cho cô, nói với cô, mình ở nhà sư phụ, tín hiệu trong núi đặc biệt không tốt. Quả nhiên thật đúng là vậy.

Nghê Cảnh Hề liếc mắt nhìn cô: “Cậu cũng muốn trải qua lễ Giáng Sinh?”

Ngải Nhã Nhã ở một bên phì cười một tiếng: “Cậu còn không biết cậu ấy à. Khăng định là lại muốn tới nhìn anh Tri Lễ của cậu ấy, lễ Giáng Sinh bên Anh được cho nghỉ ba tuần. Nói không chừng Bùi Tri Lễ sẽ trở về đây.”

Cơ thể Nhan Hàm đột nhiên cứng đờ, bởi vì mấy hôm nay tín hiệu di động của Bùi Dĩ Hằng không tốt, hai người họ giống như Thất Tiên Nữ và Đồng Vinh, không có cầu Hỉ Thước, chỉ có thể cách hai chiếc di động nhớ nhung lẫn nhau.

Thế nên cô hoàn toàn quên mất chuyện Bùi Tri Lễ đã về nước.

Ngải Nhã Nhã còn đặc biệt quay đầu nói: “Nhan Nhan, dù gì cậu cũng là em dâu của đàn anh Tri Lễ chúng ta, cậu không thể hỏi thăm chút tin tức nội bộ cho bọn tớ, xem thử đàn anh Bùi về nước chưa?”

Sắc mặt Nhan Hàm hơi cứng lại, cô hít sâu một hơi, chậm rãi quay đầu nói: “Trần Thần, tớ cho cậu biết một việc, cậu nhất định đừng đánh chết tớ.”

“Cậu nói là chuyện gì trước đi.”

Trần Thần đưa ra dáng vẻ dễ nói chuyện.

Nhan Hàm nói: “Mấy hôm trước Bùi Tri Lễ và A Hằng đã tới nhà tớ một chuyến.”

.....

Bầu không khí rõ ràng ngưng đọng trong chốc lát.

Lúc Trần Thần muốn giơ tay, Ngải Nhã Nhã lập tức túm lấy cánh tay cô bạn, thấp giọng nói: “Được rồi, được rồi, không phải đã nói không đánh chết à. Giáo sư còn ở đằng trước đó.”

“Anh Tri Lễ của tớ.” Trần Thần hạ giọng, ai oán nức nở.

Nhan Hàm ho nhẹ một tiếng: “Lúc đó muộn quá, tớ vốn muốn gọi điện cho cậu, thật đó.”

“Nhưng cậu vẫn không gọi điện cho tớ.” Trần Thần chẳng hề khách khí lật tẩy cô bạn.

Ai ngờ Nghê Cảnh Hề ngồi bên cạnh cười nhẹ một tiếng: “Cậu ấy gọi điện, cậu dám đi hả?”

Trần Thần lập tức ầm ức nhìn cô, hu hu hu, Nghê đại nhân, tại sao lần nào cậu cũng nói trúng tim đen như vậy chứ.

Được rồi, cô không dám, cô sợ.

Nhan Hàm cũng rất buồn bực, cô hỏi: “Cậu rốt cuộc có thích Bùi Tri Lễ hay không, hay chỉ cảm thấy anh ấy đẹp trai mà thôi.”

Trần Thần ai oán nhìn Nhan Hàm: “Cậu nói đi, tớ nhất định sẽ đi Anh quốc.”

“Sau đó cậu vẫn muốn như bây giờ, thấy Bùi Tri Lễ liền trốn tránh? Lặng lẽ nhìn anh ấy, cho đến khi anh ấy yêu đương, có bạn gái, cậu lại hối hận mà nhớ lại quá khứ.”

Nhan Hàm nói xong, khuôn mặt Trần Thần xụ xuống.

Bởi vì lời nói Nhan Hàm quá chân thật, chân thật đến nỗi cô gần như cảm thấy, đây là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Thế là Nhan Hàm vỗ bàn nói: “Lễ Giáng Sinh không phải cuối tuần sao, nếu không chúng ta tìm một căn biệt thự mở tiệc, tớ hỏi A Hằng một chút, bảo anh ấy mời đàn anh Bùi.”

“Ý này hay đó.” Ngải Nhã Nhã đồng ý nói.

Trần Thần mở to hai mắt, suy tàn giã dựa nói: “Nhưng tớ không có tiền thuê biệt thự.”

“Không cần cậu chi tiền, anh tớ có một căn, bình thường anh ấy không tới. Lần này tớ mượn một chút.” Nhan Hàm liếc xéo cô bạn, cố ý nói, “Bạn bè đã làm thế này, giờ xem cậu có dám hay không thôi.”

Nghê Cảnh Hề thấy Trần Thần còn đang do dự, cô thản nhiên lắc đầu: “Cậu ấy không dám rồi. Không sao, dù gì với tuổi tác của Bùi Tri Lễ, chuyện tìm bạn gái lúc nào cũng được.”

Nội tâm Trần Thần vốn đang giãy dựa, giờ phút này lại nghe nói tới chủ đề bạn gái Bùi Tri Lễ lần nữa.

Nếu anh thật sự tìm bạn gái...

“Tớ đi.” Trần Thần vỗ bàn, tỏ vẻ khí khái ào ạt.

Mà vào lúc cô ngẩng đầu ưỡn ngực, giáo sư đứng tại bục giảng nâng kính mắt của mình, mỉm cười nhìn nữ sinh đột nhiên ngồi thẳng lưng ở hàng ghế sau, giáo sư hơi an ủi nói: “Được, tôi thấy vị nữ sinh này rất muốn trả lời câu hỏi này, vậy thì mời bạn.”

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Trần Thần.

Trần Thần: vì sao lần nào người bị thương cũng là cô.

Lúc Nhan Hàm xuống lầu, di động đột nhiên vang lên, thế là cô đi chậm lại mấy bước với ba cô bạn đang trước, bắt máy.

“Em tan học rồi à?” Đầu dây bên kia là âm thanh êm tai dịu dàng, lộ ra mấy phần ý cười.

Mặt mày Nhan Hàm lập tức tươi tắn nói: “Anh có tín hiệu rồi hả?”

“Ừm.” Bùi Dĩ Hằng đáp.

Nhan Hàm thật sự vui mừng, nhảy nhót đi xuống lầu, ra khỏi tòa lầu dạy học, tất cả tâm trí của cô đều bị thu hút bởi âm thanh trong di động.

“Vậy khi nào anh về?” Giọng cô êm ái nũng nịu hỏi.

Người đang yêu đương, dường như có một loại bản năng không cần học cũng biết, chính là vào lúc nói chuyện với bạn trai mình, âm thanh tự động nhẹ đi mấy phần, ban đầu êm ái lúc này biến thành hết sức hờn dỗi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn qua, thấy ngay cô gái ở đằng trước, anh thấp giọng nói: “Em nhìn ra phía sau đi.”

Đáy lòng Nhan Hàm nhảy dựng, đột ngột quay ra đằng sau.

Cô thất vọng nhìn xung quanh, nhưng không có anh mà.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô giống như chú sóc con, nhìn trái phải xung quanh, lại chẳng nhìn tới phương hướng của anh, trong tiếng khẽ cười còn kèm theo thở dài bất đắc dĩ.

Thế là anh chậm rãi đi qua.

Rốt cuộc khi anh đến gần, Nhan Hàm nhìn thấy anh.

Ai ngờ lúc anh đứng lại trước mặt cô, cô gái ầm ức nói: “Anh đứng bên trái phía sau mà.”

“Anh biết, không phải em không thấy anh, là anh không nói rõ ràng.”
Bùi Dĩ Hằng nhìn cô với vẻ nuông chiều, thế mà chấp nhận lời nói của cô.

Nhan Hàm gật đầu, rất tự hào nói: “Thị lực của em tốt lắm, 2.0 đó.”

Cô vừa nói xong, Bùi Dĩ Hằng vươn tay khẽ khàng mơn trớn mí mắt cô một chút, ngón tay anh ấm áp, sau đó anh khẽ cười nói: “Thảo nào đôi mắt đẹp như vậy.”

Nhan Hàm hoàn toàn sững sốt.

Đợi khi cô lấy lại tinh thần, toàn thân hận không thể che lại hai gò má đã nóng hổi.

Cái người này, sao lại nói năng thu hút đến vậy.

*

Đối với đề nghị mở tiệc mừng lễ Giáng Sinh của Nhan Hàm, Bùi Dĩ Hằng đương nhiên sẽ không từ chối. Cô còn nói, không thì gọi luôn cả Trình Tân Nam và Cao Nghiêu, dù sao càng nhiều người thì chơi càng vui.

Tự nhiên đến cuối cùng nói như vậy là định rồi.

Về chuyện mượn biệt thự, Nhan Hàm chỉ cần nói một câu.

Ngược lại vào lúc cô quay xong video mỹ thực số đặc biệt lễ Noel, cô nhìn cây thông thật lớn bên cạnh kia liền nói với Khưu Qua: “Nếu không anh cho em mượn cái cây này đi.”

Khưu Qua hoài nghi nhìn cô: “Em cần làm gì?”

Lúc biết được cô muốn mở buổi tiệc, Khưu Qua vô cùng đau đớn nói: “Em cũng biết vật dùng đúng chỗ quá đi.”

“Đúng đó, dù sao các anh cũng chỉ đặt trong phòng chứa đồ, hay là cho em mượn đi.”

Thế là Nhan Hàm mời người đưa thẳng cây thông này tới biệt thự của Nhan Chi Nhuận. Phòng khách trong biệt thự rất lớn, lại còn trang hoàng kiểu Âu, còn có một lò sưởi trong tường hết sức tráng lệ.

Khi cây thông được đặt bên cạnh lò sưởi, quả thật rất hợp.

Cuối tuần mới là lễ Giáng Sinh, thứ bảy là đêm bình an.

Cơ mà mấy người các cô không có việc gì, lúc sáng sớm ngày thứ bảy đã cùng nhau đến biệt thự.

Trần Thần còn đặc biệt mua trên mạng rất nhiều đồ trang hoàng lễ Giáng Sinh, thế là mấy cô nữ sinh lập tức trang trí phòng khách cho có bầu không khí của lễ Giáng Sinh.

Trên cửa sổ sát đất dán chữ cái Giáng Sinh vui vẻ bằng tiếng Anh thật lớn.

Còn có những chiếc chuông nhỏ treo khắp nơi, khiến người ta lập tức nhớ tới bài hát Giáng Sinh nghe rất nhiều mà quen tai.

Kết quả tới buổi trưa, mọi người vừa ăn uống xong, Trần Thần bắt đầu lo sợ.

Cô như rơi vào khủng hoảng: “Tớ không được rồi, tớ thật sự nhìn thấy anh ấy là không nói được câu nào.”

“Trời, lại phát tác nữa rồi.” Ngải Nhã Nhã bất đắc dĩ che mặt.

Nhan Hàm thấy Trần Thần mang điệu bộ thế này, biết cô bạn thật sự không khoa trương. Trước đây các cô cũng từng cố vũ Trần Thần hãy thổ lộ

với Bùi Tri Lễ, dù không bày tỏ, quen biết tiếp xúc trước, cuối cùng rồi rút ngắn khoảng cách.

Nhưng cô nàng này quả thật quá thành thật, cô thực sự không dám, rất nhút nhát.

Nhan Hàm từng nhìn thấy, lúc Trần Thần trông thấy Bùi Tri Lễ, hai má sẽ nhuộm đỏ trong nháy mắt.

Vì thế Nhan Hàm hít sâu một hơi, nói: “Nếu không cậu đeo mặt nạ đi.”

Cô vốn đang tức giận buột miệng.

Ai ngờ Trần Thần nghe xong, thế mà lập tức gật đầu: “Được đó, được đó, tớ thấy mặt nạ tốt đó.”

Ba người còn lại: “...”

Trần Thần tỏ vẻ đặc biệt đáng thương nhìn các cô bạn: “Tớ thực sự rất sợ, vừa nhìn thấy khuôn mặt ánh mắt của anh ấy, tớ hoàn toàn quên mất mình muốn nói gì.”

“Ai sẽ thích một cô ngốc ngay cả nói cũng không biết nói chứ.”

Được, Nhan Hàm mẹ nó quá mềm lòng.

Cô đứng dậy, nói thẳng: “Đi, tớ đưa cậu đi mua mặt nạ.”

Hai người bên cạnh đều bị cô làm hết hồn, Nghê Cảnh Hề nhú mày nói: “Cậu cảm thấy biện pháp này có tác dụng sao?”

Nhan Hàm bất đắc dĩ nói: “Bây giờ chỉ có thể liều một phen* thôi, cho dù cuối cùng cậu ấy và Bùi Tri Lễ không yêu nhau, dù sao cũng phải để cậu ấy nói mấy câu với người ta.”

(*) câu gốc là “tử mã đương hoạt mã y”.

Cô chìa hai tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Bằng không khi cậu ấy già rồi hồi tưởng lại, cậu ấy thế mà chưa từng nói câu nào với mối tình đầu của mình.”

Ngải Nhã Nhã gật đầu: “Tớ đi nữa, lý do này Nhan Nhan thuyết phục tớ rồi. Đi, bây giờ chúng ta đi ngay.”

Nghê Cảnh Hề cũng đồng ý nói: “Tớ cũng bị thuyết phục rồi.”

Thế là con “ngựa chết” Trần Thần bị các cô bạn kéo lên xe. Lần này Nhan Hàm lái xe qua đây, cũng là anh họ cho mượn, một cô gái bé nhỏ chạy chiếc SUV cỡ lớn, quả thật có khí phách tung hoành thiên hạ.

Chờ đến khi bọn họ tới một cửa tiệm cosplay, không nghĩ tới ngoại trừ Nhan Hàm thì các cô bạn đều là lần đầu tiên đến.

Rơi vào tầm mắt Ngải Nhã Nhã trước tiên chính là trang phục thủy thủ mặt trắng, cô chỉ vào hưng phấn hô to: “Trang phục thủy thủ mặt trắng, bộ này tuyệt đối ‘sát trai’.”

Nhân viên cửa tiệm ở bên cạnh nở nụ cười, nói khẳng định: “Người đẹp này rất biết hàng, đây là bộ bán chạy nhất đấy.”

Nhan Hàm liếc mắt một cái, ai ngờ Ngải Nhã Nhã lại hô lên: “Nhan Nhan, nếu không cậu chọn bộ này đi.”

“Coi như là quà Giáng Sinh tặng cho thầy Bùi.”

Đề nghị này lại được mọi người nhất trí đồng ý.

Nhan Hàm lập tức nói: “Nên chọn quà cho Trần Thần trước đi.”

Cũng may chuyện này quả thật là việc nghiêm chỉnh, thế là mọi người bắt đầu chọn lựa. Ai ngờ chọn tới chọn lui, cũng không chọn được bộ nào hài lòng. Cho đến khi Trần Thần tự nhìn thấy thứ gì đó đặt bên trong, cô ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Các cậu thấy thích hợp không?”

Nhan Hàm đi qua, liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc đầm dài trễ vai màu vàng, công chúa Belle?

Cô hơi kinh ngạc nói: “Công chúa Belle không có mặt nạ che mặt thì phải.”

Ngải Nhã Nhã bên cạnh nhìn cô, rớt cuộc thấp giọng nói: “Cậu ấy muốn con dã thú kia kìa.”

Trần Thần vui vẻ gật đầu: “Đúng rồi, tớ thấy bộ này hợp đó.”

Bộ đồ dã thú này giống như loại trang phục con rối, lông lá toàn thân, một cái đầu to trông rất dày. Bộ quần áo như vậy mặc trên người, quả thật chẳng nhận ra là nam hay nữ.

Mọi người nhìn sang Trần Thần, cô đã bắt đầu nhờ nhân viên lấy xuống cái đầu dã thú.

Chờ khi cô đội nó lên đầu, Nhan Hàm bật mắt lại, vì sao cô lại đưa ra đề nghị này.

Lúc Trần Thần hài lòng ôm lấy cái đầu kia, lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn các cô bạn, âm thanh nhỏ nhẹ cất lên: “Nếu chỉ có mình tớ ăn mặc thế này, có lẽ nào quá ngốc không.”

“Không đâu.” Nhan Hàm chẳng hề do dự nói.

Cô lại nhìn sang Nghê Cảnh Hề, nhưng Nghê đại nhân luôn công chính liêm minh lộ ra một nụ cười lạnh với cô: “Không đâu.”

“Tớ xin các cậu đấy. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng tiếp cận anh Tri Lễ.”

Nhan Hàm điềm tĩnh nói: “Không phải là lần cuối cùng, tại hôn lễ của tớ, cậu còn có thể nhìn thấy anh ấy.”

Cô hết sức thản nhiên thốt ra câu đó, ban đầu còn rất thoải mái, cho đến khi mọi người quay đầu nhìn cô.

Ngải Nhã Nhã gào lên một tiếng, cô nhìn Nhan Hàm, kích động nói: “Các cậu đã nói tới chuyện cưới hỏi rồi hả?”

Nhan Hàm muốn nói không có, thực ra cô và Bùi Dĩ Hằng mới ở bên nhau một khoảng thời gian ngắn thôi. Nhưng khi cô nói ra lời này, đương nhiên như vậy, thật giống như cô và Bùi Dĩ Hằng sẽ kết hôn.

Có lẽ, đây là cảm giác mà anh cho cô.

Nước chảy thành sông như vậy.

Cũng không biết là ai thỏa hiệp trước, hay là không biết cái câu thời đại học luôn làm ra mấy chuyện điên rồ của ai, khiến các cô cam tâm tình nguyện bắt đầu chọn trang phục.

Trần Thần lập tức chỉ vào bộ váy công chúa Belle bên cạnh đã thú: “Nhan Nhan, cậu mặc bộ này đi, làn da cậu trắng trẻo xinh đẹp như vậy, màu sắc tôn lên nước da của cậu.”

Nhan Hàm chưa kịp thốt ra lời từ chối thì nhân viên đã lấy bộ váy xuống.

Cô ngại thay đồ trong này quá phiền toái, cô nhìn số đo, cuối cùng vẫn mua.

Thế là bốn người mang quần áo chứa trong cốp xe trở về biệt thự lần nữa.

Đợi đến khi năm giờ chiều, Bùi Dĩ Hằng gọi điện cho Nhan Hàm, nói bọn họ đang trên đường tới. Trần Thần nghe thế liền gào một tiếng, sau đó bỏ chạy về phòng mình, đi mặc trang bị chiến đấu của cô.

Về phần Nhan Hàm cũng bị Ngải Nhã Nhã đuổi về phòng.

May mà trong cả biệt thự đều có thiết bị sưởi ấm, các cô vào phòng đều chỉ mặc chiếc áo len mỏng, cũng không cảm thấy lạnh.

Giờ phút này Nhan Hàm mặc bộ váy trên người, tuy rằng là quần áo tạm mua về từ cửa tiệm cosplay, nhưng không ngờ lại vừa người.

Nhan Hàm vươn tay túm lên mái tóc dài của mình, búi trên đỉnh đầu, mái tóc cô đã dày, giờ phút này búi lên lại trông càng dày hơn. Cửa tiệm này ngay cả trang sức phối hợp cũng tặng cho, Nhan Hàm dùng dây cột tóc màu vàng quấn một vòng trên búi tóc của mình.

Dây cột tóc hơi dài, hơi phát phơ nằm ở phía sau.

Cuối cùng, cô cầm lấy sợi dây choker màu vàng trên bàn, dây choker này hơi thô, nhưng cần cổ Nhan Hàm thon dài lại mảnh khảnh, phối sợi dây đeo với cần cổ như vậy càng tăng thêm khí chất.

Chờ cô mặc xong, hình như nghe được dưới lầu có tiếng nói, chắc là đám nam sinh tới rồi.

Nhan Hàm có loại xung động muốn thay về quần áo của mình, cô thề, đề nghị này là ý tưởng ngu xuẩn nhất trong tất cả đề nghị cô từng đưa ra.

Nhưng âm thanh dưới lầu càng ngày càng ồn ào.

Mấy nam sinh quả thật tới rồi, chỉ là bọn họ không ngờ tới, vừa mở cửa ra, lại trông thấy một quái thú mặc đồ con rối, chính là cái loại đặc biệt nổi bật, nhìn thấy cô đứng ở sau cùng, giống như muốn che giấu bản thân, nhưng mọi người vẫn liếc một cái là thấy ngay.

Nghê Cảnh Hề mặc âu phục màu trắng, là giả trang của siêu đạo chích Kid, có cảm giác khí khái hào hùng lại xinh đẹp.

Ngải Nhã Nhã cũng mặc bộ trang phục của một nhân vật hoạt hình Nhật, cơ mà rất thông thường, không quá bất ngờ.

Thế nên mấy nam sinh đều nhìn về phía Trần Thần, đặc biệt Trình Tân Nam biết người của ký túc xá các cô, cậu ta nói ngay: “Đây là Trần Thần hay là Nhan Hàm?”

“Nhan Nhan ở trên lầu.” Trong cái đầu dã thú phát ra một âm thanh ong ong.

Cao Nghiêu cảm thấy rất thú vị, cậu ta cười nói: “Các cô làm gì thế?”

“Cảm thấy chỉ trải qua lễ Giáng Sinh không thì nhàm chán quá, bọn tôi bỏ thêm mực hóa trang vào buổi tiệc.” Ngải Nhã Nhã lập tức nói.

Bùi Tri Lễ ở một bên thì lại đầy hứng thú nhìn con dã thú lớn kia.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng đang định gọi điện cho Nhan Hàm, nhưng anh vừa mới cúi đầu, chợt nghe được tiếng gào kinh hãi.

Đợi khi anh ngẩng đầu, trông thấy một cô gái mặc chiếc đầm màu vàng, vịn tay vịn cầu thang màu trắng bên người, chậm rãi bước xuống lầu.

Cô mặc bộ lễ phục trễ vai màu vàng, mà chiều dài của làn váy vừa đến mắt cá chân của cô. Màu vàng tươi sáng tôn lên nước da cô càng trắng trẻo sáng trong, dưới đèn treo thủy tinh toàn thân cô tựa như đang phát sáng.

Nhan Hàm nhìn mình trong gương, bờ vai mảnh mai thon gầy, cộng thêm xương quai xanh đều hết sức nổi bật.

Nhưng bộ ngực hơi gồ lên, đường cong cơ thể vừa đúng.

Trong phòng khách kiểu Âu lộng lẫy lại cổ xưa, dưới đèn treo thủy tinh lóng lánh, cô gái thật sự giống như một cô công chúa, từ từ xuất hiện.

Trong phòng khách to như vậy vang lên tiếng hô kinh ngạc.

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi qua, lúc này trên người anh tuy rằng chỉ mặc áo khoác ngoài màu đen, đuôi tóc dính chút hơi nước, tựa như người về trong đêm gió tuyết đón tiếp công chúa nhỏ của mình.

Nhan Hàm nhìn anh, có chút ngượng ngùng chớp mắt.

Cho đến khi anh nhếch lông mày khẽ cười, trái tim cô đi theo độ cong của khoe miệng giương lên, dường như cũng nhảy rất cao.

Anh vươn tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cánh môi anh dường như kề sát cánh môi cô.

“Đêm nay em rất đẹp, nàng tiên nhỏ của anh.”

—

Lời tác giả:

Tri Lễ: còn nói không bất công, tại sao A Hằng có một nàng tiên nhỏ đang đợi nó, mà tôi chỉ có thể có một dã thú.

Tôi xin lỗi, anh Tri Lễ, là bạn gái tương lai của anh ngọc quá thôi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Những chiếc đèn nhỏ treo trên cây thông Noel to lớn trong phòng khách đều phát sáng, lò sưởi âm tường bên cạnh cũng đang cháy, cả phòng khách trông cực kỳ sáng ngời lại ấm áp. Đặc biệt là bên ngoài hoàng hôn trầm lắng, thỉnh thoảng khi có cơn gió thổi qua, càng khiến người ta nhớ nhung sự ấm áp trong phòng.

Lúc Bùi Dĩ Hằng buông cô ra, anh bất ngờ cởi ra áo khoác của mình choàng lên người cô. Áo khoác màu đen quá rộng lớn, thoáng cái bao phủ cô trong chiếc áo, toàn thân trông có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Hai tròng mắt anh đượm ý cười nhìn cô: “Nhưng anh cảm thấy việc giữ ấm quan trọng hơn.”

Lúc này cả căn phòng đều có thiết bị sưởi ấm, ấm cúng tựa mùa xuân, anh còn bảo cô giữ ấm...

Đối với loại hành vi ngang nhiên ngược cầu như vậy, mọi người vẫn lên án mạnh mẽ, quả thực là quá đáng. Những người khác còn chưa mở miệng thì Ngải Nhã Nhã đã hô lên: “Tôi nói này, phiền hai người suy nghĩ một chút tới tâm tình của cầu độc thân.”

“Mấy người ở đây hẳn là không phải chỉ có tôi độc thân đâu nhỉ.” Ngải Nhã Nhã nhìn mọi người xung quanh hỏi.

Trình Tân Nam lập tức nói: “Tôi và Cao Nghiêu nữa này.”

Khuỷu tay Ngải Nhã Nhã khẽ huých Nghê Cảnh Hề, cố ý hỏi: “Nghê đại nhân, cậu cũng thế phải không.”

Nghê Cảnh Hề thấy cô bạn ra sức nháy mắt với mình, lại nhìn sang Bùi Tri Lễ ở đối diện, cô thấp giọng nói: “Ừm, tớ cũng vậy.”

“Đàn anh Bùi, anh thì sao?” Ngải Nhã Nhã thuận theo tình huống hỏi.

Bùi Tri Lễ khẽ cười nói: “Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng anh cũng vậy.”

“Wow, chẳng lẽ ngoại trừ hai người họ, tất cả những người còn lại thế mà đều là độc thân ư?” Ban đầu Ngải Nhã Nhã muốn giúp Trần Thần tìm hiểu tình hình của Bùi Tri Lễ, không ngờ lại phát hiện ra một sự thật đau thương như vậy.

Ai ngờ Trình Tân Nam đột nhiên cất tiếng: “Đàn chị, bọn tôi mới năm nhất, giáo viên và mọi người không cho yêu đương, chúng tôi cũng hết cách.”

Ba người kia đều là đàn chị “lão làng” năm ba, trong lòng không khỏi bị đâm một nhát dao, tuy rằng chẳng muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, nếu tới năm ba còn chưa yêu đương, hình như tỷ lệ yêu đương khi còn đi học quả thật không lớn.

Thế nên rất nhiều người đều nói, tình cảm nảy mầm vào năm ba năm tư đại học, là tình yêu tà dương, tình yêu xế bóng.

“Vậy thì thật là hổ thẹn rồi, đàn chị tôi đây chưa dựng nên tấm gương tốt cho các cậu.” Lúc Ngải Nhã Nhã nói câu này, chính là nghiêng răng nghiêng lợi.

Trình Tân Nam bèn lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: “Đúng rồi, sao các người đột nhiên nhớ tới chơi trò hóa trang thế?”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, rất nghiêm túc nói: “Nhìn như vậy có phải đặc biệt thú vị hay không.”

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn cô một cái, ai ngờ cái liếc mắt này đúng lúc nhìn tới phía dưới áo khoác màu đen, bộ ngực hơi gồ lên của cô. Bởi vì cô mặc váy trễ vai, cổ áo đúng lúc nằm ôm ngực, trắng trẻo lại mịn màng, còn có một đường rãnh rất rõ ràng.

Anh theo bản năng quay đầu đi.

Thế nhưng hình ảnh này lại kéo dài chẳng tan biến trong đầu óc.

Đợi khi những người khác nói chuyện, anh nghiêng người che khuất cả người cô, càng kéo áo khoác lại, thấp giọng nói: “Phải mặc quần áo đầy đủ, đừng để lạnh.”

“Em không lạnh.” Nhan Hàm nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh kéo căng, cô cố ý nói.

Biết rõ đáy lòng anh nghĩ gì, cô chỉ muốn chọc anh chút thôi.

Ai ngờ người ta lại mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói rất đương nhiên: “Anh cảm thấy em lạnh.”

Nhan Hàm kinh ngạc mở to hai mắt, đôi mắt to tròn trong suốt lóe ý cười.

Thế nên trên đời này còn có một loại lạnh, gọi là bạn trai bạn cảm thấy bạn lạnh ư?

“Bữa tối chúng ta ăn gì?” Trình Tân Nam hỏi.

Cao Nghiêu ở bên cạnh che mặt, tỏ vẻ mắt không thấy: “Sao cậu giống như đồ ăn hàng thế, lúc này mới vừa ngồi xuống thôi.”

Ai ngờ lời này nói xong, điện thoại cạnh cửa vang lên.

Nhan Hàm lập tức đi qua, bắt máy, sau khi nói xong hai câu cô ngắt máy.

“Bữa tối của chúng ta tới rồi.”

Năm phút sau, mọi người trợn mắt há mồm nhìn mấy chàng trai cơ thể cường tráng mặc đồng phục thống nhất, mang từng khay đồ ăn sang đây.

Mà thứ sau cùng do hai người khiêng vào là cái gì đó có hình dáng thuyền gỗ.

Phía dưới trải một lớp đá vụn thật dày, mà bên trên là đủ loại sashimi, tôm chì, tôm mẫu đơn, nhím biển, cá hồi, sò Hokkigai, mà thứ còn lại trải ở đầu thuyền là miếng cá trong suốt mỏng như cánh ve.

Trên thuyền thật sự chứa quá nhiều sashimi, phải hai người hợp sức khiêng vào.

Về phần những món ăn khác đều đã được chế biến sẵn, bọn họ trực tiếp ăn được ngay. Mọi người hơi chết lặng nhìn một màn này, bao gồm cả Nhan Hàm.

Ban đầu cô mượn biệt thự của Nhan Chi Nhuận, định chính mình sẽ nấu nướng. Nhưng Nhan Chi Nhuận biết cô cùng bạn bè tới chơi, thế là anh bảo cô cứ chơi cho thoải mái, bữa tối để anh phụ trách.

Nhan Hàm vui vẻ, ngọt ngào nói tiếng cảm ơn anh.

Ngài Nhã Nhã ở bên cạnh hỏi: “Nhan Nhan, đây là đều do cậu đặt hả?”

“Là anh tớ đặt giúp, biệt thự này cũng là của anh ấy.” Nhan Hàm nói sự thật.

Ngài Nhã Nhã chớp mắt, kinh ngạc nói: “Khi nào cậu có anh trai lợi hại như vậy thế.”

Sau đó cô bạn nịnh nọt hỏi: “Cậu có chị dâu chưa?”

Nghe tới câu hỏi này, trong giây lát Nhan Hàm nghĩ đến ngày đó khi Nhan Chi Nhuận đối mặt Giả Cận Huyền, cái dáng vẻ chai mặt kia.

Sau khi bàn ăn được dọn xong xuôi, mọi người đi qua ngồi xuống. Bởi vì là bàn ăn dài, thế nên tám người vừa vặn đủ chỗ ngồi. Nhưng khi những người khác ngồi xuống trước, vẫn không ai nói gì, lại đặc biệt cách xa đã thú, một mình đứng một bên.

Không biết là mọi người cố ý hay là trùng hợp, đúng lúc bên cạnh Bùi Tri Lễ còn một chỗ trống.

Bùi Tri Lễ ngẩng đầu nhìn Trần Thần, cười hỏi: “Em đội cái này chắc là không thể ăn uống, nếu không em lấy ra đi?”

Đáy lòng Nhan Hàm thở dài một hơi, nếu cô bạn có thể lấy ra thì người này không phải Trần Thần.

Vì thế dưới ánh mắt của mọi người, Trần Thần mạnh mẽ ngồi trên ghế. Bởi vì quần áo của cô rất dài rộng, ngồi xuống như vậy, tự nhiên dồn nén không gian bên cạnh.

Bởi vì cô ngồi ở cuối bàn, bên kia không có ai, đương nhiên chỉ có thể chen chúc với Bùi Tri Lễ.

Nhan Hàm nhìn thấy trang phục dã thú của Trần Thần phủ lên cánh tay Bùi Tri Lễ.

Đương nhiên bản thân Trần Thần không cảm nhận được, thế là Nhan Hàm nhanh tay lẹ mắt chụp một tấm ảnh. Bùi Dĩ Hằng đúng lúc ngồi bên

cạnh cô, nhìn thấy động tác của cô.

Thế là Nhan Hàm cho anh xem một cái.

Bùi Dĩ Hằng xem hơi không hiểu, thản nhiên hỏi: “Cái này có gì đẹp mà chụp?”

“Anh không hiểu cái này đâu.” Nhan Hàm khẽ nâng cằm, nhỏ giọng lại đặc ý nói, “Ngay cả nói chuyện Trần Thần cũng không dám nói với anh trai anh, nếu để cậu ấy biết, cậu ấy chạm phải cánh tay của anh Tri Lễ của cậu ấy, cậu ấy vui mừng đến điên mất.”

Nói xong cô nhoẻn miệng cười, toàn thân tựa như tiểu hồ ly mới vừa ăn vụng, đôi mắt phát ra ánh sáng.

Ai ngờ cô vừa nói xong, khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng huých cô một cái.

Nhan Hàm vốn đang cúi đầu gửi wechat, cô đăng lên tấm ảnh này vào trong nhóm, thế nên khi khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng chạm vào cô, cô còn tưởng rằng chỗ ngồi của mình gần quá, chen chúc tới chỗ anh.

Cô bèn nhích sang bên cạnh nhường chỗ.

Ai ngờ cô vừa động dậy, khuỷu tay Bùi Dĩ Hằng ngăn cô lại.

Lần này Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn anh, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

“Anh chạm vào em như vậy, em có vui không?” Giọng anh rất điềm đạm nói.

Dưới ánh sáng lóng lánh của đèn treo thủy tinh, ngũ quan của cô gái xinh đẹp dịu dàng được chiếu rọi tỉ mỉ như vậy, thế nên vẻ kinh ngạc chợt hiện lên đáy mắt cô đã thu vào hết trong mắt chàng trai.

Nhan Hàm chớp mắt, dường như không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này.

Rốt cuộc cô phì cười một tiếng, thật sự không nhịn được như phải hỏi nói: “Anh hâm mộ à?”

Mới vừa hỏi xong cô liền gật đầu, nghiêm túc nhìn anh đồ dảnh: “Em vui lắm.”

Nói xong, khuỷu tay cô khẽ huých vào khuỷu tay anh.

Có lẽ đây là thích nhỉ, rõ ràng là một chuyện ngây ngô như vậy, nhưng hai người đều làm dĩ nhiên đến thế.

Bởi vì sự tiếp đãi hào phóng của Nhan Chi Nhuận, mọi người ăn uống thỏa thích.

Hơn nữa còn mang tới một chai rượu sâm banh cùng mấy chai rượu, khi nhìn thấy chai rượu Nhan Hàm cắn chặt răng. Cô chơi cùng bạn bè, theo lý thuyết Nhan Chi Nhuận làm anh trai, không phải nên đặc biệt quan tâm à, thế mà còn tặng rượu.

Vậy nên lúc Trình Tân Nam đề nghị khai sâm banh, Nhan Hàm lập tức nói: “Chỗ này không có đồ khai rượu.”

Ai ngờ Ngải Nhã Nhã chỉ cái hộp bên cạnh, cười nói: “Hồi nãy anh trai kia đi có nói, trong cái hộp này còn có đồ khai rượu, thế các cậu muốn không?”

Nhan Hàm: “...” Có cần chuẩn bị toàn diện như vậy không.

Thế là Trình Tân Nam đi qua cầm lấy đồ khai rượu, Cao Nghiêu đứng dậy lắc mạnh thân chai, sau đó đồ khai rượu trực tiếp mở ra nắp chai, chất lỏng màu vàng nhanh chóng biến thành bọt màu trắng bắn tung tóe.

Bởi vì miệng chai nhắm ngay bàn ăn, giờ phút này những người còn ngồi lại đều bị bắn trúng.

Khi Nhan Hàm đang muốn né tránh, Bùi Dĩ Hằng đã vươn tay kéo cô vào lòng, xung quanh là tiếng thét chói tai, còn có vòng tay ấm áp của anh.

Bởi vì ăn no rồi, thế nên mọi người dứt khoát dời chỗ, tới bên cạnh lò sưởi phòng khách.

Tại phòng khách trải một tấm thảm dày, đệm dựa trên sofa bị ném xuống, không muốn ngồi trên sofa mà ngồi trên đệm dựa.

Lần này đồ đạc đưa tới đầy đủ, tám cái ly thủy tinh đã được đặt trên bàn trà.

Trên ly thủy tinh trong suốt khắc hoa văn phức tạp, kết hợp hoa văn trên chai rượu sâm banh, mang phong cách thời trung cổ phục cổ lại tráng lệ.

Nhan Hàm kéo lại Bùi Dĩ Hằng, thấp giọng nói: “Anh đừng uống rượu đó.”

“Anh biết.” Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ dè dặt nhìn cô, anh hạ giọng nở nụ cười.

Chờ thêm một lúc, mọi người chê buồn chán, có người đề nghị xem phim, có người đề nghị chơi game. Thế là Nhan Hàm chỉ trên lầu nói: “Lầu hai có phòng đặc biệt dùng xem phim, các cậu muốn đi không?”

Thế là đoàn người tự cầm ly rượu của mình, dứt khoát lên lầu hai tiếp tục tăng nữa.

Ngay lúc Nhan Hàm muốn đi vào, Bùi Dĩ Hằng kéo lấy cổ tay cô, túm người sang đây.

Thế là hai người không cùng đoàn người đi xem phim, mà tới ban công lầu hai. Đây là một ban công kính hình cung, lúc trước Nhan Chi

Nhuận đặc biệt tu sửa lại.

Bên trong đặt ghế sofa dài hình cung, hoàn toàn có thể nằm xuống.

Nhan Hàm kéo xuống áo khoác trên người, cất tiếng hỏi: “Anh không phải là có chuyện nói với em chứ?”

Bùi Dĩ Hằng ngược lại nở nụ cười: “Anh không thể chỉ muốn ở bên bạn gái anh thôi ư?”

“Đương nhiên là có thể.”

Vì thế Nhan Hàm kéo Bùi Dĩ Hằng ngồi xuống, chưa đến một lúc cô đột nhiên nằm ngửa trên sofa, trên đầu vẫn là song cửa kính, bởi vậy nhìn rõ cả bầu trời tối đen.

Màn đêm tối tăm, ngôi sao lấp lánh tựa kim cương, từng viên một khảm ở phía trên.

“Nhan Nhan.” Bùi Dĩ Hằng bên cạnh vươn tay sờ lỗ tai cô, thấp giọng hô lên.

Nhan Hàm nghe anh gọi mình, đáy lòng giống như biết trước, có lẽ từ lúc anh đột nhiên rời khỏi mấy hôm trước, cô đã biết rồi.

Trong âm thanh của cô mang theo vẻ ảm ức dày đặc, cô nhỏ giọng nói: “Anh không phải nói chỉ muốn một mình ở bên em thôi sao? Thế giờ không muốn nói gì à.”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, nhưng anh im lặng.

Chưa đến một lúc, anh đã nằm xuống sofa, hai người sánh vai cùng nhau nhìn lên ánh sao trên trời.

“Anh có thể phân biệt chòm sao không?” Không biết qua bao lâu, Nhan Hàm đột nhiên cất tiếng hỏi.

Bùi Dĩ Hằng quả thật không có nghiên cứu gì đối với chòm sao, anh bèn nói thẳng: “Không thể.”

Nhan Hàm lập tức dùng giọng điệu rất vui vẻ nói: “Em cũng không thể, hóa ra không phải chỉ có mình em ngốc như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng bị cô ép buộc phân loại là ngốc nghếch, anh há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì.

Được rồi, cô vui là được rồi.

Rốt cuộc xung quanh lại rơi vào sự tĩnh lặng, đêm nay những ánh sao trên trời dường như luôn chói lóa như vậy.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng lại cất tiếng nói: “Nhan Nhan.”

Nhan Hàm đột nhiên ngồi dậy, Bùi Dĩ Hằng tưởng cô muốn ngăn cản mình, khi anh đang định dừng lại đề tài này, Nhan Hàm cúi đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: “Giờ anh nói đi.”

Bùi Dĩ Hằng xuyên qua ánh trăng sáng tỏ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của cô gái, sắc mặt cô rất nghiêm túc.

Anh khẽ cười, dứt khoát ngồi dậy theo, vươn tay đặt lên bả vai cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, anh chỉ là muốn nói với em...”

“Anh có phải quyết định muốn trở về thi đấu không?” Giọng Nhan Hàm khê khàng cất lên.

Sau khi ngơ ngác trong phút chốc, đuôi lông mày đuôi mắt ngay cả khóe miệng của Bùi Dĩ Hằng dần dần cong lên. Trên đời này dường như

không có cô gái nào khác thích anh hiểu anh hơn, càng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Đối với Bùi Dĩ Hằng, cờ vây trước sau vẫn là thứ anh không thể dứt bỏ.

Con người anh chưa bao giờ có ảo tưởng gì, chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy Giang Bất Phàm, thấy người này tóc đã bạc trắng vẫn còn đánh cờ, anh cũng từng nghĩ tới, có lẽ anh cũng như vậy, luôn đánh cờ, đánh cho tới khi bảy mươi tám mươi tuổi.

Anh nhẹ nhàng gật đầu.

Nhan Hàm lập tức nói: “Tốt quá.”

Sau khi im lặng một giây, Nhan Hàm có lẽ hiểu được hai chữ ít quá, vì thế cô mau chóng nói: “Từ khi biết anh là Bùi Dĩ Hằng, em cảm thấy anh nên trở về. Thực ra đi học lúc nào cũng được cả, nhưng sự nghiệp kỳ thủ của anh quan trọng như vậy. Anh có thể trở về, thật sự tốt lắm, cực kỳ tốt.”

Cô hết sức nhấn mạnh ba chữ cuối, nụ cười trên mặt đặc biệt xán lạn, dường như cô thật sự rất vui vẻ, đặc biệt đặc biệt vui vẻ.

Thế nhưng Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, Nhan Hàm còn kiên trì vài giây, đột nhiên cô tới gần, vùi cả khuôn mặt trong lòng anh.

“Nhan Nhan.” Mí mắt Bùi Dĩ Hằng sụp xuống, nhìn mái tóc đen nhánh tựa vào lòng mình.

Anh vươn tay nâng lên người từ trong lòng mình, vừa mới nâng lên mới phát hiện không thích hợp.

Cô gái vừa rồi còn tươi cười rạng rỡ, lúc này sắc mặt hoàn toàn suy sụp, khóe miệng rớt cuộc không giữ được độ cong nữa, cánh môi mím chặt.

Cô cup mắt, không thấy được cảm xúc trong mắt cô, chỉ có thể cảm giác được lông mi cô khẽ run.

Cho đến khi cơ thể cô run rẩy rất khẽ khàng.

Bùi Dĩ Hằng chờ người, bởi vì anh không nghĩ tới Nhan Hàm có phản ứng này.

Thật lâu sau, anh thấp giọng nói: “Em, không đồng ý sao?”

Anh vừa dứt lời, Nhan Hàm lập tức lắc đầu như trống bỏi, cho đến khi ngay cả anh cũng cảm thấy cô muốn choáng váng thì cô mới dừng lại.

Nhan Hàm ngẩng đầu, mới vừa chạm vào tầm mắt anh, đáy lòng vô cớ dâng lên cảm giác khó chịu.

Cô hít mũi, vốn muốn nén nước mắt trở về, nhưng ai ngờ dường như cố ý đối nghịch với cô, vừa mới chớp mắt, nước mắt liền tuôn rơi.

Từng giọt từng giọt một, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Bùi Dĩ Hằng không phải lần đầu tiên thấy cô khóc, nhưng đáy lòng anh vẫn rất đau lòng. Anh vươn tay lau đi nước mắt của cô, thấp giọng hỏi: “Anh trở về tham gia thi đấu, em không vui sao?”

Bởi vì anh quả thật không nghĩ tới, Nhan Hàm có thái độ như vậy.

Nhan Hàm rớt cuộc mang theo tiếng nước nở nói: “Em xin lỗi, có phải em rất vô dụng không.”

Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi dưới đáy lòng, trái tim sắp bị tan chảy bởi vì cô khóc.

“Em không phải phản đối anh trở về, thật đó, anh quyết định trở về, thực ra em buồn hơn ai hết. Em chỉ là nghĩ đến sau này tan học không thể ở

bên anh, ăn cơm với anh mỗi ngày, em hơi buồn.”

Hồi trước, chỉ cần cô muốn, cô luôn có thể ở trường hoặc ở nhà là nhìn thấy anh.

Anh luôn sẽ ở nơi chỉ cần cô ngẩng đầu là thấy ngay.

Nhưng sau này không giống thế nữa, anh sẽ trở thành Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng xa lạ kia, trở thành thiên tài cờ vây mà mọi người mong đợi, trở thành quán quân thế giới. Anh sẽ đến nơi tham gia thi đấu, có lẽ ngay cả một lần một tháng cô cũng không thể nhìn thấy anh.

Cô biết, làm bạn gái của anh, nên phải thích ứng với những điều này.

Mặc dù chỉ là vợ chồng đi làm bình thường, còn có lúc phải đi công tác. Nhưng so với cuộc sống trường học, cô đột nhiên phải chấp nhận sự thay đổi này, thật sự rất khó.

Nhưng Nhan Hàm lau má mình thật mạnh, thấp giọng nói: “Em không khó chịu, thật đó.”

“Nhiều lắm cũng chỉ hơi buồn thôi.” Nhan Hàm vươn ngón tay ra, lấy đầu ngón tay so sánh, dường như muốn cho Bùi Dĩ Hằng tin tưởng, cô thật sự chỉ có một chút thôi.

Tuy nhiên Bùi Dĩ Hằng không nói gì, anh chỉ im lặng nhìn cô.

Rốt cuộc Nhan Hàm mang theo âm mũi dày đặc, cộng thêm giọng yếu ớt nức nở nói: “Bùi Dĩ Hằng, anh đừng dành em đi.”

Anh đừng dành em, em sẽ không buồn nữa.

Cuối cùng Bùi Dĩ Hằng không thể kiềm chế, anh cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó là nước mắt dính trên mí mắt, tiếp theo là chóp mũi, rồi đến cánh môi.

Anh dễ dàng, anh sẽ dùng thời gian cả đời để dễ dàng cô.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người vẫn đang say giấc.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng nghe được hình như ở dưới lầu có người đang gọi mình, anh mơ màng mở mắt ra. Sau đó nghe kỹ lại, hình như thật sự đang có người gọi anh.

Thế là anh mặc áo khoác vào, đi tới ban công.

Phòng anh là nơi duy nhất có ban công ở lầu hai, tối qua Nhan Hàm lén nói với anh, đây là ưu đãi dành cho bạn trai.

Khi anh đứng trên ban công liền trông thấy dưới lầu có một cô gái mặc áo lông màu đỏ thẫm, mặc quần bò còn mang đôi ủng màu trắng. Trên đầu cô còn đội mũ len, cục bông thật lớn trên đầu kia không ngừng lắc lư qua lại theo động tác vẫy tay của cô.

“A Hằng.” Nhan Hàm vui vẻ vẫy tay về phía anh.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng mới phát hiện, đêm qua thế mà có tuyết rơi, qua một đêm khắp mặt đất đều được một lớp tuyết trắng quăn quanh.

Anh cúi đầu nhìn Nhan Hàm vui vẻ trên đất tuyết, anh phát hiện trong vườn hoa có thêm một thứ.

Bên cạnh Nhan Hàm là một người tuyết cao gần bằng cô, trên đầu đội mũ ông già Noel màu đỏ, ánh mắt đen tuyền, hai nhánh cây cắm trên thân thể.

Mà vườn hoa vốn là một mảnh đất tuyết trắng, lại được dấu chân tạo ra mấy chữ thật to.

“A Hằng, cố lên.”

Bùi Dĩ Hằng thấy được bốn chữ này rất rõ ràng.

Lúc này giọng Nhan Hàm gọi Bùi Dĩ Hằng cũng đánh thức người cùng lầu sát vách, mọi người mở cửa sổ ra, trông thấy cô gái màu đỏ tựa như nàng tiên, hai tay đặt hai bên má, anh dừng hô to.

“A Hằng, anh nhất định phải giành lấy giải quán quân.”

Tại mấy song cửa sổ vang lên tiếng cười vui vẻ.

Sau đó mọi người lại nghe được âm thanh trong trẻo kia hô lên: “Sau đó đến cưới em.”

Những lời này trong nháy mắt nhen nhóm dòng máu trong cơ thể Bùi Dĩ Hằng.

—

Lời tác giả:

Thái tử: bây giờ tôi muốn cưới rồi.

Nàng tiên nhỏ: hay là giành giải quán quân đi, em muốn làm vợ hiền đó.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Lễ Giáng Sinh này có lẽ để lại ấn tượng vô cùng khó quên trong lòng mọi người.

Thế nên sau khi đi học lại, mọi người vẫn còn chút chưa lấy lại tinh thần.

Buổi tối Nhan Hàm có hẹn với Khưu Qua, trước đó cô đồng ý việc trực tiếp nên đã được sắp đặt. Bởi vì lợi nhuận từ buổi trực tiếp đều sẽ quyên góp cho trẻ em nghèo khó vùng núi, thế nên cô cảm thấy rất có ý nghĩa, bèn đồng ý ngay.

Về phần bên Khưu Qua thì đã bắt đầu tuyên truyền từ sớm, buổi trực tiếp đầu tiên của blogger mỹ thực “Thư Nguyên” nổi tiếng.

Hồi trước Khưu Qua cũng từng hỏi Nhan Hàm, tại sao tên mạng của mình gọi là Thư Nguyên, cô không cho anh ta biết nguyên nhân.

Đây là một bí mật nhỏ của cô.

Bởi vì cô còn nhớ ngày đầu tiên đi nhà trẻ, cô tự giới thiệu thế này, bố cô tên là Nhan Thư, mẹ cô tên là Tề Nguyên.

Thư Nguyên, Thư của Nhan Thư, Nguyên của Tề Nguyên.

Ai ngờ khi cô gửi tin nhắn cho Khưu Qua, nói với anh ta mình tan học vào lúc bốn rưỡi, đột nhiên Trần Thần hô lên: “Mợ nó, Nhan Nhan cậu lên

hot search kia.”

Đáy lòng Nhan Hàm căng thẳng.

Phản ứng đầu tiên là, chẳng lẽ vỏ bọc blogger mỹ thực của cô lộ rồi?

Cũng không biết là vì ngưỡng ngùng hay là vì nguyên nhân khác, cô thậm chí chưa từng nói cho Bùi Dĩ Hằng biết. Đến giờ Bùi Dĩ Hằng đều cho rằng cô chỉ thích nấu ăn mà thôi.

Ngải Nhã Nhã lập tức sáp lại gần: “Để tớ xem chuyện gì đây.”

“Tớ thật phục phóng viên này, bây giờ vẫn chưa có cảnh sát mạng quản lý à? Nói vậy bà cũng phải có mức độ chứ, mánh khỏe này có thể gọi là tin tức sao? Quả thực một chữ cũng không xem nổi.” Trần Thần tức giận cười châm biếm.

Chuyện của Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng, cô không nói mình biết đầy đủ, nhưng họ làm thế nào quen biết nhau, Trần Thần biết rõ.

Người phóng viên tên Mạnh Khả này, trong bài viết miêu tả Bùi Dĩ Hằng thành một người yêu đến cuồng si, chỉ vì có thể ở bên bạn gái mình, vứt bỏ thi đấu, tiến vào đại học A.

Ngải Nhã Nhã cũng xem xong rồi, nói chắc chắn: “Thanh danh của phóng viên tin tức thật sự bị nhóm người này hủy hoại, làm cho tớ cũng ngại ngùng nói với người khác mình học ngành báo chí.”

Các cô đều học ngành báo chí, ở trong trường còn ấp ủ một dòng nhiệt huyết, muốn sau khi tốt nghiệp, trở thành người có thể quan tâm đến đời sống dân chúng, làm người phát thanh chân chính cho người dân, cho xã hội này.

Không dám nói tới lương tâm xã hội, nhưng tối thiểu các cô không muốn làm loại người đưa tin dựa theo hư cấu.

“Nói thật, nếu có thể kiện cáo, quốc gia chúng ta, ít nhất có một nửa giới truyền thông sẽ ngồi tù vì tung tin đồn nhảm.” Ngải Nhã Nhã dè bủu nói.

Nhan Hàm đương nhiên nhìn thấy bài viết này, chỉ là cô đã thấy từ mấy hôm trước.

Cô vốn không coi là gì, nhưng giờ phút này cái tên Bùi Dĩ Hằng nằm trên hot search, còn kèm thêm tên của cô.

Dù sao fan của Bùi Dĩ Hằng trong giới cờ vây có tiếng là bá đạo, tác giả bài viết này bị mắng không nhẹ, nhưng Nhan Hàm cũng không may mắn thoát khỏi.

“Những phóng viên này sao thế hả, người ta chỉ là đàn chị mà thôi, căn bản không phải bạn gái. Bùi cửu đẳng của chúng ta là độc thân từ hồi mới sinh đó.”

“Đúng vậy, Tiểu Bùi cầu độc thân, chúng tôi không bó buộc, không bó buộc.”

“Chỉ có mình tôi cảm thấy, cậu ấy và đàn chị này thực ra rất đáng ngờ sao?”

“Oa, nữ sinh này không phải là đàn chị trong buổi liên hoan lần trước ư, ngay cả ảnh tư liệu cũng đẹp như vậy.”

Trần Thần xem những bình luận này, lập tức nói: “Nhan Nhan, tớ thấy thầy Bùi nhà cậu có nhiều fan bạn gái lắm, cậu xong đời rồi. Thật đó.”

“Wow, siêu chủ đề của thầy Bùi luôn đứng đầu trong danh sách.” Ngải Nhã Nhã dùng weibo nhiều, đương nhiên hiểu những cái này.

Nói tóm lại, chỉ là một câu, fan rất nhiều, tương lai rất gian nan.

Trần Thần nhìn Nhan Hàm nói: “Bây giờ tớ cũng có thể tưởng tượng, nếu các cậu công khai chuyện tình cảm thì sẽ ùn ùn kéo đến sự phản đối của fan.”

Nhan Hàm lắng nghe nở nụ cười, cô thấp giọng nói: “Vậy làm sao đây? Bây giờ anh ấy đã là người của tớ rồi.”

Trần Thần: “...” Người của cậu, cậu giỏi lắm.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng đang ở tại viện cờ vây, sau khi anh quyết định trở về thi đấu thì bắt đầu chuẩn bị đăng ký tham gia dự thi. Bởi vì anh đã nửa năm không tham gia cuộc thi nào, thế nên thứ hạng thế giới của anh đã rơi xuống từ lâu, thậm chí rớt xuống top hai mươi thế giới.

Thứ hạng thế giới hiện giờ, đứng đầu là Lý Tuấn Trị cửu đẳng của Hàn Quốc.

Mà Tiết Phi cửu đẳng của Trung Quốc thì bám sát phía sau.

Chủ nhiệm Hàn của đội tuyển quốc gia tỏ vẻ phấn chấn nói: “Cậu có thể trở về tham gia thi đấu lần nữa, chúng tôi thật sự đều rất vui mừng. Hôm nay viện trưởng Trâu vốn muốn đích thân trò chuyện với cậu, kết quả ngày hôm qua phải tạm thời đi Vân Nam.”

Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng: “Làm phiền ngài rồi.”

Hồi trẻ chủ nhiệm Hàn cũng là kỳ thủ chuyên nghiệp, là bạn cũ của Giang Bất Phàm.

Ông ta cười nói: “Sư phụ của cậu hôm qua còn gọi điện cho tôi, dạo này ông ấy khỏe không?”

“Sư phụ bình thường ăn uống no đủ, chơi cờ vậy.”

Chủ nhiệm Hàn vỗ đùi, chợt cười nói: “Ông ấy thích nấu ở nông thôn, muốn thanh tĩnh. Còn cùng những người già ở quê chơi cờ, cậu nói xem có phải ông ấy bắt nạt người ta không.”

Bùi Dĩ Hằng cười theo.

“Cúp Trung Lan tháng ba năm sau sẽ bắt đầu, cậu là đương kim vô địch, cũng không thể giống như lần trước vắng mặt tại cúp Thiên Tinh.”

Cúp Trung Lan là do viện cờ vây Trung Quốc đảm nhận, cuộc thi được tập đoàn Trung Lan tài trợ.

Bởi vì lịch sử tổ chức cuộc thi lâu đời, kỳ thủ thế giới đều đặc biệt xem trọng.

Cúp Trung Lan là cuộc thi hai năm một lần, hơn nữa thể lệ thi đấu kéo dài. Bùi Dĩ Hằng đã giành được quán quân cúp Trung Lan nửa năm nay.

Tháng ba năm sau bắt đầu giai đoạn thi đấu đầu tiên của cúp Trung Lan.

Bùi Dĩ Hằng tỏ vẻ khiêm tốn nhận chỉ bảo, anh thấp giọng nói: “Tôi biết, ngài yên tâm.”

“Mấy hôm trước nhà tài trợ của cúp Trung Lan còn liên lạc với tôi, người ta cũng sợ cậu không tham gia đấy.”

Dù sao Bùi Dĩ Hằng không hề nghi ngờ là ngôi sao tuyến thủ đứng đầu giới cờ vây, anh không chỉ có thực lực mạnh, lại có số fan đông đúc,

sức ảnh hưởng rất lớn. Cuộc thi có anh tham gia cùng cuộc thi không có anh tham gia, nhiệt độ chú ý căn bản không thể coi như nhau.

Nhà tài trợ cũng không phải người làm từ thiện, người ta đương nhiên mong cuộc thi nhận được càng nhiều sự chú ý càng tốt.

Chủ nhiệm Hàn nhận được lời đồng ý của anh, ông ta lập tức cười nói: “Vây bây giờ tôi có thể cho người ta một thông tin chính xác.”

Trước đó ông ta không dám tùy tiện nói ra, dù sao Bùi Dĩ Hằng là một người rất có chủ kiến. Chuyện anh đã nhận định, người bình thường cũng khuyên không được. Lúc trước anh muốn đi học, bao nhiêu người muốn khuyên nhủ cũng vô dụng.

Loại chuyện này vẫn là bản thân nghĩ thông suốt mới được.

Sau khi trò chuyện xong, chủ nhiệm Hàn đích thân tiễn anh ra văn phòng.

Ai ngờ trên đường đi, Tiết Phỉ cùng một kỳ thủ đeo mắt kính từ trong phòng huấn luyện đi ra.

Bởi vì Bùi Dĩ Hằng và chủ nhiệm Hàn đã đi qua, thế nên không nhìn thấy hai người này.

Kỳ thủ đeo mắt kính kinh ngạc nói: “Đó là Bùi Dĩ Hằng phải không?”

Cậu ta nhìn sang Tiết Phỉ, Tiết Phỉ tức giận nói: “Cậu nhìn tôi làm gì, tôi lại không biết.”

“Cậu ta không phải muốn trở về đánh cờ chứ?” Kỳ thủ đeo kính vịn gọng kính.

Tiết Phỉ ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng.

Kỳ thủ đeo kính gập đầu nói: “Cúp Trung Lan sắp bắt đầu, cậu ta chính là đương kim vô địch, trở về tham gia thi đấu cũng phải thôi.”

Rốt cuộc Tiết Phi lười nghe tiếp, hất tay bỏ đi.

Bùi Dĩ Hằng lên xe nhà mình, bảo tài xế đưa anh về trường.

Dạo này sức khỏe Trình Di tốt lên nhiều lắm, lại có Bùi Tri Lễ ở nhà với bà, thế nên dạo này Bùi Dĩ Hằng vẫn ở lại gần trường. Dù sao nếu anh thật sự muốn quay về thi đấu, thời gian ở cùng Nhan Hàm sẽ càng ngày càng ít hơn.

Tối nhà, anh vẫn chưa vào nhà, mà trực tiếp gõ cửa.

Nhan Hàm bắt điện thoại, hỏi: “Sao vậy?”

“Em không ở nhà ư?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Nhan Hàm đáp: “Anh từ viện cờ vẫy về rồi à? Em sắp xong rồi, sẽ nhanh chóng về đến nhà.”

“Em đừng gấp.” Bùi Dĩ Hằng nói.

Lúc này trong phòng họp, Khưu Qua nhìn cô, mặt không thay đổi nói: “Bây giờ em sẽ không nói với tôi là muốn đi chứ?”

“Không phải đã họp xong rồi sao?” Nhan Hàm chớp mắt.

Khưu Qua lập tức quát lên: “Còn chưa, còn chưa, chúng ta vừa mới bắt đầu nói thôi.”

“Nửa tiếng có thể bàn xong không?” Nhan Hàm hỏi, sau đó cô chấp tay, rất nghiêm túc nói, “Xin anh đấy.”

Khưu Qua suýt nữa hít thở không nổi, bị tức chết mà.

Nhưng Mẫn Tịnh ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Lão đại, Bùi Dĩ Hằng thật là bạn trai chị hả?”

Khưu Qua đột ngột quay đầu nhìn Mẫn Tịnh, giống như nghe không hiểu cô bé trợ lý này đang nói gì.

Nhan Hàm suy nghĩ, nghiêm túc hỏi lại: “Em có thể giúp chị giữ bí mật không?”

Mẫn Tịnh lập tức gật đầu, cái đầu giống như đang giã tỏi: “Anh ấy không phải chính là anh trai đẹp đeo khẩu trang lần trước em thấy ở trường chứ?”

Lần trước chính là hôm huấn luyện quân sự, Mẫn Tịnh đến trường đón Nhan Hàm, trùng hợp thấy được cô cùng một nam sinh đeo khẩu trang đi tới.

Nhan Hàm không ngờ Mẫn Tịnh thế mà còn nhớ rõ như vậy.

Vì thế cô cười tủm tỉm lên tiếng: “Chị không nói với em đâu.”

Mẫn Tịnh: “...” Chọc mình vui lắm à.

“Làm gì hả, làm gì hả.” Khưu Qua ở một bên hoàn toàn bị xem nhẹ bất mãn hỏi han, anh ta quay đầu nhìn Nhan Hàm, vẻ mặt khiếp sợ nói, “Nhan Hàm, em thật sự đang yêu đương ư?”

Mẫn Tịnh khoa trương nói: “Anh chuẩn bị đi, lão đại chúng ta sắp truyền ra scandal rồi.”

Khưu Qua cười gượng ha ha một tiếng, trước đó Nhan Hàm cũng từng bị truyền ra scandal vô căn cứ, thật là hoàn toàn vô căn cứ.

Cơ mà dù sao cô cũng là một blogger mỹ thực, mặc dù mọi người đều biết cô gái này xinh đẹp, nhưng cô đã giấu mặt mấy năm nay. Bởi vậy rất

nhieu fan của cô, một mặt là fan lâu năm ban đầu bởi vì nhan sắc của cô mà kiên trì tới giờ, mặt khác thì thật sự thích nấu ăn. Có điều mọi người đều chờ mong có một ngày cô sẽ lộ mặt.

Mẫn Tịnh nhìn sắc mặt phốt lờ của Khưu Qua, lập tức nói: “Người ở trong scandal với lão đại chúng ta chính là Bùi Dĩ Hằng chứ chẳng, là thiên tài cờ vây siêu cấp đó, người ta mười mấy tuổi đã là quán quân thế giới, đứng nhất thế giới mấy năm rồi.”

Mặc dù đã sớm biết sự xuất sắc của anh, nhưng từ miệng người khác nghe được chuyện về anh, Nhan Hàm vẫn vô cớ cảm thấy tự hào.

Đây là người cô thích mà.

Người biết đánh cờ vây nhất cả thế giới, xuất sắc độc nhất vô nhị.

Thế nên khi Bùi Dĩ Hằng nghe được tiếng mở cửa, mới vừa ngẩng đầu anh liền trông thấy một bóng người hướng qua đây, trực tiếp ôm chầm lấy anh. Gò má Nhan Hàm hơi lạnh, thoáng cái kẻ sát gương mặt anh.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm cô, ý cười trên mặt không dứt: “Em về rồi.”

“Em rất nhớ anh đó.” Nhan Hàm nửa quỳ trên tấm thảm, ôm lấy anh.

Bùi Dĩ Hằng lắng nghe âm thanh êm ái của cô, anh càng ôm chặt hơn: “Anh cũng vậy.”

Hóa ra sau khi ở bên một người, quả thật cả đầu óc đều là cô. Mặc dù người chuyên tâm như Bùi Dĩ Hằng, lúc đánh cờ thế mà còn thất thần.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng cúi đầu, nhìn thấy cô chỉ mang đôi tất trên chân, giọng anh khẽ khàng dỗ dành nói: “Em mang dép vào đi, đừng để cảm lạnh.”

Nhan Hàm cười nói: “Thầy Bùi, bây giờ anh chẳng lạnh lòng xa cách chút nào.”

Nghe vậy, Bùi Dĩ Hằng phản bác: “Anh vốn không lạnh lòng xa cách.”

“Đâu có, anh có biết hồi trước anh cao ngạo bao nhiêu không?” Nhan Hàm lập tức thẳng lưng, cảm hơi hất lên, làm ra vẻ mặt kiêu ngạo, “Trên mặt anh viết bốn chữ, người lạ chớ đến.”

Ai ngờ cô vừa nói xong, cơ thể chợt nhẹ bẫng.

Là Bùi Dĩ Hằng bồng cô lên, đi tới chỗ huyền quan, từ trên giá giày dép lấy xuống một đôi dép màu hồng nhạt.

Nhan Hàm nhìn đôi dép này, quả thật sững sốt.

Bởi vì hồi trước mỗi lần cô đến nhà Bùi Dĩ Hằng đều mang đôi dép dùng một lần, không có dép lê chuyên dùng.

Cô chỉ đôi dép, hỏi: “Anh mua hả?”

Lúc nói xong, cô đã mang vào chân, dép lê lông xù vừa ấm lại êm. Hơn nữa phía trên còn có hai lỗ tai thỏ đáng yêu, êm ái dễ thương.

Vả lại kích cỡ cũng vừa vặn.

Nhan Hàm ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Tại sao hồi trước không có?”

“Bởi vì hiện tại em là bạn gái của anh.” Chàng trai thấp giọng nói.

Nhan Hàm chớp mắt, hóa ra đây là đãi ngộ dành cho bạn gái. Vì thế cô ngẩng đầu lên, chẳng hề ngượng ngùng hỏi: “Bạn gái chỉ có một đôi dép thôi sao?”

Ai ngờ cô vừa hỏi xong, Bùi Dĩ Hằng trực tiếp kéo cô đi.

Ngay sau đó cô nhìn thấy trên bàn đặt hai cái cốc sứ, một cốc màu trắng một cốc màu hồng, vừa nhìn là biết ngay loại cặp đôi.

Sau đó còn có gối ôm trên sofa, cũng là loại gối ôm cặp đôi mềm mại đáng yêu.

Nhan Hàm nhìn anh, quả thật giật mình.

Bởi vì cô còn nhớ hôm qua tới đây còn không phải thế này, mấy thứ này chẳng lẽ anh mới mua hôm nay ư?

Thực ra Nhan Hàm căn bản không tưởng tượng ra dáng vẻ của Bùi Dĩ Hằng lúc đi chọn lựa những thứ này. Khi anh hơi xấu hổ nói ra mình muốn mua đồ đôi, nhân viên bán hàng nhìn thấy dáng vẻ hơi thẹn thùng của anh, đáy lòng quả thật đang đập mạnh.

Một chàng trai cao lớn anh tuấn, ở trong cửa tiệm toàn con gái, lựa chọn từng thứ mà bạn gái mình có lẽ sẽ thích, tỉ mỉ chu đáo lại ấm áp như vậy.

Hơn nữa lúc anh mua, còn có khả năng nghiêm túc hỏi ý kiến của nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng quả thật đã nhìn thấy nhiều rồi, bình thường chàng trai cùng bạn gái dạo phố đều tỏ ra không kiên nhẫn, có một số cô gái chọn lựa nhiều hơn, bạn trai sẽ cáu kỉnh hồi thúc.

Chàng trai trước mặt rất nghiêm túc, quả thật độ ngọt cấp mười.

Nhan Hàm đẩy ra cửa toilet, khi nhìn đồ vật trên bồn rửa mặt, cô phát hiện thế mà chẳng có thứ gì có đôi có cặp.

Cô nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, anh lại theo bản năng quay mặt đi chỗ khác, tránh né ánh mắt của cô.

Về phần Nhan Hàm, hình như sau khi ở dưới lầu gọi anh mấy hôm trước, ngược lại cô có cảm giác thông suốt. Cô bèn hỏi: “Tại sao trong toilet không có bàn chải đánh răng của em, không có cốc của em, không có khăn mặt của em thế?”

Nhưng cô hỏi xong, Bùi Dĩ Hằng vẫn chẳng nói lời nói.

Cho đến khi cô đi qua vờn tay kéo ống tay áo của anh, anh rút cuộc bất đắc dĩ cất tiếng.

“Chờ kết hôn rồi, anh đều mua cho em hết.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Bởi vì hai người đều chưa ăn cơm, Nhan Hàm xem tủ lạnh trong nhà Bùi Dĩ Hằng, quyết định làm mì Ý đơn giản, còn có bò bít tết.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đang chuẩn bị hỏi có cần anh giúp không, di động của anh đặt trên bàn trà đột nhiên vang lên.

Chờ anh đi qua, vừa nối máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói bức dọc của Trình Tân Nam: “A Hằng, cái người phóng viên này hơi quá đáng rồi, nếu cậu muốn kiện cáo, tôi tuyệt đối ủng hộ. Đúng lúc anh họ của tôi là luật sư, cần tôi cho cậu điện thoại của anh ấy không?”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, theo bản năng hỏi: “Kiện ai?”

“Chính là cái người viết bài lên hot search lần này đấy.” Trình Tân Nam cầm di động trong tay, bấm mở hot search lần nữa, “Đúng rồi, phóng viên này tên là Mạnh Khả.”

“Là tin trên mạng sao?” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói.

Lúc này Trình Tân Nam mới nghe ra, hóa ra anh còn chưa biết.

Thế là cậu ta kinh ngạc nói: “Cái này treo trên weibo cả ngày rồi, tôi tưởng cậu biết lâu rồi. Cậu chờ chút, tôi gửi đường link bài viết này cho cậu.”

Theo tiếng “tích” rung một cái, wechat nhận được một tin nhắn mới.

Bùi Dĩ Hằng ngắt máy, giờ mới phát hiện ra bài viết này. Chờ sau khi anh đọc xong, cái người luôn điềm tĩnh thản nhiên đã giận đến mức huyết thái dương nổi lên.

Nói bậy bạ nhảm nhí.

Anh quay đầu nhìn về phía phòng bếp, Nhan Hàm từ đầu đến cuối chưa từng nhắc tới anh.

Ngay lúc Bùi Dĩ Hằng đứng dậy, chuẩn bị đi tới phòng bếp thì di động lại vang lên. Có điều lần này là Bùi Tri Lễ gọi tới.

“A Hằng, em đã thấy bài viết trên mạng chưa?” Điện thoại vừa nổi máy, Bùi Tri Lễ đi thẳng vào vấn đề.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Trình Tân Nam nói cho em biết.”

“Em đừng lo, mẹ đã tìm người xử lý.” Bùi Tri Lễ bất đắc dĩ nói, trình độ nói vớ vẩn của bài viết này quả thực là khiến người ta mắc cười, người trong nhà bọn họ đương nhiên biết rõ Bùi Dĩ Hằng vì cái gì mà đến đại học A.

Bùi Tri Lễ nói: “Lúc trước mẹ đã tìm người gỡ bỏ bài viết này một lần, nhưng không ngờ phóng viên này lại còn chưa hết hy vọng.”

Từng gỡ bỏ một lần?

Bùi Dĩ Hằng nhớ lần trước Lam Tư Gia tới nhà, chẳng lẽ chính là hôm đó? Anh vốn tưởng rằng Lam Tư Gia chỉ bồi nhọ Nhan Hàm mà thôi, nếu là hôm đó, hóa ra còn có bài viết này.

“Em đừng nóng giận, chúng ta sẽ mau chóng giải quyết.”

Bùi Tri Lễ an ủi anh, thực ra hồi trước khi Bùi Dĩ Hằng thi đấu thua cuộc, bài viết phê bình anh cũng không ít. Nhưng đó đều là tin tức bình

thường, chỉ cần mục đích xuất phát từ thiện ý, mặc dù là phê bình bọn họ cũng không để ý.

Nhưng bài viết của người phóng viên này, hoàn toàn không phải sản phẩm sự thực, mà là phán đoán vô căn cứ.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng thấp giọng hỏi: “Mọi người muốn xử lý như thế nào?”

Bùi Tri Lễ còn chưa nói.

Anh đã nói tiếp: “Vẫn chỉ gỡ bỏ bài viết này thôi sao? Lần này gỡ bỏ, lần sau nếu cô ta lại đăng lên tin tức khác thì sao.”

Bùi Tri Lễ hỏi: “Vậy ý em thế nào?”

“Em cho rằng phương pháp xử lý tốt nhất là phải cho cô ta hiểu rõ một phóng viên tin tức nên có đạo đức nghề nghiệp.”

Bùi Tri Lễ ở đầu dây bên kia im lặng một chút, lúc này mới nói: “Ý em là kiện cô ta?”

Thực ra trên người Bùi Dĩ Hằng cũng từng xuất hiện tin tức không đúng sự thật, nhưng con người anh quá chuyên tâm vào cờ vây, có đôi khi lời đồn đãi đã bay đầy trời, anh còn chưa biết.

Như hôm nay vậy, nếu Trình Tân Nam không gọi điện cho anh thì anh cũng chẳng biết gì.

Giống như một quền đấm vào cục bông vải, quần chúng vây xem đều xúc động phấn nộ, nhưng anh là đương sự lại chẳng rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên anh có thái độ cương quyết như vậy.

Bùi Tri Lễ đương nhiên sẽ ủng hộ quyết định của em trai, anh bảo Bùi Dĩ Hằng đừng lo, anh sẽ tìm luật sư để xử lý vấn đề này.

Có điều trước khi cúp máy, Bùi Tri Lễ đột nhiên hỏi: “A Hằng, lần này em là vì phóng viên kia tung tin đồn nhảm, hay là vì cô ta đặt chuyện về Nhan Hàm?”

Dù sao trong bài viết của phóng viên này, đem chuyện Bùi Dĩ Hằng học đại học coi là một quyết định hồ đồ, mà quyết định này là bởi anh vì yêu mà điên cuồng.

Nói tóm lại, vì mách lới và thu hút sự chú ý, phóng viên này chỉ thiếu một chút là đắp nặn Nhan Hàm thành “Đát Kỷ” hiện đại.

Bùi Dĩ Hằng day mi tâm, thấp giọng nói: “Cô ấy không nói gì với em cả.”

Bùi Tri Lễ ngẩn ra.

“Vậy nên, em lại càng không muốn để cô ấy chịu đựng sự uất ức vô nghĩa này.”

*

Bởi vì làm mì Ý, Bùi Dĩ Hằng nói điện thoại xong thì Nhan Hàm đã bưng chén đĩa tới. Thấy anh đứng ở cửa sổ ngắm người, Nhan Hàm hô lên: “Bạn trai, qua đây ăn này.”

Tiếp đó cô bưng ra bò bít tết đã chiên xong.

Sau khi hai người ngồi xuống bàn ăn, Nhan Hàm vừa ăn hai miếng, cô cảm thấy người đối diện nhìn mình chăm chăm.

Vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên Bùi Dĩ Hằng vẫn chưa ăn mì, ánh mắt dừng lại trên người cô.

“Sao thế?” Nhan Hàm hỏi, thuận tay buông nĩa xuống, hai tay cô chống cằm, hạ giọng nói, “Có phải đột nhiên thấy em đặc biệt xinh đẹp nhìn thôi đã no rồi không?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chú, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Rốt cuộc vẫn là Nhan Hàm hơi mất tự nhiên mà xoay mặt đi.

Bùi Dĩ Hằng dường như còn chưa muốn buông tha cô, giọng anh nở nụ cười một cái rất thấp, tiếng cười này theo lỗ tai cô tựa như muốn tiến vào đáy lòng cô.

Nhìn thấy biểu cảm của cô, Bùi Dĩ Hằng cuối cùng nói: “Tại sao em không nói với anh?”

Ban đầu Nhan Hàm còn chưa nghe được, hơi ngớ ra, dường như không có phản ứng, chớp chớp con mắt trong trẻo lóng lánh. Đợi cô lấy lại tinh thần, mới hỏi lại: “Không nói với anh gì cơ?”

“Chuyện hot search.” Bùi Dĩ Hằng nói.

Chuyện này cho dù bản thân cô không biết, Bùi Dĩ Hằng tin hai cô nàng thích buôn chuyện trong ký túc xá của cô hẳn là sẽ cho cô biết.

Lúc này Nhan Hàm mới hiểu được anh chỉ cái gì, cô dừng dừng nói: “Chuyện đó hả, em cảm thấy chẳng sao hết.”

Cô quả thật không phải muốn giữ kín, ra vẻ giả đò băng quơ sau đó khiến Bùi Dĩ Hằng đau lòng cho cô. Chủ yếu là với tâm tư của cô, thật sự không muốn nghĩ sâu đến vậy.

Làm một người nổi tiếng rất khó, những nhân vật tiếng tăm trên mạng bây giờ, qua lại chia tay còn thường xuyên lên hot search đấy.

Càng đừng nói tới Bùi Dĩ Hằng là kỳ thủ chuyên nghiệp có lưu lượng như vậy.

Huống hồ cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước, làm người nổi tiếng đã khó, làm bạn gái của người nổi tiếng khẳng định sẽ càng khó hơn.

“Em không cần chịu đựng.” Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm, nói sâu xa, “Nếu còn xuất hiện loại chuyện thế này nữa, em có thể nói thẳng với anh.”

Nhan Hàm: “...”

Thấy bạn trai mình hiểu lầm, còn tưởng rằng cô vì chuyện này mà im lặng nhẫn nhịn, nuốt quả đắng vào trong bụng, Nhan Hàm cảm thấy cô cần phải giải thích một chút.

Cô thật sự không quan tâm.

“Em ở bên anh phải nên vui vẻ mà không phải chịu ấ ẩ ẩ ẩ.”

Nhan Hàm vốn muốn định đặc vung tay lên, tỏ vẻ không sao cả. Nhưng chàng trai thành lĩnh thốt ra một câu, khiến đáy lòng cô có cảm giác khó hiểu, toàn thân cũng không tự tại.

Đặc biệt khi nhận ra đáy mắt mình cay xè, Nhan Hàm khẽ khàng hít mũi.

Đáy lòng cô âm thầm khiển trách, bạn học Nhan Hàm, mà thật sự trở nên quái đản rồi, sao người ta vừa nói câu đầu tiên đã có thể làm cho mà khóc rồi, quái đản, quái đản.

Nhưng khi cô đỏ mắt chờ mong nhìn Bùi Dĩ Hằng, trong đầu là câu nói vừa rồi của anh.

—— phải nên vui vẻ mà không phải chịu ấ ẩ ẩ ẩ.

Cô thấp giọng lẩm bẩm: “Em không ảm ước.”

Lần này Bùi Dĩ Hằng dứt khoát đứng lên, trực tiếp đi qua ngòai xuống ghế bên cạnh cô. Hai người ngòai rất gần, cánh tay anh khẽ khàng khoác trên bờ vai cô.

Nhan Hàm gục đầu, nhỏ giọng thì thầm: “Thật đó.”

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng vươn tay kéo cô tới gần trong lòng. Bởi vì trong phòng bật máy sưởi, cô chỉ mặc chiếc áo len hải mã xanh biển. Giờ phút này lòng bàn tay anh dính sát sau lưng, một chiếc áo len hơi mỏng hoàn toàn có thể cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay anh, hơi nóng bỏng.

Đợi khi anh cúi đầu tới gần cô, kề sát khuôn mặt cô nói: “Nếu có thể, anh hy vọng những gì anh cho em đều là hạnh phúc.”

Nhan Hàm hơi nâng mí mắt, lông mi dài dày đặc của cô tựa như hai cây quạt nhỏ, khẽ khàng lướt qua da thịt bên tai anh.

Nói xong lời này, Nhan Hàm không chỉ muốn an ủi anh, dường như còn lo lắng anh sẽ chịu ảnh hưởng.

Thế là cô kề sát bên tai anh, thấp giọng nói: “A Hằng, từ ngày em quyết định ở bên anh, em đã xác định sẽ không dễ dàng từ bỏ.”

“Anh sẽ bảo vệ em.” Bùi Dĩ Hằng nghiêm túc nói.

Nhan Hàm vỗ bờ vai anh: “Em cũng vậy.”

Cho đến ba ngày sau, các cô đang ở căn tin ăn bữa trưa, Trần Thần lướt weibo, đột nhiên hô lên: “Whoa, Mạnh Khả này chính thức xin lỗi rồi.”

Mạnh Khả V: “Tôi là phóng viên Mạnh Khả, mấy hôm trước tôi từng đăng một bài viết có tựa là ‘Con đường của thiên tài, đi như thế nào’, ở trong bài viết, tôi hoàn toàn nằm trong tình huống chưa phỏng vấn một vị đương sự nào, chỉ nghe tin tiết lộ từ người biết chuyện liền viết ra một bài không đúng sự thật. Bởi vậy tôi muốn chân thành nói một lời xin lỗi với người đề cập trong bài viết, vô tội bị liên lụy.”

Ngải Nhã Nhã mau chóng sắp lại, lúc đọc xong lời nhận lỗi trên weibo, cô chống cằm làm ra vẻ.

“Ơ kìa, không được, tớ phải đỡ cằm một chút, bằng không sẽ thật rất xuống mặt. Các cậu nói xem đây là không phải sống lâu mới thấy, phóng viên này nói hươu nói vượn lại còn có thể xin lỗi đấy.”

Dù sao có đôi khi ồn ào làm lớn, nhưng chỉ cần tránh né ngọn gió một thời gian, trở về vẫn là một hảo hán.

Vết nhơ của ngôi sao có người nhớ kỹ, vết nhơ của phóng viên truyền thông quả thật không có bao nhiêu người nhớ kỹ.

Quả nhiên bình luận bên dưới đều là một mảng khen ngợi.

Trần Thần đang lật xem bình luận, cô đột nhiên nói: “Cậu nói xem phóng viên này sẽ không vô duyên vô cớ xin lỗi đâu nhỉ?”

“Cái này tính là vô duyên vô cớ xin lỗi?” Ngải Nhã Nhã hừ một tiếng.

Trần Thần lập tức nói: “Tớ không phải ý này, ý tớ là có phải có người đi tìm phóng viên này, nên cô ta mới ra xin lỗi?”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đột nhiên quay đầu nhìn sang Nhan Hàm.

Nhưng sắc mặt Nhan Hàm vẫn như trước chẳng hề thay đổi, bởi vì cô thật sự không biết.

Vẫn là Ngải Nhã Nhã đột nhiên hạ giọng nói: “Này, tớ nói một chuyện cho các cậu.”

Trần Thần ghé sát, gật đầu, vẻ mặt nôn nóng: “Cậu nói đi, nói đi.”

“Tớ nghe nói, là nghe nói đó.” Ngải Nhã Nhã cố ý thừa nước đục thả câu, đương nhiên khi nhìn thấy Trần Thần đang giơ tay chuẩn bị đánh mình, cô nàng mau chóng nói, “Gia đình Bùi Dĩ Hằng rất lợi hại, nghe nói ông nội của cậu ấy, người ta chính là cái loại lên tivi ấy.”

Trần Thần đảo mắt: “Cậu đừng nói vớ vẩn.”

Ngải Nhã Nhã thấp giọng nói: “Tớ thật không có, là nghe được lúc Lam Tư Gia khoe khoang với người khác. Nghe nói ông nội của thầy Bùi quả thật rất giàu, còn có việc kinh doanh của bố cậu ấy, cái loại công ty niêm yết đó.”

Trần Thần càng muốn trợn mắt hơn, tức giận nói: “Thế nào, cô ta còn muốn tiếp tục đào góc tường của Nhan Nhan chúng ta hả?”

“Cũng không nhất định phải đào góc tường của Nhan Nhan.” Ngải Nhã Nhã liếc nhìn cô bạn một cái, cười nói.

Trần Thần như bị nghẹn lời, rồi hỏi: “Cậu có ý gì?”

“Ý của tớ là, nhà họ Bùi người ta có hai cậu con trai, vả lại đều xuất sắc như vậy. Nếu em trai bị giành lấy rồi, vậy chuyển hướng sang anh trai thôi.”

Nhan Hàm: “...”

Trần Thần bên cạnh đột ngột đập bàn, tức giận nói: “Cái này cũng ghê tởm không biết xấu hổ quá đi.”

Nhan Hàm sợ cô bạn ném đi cái nôi đất trước mặt, cô mau chóng trấn an nói: “Đừng, đừng, cậu ấy chọc cậu thôi.”

Trần Thần chớp mắt, hạ giọng trầm trầm: “Tớ không phải sợ đàn anh Bùi bị người ta lừa thôi sao.”

“Vậy nếu không cậu lừa anh ấy trước đi.” Nhan Hàm thở dài một hơi.

Trên mặt Trần Thần nhất thời lộ ra biểu cảm ngượng ngùng, cô vươn tay định đẩy Nhan Hàm, kết quả lỡ tay làm rớt đĩa dấm chua bên cạnh, tất cả dấm chua chứa trong đĩa đều đổ hết trên người Nhan Hàm.

*

Mạnh Khả gần như run rẩy cầm di động đăng lên weibo này. Mà sau khi đăng xong, cô ta cảm hận đập mạnh di động lên bàn. Nhưng không ngờ, nhân viên mới ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Chị Mạnh, tổng biên tập bảo chị qua đó.”

“Lại làm gì nữa?” Mạnh Khả cau kinh đặc biệt táo bạo nói.

Nhân viên mới không dám nhiều lời: “Tôi cũng không biết, chị nên qua đó đi.”

Nói xong, nhân viên mới sợ tới mức chạy rất nhanh.

Mạnh Khả đứng dậy, chỉnh lại đầu tóc, dưới ánh mắt của những người khác, cô ta ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào văn phòng tổng biên tập.

Ai ngờ cô ta vừa tiến vào, tổng biên tập lập tức hỏi: “Bảo cô đăng lên weibo xin lỗi, cô đăng chưa?”

“Anh tìm tôi chỉ vì việc này?” Mạnh Khả không nghĩ tới tổng biên tập đặc biệt gọi cô ta đến, chỉ vì chuyện thối nát như vậy.

Tổng biên tập cũng hơi bức bối, chỉ vào cô ta nói: “Ngay từ đầu tôi đã bảo cô gỡ bỏ, gỡ bỏ đi, bản thân cô còn chưa hết hy vọng cứ muốn đăng lên, cô nói đi cô có toan tính gì.”

“Toan tính gì chứ, đương nhiên là muốn tin nóng rồi. Bùi Dĩ Hằng còn trẻ muốn đi học, anh nói xem phóng viên tin tức nào không muốn biết chứ. Dựa vào gì tôi không thể đào bới.”

Mạnh Khả còn không phục, mặc dù cô ta đăng weibo xin lỗi, đáy lòng cô ta vẫn không phục.

Tổng biên tập cũng bị thái độ của cô ta làm cho cảm thấy phiền phức, thế là tức giận nói: “Vậy nên cô liền viết ra một bài bịa đặt?”

Mạnh Khả nhất thời bị nghẹn họng, hồi lâu sau cô ta mới nói: “Tôi cũng bị người tiết lộ tin làm cho hồ đồ.”

“Tin tức chưa kiểm chứng, cô liền dám đăng như vậy?” Tổng biên tập cười lạnh, anh ta nói, “Lần này người ta vốn muốn kiện cô, weibo công khai xin lỗi này cô không được xóa trong vòng một tháng.”

Mạnh Khả tức giận: “Tôi biết rồi.”

Chờ khi cô ta ra khỏi văn phòng tổng biên tập, càng nghĩ càng tức, Mạnh Khả đi thẳng tới ban công, lấy ra di động.

Đối phương vừa nổi máu, cô ta trách mắng ngay lập tức: “Lam Tư Gia, bình thường tôi đối với em không tệ, em lại hại tôi như vậy?”

Lam Tư Gia ảm ức giải thích: “Chị Mạnh, em không có.”

“Em không có, em không phải cảm thấy lấy tôi ra làm sủng dùng rất tốt ư?” Mạnh Khả nghĩ đến mình một người phụ nữ chín chắn ba mươi mấy tuổi, thế mà bị một đứa sinh viên còn chưa ra trường đùa giỡn.

Cô ta vốn thực sự cho rằng Lam Tư Gia vì lấy lòng mình nên mới tiết lộ tin cho cô ta.

Nhưng hiện tại cô ta phát hiện, là mình bị Lam Tư Gia lợi dụng.

Có điều nếu Lam Tư Gia dám làm thế, cũng đừng trách cô ta không có tình nghĩa.

Mạnh Khả cười lạnh: “Em không phải muốn đến chỗ chúng tôi thực tập sao, tôi nói cho em biết Mạnh Khả tôi chẳng có gì, chỉ là ở công ty này lâu rồi, em muốn đến thực tập, bây giờ tôi cho em biết.”

“Không có cửa đâu.”

Lam Tư Gia bị cắt đứt cuộc gọi, tức giận đến toàn thân phát run.

Bởi vì cô ta thật sự không nghĩ tới, Mạnh Khả sẽ gọi điện đến mắng mình như vậy. Thực ra cô ta cũng đã thấy weibo kia của Mạnh Khả. Cô ta vốn định phủi sạch, ai ngờ Mạnh Khả vẫn không buông tha cô ta.

Mà bên này luật sư kể lại chi tiết với Trình Di những chuyện đã từng nói với Mạnh Khả.

Trình Di có phần không thể tin được nói: “Anh nói cái cô phóng viên kia nói rằng là một sinh viên tên là Lam Tư Gia ở đại học A tiết lộ tin ư?”

“Phải.” Luật sư gật đầu, anh ta đặt một cây bút ghi âm ở trước mặt Trình Di, “Đây là chứng cứ do vị phóng viên kia cung cấp, bà cũng biết các phóng viên khi làm việc đều mang theo bút ghi âm.”

Đợi khi bật lên bút ghi âm, Trình Di nghe được một lúc, sắc mặt liền trở nên đặc biệt khó coi.

Bà vươn tay cầm lấy bút ghi âm, trực tiếp tắt đi.

Bùi Dĩ Hằng thấy cũng xong xuôi rồi, anh tỏ ý với luật sư hãy đi ra ngoài trước.

“Con xin lỗi, con vốn không muốn để mẹ chịu đựng như vậy.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói, anh biết thực ra Trình Di rất thích Lam Tư Gia, nhưng anh không hy vọng người này xuất hiện trước mặt Trình Di nữa, nói ra những lời tổn thương Nhan Hàm.

Trình Di gật đầu: “Mẹ hiểu ý con.”

“Thực ra mẹ biết nó là một cô bé có tâm tư khá nặng, nhưng mẹ không nghĩ tới nó sẽ vì bản thân mà làm như vậy.” Trình Di lắc đầu.

Mục đích Lam Tư Gia làm vậy, là muốn lợi dụng bài viết này để hãm hại Nhan Hàm.

Trình Di nói: “Mẹ phân biệt rõ ràng, sau này nó sẽ không đến nhà chúng ta nữa.”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm bà.

Đợi khi anh buông ra, Trình Di đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Con không phải nên mời cô bé kia về nhà dùng bữa cơm à? Sao còn chưa dẫn người về?”

“Cô ấy tên là Nhan Hàm.” Bùi Dĩ Hằng nghiêm túc nói.

Trình Di gật đầu, chợt nghe anh nói tiếp: “Tính tình cô ấy tốt lắm, rất cởi mở, cũng rất giỏi nấu ăn...”

Bùi Dĩ Hằng dường như nghiêm túc muốn khen Nhan Hàm, chỉ là anh rất ít khi làm chuyện này, nhất thời không nghĩ ra ngay được.

Vẫn là Trình Di cười nói: “Cô gái mà con trai mẹ thích, vậy thì khẳng định là tốt nhất rồi.”

Lời tác giả:

Ok, khỏi cần Nhan Hàm ra tay, thái tử giúp cô đối phó mọi chuyện.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Kỳ thi cuối kỳ sắp tới, mọi người trở nên đặc biệt bận rộn. Nhóm Nhan Hàm càng bận hơn, bởi vì lượng truyền phát tác phẩm của các cô phá vỡ mười triệu, thành công tiến vào trận chung kết cuối cùng.

Mà khi diễn ra trận chung kết, các cô cần phải quay một đoạn phim ngắn mới.

Cơ mà lần này trận chung kết định vào tháng hai, cũng chính là sau khi khai giảng học kỳ mới, mọi người hiện tại chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị thi cuối kỳ là được rồi.

Tuy rằng Bùi Dĩ Hằng quyết định trở về tham gia thi đấu, có điều anh cũng quyết định tham gia thi cuối kỳ.

Dù sao đã học cả một học kỳ, luôn phải có đầu có đuôi.

Thế là Nhan Hàm cùng anh ôn tập, cơ mà hai người không đi tới phòng tự học, dù sao Bùi Dĩ Hằng đã không còn đeo khẩu trang đội mũ, hơn nữa sau khi truyền thông đưa tin, chuyện anh học tại đại học A cũng không phải bí mật nữa.

Hai người cảm thấy nên ôn tập tại nhà.

Nhóm Nhan Hàm tuy rằng bình thường đi học đều thích ngồi hàng ghế sau, cơ mà trong cả kỳ túc, thành tích học tập quả thật không kém.

“Anh có gì không hiểu cứ việc hỏi đàn chị.” Nhan Hàm vui cười nói.

Bùi Dĩ Hằng liếc xéo cô một cái, nhẹ nhàng búng một cái trên má cô: “Không được náo loạn.”

Nhan Hàm nghe được không vui lòng, cô nhướn mày nói: “Sao lại là náo loạn? Chẳng lẽ em không phải đàn chị của anh ư?”

Quả thật là đàn chị, có điều từ khi Bùi Dĩ Hằng quen biết Nhan Hàm, anh chưa bao giờ gọi cô là đàn chị. Hiển nhiên Nhan Hàm cũng ý thức được, cô hơi ghé sát, chớp mắt, thấp giọng hỏi: “Anh không phải then thùng chứ?”

Ai ngờ cô vừa nói xong lời này, Bùi Dĩ Hằng bỗng nhiên nhoén miệng cười.

Nhan Hàm nhìn người trước mặt, tựa như băng tuyết tan chảy, khuôn mặt tuần tú của anh mang theo ý cười dịu dàng, mặt mày thoải mái. Anh vươn ngón tay ra, nắm giữ cằm cô, nghiêng người tới gần.

Hơi thở ấm áp nhất thời ùn ùn kéo đến càn quét xung quanh cô.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, hôn lên bờ môi cô, khi đầu lưỡi khẽ khàng phác họa bờ môi cô, hai má Nhan Hàm tựa như bùng nổ mà ửng đỏ.

Sức chống cự của cô không thể nào ngăn cản được dưới động tác của anh.

Hình như mỗi lần anh chỉ cần làm vậy, hai má và lỗ tai cô đều sẽ ửng đỏ.

Lúc này nụ hôn sâu lường trước vẫn chưa ập tới, Nhan Hàm cảm thấy cánh môi mình bị buông ra, đợi khi cô từ từ mở mắt ra, trông thấy người trước mặt đang im lặng nhìn cô.

Nhan Hàm chớp mắt.

Bùi Dĩ Hằng nở nụ cười rất thấp, nhẹ giọng nói: “Giờ rốt cuộc là ai đang thẹn thùng nhỉ?”

Nhan Hàm trợn mắt há mồm, cô thật sự giật mình rồi, bởi vì cô không nghĩ tới ham muốn chiến thắng của người này lại mạnh mẽ đến thế, vậy nên ngay cả việc ai thẹn thùng hơn cũng phải so đo sao?

Vậy cô, cô, cũng, tuyệt, đối, không, nhận, thua.

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu, hành động của Nhan Hàm đã nhanh hơn ý nghĩ, cô gần như nhào tới, hai tay ôm má anh, đến gần hôn lên môi anh.

Hai người vốn đang ngồi cạnh bàn trà ôn tập, để thoải mái xung quanh còn đặt một vòng gối dựa.

Bởi vì Nhan Hàm khẩn trương, dùng sức quá mạnh, cùng lúc đang ôm má anh thì sự bổ nhào của cô khiến người ngã trên mặt đất.

Cô nhắm chặt mắt, bờ môi mềm mại của anh dán sát cánh môi cô, cô gặm cắn cánh môi anh. Mái tóc ngắn màu đen của anh, hai má đang nằm trong bàn tay cô, còn có hơi thở mát lạnh trên người anh, tựa như hấp dẫn kéo cô vào từng chút một.

Nhan Hàm căng thẳng toàn thân đều đang phát run, cho đến khi có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô.

Sự khẩn trương của cô đã được trấn an, tan đi từng chút một, cô vụng về dùng môi lưỡi phác họa hình dáng bờ môi của anh, quần quýt đầu lưỡi của anh, môi lưỡi khẳng khít.

Nhiệt độ cơ thể tăng cao, ngay cả máu dường như đang sôi trào, vốn là một nụ hôn khí thế, dần dần trở nên triền miên, dịu dàng, thậm chí lộ ra mấy phần khó mà tách rời.

Cho đến khi Nhan Hàm bị người bên cạnh xoay người một cái, đặt ở dưới thân, cô mở choàng mắt ra.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng mở to mắt.

Hai người nhìn đối phương, ánh mắt đều hơi đỏ lên, hồi lâu sau, giọng Nhan Hàm hơi khàn nói: “Bây giờ anh cảm thấy ai thẹn thùng hơn ai hả?”

Bùi Dĩ Hằng vốn hơi thở gấp, không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên nói vậy.

Trong nháy mắt, bầu không khí quyến rũ xung quanh tan thành mây khói.

Anh có loại dở khóc dở cười nhìn Nhan Hàm, vươn tay gõ nhẹ trên đầu cô, chiều chuộng nói: “Anh, là anh thẹn thùng hơn.”

Bùi Dĩ Hằng luôn mang ham muốn chiến thắng, lần đầu tiên cam tâm tình nguyện nhận thua.

*

Sau khi kỳ thi cuối kỳ chấm dứt, trường học bắt đầu cho nghỉ, có điều thời gian Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng gặp mặt tự nhiên ít hơn. Dù sao sau khi Bùi Dĩ Hằng được nghỉ, mỗi ngày đều sẽ đến phòng huấn luyện của viện cờ vây đấu cờ, thường xuyên ở cả ngày.

Bởi vì sắp đến cuối năm, dù là Nhan Chi Nhuận hay là ông cụ, bọn họ đều hy vọng cô mau chóng về nhà.

Thế là sau khi Nhan Hàm được nghỉ cô cũng dọn về nhà ở.

“Nhị cầu tử, trả lại dép cho tao.” Nhan Hàm từ trên cầu thang đuổi theo xuống, mà chạy nhanh hơn cô là chú chó ỷ thế hiếp người kia.

Nhị cầu tử là thú cưng của ông cụ, ở cái nhà này nó cắn cái gì, các người giúp việc đều giận mà không dám nói.

Thế nên phát triển thành nó dám xông vào phòng Nhan Hàm, cướp đi dép lê của cô.

Dì Bành vốn đang quét dọn, thấy vậy chạy nhanh theo hô lên: “Nhị cầu, trở về, trở về.”

Trên chân Nhan Hàm chỉ mang một chiếc dép, cô chuẩn bị đuổi theo ra, bắt về chú chó chân ngắn này.

“Tiểu thư, bên ngoài lạnh lẽo, để tôi đuổi theo.” Dì Bành mau chóng ngăn cản cô.

Nhan Hàm tức giận nhìn ra bên ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nó tốt nhất đừng trở về, nếu không...”

“Nếu không con làm sao?” Đột nhiên phía sau truyền đến một âm thanh già nua.

Nhan Hàm xoay người, bất đắc dĩ nói: “Ông nội, Nhị cầu tệ quá đi. Nó lại chạy đến phòng con ngậm đi chiếc dép của con.”

Ông cụ nhìn Nhan Hàm, thế mà chẳng hề tức giận, hơn nữa cười ha hả nói: “Chẳng phải là chiếc dép thôi ư, không tìm được thì bảo dì Bành ngày mai mua lại đôi khác cho con.”

Nhan Hàm: “...”

“Nhị cầu của chúng ta chính là chú chó ngoan ngoãn nhất.”

Nhan Hàm cảm thấy ông cụ bao che quá đi, thật sự là không được, cô nghiêm mặt nói: “Ông nội, đây không phải là vấn đề của một đôi dép.”

Ông cụ liếc nhìn cô một cái, nói: “Vậy không thì vì một chiếc dép bắt nó đánh một trận. Bình thường trong nhà vắng lặng lạnh tanh, cũng chỉ có Nhị cầu không chê ông cụ này, ngoan ngoãn ở bên cạnh ông.”

Dứt lời, ông thở dài một tiếng, khỏi nói thương cảm biết bao.

Nhan Hàm không nghĩ tới ông cụ lại ở đây chờ cô, cô trở nên hơi dở khóc dở cười.

Vẫn là cô thấp giọng nói: “Ông nội, con sai rồi.”

Ông cụ cũng chẳng ngờ, thái độ nhận sai của cô cũng dễ quá đi, ông lập tức nói: “Con sai chỗ nào?”

Nhan Hàm đáp: “Phải thường xuyên trở về ở cùng ông.”

Ánh mắt ông cụ Nhan suýt nữa trừng to, đưa nhỏ quả thật trưởng thành rồi, cũng rất hiểu chuyện.

Nhưng sau đó Nhan Hàm còn nói: “Nhưng con cảm thấy Nhị cầu như vậy, thật nên dạy dỗ tử tế.”

Ông cụ lập tức gật đầu: “Quả thật nên dạy dỗ, con chờ đó, ông đi tìm cây gậy của mình.”

Nhan Hàm vừa nghe ông muốn đi tìm cây gậy, lại cảm thấy trừng phạt này quá nặng, cô mau chóng nói: “Không cần phải ra tay, dạy bảo một chút là được rồi.”

“Muốn dạy bảo ai?” Lúc Nhan Hàm đang cầu tình, Nhan Chi Nhuận từ ngoài cửa đi tới, trong tay anh cầm một chiếc dép lê màu xám nhạt.

Nhan Chi Nhuận vốn đang muốn hỏi dì Bành là chiếc dép của ai, kết quả vừa tiến vào cửa trông thấy chân Nhan Hàm, anh không cần hỏi nữa.

Anh ném dép qua, cười nói: “Là muốn dạy dỗ Nhị cầu à? Bây giờ nó là tai họa của vườn hoa nhà chúng ta.”

“Anh, hôm qua anh về sớm thật.” Nhan Hàm rất vui vẻ, không nghĩ tới giờ mới buổi chiều, Nhan Chi Nhuận đã trở lại.

Nhan Chi Nhuận cười nói: “Không phải ông nội bảo anh trở về đâu.”

Nhan Hàm nhìn thoáng qua ông cụ, ông đầy sinh lực nói: “Ông nhớ cháu trai của ông, không được sao?”

Ba của Nhan Chi Nhuận ở rể, thế nên Nhan Chi Nhuận theo họ của Nhan Minh Chân.

Nhưng Nhan Hàm không nghĩ tới, khi đến giờ cơm tối, trong sân lại có tiếng xe hơi, hôm nay còn có người đến?

Cô nghĩ ngợi xong không bao lâu thì Nhan Minh Chân đi tới, bà mặc chiếc áo khoác dài qua đầu gối màu vàng nhạt, xách túi Hermes màu đen trong tay, cả người trông ung dung lộng lẫy.

Ngay cả Nhan Hàm cũng phải tán thưởng, bác cô tuy rằng đã ngoài năm mươi, vẫn tao nhã xinh đẹp như xưa, thoát nhìn như chừng ba mươi tuổi.

Hơn nữa Nhan Minh Chân là loại người chẳng hề đam mê chỉnh sửa khuôn mặt, khéo mắt bà cũng có nếp nhăn, nhưng tổng thể vẫn trông trẻ trung lại tao nhã.

“Bác về rồi ạ.” Nhan Hàm lập tức chào hỏi.

Nhan Minh Chân nhìn thoáng qua Nhan Hàm, thản nhiên gật đầu.

Ông cụ nhìn bà, ngược lại tức giận nói: “Không phải bảo con về sớm chút à, gia đình chúng ta ăn bữa cơm.”

“Cũng không phải lễ tết.” Nhan Minh Chân vừa cởi áo khoác vừa nói.

Lúc này các dì giúp việc đang bưng thức ăn lên bàn, nhà họ Nhan lấy ẩm thực lập nghiệp, thế nên đặc biệt dưỡng khẩu vị cả nhà.

Đãi ngộ đầu bếp của nhà họ Nhan đương nhiên vô cùng tốt.

Sau khi mọi người ngồi trên bàn thì im lặng dùng cơm.

Chưa đến một lúc, khi món cá sóc được bưng lên, ông cụ chỉ vào món ăn này, nói với Nhan Minh Chân: “Đây là món con thích nhất phải không?”

Nhan Minh Chân nhìn món này, hơi ngần ngại.

Nói là bà thích nhất, thực ra cũng là món Nhan Thư thích nhất. Tuy rằng hồi ấy trong nhà có quán cơm, nhưng bà và Nhan Thư không thường hay ăn món do ba mình tự tay nấu.

Nhưng bọn họ thích xem ba mình làm món cá sóc rán nhất, sau khi xắt lát cá thành hình con thoi, lăn vào bột gạo. Sau đó bọn họ sẽ tập trung nhìn ba thả cá vào cái chảo nóng dầu bên cạnh, sau đó lấy dầu trong chảo rưới lên lát cá lần này tới lần khác.

Dần dần, lát cá tựa như có sinh mệnh, dần dần cong lên, biến thành màu vàng óng ánh.

Nói đây là món bà thích chỉ bằng nói là quá trình nấu nướng mà bà thích.

Tựa như một hành động nghệ thuật.

Hiện giờ lớn tuổi rồi, người nấu ăn vẫn còn đó, nhưng người thích cùng bà nhìn xem đã mất từ sớm.

Nhan Minh Chân theo bản năng nhìn Nhan Hàm ở đối diện, giờ phút này cô đang im lặng ăn cơm.

“Hồi nhỏ con thích món này.” Nhan Minh Chân phụng phịu nói.

Ông cụ nhìn sắc mặt của bà, hừ một tiếng, hơi đắc ý nói: “Nhớ lại hồi đó ông nội nấu món này, mỗi lần chỉ cần có khách gọi, bác con còn có ba con nữa đều rất thích xem.”

Nhan Hàm ngẩng đầu, đúng lúc chạm vào tầm mắt của ông cụ.

Cô lập tức cười nói: “VẬY ông dạy con nấu thế nào đi?”

“Rất khó làm, con học được bao nhiêu thứ từ ông, ngoảnh lại đều đào hết từ ông rồi. Thế thì thật sự là dạy đồ đệ giỏi phải đối chết sư phụ.”

Nhan Hàm không nghĩ tới ông cụ còn có thể nói vậy, lúc này cô mở to mắt: “Ông nội, tay nghề của ông chẳng phải nên truyền xuống ư, anh không biết nấu nướng, khẳng định phải truyền lại cho con rồi.”

“VẬY đi, tay nghề đều truyền cho con.” Ông cụ cười ha ha nói, ai ngờ sau khi ông nhìn thoáng qua Nhan Hàm thì lại lướt qua mẹ con Nhan Minh Chân và Nhan Chi Nhuận ngồi bên kia, nhẹ giọng nói, “Công ty, ông có thể cho anh con.”

Nhất thời ba người còn lại trên bàn ăn đều ngơ ngác.

Huyệt thái dương của Nhan Minh Chân nhảy bần bật, tuy rằng những năm gần đây ông cụ dần dần ủy quyền, nhưng ông vẫn là cổ đông lớn nhất trong công ty, vẫn là chủ tịch hội đồng quản trị trong công ty.

Ông cụ còn khỏe mạnh, thế nên chuyện quyền cổ phần không ai dám nhắc tới.

Nhưng hôm nay ông đột nhiên gọi mọi người về ăn cơm, còn nói những lời này.

Nhan Hàm dường như không nghe hiểu ý sâu xa của ông cụ, cô cười ngọt ngào với ông cụ, gật đầu: “Được đó, cơ mà ông nội không được giấu riêng, những món ông biết làm đều phải giao hết cho con đó.”

Bàn tay Nhan Minh Chân cầm đũa đang khẽ run.

Nhan Chi Nhuận ở bên cạnh cũng phản ứng lại, anh thấp giọng nói: “Ông nội, loại chuyện này ông chờ mười năm nữa rồi nói cũng không muộn.”

Anh không phải loại người để ý dán mắt vào gia sản của trường bối. Huống hồ từ trước tới giờ anh không định gạt bỏ Nhan Hàm sang một bên, độc chiếm gia nghiệp này.

Tựa như Nhan Minh Chân còn nhớ rõ chuyện hồi bé của bà và Nhan Thư, đến giờ Nhan Chi Nhuận vẫn còn nhớ dáng vẻ Nhan Hàm lần đầu tiên về nhà.

Hàng năm bọn họ vốn đều gặp mặt, Nhan Chi Nhuận rất thích cô em gái xinh đẹp đáng yêu, ăn nói nhỏ nhẹ này.

Nhưng sau khi ba mẹ Nhan Hàm đều qua đời, sau khi cô trở về tất cả đều thay đổi.

Cô bé gầy gò lẻ loi, tựa như con mèo nhỏ không tìm thấy nhà, có vui vẻ lại bất lực.

Nhan Chi Nhuận rất thương cô.

Khi đó Nhan Chi Nhuận đang học đại học, quan hệ giữa ba mẹ tôi tệ, đồng thời bọn họ quá bận rộn công việc, hoàn toàn không rảnh quan tâm đến Nhan Chi Nhuận.

Vì thế anh ngược lại có nhiều thời gian ở cùng Nhan Hàm.

Anh bắt gặp Nhan Hàm trốn học, thế là anh dẫn theo Nhan Hàm tới chỗ chơi game.

Nhan Hàm vừa chuyển tới ngôi trường mới, cô xinh đẹp lại trầm lặng ít lời, thoáng cái thành kẻ thù chung với nữ sinh trong lớp. Những cô gái nhìn như vô hại này, bắt đầu mang ác ý thực ra cũng ghê gớm như người trưởng thành.

Bọn họ cố ý vứt bỏ đồ dùng văn phòng phẩm của Nhan Hàm, ném phấn vào cốc nước của cô, thậm chí còn có một lần khóa trái Nhan Hàm trong toilet.

Bạo lực học đường chẳng phải là thế này à, người bị hại càng nhẫn nhịn, kẻ ức hiếp ngược lại càng táo bạo hơn.

Cho đến khi lần đầu tiên Nhan Hàm bị bọn họ đánh.

Hôm đó Nhan Chi Nhuận trùng hợp đến trường đón cô, anh đợi ở cổng hồi lâu, cũng không thấy em gái đi ra. Thế là anh dứt khoát đi vào tìm, không ngờ lại ở nơi đỗ xe đạp trong trường nhìn thấy em gái bị người ta vây quanh, bị người này người kia đùn đẩy.

Lúc ấy đầu óc Nhan Chi Nhuận thật sự nổ tung.

Từ nhỏ đến lớn anh đi học không nói là xưng bá tại trường, nhưng cũng không ai dám lỗ mãng trước mặt Nhan thiếu gia. Anh thật không nghĩ tới, Nhan Hàm ở trong trường bị người ta ức hiếp như vậy.

Thế là anh đi thẳng tới, đây là lần đầu tiên anh ra tay với con gái.

Anh một tay một người, trực tiếp túm áo hai người kia.

“Mấy đứa làm gì?” Lúc Nhan Chi Nhuận cất tiếng hỏi, sắc mặt anh cực kỳ đáng sợ.

Mấy nữ sinh kia không ngờ một nam sinh cao lớn đột ngột xuất hiện, tuy rằng trông rất điển trai, nhưng sắc mặt thật đáng sợ. Thế là bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Nhan Chi Nhuận một tay kéo Nhan Hàm qua, thấy mái tóc cô bị lôi kéo đến rối bời, cũng may trên mặt không có vết thương gì.

Anh nổi nóng nói: “Em ngốc rồi hả? Bọn họ ức hiếp em, em không biết đánh trả sao?”

Anh rất tức giận, đây là lần đầu tiên anh thấy được, nhưng không có nghĩa là lần đầu tiên Nhan Hàm bị bắt nạt.

Toàn thân Nhan Hàm đang phát run, cuối cùng cô đẩy anh ra, tự mình chạy đi.

Nhan Chi Nhuận vừa tức lại khó chịu, anh quay đầu chỉ vào mấy nữ sinh bực tức nói: “Lần sau các người còn bắt nạt Nhan Hàm, tôi dám cam đoan các người sẽ chết rất thảm.”

Chàng trai hai mươi mấy tuổi, nói xong lời hung hãn với một đám con gái rồi mau chóng đuổi theo Nhan Hàm.

Sau khi về nhà, mặc kệ Nhan Chi Nhuận hỏi thế nào, Nhan Hàm cũng không nói mình bị bắt nạt hồi nào. Thế là anh giận quá, bực bội nói: “Ngày mai, chờ ngày mai anh phải tới trường em, tìm giáo viên các em, tệ quá đi mà.”

“Không cần.” Nhan Hàm vẫn nằm sấp trên bàn làm bài tập, đột nhiên cất tiếng.

Nhan Chi Nhuận sững sốt.

Cho đến khi Nhan Hàm quay đầu lại nhìn anh, chớp mắt, hồi lâu sau rốt cuộc cô mang theo giọng nghẹn ngào nói: “Rất mất mặt.”

Nhan Chi Nhuận khó hiểu, mất mặt cái gì?

“Bị người ta ức hiếp rất mất mặt.” Nhan Hàm lau mạnh hai mắt mình, quả thật rất mất mặt, rõ ràng hồi bố mẹ còn sống, cô là một đứa trẻ vừa xinh đẹp lại được lòng người, tại sao khi bố mẹ mất rồi, cô liền trở nên khiến người ta chán ghét chứ.

Vàng trán Nhan Chi Nhuận vì tức giận mà nổi gân lên: “Cảm thấy mất mặt quá thì đánh trả. Ai đánh em, em đánh người đó. Cứ việc đánh, nếu xảy ra chuyện, anh gánh vác cho em.”

Mấy hôm sau, Nhan Chi Nhuận đột nhiên nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp Nhan Hàm, bảo anh đến trường một chuyến.

Nhan Hàm đánh nhau với bạn học, máu mũi đều chảy ra.

Chờ Nhan Chi Nhuận tới trường, hiểu rõ tình huống mới biết, hôm nay vào giờ thể dục, có một nữ sinh từ phía sau đụng phải Nhan Hàm, đoán chừng còn mắng một câu. Ai ngờ Nhan Hàm bỗng chốc nhào tới cô ta, tấn công khắp phía, bạn học xung quanh chẳng ai dám tới kéo ra.

Người trên sân thể dục đều bị trận hỗn loạn này thu hút.

Vẫn là giáo viên chạy tới kéo Nhan Hàm ra.

Chủ nhiệm lớp rất tức giận, dù sao chuyện này rất tệ, học sinh toàn khối lúc ấy đều ở sân thể dục.

Nhan Hàm đánh người trước mặt bao người.

Nhan Chi Nhuận mặc kệ những điều này, anh nói thẳng ra chuyện hôm đó mình thấy tại nơi đỗ xe đạp, chủ nhiệm lớp vốn không tin tưởng mấy, kết quả kêu mấy nữ sinh kia tới hỏi han, hai ba cái liền thãm vắn ra chuyện.

Một đám người chỉ trích qua lại, đều nói là người khác cầm đầu ức hiếp.

Chuyện này cuối cùng nhà trường đương nhiên không xử phạt Nhan Hàm, đương nhiên thanh danh của Nhan Hàm cũng lan truyền ra ngoài.

Ai cũng biết tại trường sơ trung có một chị lớn, gọi là Nhan Hàm.

Thế nên sau khi Nhan Hàm tiến vào cao trung, có bạn học hỏi cô, trường các cậu có phải có một nữ lão đại, suýt nữa đánh người chết không.

Có lẽ từ sau chuyện này, Nhan Chi Nhuận và Nhan Hàm hai người thật sự trở thành anh em.

Nhan Chi Nhuận không phải loại người xưng bá cái gì cũng muốn, hơn nữa cái anh cần không phải trở thành người bắt nạt Nhan Hàm. Thế nên ông cụ nói vậy, anh là người đầu tiên phản đối.

Ai ngờ ông cụ như là hạ quyết tâm, ông nói: “Sang năm ông định từ chức chủ tịch hội đồng quản trị, hoàn toàn nghỉ hưu.”

“Ba.” Nhan Minh Chân là người đầu tiên hô lên.

Ông cụ quay đầu nhìn sang Nhan Minh Chân: “Ba vốn muốn giao vị trí này cho con, nhưng chuyện hôn nhân giữa con và Dương Vệ Bình đến giờ còn chưa giải quyết xong, thế nên vị trí này ba không định giao cho con.”

Nhan Minh Chân hít một hơi thật sâu, bà cũng không định muốn nó.

Giờ phút này bà nhìn ông cụ, dường như sợ hãi từ miệng ông nói ra một từ mà bà không muốn nghe.

“Ba chuẩn bị giao vị trí này cho Chi Nhuận, hiện giờ nó đã tới tuổi đứng vững, tuy rằng còn trẻ, nhưng tới lúc nên chịu trách nhiệm rồi. Huống hồ con là người đàn ông trẻ tuổi duy nhất trong nhà họ Nhan. Mẹ con và em con đều cần con che chở.”

Nhan Chi Nhuận lập tức nói: “Ông nội, chúng ta đã nói rồi, đừng bàn tới chuyện này nữa.”

“Về phần Nhan Nhan, sau khi con bé tốt nghiệp cũng tiến vào công ty đi. Con cũng đừng cho rằng vị trí hiện tại là của con, sau này công ty cũng là của con. Nếu Nhan Nhan thật sự làm tốt, thăng nhóc con cũng không ngồi vững đâu.”

Mỗi một câu của ông cụ đều như nện trong lòng bọn họ.

Lúc này Nhan Hàm nói: “Con không cần.”

Ông cụ quay đầu nhìn cô: “Người lớn ban thưởng, đâu có đạo lý con cháu từ chối.”

Nhan Minh Chân ở đối diện mang sắc mặt rất khó coi, hiển nhiên để Nhan Chi Nhuận kế thừa, bà rất vui. Nhưng ba rõ ràng còn chưa thay đổi ý nghĩ của mình, lại còn bảo Nhan Hàm tiến vào công ty.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Ông nội, con thật sự không cần. Ông đã hứa với con rồi mà.”

“Ông hứa gì với con? Ông đã nói, nếu con đánh cờ thắng ông, ông đồng ý yêu cầu của con. Nhưng con đánh cờ thắng ông rồi sao?” Ông cụ

nói đương nhiên.

Nhan Hàm cắn cánh môi: “Sớm muộn gì sẽ có một ngày con đánh thẳng ông.”

“Vậy con tốt nhất làm sớm đi, đừng để ông xuống mồ trước.” Ông cụ cười một tiếng.

“Ba.”

“Ông nội.”

Hiển nhiên sau khi những lời chẳng hề cố kỵ của ông thốt ra, mấy người còn lại trên bàn không hề do dự hô lên.

Bữa ăn này không thể nói là không vui vẻ, nhưng ông cụ như là cản dận việc hậu sự, khiến đáy lòng mọi người đều hơi buồn bã.

Nhan Hàm cũng là lần đầu tiên phát hiện, ông nội trông khỏe mạnh hiện giờ thật sự già rồi.

Thế nên ngày hôm sau, tâm tình của cô vẫn chưa tốt lên.

Lúc Bùi Dĩ Hằng gọi điện cho cô, nghe được âm thanh không vui của cô, anh hỏi: “Em sao vậy?”

Nhan Hàm không giấu anh, nhưng cũng chẳng nói chi tiết, chỉ nói là tối qua tại bàn ăn ông nội nói ra một số lời khiến cô buồn bã.

“Em muốn đánh bại ông nội sao?” Bùi Dĩ Hằng hỏi.

Nhan Hàm nói: “Đương nhiên rồi.”

Bùi Dĩ Hằng đáp: “Em muốn tới phòng huấn luyện không?”

Nhan Hàm sững sốt, lúc này mới hiểu ý anh, cô nhất thời hơi ấp úng hỏi: “Em có thể đến phòng huấn luyện hả? Đó không phải là nơi đánh cờ của kỳ thủ chuyên nghiệp các anh ư? Em đến có thể quấy rầy mọi người không?”

“Không sao, nơi này thường ngày cũng có người dân bình thường sang đây.” Bùi Dĩ Hằng an ủi, sau đó anh cười nhẹ một tiếng, “Huống hồ em ngoan như vậy.”

Thế là Nhan Hàm mau chóng thay quần áo, vui vẻ gọi tài xế đưa cô tới viện cờ vậy.

Lúc cô đến viện cờ vậy, đứng ở cửa, không nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, thế là cô đợi một lúc. Không ngờ đúng lúc có một cậu thiếu niên mặc áo khoác ngoài màu xanh đi qua, cậu ta vốn muốn rời khỏi, nhưng lại đột nhiên quay lại, đi tới trước mặt Nhan Hàm.

Cậu thiếu niên có khuôn mặt đẹp lắm, môi hồng răng trắng, trông tuổi tác cũng còn nhỏ, đặc biệt lúc này khi cậu ta cười với cô, trong lành sáng sủa, quả thực vô cùng đáng yêu.

“Chị này, chị đang tìm người sao?” Cậu thiếu niên nhiệt tình nói.

Nhan Hàm gật đầu, cơ mà cũng không thể không biết ngượng nói cô tới tìm ai, dù sao Bùi Dĩ Hằng có rất nhiều fan, ai biết cô có thể bị coi là fan cuồng của anh hay không.

Cậu ta cười tủm tỉm: “Chị tới tìm ai thế, em có thể giúp.”

Nhan Hàm nhìn vẻ mặt đầy ý cười của cậu thiếu niên: “Cậu cũng là kỳ thủ chuyên nghiệp à.”

“Đúng vậy, em tên là Hàn Thư Bạch, chị chắc là không biết em nhỉ.” Hàn Thư Bạch ngẩng lên khuôn mặt được lòng người.

Cậu ta thoạt nhìn còn trẻ lắm, nhiều lắm là mười sáu mười bảy tuổi thôi.

“Nhan Hàm.” Đột nhiên trên bậc thang có âm thanh truyền tới, chưa đến một lúc bước chân đi qua đây, một bàn tay đặt trên vai Nhan Hàm.

Ánh mắt Hàn Thư Bạch từ người Nhan Hàm chuyển sang Bùi Dĩ Hằng, cậu ta hơi giật mình nhìn Bùi Dĩ Hằng ôm lấy cánh tay Nhan Hàm.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Đây là bạn gái của tôi.”

Nhan Hàm: “...” Ặc, sao cô có cảm giác ý tứ khoanh vòng lãnh địa nồng nặc thế.

—

Lời tác giả:

Hàn Thư Bạch: chị, em đáng yêu không.

Thái tử: làm phiền cách xa bạn gái tôi một chút.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Nhan Hàm nhìn bóng lưng rời khỏi của cậu thiếu niên, ai ngờ Bùi Dĩ Hằng nhích sang bên cạnh một bước, vừa lúc ngăn cản tầm mắt cô. Nhan Hàm vốn không để ý, còn hiếu kỳ hỏi: “Cậu ấy cũng là tuyển thủ chuyên nghiệp à?”

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng trực tiếp vươn tay giữ chặt cổ tay cô, thấp giọng nói: “Em tới rồi sao không gọi điện cho anh?”

Nhan Hàm đáp: “Không sao, giờ anh chẳng phải tới rồi à.”

Bùi Dĩ Hằng dường như mang theo ý sâu xa liếc nhìn cô một cái, Nhan Hàm bị anh nhìn cảm thấy hơi sững sốt, lại nghĩ tới câu ban nãy của anh, đây là bạn gái của tôi.

Trong đầu Nhan Hàm hiện lên một ý nghĩ vô lý, cô vươn ra ngón tay dài nhỏ, đầu ngón tay chọc trên chiếc áo khoác ngoài màu ngà của anh, nhỏ giọng nói: “A Hằng, ban nãy anh có phải đang tuyên bố chủ quyền không?”

“Gì cơ?” Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói.

Nhan Hàm còn muốn quấy rối nữa, ai ngờ Bùi Dĩ Hằng trực tiếp nắm tay cô, lòng bàn tay anh đặc biệt dày rộng, gần như có thể bao bọc bàn tay cô.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, nhẹ giọng: “Sao lạnh thế?”

Dứt lời, ngón tay anh nhẹ nhàng xoa hai cái trên mu bàn tay cô.

Nhan Hàm mím môi, không nói gì nữa, nhưng trên mặt đều là ý cười.

Đây là lần đầu tiên cô đến viện cờ vây, còn rất kích động. Hồi trước cô học cờ vây thuần túy là vì thực dụng, cũng không quan tâm đến cờ vây. Nhưng hiện giờ cô vì Bùi Dĩ Hằng, muốn càng hiểu biết nhiều hơn về môn thể thao mà anh rất thích từ hồi còn bé.

Đặc biệt khi đi qua một mặt tường vinh dự, như là đi qua cả thời đại.

Tấm ảnh đen trắng vào thời đại sớm nhất, người bên trong mặc quần áo giản dị, sắc mặt kiên định. Xem qua vài tấm ảnh, là danh thủ quốc gia của thế hệ này đến thế hệ khác trong làng cờ vây Trung Quốc.

“Vị này là sư phụ của anh phải không, Giang Bất Phàm cửu đẳng.” Khi Nhan Hàm nhìn thấy một tấm ảnh, cô hơi hưng phấn nói.

Bùi Dĩ Hằng theo ngón tay cô nhìn qua, đó là tấm ảnh chụp vào lúc Giang Bất Phàm đánh bại một vị quán quân thế giới.

Anh gật đầu, nhưng sau đó nhìn qua Nhan Hàm, khẽ cười nói: “Em biết à?”

“Em lên mạng tìm kiếm.” Nhan Hàm hất cằm lên, ánh mắt mang theo chút đắc ý.

Khi bọn họ chậm rãi đi tiếp, Nhan Hàm lại vui vẻ nói: “Đây là sư huynh của anh nhì, Tống Minh Hà cửu đẳng.”

Nhan Hàm tiến về trước một bước, nghiêm túc nhìn tấm ảnh trước mặt.

Trong tấm ảnh Tống Minh Hà đang cầm cúp, nhìn ống kính, cười đến vẻ mặt chất phác ôn hòa.

“Đây là tấm ảnh lần đầu tiên sư huynh giành giải quán quân trong nước.” Bùi Dĩ Hằng gạt đầu, lần này anh đã tỏ ra vẻ không hề kinh ngạc.

Nhan Hàm lại đi tiếp, rốt cuộc cô như là tìm được rồi, thở phào nhẹ nhõm.

Cô nói: “Phía trước chưa từng có tấm ảnh của bất cứ nữ tuyển thủ nào, em sợ không có sư tỷ của anh đấy.”

Giản Cẩn Huyền mang bộ tóc ngắn gọn gàng chỉnh tề, rõ ràng là một cô gái đánh cờ vậy, nhưng lại lộ ra tư thế oai hùng hiên ngang mạnh mẽ. Ánh mắt cô nhìn ống kính, trong ánh mắt cũng như tất cả những người xuất hiện ở phía trước, kiên định lại chấp nhất.

Bùi Dĩ Hằng cũng nhìn tấm ảnh này, thấp giọng nói: “Đây là hồi sư tỷ tham gia thi đấu cúp Trung Lan, chị ấy là nữ tuyển thủ đầu tiên trong lịch sử tiến vào vòng bán kết.”

Môn thể thao cờ vây này, mặc dù có cuộc thi cờ vây dành riêng cho phái nữ. Nhưng giải thi đấu thế giới không hề phân biệt nam nữ, chẳng qua so với thành tích chiến đấu gay gắt của tuyển thủ nam, thành tích chiến đấu tuyển thủ nữ không quá nổi trội.

Nhưng hàng năm đều sẽ có nữ tuyển thủ tham gia những cuộc thi này, chứng minh bản thân lần này tới lần khác.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Chị ấy là bất đẳng trẻ nhất trên thế giới nhỉ.”

Hiện giờ quy tắc viện cờ vây của các quốc gia có điều sửa đổi, không ít kỳ thủ sau khi đạt được quán quân thế giới, cấp bậc sẽ trực tiếp thăng cấp lên cửu đẳng.

Người trở thành cửu đẳng trong các nữ kỳ thủ, cả thế giới chỉ có ba người, đúng là quý hiếm.

Mà tuyển thủ bát đẳng cũng chẳng bao nhiêu, không ít tuyển thủ sau năm ba mươi tuổi mới có thể thăng cấp lên bát đẳng. Giản Căn Huyền hai mươi sáu tuổi trở thành bát đẳng, có thể nói gây kinh ngạc trong giới cờ vây.

Nhan Hàm chậm chậm đi tiếp, cho đến khi cô dừng lại tại một tấm ảnh.

Những tấm ảnh trước cô từng thấy có rất nhiều ảnh của người cầm cúp, khoảnh khắc vinh quang huy hoàng kia giữ lại trong tấm ảnh, cũng tồn tại vĩnh viễn trong thế giới đen trắng này.

Thế nhưng chàng thiếu niên trong tấm ảnh này, anh ngồi bên bàn cờ, ngón tay cầm một quân cờ đen, đang chuẩn bị đặt trên bàn cờ.

Khuôn mặt anh vẫn mang dáng vẻ niên thiếu, nhưng toàn thân trông rất trầm lắng, là dáng vẻ lộ ra trong tấm ảnh có thể khiến người ta cảm nhận được sự bình thản điềm nhiên.

Dáng vẻ này, Nhan Hàm nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng lần nào cô cũng trầm mê trong đó.

Nhan Hàm đứng trước tấm ảnh này, nhìn rất nghiêm túc, Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt vốn dừng dừng điềm tĩnh chợt nhuốm thêm mấy phần cảm xúc không nói nên lời.

Bùi Dĩ Hằng không lên tiếng, anh biết sẽ có rất nhiều người sẽ đặc biệt đứng đây nhìn tấm ảnh của anh.

Tuy nhiên Nhan Hàm khác với mọi người, nhìn vẻ mặt cô lúc này, trong lòng Bùi Dĩ Hằng có mấy phần ngượng ngùng không nói nên lời.

Phải, chính là cái ngưỡng ngừng khiến anh không nói nên lời, làm cho anh im lặng đứng bên cạnh cô.

Vẫn là Nhan Hàm quay đầu nhìn anh trước, nhẹ giọng nói: “Đây là ảnh của anh hồi nào thế?”

“Hồi anh mười sáu tuổi, anh đang chiếm ưu thế giữa trận, sắp giành được quán quân thế giới đầu tiên...”

Nói tới đây, Bùi Dĩ Hằng dừng lại.

Nhan Hàm sửng sốt, bởi vì cô đã xem lý lịch của anh rất nhiều lần, biết anh sáu tuổi học cờ, chín tuổi bá tử, mười một tuổi nhận định cấp bậc, cho đến mười bảy tuổi giành được quán quân thế giới đầu tiên.

Giờ phút này, anh nói đây là tấm ảnh hồi anh mười sáu tuổi...

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng vẫn còn dừng lại trên tấm ảnh tại vách tường, anh nói: “Bị lật ngược thế cờ.”

Năm chữ ngăn ngụt, nhưng nói ra sự tuyệt vọng và bất lực của một chàng thiếu niên vào lúc đó. Cho dù trầm tĩnh như Bùi Dĩ Hằng, cuối cùng chỉ có thể nhìn thế cờ đã mất, quán quân gần trong gang tấc chợt hóa thành bọt nước.

Trong sự nghiệp của vận động viên, bao nhiêu người thấy được phần khích và kiên trì khi lật ngược thế trận.

Nhưng tâm trạng của người chưa từng trải qua cảm giác bị lật ngược.

Nhan Hàm im lặng nhìn anh, cô không thể tưởng tượng anh vào lúc đó mang tâm trạng như thế nào. Nếu không phải quá khắc sâu, anh cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn tấm ảnh này đặt tại đây.

Trên bức tường là bản ghi chép thời khắc quan trọng nhất của kỳ thủ.

Rất nhiều người lựa chọn ghi lại sự vinh quang và huy hoàng của mình, chỉ có anh giữ lại thất bại trước đây.

Chỉ cần anh đi qua nơi này, sẽ nhìn thấy tấm ảnh, cũng sẽ nhắc nhở chính mình phải ghi nhớ.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, nhẹ giọng nói: “A Hăng, anh nên biết em vì sao học cờ vây đúng không?”

Không phải bởi vì thích, là bởi vì muốn thắng ông nội mà thôi. Cô cũng từng không thích cờ vây, chỉ coi nó là công cụ mà thôi, là để đạt được mục đích của bản thân cô.

Rất ích kỷ.

“Nhưng bởi vì anh, em muốn hiểu biết cờ vây lần nữa, muốn biết những người luôn nỗ lực vì cờ vây.” Nhan Hàm nhìn anh, âm thanh hết sức ngọt ngào êm ái, “Anh đem sự việc mình thích từ hồi còn rất nhỏ làm sự nghiệp và mục tiêu của cả đời mình. Em thật sự rất hâm mộ anh.”

Nhan Hàm đột nhiên vươn tay che mặt, thấp giọng nói: “Rốt cuộc em đang nói lung tung gì đây.”

Bùi Dĩ Hăng im lặng nhìn cô.

Rốt cuộc Nhan Hàm cất tiếng lần nữa: “Em chỉ hy vọng anh có thể luôn mãi thích cờ vây, cho dù có thắng có thua. Em biết thắng rất quan trọng, nhưng không ai sẽ mãi mãi bất bại. Cho nên mặc dù thua cũng đừng quá tự trách. Em biết thất bại rất quan trọng, nên phải ghi nhớ sự thất bại. Nhưng em hy vọng anh thỉnh thoảng cũng có thể thử quên đi thất bại. Bởi vì anh đã đủ giỏi rồi, đừng để bản thân anh gánh vác càng nhiều hơn nữa.”

“Dù sao mặc kệ thắng hay thua, em vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn, sẽ là người ủng hộ anh.”

Lúc này, Bùi Dĩ Hằng nhoẻn miệng cười, anh tiến một bước về trước, trực tiếp ôm lấy cô.

Trong hành lang đặc biệt im lặng, bốn bề vắng lặng, nhưng trái tim Nhan Hàm vẫn tựa như lỡ nhịp, đột nhiên dừng lại. Cô theo bản năng nhìn sang xung quanh, vừa định nhẹ giọng nhắc nhở anh, đây là ở viện cờ vây đấy.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đã buông cô ra.

Anh cup mắt nhìn người trước mặt, hồi trước khi viện cờ vây muốn chọn tấm ảnh treo trên vách tường, đã chọn ra rất nhiều tấm anh giành giải quán quân, anh đều không chọn.

Tấm ảnh này là do tự anh chọn.

Năm đó sau khi thi đấu xong, tuy rằng xung quanh không ít người đều từng thử an ủi anh. Dù sau đó anh toại nguyện giành được quán quân thế giới, nhưng thất bại của trận đấu này vẫn treo trên đầu anh.

Thường xuyên nhắc nhở anh mùi vị của thất bại.

Nhưng giờ đây, âm thanh ngọt ngào êm ái của cô gái tựa như làn gió xuân, thổi vào nơi sâu nhất trong đáy lòng anh.

Có lẽ, quên đi có thể dễ tiến về phía trước hơn.

*

Tết âm lịch náo nhiệt dường như ở ngay trước mắt, đúng là chớp mắt lại tiến vào một năm mới. Tháng hai sắp tới rồi, đoạn phim ngắn của nhóm Nhan Hàm cũng chuẩn bị gần xong.

Lần này, các cô không đổi đề tài vào trận chung kết.

Vẫn là văn hóa truyền thống, vẫn là cờ vây, vẫn là thế giới đen trắng rục rờ lóng lánh.

Chẳng qua lúc này các cô đem tầm mắt từ trên người kỳ thủ cờ vây chuyển sang bản thân cờ vây, là quân cờ.

Trước đó nhóm Nhan Hàm cũng thảo luận rất lâu, vốn muốn thực hiện chủ đề khác, ai ngờ Nhan Hàm ngẫu nhiên nhìn thấy quá trình chế tạo quân cờ đá, hết sức thu hút. Thế là cô và mấy cô bạn trong ký túc thương lượng, tất cả mọi người đồng ý lấy quân cờ làm điểm khai thác.

Dù sao theo sự phát triển của văn minh hiện đại, rất nhiều văn hóa truyền thống Trung Hoa ngược lại dần dần suy tàn.

Xưa có “cầm kỳ thi họa”, nhưng cờ hiện giờ có phần xuống dốc hơn, môn thể thao truyền thừa đến nay hơn hai ngàn năm, có chút phẳng lặng mà đến, khiến người ta quên đi hứng thú đánh cờ, còn có sự đấu trí trên bàn cờ.

Gần sát tới cuộc thi, các cô nộp lên đoạn phim ngắn cuối cùng.

Thi đấu lần này, tiến vào trận chung kết tổng cộng có hai mươi ba nhóm, mà đại học A thì có hai nhóm đồng thời được chọn. Một nhóm tự nhiên là nhóm của Nhan Hàm, nhóm còn lại là do Lam Tư Gia dẫn đầu.

Đợi khi ba mươi hai đoạn phim ngắn vào trận chung kết được đăng lên mạng lần nữa, lần này khiến không ít fan thất vọng, Bùi Dĩ Hằng không tiếp tục diễn trong đoạn phim ngắn lần này.

Trước đó bởi vì Mạnh Khả từng công khai xin lỗi về bài viết của mình.

Thế là fan của Bùi Dĩ Hằng đều tỏ vẻ, xem đi quả nhiên đều là tin đồn.

“Mấy người xem, tôi đã nói bọn họ là quan hệ đàn chị đàn em bình thường, cảm ơn đàn chị chăm sóc Bùi cửu đẳng của chúng tôi, sẽ ủng hộ phim ngắn của đàn chị.”

“Đoạn phim ngắn này vẫn là câu chuyện nói về cờ vây, tôi thấy bọn họ thật sự có quan hệ đó. Bằng không, người bình thường ai sẽ quảng bá cờ vây như vậy chứ.”

“Đúng rồi, đúng rồi. Tôi thấy nhan sắc của đàn chị này rất đẹp, thật sự rất xinh đẹp. Người ta thật sự là trai tài gái sắc đó.”

“Tôi từ chối, tôi hy vọng Tiểu Bùi tốt nhất giống như Lý Xương Hạo vậy, sau năm ba mươi tuổi hãy nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Đúng rồi, yêu đương rất dễ phân tâm, mấy người xem trong các kỳ thủ chuyên nghiệp có ai yêu sớm như vậy đâu. Thiếu niên mười chín tuổi sốt ruột gì chứ, làm phiền hướng về sự nghiệp cho tôi được không? Cúp Trung Lan, cố lên.”

“Đợi đã, Bùi cửu đẳng của chúng ta sẽ tham gia cúp Trung Lan hả?”

“A a a a a, thật sao? Chồng tôi sắp về rồi ư?”

Những đoạn đối thoại của fan nhanh chóng bị chụp lại ảnh đem về diễn đàn cờ vây, thế nên dần dần dậy sóng, rất nhiều người đều hỏi có phải Bùi Dĩ Hằng sắp trở về thi đấu không.

Nhan Hàm đang nằm sấp trên sofa, xem nhiều lần bình luận của fan đặc biệt khen bọn họ trai tài gái sắc. Nếu không phải cô không có tài khoản phụ, nếu dùng tài khoản chính “Thư Nguyên” bấm like bình luận, e rằng sẽ đẩy ra cơn sóng lớn.

Thế là cô kiềm chế ham muốn muốn bấm like của mình.

Cô ngẩng đầu nhìn người đối diện, cất tiếng hỏi: “Anh thu xếp đồ đạc xong chưa?”

“Chỉ vài bộ quần áo mà thôi.” Bùi Dĩ Hằng đi tới, ngồi xuống bên cạnh sofa cô đang nằm.

Nhan Hàm ngồi dậy, hoài nghi nhìn anh: “Anh không phải là, không biết thu xếp hành lý chứ?”

“Anh biết.” Bùi Dĩ Hằng nói khẳng định.

Nhan Hàm đột nhiên nhớ tới người này lần đầu gõ cửa nhà cô, là bởi vì anh không biết bật bếp ga. Thế nên tỷ lệ anh không biết thu xếp hành lý nhiều bao nhiêu nhỉ?

Có lẽ là trăm phần trăm đi.

Nhan Hàm hỏi: “Hồi trước là ai giúp anh thu xếp hành lý?”

Bùi Dĩ Hằng mím môi.

Nhan Hàm đứng lên nhìn anh, nghiêm túc nói: “A Hằng, anh không phải thực sự chưa từng tự mình thu xếp hành lý chứ?”

Thế là Nhan Hàm cứng rắn kéo anh lên, đi vào phòng, quả nhiên chiếc va ly còn trống trơn đặt ở đó.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Không sao, ngày mai anh sẽ thu dọn, anh chỉ là không muốn thu dọn hôm nay thôi.”

“Lần sau, anh có thể nói thẳng với em.” Nhan Ham mím môi, cô thật không muốn lật tẩy Bùi Dĩ Hằng nữa.

Nhan Hàm kéo ra tủ quần áo của anh, đầu tiên là tìm áo khoác và áo sơ mi của anh. Kết quả phát hiện, mỗi bộ quần áo của anh đều sắp xếp gọn

gàng, là áo nào phối hợp với quần nào.

Thậm chí ngay cả phối hợp với kiểu giày gì cũng chuẩn bị xong.

Chuyện tinh tế tỉ mỉ như vậy, tuyệt đối không phải do anh làm.

Nhan Hàm phì cười.

Bùi Dĩ Hằng khẽ mím môi, sau đó nói: “Sau này anh sẽ học.”

Thực ra cô biết anh không phải giống các nam sinh khác lười biếng không làm những điều này, anh chỉ là không quan tâm. Bởi vì tâm tư của anh chỉ tập trung vào cờ vây, thế nên chẳng quan tâm đến cách ăn mặc.

Nhan Hàm cười nói: “Anh không biết cũng không sao.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, chợt nghe cô nói: “Chỉ cần anh cố gắng đánh cờ là được rồi.”

“Dù sao, sau này chúng ta có thể mời dì giúp việc mà.”

Bùi Dĩ Hằng ngần ra, sau đó anh khẽ cười, gật đầu: “Anh sẽ cố gắng kiếm tiền.”

Bởi vì, là chúng ta mà.

Nhan Hàm không nghĩ tới thời gian diễn ra trận chung kết của đoạn phim ngắn lại cùng một ngày với lễ khai mạc cúp Trung Lan. Cô biết nếu anh xuất hiện tại hội trường, khẳng định sẽ xảy ra chấn động.

Nhưng cô chỉ nghĩ rằng, nếu có thể nhận được phần thưởng, chia sẻ với anh trước tiên thật là tốt.

Trận thi đấu lần này, phía tổ chức có bối cảnh hùng hậu, còn mời tới vài vị ngôi sao nổi tiếng hiện giờ. Thế nên tuyên truyền cho cả cuộc thi rất

lớn, ngay cả diễn đàn đại học A cũng đang thảo luận lần này ai có thể giành được giải nhất.

“Tỷ lệ ủng hộ chúng ta ở diễn đàn trường lại cao như vậy.” Trần Thần ngồi trên xe, kinh ngạc nói.

Mới sáng sớm, các cô đã bị kéo sang đây, bởi vì buổi tối chính là trận chung kết. Ngày hôm qua các cô còn đến hiện trường diễn tập, không thể không nói ánh đèn xinh đẹp tại hiện trường đều làm rất tốt.

Ban tổ chức sở dĩ dốc sức tuyên truyền cuộc thi này, cũng là để quảng bá ứng dụng phim ngắn của mình.

Thế nên vì cuộc thi này tạo ra thanh thế lớn.

Các cô là ứng viên cho giải nhất được ưa thích, nhận được không ít ưu đãi từ ban tổ chức.

Ngải Nhã Nhã ở một bên thản nhiên nói: “Chỉ sợ những cái đó đều là sữa đặc, tớ cảm thấy trên đầu chúng ta đều đội bọt sữa rồi.”

“Phi phi phi, đừng có miệng quạ đen, tớ còn chờ lấy tiền thưởng đó.” Trần Thần mau chóng nói.

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng.

Trần Thần quay đầu nhìn Nhan Hàm, nói: “Nhan Nhan, sao cậu không mời thầy Bùi cùng đến, dù sao cậu ấy cũng là công thần lớn nhất giúp chúng ta tiến vào trận chung kết mà.”

“Anh ấy có việc.” Nhan Hàm nói.

Tin tức Bùi Dĩ Hằng sắp trở lại thi đấu, thực ra phía chính phủ chẳng hề lộ ra tí nào. Trước đó tuy rằng từng có fan nhắc tới, nhưng cũng có người cho rằng chỉ là ý muốn một phía từ fan mà thôi.

Thế nên chuyện anh sắp tham gia thi đấu cúp Trung Lan, đến giờ vẫn là một bí mật.

Chờ khi các cô tới hội trường, bởi vì có ngôi sao sắp tới, thế nên phòng nghỉ phân cho các cô đều là phòng chung. Các cô đều là sinh viên, đương nhiên không yêu cầu nhiều như vậy.

Ngược lại mọi người tụ tập cùng nhau, tuy rằng đều là đối thủ cạnh tranh, nhưng thái độ thù địch cũng không lớn vậy.

Trái lại bởi vì đều là người trẻ tuổi, rất nhanh vang lên tiếng nói cười.

Nhóm các cô có nhân số ít nhất, chỉ có bốn người, còn đều là con gái. Nhưng khi biết được các cô chính là nhóm làm ra đoạn phim “Thế giới đen trắng”, cả phòng chợt im lặng trong chớp mắt.

Lúc này có một nam sinh học viện điện ảnh nở nụ cười một tiếng, phá vỡ bầu không khí hơi im lặng tại hiện trường.

“Không ngờ tới nhóm lợi hại như vậy còn đều là các cô gái xinh đẹp thế, lần này tôi thật sự thua tâm phục khẩu phục rồi.”

Bên cạnh có một nữ sinh tóc xoăn, mỉm cười một cái: “Lẽ nào quay một đoạn phim phải xem diện mạo hay sao. Có phải nếu là cô gái xấu xí thì cậu sẽ thua tâm không phục khẩu không phục hả.”

Bầu không khí coi như vui vẻ mới vừa rồi lập tức ngưng đọng.

“Tớ thấy ở đây hơi nóng, ra ngoài hít thở chút không khí đây.” Nhan Hàm lười so đo với những người này, cô nhẹ giọng nói.

Cô nói xong, ba người còn lại cũng theo cô đứng lên.

Ai ngờ các cô vừa đi, cả phòng giống như bùng nổ.

“Mợ nó, chả trách Bùi Dĩ Hằng bằng lòng diễn cho bọn họ, cái cô Nhan Hàm kia trông cũng đẹp quá đi.”

“Tôi đã nói thể lệ thi đấu của ban tổ chức rất không công bằng, có một số người chính là đi cửa sau đó.”

Lúc này có một nữ sinh cười hỏi: “Tư Gia, cô không phải cũng ở đại học A à, sao cô không mời Bùi Dĩ Hằng diễn xuất hả?”

Lam Tư Gia vẫn ngồi trong góc, cảm thấy tầm mắt xung quanh dường như đều hướng về phía này, cô ta nhẹ giọng nói: “Tôi không có bản lĩnh đó, dù sao có một số người làm việc mà không tiếc gì hết.”

Sắc mặt mọi người nhất thời trở nên phấn khích.

Một người khác nói: “Không phải có tin đồn bọn họ là người yêu à?”

Lam Tư Gia dừng dừng nói: “Người phóng viên đó chẳng phải đã bác bỏ tin đồn rồi sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi, tôi cũng nhớ phóng viên kia đã từng nhận lỗi, hai người khẳng định chỉ là tin đồn.” Có một nữ sinh bỗng khẽ cười một tiếng, nháy mắt nói, “Nói thật, Bùi Dĩ Hằng như vậy, nếu bảo tôi hiến thân, thực ra tôi cũng bằng lòng vậy.”

Sau khi Lam Tư Gia đứng dậy, một nữ sinh đeo kính cùng nhóm vốn ngồi cạnh cô ta cũng đứng lên.

Nữ sinh đeo kính thấp giọng nói: “Chúng ta đều là sinh viên đại học A, cậu nói Nhan Hàm như vậy, không tốt lắm đâu.”

“Tôi nói cái gì?”

Lam Tư Gia chẳng hề quan tâm đáp lại.

Nữ sinh đeo kính sừng sốt, hơi khó mở miệng nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Cậu nói Nhan Hàm làm việc không tiếc gì hết, cái này không phải khiến người ta hiểu lầm ư?”

“Cô ta vốn không tiếc gì mà. Tôi nghe nói bọn họ lần này vì quay đoạn phim ngắn cho trận chung kết, tự chi tiền đi một chuyến tới Vân Nam. Tôi đây là khen cô ta đấy.”

Lam Tư Gia nói xong, chẳng hề để ý tới nữ sinh kia, lập tức bỏ đi.

Đợi khi nhóm Nhan Hàm trở về phòng nghỉ lần nữa, ngay cả Trần Thần cũng cảm giác được rất nhiều người đang nhìn các cô.

Đương nhiên các cô cũng không để ý cho lắm.

Cho đến khi tivi trong phòng nghỉ, không biết ai chỉnh kênh, lại chỉnh qua kênh thể thao.

Giờ phút này, một khuôn mặt tuần tú xuất hiện trong màn ảnh.

“Hôm nay, lễ khai mạc cúp Trung Lan được chính thức cử hành, mà trong những danh tướng tham dự, sự trở về của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng khiến mọi người chú ý nhất. Mọi người đều biết trong nửa năm nay Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng chưa từng tham gia bất cứ cuộc thi nào, mà lúc này anh ấy dùng thân phận đương kim vô địch tiếp nhận thách thức đến từ những danh tướng cờ vây trên toàn thế giới.”

Trên tivi đang tới phân đoạn truyền thông đặt câu hỏi.

Hiển nhiên, mặc dù xung quanh có rất nhiều danh thủ trong làng cờ vây, nhưng mọi chú ý và tiêu điểm từ đầu đến cuối trên người chàng trai anh tuấn.

Bùi Dĩ Hằng mặc trang phục chính thức màu đen, quần áo cắt may vừa người. Bên trong bộ âu phục mặc áo sơ mi trắng, chỉ là không thắt cà vạt, ngược lại cởi ra một khuy áo, có cảm giác lạnh nhạt tùy tính.

Trên màn ảnh tivi vẫn là khuôn mặt tuần tú lạnh nhạt, nhưng lại rất thu hút ánh mắt của mọi người trong phòng nghỉ.

Trần Thần hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Sao tớ cảm thấy, tớ không quen thầy Bùi của chúng ta.”

Chính là có loại cảm giác xa lạ, trước kia gặp ở trường, tuy rằng anh cũng chói lóa, nhưng bởi vì quan hệ giữa anh và Nhan Hàm, vẫn còn cảm thấy rất gần gũi.

Giờ phút này, khi anh xuất hiện trong màn ảnh, đôi mắt đen nhánh thản nhiên lướt qua.

Quả thật chấn động.

“Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, đối với những tin đồn hiện nay về cậu, cậu có điều gì muốn nói không?” Phóng viên hỏi.

Bùi Dĩ Hằng im lặng mấy giây, rốt cuộc rất nghiêm túc nhìn ống kính: “Tôi hy vọng mọi người chỉ cần chú ý cờ vây của tôi là được rồi. Cảm ơn.”

Anh dừng một chút.

“Trở về thi đấu lần nữa, tôi chỉ muốn hưởng thụ cờ vây càng nhiều hơn.”

“Cho dù thắng thua, tôi sẽ vì người ủng hộ tôi mà chiến đấu.”

Ngải Nhã Nhã thấp giọng nói: “Shit, mợ nó ngẫu thật, ngẫu quá đi.”

Nhan Hàm nhìn màn hình, cúi đầu nhoẻn miệng cười.

Bởi vì cô biết câu nói cuối cùng của anh là nói cho cô nghe.

*

Mà giờ phút này, trên diễn đàn cờ vây đều điên mất rồi, trong đó có một câu được rất nhiều người bấm like.

Các vị làng cờ vây, hoàng đế của các vị đã trở về rồi.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Bùi Dĩ Hằng trên màn hình ung dung tao nhã như vậy, khuôn mặt tuấn tú bị kéo rộng trên màn hình LCD vẫn có thể điển trai như trước.

Khi Nhan Hàm cup mắt khẽ cười, người xung quanh ít nhiều đều nhìn về phía cô.

“Cậu kín miệng thật đấy.” Ngải Nhã Nhã thấp giọng nói.

Nếu không phải hôm nay nhìn thấy buổi họp báo trước cuộc thi cúp Trung Lan, các cô còn chưa biết Bùi Dĩ Hằng quyết định trở về thi đấu đâu.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Anh ấy không tuyên bố ra bên ngoài, tớ cũng chẳng dám nhiều lời.”

Trần Thần liếc nhìn cô, chặc chặc gào lên vài tiếng, rồi mới chậm rãi nói: “Xem cậu bệnh vực chưa kìa.”

Ngải Nhã Nhã đồng ý nói: “Người khác đều là thê nô, sao lại tới cái người như cậu, cậu chiều thầy Bùi thế.”

Nhan Hàm: “...”

Cũng may ngay sau đó các cô đều được gọi ra ngoài diễn tập. Bởi vì hôm nay có ngôi sao nổi tiếng hiện giờ, thế nên toàn bộ cuộc thi đều được trực tiếp trên trang web. Rất nhiều người đều là lần đầu tham gia cuộc thi lớn như vậy, đều hơi khẩn trương.

Nhan Hàm ngược lại không có cảm giác gì, dù sao cô làm blogger mỹ thực, thường xuyên ghi hình.

Trước đó cô còn tham gia mấy lần hoạt động, lần trước Khuu Qua bảo cô làm buổi trực tiếp công ích, trước đó có tuyên truyền và lại bản thân Nhan Hàm fan không ít, vừa phát sóng trên mạng số lượt xem đã vượt qua mấy chục vạn.

Đương nhiên, chuyện cô không lộ mặt bị không ít người chỉ trích.

Có điều trước khi phát sóng Nhan Hàm cũng từng nghĩ tới, bởi vậy cô bảo Khuu Qua lúc tuyên truyền đặc biệt nhấn mạnh, lần này trực tiếp cũng sẽ không lộ mặt.

Cũng may giọng nói của cô ngọt ngào, mặc dù không lộ mặt, người ủng hộ cũng không ít.

Thế nên lúc này Nhan Hàm diễn tập, không có cảm xúc khẩn trương gì quá mức.

Ngược lại Ngải Nhã Nhã bên cạnh hít sâu một hơi, Nhan Hàm an ủi nói: “Không có gì đâu, cậu đừng khẩn trương quá. Nếu không cậu nghĩ thế này, lỡ như chúng ta không đoạt giải thì sao, không cần lên sân khấu, cũng chẳng cần nói về cảm nghĩ giành được giải.”

Nữ nhân viên đứng bên cạnh bật cười một tiếng.

Nữ nhân viên nói: “Đâu có ai an ủi mình như vậy, hôm nay tới tham gia thi đấu, ai không muốn giành giải chứ.”

Nhưng cô ta nghiêm túc nhìn sang Nhan Hàm, hỏi: “Tôi thấy giọng của cô quen tai lắm.”

Nhan Hàm hơi giật mình, lập tức khẽ cười nói: “Có lẽ tôi là giọng đại chúng thôi.”

“Không phải, không phải, tôi không phải ý này.” Cô gái nhanh chóng lắc đầu, nhìn ra được nữ nhân viên này vừa bước vào xã hội không lâu, cô ta nhanh chóng nói, “Tôi cảm thấy giọng của cô rất êm tai, thật giống như tôi đã từng nghe ở đâu rồi.”

Chỉ là nhất thời quả thật không nghĩ ra.

Cũng may mọi người không để ý, tiếp tục chuẩn bị chuyện diễn tập. Cho đến khi một lúc sau, cô gái ban nãy chạy tới, cầm di động vui vẻ giơ lên trước mặt Nhan Hàm, nói: “Tôi nói sao cảm thấy giọng cô đặc biệt quen tai, cô có biết blogger mỹ thực Thư Nguyên này không?”

Nhan Hàm: “...”

Trong di động đang phát một đoạn video nấu ăn, đi cùng âm thanh nền bếp là một giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên: “Tất cả lợi nhuận của buổi trực tiếp lần này đều sẽ quyên tặng cho trẻ em nghèo vùng núi, vậy nên cảm ơn quà tặng của mọi người.”

Cô gái đặc biệt kích động nói: “Cô nghe xem, có phải rất giống hay không.”

Nhan Hàm cười gượng một tiếng, lập tức nói: “Hình như hơi giống thôi, cơ mà không phải rất giống.”

“Giọng tôi khẳng định không êm tai bằng người ta đâu.” Nhan Hàm rất khẳng định gật đầu.

Cô gái này vốn còn muốn nói nữa, kết quả đúng lúc bị người khác gọi đi.

Đáy lòng Nhan Hàm vừa thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa xoay đầu trông thấy ba cặp mắt kia đang sáng rực nhìn cô. Nhan Hàm lập tức giơ lên đồ trong tay: “Bằng không chúng ta so sánh lần nữa đi...”

“Nhan Nhan, cậu nói thật đi.” Ngải Nhã Nhã đột nhiên sáp lại gần.

Nhan Hàm chớp đôi mắt trong suốt, dáng vẻ ngây thơ không biết.

Trần Thần nói: “Nhan Nhan, cậu đừng giả vờ.”

“Tớ giả vờ gì chứ?” Sắc mặt Nhan Hàm tỏ ra tớ thật sự không biết gì hết.

Rốt cuộc ngay cả Nghê Cảnh Hề cũng không nhìn được nữa, cô thấp giọng nói: “Giọng nói của blogger mỹ thực Thư Nguyên này, hồi trước bọn tớ từng nghe qua.”

Nhan Hàm: “...” Cho nên thế nào.

Trần Thần hạ giọng: “Bọn tớ nhất trí cảm thấy thật sự giống y như giọng của cậu.”

Nếu là người không quen thân với Nhan Hàm, giống như cô nhân viên vừa rồi, bị cô tùy tiện lừa cho qua. Nhưng ba người các cô đã ở cùng Nhan Hàm gần ba năm, rất quen thuộc với giọng nói của cô.

Vậy nên khi Trần Thần xem trực tiếp của Thư Nguyên lần đầu tiên, ba người kia đang ở trong ký túc, cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu.

“Các cậu từng xem buổi trực tiếp?” Nhan Hàm trưng ra khuôn mặt bất lực.

Trần Thần nhìn cô thật sâu: “Không chỉ từng xem, tớ còn là fan của Thư Nguyên.”

Nhan Hàm giật mình lần nữa, cô hình như cũng không biết.

Trần Thần nói: “Thế nên khi tớ nghe giọng Thư Nguyên trực tiếp lần đầu tiên, tớ tưởng rằng mình nghe nhầm. Tớ liền kéo hai cậu ấy qua xem cùng.”

Thế là các cô xem cả buổi trực tiếp, cuối cùng xác định giọng hai người họ thật sự rất, rất giống nhau.

Đương nhiên, ba người không trực tiếp xác nhận chuyện này.

Cho đến khi ban nãy cô nhân viên kia nói chuyện với Nhan Hàm, thấy Nhan Hàm cười gượng gạo lại lịch sự, ba người liền khẳng định cô chính là Thư Nguyên.

“Cậu thế mà ngay cả chuyện này cũng không nói với bọn tớ.” Trần Thần trách cô.

“Không coi bọn tớ là bạn thân.” Ngải Nhã Nhã nói theo.

Ngay cả Nghệ Cảnh Hề luôn hờ hững cũng nhìn cô thật sâu, thấp giọng nói: “Tệ quá.”

Nhan Hàm hạ giọng, bất đắc dĩ nói: “Tớ không tìm được cơ hội thích hợp.”

“Chúng ta quen biết lâu như vậy, ba năm trời, cậu cũng chưa tìm được cơ hội thích hợp sao?” Trần Thần cất cao giọng.

Nhan Hàm than nhẹ một tiếng, thật không phải cô cố ý không nói, quả thật không tìm được cơ hội. Dù sao cô cũng chẳng thể nói thẳng với các cô bạn, tớ chính là người trên mạng có mấy trăm vạn fan kia, blogger mỹ thực Thư Nguyên rất nổi tiếng. Vậy xem là thế nào, là khoe khoang sao? Hay là

nhắc nhở mấy cô bạn cùng phòng, mau ôm lấy đùi cô là nhân vật V nổi tiếng có mấy trăm vạn fan?

Ngay từ đầu không nói, thời gian lâu rồi liền quên nói.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, nói: “A Hằng anh ấy cũng chưa biết.”

“...”

Trong bầu không khí thối qua một đợt ngưng ngập.

Nghê Cảnh Hề bình tĩnh nhìn cô: “Nếu đây là lý do cậu chuẩn bị an ủi bọn tớ, không tệ, cậu thành công rồi.”

Nhan Hàm chớp mắt, cái này coi như cô giải thích cho chính mình thành công rồi ư?

Hiển nhiên hai người còn lại cũng rất hài lòng với đáp án này, dù sao ngay cả thầy Bùi cũng không biết, các cô cũng không ầm ỨC tới vậy. Thế là Trần Thần lập tức vươn tay ôm vai cô, cười nói: “Lần này nếu bọn mình giành được giải thưởng, cậu hãy nấu một bàn thức ăn khao bọn tớ đó.”

“Dựa vào gì tớ đoạt giải còn phải làm việc hả?” Nhan Hàm nhìn cô bạn.

Trần Thần đáp: “Tớ là fan của cậu mà.”

Ngải Nhã Nhã giơ tay: “Tớ cũng vậy, tớ cũng vậy. Hồi trước tớ còn nửa đêm xem video nấu ăn của cậu, rất ngon.”

Trần Thần lập tức lật tẩy nói: “Ngay từ đầu cậu ấy đã nói với tớ, món cậu nấu ra khẳng định chỉ nhìn đẹp thôi, hoàn toàn không ăn được.”

Nhan Hàm liền hừ một tiếng, đang muốn bảo Ngải Nhã Nhã trả lại những món từng ăn mấy năm nay cho mình, di động của cô chợt vang lên.

Vừa nổi máy, người ở đầu dây bên kia hiển nhiên nghe được tiếng vui cười bên này, anh thấp giọng hỏi: “Bọn em đang diễn tập à?”

Nhan Hàm nói: “Đúng vậy.”

Cô chậm rãi đi sang một bên, cup mắt nhìn mũi giày của mình, nhẹ giọng nói: “Ban này em vừa xem buổi họp báo của các anh.”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, hình như có phần chẳng biết nói gì, thấp giọng ừ một tiếng.

Nhan Hàm nói tiếp: “Không ngờ bạn trai của em trên tivi lại đẹp trai như vậy.”

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên sofa trong phòng nghỉ, bên tai là giọng nói êm ái của cô, anh hơi cong khóe môi: “Vậy em nên xem hiện trường thi đấu.”

Nhan Hàm ngẩn ra, vốn chẳng hiểu ý anh.

Kết quả sau một lúc, trong đầu cô thoáng cái hiểu ra, ý anh là anh tại hiện trường thi đấu còn đẹp trai hơn nữa.

Người này, hiển nhiên càng ngày càng không biết khiêm tốn rồi.

Chờ sau khi cúp máy, Bùi Dĩ Hằng bỏ di động vào túi, lập tức đi ra ngoài.

Trên đường đi trùng hợp gặp được mấy vị kỳ thủ vừa nhận phỏng vấn trở về, trong đó cũng có Giản Căn Huyền. Tuy rằng cô là nữ kỳ thủ, nhưng mấy năm nay đều tham gia cúp Trung Lan.

“A Hằng, cậu đi đâu hả?” Giản Căn Huyền lập tức hỏi.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu chào mọi người, thấp giọng nói: “Tôi phải quay về thành phố A.”

“Bây giờ?” Giản Cẩn Huyền kinh ngạc nói.

Bùi Dĩ Hằng đáp: “Buổi tối Nhan Nhan có một buổi thi đấu, tôi phải đi xem.”

Giản Cẩn Huyền rất sửng sốt, cho nên sao, đây là ý gì? Dù sao giờ đã là buổi chiều, anh đi về lúc này, chẳng lẽ định không tham gia buổi tiệc tối à?

“Tôi đã nói với mọi người, không thể nào tham dự buổi tiệc tối. Tôi sợ cô ấy lần đầu tham gia thi đấu sẽ khẩn trương.” Đầu lông mày Bùi Dĩ Hằng nhíu lại.

Mấy vị kỳ thủ bên cạnh: “...”

Bọn họ chỉ tham dự một buổi phỏng vấn, thuận tiện quay về phòng nghỉ, cho nên tại sao bị nhét ăn một miếng cầu lương.

Dựa vào gì phải nhắc tới bạn gái trước mặt nhiều cầu độc thân như vậy.

Có bạn gái giỏi lắm sao?

Được rồi, là thật sự rất giỏi.

Giản Cẩn Huyền cũng không ngờ, mình có thể hỏi ra một đáp án như vậy, cô nhìn Bùi Dĩ Hằng, tỏ vẻ không tin. Cô cũng không phải không biết, cô bé kia sẽ khẩn trương ư?

Cơ mà cô thật sự không muốn bị ăn cầu lương nữa, phất tay lập tức nói: “Đi đi, đi đi.”

Vốn tưởng rằng chuyện này coi như xong rồi, ai ngờ khi bọn họ quay về phòng nghỉ, có người hỏi tới Bùi Dĩ Hằng, một kỳ thủ gặp được anh ban

nãy đột nhiên nói: “Bùi cửu đẳng nói buổi tối bạn gái có cuộc thi, về thành phố A trước.”

Trong phòng nghỉ lặng ngắt như tờ trong chớp mắt.

Có người không thể tin quay đầu hỏi: “Anh nói là Bùi cửu đẳng?”

“Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng?” Người này còn đặc biệt bỏ thêm một câu.

Người trả lời gật đầu: “Đúng rồi, ban nãy khi chị Cần Huyền gặp cậu ta, cậu ta đã nói vậy.”

Nói thật, hiện giờ phát triển mạnh trong làng cờ vây đều là thế hệ kỳ thủ trẻ tuổi, phần lớn ngoài hai mươi. Rất nhiều người đều là kỳ thủ cùng thời với Bùi Dĩ Hằng, mọi người quen biết trong đủ loại trận đấu từ hồi nhỏ.

Bởi vậy ai cũng có cảm giác hoảng hốt, chàng trai thoát nhìn không nhiệm chút nửa phần khói lửa nhân gian, thế mà đang yêu đương?

Cho đến khi Hàn Thư Bạch ngồi bên trong, vốn đang cúi đầu chơi đi động, cậu ta đột nhiên nói: “Tôi đã từng gặp bạn gái của Bùi cửu đẳng.”

Mọi người đồng loạt quay đầu qua, ngay cả Tiết Phi thích làm trái lại Bùi Dĩ Hằng nhất cũng theo bản năng nhìn qua. Cũng may Tiết Phi quay đầu trở về ngay, làm bộ không thèm để ý, thực ra lỗ tai còn vênh lên lắng nghe.

Hàn Thư Bạch lộ ra sắc mặt tự hỏi, dáng vẻ tựa như thiếu niên sáng chói.

Suy nghĩ một lúc, cậu ta cười nói: “Xinh đẹp.”

Mọi người vốn tập trung chờ đợi, ai ngờ chỉ có hai chữ, nhất thời đều tỏ ra thất vọng.

Hàn Thư Bạch lại nghiêng đầu suy nghĩ, nói tiếp: “Quả thật đẹp lắm, không biết hình dung thế nào, giống như...”

“Giống như tiên nữ vậy.”

Cậu ta vừa nói thế, tất cả mọi người đều sinh ra lòng hiếu kỳ rất lớn đối với vị tiên nữ chưa từng gặp mặt này.

*

Bởi vì trận chung kết chính thức bắt đầu vào bảy giờ tối, hơn nữa hiện trường được trực tiếp, hậu trường mau chóng trở nên náo nhiệt. Thế nên tổ đạo diễn bảo các thí sinh tham gia cuộc thi cố gắng đừng chạy lung tung.

Chỉ là lần này, Trần Thần rõ ràng cảm giác được có chút khác thường.

Cô nhìn trái phải mấy lần, thấp giọng nói: “Có phải chúng ta bị cô lập không?”

Trước đó mọi người còn hòa đồng vui vẻ, nhưng bây giờ rõ ràng mọi người đều tự có người quen, chỉ không có ai bắt chuyện với các cô.

Nhan Hàm sợ các bạn khẩn trương, cố ý cười nói: “Đoán chừng là chúng ta cho bọn họ áp lực quá lớn đó.”

Chưa đến một lúc, Nhan Hàm đi qua lấy cốc nước, ai ngờ bên cạnh vừa lúc có một nam sinh dự thi, người này trái phải đều đeo không ít khuyên tai, mang cảm giác chán nản của nam sinh nghệ thuật.

Người này đi tới, thoáng cái đứng rất gần cô, chào hỏi với cô: “Chào em.”

Nhan Hàm nhích sang bên cạnh, có chút không vui.

Ai ngờ nam sinh đeo khuyên tai sắp lại gần, thấp giọng nói: “Thì xong rồi bọn tôi định tụ tập, em muốn đi không?”

Nhan Hàm chẳng hề có ấn tượng gì với người này, cô lạnh lùng nói: “Cám ơn, không cần.”

Cô đã hứng xong cốc nước, ai ngờ nam sinh kia khẽ cười, dùng giọng điệu rất ngả ngón nói: “Đừng thẹn thùng vậy chứ, chúng ta chỉ giao lưu trao đổi thôi, dù sao sau này nói không chừng điện ảnh Trung Quốc còn phải dựa vào chúng ta đấy.”

Nhan Hàm tức giận nở nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn sang đối diện, không định tiếp tục khách khí nữa, cô nói thẳng: “Vậy tôi cảm thấy điện ảnh Trung Quốc có lẽ thật sự không đáng tin cậy rồi.”

Cô vừa nói xong, nam sinh kia nhất thời thẹn quá hóa giận, anh ta lớn tiếng nói: “Không phải rất biết chơi sao, nếu cô không dùng chút thủ đoạn, Bùi Dĩ Hằng bằng lòng diễn xuất cho cô à. Giờ còn giả vờ với tôi gì hả, có phải cảm thấy tôi không phải loại người nổi tiếng như Bùi Dĩ Hằng, không đáng để cô hiến thân hở?”

Trong đầu Nhan Hàm lập tức bùng nổ.

Bàn tay cô chợt siết chặt, cốc giấy trong tay bị bóp đến biến dạng, nước bên trong văng ra khắp nơi.

Nhan Hàm không muốn nhin nữa, cô giơ lên cốc giấy trong tay chuẩn bị ném tới anh ta. Ai ngờ cô chợt bị người ta ôm eo ngăn lại, người ở phía sau nhìn qua nam sinh kia ở đối diện, lập tức hô lên: “Còn không đi mau.”

“Buông ra, buông ra.” Lúc Nhan Hàm giãy dụa, nam sinh kia đã chạy mất rồi.

Người này đoán chừng cũng sợ thật sự ồn ào xảy ra sự cố, dù sao cuộc thi còn chưa bắt đầu.

Nhan Hàm quay đầu lại, trông thấy một gương mặt hơi xa lạ nhưng lại quen thuộc. Sở dĩ quen thuộc là bởi vì cô biết cô gái này và cô học cùng trường, hơn nữa là sinh viên của lớp hai báo chí bên cạnh. Về phần xa lạ, bởi vì là bạn học ba năm, cô không biết tên của nữ sinh này.

Nữ sinh này nhìn cô, thấp giọng nói: “Tôi tên là Hàn Đình, là nữ sinh lớp bên cạnh.”

Lúc này người xung quanh vốn đang xem kịch đều quay đầu. Bầu không khí hòa đồng vui vẻ lúc trước giờ đã biến mất không thấy đâu. Dù sao thật sự đã xảy ra chuyện, tất cả mọi người ước gì có thể bớt đi một đối thủ cạnh tranh thì bớt một người.

Hàn Đình nói: “Cậu đừng giận, người như thế chỉ là tên cặn bã mà thôi. Bây giờ quan trọng nhất là cuộc thi.”

Nhan Hàm vẫn còn tức giận, cô giận không phải bởi vì mình mà là vì Bùi Dĩ Hằng. Tên kia lại dám dùng giọng điệu như vậy bôi nhọ Bùi Dĩ Hằng.

Cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Hàn Đình nhìn cô, nghĩ ngợi một chút vẫn nói: “Trước đó lúc các cậu rời khỏi, Lam Tư Gia nói ra một số lời khiến người khác hiểu lầm. Thế nên cậu tốt nhất cẩn thận một tí.”

“Tôi thấy cậu ta không có ý tốt gì đối với cậu.”

Nhan Hàm giật mình, bởi vì cô không nghĩ tới Hàn Đình cùng một nhóm với Lam Tư Gia, lại cho cô biết tình hình thực tế.

Hàn Đình nhìn thấy biểu cảm của cô, khẽ cười nói: “Tôi với cậu cũng là bạn học ba năm rồi, học cùng rất nhiều môn. Tuy rằng tôi với cậu không có bất cứ tiếp xúc gần gũi gì, nhưng tôi cảm thấy cậu tốt lắm. Hơn nữa, cậu ta nói vậy, không chỉ bôi nhọ cậu, còn bôi nhọ hình tượng của sinh viên đại học A, tôi không thích.”

Hàn Đình ở trong nhóm của Lam Tư Gia, là thuộc loại nhẫn nhịn chịu khó. Bọn Lam Tư Gia sở dĩ bằng lòng kéo cô vào nhóm, cũng là coi trọng năng lực và tính cách chịu đựng không nói nhiều của cô.

Cơ mà nữ sinh mang tính cách như vậy, thực ra rất bướng bỉnh, đáy lòng có ý kiến riêng của mình, không dễ thay đổi.

Lúc này Hàn Đình nói xong, sau đó xoay người rời khỏi.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, nhưng vô dụng. Trong đầu cô vẫn kêu ong ong, toàn thân nằm tại bờ vực giống như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc, cô nhặt lên cốc giấy trên mặt đất, ném vào thùng rác bên cạnh.

Đợi khi cô trở lại phòng nghỉ, lướt một vòng, không nhìn thấy Lam Tư Gia.

Nhóm Trần Thần thấy cô xoay người bỏ đi, đáy lòng đều có cảm giác không ổn rồi. Vẫn là Hàn Đình ở bên cạnh nhìn thấy, nhắc nhở: “Tôi thấy các cậu tốt nhất đi theo đi.”

Thế là ba người mau chóng chạy theo.

Lam Tư Gia vốn đang trò chuyện với người khác, cô ta thực ra tay dài múa khéo*, đến hoàn cảnh lạ lẫm, đều có thể mau chóng quen biết không ít người.

(*) phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả.

Lúc này cô ta đang đứng ở hành lang nói chuyện cùng hai nam sinh, cô ta hơi dựa vào vách tường, đôi chân mảnh khảnh lộ ra trong chiếc váy ngắn.

Mặc dù trên người mặc chiếc áo khoác ngoài, chỉ lộ ra hai chân, ai nhìn thấy đều cảm thấy thật sự xinh đẹp lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Lam Tư Gia.” Nhan Hàm đi qua, hô thẳng.

Lam Tư Gia quay đầu, kinh ngạc hiện lên trong chớp mắt, cô ta khẽ nói với người bên cạnh: “Không có gì, hai người nói tiếp đi.”

Cô ta định không nhìn đến Nhan Hàm.

Sắc mặt Nhan Hàm lạnh lùng cất tiếng: “Thừa dịp tôi còn có thể nói chuyện tử tế, cô tốt nhất theo tôi qua đây. Bằng không tôi ở đây trước mặt mọi người kéo tóc cô, tôi sợ cô sẽ mất mặt đấy.”

“Cô, có, bệnh, à.” Lam Tư Gia chột quay đầu, sắc mặt kinh ngạc.

Cô ta không ngờ Nhan Hàm lại dám đe dọa cô ta trước đám đông.

Nhan Hàm lạnh lùng nhìn cô ta, cuối cùng đi thẳng qua, hai tay túm lấy cổ áo khoác của cô ta, diện mạo của cô quá ngọt ngào chẳng hề có tính công kích, thế nên khiến người ta luôn xem nhẹ vóc dáng cao gầy của cô.

Giờ phút này cô đứng trước mặt Lam Tư Gia, hơi cúi đầu, mặt mày tựa sương giá.

“Hai vị, nữ sinh nói chuyện, có phải nên đi trước không.” Nhan Hàm quay đầu, nói thẳng.

Hai người nam sinh nhìn cô, cũng mang vẻ mặt kinh hãi, dù sao cô gái xinh đẹp như vậy, nóng giận rồi, lại xinh đẹp sáng chói như vậy, tựa như hoa hồng đâm vào tay.

Tuy rằng biết cô gai góc, nhưng vẫn khiến người ta không nhịn được muốn vươn tay.

Thế là hai nam sinh liếc nhau một cái, vẫn quyết định nể mặt Nhan Hàm, xoay người bỏ đi.

Lam Tư Gia giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay Nhan Hàm túm lấy áo khoác của cô ta.

Nhưng hiển nhiên cô ta xem nhẹ Nhan Hàm.

Giờ phút này Nhan Hàm nhìn cô ta, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra một độ cong tuyệt đối lạnh lùng khinh thường, cô thấp giọng nói: “Tôi thấy cô thật sự nên được dạy dỗ một chút, mới biết được cái gì gọi là lợi hại.”

“Nhan Hàm, tôi cảnh cáo cô...”

Nhưng câu cảnh cáo này vừa mới thốt ra, toàn thân cô ta bị kéo ra khỏi vách tường, cơ thể quay một vòng rồi lại bị hung hăng nện trên tường lần nữa.

Thậm chí bởi vì cái ót tránh không kịp, toàn thân Lam Tư Gia bị nện đến choáng váng.

Nhan Hàm nói: “Bây giờ cô đã rõ ràng chưa? Rốt cuộc là ai đang cảnh cáo cô?”

Lần này trên khuôn mặt Lam Tư Gia rốt cuộc xuất hiện biểu cảm hoang mang, hiển nhiên Nhan Hàm chẳng hề giống với những nữ sinh mà cô ta quen biết.

Ở trong thế giới của cô ta, nữ sinh có thể lục đục với nhau, trêu chọc mang tâm cơ sau lưng, nhưng ít nhất còn có thể giữ vẻ ngoài hài hòa.

Cho dù vạch trần khuôn mặt, chẳng qua là nói mấy câu hung hăng với nhau.

Cô ta chưa từng nghĩ tới một màn thế này.

Nhan Hàm đương nhiên để ý tới sự thay đổi biểu cảm của cô ta, cười lạnh một tiếng: “Sợ rồi ư?”

“Cô có biết không, đây mới là sự bắt đầu mà thôi. Nếu cô còn định giở thủ đoạn sau lưng tôi nữa, tôi có thể nói với cô, tôi thật sự sẽ khiến cô đẹp mặt.”

Nhan Hàm biết mùi vị bị người ta bắt nạt, cô gái này bề ngoài ôn hòa đáng yêu, nhưng sau lưng rất có khả năng bôi nhọ cười nhạo cô.

Cho đến một ngày Nhan Hàm không muốn nhẫn nhịn nữa.

Các người đã muốn cười, được thôi, tôi sẽ dạy các người, cho các người nếm thử mùi vị này.

Mùi vị bị sỉ nhục, bị ức hiếp, chẳng hề dễ chịu đâu.

Sau khi bố mẹ Nhan Hàm qua đời, dường như thoáng cái sinh ra ngang ngược táo bạo, ở trong thế giới nội tâm của cô, có một quy tắc thuộc về chính cô.

Con người sống trên đời luôn sẽ gặp được chuyện không thoải mái.

Mới đầu không sao, tôi có thể nhẫn nhịn cô.

Nhưng mà cô giẫm lên điểm giới hạn của tôi, được lắm, tôi sẽ không khách khí.

Trước chuyện Lam Tư Gia, cô không sao cả, cô cũng chẳng để ý, thủ đoạn con nít buồn cười lại ngu xuẩn. Nhưng giờ đây, không được, cô ta giẫm lên điểm giới hạn của cô.

Nhan Hàm hung hăng nhìn người trước mặt.

Cô ta lại dám bôi nhọ Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm kề sát bên tai Lam Tư Gia, hạ giọng nói: “Tôi nói lần cuối cùng, lúc tôi có thể nói chuyện tử tế với cô, đừng làm ra chuyện nhảm chán nữa. Nếu không tôi sẽ thật sự khiến cô hiểu được, cái gì gọi là quá đáng.”

Lam Tư Gia sững sờ tại chỗ.

Khi Nhan Hàm xoay người bỏ đi, toàn thân Lam Tư Gia run rẩy, như là dùng chút dũng khí cuối cùng nói: “Nếu cậu ấy thật sự thích cô, tại sao cậu ấy không thừa nhận cô là bạn gái của cậu ấy chứ.”

Theo quan điểm của Lam Tư Gia, lần trước phóng viên làm sáng tỏ, cùng với lần này Bùi Dĩ Hằng ở tại buổi họp báo cúp Trung Lan, anh cũng chưa thừa nhận Nhan Hàm.

Nếu anh thật sự thích Nhan Hàm, sao lại không thừa nhận chứ.

Nhan Hàm không phản ứng với cô ta, trực tiếp rời khỏi.

Trần Thần đứng cách đó không xa, vốn muốn tiến lên nhưng bị Nghê Cảnh Hề ngăn lại. Nghê Cảnh Hề biết, bản thân Nhan Hàm sẽ xử lý tốt chuyện này.

Cơ mà khi nghe được lời nói của Lam Tư Gia, Trần Thần tức tối nói: “Cô ta biết gì chứ, cô ta ở sau lưng bôi nhọ người ta, còn là người sao?”

“Thật ghê tởm.” Ngải Nhã Nhã bực bội nói.

Nghê Cảnh Hề nhìn các cô: “Nếu đối phương nhìn Nhan Hàm khó chịu như vậy, xem ra chúng ta phải giành giải nhất mới được, thế thì coi như đắm trong mắt mới đủ.”

Vì thế tới buổi tối khi cuộc thi chính thức bắt đầu, khi mọi người cùng đợi tất cả phần thưởng được hé mở, ai ai cũng khẩn trương không thôi.

Bởi vì tác phẩm của trận chung kết đã đưa lên mạng từ sớm, nhưng tối hôm nay mới có thể công bố lượng truyền phát cuối cùng của các tác phẩm.

Cuộc thi lần lượt đưa ra lượng truyền phát của tác phẩm theo thứ tự, thế nên các tác phẩm xuất hiện trước trên màn hình lớn đều có nghĩa bị loại trước.

Khi tác phẩm của nhóm đầu tiên xuất hiện, dưới sân khấu có tiếng tiếc hận, cũng có tiếng vui mừng.

Tiếc là nhóm mình ủng hộ bị loại từ đầu, vui mừng đương nhiên là tác phẩm mình thích không xuất hiện ở đây.

Nhóm Nhan Hàm khẩn trương chờ đợi, cho đến thời điểm cuối cùng chỉ còn lại hai tác phẩm.

Trần Thần nói: “Có phải chỉ còn chúng ta và tác phẩm của nhóm Lam Tư Gia không?”

Ngay cả Nhan Hàm cũng không biết đây là ý trời hay là nghiệt duyên.

Cuối cùng, hai nhóm được người dẫn chương trình mời lên sân khấu.

Người dẫn chương trình cười hỏi: “Các bạn cảm thấy ai chính là quán quân của đêm nay đây?”

“Rốt cuộc là ‘Thế giới đen trắng’ tác phẩm đề cập tới văn hóa truyền thống được truyền thừa, hay là ‘Cổ nhân’ tác phẩm hoài cổ đề cập đến

thanh xuân đây?”

Người dẫn chương trình đang nói chuyện, ai ngờ dưới sân khấu đột nhiên vô cớ vang lên tiếng hoan hô.

Nhan Hàm đứng trên sân khấu, nhìn xuống dưới, hiển nhiên tiếng hoan hô đầu tiên là từ phía sau truyền đến, dần dần, cả hội trường dường như bị cuốn hút bởi tràng hoan hô kia.

Cho đến khi cô nhìn thấy bóng dáng màu đen kia xuất hiện, anh từ mép trong cùng hành lang đi ra, chậm rãi tiến về phía trước.

“Wow, là Bùi Dĩ Hằng đó.”

“Trời ơi, tôi không nhìn nhầm chứ.”

“Nam thần, em yêu anh.”

Hiển nhiên tiếng hoan hô càng lúc càng lớn, đúng là chẳng thể so với âm thanh nhỏ bé trước đó khi tiểu thית tươi đang nổi hiện giờ xuất hiện.

Khi Bùi Dĩ Hằng ngồi xuống hàng ghế phía trước, anh ngược mắt lên đối diện tầm mắt Nhan Hàm, sau đó anh khẽ cười với cô, tựa như đang nói, đừng lo lắng anh đến rồi.

Trần Thần đứng bên cạnh Nhan Hàm kích động, ra sức kéo ống tay áo của Nhan Hàm.

Rốt cuộc người dẫn chương trình mau chóng phát ra đoạn phim ngắn đoạt giải nhất.

Khi một đường nét đen trắng dần dần xuất hiện, tiếng hoan hô tại hiện trường suýt nữa chấn động đến dờ nóc nhà.

“Chúng ta hãy chúc mừng đoạn phim ngắn ‘Thế giới đen trắng – quân cờ’, đạt được giải thưởng tác phẩm hay nhất của cuộc thi phim ngắn sinh viên toàn quốc năm nay.”

Ai ngờ khi hiện trường đang hoan hô, đột nhiên trên màn hình lớn xuất hiện một gương mặt tuần tú.

Chính là hình ảnh Bùi Dĩ Hằng đang đọc lời tường thuật.

Tiếng hoan hô lại vang lên, sau đó mọi người tại hiện trường, kể cả người đang xem trực tiếp đều thấy rõ Bùi Dĩ Hằng dán sát bàn tay tại bờ môi, làm động tác hôn gió.

Giờ khắc này, cả hội trường hoàn toàn bùng nổ trong biển vỗ tay.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Chàng trai ngồi ở hàng ghế trước, mặt mày điềm nhiên, dưới ánh đèn toàn thân chột sáng chột tối, có loại thần nhiên trầm lắng tựa núi non biển cả. Thế nên Nhan Hàm chớp mắt, khi nhìn xuống chàng trai đang ngồi điềm nhiên như không kia, cô có cảm giác màn vừa rồi lẽ nào là ảo giác của cô chăng?

Nhưng tiếng thét chói tai xung quanh vẫn không dứt.

“Không phải buổi chiều thầy Bùi vẫn đang tham dự buổi họp báo sao?” Trần Thần đứng bên trái Nhan Hàm hạ giọng hỏi.

Đầu óc Nhan Hàm cũng toàn thắc mắc, cô biết Bùi Dĩ Hằng hôm nay phải tham gia buổi họp báo của cúp Trung Lan, vậy nên cô chưa từng nghĩ đến anh sẽ xuất hiện tại đây.

“Bây giờ chúng ta hãy mời nhóm ‘Thế giới đen trắng’ lên phát biểu cảm nghĩ giành được giải thưởng.” Người dẫn chương trình cười nói.

Tiếng hoan hô phía dưới còn lớn hơn nữa.

Người dẫn chương trình không biết cố tình hay cố ý, sau khi đợi ba người kia nói xong mới giao mic cho Nhan Hàm.

Ngọn đèn trên sân khấu phút chốc đều tập trung trên người cô gái, dưới sân khấu là tiếng hoan hô sôi trào, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt

đã dừng ở trên người chàng trai dưới sân khấu.

Anh im lặng ngồi ở đó, bình thản nhìn cô, mặc dù cách xa như vậy, nhưng cô dường như có thể thấy được ý cười khẽ khàng lại nuông chiều trong con người đen láy của anh.

Rốt cuộc, Nhan Hàm cầm mic, nhẹ giọng cất tiếng: “Cảm ơn các bạn trong nhóm của tôi, là nhờ sự cố gắng của mọi người mới có thể giành được giải nhất hôm nay.”

Cô dừng một chút.

Mà giờ phút này khán giả dưới sân khấu dường như đoán được cô muốn nói gì, tiếng thét càng lớn hơn nữa.

“Tại đây, tôi cũng muốn đặc biệt cảm ơn một người, bởi vì từ khi bắt đầu quyết định dự thi, anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Cũng bởi vì anh ấy mà tôi càng muốn hiểu biết về cờ vây hơn, môn thể thao truyền thống còn đầy trí tuệ của quốc gia chúng ta. Tôi cũng hy vọng đoạn phim ngắn của nhóm chúng tôi sẽ khiến càng nhiều người quan tâm đến môn thể thao này hơn. Đương nhiên cho dù chỉ có một người, bởi vì xem đoạn phim ngắn của chúng tôi mà sinh ra lòng hứng thú đối với cờ vây, tôi cảm thấy điều này cũng là đạt được mục đích chúng tôi quay ra đoạn phim ngắn này.”

Ai cũng hiểu lời cô nói, nhưng mọi người đều muốn từ chính miệng cô nghe được cô thốt ra cái tên kia.

Cuối cùng Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng.”

Chàng trai dưới sân khấu hơi ngược mắt lên, tập trung nhìn về phía cô, khẽ khàng cất tiếng cười.

Chờ sau khi các cô xuống sân khấu, Nhan Hàm mau chóng lấy ra di động, gọi điện thoại cho Bùi Dĩ Hằng. Ai ngờ lần đầu lại không ai bắt máy, thế là khi cô chuẩn bị gọi lần thứ hai, Ngải Nhã Nhã bên cạnh lấy di động chia cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, cậu xoay người đi.”

“Đợi chút, tớ gọi điện trước đã.” Nhan Hàm lại bấm di động lần nữa.

Nhưng lần này tiếng chuông quen thuộc vang lên đằng sau cô.

Khi Nhan Hàm xoay người lại, trông thấy Bùi Dĩ Hằng đứng đằng sau cô cách đó không xa, khuôn mặt sâu sắc mang theo ý cười khẽ cười nhìn cô.

Nhịp tim Nhan Hàm thoáng cái tăng tốc, đập thành thạch loạn xạ điên cuồng.

Cô chớp mắt, nhưng bước chân lại không tiến về phía trước, rõ ràng ban nãy người luôn gọi điện thoại là cô, nhưng hiện giờ người không tiến lên cũng là cô.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, nhẹ giọng khẽ cười: “Chúc mừng em, Nhan Nhan.”

Giờ phút này, Nhan Hàm rốt cuộc nhào tới, ôm lấy eo anh.

Bùi Dĩ Hằng cũng chẳng ngờ, trước mặt bao người cô sẽ trực tiếp ôm lấy mình. Vì thế khoảnh khắc cô ôm eo anh, cả người anh trở nên kéo căng, im lặng đứng sừng sững tại chỗ.

Gò má cô gái dính sát áo khoác mềm mại của anh, dường như còn chề chưa đủ, cô càng dùng sức siết một tí.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, nằm trong lòng anh, thấp giọng nói: “Thực ra người phải nói cảm ơn là em.”

Bởi vì là Bùi Dĩ Hằng, thế nên cô sẵn lòng tiến lên bước đầu tiên, lần đầu nếm được mùi vị thích một người.

Cầm của Bùi Dĩ Hằng gác trên đầu cô, khẽ khàng vuốt ve, ban này khi anh ngồi dưới sân khấu nhìn cô, cô gái của anh xinh đẹp rung động lòng người như vậy. Đột nhiên, anh có ý nghĩ muốn giấu cô, không cho toàn bộ thế giới dòm ngó vẻ đẹp của cô.

Nhưng anh cũng hy vọng cô có thể nhận được mọi thứ cô muốn.

Lúc anh mang theo cảm xúc rối rắm này đi qua, không ngờ nghênh đón anh chính là cái ôm của Nhan Hàm.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng ở trước mặt công chúng bày tỏ tình cảm của mình thẳng thắn như vậy. Trước đó đối với anh, cờ vây là tất cả, anh đã quen trầm lặng, cũng quen không bối rối.

Đây là lần đầu tiên, anh thẳng thắn tuyên bố với toàn thế giới, đây là cô gái anh thích.

Khi Nhan Hàm buông Bùi Dĩ Hằng ra, lúc này mới để ý tới người xung quanh, nhất thời hai má cô ửng đỏ.

Trần Thần lấy tay bịt mắt mình, nhỏ giọng nói: “Không có mắt nhìn rồi, loại cầu độc thân như tớ xem không hợp.”

Ngải Nhã Nhã thở dài: “Rõ ràng là cùng nhau đoạt giải nhất, mấy người chúng ta đáng thương quá đi.”

Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng nói: “Chúc mừng mọi người giành được giải nhất, đêm nay tôi mời mọi người ăn khuya.”

“Whoa.”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã lập tức hoan hô, hai người cười đến vui vẻ.

Lúc bọn họ tới bãi đỗ xe ngầm, chưa đến một lúc thì tài xế lái xe qua đây.

Thế là mấy cô gái ngồi ở hàng ghế sau, mà Bùi Dĩ Hằng thì ngồi ở ghế lái phụ.

Tài xế nhìn thoáng ra bên ngoài, sắc mặt tươi vui, thấp giọng nói: “Cậu Hằng, tôi đã đặt phòng riêng cho mọi người rồi, đến lúc đó đi thẳng qua là được.”

“Cám ơn chú, chú Trương.” Bùi Dĩ Hằng gật đầu.

Đột nhiên di động Nhan Hàm vang lên một tiếng, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, là nhóm chat của bốn người các cô.

Trần Thần:[hôm nay không được ngồi Bentley của thiếu gia Hằng chúng ta, baby không vui.]

Nhan Hàm: “...”

Ai ngờ, Ngải Nhã Nhã lập tức trả lời bên dưới:[Nhã Nhã không vui +1]

Nhan Hàm:[đừng náo loạn.]

Ngược lại Ngải Nhã Nhã vui cười trả lời:[Trần Thần, cậu có thể bảo thiếu gia Lễ của cậu chạy Bentley tới đón cậu mà, dù sao cũng là Bentley của gia đình họ.]

Ai ngờ lần này không có trả lời.

Cho đến một lúc lâu sau, Trần Thần:[sau này đừng lấy tớ và đàn anh Búi ra làm trò cười.]

Nhan Hàm thấy ba chữ đàn anh Búi của cô bạn, hiển nhiên lời này của Trần Thần là nghiêm túc. Bình thường khi các cô ở cùng nhau, Trần Thần luôn gọi là anh Tri Lễ.

Tất cả mọi người cảm nhận được sự khác lạ của Trần Thần, thế là nháy bèn không trả lời nữa.

Cũng may tới chỗ ăn cơm rồi, Trần Thần thoát nhìn vẫn như thường.

Các cô vào trong quán, mới phát hiện đây là một quán lẩu. Nhưng quán lẩu này trang hoàng rất lộng lẫy, thoát nhìn khác biệt với loại quán lẩu náo nhiệt.

Đương nhiên, ba cô gái còn lại ngay từ đầu cũng chỉ cảm thấy hơi khác mà thôi.

Kết quả khi các cô mở thực đơn ra, mọi người đều hơi im lặng.

Giữa chừng, Búi Dĩ Hằng đúng lúc bắt điện thoại, thế là đứng dậy đi ra phòng riêng.

Nhân cơ hội này, Trần Thần vỗ ngực, hạ giọng nói: “Vừa rồi tớ mở thực đơn, tưởng rằng mình sắp mù rồi.”

“Tớ cũng vậy, quả thực không thể tin thứ mình vừa thấy.” Ngải Nhã Nhã thở dài một hơi.

Quả thật cùng là thực đơn, món trong quán này dám chắc đắt hơn quán khác gấp mười.

Trần Thần nhớ tới ban nãy Búi Dĩ Hằng bảo các cô tùy tiện chọn, không cần khách sáo, theo bản năng nói: “Chúng ta thật sự có thể tùy tiện

chọn sao?”

Ban nãy khi Nhan Hàm nhìn thấy quán lẩu này, cô đã đại khái đoán được. Cô chưa từng tới, cơ mà cô có hiểu biết về ẩm thực, thế nên những quán ăn tại thành phố A cô đều biết cả.

Huống hồ nhà họ Nhan lấy ẩm thực lập nghiệp, không chỉ có quán ăn giá cả phải chăng hợp với dân chúng, cũng có chuỗi nhà hàng cao cấp.

Nhan Hàm chớp mắt, suy nghĩ địa vị xã hội của bạn trai mình, đương nhiên cô cũng không phải để ý tới. Chỉ là lúc trước khi tìm kiếm về Bùi Dĩ Hằng, đúng lúc tìm được một tin tức.

Tiền thưởng quán quân mà anh nhận được lên tới bốn mươi vạn đô la.

Hơn nữa anh là kỳ thủ trong nước có giá trị cao nhất, nghe nói thu nhập quảng cáo của các vận động viên cũng nằm trong giá trị con người.

Cờ vây quả thật không phải đại chúng, nhưng anh vững vàng dùng nhan sắc và thực lực đưa tới tầm mắt đại chúng.

Nhan Hàm nói: “Nếu không muốn ăn gì thì gọi nấy?”

Trần Thần bởi vì ngồi gần cô nhất, trực tiếp vươn tay bá cổ cô, cười ha ha nói: “Nhan Nhan, cậu thật sự đủ anh trai đó.”

“Không có gì, sau khi cậu ăn xong thì bán mình cho tớ, tới nhà tớ rửa bát một năm đi.” Nhan Nhan thản nhiên nói.

Trần Thần ngớ ra.

Đương nhiên cuối cùng sau khi mọi người tùy tiện chọn, Nhan Hàm cũng không thật sự bảo Trần Thần bán mình cho cô.

Lúc mọi người quay về trường thì đã hơn một giờ đêm. Thời điểm kết thúc cuộc thi vốn đã khuya rồi, các cô ăn một bữa ăn khuya, tuy rằng trong ký túc xá là cà phê trực tiếp đi vào, nhưng sẽ có bản ghi chép.

Nhan Hàm vốn muốn bảo các cô tới nhà mình, ai ngờ ba người chẳng có ai đồng ý đi.

Thế là Nhan Hàm chỉ đành nhờ tài xế đưa bọn họ về trường.

Về phần cô và Bùi Dĩ Hằng, đương nhiên vẫn quay về nhà mình.

Chỉ là sau khi bọn họ xuống xe, Nhan Hàm nhìn chiếc xe thương vụ dần dần rời đi, ánh mắt đặc biệt phức tạp.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô nhìn chằm chằm chiếc xe, thấp giọng hỏi: “Em để quên đồ trên xe ư?”

“Không có.” Cô lắc đầu, nhưng mà khi quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, cô lại mang dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Bùi Dĩ Hằng cảm thấy cô thế này rất buồn cười, anh gật đầu nói: “Em muốn hỏi cái gì?”

Nhan Hàm nhìn anh một cái, rồi cuộc nói: “Người bạn này là tài xế của nhà anh sao?”

Bùi Dĩ Hằng còn tưởng là chuyện gì, anh gật đầu.

Sắc mặt Nhan Hàm rất phức tạp, cô nói: “Thế chú ấy có biết thực ra em sống ở đây không?”

Cô nói câu này có vẻ rất kỳ lạ, cô không phải tự ở đây, hay là ai giúp cô ở đây sao?

Bùi Dĩ Hằng nhướn mày, trực giác nói với anh, không đơn giản như vậy.

Nhan Hàm thở sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: “Em sợ chú ấy hiểu lầm em theo anh xuống xe, đã sống chung với anh rồi. Vậy nên anh tốt nhất giúp em giải thích với chú ấy, nhà em cũng nằm trong tiểu khu này.”

Bùi Dĩ Hằng thở dài: “Em suốt ngày suy nghĩ gì hả.”

“Anh cho rằng đây là chuyện nhỏ sao?” Nhan Hàm hơi cao giọng.

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp nắm tay cô: “Đi thôi, về nhà.”

Nhan Hàm đi bên cạnh anh, vẫn còn nhấn mạnh: “Anh nhất định phải nói rõ với chú ấy đó, bằng không em sợ chú ấy thật sự hiểu lầm.”

Cho đến khi vào trong thang máy, Nhan Hàm vẫn còn lải nhải về chuyện này.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng dựa vào vách thang máy, một tay đút trong túi quần, liếc nhìn cô bất đắc dĩ nói: “Chuyện này đối với em rất quan trọng à?”

Nhan Hàm trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên rất quan trọng.”

Bùi Dĩ Hằng nhoẻn miệng cười, thực ra lần này anh cười ý là được, anh biết rồi. Ai ngờ Nhan Hàm tưởng rằng anh không để ý, cô hơi giận dữ, không nói nữa.

Cho đến khi thang máy tới tầng lầu, Nhan Hàm sai bước đi thẳng ra ngoài.

Cô bỏ lại một mình Bùi Dĩ Hằng ở đằng sau.

Bùi Dĩ Hằng cảm thấy kỳ lạ, anh dứt khoát hô lên: “Nhan Nhan, em sao vậy?”

Anh quả thực không hiểu Nhan Hàm giận gì.

Nhan Hàm vốn đang vui đầu bấm mật mã nhà mình, ding một tiếng, cửa phòng mở ra. Bàn tay cô cầm nắm cửa, trực tiếp đẩy ra, bên trong tối như mực.

Cô vốn muốn đi thẳng vào, nhưng cuối cùng vẫn xoay người lại.

Nhan Hàm nghiêm túc nhìn anh, thấp giọng nói: “Em không muốn để mẹ anh không thích em.”

Bùi Dĩ Hằng im lặng.

Nhan Hàm nhìn anh, lẳng lặng một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói: “Quan hệ mẹ chồng nàng dâu của mẹ em và bà nội em không tốt. Thế nên em muốn cho mẹ anh một chút ấn tượng tốt.”

Nói xong, cô nghiêng người vào nhà mình, chuẩn bị đóng cửa.

Ai ngờ cô còn chưa đóng cửa lại, một chân đứng lúc chặn lại, Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa nhẹ giọng nói: “Cho nên em vì vậy mà giận à?”

Nhan Hàm hơi ngượng ngùng, cô là một người còn chưa tốt nghiệp đại học, bây giờ đã lo tới quan hệ mẹ chồng nàng dâu, hình như quả thật hơi sớm.

Nhưng cô chỉ là không muốn để mẹ của Bùi Dĩ Hằng có ấn tượng không tốt về cô, dù chỉ là một chút.

Bùi Dĩ Hằng đẩy cửa ra, vươn tay giữ cô lại, thấp giọng nói: “Ban nãy anh cười không phải là cười nhạo em, là muốn nói với em anh biết rồi.”

Nhan Hàm sửng sốt, lúc này mới nhận ra mình trách lầm anh.

Cô tưởng rằng mình đã đi ra bước kia thì không có vấn đề gì cả. Nhưng thực ra có một số việc luôn lơ đãng ảnh hưởng tới cô.

Cô luôn lo lắng mình sẽ lặp lại con đường của mẹ.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm lấy cô, thấp giọng nói: “Anh không phải đã nói với em rồi à, mẹ anh luôn rất thích em. Bởi vì bà ấy biết, em là cô gái mà anh thích.”

“Mẹ anh rất thích ánh mắt của con trai bà ấy.”

Nhan Hàm được anh dỗ dành bật cười, lúc này cô lại hơi ngượng ngùng, cọ cọ trong lòng anh.

“Em không phải đặc biệt tính toán chi li đâu.” Ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng cảm thấy, hình như ở chuyện của anh, cô luôn có phần lo được lo mất.

Bùi Dĩ Hằng khẽ thở dài, nói: “Anh biết.”

“Em là vì rất quan tâm tới anh.” Âm thanh êm tai của chàng trai đặc biệt động lòng người trong một mảnh tối đen.

Nhan Hàm rớt cuộc chẳng nhìn được mà bật cười: “Thầy Bùi, em phát hiện trách nhiệm bạn trai của anh rất nặng.”

Sau khi Bùi Dĩ Hằng buông cô ra, Nhan Hàm vươn tay bật nút ngọn đèn nằm trên tường, vang lên một tiếng cạch khê khàng, ánh sáng dịu nhẹ rọi xuống.

Nhan Hàm quay đầu lại, sau đó chột sửng sốt.

Bởi vì ở trong phòng khách to như vậy, đặt một bó hoa hồng cực lớn.

Cô theo bản năng quay đầu qua, nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Đây là anh chuẩn bị à?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Anh vốn muốn chuẩn bị một bó hoa đưa đến hiện trường tặng cho em.”

Nhan Hàm hơi giật mình, cô quay đầu nhìn lại bó hoa một người khẳng định ôm không nổi, đoán chừng phải hai người mới có thể nâng lên bó hoa.

Cô nói: “Anh vốn định tặng cho em? Cái này có bao nhiêu đóa?”

Bùi Dĩ Hằng nói vài con số, 1314, con số tầm thường lại chứa đầy ngụ ý tốt đẹp. Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho con gái, thế nên khi anh gửi tin nhắn hỏi Trình Tân Nam, cậu ta nói với anh, nhất định phải tặng 1314 đóa, không có cô gái nào từ chối được.

“Anh cho là 1314 đóa hoa, anh có thể ôm đến hiện trường tặng em hả?” Nhan Hàm giật mình hỏi lại lần nữa.

Không đợi Bùi Dĩ Hằng lên tiếng, Nhan Hàm phá cười, cô thật sự cảm thấy rất buồn cười. Bởi vì cô phát hiện, rõ ràng là người đàn ông lạnh lùng như vậy, nhưng thỉnh thoảng làm việc hình như luôn dễ dàng lệch hướng.

Anh thế mà muốn ôm một bó hoa to như vậy tặng cho cô.

Nhan Hàm cười đến ngả nghiêng trước sau, thật là cười đến đau bụng.

Rốt cuộc, Bùi Dĩ Hằng không nhìn cô được nữa, anh đột ngột vươn tay ôm lấy eo cô, đưa toàn thân cô vào trong lòng mình.

Khi Nhan Hàm ngẩng đầu lên, đôi mắt to vốn tròn xoe cong thành hai ánh trăng lưỡi liềm đáng yêu.

Cô vẫn còn cười.

Bùi Dĩ Hằng hạ giọng nói: “Nhan Hàm.”

Nhan Hàm chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên nhuộm chút ý cười, tuy rằng đã kiềm chế nhưng nét cười vẫn xinh đẹp như vậy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô hồi lâu, rốt cuộc dùng âm thanh rất thấp nói: “Anh vốn muốn nhận nhin nữa.”

Nhan Hàm ngửa mặt lên, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, dường như đang hỏi, anh nhận cái gì?

Thế là, giây tiếp theo bờ môi cô bị anh hôn lên, mà toàn thân bị đặt trên sofa.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng mưa tạt vào cửa sổ kính vang lên lộp bộp, nhưng cơn mưa đêm bất thành hình này không ngăn được mùi hương ấm áp trong căn phòng.

Bởi vì Nhan Hàm thích ánh sáng màu vàng ấm áp, thế nên đèn treo trong phòng khách đều do chính cô chọn lựa.

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, ánh sáng như vậy sẽ ánh lên bầu không khí mê ly lại khiến người ta không thể thoát khỏi.

Bùi Dĩ Hằng khẽ khàng cắn cánh môi cô, tựa như gặm cắn mang theo tính trường phạt.

Đợi khi anh hơi buông cô ra, anh thấp giọng hỏi: “Nhan Nhan, em bao nhiêu?”

Nhan Hàm không nghĩ tới anh sẽ hỏi vậy, hồi lâu sau cô cắn cánh môi, nhỏ giọng nói: “Mười chín.”

Bùi Dĩ Hằng cọ cọ ở cổ cô, da thịt ấm áp dính sát, có cảm giác ấm áp tiến vào trong tim. Cho đến khi anh kề sát bên tai cô, khẽ khàng hít một hơi, hơi thở nóng bỏng.

Cơ thể Nhan Hàm khẽ run.

“Em còn nhỏ quá.” Nói xong, anh khẽ hôn bên tai cô.

Nhan Hàm chẳng ngờ anh lại nói vậy, cô ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cười nói: “Anh nói như là anh lớn hơn nhiều lắm ấy.”

“Nhan Nhan, bây giờ anh đang tìm cơ cho em.” Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm.

Nhan Hàm hoàn toàn sửng sốt.

Cô muốn tìm cơ làm gì?

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng không chịu nổi cô bạn gái ngốc của mình, lần này gò má anh lại cọ vào cổ cô, nhưng cảm giác lần này hoàn toàn khác với trước đó.

Đặc biệt lúc cuối cùng dừng lại, Nhan Hàm cảm giác được bờ môi anh khẽ mút trên cổ cô.

Huyệt thái dương Nhan Hàm chợt giật giật, giờ đây cô rốt cuộc hiểu ra ý nhắn nhin của Bùi Dĩ Hằng ban này.

Cô chớp mắt, sắc mặt hoàn toàn ngẩn ra.

Thật không phải cô đơn thuần không rành thế sự, mà là cô hoàn toàn không nghĩ tới phương hướng kia.

Được rồi, rõ ràng ngay cả quan hệ mẹ chồng nàng dâu cô cũng đã nghĩ tới rồi, cô lại quên mất, yêu đương không phải chuyện nắm tay nhau, hôn miệng đơn thuần như vậy.

Giữa người yêu sẽ có chuyện càng muốn làm hơn.

Nhưng cô thật sự không đem chuyện này gắn liền với Bùi Dĩ Hằng.

Anh là loại người nhìn thoáng qua liền cảm thấy lạnh lùng lại ngạo mạn, chính là loại người trời sinh mang khí chất cấm dục.

A, đáy lòng Nhan Hàm bất lực hô một tiếng, rốt cuộc cô nhỏ giọng nói: “Cái, cái đó, anh cũng còn nhỏ đấy.”

.....

Bầu không khí tựa như lập tức ngưng đọng, khi Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn qua, đúng lúc chạm vào tầm mắt của Bùi Dĩ Hằng.

Đôi lông mày anh hơi nhướn lên, có loại hừ, em đang pha trò gì đó.

Nhan Hàm lập tức lên tiếng lần nữa, nhưng vừa hé miệng thì trở nên ấp úng: “Ý em là, chúng ta đều còn nhỏ, tuổi còn nhỏ.”

Cô đặc biệt nhấn mạnh từ tuổi.

Hình như sợ nói nữa sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng dịch sang sofa bên cạnh, anh cất tiếng cười.

Nhan Hàm thật sự cảm thấy rất dọa người, dứt khoát không phản ứng anh, ai ngờ Bùi Dĩ Hằng vươn tay nắm lấy bàn tay cô, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau phải không.”

“Đương nhiên rồi, trừ phi địa cầu nổ tung.” Nhan Hàm thẳng thắn nói.

Cơ mà cô suy nghĩ, lại cảm thấy mình vẫn nên lập flag, nói rõ: “Không phải, cho dù địa cầu nổ tung, em cũng sẽ ở bên anh.”

Hai người im lặng tựa vào sofa, cho đến khi Nhan Hàm sức nhớ tới một việc, hỏi: “Hôm nay không phải là lễ khai mạc cúp Trung Lan à, anh đột ngột trở về, không sao chứ?”

“Không có gì, buổi tối chỉ là tiệc tối mà thôi.”

Nhan Hàm hỏi: “Thi đấu thì sao?”

“Anh không cần tham gia thi đấu vòng đầu tiên.” Bùi Dĩ Hằng thản nhiên đáp.

Nhan Hàm hơi giật mình.

Anh khẽ cười, giọng điệu điềm nhiên nói: “Anh là đương kim vô địch, chỉ cần tham gia thi đấu vòng hai là được.”

Cúp Trung Lan là cuộc thi kéo dài, tháng ba tháng tư là trận đấu vòng một và vòng hai. Mà tham gia giai đoạn thứ nhất có tổng cộng hai mươi bốn người, trong đó có tám người có thể loại, mười sáu người khác quyết đấu, người thắng tiến vào vòng hai.

Mà vòng hai cũng là chia từng cặp đấu với nhau, người thắng tiến vào tứ kết.

Về phần giai đoạn thứ hai của cuộc thi là bắt đầu vào tháng mười một, cũng chính là quyết định vòng bán kết.

Mà vòng đấu cuối cùng giành giải quán quân thì bắt đầu vào nửa đầu năm sau.

Thế nên trước mắt anh chỉ cần chuẩn bị vòng đấu thứ hai, cũng chính là trận đấu mười sáu vào tám.

Nhan Hàm thở nhẹ một hơi, thấp giọng nói: “Vậy thì lịch trình thi đấu của các anh còn rất thoải mái, lâu như vậy mới thi đấu.”

Ai ngờ cô nói xong, Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh nói: “Muốn xem lịch trình dự thi năm nay của anh không?”

Nhan Hàm chớp mắt, hơi ngượng ngùng hỏi: “Em có thể xem hả?”

Dù sao có cảm giác là thứ gì đó rất cơ mật.

“Không sao.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay véo vành tai cô, nhẹ giọng nói, “Em là bạn gái anh.”

Nhan Hàm cười lấy di động của anh, đợi khi nhìn thấy lịch trình trong di động của anh, cô chớp mắt tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi. Sau đó cô lại chớp mắt nữa.

“Những cái này đều là trận đấu anh phải tham gia sao?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, còn sợ cô xem không hiểu, anh chỉ ngày tháng được đánh dấu màu sắc khác nhau nói: “Cái này là đi Nhật thi đấu, chỗ này là Singapore, còn có Hàn Quốc.”

Thực ra Nhan Hàm hiểu biết ít nhiều về cuộc sống của kỳ thủ chuyên nghiệp.

Nhưng cô lần đầu tiên nhìn thẳng, cuộc sống mà một tuyển thủ cần đối mặt. Không chỉ có áp lực thi đấu, còn có lịch trình thi đấu nặng nề như vậy.

Nhan Hàm hơi do dự hỏi: “Anh đều phải tham gia nhiều trận đấu như vậy sao?”

“Là kỳ thủ chuyên nghiệp, rất nhiều người thích dùng trận đấu thay thế huấn luyện.”

Nhan Hàm hiểu gật đầu, dù sao bình thường luyện tập nhiều bao nhiêu đi nữa, nếu không thể phát huy tại trận đấu thì cũng đều là vô dụng. Huống hồ tham gia thi đấu, còn có thể rèn luyện tố chất tâm lý cho tuyển thủ.

Nhan Hàm thở dài một hơi: “Các anh thật sự rất vất vả.”

Dù sao làm tuyển thủ phải đối mặt với huấn luyện ngày qua ngày, còn có thi đấu liên tục không dứt. Góp nhặt từng ngày, đối với thể xác và tinh thần của tuyển thủ đều là khảo nghiệm rất lớn.

Giờ phút này, Nhan Hàm đột nhiên nghĩ tới: “Anh mười một tuổi xác nhận cấp bậc phải không?”

Cô nhớ Bùi Dĩ Hằng là người nhận cấp bậc trẻ nhất trong nước, kỷ lục của anh đến nay vẫn chưa có ai phá vỡ.

“Sau khi anh nhận cấp bậc thì luôn tham gia thi đấu ư?” Nhan Hàm hỏi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ mong mỏi của cô, nụ cười khẽ khàng tràn ra bên môi: “Vừa mới bắt đầu không vất vả như vậy, bởi vì sức cờ chưa đủ, chỉ có thể tham gia thi đấu trong nước. Lúc tham gia liên đoàn, anh cũng không phải chủ tướng.”

So với vài câu trên tin tức, mấy lời khô khan này cũng không như từ trong miệng anh thốt ra, mà khiến Nhan Hàm cảm thấy rung động hơn.

Ở trong đầu cô, người đàn ông hào quang vạn trượng, dường như dần dần thu nhỏ thành cậu thiếu niên đã từng không xuất chúng.

Anh là thiếu niên thiên tài, là đối tượng mọi người chú ý. Nhưng khi anh vừa mới bước vào làng cờ, bên cạnh đều là những tiền bối thân trải qua trăm trận đấu, so với những người đó, anh không thể không đối mặt với thất bại.

Thế là cố gắng hết lần này tới lần khác, nhiều lần không bỏ cuộc, bắt đầu từ chiến thắng những trận nhỏ trong nước, cho đến cuối cùng chiến thắng giành giải quán quân thế giới.

“Vất vả không?” Nhan Hàm nhìn anh, nghiêm túc hỏi.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng sững sốt, đáy mắt anh lộ ra chút kinh ngạc, có lẽ là kinh ngạc cô lại hỏi vậy.

Nhưng cô hỏi rồi, anh cũng không nhìn được nghiêm túc suy nghĩ.

Có lẽ là vì đã lâu rồi, cho tới giờ vẫn chưa có ai hỏi anh, vất vả không? Trên con đường nỗ lực trở thành quán quân thế giới có vất vả không? Hướng đến con đường trở thành kỳ thủ giỏi nhất, có cảm thấy mệt không?

Mọi người chỉ quan tâm anh lại giành được quán quân thứ mấy, quan tâm kỹ lực của anh cách gần tiền bối một bước, nhưng không ai hiểu được gian khổ sau lưng anh.

Bùi Dĩ Hằng khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Rất vất vả.”

Trong nháy mắt, đôi mắt Nhan Hàm đặc biệt cay xè, làm cho giọng nói hơi nghẹn ngào.

Đáng ghét, cô rõ ràng không phải loại tính tình thích khóc, nhưng khi nghe được anh thốt ra hai chữ vất vả, Nhan Hàm đau lòng muốn chết.

Bùi Dĩ Hằng vốn nói vậy quả thực có mang ý riêng, muốn để cô đau lòng cho mình.

Nhưng anh chẳng ngờ Nhan Hàm sẽ phản ứng lớn vậy, đáy mắt rừng rừng, toàn thân căng thẳng.

Cô ngồi ở đó, khỏi nói đáng thương biết bao.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng không chịu nổi, anh hối hận, anh không nên trêu cô.

Anh thở dài một hơi: “Nhan Hàm.”

Nhan Hàm ngẩng đầu, đôi mắt to tròn xoe trong veo, có thể nói là đau lòng chứa đầy trong mắt.

Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng nói: “Vất vả thì rất vất vả, nhưng anh đã thích ứng với cuộc sống của kỳ thủ chuyên nghiệp. Hơn nữa anh chưa bao giờ hối hận với sự lựa chọn của mình. Em không phải đã nói ủng hộ sự lựa chọn của anh à.”

“Anh rất thích đánh cờ vây.”

Bởi vì thích, cho nên có thể chịu đựng cuộc sống ngày qua ngày này, cũng không cảm thấy buồn tẻ, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

Sự biến hóa trên ván cờ, mặc dù trải qua ngàn năm, cũng không có ai có thể thật sự hiểu thấu.

Điều này không phải rất thú vị à.

Nhan Hàm nghe anh nói vậy, đáy lòng biết anh đang an ủi mình. Cô lắng nghe, quả thật có mùi vị không nói nên lời, bởi vì cô biết anh thực sự thích cờ vây.

Cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ anh ngồi bên bàn cờ.

Là tia sáng phát ra chói lóa lại rực rỡ, không ai có thể che giấu ánh sáng của anh.

Nhan Hàm vươn tay ôm eo anh, vùi đầu vào cổ anh, nhẹ giọng nói: “Em sẽ luôn ủng hộ anh.”

“Chỉ ủng hộ một mình anh.”

*

Hôm sau khi Nhan Hàm thức dậy, toàn thân còn nằm trong trạng thái ngủ không đủ giấc, bởi vì cô bị điện thoại đánh thức.

“Chúc mừng cậu, cô Nhan, việc vui lên hot search lần thứ N.”

Âm thanh hưng phấn của Trần Thần truyền đến.

Nhan Hàm nghiêng răng, thấp giọng nói: “Cậu, nếu không muốn chết thì mau chóng cúp máy cho tớ.”

Trần Thần ở đầu dây bên kia sửng sốt, sau đó hét lên một tiếng, nói: “Tớ xin lỗi, tớ quên tối qua cậu và thầy Bùi cùng nhau trở về.”

Kết quả trước khi ngắt máy, cô bạn dùng giọng điệu như kẻ trộm nói: “Thay tớ chào hỏi thầy Bùi bên cạnh cậu nhé. Tớ sẽ không quấy rầy hai người.”

Nhan Hàm thấp giọng thở dài một hơi, nhìn một bên khác trên giường, trống không.

Đại học thật là một cái thùng nhuộm, nhớ lại hồi năm nhất trò chuyện ban đêm trong phòng ký túc, Trần Thần còn xấu hổ nói với cô chưa bao giờ yêu đương. Kết quả hiện tại, cô bạn vẫn chưa yêu đương, nhưng trái tim đã bị nhuộm vàng rồi.

Sau khi Nhan Hàm cúp máy, cô vốn định ngủ tiếp, nhưng đã bị đánh thức rồi ngược lại không còn buồn ngủ nữa.

Thế là cô mở weibo, vào cột tìm kiếm hot search.

Quả nhiên, tên Bùi Dĩ Hằng và tên cô đều xuất hiện, nhưng lúc này, phía sau tên bọn họ còn có một trái tim màu đỏ rực.

Dòng đầu tiên chính là ảnh động Bùi Dĩ Hằng hôn gió tối qua.

Chàng trai vốn lạnh lùng điềm đạm đột nhiên nở nụ cười, bàn tay giơ lên sờ sát môi, làm ra động tác hôn gió. Đợi sau khi anh buông tay ra, lại khôi phục vẻ mặt điềm nhiên kia.

“Phải, chính là động tác này, tối hôm qua tôi nhìn thấy tưởng rằng mình mù rồi. Chỉ là thời gian trong nháy mắt.”

“Nói thật, Bùi cửu đẳng đối với ai cũng đều là bộ mặt cấm dục hờ hững, đến giờ tôi vẫn không tin, anh ấy biết hôn gió.”

“Con trai trưởng thành rồi, ngay cả hôn gió cũng học rồi. Mẹ cũng muốn đó.”

“Đau lòng fan, mấy hôm trước còn bác bỏ đủ loại tin đồn, kết quả chính chủ trực tiếp công khai.”

“Ngoại hình đẹp vậy còn là quán quân thế giới, quan trọng nhất là anh ấy ngọt ngào đến vậy, mẹ nó, loại bạn trai này xin hỏi đi đâu nhận đây?”

Tuy nhiên cũng có tiếng nói không hòa đồng.

“Chỉ có tôi cảm thấy người bạn gái này của Bùi Dĩ Hằng rất hết chỗ nói rồi sao? Rõ ràng cúp Trung Lan vừa bắt đầu, các tuyển thủ khác đều đang chuẩn bị thi đấu, Bùi Dĩ Hằng lại bày tỏ ân ái với bạn gái.”

“Nhìn thấy nhiều người nói ngọt, tôi tưởng mình mù rồi. Đúng vậy, anh ta không chuẩn bị thi đấu cho tôi mà làm gì hả?”

“Nói thật, tôi không xem trọng lần trở về này của Bùi Dĩ Hằng, nửa năm không thi đấu chưa nói, bây giờ còn náo loạn thành thế này.”

Đương nhiên fan của Bùi Dĩ Hằng tuyệt đối không chấp nhận loại phát ngôn thế này, mau chóng tranh cãi với những phát ngôn độc hại này.

“Lâu trên là fan của Tiết Phi phải không? Lần trước chính chủ ăn nói thế này, còn chưa bị mắng đủ hả?”

“Đúng rồi, đều là tuyển thủ nên bớt lấy chuyện ngoài cuộc thi đi, tôi nhớ rõ thành tích chiến đấu giữa Tiết Phi và Bùi cửu đẳng của chúng tôi,

hắn là 1-6 nhĩ.”

Nhan Hàm ngược lại biết điều này, lần trước sau khi xem đoạn video của Tiết Phi, cô từng đặc biệt tìm kiếm.

Tiết Phi và Bùi Dĩ Hằng từng gặp nhau bảy lần tại trận đấu, cuối cùng thành tích của Bùi Dĩ Hằng là sáu thắng một thua, có thể gọi là điểm yếu của Tiết Phi.

Huống hồ trận thắng của Tiết Phi đã là chuyện của nhiều năm trước.

Hiện giờ Bùi Dĩ Hằng đối chiến với cậu ta đã tặng cậu ta sáu trận thua liên tục.

Đối với những thị phi trên mạng, Nhan Hàm ngược lại coi như bình tĩnh. Bùi Dĩ Hằng nhiều fan như vậy, nếu không có một chút tranh cãi cô trái lại cảm thấy không bình thường.

Đợi cô đứng dậy đi tới sofa phòng khách thì làm tổ trên đó tiếp tục lướt mạng hồi lâu.

Đương nhiên rồi, đồng ý và phản đối là nửa này nửa kia.

Khi Bùi Dĩ Hằng đi qua, tiến lại gần nhìn thấy cô đang lướt bình luận trên di động, kết quả Nhan Hàm quá tập trung, xem hồi lâu mới nhận ra bên cạnh mình có người.

Cô thét lên một tiếng, nhìn người bên cạnh.

Sau khi hoảng hồn chưa ổn định, cô đột ngột nắm di động trong tay.

Bùi Dĩ Hằng nhú mày, thấp giọng hỏi: “ABO là gì?”

Vừa rồi Nhan Hàm tìm đường chết, đúng lúc lướt thấy có người viết tiểu thuyết đồng nhân về Bùi Dĩ Hằng và Hàn Thư Bạch, công bá đạo cấm

dục cùng thụ tươi sáng cõi mở, cách hành văn của fan này thế mà coi như không tệ.

Cô đọc đến tập trung tinh thần, thế nên chẳng nhận ra Bùi Dĩ Hằng tới đây.

Nhan Hàm chớp mắt: “Em cũng không biết, tùy tiện xem thôi.”

“Đưa di động cho anh xem.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay.

Nhan Hàm lắc đầu, đừng mà.

Bùi Dĩ Hằng dùng giọng điệu dễ dàng nói: “Nào, anh chỉ xem thử thôi.”

Ngay lúc Nhan Hàm nghĩ ngợi làm sao dời đi sự chú ý của anh, đột nhiên di động cô vang lên, Nhan Hàm quả thực giống như nhận được sự cứu vớt, lập tức bắt máy.

Ai ngờ cô bất cẩn mở loa.

Âm thanh của Nhan Chi Nhuận lập tức truyền đến, anh nói: “Nhan Nhan, em mau chóng trở về đi. Ông nội biết chuyện em yêu đương, đặc biệt tức giận.”

Nhan Hàm: “...”

Nhan Chi Nhuận còn nói: “Em tốt nhất mang cậu bạn trai của em cùng về luôn, anh thấy lần này ông cụ thật sự tức giận đó.”

Nhan Hàm vừa định hỏi tại sao ông nội tức giận, nhưng Nhan Chi Nhuận đã ngắt máy.

Sau đó Nhan Hàm nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, sắc mặt ngẩn ra.

Ngược lại Bùi Dĩ Hằng rất bình tĩnh, anh vén tóc mái của cô, dịu dàng nói: “Em đi thay quần áo đi.”

Nhan Hàm ngây ngẩn, hỏi: “Để làm gì?”

“Không phải bảo anh cùng về với em à.” Bùi Dĩ Hằng khẽ cười.

Nhan Hàm gật đầu: “Đúng, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Bùi Dĩ Hằng: “...” Ấc, bạn gái của anh hình như bao giờ cũng đi con đường không bình thường.

Tuy rằng ngoài miệng nói không sợ, nhưng đáy lòng Nhan Hàm vẫn thấp thỏm, dù sao thời trẻ của bố đã cho cô ám ảnh rất lớn.

Nếu ông nội thật sự không đồng ý cô ở bên Bùi Dĩ Hằng, cô phải làm sao đây?

Cũng giống như bố vậy, vì tình yêu bỏ nhà đi ư?

Dọc đường đi, Bùi Dĩ Hằng thấy Nhan Hàm than ngẩn thở dài, cho đến khi xuống xe, anh vươn tay nắm lấy bàn tay Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Đừng sợ, có anh ở đây mà.”

Sau khi hai người vào biệt thự, vừa tới cổng, trông thấy một chú chó Corgi chân ngắn vọt ra.

“Con chó ngọc ông nội em nuôi.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Đáy lòng Nhan Hàm có tâm sự, đương nhiên không phản ứng với Nhị cầu tử hoạt bát, cô thấp thỏm dẫn Bùi Dĩ Hằng vào nhà. Ai ngờ vào tới cửa, dì giúp việc đang chờ, nhìn thấy bọn họ liền vui vẻ nói: “Nhan Nhan về rồi.”

Dì ta nhìn Bùi Dĩ Hằng, cười rất tươi.

Nhan Hàm thấp giọng hỏi: “Dì à, ông nội cháu đâu rồi?”

Cô vừa hỏi xong, ông cụ từ phòng sách lầu một đi ra, ông nhìn thoáng qua bên này sau đó đi tới.

Nhan Hàm thề, từ trước tới giờ cô chỉ thấy ông cụ bước đi chậm chậm thong thả, chưa bao giờ thấy ông đi nhanh như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì cô yêu đương, ông cụ gấp gáp đi qua đánh cô ư?

Khi trong đầu cô hiện lên ý tưởng này, ông cụ Nhan đã đi tới, ông nhìn Bùi Dĩ Hằng, trên mặt ông mang theo vẻ kích động lạ lùng nói: “Là thầy Bùi phải không.”

Nhan Hàm: “...” Đây là tình huống gì?

Bùi Dĩ Hằng lập tức cúi đầu chào ông cụ.

Ai ngờ ông cụ kéo tay anh, rất kích động nói: “Tôi là fan của cậu, mỗi trận đấu của cậu tôi đều xem cả.”

—

Lời tác giả:

Nàng tiên nhỏ: Nhan Chi Nhuận, ra đây ăn đòn.

Anh trai: oan cho anh mà.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Bạn đã từng cảm nhận loại cảm giác này chưa?

Chính là tâm trạng vốn thấp thỏm dự định đi đối mặt một kết quả có khả năng xấu, ai ngờ khi đáp án thật sự xuất hiện, chợt phát hiện hoàn toàn không phải như bản thân bạn tưởng tượng.

Cái loại đột nhiên thay đổi phương hướng một trăm tám mươi độ.

Giờ phút này đây chính là tâm trạng của Nhan Hàm.

Nhan Hàm ngó ra nhìn sắc mặt kích động của ông cụ, thật giống như những fan nhỏ thỉnh thoảng nhìn thấy, đương nhiên hoạt bát đáng yêu không có liên quan với ông cụ.

Ông cụ Nhan nắm lấy bàn tay Bùi Dĩ Hằng, lời nói thành khẩn: “Thầy Bùi, cờ vây của cậu quả là nghệ thuật.”

“Đặc biệt ván cờ thứ hai đoạt giải quán quân cúp Long Tinh năm ngoái của cậu, tôi xem phục bàn*, nước đi của cậu quả thật mây bay nước chảy lưu loát sinh động.”

(*) là từ ngữ trong môn cờ (cờ vây, cờ tướng..), sau một trận đấu thì người đánh cờ sẽ bày lại ván cờ, qua đó có cái nhìn sâu sắc hơn về ván đấu, suy nghĩ các nước đi, ưu điểm, nhược điểm, tích lũy kinh nghiệm cũng như cách thức ứng đối khi gặp phải những nước cờ tương tự.

Nhan Hàm lắng nghe ông cụ nói hết câu này tới câu kia, trong đầu cô hiện lên ba chữ, thái hồng thí*.

(*) ngôn ngữ mạng, dụng ý chỉ fan khen idol, dù có thả rắm cũng như cầu vồng (nguồn: 3L)

Cô thật sự không nghĩ tới, ông cụ luôn rất nghiêm túc, hơn nữa còn là người đã nói là làm tại thương trường, thế mà có một ngày lại tặng bốc một người còn nhỏ tuổi hơn cháu trai ông đến vậy.

Được rồi, có lẽ đây là sức mạnh của thần tượng.

“Nhan Nhan, con sao thế, cũng không mời thầy Bùi đi vào ngồi, lại còn đứng ở cửa chứ.”

Nhan Hàm đang bàng hoàng, ông cụ Nhan đột nhiên quay đầu, nhẹ giọng quở trách cô.

A, a.

Bùi Dĩ Hằng bị ông cụ kéo đến sofa ngồi xuống, còn căn dặn dì giúp việc mau chóng bưng trà và cắt trái cây mang tới.

Ông cụ cười tủm tỉm hỏi han: “Cậu thích uống trà không?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, sắc mặt điềm nhiên nhưng không mất vẻ khiêm tốn: “Cháu rất thích uống trà.”

Ông cụ Nhan vỗ đùi, cười nói: “Tôi đã nói mà, bậc thầy như cậu nhất định thích uống trà. Dù sao cặp trà và cờ này tựa như một đôi.”

“Tiểu Bành, cô lấy Đại Hồng Bào của tôi ra pha một ấm trà, tiếp đãi thầy Bùi cho tốt.”

Bấy giờ Bùi Dĩ Hằng đúng lúc nói: “Ông nội, ông là trưởng bối, chỉ cần gọi cháu là Dĩ Hằng được rồi.”

Giờ phút này Nhan Hàm ngồi sofa bên cạnh nhìn Bùi Dĩ Hằng, nói thế nào nhỉ, cô cảm thấy xa lạ khác biệt. Bình thường ở cùng anh, tuy rằng trên người anh cũng có một mặt chín chắn điềm nhiên, nhưng cuối cùng khí chất của người thiếu niên vẫn chiếm ưu thế.

Lúc này anh ngồi ngay ngắn trên sofa, mặc kệ là ăn nói hay cử chỉ, đều có loại khí khái chân chính thanh lịch.

Còn có chút đoan chính tựa cổ xưa.

Nhưng vừa may, chính là loại khí chất này khiến ông cụ Nhan quả thực nhìn anh thế nào cũng cảm thấy tốt.

Ông cụ cao giọng cười to, nhin không được nói: “Vậy tôi không khách khí với cậu nữa, trực tiếp gọi cậu là Dĩ Hằng.”

“Sư phụ của cậu, thầy Giang hiện tại sức khỏe sao rồi?”

Bùi Dĩ Hằng lộ ra chút kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Ông quen biết sư phụ ạ?”

Ông cụ Nhan nói tới đây còn rất vui vẻ: “Hồi trẻ tôi đã thích chơi cờ, nói thật, chẳng qua khi đó khó khăn, không có điều kiện tốt. Lúc trước may mắn đã từng cùng thầy Giang luận bàn vài ván cờ, thật sự là lợi hại.”

Nhan Hàm ở bên cạnh nói: “Ông nội em đánh cờ rất lợi hại, chỉ là hồi ấy hoàn cảnh của ông không tốt, nếu không ông cũng có khả năng làm kỳ thủ chuyên nghiệp đấy.”

Đương nhiên lời này thuần túy là nịnh nọt ông cụ.

Dù sao từ bé Nhan Hàm đã nghe ông cụ bùi ngùi, ông đó, là bị thời đại làm lỡ.

Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng nói: “Khó trách Nhan Nhan cũng thích chơi cờ, hóa ra là chịu sự ảnh hưởng của ông.”

Đáy lòng Nhan Hàm tuy rằng vẫn đang mắng thầm cú điện thoại của Nhan Chi Nhuận, cơ mà lúc này nếu ông cụ thích Bùi Dĩ Hằng như vậy, cô thuận thế nói: “Ông nội, ông có muốn đánh một ván với A Hằng không?”

“Sao được chứ, sức cờ của Dĩ Hằng khẳng định cao hơn ông nhiều.” Ông cụ Nhan lắc đầu, tỏ vẻ không được, ông làm sao có thể đánh cờ với thầy Bùi.

Nhưng đáy mắt ông đã không thể giấu đi vẻ vui sướng.

Nhan Hàm cười nói: “Không sao, con từng chơi với anh ấy rất nhiều lần.”

Ông cụ Nhan nghe cô nói thế, nhất thời quay đầu nhìn Nhan Hàm, ông trừng mắt liếc cô một cái, vẻ mặt đều là con quả thực đang phung phí của trời.

Đương nhiên ông đoán chừng cũng hiểu được ánh mắt sát thương còn chưa đủ, ông bèn nói thẳng: “Sau này con không được làm lỡ thời gian của Dĩ Hằng nữa.”

Nhan Hàm: “...” Chơi cờ với mình, chính là làm lỡ thời gian của anh ấy ư?

“Ông nội, ông bắt công như vậy. Ông nhìn cho rõ đi, rốt cuộc ai là ruột thịt.”

Nhan Hàm cảm thấy ông cụ thật đúng là thú vị, sao có thể quên nhanh như vậy, cô là đứa cháu gái ruột đáng yêu lại ngoan ngoãn của ông đấy.

Ai ngờ lúc này Bùi Dĩ Hằng lên tiếng: “Nếu không cháu cùng ông đánh một ván nhé?”

Ông cụ Nhan quay đầu nhìn anh, sự kinh ngạc mừng rỡ này trải đầy trên khuôn mặt nhăn nheo, thật sự vui vẻ.

Nhan Hàm thấy vậy, đột nhiên vô cớ có cảm giác thương cảm, hình như rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy dáng vẻ phấn khởi như vậy trên khuôn mặt ông nội.

Lần gần nhất, vẫn là hồi bà nội còn sống.

Thế là Nhan Hàm nhìn ông cụ vô cùng vui vẻ dẫn Bùi Dĩ Hằng vào trong phòng sách của ông.

Cô vốn định đợi dì Bành pha trà xong rồi giúp dì ta bưng vào. Ai ngờ Nhan Chi Nhuận đột nhiên từ ngoài cửa tiến vào, trên người anh mặc bộ quần áo thể thao, trên trán đầy mồ hôi, hai má hơi ửng đỏ, thoạt nhìn là vừa vận động trở về.

Nhìn thấy anh, Nhan Hàm nhất thời nhớ tới cú điện thoại hồi sáng.

Cô lập tức đứng dậy, vốn chuẩn bị tìm anh tính sổ, ai ngờ Nhan Chi Nhuận nhanh tay nhanh mắt, giày còn chưa cởi đã chuồn thẳng lên lầu.

Nhan Hàm đã quen nhìn dáng vẻ chững chạc thận trọng của anh mình, thế mà cô lại quên mất Nhan thiếu cũng đã có từng trải huy hoàng hồi xưa.

Thế là cô lập tức chạy theo lên, vươn tay vặn nắm cửa phòng anh, không hề bất ngờ quả nhiên khóa từ bên trong.

“Mở cửa, anh, anh mở cửa ra.” Nhan Hàm không lãng phí thời gian, trực tiếp gõ cửa.

Nhưng bên trong chẳng có động tĩnh.

Nhan Hàm khẽ cười nói: “Anh, nếu anh còn không mở cửa, em có thể xuống dưới tìm cây búa. Đến lúc đó em tự mình đập cửa mở ra, anh đừng trách em đó.”

Nhan Chi Nhuận ở bên trong vốn đang cời đồ chuẩn bị tắm rửa, anh đột nhiên khựng lại.

Bởi vì anh cảm thấy Nhan Hàm thật sự có khả năng làm ra chuyện này.

Thế là anh cam chịu mặc lại quần áo, đi tới mở cửa cho Nhan Hàm.

Ai ngờ anh vừa mở cửa ra, Nhan Hàm ngửi được mùi mồ hôi trên người anh, đương nhiên không tính là quá khó ngửi, nhưng cô vẫn theo bản năng lùi về sau một bước.

Nhan Chi Nhuận nhú mào, lại bước về trước một bước.

Nhan Hàm trợn mắt há mồm: “Ấu trĩ.”

Nhưng vừa nói xong, Nhan Chi Nhuận vươn ngón tay gõ nhẹ một cái trên trán cô. Lần này đánh thật sự không nhẹ, Nhan Hàm giận đến mức ngẩng đầu trừng anh.

“Được rồi, anh xoa cho này.”

Nhan Chi Nhuận có lẽ cũng biết mình xuống tay nặng, anh vươn tay xoa nhẹ mấy cái trên trán cô.

Nhan Hàm hỏi: “Sao anh lại thế hả?”

“Hở?” Nhan Chi Nhuận buồn cười nhìn cô.

Nhan Hàm lập tức nói: “Anh có biết không, cú điện thoại hồi sáng của anh suýt nữa hù chết em rồi.”

Cô thật sự bị dọa, khi Nhan Chi Nhuận nói ông nội đặc biệt tức giận, trong đầu cô thoáng cái nghĩ đến chuyện của bố mẹ. Hồi trước ông nội bà nội không đồng ý bố mẹ cô ở bên nhau.

Thế nên bố đưa mẹ bỏ đi thật lâu.

Tuy rằng việc này không liên quan trực tiếp với chuyện bố qua đời, nhưng Nhan Hàm biết e rằng đến khi qua đời mẹ vẫn cảm thấy tiếc nuối, ông nội bà nội chưa tán thành đưa con dâu này.

Nhan Chi Nhuận cúi đầu nhìn sắc mặt của cô, thấp giọng hỏi: “Thật sự bị dọa hả?”

Nhan Hàm gật đầu.

“Được rồi, được rồi. Là anh không tốt, anh xin lỗi em.” Nhan Chi Nhuận vươn tay ôm hai má cô, ngón tay cố ý kéo xuống khóe mắt cô, còn tiện thể xoa nắn khuôn mặt cô thành hình dạng khác biệt.

Nhan Hàm mặt không biểu cảm nhìn anh, đây là đang xin lỗi à?

Sau khi Nhan Chi Nhuận đùa với cô xong, anh nhẹ giọng nói: “Anh thật sự không phải cố ý nói như vậy, là ông nội sợ em không đưa Bùi Dĩ Hằng về nhà, sai anh nói như vậy.”

Nhan Hàm: “...”

Ai cũng nói gừng càng già càng cay, tâm cơ này, đừng nói cô, ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng bị đánh lừa. Trước khi đến anh còn an ủi cô đừng sợ.

Ông cụ thật là bụng dạ nham hiểm đối với đứa cháu gái này.

*

Giờ phút này trong phòng sách, ông cụ đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bàn cờ. Những người thích chơi cờ quả thật có thể nghiện, hơn nữa có thể chơi cờ với cao thủ, quả thật thỏa nguyện.

Cũng may bọn họ chơi cờ, không phải thi đấu, không tính toán gì chỉ chơi cho vui.

Tuổi tác ông cụ đã hơi lớn, mỗi lần đặt xuống một quân cờ đều phải suy nghĩ rất lâu. Đương nhiên, Bùi Dĩ Hằng chẳng hề sốt ruột, chỉ kiên nhẫn đợi ông cụ đặt cờ.

Chưa đến một lúc, dì Bành bưng trà tiến vào.

Mùi trà thuần khiết chưa tới một lúc đã thấm vào chóp mũi. Bùi Dĩ Hằng bưng lên tách trà, khẽ nhấp một ngụm. Sư phụ anh cũng là một người thích trà, thậm chí thích đến mức tự mình đi học rang sấy trà.

Ông cụ uống một ngụm, rồi cuộc cất lời xa xăm hỏi: “Cậu và Nhan Nhan quen biết thế nào?”

Bùi Dĩ Hằng đương nhiên biết, ông cụ gọi anh vào tuyệt đối không phải đánh cờ đơn giản như vậy. Anh gật đầu, nhẹ giọng nói: “Năm ngoái cháu nhập học ở trường đại học A, Nhan Nhan là đàn chị năm ba giúp dẫn dắt sinh viên năm nhất.”

“Hai đứa còn là tình chị em à?” Ông cụ rất tận thời, ngay cả cái này cũng biết.

Bùi Dĩ Hằng tưởng là ông cụ để ý, anh lập tức nói: “Sau khi cháu tốt nghiệp cao trung thì không lập tức tiến vào đại học, chỉ là nhập học muộn,

trên thực tế cháu lớn thág hơn Nhan Nhan.”

“Phải, phải, cậu là kỳ thủ chuyên nghiệp, nên tập trung vào cờ vây.”

Ông cụ còn rất thông hiểu, ông cười nói: “Nếu nói tới cờ vây, trao cho cậu một tấm bằng giáo sư cũng xứng đáng.”

Chưa đến một lát, ông cụ rớt cuộc nói: “Cậu có biết gì về gia đình Nhan Nhan không?”

Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩn ra, có chút không hiểu ý ông.

Anh ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Ông nội, ông chỉ về phương diện nào?”

Ông cụ gật đầu dưới đáy lòng, nói thật Bùi Dĩ Hằng rất chín chắn, không phải loại thiếu niên giả vờ già dặn. Có lẽ vì anh học cờ vây từ nhỏ, lại tiến vào thế giới người trưởng thành quá sớm, thế nên hình thành tích cách như vậy. Anh không hiểu được lời nói của ông cụ, nhưng anh sẽ không tỏ vẻ thông minh để suy đoán, cũng không giả vờ hiểu chuyện trong khi thật sự không hiểu gì.

Anh thành thật hỏi dò, ông chỉ là mặt nào, ông nói đi, cháu nhất định nghiêm túc trả lời.

Ông cụ thật sự thích tiếp xúc với người thông minh như vậy, ông nói: “Ba mẹ của Nhan Nhan.”

Nếu đã nói rõ thì ông hỏi thẳng: “Cậu biết chuyện ba mẹ Nhan Nhan qua đời không?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Cô ấy có nói với cháu.”

“Ba con bé qua đời từ sớm, chỉ để lại một mình nó thôi. Thế nên tôi rất yêu thương con bé, cũng sẽ chăm sóc tốt cho cuộc sống của nó. Nhưng

chuyện ba mẹ cùng lúc qua đời, rốt cuộc vẫn là tiếc nuối. Bây giờ yêu đương ổn thỏa, nếu sau này thật sự bàn tới chuyện hôn nhân, ba mẹ cậu có để ý không?”

Không trách ông cụ nghĩ ngợi xa vời, mà là làm trưởng bối, con đường đi của đứa nhỏ mình thích dù sao bằng phẳng thuận lợi thì tốt hơn.

Ông cảm thấy nếu ba mẹ người ta để ý đến điểm này, thế thì nên nói rõ càng sớm càng tốt, đau dài không bằng đau ngắn, đừng để Nhan Hàm vì vậy mà bị tổn thương.

“Không đâu ạ.” Bùi Dĩ Hằng nói như đinh đóng cột.

Anh nhìn ông cụ, giọng nói đặc biệt kiên định: “Ông cứ yên tâm, không chỉ là cháu, bố mẹ cháu cũng sẽ không để ý. Đây là một phần tiếc nuối trong cuộc đời cô ấy, cháu đau lòng thay cô ấy. Nhưng ông hãy yên tâm, cháu sẽ dùng hết sức để chăm sóc cô ấy. Cháu hiểu được, không ai có thể thay thế vai trò người cha bảo vệ cô ấy.”

Nhan Hàm đứng ở cửa, nhìn qua khe cửa lộ ra một bên mặt của anh.

“Nhưng mà những năm tháng sau này, cháu sẽ trở thành người đàn ông bảo vệ cô ấy.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Ván cờ của Bùi Dĩ Hằng và ông cụ Nhan rốt cuộc vẫn không đánh xong.

Bởi vì ông cụ nói anh tới nhà làm khách, ông muốn đích thân xuống bếp làm vài món cho Bùi Dĩ Hằng nếm thử.

“Sao cháu có thể làm phiền ông như vậy?” Bùi Dĩ Hằng lập tức nói.

Ông cụ nhìn anh, hỏi: “Cậu đã ăn món Nhan Nhan nấu chưa?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Rất ngon ạ.”

Những lời này thật không phải bởi vì Nhan Hàm là bạn gái anh, mà là cô nấu ăn thật sự rất ngon, lúc trước nếu không phải bởi vì mùi nấu nướng của cô hấp dẫn, e rằng anh cũng sẽ không đi gõ cửa nhà cô.

Có lẽ đối với anh, Nhan Hàm chỉ là một đàn chị từng có duyên gặp vài lần thôi.

Ông cụ cười ha hả nói: “So với tôi thì tay nghề của con bé còn kém xa.”

Bùi Dĩ Hằng nhớ lại hồi trước Nhan Hàm từng nói ông nội biết nấu ăn, vì thế anh hỏi: “Nhan Nhan nói, cô ấy biết nấu ăn đều là học từ ông?”

“Vậy thì cũng không phải. Nếu con bé có thể có một nửa công lực nấu nướng của tôi, sau này không sợ bị đói chết.”

Lúc này ông cụ nói xong, hăng hái đứng dậy.

Sau khi bọn họ ra khỏi phòng sách, đúng lúc gặp được Nhan Chi Nhuận đi xuống lầu. Ông cụ chỉ Nhan Chi Nhuận nói: “Đây là anh trai của Nhan Nhan, hai đứa còn chưa gặp phải không.”

“Gặp rồi ạ.” Nhan Chi Nhuận ngược lại lên tiếng trước.

Ông cụ nhìn lên, trong nháy mắt sững sốt, lập tức nói: “Con đã gặp thầy Búi?”

Nhan Chi Nhuận rất thản nhiên nói: “Lần trước con tới nhà Nhan Nhan, đúng lúc gặp được.”

Ông cụ vừa nghe được lời này, quay đầu nhìn qua Búi Dĩ Hằng.

Đầu óc Búi Dĩ Hằng kêu ong ong, có vẻ tỉnh táo trong nháy mắt. Anh nhớ tới chuyện Nhan Hàm lo lắng trước đó, không ngờ ngược lại là anh bị hiểu lầm trước.

Anh nói: “Cháu sống tại khu nhà gần trường, không ngờ trùng hợp ở ngay đối diện Nhan Nhan.”

“Đây thật là duyên phận.” Ông cụ vừa nghe liền nở nụ cười.

Ông đương nhiên biết Nhan Hàm sống ngoài trường, nhưng không ngờ Búi Dĩ Hằng lại ở gần cô như vậy.

Duyên phận này.

Thực ra ông cụ rất tin vào những điều này, hơn nữa sau chuyện bố mẹ Nhan Hàm, ông và người bạn già cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Hồi trước bọn

họ cảm thấy Tề Nguyên là một cô nhi, hơn nữa tính tình quá bướng bỉnh, không phù hợp với con trai mình.

Nhưng nếu năm đó bọn họ có thể chấp nhận Tề Nguyên, sau khi Nhan Thư xảy ra tai nạn, có lẽ Tề Nguyên sẽ không tuyệt vọng như vậy.

Không đến mức đánh mất mọi hy vọng đi theo Nhan Thư.

Khiến Nhan Hàm cũng trở thành một đứa cô nhi mất cả bố lẫn mẹ.

Có lẽ con người sau khi già rồi, giảm bớt sự kiên cường, sẽ bắt đầu nhớ lại sai lầm năm đó.

Ông cụ là một người kiên cường như vậy, hồi trước sau khi mất đi đứa con và vợ, ông cũng gục dần như những ông lão bình thường, chỉ hy vọng cháu trai cháu gái của mình có thể sống vui vẻ hạnh phúc.

Ông cụ nhìn trái phải một vòng, hỏi: “Nhan Nhan đâu rồi?”

Nhan Chi Nhuận lắc đầu, chột nghe ông cụ nói: “Con trò chuyện với Dĩ Hằng trước đi, ông đi làm vài món.”

“Ông, ông muốn nấu đồ ăn?” Nhan Chi Nhuận kinh ngạc nói.

Ông cụ gật đầu: “Đây là lần đầu Dĩ Hằng tới nhà, ông đích thân xuống bếp mới thể hiện đạo tiếp đãi của gia đình chúng ta.”

Nhan Chi Nhuận nhìn Bùi Dĩ Hằng, thán phục nói: “Ông tôi mọi khi chỉ nấu ăn vào dịp tết, hơn nữa chỉ nấu ít món thôi.”

Ông cụ mặc kệ những điều này, đã vui vẻ gọi hai dì giúp việc tới, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho ông.

Nhan Chi Nhuận thấy đáng vẻ hừng hực của ông cụ, anh thấp giọng nói: “Không ngờ ông tôi rất thích cậu đấy.”

“Là vinh hạnh của em.” Bùi Dĩ Hằng ăn nói đúng mực.

Nhan Chi Nhuận mang sắc mặt rất phức tạp nhìn anh, đương nhiên một phần là vì anh là bạn trai Nhan Hàm, mặt khác còn là vì anh là sư đệ của Giản Căn Huyền.

Anh ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, Bùi Dĩ Hằng nghe được sững sốt.

Cho đến khi anh nghĩ ngợi một chút, bình thần hỏi lại: “Anh hỏi về sự tử của em sao?”

Nhan Chi Nhuận hăng giọng.

Cũng may Bùi Dĩ Hằng đáp: “Chị ấy vẫn tốt lắm, gần đây diễn ra cúp Trung Lan chị ấy cũng tham gia, còn có giải cờ vây nữ thế giới vào tháng sau.”

Nhan Chi Nhuận: “...” Anh không biết Bùi Dĩ Hằng cố ý hay là thật sự không hiểu.

Cơ mà anh suy nghĩ, vẫn thôi đi, rồi gật đầu khen: “Rất tốt, quả thực là mục tiêu của cô ấy.”

Cờ vây, chính miệng cô đã từng nói, quan trọng hơn anh.

Nhan Chi Nhuận thoát nhìn tâm trạng đặc biệt xấu, anh chỉ bên ngoài nói: “Nếu cậu muốn tìm Nhan Nhan, con bé ở vườn hoa.”

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi qua, Nhan Hàm đang ra sức bông Nhị cầu đang giãy dụa, cô chỉ vào mũi của chú nhóc Corgi chân ngắn kia, thấp giọng trách mắng: “Không được nhúc nhích.”

Nhị cầu hiển nhiên không quen gần với cô như vậy, nó lại vắn vẹo tiếp.

Nhan Hàm vỗ nhẹ mông nó một cái, rồi cuộc Nhị cầu ngoan ngoãn lại.

Bùi Dĩ Hằng đứng cách đó không xa, im lặng nhìn cô dịu dàng vỗ lưng Nhị cầu.

Vườn hoa vào ngày xuân cây cối xanh um, lộ ra sức sống dào dạt. Nhan Hàm ngồi trên xích đu màu trắng, hai chân khẽ khàng nhón trên mặt đất, đong đưa qua lại, dáng vẻ thoải mái thích ý.

Ánh mặt trời chiếu rọi mái tóc vừa dài vừa dày của cô, mái tóc dài của cô thuộc loại đen nhánh thuần khiết, thế nên dưới ánh mặt trời hơi nhuộm chút xanh đen.

Nhị cầu ban đầu còn giãy dụa, nhưng Nhan Hàm vừa đong đưa xích đu vừa vuốt ve lưng nó, có lẽ rất thoải mái, vì thế nó ngoan ngoãn nằm trên đùi cô.

Chẳng biết qua bao lâu, Nhan Hàm ngẩng đầu, phát hiện Bùi Dĩ Hằng đứng ở đối diện.

Sắc mặt cô gái vốn lạnh nhạt dường như đắm chìm trong tâm sự. Nhưng chỉ chớp mắt, mặt mày cô tươi lên, ý cười nhuộm trên khuôn mặt cô trong chốc lát. Đôi mắt to tròn xoe của cô phát sáng, chớp chớp nhìn anh, lộ ra ý cười ngọt ngào.

Bùi Dĩ Hằng đi tới, Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Anh đánh cờ xong với ông nội em rồi hả?”

“Sao lại nhanh như vậy?” Nhan Hàm cảm thấy rất lạ.

Bùi Dĩ Hằng ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh, khước miệng vừa nhếch lên, tiếng cười liền thốt ra: “Bởi vì ông nội nói rất thích anh, muốn đích thân xuống bếp nấu ăn cho anh.”

Nhan Hàm hé miệng kinh ngạc, vẫn không thể tin được nói: “Ông nội nói muốn đích thân xuống bếp ư?”

Bùi Dĩ Hằng dứt tay vào trong túi, đôi chân dài duỗi trên mặt cỏ.

Nhan Hàm thật là phục rồi, hóa ra sức mạnh của thần tượng lại lớn như vậy. Nhưng lúc này cô nhìn gương mặt Bùi Dĩ Hằng, sức nhớ tới câu ban nãy anh nói trong phòng sách.

Lúc này nhìn thấy anh, ngược lại chẳng nói được gì.

Cho đến khi cô vươn tay, nhẹ giọng nói: “A Hằng, anh qua đây.”

Bùi Dĩ Hằng thấy dáng vẻ dịu dàng của cô, đáy lòng tựa như được tia nắng ấm áp chiếu rọi, toàn thân mềm nhũn. Anh chậm rãi đi qua, hai tay Nhan Hàm ôm lấy thắt lưng anh.

Cô ngồi trên xích đu, anh đứng trước mặt cô.

Nhan Hàm vươn tay ôm anh, thấp giọng nói: “Để em ôm một cái.”

Không biết qua bao lâu, Bùi Dĩ Hằng rút cuộc buông ra, nửa ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với cô.

Giọng anh rất êm ái hỏi: “Sao vậy?”

Nhan Hàm cảm thấy mình rất ngượng ngùng, thế là muốn dời đề tài: “Anh thế mà muốn làm bố em.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Là sao đây?

Đừng nói anh sững sốt, ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng ngỡ ra.

Không phải, cô không phải ý này. Chỉ là ban nãy cô nghe anh nói, ai cũng không thể thay thế bố cô chăm sóc cô, nhưng sau này anh sẽ chăm sóc cô.

Cô chỉ muốn nghịch ngợm một chút, kết quả đánh ngược lại mình...

Bùi Dĩ Hằng nhìn sắc mặt đờ ra của cô, thở dài: “Ý anh là không ai có thể thay thế bố em.”

Nhan Hàm nhìn anh với vẻ mong mỏi, kết quả hồi lâu vẫn không chờ được.

Cô cắn môi nhẹ giọng nói: “Không phải còn một câu nữa à.”

Sợ Bùi Dĩ Hằng nghe không hiểu, cô nhắc nhở: “Chính là câu anh nói với ông nội em ấy.”

Thế nhưng Bùi Dĩ Hằng nhú mày, nhẹ giọng nói: “Em nghe lén anh và ông nội nói chuyện?”

Lỗi tai Nhan Hàm ửng đỏ, tuy rằng cô không phải cố ý lắng nghe, nhưng quả thật cũng không vô ý nghe được đối thoại giữa anh và ông nội. Cô hơi sốt ruột, sợ anh chuyển đề tài.

Cô hơi nản lòng, bĩu môi, thôi rồi anh khẳng định ngại ngùng.

Dù sao cô cũng chính tai nghe qua, mặc dù anh không phải nói với cô, nhưng cũng vì cô mà nói.

Ai ngờ vào lúc cô an ủi chính mình, chàng trai đối diện cô cong khóe miệng nở nụ cười.

“Những năm tháng sau này, anh sẽ chăm sóc em.”

Rốt cuộc, anh nhìn đôi mắt cô, chậm rãi thốt ra những lời này.

*

Trận đấu vòng hai của cúp Trung Lan sắp sửa bắt đầu, bởi vì đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng xuất chiến sau khi tạm nghỉ thi đấu, mặc kệ là giới truyền thông hay người mê cờ đều rất chú ý.

Quan trọng nhất là, vận may bắt thăm lần này của anh không được tốt lắm.

Thế mà lại rút trúng một tuyển thủ tứ đẳng Hàn Quốc, vị tuyển thủ này không tính là quá nổi tiếng, nhưng từ vòng loại tới vòng thi chính thức của cúp Trung Lan, biểu hiện của anh ta đặc biệt xuất sắc.

Sở dĩ nói Bùi Dĩ Hằng không may, bởi vì anh có một thói quen, thật ra cũng không thể nói là thói quen, mà là nhược điểm.

Chính là anh thường xuyên bị đánh bại bởi một số kỳ thủ hắc mã không hề xuất chúng.

Anh có thể đánh gục ba bốn kỳ thủ cửu đẳng chuyên nghiệp, nhưng cũng sẽ thua một vài kỳ thủ không nổi tiếng.

Thế nên khi vừa có kết quả rút thăm lần này, tất cả mọi người đều thấy anh không may rồi. Nếu lần này anh rút trúng Tiết Phỉ hoặc là kỳ thủ cửu đẳng khác, ngược lại tỷ lệ thắng cuộc của anh sẽ cao hơn. Dù sao anh thường xuyên đấu cờ với những người này, thành tích chiến đấu có ưu thế cực lớn.

Sau khi có kết quả rút thăm lần này, Nhan Hàm xem một vài bình luận trên diễn đàn, cô thật sự tức giận.

Đặc biệt khi nhìn thấy có người phát ngôn bừa bãi, nói rằng nếu lần này Bùi Dĩ Hằng thắng trận, anh ta liền chặt đầu mình ngay.

“Cho dù có cho tớ làm banh đá, tớ cũng không thèm.” Nhan Hàm chán ghét nói.

Trần Thần bên cạnh đồng tình nhìn cô, vươn tay ôm bờ vai cô an ủi: “Quên đi, Nhan Nhan. Đừng xem nữa, loại anh hùng bàn phím này, một bàn phím trên tay, thiên hạ đều là của họ.”

Nhan Hàm thật sự nghĩ không ra, cô nói: “Tại sao những người này muốn nhìn anh ấy thua chứ?”

Trần Thần nghiêm túc tự hỏi: “Có lẽ là vì để hưởng thụ cảm giác vui sướng thấy thiên tài ngã xuống nhân gian.”

Nhan Hàm sửng sốt, mẹ nó loại người gì thế hả?

“Rất nhiều người đều rất bình thường, sau đó bọn họ từ chối thừa nhận sự bình thường của mình. Cảm thấy trên đời này không có thiên tài, mà người giống như thầy Bùi chính là cái gai trong mắt bọn họ, bởi vì cậu ấy không chỉ có thiên tài, còn có khuôn mặt điển trai đến vậy. Cậu nói xem cậu ấy có khiến dân chúng phẫn nộ không?”

“Theo lời cậu nói, tớ còn phải mừng cho A Hằng sao? Bởi vì anh ấy cũng đủ vĩ đại.” Nhan Hàm mặt không biểu cảm nói.

Trần Thần gật đầu: “Phải, chính là ý này.”

Ngải Nhã Nhã ở một bên rốt cuộc bỏ được di động mà ngẩng đầu lên, cô hỏi: “Nhan Nhan, cậu có đi xem trận đấu lần này không?”

Nhan Hàm đáp: “Không đi.”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã lập tức quay đầu nhìn cô, quả thực là không thể tin lời cô nói.

Trần Thần nói: “Đây là trận đấu đầu tiên của thầy Bùi chúng ta sau khi trở lại, cậu thật sự không đi xem hả?”

“Người ta thi đấu mà, tớ đi xem náo nhiệt làm gì.” Nhan Hàm cứng rắn nói.

Thực ra cô cũng muốn đi, nhưng cô sợ mình sẽ ảnh hưởng tới anh. Dù sao trận đấu này rất quan trọng, cô hy vọng anh toàn tâm toàn lực tập trung vào trận đấu.

Trần Thần chặc một tiếng: “Cậu không phải nghĩ rằng cậu qua đó, thầy Bùi sẽ lập tức phân tâm chứ?”

Nhan Hàm nhìn cô bạn, chẳng lẽ không đúng sao?

Trần Thần cười ha ha một tiếng, sờ đầu cô: “Cậu nằm mơ mộng đẹp hả, cậu quả thực coi mình là Đất Kỷ, có thể hại nước hại dân à.”

.....

Thế nên khi Nhan Hàm ngồi xe tới địa điểm ghi hình, cô vẫn còn suy nghĩ vấn đề này.

Chủ đề hôm nay là bánh thanh đoàn, bởi vì tháng sau là tiết thanh minh. Vì để hợp với thời gian, chủ đề mỹ thực lần này của Nhan Hàm là tiết thanh minh. Nói tới cũng trùng hợp, hôm say sắc trời vốn âm u, không ngờ tới khi mọi người đến địa điểm, thế mà bên ngoài lại nổi lên cơn mưa nhỏ.

Nơi này là địa điểm Nhan Hàm thường ngày tới ghi hình, có cửa sổ sát đất, vừa chỉnh ống kính bên ngoài là cơn mưa nhỏ rơi xuống.

Bởi vì mọi người rất phối hợp, thế nên mau chóng quay xong đoạn ngắn đầu tiên.

Nhan Hàm trở về xem, đây là thói quen làm việc của cô. Chờ khi cô xem được hơn phân nửa, còn chưa xem xong thì di động trong túi cô chợt rung lên.

Lúc làm việc, cô quen đặt chế độ rung cho di động.

Khưu Qua trái lại rất tri kỷ, vẫy tay với cô: “Đi nghe máy đi, tôi giúp em xem tiếp.”

“Ngại quá.” Cô gật đầu với đạo diễn, đi sang một bên nhận điện thoại.

Nhan Hàm dịu dàng nói: “Anh luyện tập xong rồi à?”

Bên kia hình như còn có tiếng người khác, một lát sau, Bùi Dĩ Hằng mới cất tiếng: “Ừm, vừa chấm dứt.”

Ngày mốt chính là trận đấu.

Nhan Hàm thở dài một hơi, kết quả Bùi Dĩ Hằng ở đầu dây bên kia hỏi: “Em thở dài làm gì?”

Cô gái ngẩn ra, cô tưởng rằng mình thở dài trong đáy lòng.

Cô bấm ngón tay mình, nhẹ giọng nói: “Anh cố lên.”

“Em sẽ đến xem chứ?” Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng hỏi ra.

Thực ra anh vốn không nghĩ nhiều vậy, nhưng hôm nay lúc huấn luyện, có kỳ thủ trẻ tuổi trêu đùa hỏi anh, bạn gái cậu có đến xem cậu thi đấu không.

Bùi Dĩ Hằng chưa từng hỏi Nhan Hàm về chuyện này.

Đột nhiên khi anh nghe được tiếng cô thở dài, anh sức nhớ hỏi.

Nhan Hàm hỏi: “Lúc anh đánh cờ sẽ nghĩ tới em sao?”

Người vốn đứng yên tại cửa sổ cảm di động hơi giật mình. Tuy rằng anh chưa từng yêu đương, nhưng trước đó Trình Tân Nam từng nói với anh, lúc con gái yêu đương luôn sẽ hỏi một vài vấn đề kỳ quái.

Ví dụ như, cô ấy và mẹ cùng nhau rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?

Hay hoặc là, vị trí ghế lái phụ có nên chỉ để bạn gái ngồi không.

Bùi Dĩ Hằng im lặng một lúc lâu, thế nên đây là một kiểu vấn đề mới ư?

Nhan Hàm thấy anh hồi lâu không trả lời, cô nhỏ nhẹ nói: “Em lo lúc anh thi đấu sẽ bởi vì em mà phân tâm, thế nên em không dám tới xem anh thi đấu.”

Bùi Dĩ Hằng còn tưởng rằng là chuyện gì, trái tim cuối cùng yên ổn.

Anh khẽ cười một tiếng, nói: “Không đâu, em tới đi.”

Nghe được câu trả lời rõ ràng lưu loát như vậy, Nhan Hàm lại sửng sốt.

Hóa ra, thật là cô suy nghĩ nhiều quá rồi...

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Bùi Dĩ Hằng cảm nhận được sự trầm lặng ở đầu dây bên kia, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, anh nhẹ giọng hỏi: “Nhan Nhan, em không vui ư?”

Bạn gái không nói lời nào, chín mươi phần chính là vì cô không vui.

Nhan Hàm lắng nghe giọng điệu của anh có phần thăm dò, cuối cùng cô hé miệng cười.

Thế nên cô muốn nghe anh nói, anh sẽ phân tâm ư?

Đương nhiên không phải, cô hy vọng khi anh đang thi đấu sẽ chuyên tâm hơn bất cứ ai. Nhan Hàm biết, giống như có rất nhiều fan ủng hộ anh, hy vọng anh chiến thắng. Tương tự cũng có rất nhiều người mang tâm tư độc ác muốn anh ngã xuống.

Có chuyện gì khiến cho kẻ thất bại vui vẻ hơn bằng việc thiên tài ngã xuống chứ.

Thế là Nhan Hàm rất nghiêm túc nói: “A Hằng, anh nhất định phải cố lên. Em muốn nhìn thấy anh giành giải quán quân.”

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng mỉm cười, rốt cuộc nói: “Nhan Nhan, bây giờ mới là trận đấu của top mười sáu thôi.”

Cách trận chung kết rất xa.

Nhan Hàm lập tức nói: “Em cũng không phải cho anh áp lực, em chính là tin tưởng anh.”

Giọng nói êm ái của cô gái xuyên qua sóng điện từ, lọt vào lỗ tai anh, tuy rằng không nhìn thấy dáng vẻ cô nói chuyện, nhưng hình ảnh cô cười tươi mặt mày uốn cong tựa ánh trăng, lông mi dày đặc tựa cánh bướm xòe ra, tất cả đang dần dần xuất hiện trong đầu anh.

Khi Bùi Dĩ Hằng cúp máy xuống, khuôn mặt vốn lạnh nhạt được ánh nắng bên cửa sổ nhuộm thêm một lớp dịu dàng.

Sau khi cúp máy, Nhan Hàm trở lại ghi hình.

Video của cô ghi hình mỗi tháng một lần, hơn nữa sẽ có liên quan đến các dịp lễ. Bởi vì chủ đề hôm nay có liên quan đến tiết thanh minh, thế nên Nhan Hàm đặc biệt chuẩn bị cách làm bánh thanh đoàn.

Thanh đoàn là món ăn vặt truyền thống của vùng Giang Nam, thời xưa chỉ dùng để cúng tế.

Cô lấy ra ngải thảo đã chuẩn bị sẵn, bởi vì là video mỹ thực, do đó sẽ chuẩn bị sẵn mỗi một bước nguyên liệu để quay. Bởi vì video của Nhan Hàm luôn chú trọng đến truyền thống, nên khi làm nước ép, cô cũng sử dụng cách nước vôi truyền thống.

Ngải thảo xanh non được bỏ vào trong nồi lớn, rồi đổ thêm nước vôi đun lên, đây là để loại trừ mùi đắng chát của ngải thảo.

Sau đó cô lọc ra nước vôi, đổ vào nước trong lần nữa, rồi đun như ngải thảo, cho đến khi đun nước trong thành nước ép màu xanh đậm.

Đợi khi nấu chín nước ép, đổ vào bột nếp, sau đó nhào bột nếp thành bột nhào.

Bởi vì nước ép màu xanh, thế nên khi nhào bột, Nhan Hàm thử vài lần, phát hiện màu sắc hiện lên trong màn ảnh không đẹp lắm.

Thực ra rất nhiều đoạn video quảng cáo mỹ thực cũng không dùng đồ thật, trái lại sử dụng đủ loại đạo cụ mới có thể đưa ra hiệu quả như vậy.

Có điều Nhan Hàm làm ra video mỹ thực, cũng không phải quảng cáo.

Cô chia sẻ quá trình chế tạo với fan, không phải đơn thuần theo đuổi mã ngoài đẹp dễ, dù sao lừa gạt như thế đối với cô cũng không cần.

Đạo diễn thấy cô nhú mày: “Cô Thư Nguyên, cô cảm thấy cảnh này không được à?”

“Tôi thử lại lần nữa. Xin lỗi, thêm phiền toái cho đạo diễn rồi.” Nhan Hàm hơi gật đầu.

Đạo diễn ngược lại chẳng để ý, dù sao chi phí quay phim của ông ta cũng dựa theo ngày mà tính.

Ông ta cười nói: “Tôi đã từng hợp tác với các blogger mỹ thực khác, có điều cô Thư Nguyên, tôi thấy cô là người nghiêm túc nhất.”

Nói mới nhớ đạo diễn này giúp Nhan Hàm nổi tiếng, cô luôn hợp tác với ông ta, bởi vì không ít người trong giới quay quảng cáo mỹ thực hoặc là video mỹ thực đều thích tìm đạo diễn này để hợp tác.

Đạo diễn quay nhiều, đương nhiên cũng thấy không ít.

Có một số blogger mỹ thực, ở đâu cũng muốn chia sẻ mỹ thực thuần túy chỉ là vì nổi tiếng.

Đương nhiên làm người nổi tiếng trên mạng mà, muốn được nhiều người biết đến là chuyện bình thường, ngược lại Nhan Hàm thế này, theo đạo diễn thấy mới gọi là khác biệt đấy.

Không nói tới, đạo diễn cảm thấy cô gái này mặt mũi rất xinh đẹp, kiểu khuôn mặt hoàn mỹ, đường nét trơn tru, là loại khuôn mặt đặc biệt thích hợp lên ống kính. Về phần ngũ quan, không tới mức xoi mói.

Cô gái này có một đôi mắt to, quả thực trong veo phát sáng có linh khí.

Một cô gái xinh đẹp thế này, ngược lại chẳng muốn lộ mặt khi ghi hình.

Cũng thật kỳ lạ.

Sau khi quay xong, Nhan Hàm và trợ lý Mẫn Tịnh vốn đang nói chuyện, ai ngờ có một người từ cửa đi tới. Người này vừa tiến vào, giọng nói đã tới trước.

“Ồ, quay xong rồi à.” Giọng điệu người đàn ông hơi chói tai.

Khưu Qua quay đầu nhìn, nhất thời nhú mày, có điều ngay sau đó anh ta cười nói: “Mã Khắc, sao anh lại tới đây?”

Lúc này Nhan Hàm cũng ngẩng đầu, người này cô thấy hơi quen mắt.

“Người này là ai thế?” Nhan Hàm thấp giọng hỏi.

Mẫn Tịnh kinh ngạc nhìn cô, thấp giọng nói: “Lão đại, chị không nói đùa chứ?”

Nhan Hàm mỉm cười: “Chị phải biết người này à?”

Những lời này quả thực khiến Mẫn Tịnh chịu thua, bèn thấp giọng đáp: “Đây là tổng giám đốc của công ty chúng ta, Diêu Mã Khắc đó.”

“Rất nhiều người nổi tiếng trên mạng của công ty chúng ta đều do anh ta dẫn dắt, hơn nữa nghe nói dạo này công ty cố ý chuyển hình trở thành

công ty giải trí, hiện đại tuyển chọn đào tạo thực tập sinh, nghe nói cũng là do anh ta quản lý.”

Nhan Hàm gật đầu, à, nhân vật thực quyền.

Trong tay Khưu Qua cũng có người nổi tiếng trên mạng khác, cơ mà cũng không coi là nổi tiếng thế nào, chỉ có một mình Nhan Hàm nhưng thái độ khiêm tốn không có lòng tiến tới.

Thế nên ở trong công ty, Khưu Qua luôn bị Diêu Mã Khắc chèn ép.

Lúc này Diêu Mã Khắc đi tới, đánh giá Nhan Hàm một lượt, hần thờ dài xa xăm: “Lại nói cô Thư Nguyên thật là thần bí, đừng nói những nghệ sĩ khác trong công ty, ngay cả tôi cũng hiếm khi nhìn thấy đấy.”

Hần nhướn mày như vậy, Nhan Hàm nghĩ ra cô quả thật từng gặp Diêu Mã Khắc.

Chẳng qua hồi trước gặp mặt, Nhan Hàm không phải nhìn thấy khuôn mặt này. Nhan Hàm nhìn sống mũi quá cao của hần, còn có chiếc cằm hơi nhọn, cô cảm khái, giải phẫu thẩm mỹ quả thật rất điêu luyện sắc sảo.

Diêu Mã Khắc mà cô nhìn thấy trước đó còn có chút khí chất giản dị.

Bây giờ hoàn toàn biến thành một kẻ hèn diêm dúa lòe loẹt, chẳng trách ban nãy cô không nhận ra ngay.

Nhan Hàm gật đầu: “Chào anh, tổng giám đốc Diêu.”

“Gọi tổng giám đốc Diêu làm gì.” Diêu Mã Khắc phì cười, hần lại nghiêm túc đánh giá Nhan Hàm, thờ dài sâu xa, “Cô Thư Nguyên, thực ra tôi tiếc thay cô đó.”

Nhan Hàm chớp mắt, làm ra dáng vẻ không hiểu.

Quả nhiên Diêu Mã Khắc nói tiếp: “Người đẹp như cô...”

Hắn hơi khựng lại, nhưng Nhan Hàm bị lời nói nhỏ nhẹ kéo dài của hắn khiến cho toàn thân rùng mình, giống như có cái móc nhỏ kéo lên da gà trên người cô.

“Cứ không lộ mặt, khiến người ta đáng tiếc biết bao.”

Nhan Hàm cố nén nổi ham muốn run rẩy, cô lạnh nhạt nói: “Tôi quen rồi.”

Cô thốt ra ba chữ ngắn gọn, ngắn gọn đến mức Diêu Mã Khắc ngớ ra. Dù sao ở công ty hắn xem như là một nhân vật thực quyền, nói một câu trong giới là được người khác tôn trọng.

Ai nhìn thấy hắn đều khách khí còn nịnh bợ.

Hắn không ngờ tới Nhan Hàm đối xử lạnh nhạt với mình.

Diêu Mã Khắc vốn không phải đặc biệt vì Nhan Hàm mà tới, sau khi hắn qua đây rồi mới nghe nói Thư Nguyên ở đây. Bình thường không thấy vị này đến công ty, hắn qua đây là muốn tâm sự.

Vì thế hắn không vòng vo nữa, cười nói: “Cô Thư Nguyên, buổi trực tiếp công ích cô làm lần trước gây ra tiếng vang rất tốt. Thế nên chúng tôi muốn tổ chức một hoạt động trực tiếp để cô lộ mặt lần đầu tiên.”

“Có vài trang web trực tiếp rất có hứng thú đối với cô, lúc chọn lựa nền tảng để hợp tác, chúng tôi sẽ hết sức tôn trọng ý kiến của cô.”

Tôn trọng ý kiến của cô?

Nhan Hàm bị lời này của Diêu Mã Khắc chọc cười, cô nói rõ: “Nếu thật sự tôn trọng ý kiến của tôi, bây giờ tôi có thể cho anh ý kiến.”

“Tôi không ký với nơi nào cả.”

Bởi vì lúc trước Nhan Hàm ký hợp đồng điều kiện rất hà khắc, nào là ghi hình không lộ mặt, không tham gia trực tiếp, cũng không tham gia hoạt động offline.

Thế nên sau khi ký kết với Khuru Qua, cô nhượng bộ phần thu nhập với Khuru Qua.

Nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể chỉ tay năm ngón với cô.

Khuôn mặt trắng nhỏ của Diêu Mã Khắc nháy mắt thay đổi sắc mặt, hăn vốn cho rằng mình đã hạ mình cầu hiền rồi.

Ai ngờ người này quả thật rượu mời không muốn lại thích uống rượu phạt.

Thế là hăn không khách khí vươn tay chỉ vào Nhan Hàm, tức giận nói: “Tôi cho cô biết, tôi không phải chưa từng thấy người không nghe lời, mấy người đó còn không phải bị tôi trừng trị đến nghe lời à. Đừng tưởng rằng cô là nhân vật V lớn, có mấy trăm vạn fan thì giỏi rồi.”

Diêu Mã Khắc được người khác tặng bốc quen rồi, lần đầu gặp người không hòa nhã, lúc này hăn không nể mặt nữa.

Khuru Qua ở bên cạnh vốn không nói gì, kết quả nghe được hai người kia một lời không hợp, sắp sửa tranh cãi, anh ta liền mau chóng ngăn cản.

Anh ta thấp giọng nói: “Mã Khắc, chuyện này không phải chúng ta đã nói rồi à, tôi sẽ xử lý bàn bạc với cô ấy. Cậu cần gì gấp gáp thế chứ.”

Diêu Mã Khắc trợn mắt, tức giận nói: “Anh xử lý? Mấy năm nay cô ta không xuất hiện trước ống kính cũng không tham gia hoạt động khác, anh còn dung túng như vậy. Thật sự cho rằng mình là đại tiểu thư à...”

Lời này vừa thốt ra, Diêu Mã Khắc liếc sang Nhan Hàm, khinh thường nói: “Nếu cảm thấy mình là một cô công chúa thì đừng ra ngoài làm việc thế này.”

Mấy nhân viên xung quanh nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều rất xấu hổ.

Nhan Hàm thản nhiên nhìn hắn, trên khuôn mặt cô rất bình tĩnh, ngay cả giọng điệu lên tiếng cũng rất ôn hòa nhã nhặn: “Anh là tú bà hả?”

Ờ??

Mẫn Tịnh và Khưu Qua ở bên cạnh đều hơi ngớ ra.

Diêu Mã Khắc cũng chờ người bởi câu hỏi của cô.

Nhan Hàm gật đầu: “Anh có thói quen làm tú bà, nhưng sở thích của tôi là không mua vui chuốc cười.”

Mi mắt dày đặc của cô gái khẽ chớp, sau đó hơi sụp xuống che khuất ánh mắt trong veo tỏa sáng, rõ ràng là một cô gái dịu dàng như vậy, mở miệng ra thật sự có bản lĩnh làm tức chết người.

Nhan Hàm thực ra rất tức giận, nhưng cô chính là vậy, càng tức thì càng bình tĩnh.

Hơn nữa cô cho rằng không đáng tức giận cùng người thế này, cô cảm thấy mình một khi tức giận thì giống như kéo thấp chỉ số IQ và EQ của mình tới độ thấp của đối phương.

Cái độ thấp này cô quả thật chẳng có hứng thú gì.

Vì vậy Nhan Hàm nói xong thì chuẩn bị xoay người bỏ đi.

Diêu Mã Khắc tức đến điên rồi, lúc này hăn nổi cáu với Khưu Qua: “Tôi thật sự cảm thấy anh càng ngày càng không tiến bộ, lại nói chúng ta còn một năm nữa là xác nhập công ty, anh nhìn đám thuộc hạ tôm tép thối rửa của anh đi, tôi mất mặt thay anh đấy.”

Con người Khưu Qua dễ mất bình tĩnh, nhưng anh ta thật sự tôn trọng Nhan Hàm.

Hễ là chuyện Nhan Hàm không muốn làm, anh ta đều có thể giúp Nhan Hàm.

Nói thật, Nhan Hàm sở dĩ có thể làm blogger mỹ thực lâu như vậy, cũng là vì cảm thấy Khưu Qua cũng chẳng dễ dàng gì.

Lúc này Diêu Mã Khắc mắng Khưu Qua, đó chính là ước hiếp người của cô.

Nhan Hàm liền xoay người trở lại, đi thẳng tới.

Đợi khi đứng trước mặt Diêu Mã Khắc, cô thản nhiên nhìn hăn: “Nếu anh cảm thấy tôi có chỗ nào làm không tốt, có thể trực tiếp hủy bỏ quan hệ hợp tác giữa tôi với công ty. Cơ mà nếu anh sang đây, chỉ để ta đây ngang tàng muốn tôi chấp nhận mệnh lệnh của anh.”

Nói mới nhớ vị Diêu Mã Khắc này quả thật không cao, Nhan Hàm nhìn thẳng hăn, chỉ hơi nâng cằm lên.

“Anh tính toán cái gì?”

Trợ lý Mẫn Tịnh bên cạnh da đầu sắp bị bùng nổ tê rần.

Nhan Hàm không thường sang công ty, thế nên chẳng có cảm nhận gì. Nhưng Mẫn Tịnh đi làm mỗi ngày, đã quen nhìn dáng vẻ Diêu Mã Khắc làm mưa làm gió trong công ty. Đặc biệt mỗi lần hăn công khai chế giễu

hay ngằm mĩa mai Khuru Qua, đáy lòng Mẫn Tịnh hận không thể đâm hấn một cú.

“Bây giờ thì tốt, nhưng không có nghĩa cả đời này anh có thể chèn ép anh ấy. Nói không chừng, mấy hôm nữa anh phải gọi anh ấy là bố đấy.”

Diêu Mã Khắc tỏ ra vẻ sắp ngất đi bất cứ lúc nào, Nhan Hàm nhìn thấy rất thú vị.

Chút sức chiến đấu như vậy đã chạy tới điều võ dương oai, hấn xem thường ai hả?

Khuru Qua nhìn Nhan Hàm, tâm trạng rất phức tạp. Anh ta biết cô bé này ra mặt thay mình, trút giận cho mình. Đáy lòng anh ta thật sự vui vẻ, vốn cảm thấy bản thân ôm một hòn đá, cảm giác rất nhiều năm rồi chẳng có động tĩnh gì cả.

Chỉ có trái tim chân thành của anh ta, không oán thán không hối hận.

Kết quả lúc này phát hiện đây không phải là hòn đá, thật sự sẽ nâng niu đến hâm nóng.

Thế nên anh ta rất kích động.

Nhưng mà cô bé này rất không hiểu thói đời hiểm nguy. Diêu Mã Khắc loại tiểu nhân này, nói thật Khuru Qua cũng chẳng ưa, nhưng có thể làm gì đây, người ta rất lợi hại trong giới. Hơn nữa trong một công ty, Diêu Mã Khắc xem như cấp trên, cô bảo vệ anh ta như vậy, e là sẽ bị gây khó dễ.

Vậy nên Khuru Qua ở một bên suy nghĩ anh ta không giống như Nhan Hàm, trực tiếp giả vờ không biết sỉ nhục Diêu Mã Khắc, anh ta vẫn nên làm dịu đi bầu không khí, đừng để lúng túng.

Nhưng trong vài giây anh ta lưỡng lự, Nhan Hàm đột nhiên khẽ cười: “Còn chưa muốn chạy à, lẽ nào anh thật sự muốn gọi anh ấy là bố?”

Được rồi, Khuu Qua nhìn thấy Diêu Mã Khắc tức giận đến mức giống như một con cá nóc, anh ta biết mọi chuyện đã định rồi.

Thế là anh ta nói: “Thôi đi, thôi đi.”

Diêu Mã Khắc giống như người vợ nhận hết uất ức, giọng the thé cất lên: “Anh nói thôi thì thôi à. Bây giờ anh có xin lỗi tôi cũng không nhận.”

Khuu Qua sừng sốt một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Ý tôi là cậu còn già hơn con trai tôi, tôi không cần đâu.”

Mẫn Tĩnh: “...” Ông anh, anh hoàn toàn lệch lạc rồi.

*

Lúc ngồi trên xe, Nhan Hàm đang xem di động, đột nhiên nghe được bên cạnh truyền đến tiếng thở dài yếu ớt.

Khi Khuu Qua than tới tiếng thứ ba, rốt cuộc không nhịn được nói với Nhan Hàm: “Em không thể nhìn tôi một cái sao?”

Nhan Hàm ngẩng đầu, nhìn thoáng qua anh ta, quả thật liếc nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu xuống. Bởi vì cô đang tìm vé máy bay và khách sạn, nói tới nói lui, cô vẫn muốn đi xem trận đấu của Bùi Dĩ Hằng.

Trận đấu top mười sáu, tuy rằng đối với Bùi Dĩ Hằng đã có kinh nghiệm thi đấu chỉ bình thường mà thôi.

Nhưng sau khi bọn họ ở bên nhau, lần đầu tiên Nhan Hàm tận mắt thấy anh bước lên đấu trường cờ vây.

“Tôi nói tâm tư em quá lớn, hay là thật sự chẳng để ý chút nào.” Khuu Qua nhìn dáng vẻ cô nghiêm túc xem di động.

Nhan Hàm rốt cuộc nể tình nhìn sang anh ta, nhưng sắc mặt vẫn mù mờ.

Mẫn Tịnh ngồi phía sau, ghé sát nói: “Lão đại, ý anh Khuu là, cái tên Diêu Mã Khắc kia đặc biệt nhỏ nhen, lần này chị thật sự đắc tội anh ta, anh ta rất có khả năng hạn chế chị đấy.”

Nhan Hàm không để ý mỉm cười: “Thế nên anh ta định trả thù chị thế nào? Vạch trần lịch sử đen tối của chị à?”

Đừng nói vậy, Nhan Hàm nghiêm túc suy nghĩ, cô có lịch sử đen tối ư?

Hình như không có. Cho nên cô có phải nên gọi mình là một đoá hoa sen trắng thuần khiết không? Nhan Hàm bị ý nghĩ của mình chọc cười.

Mẫn Tịnh ngược lại rất kích động: “Lão đại, hôm nay chị thật sự rất ngẫu, khí chất bùng nổ.”

Bình thường tuy rằng Mẫn Tịnh gọi Nhan Hàm là lão đại, nhưng vẫn cảm thấy đây là một cô gái ôn hòa lại khiêm tốn, tính tình rất tốt.

Hôm nay thấy được, mẹ nó, lúc bao che khí chất bùng nổ, đặc biệt có phong phạm nữ vương.

Nhan Hàm nhướn mày: “Thật sao?”

“Đương nhiên, rất nữ vương, em muốn quỳ tại chỗ tung hô chị đấy.”

Ngón tay Nhan Hàm trượt trên màn hình, dừng dừng nói: “Lần sau đi.”

Khuru Qua vừa nghe vậy, da đầu bùng nổ: “Còn có lần sau? Em còn định muốn tra tấn ai hả?”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, rất bình tĩnh nói: “Con người em thật ra tính tình tốt lắm, nhưng nếu người nào cho rằng có thể tùy tiện bắt nạt em, em sẽ khiến người đó hối hận.”

Có lẽ bởi vì chuyện hồi xưa bị bắt nạt một khoảng thời gian khiến tính cách Nhan Hàm hơi thay đổi.

Khi người khác đối xử lễ phép với cô, cô cũng sẽ lễ phép đối với người ta. Nhưng nếu ai cho rằng có thể cười trên đầu cô, vậy thì ngại quá, cô sẽ thật sự tức giận đó.

Nhan Hàm rút cuộc xác định vé máy bay.

Đợi khi tài xế đưa cô tới dưới lầu, cô về nhà bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cũng may học kỳ sau của năm ba, rất nhiều lớp cô đã học xong rồi. Trong khoa các cô từng có một người rất trâu bò, vào năm thứ hai đã hoàn tất chương trình của bốn năm đại học.

Nhan Hàm tới năm thứ ba gần như hoàn tất chương trình học, coi như là bình thường.

Dù sao tới năm thứ tư, rất nhiều người một là chuẩn bị du học, hoặc là thi nghiên cứu sinh, nếu không được thì có thể đi thực tập.

Chỉ là Nhan Hàm không nghĩ tới, chuyến bay của cô lại bị hoãn.

Trận đấu top mười sáu chính thức bắt đầu vào mười giờ sáng, không có thời gian nghỉ ngơi ở giữa, tất cả tuyển thủ sẽ đánh cho tới khi ván cờ kết thúc. Thế nên đối với tuyển thủ, thi đấu không chỉ là hoạt động trí tuệ, còn hoạt động thể lực.

Vào buổi sáng, tất cả tuyển thủ đã tới nơi thi đấu.

Phóng viên truyền thông đã chờ lâu nay, vào lúc tuyển thủ xuất hiện, ánh đèn flash chột chớp nhoáng liên tục.

Bên ngoài không chỉ có truyền thông, thậm chí còn có fan đã tới nơi. Đặc biệt mấy cô gái dán hình hoạt họa trên mặt khi nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng, tất cả đều vui vẻ hét lên.

Tiết Phỉ cười lạnh nhìn thoáng qua hai bên.

Giản Cẩn Huyền là nữ kỳ thủ duy nhất, vốn nhận được sự chú ý, lại đi cùng Bùi Dĩ Hằng, cô càng thu hút người khác hơn.

Bùi Dĩ Hằng không nhìn ra phía ngoài, ngược lại là Giản Cẩn Huyền nhìn một vòng, cười hỏi: “Cô bé không tới xem cậu thi à?”

“Sư tỷ.” Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô, “Đối thủ của chị là An Vĩnh Hạo bát đẳng, khoảng thời gian trước anh ta thắng tám trận liên tục.”

Giản Cẩn Huyền vốn muốn trêu đùa anh một tí, không nghĩ tới ngược lại bị anh đâm trúng, cô mặt không đổi sắc nói: “À, cảm ơn cậu đã nhắc nhở.”

Đợi khi hai người tiến vào sân thi đấu, trong mảnh sân to như vậy, đặt tám cái bàn ngay ngắn, dành cho mười sáu kỳ thủ bắt cặp đối chiến.

Trước khi hai người tách ra đi về phía chỗ ngồi của mình, Bùi Dĩ Hằng nhìn qua hất cằm, Giản Cẩn Huyền thì mang vẻ mặt cao ngạo.

Trong top mười sáu của cúp Trung Lan, chỉ có Giản Cẩn Huyền là nữ kỳ thủ.

Tại hiện trường có nhiều nam kỳ thủ như vậy, cô gái mặc âu phục màu trắng ngạo mạn lại bắt mắt.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Sư tỷ, cố lên.”

Giản Cẩm Huyền sững sốt, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, đây không phải lần đầu cô và Bùi Dĩ Hằng cùng nhau tham gia thi đấu. Chỉ là hồi trước anh chưa bao giờ nói những lời này với cô.

Nói thế nào nhỉ, Bùi Dĩ Hằng hồi trước quá chuyên tâm vào cờ vây, có cảm giác máu lạnh máy móc.

Bùi Dĩ Hằng hiện tại, hình như thật sự thay đổi rồi.

Giản Cẩm Huyền khẽ hít thở: “Cậu cũng cố lên, cố gắng đi tới trước sư tỷ cậu là tôi đây.”

Đúng mười giờ, trận đấu chính thức bắt đầu.

*

Khi Nhan Hàm chạy tới hiện trường thi đấu, không ít người đang ngồi bên ngoài chờ. Trên tay Nhan Hàm còn kéo va ly hành lý, cô lại xui xẻo gặp phải hàng không điều phối, bị hoãn bốn tiếng đồng hồ.

Lúc này khi chạy tới vừa đúng một giờ trưa.

Cô đội mũ, cố ý đè thấp vành mũ, cô nhìn đồng hồ, bên trong hẳn là thi đấu được hai tiếng rồi.

Bởi vì bên cạnh cũng có mấy người trẻ tuổi đang chờ, thoát nhìn như phóng viên. Thế là Nhan Hàm thận trọng đi qua, định nghe ngóng một chút về tình hình thi đấu hiện tại.

Quả nhiên, có người nói: “Tôi thấy lần này Hàn Thư Bạch lên top tám dễ nhất.”

“Tiết Phi cũng vậy, trước mắt ưu thế dẫn đầu của cậu ta còn rất lớn, trung bàn* của cậu ta rất sắc bén.”

(*) giai đoạn đánh nhau giữa trận.

Đáy lòng Nhan Hàm âm thầm hô lên, Bùi Dĩ Hằng thì sao, A Hằng của cô đâu.

Ai ngờ một người khác nói: “Tôi không ngờ sức cờ hiện giờ của Giản Căn Huyền có tiến bộ lớn vậy, thoát nhìn lần này cô ấy có khả năng vượt qua top mười sáu.”

“Thật không hổ là nữ kỳ thủ bậc nhất trong nước.”

Mấy người kia bàn chuyện thoải mái, nhưng chẳng ai nhắc tới Bùi Dĩ Hằng, Nhan Hàm ở một bên kích động dậm chân.

Kết quả không ngờ một bên khác có một cô gái đột nhiên vang lên tiếng ghen ngào, dọa tới Nhan Hàm đang nghe lén nhảy dựng lên.

Bên cạnh có mấy cô gái vây quanh với nhau.

Có người vỗ về cô gái thoát nhìn sắp khóc kia: “Không sao, không nhất định thất bại đâu.”

“Đúng đó, Bùi cửu đẳng của chúng ta cũng không phải chưa từng đảo ngược thế cờ.”

Đáy lòng Nhan Hàm hồi hộp, cô thấy trên mặt cô gái còn dán hình hoạt họa, cô nhìn kỹ tấm dán kia, chính là Bùi Dĩ Hằng.

Thế nên anh sắp thua sao?

Bởi vì cô đứng ở giữa, thế nên lúc này người ở bên trái vốn đang thảo luận, giờ đây lại bắt đầu thầm thì.

“Haiz, lần này Bùi Dĩ Hằng chắc là lành ít dữ nhiều rồi.”

“Rốt cuộc rời khỏi trường đấu nửa năm, anh ta vẫn là quá tùy hứng. Tuy rằng hồi trước không ít người không vừa mắt với anh ta, tôi vốn còn nghĩ rằng anh ta không đến mức dạo một vòng, không ngờ...”

Nhan Hàm mau chóng lấy ra di động, cô biết loại trận đấu này, trên các diễn đàn cờ vây lớn sẽ đăng bài thảo luận.

Quả nhiên cô nhìn thấy tình thế trước mắt, Bùi Dĩ Hằng cầm quân trắng, mà đối thủ là một vị kỳ thủ Hàn Quốc tứ đẳng. Tuyển thủ Hàn Quốc cầm quân đen, hiện giờ trên thế cục cờ đen rõ ràng chiếm ưu thế.

“Quân đen của tuyển thủ Hàn Quốc dẫn đầu nhiều quá, tuy rằng người ta dùng thời gian dài hơn Bùi Dĩ Hằng, nhưng bố cục rất vững vàng.”

“Thôi rồi, khuyết điểm Bùi Dĩ Hằng luôn thua cho kỳ thủ không biết tên lại tới rồi.”

“Tốt lắm, trận chiến thành danh của vị Hàn Quốc tứ đẳng này sắp tới rồi.”

Nhan Hàm lướt hồi lâu, rốt cuộc đột ngột thu tay lại.

Giờ phút này, các cô gái bên cạnh đã im lặng không ít. Nhưng sắc mặt mọi người đều rất lo âu, dù sao hoàn cảnh xấu như vậy, mặc dù an ủi chính mình bao nhiêu đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhan Hàm dứt khoát buông va ly ra, giống như những cô gái bên cạnh, ngồi dưới đất.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên có một âm thanh nho nhỏ truyền đến: “Cô muốn uống nước không?”

Nhan Hàm sửng sốt, quay đầu nhìn thoáng qua, là một trong những cô gái dán tấm hình hoạt họa. Cô ấy đưa qua một chai nước, trên mặt cũng là hình dán của Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm vươn tay nhận lấy, nở nụ cười.

Cô gái vui vẻ nói: “Tôi đã nói mà, cô khẳng định cũng là fan của Tiểu Bùi.”

Nhan Hàm sửng sốt, chợt nghe cô gái nói tiếp: “Những cô gái xinh đẹp tới hiện trường đều là người thích Bùi cửu đẳng của chúng ta.”

.....

Nhan Hàm nhìn xung quanh một vòng, thực ra người mê cười tới hiện trường thật sự không tính là nhiều. Dù sao thời gian đấu cờ vậy quá dài, ở hiện trường lâu vậy đều là phóng viên truyền thông.

Muốn nói cô gái xinh đẹp quả thật là một vòng các cô.

“Cám ơn.” Nhan Hàm cố nén ý cười, nhìn cô gái đáng yêu lại hoạt bát, trên đầu cô gái còn cài một cây kẹp hình dâu tây.

Nhưng nghĩ lại, các cô gái đáng yêu như vậy chính là đến xem A Hằng của cô...

Mùi vị này, chắc, thật đúng là rất phức tạp.

Một lát sau, Nhan Hàm hỏi: “Kỳ thủ không nghỉ trưa sao?”

“Không có, bọn họ thật sự rất vất vả, mười giờ sáng bắt đầu trận đấu, bình thường sẽ đánh tới hai ba giờ trưa. Tại nơi thi đấu có cung cấp nước và đồ ăn vặt, đói thì ăn một chút, khát thì uống một chút.”

Cô gái dâu tây nhíu mày, tỏ ra vẻ đau lòng.

Nhan Hàm cũng đau lòng.

Nhưng cờ vây luôn là vậy, thế nên có một số kỳ thủ thậm chí khi trận đấu kết thúc liền trực tiếp ngất đi, cũng có kỳ thủ tới mức cần dùng bình dưỡng khí.

Trận đấu vẫn đang tiến hành.

Đột nhiên có người từ trong phía truyền thông đi ra, tới chỗ sofa bên trái Nhan Hàm, ở đây có rất nhiều người trong giới truyền thông đang ngồi.

“Hiện tại sao rồi?” Tất cả mọi người rất lo lắng.

“Tiết Phi và Hàn Thư Bạch sắp tiến vào giai đoạn thu quan*.” Thế cuộc của hai người này hôm nay luôn nằm vào thế dẫn đầu, rất ổn định.

(*) Khi không còn nơi nào để tạo khung, phá đất lẫn nhau, hoặc tấn công, ta bước vào giai đoạn thu quan. Lúc này, đất của hai bên có thể được tính là bất khả xâm phạm, tuy biên giới còn chưa rõ ràng. Nhiệm vụ của hai bên là vừa mở rộng (biên giới của) đất mình vừa thu hẹp đất đối phương. Cho đến khi đất của hai bên sẽ hoàn chỉnh và có thể đếm được. Trận đấu kết thúc. (nguồn: blogcovay)

Thế nên có người sốt ruột hỏi: “Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng thì sao?”

“Đang tiến vào giai đoạn trường khảo.”

Câu này là thuật ngữ cờ vây, nhưng Nhan Hàm nghe hiểu được. Trường khảo, tên như ý nghĩa chính là thời gian suy nghĩ dài, hồi trước cờ vây không có quy định về thời gian, cũng chính là thời của thánh cờ Ngô Thanh Nguyên, có đôi khi suy nghĩ một nước cờ cần mấy tiếng thậm chí cả ngày.

Sau khi bước vào cờ vây hiện đại, một khi tiến vào giai đoạn trường khảo, thời điểm đi mỗi nước cờ sẽ biến thành mười mấy phút thậm chí mấy chục phút.

Bởi vì nửa ván trước đối thủ rất thận trọng, thế nên thời gian sử dụng hiện nay là Bùi Dĩ Hằng còn thừa một tiếng, dẫn đầu rất xa.

Nhan Hàm thở nhẹ một hơi, hai tay nắm chặt.

Ngay lúc cô vừa nhắm mắt, chuẩn bị cầu xin thần tiên đi ngang qua xung quanh thì đột nhiên nổi lên tiếng xôn xao.

Cô mở mắt ra, có người từ trong sân đấu đi ra.

Nhan Hàm ngẩng đầu, thấy được vẻ mặt hăng hái của Tiết Phi.

Cậu ta thắng rồi.

Tiết Phi là tuyển thủ đầu tiên đánh xong trong top mười sáu, đối thủ của cậu ta trực tiếp nhận thua. Bởi vậy cậu ta trở thành người đầu tiên lọt vào top tám.

Nửa tiếng sau, lần lượt có kỳ thủ rời khỏi sân đấu.

Cho đến khi còn lại hai người cuối cùng.

Không ai ngờ tới chỉ là một trận top mười sáu, lại có thể sốt ruột dài lâu như vậy.

“Trận này cũng thật đủ dài dòng.” Bên cạnh không biết ai cảm thán một câu.

Nhưng tới hiện giờ, không ai sốt ruột nữa, bởi vì trong trận đấu Bùi Dĩ Hằng từng chút một đưa về thế cuộc hòa nhau. Trong lúc không ai thấy khả

quan, anh vẫn không nhận thua, từng chút một kéo lại chính mình đã đứng bên mép vách núi.

Cho đến cuối cùng khi cửa chính mở ra lần nữa, hiện trường lập tức nhốn nháo.

“Ra rồi, ra rồi. Bù cửu đẳng của chúng ta thắng rồi.” Cô gái dâu tây bên cạnh vui vẻ hô lên, cô ấy vươn tay kéo ống tay áo Nhan Hàm, cười nói, “Đi thôi, chúng ta phải xin chữ ký. Con người Bù cửu đẳng tốt lắm.”

Lúc này mấy cô gái bên cạnh đã tiến lên.

Nhan Hàm quả thật cũng muốn đứng dậy, nhưng chân cô đã tê rần.

Cô ngồi xếp bằng lâu quá, lúc này động một tí, phát hiện hai cái đùi đều tê, chẳng có chút tri giác.

Tuy rằng cô gái dâu tây nóng lòng muốn xin chữ ký, nhưng lúc này thế mà không bỏ lại cô, ngược lại ngồi xổm xuống bóp chân cho cô, quan tâm hỏi han: “Giờ thì sao? Thế này được chứ.”

Nhan Hàm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô gái, lúc này không nắm lấy cơ hội, ngược lại bóp chân giúp người xa lạ là cô.

Cảm giác ấm lòng này thật là cảm động trời đất.

Cô suýt nữa quên mất, mình tới đây không phải vì kết giao bạn bè, mà là đến xem bạn trai mình thi đấu.

Lúc Nhan Hàm đang cảm động nghĩ ngợi, cô chợt cảm thấy xung quanh hình như thoáng cái ấm ỉ lên.

Sau đó cô nhìn thấy một chàng trai mặc âu phục màu đen, đang chậm rãi bước tới. Đợi khi anh đi tới trước mặt cô, cup mắt xuống, nhìn Nhan Hàm ngồi dưới đất.

Cô gái dâu tây cũng ngớ ra, đây là lần đầu cô ấy nhìn thấy Bùi cửu đẳng của mình gần như thế, a a, đẹp trai quá đi.

Cuối cùng ở trước mắt bao người, Bùi Dĩ Hằng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống.

Ánh mắt anh nhìn Nhan Hàm, khẽ thở dài một hơi: “Muốn anh bồi em lên không?”

—

Lời tác giả:

Thái tử, cậu muốn lấy mạng người sao? Được rồi, cầm đi, cho cậu đấy.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Có thể thấy được ánh mắt mọi người xung quanh đều trừng to, thậm chí có người hé miệng giật mình, tỏ vẻ kinh ngạc nhìn qua bên này.

Mặc kệ là phóng viên hay fan, nhất là những người đã quen với tính tình của Bùi Dĩ Hằng, anh là một người ngay cả khi chụp ảnh với fan cũng sẽ không khoác vai người ta.

Anh, hiện tại thế mà chủ động muốn bông một fan nhỏ?

Lúc này Nhan Hàm đội mũ, hướng hồ bên cạnh cô còn dựng một cái va ly, ai nhìn thấy cũng cho rằng cô là cô gái fan cuồng. Vì yêu thích Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, không ngại ngàn dặm chạy tới, còn ngồi ở đây chờ mấy tiếng đồng hồ.

Fan cuồng nhiệt như thế, thoát nhìn lại ngồi lâu dưới đất như vậy, Bùi cửu đẳng có lòng tốt bông cô, hình như cũng chẳng sao nhỉ?

Ngược lại bản thân Nhan Hàm, chân vốn đã tê, lúc này toàn thân cô cứng đờ.

Vì thế cô gượng ép chống mình đứng dậy, nhưng chân vừa động, cảm giác tê rần kia mạnh mẽ, quả thật như kim đâm muối xát.

Mặc dù cô cắn môi nhưng vẫn nhức mòi tê đến tận xương, suýt nữa kêu ra tiếng.

“Cô thật sự không sao chứ?” Cô gái dâu tây ở bên cạnh đồng tình nhìn cô.

Dù sao loại ngồi lâu tê chân này, quả thật ai cũng từng trải qua, đều hiểu mùi vị này.

Nhan Hàm lắc đầu, càng muốn làm ra vẻ điềm tĩnh: “Tôi không sao.”

Kết quả cô vừa động chân, toàn thân ngã về phía trước, cô động đậy mới nhận ra, bởi vì ngồi xếp bằng mà nửa người đều tê rần.

Thế mà còn vừa lúc ngã về phía Bùi Dĩ Hằng.

Lần này Bùi Dĩ Hằng trực tiếp đón lấy cô, còn thêm một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Đầu Nhan Hàm suýt nữa vùi xuống đất, hận không thể lập tức biến mất trước mặt mọi người. Thế là cô càng cúi đầu thấp hơn, vành mũ lưỡi trai quả thật che khuất khuôn mặt cô.

Đáy lòng cô thả lỏng một chút, tốt lắm, hiện tại không ai biết mình là ai.

Cũng không biết người nào, đột nhiên cất tiếng cười, nói: “Cô gái, cô phải cảm ơn Bùi cửu đẳng đó, chân cô tê rồi, người ta nhiệt tình giúp đỡ như vậy.”

Lời trêu ghẹo này chọc cười mọi người.

Ai ngờ giờ phút này Bùi Dĩ Hằng hơi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Cô ấy không cần cảm ơn.”

Không biết vì mới vừa trải qua một trận đấu rất dài, trên mặt anh không còn vẻ lạnh nhạt như trước, ngược lại mang theo mấy phần ngốc

nghech đáng yêu, còn nói một câu: “Là bạn gái tôi, đặc biệt đến xem tôi thi đấu.”

Mọi người: “...” Đây là cái quỷ gì đây?

Đừng nói fan bên cạnh ngó ra, mấy người phóng viên đang vây quanh cũng ngỡ ngàng.

Vả lại giọng điệu này của Bùi Dĩ Hằng là sao đây?

Bạn gái đặc biệt đến xem tôi thi đấu? Lời khoe khoang này cũng không tính là mơ hồ.

Nhan Hàm càng ngây ra hơn, cô vốn tưởng rằng mình có thể giả vờ làm người qua đường A, tùy tiện lừa dối qua cửa. Dù sao ngồi dưới đất tê chân, sau đó không cẩn thận nhào vào người Bùi Dĩ Hằng, chuyện ngớ ngẩn như vậy, hình như thật sự không thích hợp cho lắm để bạn gái của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng xuất hiện lần đầu tiên.

Cô cũng có sĩ diện mà.

Đáy lòng Nhan Hàm khóc không ra nước mắt, nhưng phóng viên bên cạnh vốn chờ phỏng vấn Bùi Dĩ Hằng thì đều kích động.

Lúc này tính chuyên nghiệp của phóng viên xuất hiện, đã có người lấy ra bút ghi âm, đều bắt đầu chuẩn bị phỏng vấn.

Cũng may có nhân viên qua đây, hóa ra trận đấu top mười sáu đã kết thúc, trong phòng họp báo phía trước sắp sửa mời top tám ngồi vào vị trí, tiến hành bắt thăm trận đấu top tám.

Bùi Dĩ Hằng nắm tay cô, bàn tay còn lại thì trực tiếp kéo va ly hành lý của cô, thấp giọng hỏi: “Chân em còn tê không?”

Nhan Hàm lắc đầu, không tê, nếu bây giờ còn tê thì cô liền chặt chân ngay.

Thật là, cần cái chân này có ích gì, phá vỡ thời khắc mẫu chốt.

“Em đến phòng nghỉ trước chờ anh nhé.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói.

Sau đó anh nói với nhân viên: “Phiền cô có thể đưa cô ấy đến phòng nghỉ không? Tôi có thể đi thẳng tới phòng họp báo.”

Nhân viên vừa nghe, mau chóng gật đầu.

Có điều trước khi đi, Bùi Dĩ Hằng quay đầu nói với các cô gái: “Các bạn muốn chữ ký sao?”

Một nhóm cô gái vốn tưởng rằng phải đợi khi top tám bắt thăm xong, lúc này bị hỏi, tất cả đều hơi ngớ ra, nhưng không ít người vẫn mau chóng gật đầu.

Thế là mấy cô gái lập tức lấy sổ ký tên ra.

Bùi Dĩ Hằng ký rất nhanh, nhưng chữ viết của anh rất đẹp.

Chờ sau khi ký xong, anh hơi nhấc mí mắt: “Mọi người về nhà sớm chút, trời tối rồi sẽ không an toàn.”

Tổng cộng một câu, sau khi anh xoay lưng rời khỏi quả thực khiến fan nháy nhót không thôi.

Cô gái dâu tây kích động đếm chữ: “Mọi người về nhà sớm chút, trời tối rồi sẽ không an toàn. Tổng cộng mười ba chữ đó, Bùi cửu đẳng thể mà nói mười hai chữ với chúng ta.”

Bùi Dĩ Hằng luôn ít nói, mỗi lần khi phỏng vấn, phóng viên đều vắt hết óc muốn để anh nói thêm vài lời.

Cơ mà sau khi kích động xong, có người nói: “Cô gái vừa rồi thật là bạn gái của Bùi cửu đẳng chúng ta sao?”

“Chắc là vậy rồi.” Cô gái dâu tây gật đầu, cảm khái nói, “Tôi đã nói mà, chị tiên nữ xinh đẹp như vậy từ đâu ra.”

Cô gái che mặt, thấp giọng nói: “Trước đó tôi còn nói tuyệt đối không đồng ý Bùi cửu đẳng yêu đương, nhưng mà chị gái ấy rất đẹp, tôi đồng ý.”

“Đúng rồi, đúng rồi, ban nãy thầy Bùi chúng ta nói muốn bông người ta, mấy bạn có thấy khuôn mặt của cô ấy đỏ bừng không?”

“Hơn nữa cô ấy thật sự không phách lối chút nào, theo chúng ta cùng ngồi đây chờ. Cũng không ảnh hưởng đến trận đấu của Tiểu Bùi.”

Một nhóm cô gái vốn không vui đối với một người đột nhiên độc chiếm Bùi Dĩ Hằng.

Nhưng nghĩ đến cô gái xinh đẹp ban nãy, hình như cũng có thể hiểu.

Dù sao nhìn thấy hai người đẹp như vậy yêu nhau, thật là một chuyện vui tai vui mắt.

*

Nhan Hàm cũng không biết, bởi vì ngồi bên ngoài mấy tiếng đồng hồ cùng mấy cô gái kia, cô đã khiến người ta thay đổi cái nhìn về mình. Lúc này cô được đưa tới phòng nghỉ, có điều phía trước là phòng họp báo, giờ phút này không ít người đều chạy qua phía kia.

Cô thật sự nhàm chán, thế là dè dặt đứng lên, đi theo mấy phóng viên cùng đi qua.

Phòng họp báo rất lớn, mấy vị tuyển thủ lọt vào top tám đều đã ngồi xuống. Nhan Hàm nhìn một cái là thấy Giản Căn Huyền, cô là nữ tuyển thủ

duy nhất lọt vào top tám, quả nhiên nổi bật.

Vì thế Nhan Hàm lấy ra di động của mình, lén chụp Giản Cẩn Huyền một tấm.

Sau đó cô gửi cho Nhan Chi Nhuận qua Wechat.

Có điều Nhan Chi Nhuận không lập tức trả lời, đoán chừng anh đang bận. Nhan Hàm hơi tiếc, bởi vì cô rất muốn xem phản ứng của anh mình. Ngay lúc cô cúi đầu xem di động, cả phòng họp báo đột nhiên nhốn nháo.

Cô ngẩng đầu theo, nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng từ cửa tiến vào, ánh đèn loang loáng phút chốc, chiếu rọi cả phòng họp báo trắng bệch.

Tiếng đèn nhấp nháy tách tách, ngay cả Nhan Hàm ở phía sau cũng hơi lóa mắt.

Thế nhưng Bùi Dĩ Hằng lạnh nhạt đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Tia sáng đèn flash lại lóe ra, anh im lặng ngồi đó, tia sáng bạc lồng xung quanh.

Tuy rằng buổi họp báo mục đích chủ yếu là để bắt thăm, cơ mà ban tổ chức vẫn cho phóng viên đủ thời gian, để bọn họ có thời gian đặt câu hỏi với nhóm tuyển thủ.

Đợi kết thúc một vòng đặt câu hỏi, Nhan Hàm phát hiện hình như tất cả câu hỏi của phóng viên đều hướng về Bùi Dĩ Hằng.

Giản Cẩn Huyền là nữ tuyển thủ, là kỳ thủ thứ hai nhận được sự chú ý.

Lúc này một phóng viên hỏi: “Bùi cửu đẳng, đây là trận đấu đầu tiên sau khi anh trở lại, anh có nghĩ tới sẽ khó khăn như vậy không?”

“Trước khi trận đấu bắt đầu, tôi sẽ không đưa ra bất cứ dự đoán nào.”
Bùi Dĩ Hằng thản nhiên đáp.

Phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Hôm nay anh đảo ngược tình thế giành chiến thắng, có nghĩ tới nguyên nhân là gì không?”

Nhan Hàm nhìn chàng trai cầm mic, mặt anh không biểu cảm ngời đó, không tức cũng không giận, chính là không có biểu cảm. Toàn thân trông đặc biệt trầm lắng, khi nghe những lời này, mày anh nhíu lại.

Rốt cuộc qua vài giây, anh cầm mic, thấp giọng nói: “Bởi vì đối thủ rất lợi hại.”

.....

Câu này không tính là tệ, ngăn chặn phóng viên, tất cả đều á khẩu không trả lời được.

Phần đặt câu hỏi tiếp tục tiến hành, di động Nhan Hàm vang lên, may mà cô để chế độ im lặng. Có điều cô không bắt máy, ngược lại bấm tắt. Quả nhiên trong chốc lát, có tin nhắn gửi qua Wechat.

Anh trai tốt nhất vũ trụ:[em đang ở đâu?]

Ghi chú này là hôm tết Nhan Chi Nhuận uống nhiều, ép Nhan Hàm sửa lại, sau đó cô cũng quên sửa lại.

Nhan Hàm không nhanh không chậm trả lời:[anh đoán xem.]

Quả nhiên đối phương lập tức đáp lại:[em đi xem cô ấy thi đấu?]

Nhìn đến lời này, Nhan Hàm mím môi, nói thật, từ trước tới giờ cô thật chưa từng thấy đáng vẻ nói một đường nghĩ một nẻo của anh mình, nói thật quả là rất mới mẻ.

Nhan Hàm:[nói chính xác, là tới xem bạn trai em thi đấu.]

Đoán chừng lúc này Nhan Chi Nhuận rơi vào sự giằng co, nhưng anh vẫn gửi qua một câu:[thắng không?]

Nhan Hàm cố ý gửi giọng nói: “Phát lì xì cho em, em sẽ nói với anh.”

Lúc này, phần đặt câu hỏi vừa lúc chấm dứt, ban tổ chức bắt đầu chuẩn bị nghi thức bắt thăm. Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn một cái, đợi khi cô nhìn lại màn hình di động, liền trông thấy một chuỗi con số.

À, bởi vì là chuyển khoản, cho nên con số 10000.00 bỗng chốc ánh vào mi mắt cô.

Đợi khi cô nghiêm túc đếm số không phía trước, cô thốn thức, nếu Wechat không có giới hạn chuyển khoản thì thật tốt rồi.

Nhan Hàm:[thắng.]

Ai ngờ cô vừa gửi xong, đối phương gửi qua biểu tượng cảm xúc cười lạnh, sau đó không còn động tĩnh.

Mặc dù Nhan Hàm cho anh biết, Giản Cẩn Huyền bắt thăm gặp phải Hàn Thư Bạch hiện đang đứng nhất thế giới, Nhan Chi Nhuận cũng không phản ứng với cô nữa.

Lần này Bùi Dĩ Hằng bắt thăm gặp được tuyển thủ trong nước, cũng là một vị tuyển thủ trẻ tuổi.

Nhan Hàm không biết người này, nhưng cô thuận tiện nghe lén được phóng viên bên cạnh thảo luận.

“Đợt này Bùi Dĩ Hằng may rồi, kỷ lục đối chiến của cậu ta với Liễu Dương là 3 thắng 0 thua, Liễu Dương chưa đánh bại cậu ta lần nào.”

Nhan Hàm vui vẻ nở nụ cười.

Đợi khi cô nhìn về đằng trước, phát hiện tầm mắt Bùi Dĩ Hằng lại dừng tại phía bên cô, hiển nhiên anh đã thấy cô. Nhan Hàm nhìn thoáng qua xung quanh, rút cuộc giơ tay lên, ngón cái ngón trỏ chụm lại, làm ra động tác thả tim.

Cô vừa làm xong, lại lén lút nhìn sang trái phải.

Thế mà không ai phát hiện.

Cô gái bèn cả gan hơn nữa, dứt khoát giơ hai tay lên, khuỷu tay đặt trước ngực, cổ tay hơi lung lay trước sau.

Cẩn thận thả tim về phía anh.

Bùi Dĩ Hằng vốn đang đứng, cùng các tuyển thủ khác đứng trước bảng tin, cùng nhau chụp ảnh.

Sau đó anh liền thấy động tác nhỏ lén lút của Nhan Hàm, đầu tiên anh sửng sốt, sau đó khẽ cười.

Giản Cẩn Huyền bên cạnh nghe được tiếng động của anh, cô cảm thấy rất kỳ lạ quay đầu nhìn anh một cái.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, khi ngẩng đầu lần nữa, cô gái đứng ở sau cùng rõ ràng sắp bị người đằng trước che khuất, cô vẫn cố chấp thả tim về phía anh, giống như sợ anh nhìn không thấy.

Khóe môi anh hơi cong lên ý cười khẽ khàng, gương mặt vốn không biểu cảm lúc này tựa như băng tuyết tan chảy, thoáng cái lồng vào một lớp ấm áp, mang theo vẻ chiều chuộng không nói nên lời.

Lúc này Giản Cẩn Huyền tò mò, theo tầm mắt anh nhìn qua.

Cô gái hơi sợ người khác nhìn thấy, lại sợ Bùi Dĩ Hằng không nhìn thấy, một mực cố gắng quơ cổ tay về phía anh, thả tim liên tục.

Giản Cẩm Huyền sừng sốt.

Rốt cuộc cô không nhịn được nói: “Vợ cậu điên rồi à?”

Khóe miệng Bùi Dĩ Hằng khẽ động, đè thấp giọng khó mà nghe được: “Là đáng yêu đến điên rồi.”

Cô đáng yêu, anh điên rồi.

—

Lời tác giả:

Nàng tiên nhỏ: trái tim của tôi bắn ra, bắn ra, bắn ra.

Thái tử: em đừng đáng yêu như vậy nữa, bằng không anh sẽ phát điên.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Nhan Hàm rời khỏi trước khi buổi họp báo chấm dứt, lúc này các phóng viên đều bận nhìn tuyến thủ ở đằng trước, thế nên chẳng có ai để ý tới cô. Vậy nên cô lén lút rời đi, trở lại phòng nghỉ lần nữa.

Nghĩ đến cảnh tượng ban nãy, cô ngồi trên sofa tự bật cười.

Thật là quá ngây thơ, nhiều người tại hiện trường vậy, hai người làm như yêu đương vụng trộm ấy.

Nhan Hàm vừa nhớ lại vừa nghĩ thật là thú vị biết bao.

Cô che mặt, không thể đè nén ý cười trên mặt, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra. Nhan Hàm quay đầu nhìn, trông thấy Bùi Dĩ Hằng mặc trang phục chính thức đang đứng ở cửa.

Nhan Hàm hỏi: “Xong rồi à?”

Bùi Dĩ Hằng tiến vào, xoay người đóng cửa lại, còn thuận tay khóa trái.

Nhan Hàm nhìn một loạt động tác của anh, cô hơi kinh ngạc. Sau đó Bùi Dĩ Hằng đi tới trước mặt cô, trực tiếp ôm lấy hai má cô, cúi đầu xuống, khom lưng hôn lấy môi cô.

Nói là hôn, lại có chút ý tứ gặm cắn, Nhan Hàm hơi đau hé miệng ra.

Mi mắt cô khẽ run, sau vài giây cô hơi ngẩng đầu, chủ động ôm lấy anh.

Vừa rồi khi anh ngồi trên bục, mặc âu phục màu đen, trạng thái toàn thân hoàn toàn không giống như thường ngày, bản thân mang theo cảm giác cấm kỵ.

Mà giờ phút này anh chủ động hôn cô, đây là nụ hôn kéo dài lại triền miên.

Bá đạo còn mạnh mẽ đến vậy.

Cấm kỵ và nhiệt tình, hai khí chất hoàn toàn tương phản, dường như dung hòa một cách hòa hợp tại khoảnh khắc này.

Khi Nhan Hàm vươn tay vòng qua người anh, bàn tay cô khẽ khàng lần mò sau lưng anh, sau đó từ vạt áo âu phục với thẳng vào trong. Bởi vì dưới lớp áo vét anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cách lớp áo có thể cảm giác được xương cột sống hơi gồ lên phía sau lưng anh.

Nhiệt độ cơ thể người đàn ông hơi cao, cách một lớp áo hơi mỏng làm nóng lòng bàn tay cô.

Cuối cùng hai tay Nhan Hàm dứt khoát luồn vào trong áo vét, ôm lấy eo anh.

Bùi Dĩ Hằng dường như bị hành động của cô khiêu khích, anh cúi đầu liếm vành tai cô.

Toàn thân Nhan Hàm run lên, ngón tay đột ngột véo anh.

Cảm giác được nhiệt độ bên trong ngày càng tăng cao, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kéo cửa, tiếng cửa khóa bị kéo ra.

Còn có một âm thanh ngờ vực nói: “Cửa phòng nghỉ này sao lại khóa rồi nhỉ.”

“Thôi đi, dùng phòng khác vậy.” Cũng may có tiếng của người khác.

Lần này giống như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu.

Nhan Hàm ôm chặt anh, cả người hơi cứng đờ, cho đến khi người bên ngoài rời khỏi, cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Đợi khi cô mở mắt nhìn anh, tầm mắt hai người đối diện, thế mà không hẹn mà cùng bật cười.

Bùi Dĩ Hằng cúi đầu hôn lên trán cô một cái, thấp giọng nói: “Anh còn tưởng em không đến chứ.”

“Em dậy rất sớm để bắt kịp chuyến bay, kết quả lại bị hoãn.” Nhan Hàm hơi bức dọc, cô than thở, “Em chưa được thấy dáng vẻ anh bước vào phòng thi đấu.”

Dù sao hồi trước cô đã xem video trước khi anh thi đấu.

Một mình anh từ cuối hành lang chậm rãi đi tới, cùng với đèn flash chớp nhoáng, có cảm giác rung động không nói nên lời.

Ngón tay Bùi Dĩ Hằng vân vân cầm cô, anh hỏi: “Vậy sao em không tới ngày hôm qua?”

Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn sắc mặt anh, cảm thấy có chút không thích hợp, cô cố ý nói: “Anh không thấy em, có phải đặc biệt thất vọng không?”

Thực ra Bùi Dĩ Hằng tưởng rằng hôm nay cô sẽ không đến, dù sao trước khi tiến vào anh không nhìn thấy cô. Trước trận đấu, cảm xúc của Bùi Dĩ Hằng luôn không có gì dao động, anh quả thật không phải loại tuyển thủ lo lắng quá nhiều, còn thường được gọi là tinh thần cứng cựa.

Nhưng hôm nay trước khi bước vào trường đấu, anh nhìn xung quanh một vòng, khi không nhìn thấy Nhan Hàm, đáy lòng quả thật hơi thất vọng.

Nhan Hàm thấy anh không nói lời nào, trong lòng căng thẳng, cô nhỏ giọng nói: “Anh không phải bị em ảnh hưởng chứ?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn vẻ hoảng loạn trên mặt cô, anh gật đầu còn thở dài một hơi.

Lúc này Nhan Hàm thực sự bị dọa, tuy rằng trước đó cô hỏi Bùi Dĩ Hằng vấn đề rất ngốc nghếch kia, nhưng đối với cô không có gì quan trọng hơn chuyện anh chiến thắng.

Nếu anh thật sự bị cô ảnh hưởng, Nhan Hàm sẽ xử chính mình.

“Em, em...” Nhan Hàm nói lắp.

Bùi Dĩ Hằng thấy không ổn, âm thanh lập tức trở nên khẽ khàng nói: “Anh cố ý chọc em thôi, không liên quan tới em.”

Nhan Hàm ngược mắt, mong mọi nhìn về phía anh, sắc mặt lên án.

Thấy cô hình như thật sự bị dọa, Bùi Dĩ Hằng xin lỗi khẽ khàng vuốt ve gò má cô.

Chờ thêm một lúc, Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Nhan Nhan, mặc kệ sau này ai nói vậy với em, em cũng đừng tin tưởng.”

Nhan Hàm ngỡ ngàng nhìn anh.

Anh giơ hai tay lên, nhẹ nhàng che hai mắt cô: “Trận đấu của anh chỉ liên quan đến bản thân anh, nếu thua là do anh không bằng người ta. Không chỉ hôm nay, cho dù là sau này, bất luận lúc nào, anh thua cuộc đều không có liên quan tới em. Thế nên ai nói với em, là em ảnh hưởng đến anh, những lời đó đều là nói bậy.”

Đây là lần đầu Bùi Dĩ Hằng yêu đương, nhưng anh đã trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp từ rất nhỏ, đương nhiên cũng thấy được rất nhiều hiện tượng.

Sau khi một số tuyển thủ thua cuộc, nửa còn lại của bọn họ ngược lại sẽ trở thành đối tượng chỉ trích của truyền thông và fan, nhất là những tuyển thủ có cấp bậc cao.

Loại tình huống này không phải một lần hai lần.

Giờ đây Bùi Dĩ Hằng nói vậy với cô, chính là hy vọng sau này cô đừng gánh chuyện anh thua cờ trên người mình.

Nhan Hàm chớp mắt, nhón mũi chân, hôn lên cằm anh, cô nói: “Anh nghĩ em yếu đuối như vậy à.”

“Anh biết em chỉ là một sinh viên bình thường, nhưng ở bên anh, em nhất định sẽ bị người khác để ý. Anh sợ em bị quá nhiều âm thanh ảnh hưởng, dù sao em chưa từng trải qua những việc này.”

Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.

Anh đương nhiên cho rằng Nhan Hàm chưa từng nhận được quá nhiều sự chú ý như vậy, sợ cô bị ảnh hưởng bởi những ngôn luận trên mạng. Dù sao anh hùng bàn phím dường như đều có trong các giới, ngay cả giới cờ vây cũng không ít.

Nhan Hàm nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, cô đột nhiên sửng sốt.

Cô có phải nên nói với bạn trai mình, thực ra cô không hề yếu đuối như anh nghĩ. Ít nhất trong chuyện đối mặt với phát ngôn bừa bãi trên mạng, cô hình như còn có kinh nghiệm hơn anh.

Nhưng lời này ở bên miệng, làm thế nào cũng không thốt ra được.

Chỉ là cô cảm thấy nếu đột nhiên nói với anh, thật ra mình là blogger mỹ thực có mấy trăm vạn fan, nhân vật V lớn trên mạng, có thể nào trông hơi khoe khoang không?

Trong lúc đầy lòng Nhan Hàm giằng co, cửa phòng nghỉ lại vang lên tiếng gõ.

Ngoài cửa, Giản Cẩn Huyền nói: “A Hằng, nếu cậu không ra nhận phỏng vấn, tôi sợ đám phóng viên này sẽ vọt vào đấy.”

Bùi Dĩ Hằng đi qua mở cửa ra, Giản Cẩn Huyền đứng ở cửa, giơ tay lên vẫy vẫy về phía Nhan Hàm, cô cười nói: “Em dâu, chào em.”

Sau khi gọi xong Giản Cẩn Huyền nghiêng đầu tự hỏi: “Chị gọi vậy đúng chứ?”

Nhan Hàm nhìn cô, gật đầu: “Đúng ạ.”

Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh ngược lại ngẩn người.

Anh quay đầu nhìn Nhan Hàm, nhìn thấy cô ngẩn ngẩn, tỏ vẻ vốn không gọi sai, anh bỗng mỉm cười.

Nói thật, ngay cả anh cũng không hiểu rõ tính tình của Nhan Hàm. Nói cô da mặt mỏng, nhưng lại có loại mức độ đúng lý hợp tình tới dường như. Chỉ là có đôi khi nói chưa tới hai câu, cô có thể đỏ mặt, từ vành tai tới cổ.

Thế nên ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng không rõ, tiếp theo cô sẽ có phản ứng thế nào.

Vậy nên thích một cô gái như vậy, mỗi ngày đều mới mẻ.

Đối với người có phần quá điềm tĩnh như Bùi Dĩ Hằng, Nhan Hàm như vậy, thật là ôm được một bảo tàng lớn. Nhưng anh mỗi ngày không có

cảm xúc gì, một khuôn mặt điển trai nhưng cả ngày chẳng có biểu cảm.

Ngược lại là bạn gái, chỉ đoán phản ứng của cô đã khiến anh cảm thấy thích thú.

Nhan Hàm hoàn toàn không biết ý tưởng lúc này của Bùi Dĩ Hằng, cô cười nói: “Chị Giản, chúc mừng chị lọt vào top tám.”

“Cám ơn em.” Giản Căn Huyền cười tủm tỉm nói, cô sức nhớ ra gì đó, nhìn Nhan Hàm, chớp mắt, “VẬY lần sau khi nào thì em mời chị ăn cơm?”

Nhan Hàm hơi ngạc nhiên, Giản Căn Huyền lập tức nói: “Lần trước chị ăn món em nấu, thật sự ngon lắm.”

“Lúc nào cũng được cả, chỉ cần chị muốn, cứ gọi cho em bất cứ lúc nào.” Nhan Hàm cười nói.

Sau đó hai người trao đổi số điện thoại.

Tuy rằng trận đấu đã xong, nhưng Bùi Dĩ Hằng còn phải nhận phỏng vấn từ truyền thông. Bởi vậy Nhan Hàm lại đợi anh thêm lúc nữa.

Khi Bùi Dĩ Hằng từ phòng phỏng vấn đi ra, đúng lúc gặp được Ưng Kiến huấn luyện viên của viện cờ vây. Tuy rằng tuyển thủ có thầy riêng của mình, cơ mà viện cờ vây cũng giống các đội quốc gia khác, bố trí huấn luyện viên chuyên môn.

Ưng Kiến giữ anh lại, đi tới phòng nghỉ bên cạnh, mấy tuyển thủ của đội Trung Quốc đều ở đây.

“Buổi tối ban tổ chức có chuẩn bị một buổi tiệc, các cậu nếu ai rảnh thì tới tham gia.”

Hàn Thư Bạch là người giơ tay đầu tiên: “Huấn luyện viên, tôi không có việc gì.”

Tiết Phỉ ngồi bên trong cùng chơi di động, cũng từ màn hình ngẩng đầu lên: “Tôi cũng tham gia.”

Những người khác từng người một đều nhận lời, Uông Kiến gật đầu: “Vây đi, mọi người về nghỉ ngơi một chút, buổi tiệc ở khách sạn bắt đầu vào bảy giờ tối.”

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng đứng bên cạnh Uông Kiến chột thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Huấn luyện viên nhìn thoáng qua anh, Bùi Dĩ Hằng nói: “Bạn gái tôi đến xem tôi thi đấu, buổi tối tôi muốn ăn cơm riêng với cô ấy.”

Trước đó tuy rằng mọi người đều biết ít nhiều, nhưng đây là lần đầu Bùi Dĩ Hằng tự nói.

Uông Kiến hơi ngớ ra, nhưng sau đó nói ngay: “Tiệc tối hôm nay còn mời không ít phóng viên và nhân viên, nếu không cậu bảo cô ấy đi cùng đi?”

“Cô ấy hơi ngại ngùng.”

Bạn gái đến thì đến, chỉ cậu có bạn gái à.

A, rõ ràng đều là người đánh cờ vây, dựa vào gì người ta thể hiện ra được.

Nhưng nhìn quanh cả phòng nghỉ, đúng là một phòng cầu độc thân.

*

Nhan Hàm không đặt vé máy bay trở về, mà Bùi Dĩ Hằng sau khi trận này kết thúc, trận tiếp theo là vào một tuần sau, thế nên vào ngày hôm sau hai người không lập tức trở về thành phố A.

Ngược lại ở lại địa phương, dự định đi chơi một chuyến.

Nhan Hàm tìm tòi danh lam thắng cảnh của địa phương, cô phát hiện có một ngôi chùa rất nổi tiếng, hơn nữa nghe nói mùa này còn có hoa anh đào nở rộ.

Mới sáng sớm, Nhan Hàm tỉnh giấc, cô ngẩn người trên giường một lúc, ngay sau đó xốc chăn rời giường.

Tối qua cô đã gội đầu, thế nên sáng nay chỉ cần sắp sọc gương mặt là được rồi.

Nhan Hàm mở ra va ly của mình, vốn chỉ đến hai ngày, nhưng cô vẫn đặc biệt chuẩn bị mấy bộ quần áo. Không ngờ cô cảm thấy mình rất có khả năng dự đoán.

Cuối cùng, chọn tới chọn lui, cô cảm thấy nên chọn phong cách đơn giản ngọt ngào.

Áo blouse màu trắng, cổ áo có một sợi dây màu đen, có thể buộc thành nơ bướm, phối với chiếc váy ngắn màu đen, bên trong là quần liền váy, tuy rằng váy trên đầu gối, nhưng không có nguy cơ bị lộ.

Chờ sau khi cô mặc quần áo xong, thì mau chóng buộc tóc cho mình, suy nghĩ hồi lâu, vẫn búi lên nửa phần tóc.

Cô gái vốn đã không nhìn ra tuổi tác, lúc này búi tóc lên như vậy, thật rất giống cô gái còn học cao trung.

Thế nên khi Bùi Dĩ Hằng đứng ở cửa, nhìn thấy người bên trong, anh kinh ngạc một lúc.

Đặc biệt là ánh mắt anh lướt qua đùi Nhan Hàm, cô mang đôi giày thể thao, bên trong là đôi tất trắng, nhưng tất chỉ tới mắt cá chân. Anh cũng từ

mắt cá chân cô nhìn đến một đoạn căng chân không mảnh vải dưới váy cô.

Bùi Dĩ Hằng giương mắt nhìn cô: “Em không lạnh à?”

Đáy lòng Nhan Hàm thở dài một hơi, cho nên nói trai thẳng độc thân dựa vào sức mạnh. Chẳng lẽ ánh nhìn đầu tiên của anh không nên kinh ngạc bởi vẻ đẹp, sau đó khen cô mặc đẹp sao?

“Buổi sáng nhiệt độ trên núi rất thấp, em trở lại thay bộ khác đi.” Bùi Dĩ Hằng nói, thấy Nhan Hàm không lập tức hành động, anh còn vươn tay xoa đầu cô, dỗ dành nói, “Ngoan, mặc thế này không được.”

Con người Bùi Dĩ Hằng thật sự nói được thì làm được.

Cuối cùng Nhan Hàm bị anh kéo về phòng, sau đó tùy anh mở va ly ra, tìm ra một cái quần dài màu đen cô đặt ở trong cùng va ly.

Anh nhìn thấy cái quần này, trông rất hài lòng, sau đó vươn tay đưa cho Nhan Hàm: “Cái quần này được đó.”

Nhan Hàm đứng tại chỗ bất động, anh cũng không giận, ngược lại cong môi, biếng nhác nói: “Nếu không, anh thay giúp em?”

Nhan Hàm đáp: “...Không cần.”

Thế là cô xoay người lập tức trốn vào toilet, mau chóng đổi váy ngắn thành quần dài. Trước khi đi, Bùi Dĩ Hằng còn cầm theo một chiếc áo khoác của cô.

Hai người gọi xe đi thẳng qua, tài xế thoát nhìn rất hay nói.

Từ khi bọn họ bắt đầu lên xe tài xế đã hỏi han, có phải hai người từ nơi khác tới đây chơi không?

Nhan Hàm gật đầu, còn hỏi về ngôi chùa này, cầu cái gì thì linh nghiệm hơn?

Ai ngờ tài xế theo kính chiếu hậu nhìn họ một cái, cười khà khà nói: “Cô bé, người yêu như cô cậu tới đúng chỗ rồi đấy. Ngôi chùa này cầu nhân duyên rất linh nghiệm. Ở chỗ chúng tôi đặc biệt nổi tiếng.”

Nhan Hàm lập tức nói: “Có cầu sự nghiệp không?”

“Cầu gì cũng được, cơ mà cầu nhân duyên linh nghiệm hơn.” Chú tài xế cười ha hả, đương nhiên trong tiếng cười này hàm chứa rất nhiều thứ.

Trò chuyện được một lúc, tài xế nhìn kính chiếu hậu, hơi ngờ ngợ hỏi: “Cô bé, bạn trai cô là người ở đâu thế? Trông quen mắt lắm.”

Bởi vì Bùi Dĩ Hằng không nói chuyện, tài xế dứt khoát hỏi Nhan Hàm.

Nhan Hàm nở nụ cười nhìn anh một cái, cười nói: “Có lẽ bởi vì anh ấy là khuôn mặt người qua đường.”

Ai ngờ những lời này chọc cười tài xế: “Bạn trai cô đẹp trai thế này, là khuôn mặt người qua đường chỗ nào chứ.”

Tài xế quả thực cảm thấy Bùi Dĩ Hằng nhìn rất quen mắt, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra là đã gặp ở đâu.

Nhan Hàm chớp mắt nhìn về phía Bùi Dĩ Hằng, trong đôi mắt hồ ly đen láy trong veo, tràn ngập ý cười gian xảo.

Đợi khi tới chân núi, Nhan Hàm cùng Bùi Dĩ Hằng xuống xe. Bọn họ tới rất sớm, chẳng biết có phải bởi vì hôm nay không phải cuối tuần, du khách không nhiều như bọn họ tưởng tượng.

Bởi vì xe taxi không thể nào chạy thẳng tới cổng chùa, thế nên bọn họ còn phải đi bộ một đoạn đường.

Vào sáng sớm, bầu không khí trên núi trong lành, hít vào thở ra tinh thần sảng khoái. Ngôi chùa nằm tại sườn núi, nhìn ra xung quanh là một mảng xanh biếc.

Đang vào tháng ba, có loại sức sống bùng bùng của cây cỏ mọc um tùm chim chóc bay lượn.

Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng không hề gấp gáp, hai người nhàn nhã bước chầm chậm lên núi.

Du khách xung quanh thỉnh thoảng dừng lại chụp ảnh, đặc biệt gặp phải mấy dì trung niên, trên mặt mỗi người đều hiện ra nụ cười rạng rỡ, hai tay cầm khăn tay đón gió, làm ra đủ loại tư thế cho bạn đồng hành của mình chụp ảnh.

Nhan Hàm nghiêng đầu hỏi Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh: “Anh có điều gì muốn cầu xin không?”

Bùi Dĩ Hằng điềm nhiên suy nghĩ, thế mà gật đầu.

Nhan Hàm vừa thấy nhất thời có hứng thú, cô bắt đầu đếm tỉ mỉ: “Em cũng muốn cầu xin rất nhiều điều, hy vọng ông nội cơ thể khỏe mạnh, hy vọng anh trai mau chóng hết độc thân, bằng không em phải nghe bác cà ràm mãi.”

Nhan Chi Nhuận là trai ế quá lứa trong mắt Nhan Minh Chân, hồi tết âm lịch, anh lại bị lôi kéo đi xem mắt.

Cơ mà Nhan Chi Nhuận luôn mặc cho Nhan Minh Chân nói, anh tất nhiên sừng sững bất động.

Bùi Dĩ Hằng nghiêng đầu nhìn cô, rốt cuộc Nhan Hàm ngược mắt lên, cũng nhìn sang anh.

Cô chủ động vươn tay nắm lấy lòng bàn tay anh, ngón tay đan giữa ngón tay anh, thấp giọng nói: “Em còn mong muốn A Hằng của em có thể giành được giải quán quân đấy.”

Nhan Hàm dựa qua, đặt cằm trên cánh tay anh, nói: “Bùi cửu đẳng của chúng ta có tâm nguyện gì thế?”

Bùi Dĩ Hằng đáp: “Không nói với em.”

Nhan Hàm: “...” Bạn trai mình đột nhiên tỉnh ngộ, Nhan Hàm ngậy ngấn cả người.

Thế là cô cứ im lặng cho tới khi đến cổng chùa, cô đột nhiên chặn một chân của Bùi Dĩ Hằng sắp bước lên bậc thang. Nhan Hàm ngăn cản đường đi của anh, cô bất mãn nhìn anh: “Anh không cho em biết anh định ước nguyện gì, em sẽ không cho anh đi vào.”

Bùi Dĩ Hằng nhướn mày, sau đó biếng nhác mỉm cười một cái.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, cả người nghiêng về phía trước, kề sát Nhan Hàm, anh nói: “Thật sự không cho anh đi?”

Lúc này tại cổng chùa không có ai hết, thế nên Nhan Hàm đúng lúc mượn cơ hội chơi xấu anh, cô còn vươn tay làm ra tư thế chặn lại, rất kiên định gật đầu: “Không cho.”

Cô vừa dứt lời, Bùi Dĩ Hằng hơi cúi đầu, trực tiếp dán lên môi cô.

Trước công chúng, Nhan Hàm thật sự không ngờ anh sẽ trực tiếp làm ra loại chuyện như vậy, toàn thân cô như bị điện giật, đột ngột nhảy ra sau.

Cô trừng to mắt, con người đen láy linh động, lúc này cô tràn ngập hoảng loạn.

Ai ngờ người làm chuyện xấu thế mà giống như chưa thỏa nguyện, anh thế mà vươn đầu lưỡi, khẽ khàng liếm cánh môi dưới.

Nhan Hàm nhìn anh chăm chăm, da đầu đều tê rần.

Ngay khi cô vẫn đang chờ người, Bùi Dĩ Hằng đã làm như không có việc gì, lập tức lướt qua cô, đi trên bậc thang, từng bước hướng lên trên.

Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức đuổi theo: “Anh...”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu, cô sợ tới mức lùi về sau hai bước, quả thật khiến anh buồn cười.

Nhan Hàm tức tối nói: “Con người anh sao lại thế hả.”

Thế là cô không phản ứng với anh, một mình đi về phía trước.

Bên trong ngôi chùa rất sạch sẽ, ở giữa có một cái đỉnh đồng rất lớn, đằng trước có vài du khách đang thắp hương.

Khi bọn họ đi vào, ngôi chùa tặng ba nén hương.

Thế là Nhan Hàm đi qua trước, mượn ngọn lửa bên trong, đốt nén hương trong tay mình.

Tuy rằng đây không phải lần đầu cô dâng hương, cơ mà hồi trước nhà họ Nhan cúng bái hành lễ rất nghiêm túc long trọng. Nhan Hàm lén nhìn thoáng qua xung quanh, nhìn mọi người cầm nén hương trong tay, cung kính bái lạy bốn phía.

Thế là Nhan Hàm nghiêm túc bái lạy theo.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi tới, cô nhìn anh im lặng đốt nén hương, sau đó bái lạy về phía chính điện của ngôi chùa. Sau đó anh cầm nén hương trong cái đỉnh đồng.

“Em còn giận à?” Bùi Dĩ Hằng đi qua, vươn tay giữ lại người muốn đi.

Nhan Hàm lắc đầu: “Không có.”

Nhưng cô chớp mắt, vẫn không nhin được nói: “Vừa rồi anh nên bái lạy bốn phía.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười: “Trong lòng thành kính là được rồi.”

Nhan Hàm sững sốt, Bùi Dĩ Hằng đã nắm tay cô, đi về phía đại điện. Hai người từ đại điện đi ra phía sau, ngôi chùa này rất to lớn, đại điện này nối tiếp đại điện kia.

Cho đến khi bọn họ đi tới dưới một tàng cây, trên đó treo đầy mảnh vải đỏ.

Nhan Hàm ít khi nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp như vậy, trên mỗi nhánh cây đều treo đầy mảnh vải đỏ, đong đưa theo chiều gió, sau khi kinh ngạc một lúc lâu, cô lấy lại tinh thần, chẳng lẽ đây là cây nhân duyên trong truyền thuyết?

Sau đó cô thấy một vị hòa thượng lớn tuổi ngồi dưới tàng cây, trước mặt ông ta bày đặt giấy và bút mực, bên cạnh là mảnh vải màu đỏ.

“Hai vị thí chủ, là muốn cầu nhân duyên sao?” Hòa thượng cười tủm tỉm hỏi.

Nhan Hàm gật đầu.

Hòa thượng nói: “Một mảnh vải nhân duyên tám mươi tám đồng, lão tăng có thể giúp hai vị viết tên.”

Nhan Hàm nghe xong, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là ông chú tài xế ban nãy không phải là kẻ lừa đảo của ngôi chùa này chứ? Chỉ một mảnh vải, giá

thị trường bên ngoài một đồng đã chê đắt đỏ. Chỉ vì viết lên tên của hai người họ, liền dám bán tám mươi tám?

Trong khi Nhan Hàm sững sờ, Bùi Dĩ Hằng cất tiếng hỏi: “Tôi có thể tự viết không?”

Vị hòa thượng hiển nhiên chưa từng nghe qua yêu cầu này, nhất thời không có phản ứng. Chờ khi lấy lại tinh thần, ông ta cười gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, thí chủ xin cứ tự nhiên.”

Nhan Hàm không ngờ, thầy Bùi chín chắn chừng chặc lại thông minh như vậy, thế mà thực sự bị mắc lừa.

Cô mau chóng kéo tay áo anh, nhỏ giọng nói: “A Hằng, cái này gạt người đấy.”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay xoa đầu cô, trực tiếp kéo cô đến bàn bên cạnh.

Anh vươn tay cầm bút lông, đầu bút lông mềm mại đặt trong nghiên mực, đợi khi thấm đầy chất lỏng màu đen, anh cầm bút dừng trên tấm vải đỏ.

Nhan Hàm đứng bên cạnh nhìn cổ tay anh hơi chuyển động, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động.

Ngay cả hòa thượng già bên cạnh nhìn thấy cũng hơi ngớ ra, ông ta không ngờ một chàng trai còn trẻ như vậy, thế mà nét chữ viết ra rất đẹp.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn một bên mặt của anh, anh hơi mím môi, sắc mặt đặc biệt nghiêm túc. Cho đến khi anh dừng bút, sống lưng thẳng tắp, lúc này Nhan Hàm mới nhìn sang mảnh vải đỏ.

Trong phút chốc, cô sửng sốt.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một cái, nhẹ giọng nói: “Em không phải muốn biết nguyện vọng của anh sao? Là điều này.”

Làn gió mát lướt qua, mảnh vải đỏ vốn được chặn lại, phần đuôi khẽ khàng tung bay. Mà mấy chữ phía trên, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bùi Dĩ Hằng, Nhan Hàm. Trăm năm hòa hợp.

—

Lời tác giả:

Nàng tiên nhỏ: cái mảnh vải quý quái gì đây, tám mươi tám đồng, cướp bóc à.

Sau khi thái tử viết chữ xong...

Nàng tiên nhỏ: đẹp quá.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Sau khi Nhan Hàm trở về thành phố A thì về thẳng nhà, hai ngày nay tuy rằng qua lại mệt mỏi, cơ mà bản thân cô ngược lại rất vui vẻ.

Lúc hai người vừa tới nhà, Nhan Hàm đang ngồi trên sofa, Bùi Dĩ Hằng rót một cốc nước gừng sang đây.

Di động Nhan Hàm liên vang lên.

Trần Thần gọi điện tới, tỏ vẻ thông cảm nói với cô: “Nhan của tớ ời.”

“Sao vậy?” Giọng cô rất mệt mỏi.

Trần Thần chặc một tiếng, cố ý hạ giọng nói: “Giọng cậu thế này...”

Nhan Hàm hơi ngớ ra, theo bản năng hỏi: “Giọng tớ làm sao?”

“Mờ ám quá.” Trần Thần cười hì hì, “Có loại cảm giác hai ngày nay cậu không xuống giường được.”

Nhan Hàm: “...”

Rốt cuộc cô cười lạnh một tiếng: “Người dâm thấy dâm.”

Cũng may Trần Thần biết cô bạn không dễ trêu chọc, sau khi hả hê Trần Thần lập tức nói: “Đúng rồi, tớ nói với cậu này, hai ngày cậu vắng mặt thầy đúng lúc giao bài tập.”

Chờ Trần Thần nói xong, Nhan Hàm nằm trên sofa thờ dài nói: “Lại phải thức đêm.”

“Cậu coi như ổn rồi, tớ dạo này mới gọi là bận đấy.” Trần Thần thờ dài một hơi.

Sau khi cúp máy, Bùi Dĩ Hằng đưa cốc nước tới bên miệng cô, Nhan Hàm cúi đầu uống một ngụm. Bùi Dĩ Hằng thấy bờ môi cô hơi khô, anh nhẹ giọng nói: “Em uống thêm ngụm nữa đi.”

Nhan Hàm ngoan ngoãn lại uống ngụm nữa.

Có điều sau khi Nhan Hàm uống nước xong, cô suy nghĩ, vẫn hỏi: “A Hằng, anh trai anh dạo này sao rồi?”

Bùi Dĩ Hằng hơi nhướn mày, nhoẻn miệng cười một tiếng, Nhan Hàm thấy anh cười cô cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng cô không biết là Bùi Dĩ Hằng sở dĩ cười, là bởi vì anh cảm thấy những lời này hình như đã từng nghe rồi.

Sau khi nhớ kỹ lại, anh nhớ ra lần trước là ai hỏi câu này.

Lúc ấy lần đầu anh đến nhà Nhan Hàm, Nhan Chi Nhuận hỏi tình hình của sư tỷ anh.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô một cái, anh cầm cốc khế nhấp một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: “Tốt lắm.”

Nhan Hàm hơi sốt ruột, dứt khoát hỏi thẳng: “Anh ấy có bạn gái không?”

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu: “Anh chưa từng hỏi.”

Giữa anh em quả thật không giống như chị em, không giấu nhau điều gì. Nếu là hai chị em, đối với chàng trai có ấn tượng tốt e rằng sẽ chia sẻ

với nhau. Nhưng giữa con trai thì sẽ không đặc biệt nói về chuyện này.

Huống hồ với tính cách của Bùi Dĩ Hằng và Bùi Tri Lễ, hai người sẽ không chủ động nói về đề tài này.

Nhan Hàm vẫn chưa từ bỏ ý định: “Hai anh chưa từng nói qua ư?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, khẽ cười nói: “Em muốn biết à?”

Nhan Hàm hít một hơi, đương nhiên dưa xanh không ngọt. Nhưng rõ ràng vào dịp lễ Giáng Sinh, tại buổi tiệc Bùi Tri Lễ chủ động nói chuyện với Trần Thần, Trần Thần kích động tán gẫu với các cô, chỉ thiếu khiến các cô một đêm không ngủ thôi.

Ai ngờ sau đó hỏi lại cô bạn, Trần Thần thế mà không nói cái gì.

Nhan Hàm thở dài một hơi, ngược lại Bùi Dĩ Hằng nhích lại gần, bàn tay khẽ vuốt ve tóc mai bên tai cô, vén tóc rối ra sau tai.

“Em đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu bọn họ có duyên phận thì không cần chúng ta lo lắng, bọn họ cũng sẽ đến bên nhau. Nhưng mà...”

Bùi Dĩ Hằng dừng một chút, ngược mắt im lặng nhìn cô.

Nhan Hàm gật đầu: “Em hiểu.”

Cô quả thật đều hiểu hết, loại chuyện tình cảm này thực sự quá huyền diệu, nếu không thích thì gò ép thế nào cũng vô dụng. Người ngoài có can dự nhiều bao nhiêu, cũng không có cách nào nảy sinh ảnh hưởng tích cực đối với hai người.

Nói không chừng ngược lại còn khiến đối phương có gánh nặng.

Mấy hôm sau, Nhan Hàm tiếp tục đi học, còn Bùi Dĩ Hằng thì mỗi ngày đều đến viện cờ vây.

Một hôm trước khi Bùi Dĩ Hằng đi thi đấu, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu gọi điện qua đây, nói là đã lâu không gặp anh. Bùi Dĩ Hằng đúng lúc từ viện cờ vây trở về, anh bảo bọn họ đi thẳng tới nhà mình.

Kết quả khi anh từ trong thang máy đi ra, trông thấy hai cậu bạn đứng trước cửa nhà mình chơi di động...

Anh đi qua, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hai người, thản nhiên hỏi: “Sao hai cậu không đi vào?”

Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đều biết khóa mật mã căn hộ.

Ai ngờ Trình Tân Nam khẽ thở dài một hơi: “Bây giờ và hồi đó không giống nhau.”

Bùi Dĩ Hằng vốn đang cúi đầu bấm khóa mật mã, theo một tiếng nhỏ, khóa mở ra, lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn Trình Tân Nam, ánh mắt đương nhiên là hỏi dò.

Thực ra Trình Tân Nam ghen một bụng lời nói, chỉ chờ ánh mắt anh lướt qua đây thì lập tức phát huy diễn xuất điêu luyện.

“Dù sao bây giờ cậu đang yêu, bọn tôi phải biết tránh đi.” Trình Tân Nam nghiêm trang nói.

Có điều Cao Nghiêu ở đằng sau vươn chân đá cậu bạn, nói thẳng: “Đem đồ vào đi, tôi thật sự tin cậu không bình thường, mua nhiều đồ như vậy.”

Trước khi hai người đến thì đi một chuyến tới siêu thị, chỉ bìa thôi đã mua hai tá.

Hai cái túi nhựa lớn nhất của siêu thị chứa đầy đồ bên trong.

Trình Tân Nam vào cửa, nhìn xung quanh một vòng, chợt thấy vẫn là dáng dấp hồi trước, chẳng hề giống như trong tưởng tượng của cậu ta bị đồ đặc phần hồng mềm mại của con gái chiếm cứ cả căn hộ.

“Sao các cậu mua nhiều thứ thế?” Bùi Dĩ Hằng nhìn túi to đặt bên cạnh bàn trà.

Cao Nghiêu hất cằm về phía Trình Tân Nam, bất đắc dĩ nói: “Còn không phải cái tên này à, nói cậu sắp phải thi đấu, không biết bận rộn tới khi nào, nên chạy tới muốn tiễn biệt cậu.”

Bùi Dĩ Hằng: “...”

Một năm anh thi đấu khoảng mấy chục trận, không chỉ thi đấu toàn quốc, thậm chí cả thế giới.

Hai người kia trực tiếp ngồi xếp bằng trên tấm thảm, Bùi Dĩ Hằng thì ngồi trên sofa.

Trình Tân Nam khui ra một chai bia, đưa qua, Bùi Dĩ Hằng cầm lấy nhưng không uống.

Hai người này thì ngược lại, đã nói tới tìm Bùi Dĩ Hằng uống bia, kết quả hai người xé mở rất nhiều bịch đồ ăn vặt cùng mấy gói cổ vịt cay, ăn uống cùng nhau.

Bùi Dĩ Hằng tựa vào sofa, im lặng lắng nghe hai cậu bạn trò chuyện.

Trình Tân Nam nói xong, đột nhiên hỏi: “A Hằng, Nhan Hàm đã xem cậu thi đấu chưa?”

“Ừm, xem rồi.” Giọng Bùi Dĩ Hằng rất hờ hững.

Trình Tân Nam nghi hoặc ô một tiếng, quay đầu nhìn anh: “Sao tôi không thấy giới truyền thông đưa tin?”

“Tôi nhờ phóng viên đừng đăng lên tin tức này.”

Lúc này Trình Tân Nam và Cao Nghiêu đồng thời quay đầu nhìn anh, Bùi Dĩ Hằng hình như hơi mệt, anh day mi tâm, toàn thân nép trên sofa.

Cờ vây quả thật không giống các hoạt động thể thao khác, có yêu cầu rất cao đối với thể lực.

Nhưng cờ vây là một hoạt động thể thao tính toán rất phức tạp, có yêu cầu rất cao đối với trí óc. Thế nên mỗi lần đánh xong một ván có cường độ cao, thực ra cũng không khác mấy với hoạt động thể thao khác vừa chấm dứt trận đấu.

Buổi sáng anh đánh một ván cờ tại viện cờ vây, thời gian rất dài, lúc này bộ não dùng quá độ, quả thật mệt mỏi.

Thực ra lần trước Nhan Hàm đến nơi thi đấu, quả thật bị không ít phóng viên và fan nhìn thấy được.

Sau khi Bùi Dĩ Hằng ký tên cho fan xong, anh cũng đã hỏi, có thể nhờ các cô ấy đừng nói ra chuyện gặp được Nhan Hàm trên mạng, bởi vì cô chỉ là một người bình thường mà thôi.

Bùi Dĩ Hằng không muốn để người khác lúc nào cũng chỉ trỏ Nhan Hàm.

Rất nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp chơi cờ đều là đánh cờ vây, khi người chồng biểu hiện không tốt thì quần chúng sẽ luôn trách cứ người vợ.

Thật cũng không phải chỉ có giới cờ vây là như vậy.

Ngay cả những vận động viên khác sau khi thi đấu thất bại, người vợ hoặc bạn gái của bọn họ đều sẽ trở thành đối tượng chỉ trích.

Về phần phía phóng viên, Bùi Dĩ Hằng cũng xin người của viện cờ vây đứng ra nói chuyện. Cũng may cờ vây vốn không đại chúng, rất nhiều phóng viên đều là người quen biết, thấy Bùi Dĩ Hằng không muốn để chuyện Nhan Hàm đến hiện trường cổ vũ cho anh trở thành tin tức.

Vì thế, cuối cùng Nhan Hàm cũng không lên tin tức.

Cao Nghiêu rất hiếu kỳ hỏi: “Tại sao vậy?”

“Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, vẫn còn học đại học, tôi không hy vọng người khác cứ luôn chỉ trích cô ấy.” Huống hồ anh không phải thần thánh, luôn sẽ có lúc thua cuộc, anh không mong tới lúc đó, Nhan Hàm trở thành đối tượng công kích của người khác.

Cái này còn không bằng đi thẳng tới mắng anh.

Trình Tân Nam giơ ngón cái về phía anh: “Quả nhiên là điện hạ của chúng ta, biết che chở nàng tiên nhỏ.”

Cao Nghiêu liếc nhìn cậu bạn một cái: “Bây giờ cậu biết tại sao lại thua cho điện hạ chúng ta rồi nhỉ.”

Hai tay Trình Tân Nam ôm quyền, trên mặt mang theo biểu cảm tâm phục khẩu phục: “Là tôi không biết tự lượng sức mình.”

Trình Tân Nam rầu rĩ uống một ngụm, bia rượu thật sự là thứ giúp vui, uống rồi mới dễ nói: “Đừng nói người bình thường quả thật không chịu nổi sự oanh tạc điên cuồng này. Cậu xem mỗi lần sau khi A Hằng thua cuộc, nào là diễn đàn bài đăng gì đó, quả thực giống như coi cậu ấy là tội nhân thiên cổ. Hở một tí là Bùi Dĩ Hằng sắp ngã xuống, sức cờ Bùi Dĩ Hằng giảm mạnh.”

Cao Nghiêu đuổi chân đá cậu ta một cước.

Vẫn không thể ngăn cản Trình Tân Nam tiếp tục nói ầu tả, cậu ta nói: “Ai có thể cam đoan cả đời mình không thua cuộc chứ? A Hằng, cậu đừng nhìn tới những lời nói trên weibo diễn đàn, cậu đó, đã là thứ nhất thiên hạ, thứ nhất thế giới rồi. Nếu cậu biểu hiện tốt chút nữa, cậu nói xem, cậu còn để lại đường sống cho các kỳ thủ khác không?”

Cao Nghiêu vốn muốn mắng cậu ta, sao cứ mãi nói tới chuyện thua cuộc hả.

Cơ mà lúc này nghe cậu ta nói vậy, Cao Nghiêu không khỏi gật đầu theo, cảm thấy Trình Tân Nam nói rất đúng.

Bùi Dĩ Hằng nghe đến đó, anh cúi đầu nhìn người ngồi trên thảm, thế mà nở nụ cười.

Trình Tân Nam thấy anh cười, cậu ta đặc biệt vui vẻ, chỉ vào anh nói: “Nhìn xem, nhìn xem, A Hằng cũng mỉm cười. Cậu ấy khẳng định cảm thấy tôi nói đúng đấy.”

“Còn có nàng tiên nhỏ của chúng ta, một cô gái tốt biết bao, A Hằng cậu phải bảo vệ cô ấy. Mấy tên troll trên mạng thật sự quá tệ hại, tôi cảm thấy cô ấy không chịu nổi mấy thứ đó đâu.”

Đây là càng tán gẫu càng vui vẻ, thế là cũng càng uống càng nhiều.

Cho đến khi Trình Tân Nam đứng dậy đi toilet, sau khi cậu ta đi ra lại cảm thấy khát nước, bèn hô lên: “Các cậu muốn uống nước không?”

Cậu ta vào trong phòng bếp, mở tủ lạnh lấy ra mấy chai nước suối.

Đợi khi cậu ta đóng cửa tủ lạnh, ánh mắt lướt qua bên cạnh, nhìn thấy một bộ cốc đôi đặt bên cạnh bàn bếp.

Trình Tân Nam trừng to mắt.

Cậu ta mang theo bộ cốc đôi màu hồng ra ngoài: “A Hằng, cái này...”

Bùi Dĩ Hằng thấy cậu ta cầm ra, anh lập tức đứng dậy đi qua lấy lại, hình như sợ cậu bạn làm rớt vỡ.

Có điều anh cũng không giấu diếm mà nói thẳng: “Là cốc đôi.”

Tuy rằng Trình Tân Nam đã đoán được, nhưng nghe được chính miệng Bùi Dĩ Hằng thốt ra, vẫn có cảm giác trong mơ.

Sau một lúc lâu cậu ta rốt cuộc nói ra một câu: “A Hằng, cậu thay đổi rồi.”

Lúc Nhan Hàm tới nơi, vừa vào cửa cô đã ngửi được mùi bia. Chờ cô đi qua, Bùi Dĩ Hằng ở trên sofa đứng lúc ngẩng đầu nhìn sang đây.

Hai người nằm trên thảm quá bắt mắt, hơn nữa tuy rằng chỉ có hai người, vẫn cho cảm giác nằm ngổn ngang.

Nhan Hàm chớp mắt, Bùi Dĩ Hằng đã đứng dậy, trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Đợi đến khi vào nhà mình, Nhan Hàm như là sức nhớ ra, lại gần người Bùi Dĩ Hằng ngửi vài cái, quả thật không có mùi bia rượu.

“Anh không uống bia ư?” Nhan Hàm rất bất ngờ hỏi.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Em không phải đã nói không cho phép anh uống bia rượu à.”

Lời này quả thật Nhan Hàm đã nói, nhưng cô không nghĩ tới bạn trai mình sẽ thật sự nghe lời như vậy.

Hai tay Nhan Hàm nâng lấy hai má anh, khẽ khàng vuốt ve, cười nói: “Ngoan lắm.”

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, con người đen sâu thẳm, giống như có thể hút người vào. Nhan Hàm bị anh nhìn đến bất đắc dĩ, cô nhón chân, đặt một nụ hôn lên cánh môi anh: “Được rồi, thưởng cho anh một cái.”

Nhan Hàm vốn đang quay video, nhưng cô gấp gáp trở về sớm, chính là vì ở bên Bùi Dĩ Hằng nhiều hơn.

Ngày mai anh phải ra ngoài thi đấu, vắng nhà mấy hôm.

“Anh đã ăn gì chưa?” Nhan Hàm thấp giọng hỏi.

Bùi Dĩ Hằng lắc đầu, anh không thích ăn đồ ăn vặt, cũng chẳng uống bia, chỉ trò chuyện cùng hai cậu bạn mà thôi.

Nhan Hàm bảo anh ngồi sofa một lát, còn mình lập tức đi làm cơm.

Sau đó Bùi Dĩ Hằng nhìn Nhan Hàm đi vào phòng bếp, thấy cô vươn tay cầm lấy tạp dề, nhanh nhẹn chuẩn bị bữa tối. Qua không bao lâu, âm thanh xắt thái trong phòng bếp tạm dừng, theo đó là mùi hương chiên rán.

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn phòng bếp, bên trong cánh cửa kính trong suốt, bóng dáng mảnh khảnh của người con gái đang đứng trước bếp bận rộn.

Có lẽ, đây là thứ anh luôn muốn bảo vệ.

*

Sau khi Bùi Dĩ Hằng ra ngoài thi đấu, Nhan Hàm cũng rất bận. Học kỳ sau của năm ba sắp kết thúc, các cô sắp tiến vào năm tư, cho dù là việc làm cũng được, tiếp tục học lên cũng được, đều nên có quyết định.

Buổi trưa các cô không ăn ở căn tin lớn, mà ăn ở nhà ăn nhỏ.

Khi mấy người ngồi tại bàn chờ đồ ăn bưng lên, Ngải Nhã Nhã đột nhiên nói: “Trần Thần, cậu vẫn định sang năm xin đi Cambridge hả?”

Trên bàn thoáng cái rơi vào yên tĩnh.

Ngải Nhã Nhã vốn bởi vì đang tán gẫu trong nhóm chat, đúng lúc nói tới chuyện du học, có người nói mình muốn xin học ở Cambridge. Kết quả Ngải Nhã Nhã thuận miệng hỏi ra.

Mới vừa hỏi xong, cô nàng xấu hổ lén nhìn Trần Thần, hận không thể lập tức khóa miệng mình lại.

“Ừm, tớ vẫn muốn đi.” Trần Thần gật đầu.

Cô nhìn hai người còn lại, bật cười: “Các cậu đừng trưng ra vẻ mặt này, hồi trước tớ quả thật muốn đi vì người khác. Cơ mà hiện tại tớ là vì bản thân, dù sao tớ cũng đang trong quá trình chuẩn bị xin đi học tại Cambridge.”

Thấy các cô bạn chẳng nói lời nào, Trần Thần cười to hai tiếng: “Các cậu đừng đưa ra cái bản mặt đó, nói không chừng tớ xin đi không được đấy.”

“Nếu cậu không xin được, tớ sẽ lột da cậu.” Nhan Hàm liếc xéo cô bạn, hung hăng nói.

Toàn thân Trần Thần run lên, hơi sợ hãi nói: “Phiền cậu lúc lột da, nhớ nhẹ tay chút nhé?”

Chuyện này coi như cho qua.

Mọi người rất hiếu ý chuyển đề tài, Ngải Nhã Nhã mở weibo, bấm vào một video xem mê mẩn. Cơ mà sau khi xem xong, cô ngẩng đầu nhìn sang Nhan Hàm, muốn nói lại thôi.

Sau khi bị cô bạn nhìn mấy lần, Nhan Hàm rốt cuộc phát hiện điểm bất thường, cô khẽ cười nói: “Sao thế?”

Ngải Nhã Nhã nói: “Không có gì.”

Chưa đến một lát nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, đợi khi ăn được một nửa, Trần Thần bấm mở di động, đột nhiên hô một tiếng, cô ngẩng đầu nhìn Nhan Hàm, thế mà cũng là vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Lần này Nhan Hàm thật sự cảm thấy không ổn, nói: “Cậu lại làm sao thế?”

Trần Thần tươi cười, giơ lên di động của mình, giờ phút này trên màn hình là một mã QR chói mắt: “Nhan Nhan, cậu cũng mở cửa hàng Taobao à?”

Nhan Hàm vốn dừng dừng, ánh mắt đột ngột trợn to.

Trần Thần cười toe toét nói: “Thực ra tớ thấy mở cửa hàng Taobao cũng tốt. Cậu yêu cầu nghiêm khắc như vậy, thứ bán ra khẳng định khác với những blogger mỹ thực khác, hẳn là toàn thứ ngon thôi.”

Lúc trước khi các cô vừa biết được Nhan Hàm chính là blogger mỹ thực Thư Nguyên, Trần Thần liền vỗ đùi nói, chả trách cô cảm thấy Thư Nguyên tựa như dòng nước trong veo. Hóa ra lại là Nhan Nhan bé nhỏ nhà cô.

Ngải Nhã Nhã nở nụ cười: “Cậu nịnh nọt quá lắm rồi.”

Trần Thần nghiêm túc: “Tớ nói thật.”

Khi hai người trò chuyện sôi nổi thì Nhan Hàm đang đăng nhập vào weibo của mình. Nhưng khi cô bấm mở, phát hiện mật mã không đúng, bảo cô đăng nhập lần nữa.

Cô nhập vào hai lần liên tục, đều là mật mã không đúng.

Nhan Hàm suy nghĩ, lần trước cô đăng nhập vào tài khoản Thư Nguyên này là lúc nào, là hôm qua hay là hôm kia?

Cô thật sự không nhớ ra, bởi vì cô không phải loại người lướt weibo mọi lúc mọi nơi.

Thế là cô lập tức đứng dậy, thấp giọng nói: “Tớ ra ngoài gọi điện thoại.”

Cô vừa mới ra bên ngoài, đang chuẩn bị gọi điện cho Mẫn Tịnh, không ngờ điện thoại của đối phương lại qua đây trước.

Vừa nổi máy, âm thanh sốt ruột của Mẫn Tịnh vang lên: “Lão đại, chị, chị thấy weibo chưa?”

“Chị nhìn thấy video, nhưng không thể đăng nhập vào weibo của mình.” Cô nhú mào, toàn thân phát ra áp suất thấp.

Giọng Mẫn Tịnh nghe ra như sắp khóc: “Khăng định là Diêu Mã Khắc làm, lần trước chị chọc tức anh ta, anh ta cứ gây phiền toái cho anh Khưu. Chuyện weibo của chị hình như cũng do anh ta làm.”

Nhan Hàm cười lạnh: “Anh ta muốn làm gì?”

Mẫn Tịnh hít mũi một cái: “Trước đó anh ta có nói...nói lão đại là do công ty nâng đỡ trở nên nổi tiếng, bọn họ có quyền thu hồi tài khoản weibo của chị.”

Nhan Hàm quả thật bị phát ngôn không biết xấu hổ này chọc tức nổi nộ, cô cắn răng: “Đồ con rùa rụt cổ.”

Đây thật sự là lần đầu tiên cô tức giận đến vậy.

“Chờ đó, chị lập tức qua ngay.” Nhan Hàm ném một câu liền trực tiếp cúp máy.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Lúc Nhan Hàm đến công ty, Mẫn Tịnh xuống dưới lầu đón cô. Vừa nhìn thấy cô, cô bé rưng rưng khòe mắt, thấp giọng nói: “Em xin lỗi, lão đại.”

“Chuyện này cũng không phải do em làm.” Nhan Hàm không trách cô bé.

Tuy nhiên trên đường đến đây, Nhan Hàm cứ nghĩ ngợi, đối phương làm thế nào biết được mật mã tài khoản weibo này của cô, hơn nữa còn đối mật mã của cô.

Lúc này cô nhìn Mẫn Tịnh hỏi: “Mật mã weibo của chị làm sao bị lộ vậy?”

Weibo của Nhan Hàm ngoại trừ cô ra thì Mẫn Tịnh cũng biết, có đôi khi đăng lên video, nếu Nhan Hàm bận thì Mẫn Tịnh sẽ giúp đăng lên.

Quả nhiên cô vừa nói xong, Mẫn Tịnh cúi đầu, trên khuôn mặt đều là vẻ áy náy.

Mẫn Tịnh vừa hít mũi, vừa thấp giọng nói: “Đều là lỗi của em.”

Bấy giờ Mẫn Tịnh mới kể với Nhan Hàm, trước đó Mẫn Tịnh cho một cô gái khá quen thân mượn di động, kết quả cô gái kia bất cẩn đăng xuất

weibo của cô. Thế là Mặc Tịnh đăng nhập lần nữa, nhưng khi cô nhập mật mã thì đúng lúc đứng dưới ngay máy quay.

Nhan Hàm thoáng sửng sốt, không thể tin nhìn Mặc Tịnh.

Mẹ nó phim chiến tranh điệp báo gì đây?

Mặc Tịnh thấp giọng nói: “Hôm nay sau khi xảy ra chuyện này, cô gái kia cảm thấy rất có lỗi với em, đúng lúc cô ấy cũng không chịu nổi Diêu Mã Khắc dự định từ chức, thế là nói chân tướng cho em biết.”

“Vậy nên bọn họ có mưu tính từ trước phải không?” Nhan Hàm nói.

Mặc Tịnh gật đầu, tâm trạng đã trở về bình tĩnh, thực ra Nhan Hàm nên nghĩ tới sớm hơn, con người như Diêu Mã Khắc, lòng dạ không lớn hơn lỗ kim bao nhiêu. Lúc trước cô chẳng hề khách khí khiến hấn mất mặt, người như vậy khẳng định sẽ trả thù mình.

Cô không phải suy nghĩ quá đơn giản, mà là cô chưa bao giờ để loại người như Diêu Mã Khắc trong lòng.

Nhan Hàm nói thế nào nhỉ, từ trước đến nay cô không có tính cách chủ động công kích. Cô biết đối phương và mình bất hòa, giống như Lam Tư Gia vậy, quả thực có một người như thế. Nhưng cô sẽ xem nhẹ đối phương, không thèm để ý, cũng chẳng liếc nhìn nhiều lần.

Trừ phi đến khi đối phương ra tay, cô mới có thể phản kích.

Diêu Mã Khắc cũng vậy, một kẻ bị ối càn rỡ lại đặc chí, mắt thường cũng có thể thấy được hắn sẽ gây phiền toái cho Nhan Hàm. Nhưng cô chỉ trải qua cuộc sống của mình, không nhanh không chậm.

Lúc này xảy ra sự việc, cô tức giận nhưng không cuống cuồng, từng bước một nhìn xem rốt cuộc có thể đi tới bước nào.

Mẫn Tịnh dè dặt nhìn cô, hơi sợ hãi hơi áy náy, bản thân hiển nhiên có thể thấy được là một đồng đội lóng ngóng.

Ai ngờ trên khuôn mặt Nhan Hàm trái lại ngày càng bình tĩnh, cô hất cằm: “Chúng ta vào thôi, đi tìm hiểu tình hình trước.”

Mẫn Tịnh: “...” Sao tình huống không giống như cô nàng tưởng tượng, không phải nên là loại bầu không khí giương cung bạt kiếm à.

Mẫn Tịnh đi đằng trước, đưa Nhan Hàm tiến vào văn phòng. Cô vừa đi vào, tiếp tân trong công ty nhìn thấy Mẫn Tịnh, lại ngẩng đầu nhìn người đi theo phía sau Mẫn Tịnh, đầu đội mũ lưỡi trai, không thấy rõ mặt mũi.

Cơ mà Mẫn Tịnh là trợ lý của ai, toàn bộ công ty đều biết.

Nhân viên tiếp tân đứng dậy chào hỏi, sau đó đăng một tin tức trong nhóm riêng của nhân viên công ty.

[cảnh báo cấp một, hình như Thư Nguyên tới công ty.]

Diêu Mã Khắc làm việc, tuy rằng không công khai, nhưng trên thế giới không có bức tường nào không lọt gió, huống hồ đều là một công ty. Tất cả mọi người đều biết chuyện này có mờ ám.

Với lại ban này Khưu Qua vừa trở về công ty liền đi thẳng tới văn phòng Diêu Mã Khắc.

Tuy rằng đóng cửa lại, nhưng bên trong âm ỉ đến long trời lở đất.

Mẫn Tịnh đưa Nhan Hàm tới trước văn phòng của Diêu Mã Khắc, lúc Nhan Hàm đứng ở cửa, một đám nhân viên trong văn phòng rộng mở trốn phía sau máy tính của mình, lén nhìn sang bên này.

Nhan Hàm luôn rất bận rộn, hiếm khi xuất hiện tại công ty.

Cơ mà mọi người đều biết, con người cô quả thực là một đóa “hoa lạ” trong các blogger.

Hiện giờ fan chính là lưu lượng, lưu lượng chính là tiền tài. Từng người trăm phương ngàn kế tăng lượng fan, không phải đều là vì chuyển fan thành lợi ích thực tế à.

Nhưng cô quả thật không kiếm một phen tiền nào từ fan.

Thư Nguyên cũng nhận quảng cáo, chẳng qua quảng cáo của cô sẽ trải qua sự sàng lọc nghiêm khắc, không nhận vì lợi.

Tuy rằng như vậy là quá thanh cao, cơ mà cũng phải trách một nhóm đồng nghiệp luôn nhận đủ loại quảng cáo. Thế nên mỗi lần có một blogger mỹ thực mở cửa hàng Taobao, luôn sẽ có người cảm khái, Thư Nguyên quả nhiên là một dòng nước trong veo.

Nhan Hàm đứng ở cửa, không hề một cước đá văng cửa văn phòng Diêu Mã Khắc như các nhân viên đang tưởng tượng. Giờ phút này, cô giơ tay lên gõ nhẹ hai cái trên cánh cửa, khỏi nói còn rất ôn hòa lịch sự.

Âm thanh bên trong vốn đang âm ỉ chợt ngưng lại.

Nhan Hàm không đợi đối phương lên tiếng thì đã vặn nắm cửa, đẩy ra.

Lúc Khưu Qua quay đầu nhìn thấy cô, anh ta lập tức đi tới, thấp giọng nói: “Trước hết em đừng lo, tôi đang nói chuyện với công ty.”

Lúc này Diêu Mã Khắc đang ngồi trên chiếc ghế da lưng cao màu đen, sắc mặt đầy vẻ đắc ý.

Nhan Hàm nhẹ nhàng đẩy Khưu Qua ra, cô nhìn thẳng Diêu Mã Khắc, nói thật, nhìn thấy tiểu nhân đắc chí là chuyện khiến người ta rất khó chịu. Đặc biệt người này còn nhìn mình với vẻ khiêu khích.

Đợi hồi lâu, Diêu Mã Khắc chưa thấy cô lên tiếng, ngược lại bản thân không nín trước được.

Hắn nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ thì nói rõ chuyện này đi. Chuyện mở cửa hàng, công ty có quyết định từ sớm, tài khoản Thư Nguyên chính là blogger mỹ thực có nhân khí đứng đầu. Kết quả giá trị thương nghiệp của cô ta thế nào, ngược lại không bằng những blogger có lượng fan chỉ bằng một nửa của cô ta. Quả thực là đáng chê cười.”

“Tài khoản của tôi thì thế nào.” Nhan Hàm rất bình tĩnh.

Ngay cả bản thân cô cũng thấy kỳ quái, cô thế mà có thể kiềm chế, không muốn nhắc lên cái bảng tên họ bằng thủy tinh trong suốt nằm trên bàn kia, đập thẳng lên đầu Diêu Mã Khắc. Quả nhiên cô cũng trưởng thành rồi.

Lúc này Nhan Hàm rất có tâm tình trêu ghẹo chính mình.

Diêu Mã Khắc hăng giọng, cười tùm tùm nói: “Tôi đang nói chuyện với người đại diện của cô đấy. Thực ra công ty cũng không phải phong sát cô, chỉ là cảm thấy các người nên theo kịp sự quản lý của công ty. Dù sao công ty cho tài nguyên nâng đỡ các người, cũng không phải để các người xây dựng hình tượng gì đấy không ăn khói lửa nhân gian...”

Nói xong, Diêu Mã Khắc hung hăng hừ một tiếng từ trong cánh mũi.

Nhan Hàm ngược lại nở nụ cười, cô quả thật không nghĩ tới có người không biết xấu hổ tới mức độ này. Có lẽ những người cô quen biết thường ngày đều rất bình thường, hiện giờ đột nhiên thấy loại người như vậy, thật đúng là hơi kinh hãi.

Cô hỏi: “Các người cho tôi tài nguyên gì?”

Diêu Mã Khắc sửng sốt, cất cao giọng nói: “Hiện tại tôi không phải đang bàn bạc với các người à, đây là quyết định của công ty, nếu cô là nghệ sĩ ký kết với công ty, cô nên nghe theo mọi quyết định của công ty.”

Đột nhiên Nhan Hàm tiến lên phía trước mấy bước, Diêu Mã Khắc nhìn sắc mặt của cô, ghế dựa trượt ra sau một chút.

“Quy định của công ty? Nếu mắt anh không mù,” Nhan Hàm nhìn hắn, âm thanh cất lên hết sức chậm rãi, “Anh nên xem kỹ hợp đồng tôi ký lúc trước.”

Diêu Mã Khắc hiển nhiên quyết định chủ ý: “Ý tôi là, hồi trước tôi không phải chưa từng cho các người cơ hội, chẳng có ai coi trọng lời nói của tôi. Bây giờ ân hận...”

Hắn đệm thêm một tiếng hừ nặng nề: “Muộn rồi.”

“Muộn con mẹ nó...” Khuu Qua vốn đang muốn khuyên Nhan Hàm bình tĩnh một chút, kết quả nghe được Diêu Mã Khắc thốt ra lời không đạo lý như vậy, anh ta thật sự tức điên rồi.

Anh ta bực tức nói: “Lúc trước là tôi ký với cô ấy, khi đó đã nổi tiếng rồi, tài khoản cũng không phải công ty cấp cho, các người dựa vào gì nói thu là thu?”

Diêu Mã Khắc bắt đầu mất kiên nhẫn, tỏ vẻ anh có năng lực gì: “Tôi đã nói đây là quy định của công ty.”

Hắn vừa nói xong chữ cuối cùng, miệng còn nhếch lên, ngồi thẳng lưng trên ghế.

Cà phê nâu đậm từ trên đầu anh ta bắt đầu nhỏ giọt, rơi trên mí mắt hai má và miệng, tất cả đều chảy xuống.

Nhan Hàm buông xuống tách cà phê trống không, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, dừng dừng nói: “Thật đáng tiếc, không phải cà phê nóng.”

Diêu Mã Khắc lấy lại tinh thần, từ trên ghế nhảy dựng lên, chột chìa tay chỉ vào cô: “Cô, cô...”

“Nhiều lời vô ích, gặp tại tòa án.” Nhan Hàm cười lạnh một tiếng.

Diêu Mã Khắc nhảy dựng lên: “Hù dọa ai hả.”

Nhan Hàm vốn đã chuẩn bị xoay người, cô dừng bước, quay đầu nhìn hẳn, thấp giọng nói: “Người ngu không ít, cơ mà dần như anh thật đúng là không mấy người. Chờ sau khi cái cửa hàng Taobao chó má của anh làm ăn lỗ lã, anh sẽ biết nên gọi ai là bố.”

Cô nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Khưu Qua đi cùng cô ra ngoài, Mẫn Tịnh suy nghĩ rồi cũng đi theo.

Lúc ba người tới dưới lầu, Khưu Qua đột nhiên nhớ ra: “Đồ đạc của tôi vẫn còn ở văn phòng trên lầu.”

Mẫn Tịnh kinh ngạc nói: “Anh Khưu bây giờ chúng ta thật sự cắt đứt với công ty sao?”

“Em cảm thấy công ty này hiện giờ còn là nơi để chúng ta sống yên ư?” Khưu Qua bất đắc dĩ nói, có điều anh ta vươn tay sờ đầu mình, bất đắc dĩ nói, “Ngẫm lại mẹ nó ức chế quá đi, làm việc nhiều năm như vậy, bị tên Diêu Mã Khắc này chèn ép chưa nói, bây giờ còn bị đuổi đi.”

Nhan Hàm nhìn anh ta: “Anh cảm thấy ức chế à?”

Khưu Qua đáp: “Có thể không ức chế sao? Quên đi, chờ em lấy lại tài khoản, chúng ta tách ra độc lập. Tôi không tin, tôi kém hơn gã Diêu Mã Khắc kia.”

Nhan Hàm lập tức liên hệ với luật sư, chuyện này là chuyện của cô, thế nên cô không tìm Nhan Chi Nhuận giúp đỡ.

Cô cùng luật sư nói chuyện hồi lâu, ban đầu cô muốn khóa lại tài khoản này, nhưng luật sư nói mặc dù muốn khóa cũng phải đi theo trình tự.

Ngược lại luật sư đề nghị với cô: “Nếu cô lo lắng người khác sử dụng tài khoản này của cô, chúng tôi đề nghị cô đưa ra lời tuyên bố trước.”

Nhan Hàm hơi giật mình, cô quả thật có thể lập tức đăng lên lời tuyên bố, nhưng cô chưa từng tiết lộ vỏ bọc của mình, ngay cả ông nội cũng chỉ biết cô nấu ăn trên mạng cho người khác xem, còn rất được hoan nghênh.

Nếu muốn đưa ra lời tuyên bố, e rằng sẽ tiết lộ thân phận của cô.

Nếu cô là một người bình thường thì thôi, một khi dính dáng đến Bùi Dĩ Hằng...

Lúc từ văn phòng luật sư đi ra, Nhan Hàm vừa lên xe taxi thì nhận được điện thoại của Bùi Dĩ Hằng, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh sao rồi?”

“Ngày mai anh bắt đầu thi đấu.” Bùi Dĩ Hằng day đuôi lông mày.

Nhan Hàm nói: “Anh muốn nghe em nói cố lên với anh à?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Ừm.”

Nhan Hàm đáp: “A Hằng cố lên.”

Nhưng Bùi Dĩ Hằng đột nhiên nói: “Giọng em nghe ra không vui cho lắm, xảy ra chuyện gì rồi ư?”

Nhan Hàm không ngờ anh nhạy bén như vậy, cô lập tức phủ nhận: “Không có, chỉ là đi học mệt quá thôi. Anh đừng lo.”

“Em hãy chú ý nghỉ ngơi.” Bùi Dĩ Hằng khẽ thở dài một hơi.

Nhan Hàm đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nói đùa: “Anh không phải là ‘bạn gái cầu’ chứ?”

Cầu??? Bùi Dĩ Hằng không hiểu từ này, anh hỏi lại: “Là ý gì?”

Nhan Hàm buồn cười, bực dọc vốn tích tụ trong lòng dần dần tản đi. Bên tai lắng nghe âm thanh thông thả của anh, nghĩ tới dáng vẻ của anh, sự nhớ nhung chua xót ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Rõ ràng anh không biết lúc này cô trải qua chuyện gì, nhưng chỉ cần cùng anh nói chuyện thế này, những chuyện khiến người ta bực dọc chán ghét đều trở nên không quan trọng.

Dường như không có gì quan trọng hơn anh.

A Hằng, A Hằng của cô đó.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Không có ý gì, tự anh tìm hiểu đi.”

Cú điện thoại này kéo dài cho đến lúc Nhan Hàm về đến nhà. Sau khi cô xuống xe, lắng nghe bên phía Bùi Dĩ Hằng có người gõ cửa, hình như là mời anh đi ăn tối, cô nói: “Em phải cúp máy.”

Bùi Dĩ Hằng ừ một tiếng, trầm lặng một chút: “Nhan Nhan, anh sẽ mau chóng về nhà.”

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường, mũi Nhan Hàm lại cay xè.

Cô nở nụ cười: “Anh phải thẳng mới được.”

Lúc Bùi Dĩ Hằng tới nhà ăn, các kỳ thủ khác đã đến rồi. Giản Cần Huyền nhìn thấy anh, cô vẫy tay ý bảo anh ngồi bên cạnh mình.

Giản Cẩn Huyền nhìn anh, cười như không cười nói: “Cậu không phải từ phòng huấn luyện trở về rất sớm sao? Chẳng lẽ là đang lén gọi điện thoại cho bạn gái hả.”

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng chẳng hề do dự gật đầu, còn rất dừng dừng ừ một tiếng.

Giản Cẩn Huyền đỡ trán thở dài một tiếng, cô không phải từ tìm ngược rồi à.

Bởi vì là tiệc buffet, chờ bọn họ lấy xong món ăn, ngồi xuống dùng bữa, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Sư tỷ, chị có biết ‘bạn gái cầu’ là gì không?”

Giản Cẩn Huyền sửng sốt.

Bên cạnh còn có hai kỳ thủ khác đang ngồi đó, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn anh.

Giản Cẩn Huyền hỏi: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi cất tiếng: “Nhan Nhan nói, tôi không phải là ‘bạn gái cầu’ chứ?”

Giản Cẩn Huyền: “...” Cô không nên hỏi thêm một câu.

Cơ mà cô quả thật không hiểu, rất tò mò. Thế là Giản Cẩn Huyền lấy ra di động, vừa tìm kiếm vừa nói: “Nếu không biết thì tìm kiếm.”

Nhưng chờ sau khi cô tìm kiếm xong, suýt nữa vứt đi di động của mình.

Cô biết, cô biết mà, biết cái loại tình huống này.

Mẹ nó quả là thể hiện ân ái quá trắng trợn.

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu nhìn cô: “Là ý gì?”

Giản Cẩn Huyền cười lạnh: “Cậu đây là thay đổi cách thức để khoe ân ái với tôi sao. Tôi còn thật sự tin vào trò quỷ của cậu.”

Đợi khi Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn vào di động nhét trong lòng bàn tay anh, trông thấy một đoạn thật dài.

[bạn gái cũ: tên như ý nghĩa, là chỉ nghe lời bạn gái, bạn gái nói gì thì là nấy, hơn nữa đặc biệt thích dính lấy bạn gái, hận không thể một khắc cũng không muốn tách rời. Bạn gái muốn làm gì đều ở cùng cô ấy, ủng hộ cô ấy. Nhận định cô ấy là cô gái tốt nhất trên thế giới này, đời này không phải cô ấy thì không cưới.]

Sau khi Bùi Dĩ Hằng xem xong đoạn này, anh nhẹ nhàng đặt di động lên bàn, đẩy về cho Giản Cẩn Huyền.

Giản Cẩn Huyền hừ một tiếng, cô lẩm bẩm: “Cậu nói xem những từ ngữ trên mạng hiện giờ đều lung tung như vậy.”

“Tôi hình như là thế.”

Đối phương đột nhiên thốt ra một câu như vậy, khiến Giản Cẩn Huyền ngừng than phiền, ngẩng đầu nhìn qua.

Bùi Dĩ Hằng khẽ nâng mí mắt, trong con ngươi đen láy dần dần phát ra ánh sáng, đuôi mắt từ từ nhếch lên, ý cười chậm rãi len vào đáy mắt, tựa như vòng xoáy dần nổi lên dưới mặt hồ yên ả, sâu thẳm lại hấp dẫn người ta.

Anh cười nhẹ một tiếng: “Tôi là vậy mà.”

Anh thích Nhan Nhan đến vậy, nhận định cô là cô gái tốt nhất trên thế giới, đời này không phải cô thì không cưới.

Lời tác giả:

Thái tử của chúng ta còn chưa biết nàng tiên nhỏ chịu ấu ức đâu.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 65

“Cậu nói là, chuyện mở cửa hàng Taobao hoàn toàn không phải ý của cậu? Hơn nữa hiện tại đối phương còn chiếm lấy weibo của cậu?” Trần Thần vốn ngồi xếp bằng trên sofa, cô tức giận đến mức suýt nữa nhảy dựng lên.

Tháng tư là mùa xuân về hoa nở, ngay cả ánh nắng trên đầu cũng ấm áp khiến người ta biếng nhác. Tiếc là thời tiết có thoải mái bao nhiêu cũng không thể đè nén nổi cảm xúc do tin xấu mang đến.

Mấy người vốn thoải mái nằm trên sofa, lúc này nghe Nhan Hàm nói vậy ai cũng ngồi dậy.

Ngải Nhã Nhã nhíu mày: “Khó trách tớ nói chuyện này thoát nhìn hoàn toàn không phải do cậu làm.”

Nhan Hàm dùng ngón cái day huyệt thái dương, thật sự, đến giờ nhắc tới chuyện này cô vẫn còn tức giận. Ngày đó cô thật sự rất hối hận, không tự mình mang theo một cốc nước nóng qua đó, hắt lên mặt Diêu Mã Khắc.

Nghê Cảnh Hề nói: “Chỉ vì cái lợi trước mắt.”

Ngải Nhã Nhã nói: “Phải, chính là cảm giác chỉ vì cái lợi.”

Trần Thần quay đầu nhìn Nhan Hàm, giọng điệu vừa sốt ruột vừa nổi nóng: “Nhan Nhan, giờ cậu định thế nào? Cũng không thể tùy ý những

người này ước hiếp cậu.”

Bản thân Nhan Hàm rất bình tĩnh, nhìn thấy dáng vẻ tức tối của các cô bạn, cô có loại cảm giác rất ấm lòng.

Các cô gái trong phòng ký túc, tính cách chênh lệch rất lớn, và lại còn đến từ địa phương khác nhau. Nhưng sống cùng mấy năm, quan hệ rất tốt, chưa từng cãi vả.

Nhan Hàm gật đầu: “Tớ chuẩn bị kiện tụng, chuyện này làm ầm cũng vô dụng, bây giờ chỉ có thể đi kiện.”

Trần Thần nói: “Thật không biết xấu hổ, dựa vào gì giành tài khoản với cậu chứ.”

Ngay lúc đang nói chuyện, di động Ngải Nhã Nhã vang lên, cô mở weibo, chợt hô lên: “Mợ nó, cửa hàng Taobao này quả thật mở rồi kìa.”

Nhan Hàm tiến lại gần, ngây ngẩn cả người, quả nhiên một weibo mới đăng pin lên trang đầu weibo của cô.

[tiểu viện của Thư Nguyên chính thức khai trương!]

Một loạt khuyến mãi đặc biệt quả thực hoa cả mắt. Phía dưới là fan không biết chân tướng, vẫn đang ra sức bình luận và trích đăng.

Trần Thần bực tức nói: “Shit, sao lại thế này, không phải nói cuối tuần mới mở cửa hàng à?”

Nhan Hàm vốn muốn kín đáo xử lý chuyện này, dù sao cô không muốn đưa mình ra xâu xé. Nhưng không ngờ đám người Diêu Mã Khắc lại làm như vậy.

Nhan Hàm lập tức đứng dậy, gọi điện thoại cho Khưu Qua.

Khuru Qua nhanh chóng bắt máy, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ tôi biết tại sao đám người này làm chuyện điên rồ rồi. Em biết không? Công ty kéo tới mười triệu tài chính, cơ mà phía đầu tư coi trọng giá trị thương mại của em nhất, bọn họ muốn đem tên tuổi của em tạo thành thương hiệu mỹ thực. Chủ trách Diêu Mã Khắc gấp đến đỏ mắt, anh ta biết em khẳng định sẽ không làm. Thế nên dứt khoát đá văng chúng ta, chiếm lấy thương hiệu của em, lừa dối phía đầu tư.”

Hiện giờ là thời đại lưu lượng có thể biến tiền làm vua, công ty mạng nổi tiếng muốn kéo được vốn đầu tư, chỉ có dựa vào sức ảnh hưởng của blogger.

So với loại cả ngày ra sức hò hét, loại blogger như Nhan Hàm ngược lại càng hấp dẫn người ta hơn.

Bọn Diêu Mã Khắc không phải chưa từng nâng đỡ blogger mỹ thực mới, thế nhưng giới giải trí có câu, có chút tiếng tăm là dựa vào nâng đỡ, nhưng muốn được hoan nghênh nồng nhiệt thì phải dựa vào mệnh.

Mặc dù thúc đẩy nâng đỡ, nhưng fan cũng không tăng lên.

Ngay cả fan cũng lừa không được, làm sao có thể lừa dối công ty đầu tư.

Bởi vì đám người kia trong công ty một không làm, hai không ngừng.

“Xem ra lần này chúng ta không trực tiếp ra mặt thì không được. Anh sẽ mau chóng đăng lên một weibo, bảo fan của em tẩy chay cửa hàng trên mạng này.” Khuru Qua không nghĩ tới đám người kia lại gấp gáp như vậy.

Nhan Hàm đáp: “Nếu muốn đáp trả, tốt nhất phải vang dội một chút.”

Mười phút sau, weibo của Khuru Qua đích thân đăng lên một dòng weibo dài.

“Chào mọi người, tôi là Khưu Qua người đại diện của Thư Nguyên. Hiện nay weibo của Thư Nguyên đã bị công ty trước khống chế, về kế hoạch buôn bán của tiểu viện Thư Nguyên này, bản thân Thư Nguyên chưa bao giờ tham dự. Mà cô ấy hiện tại sẽ không tiến hành buôn bán mở rộng như vậy, sau này cũng sẽ không.”

Trong weibo này còn có hình ảnh công hàm luật sư.

Ngay sau đó, tin tức này dấy lên cơn sóng không nhỏ. Dù sao trước đó khi trong weibo vừa tuyên bố muốn mở cửa hàng Taobao, từng có người nói rằng, hình tượng Thư Nguyên sụp đổ, ngay cả nội bộ fan cũng xâu xé.

Không ngờ fan còn chưa xâu xé ra kết quả thì đột nhiên tuôn ra một tin tức như vậy.

Một nhóm fan vốn cảm thấy hình tượng của cô sụp đổ, nàng tiên nhỏ tốt đẹp kín đáo cũng biến thành một người nổi tiếng trên mạng tầm thường. Một nhóm fan khác thì cho rằng, loại hành vi buôn bán này không có gì đáng trách, nếu ủng hộ cô thì nên ủng hộ mọi thứ của cô.

Dòng weibo này của Khưu Qua vừa xuất hiện, nội bộ fan đang xâu xé đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không cần làm vậy.

Đến nỗi ngay sau đó, không chỉ các tài khoản lớn nhỏ đăng lên tin tức này, ngay cả hot search cũng vọt lên thứ nhất.

Chỉ qua nửa ngày, chuyện này thảo luận đã gần đến sôi trào.

Ai ngờ fan xông vào weibo Thư Nguyên, yêu cầu công ty trả lại tài khoản cho Thư Nguyên. Ngay sau đó, bình luận dưới bài weibo tuyên truyền kia vượt hơn mười vạn, phần lớn đều là mắng nhiếc.

Trần Thần vừa lướt bình luận vừa cười hì hì nói: “Xem mà khoái chí hết sức, cậu nói nhóm người này có phải ngu ngốc không hả, thực sự cho

rằng mình có thể một tay che trời sao?”

Ngải Nhã Nhã nói: “Còn không phải họa bởi tiền à, bởi vì tiền tài quên mất những lời lẽ chí lý của lão tổ tông.”

Nghê Cảnh Hề thuận tay cầm lấy dâu tây, nhét một trái cho mỗi người.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đồng thời ngẩng đầu, hai cặp mắt chớp chớp nhìn cô bạn. Nghê Cảnh Hề ngược lại lạnh nhạt nói: “Cảm thấy lời các cậu nói rất đúng, thưởng cho một chút.”

“Nghê đại nhân, tớ yêu cậu.” Ngải Nhã Nhã vươn tay ôm cô.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, thế nên các cô đều làm tổ trong nhà Nhan Hàm. Nhan Hàm nhìn thoáng qua di động, đã sắp hai giờ chiều, đoán chừng trận đấu của Bùi Dĩ Hằng cũng sắp kết thúc.

So với các cô bạn đang lướt weibo, để ý chuyện đại diện bên công ty đáp trả. Nhan Hàm trái lại luôn lướt diễn đàn cờ vây, đang chờ kết quả trận đấu của Bùi Dĩ Hằng. Cô phát hiện mặc dù chỉ là trận đấu trong nước, cô cũng đã đủ lo lắng.

Lần này anh xuất chiến cuộc đấu Thiên Nguyên trong nước.

Thiên nguyên là vị trí trung tâm trong bàn cờ. Mà cuộc chiến Thiên Nguyên là danh hiệu kỳ thủ trong nước tranh giành “thiên nguyên”. Một khi giành được giải quán quân, thế thì nội trong một năm, tuyển thủ quán quân có thể có danh hiệu “Thiên Nguyên”.

Ngay lúc cô nhìn chăm chăm di động, Ngải Nhã Nhã bên cạnh hô lên: “Đáp lại rồi, đáp lại rồi.”

Nhan Hàm ngẩng đầu, trên khuôn mặt mang theo vẻ mờ mịt, Ngải Nhã Nhã bất đắc dĩ nói: “Phiền cậu quan tâm chuyện này một chút đi, trận

đấu của thầy Bùi khẳng định sẽ thắng. Cho nên lát nữa cậu quan tâm cũng không muộn.”

Hóa ra là trang chính thức của đại diện công ty đăng lên một weibo đáp lại.

“Hôm nay trên mạng có lời đồn liên quan tới blogger mỹ thực Thư Nguyên ký kết với công ty chúng tôi, đã gây ra sự hiểu lầm nghiêm trọng cho fan đối với bản thân Thư Nguyên, ảnh hưởng đến công việc bình thường của Thư Nguyên. Công ty chúng tôi trình trọng tuyên bố, tài khoản hiện nay của Thư Nguyên do bản thân cô ấy sử dụng, tất cả weibo tuyên bố khác đều xuất phát từ ý nguyện cá nhân.”

Trần Thần giơ lên ngón cái: “Tớ phục rồi, loại công ty mở to mắt nói dối này lần đầu tiên tớ gặp được.”

Đừng nói Trần Thần cảm thấy phục rồi, ngay cả Nhan Hàm cũng cảm thấy cô làm sao cho tới giờ không biết công ty này còn cất giấu một đám nhân tài như vậy đấy. Nói thật, không gì khác, chỉ bản lĩnh đối trắng thay đen này quả thực rất lợi hại đó.

Ngải Nhã Nhã lại hô lên: “Các cậu xem, Thư Nguyên giả trích đăng rồi này.”

Nhan Hàm vốn muốn cúi đầu xem diễn đàn, lúc này đã có kết quả trận đấu của tuyển thủ khác. Thế nên cô sợ mình xem sót, bỏ qua kết quả trận đấu của Bùi Dĩ Hằng.

Nhưng cô vừa mới cúi đầu, Trần Thần vỗ một cái trên đùi mình, lạnh lạnh vang dội.

“Shit, Thư Nguyên giả này lại còn muốn livestream, được được được, tớ phục, tớ thật sự phục rồi.”

Lúc này không cần Trần Thần gọi cô xem, Nhan Hàm cũng chủ động ngẩng đầu.

Cô nhìn lướt qua weibo mà hàng giả này đăng lên, mấy câu trước đều là bác bỏ tin đồn, chỉ có câu cuối cùng thu hút sự chú ý của cô. Bởi vì trong weibo này nhắc tới, bản thân “Thư Nguyên” sẽ vào sáu giờ tối nay trực tiếp xuất hiện trước ống kính, đích thân bác bỏ tin đồn.

Trình diễn đến nước này, ngay cả Nhan Hàm cũng muốn xem, cuối cùng sẽ đi tới hướng nào.

Nghê Cảnh Hề nhìn cô, ngược lại nở nụ cười, hỏi: “Tức giận sao?”

“Trước đó tức giận, bây giờ tớ có loại hứng thú muốn nhìn xem đám ngu xuẩn này rốt cuộc muốn diễn thế nào, nên cũng không tức giận đến vậy.” Nhan Hàm thực sự mong đợi, đáy lòng cô quả thực có cảm giác như vậy.

Bàn tay Nghê Cảnh Hề chống má, thế mà cũng gật một cái: “Tớ cũng vậy.”

Chưa đến một lúc, Nhan Hàm cúi đầu nhìn di động, trên mặt dần dần lan tràn ý cười. Cho đến khi cô ngẩng đầu lên, mặt mày tươi rói nói: “A Hằng của chúng ta thắng rồi.”

Trần Thần lập tức bịt mắt, bất đắc dĩ nói: “Thu lại nụ cười của cậu đi, cậu quả thực mê muội thầy Bui rồi.”

Ngải Nhã Nhã không đồng ý nói: “Nếu bạn trai tớ lợi hại như vậy, tớ đoán chừng còn khoa trương hơn cả Nhan Nhan, tuyệt vời biết bao.”

Hai người hình như quá quen đấu võ mồm, thế là không hẹn mà cùng nhìn sang Nghê Cảnh Hề, hiển nhiên là muốn bảo cô bạn cũng phát biểu ý kiến một chút.

Nghe Cảnh Hề lật di động xuống, thấp giọng nói: “Tớ đói bụng.”

*

Khuờ Qua vốn muốn đăng lên chứng cứ, chứng minh Thư Nguyên của công ty này căn bản là giả. Có điều Nhan Hàm bảo anh ta đừng gấp gáp, chờ đối phương ra chiêu trước.

Kết quả tới buổi tối, vị “Thư Nguyên” này thật đúng là một thân đồ trắng xuất hiện trước ống kính.

Phải, cô gái trước ống kính mặc bộ quần áo trắng thuần, gọn gàng khoan khoái, mái tóc dài đen nhánh qua vai. Gương mặt cô gái này đẹp thì có đẹp, chỉ tiếc trên đạn mạc* đã bắt đầu.

(*) bình luận chạy ngang trên màn hình

“Đây là Thư Nguyên hả? Khuôn mặt người này là Thư Nguyên à?”

“Lừa ông chưa từng thấy Thư Nguyên à? Lấy một người như vậy để dụ tôi?”

“Là đồ giả rồi.”

“Tôi tin lời nói của người đại diện của Thư Nguyên, người này khẳng định không phải.”

Trần Thần nhìn hồi lâu, thấp giọng nói: “Nói chứ tớ thấy khuôn mặt nghiêng vẫn hơi giống.”

Sau khi livestream bắt đầu không bao lâu, video nổi tiếng năm đó của Nhan Hàm lại bị tìm ra.

Chính là video Nhan Hàm cùng ông nội ủ rượu, đó là video quay tại nhà cũ của nhà họ Nhan, trong sân vườn cổ kính hoa quế mọc đầy nhánh

cây, cách video dường như có thể ngửi được mùi hoa quế ngọt ngào đậm đà kia.

Đây là video duy nhất Nhan Hàm xuất hiện trước ống kính.

Hiện giờ video này lại bị lục ra.

Cô gái hơi ngửa đầu dưới tàng cây hoa quế, một thân áo trắng, làn gió mát lướt qua thổi bay cánh hoa dưới đất, còn có góc áo hơi rộng của cô.

Gió mát, hoa quế, cô gái, điểm quan trọng nhất trong hình ảnh kia chính là lộ ra vẻ tiên khí.

Phần lớn video quay một bên mặt cô gái, chính diện ngược lại hơi mơ hồ.

Huống hồ lúc ấy phần lớn màn ảnh đều là quay quá trình ủ rượu, hình ảnh Nhan Hàm xuất hiện cực ít, cho đến cuối cùng fan chụp lại từng khung hình một, nhưng bởi vì video quá lâu, cũng không đặc biệt rõ ràng.

Lúc này Nhan Hàm mới hiểu được đối phương có tâm tư gì, đơn giản nghĩ rằng cô chỉ có một video thế này có khả năng chứng minh thân phận của mình. Nhưng video này đã qua thời gian lâu rồi, mặc dù tìm ra nhiều lắm chỉ là chất lượng hình ảnh tệ.

Chỉ cần cẩn chặt không buông, là giả cũng có thể trở thành thật.

Chẳng qua chủ ý của bọn Diêu Mã Khắc rất tốt, nhưng luôn có chỗ người định không bằng trời định.

Lúc Thư Nguyên giả vẫn còn đang livestream, weibo Khưu Qua đăng lên một video.

“Mấy năm trước, khi tôi nhìn thấy đoạn video này, cảm thấy cô gái này hết sức kinh động lòng người. Tôi nghĩ những người hồi trước từng

xem video này chắc là vẫn còn nhớ sự kinh ngạc ấy. Hôm nay tôi cùng các bạn ôn lại quá khứ.”

Đoạn video Khuru Qua đăng lên chất lượng hình ảnh rất rõ ràng.

Weibo vốn đang xâu xé chuyện này, sau khi hai bên đưa ra chứng cứ, weibo của Khuru Qua liên tục được các tài khoản lớn trích đăng.

Cho đến khi có người đưa ra một khung hình chụp lại khá rõ ràng: “Sao tôi cảm thấy cô gái này giống Nhan Hàm nhỉ?”

Mà người này ngoài đăng lên weibo một khung hình chụp lại từ video, tấm còn lại là ảnh của Nhan Hàm, không phải tấm ảnh chính thức của Nhan Hàm lưu truyền trên mạng, mà là khung hình chụp lại khi cô tham gia cuộc thi phim ngắn.

Hai tấm đều là khung hình chụp lại, thậm chí ngay cả góc độ đều tương tự lạ thường.

“Nhan Hàm là ai?”

“Giống thật đó, chả trách hồi trước tôi nói sao cứ cảm thấy Nhan Hàm nhìn quen mắt vậy.”

“Mợ nó, tình huống gì đây? Ăn dưa ăn tới nổi liên quan đến giới cờ vây của chúng ta, Nhan Hàm này chính là Nhan Hàm bạn gái của Bùi Dĩ Hằng phải không?”

Khi tin tức này lan tràn, ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng không nghĩ tới. Thậm chí Bùi Dĩ Hằng thi đấu bên ngoài xa xôi cũng biết chuyện này.

Sau khi kết thúc thi đấu các tuyển thủ thường có buổi liên hoan, lần này đương nhiên nhiên không bất ngờ. Chỉ là buổi liên hoan còn chưa chấm

dứt, Hàn Thư Bạch đột nhiên tiến lại gần cười nói: “Bùi cửu đẳng, bạn gái anh thật sự giỏi nấu ăn sao?”

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, không trả lời cậu ta.

Hàn Thư Bạch thì thầm: “Đừng nhỏ mọn vậy chứ, tôi sẽ không tùy tiện đi ăn cơm chùa.”

Bùi Dĩ Hằng vẫn không nói lời nào, nhưng Hàn Thư Bạch nhìn vẻ mặt của anh, cậu ta đột nhiên nghĩ ngợi nói: “Không phải ngay cả anh cũng không biết chứ hả?”

“Không biết cái gì?” Bùi Dĩ Hằng vẫn rất bình tĩnh.

Tuy rằng đáy lòng anh tò mò, nhưng hoàn toàn chẳng biểu hiện trên khuôn mặt.

Hàn Thư Bạch giơ di động lên: “Bạn gái anh chính là Thư Nguyên rất giỏi nấu ăn trên weibo đó. Chuyện này anh sẽ không biết chứ?”

Giản Căn Huyền chợt quay đầu qua, nhìn Hàn Thư Bạch hỏi: “Cậu nói cái gì?”

“Các người không biết à?” Cậu thiếu niên trừng to mắt, trên khuôn mặt sáng chói tràn đầy nghi hoặc. Nhiều tuyển thủ không thích chơi di động cho lắm, mê internet như Hàn Thư Bạch thật là rất ít.

Thế là Hàn Thư Bạch kể lại chuyện xảy ra hôm nay một lần, đương nhiên chuyện này cũng là vừa rồi cậu ta lướt weibo mới biết được.

Hàn Thư Bạch nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, thở dài một hơi: “Một cô gái như vậy bị công ty ức hiếp, đáng thương quá.”

Cậu ta vốn muốn bày tỏ chút đồng tình với Nhan Hàm.

Ai ngờ những lời này ngược lại khiến Bùi Dĩ Hằng đứng dậy. Lúc anh kéo ghế ra rời khỏi, Giản Cẩm Huyền cũng không kịp gọi anh lại.

Bùi Dĩ Hằng không có weibo, chỉ có thể lập tức gọi điện thoại cho Trình Tân Nam.

Trình Tân Nam nhận được điện thoại của anh, chột nghe anh hỏi: “Cậu có biết chuyện của Thư Nguyên không?”

Thực ra Trình Tân Nam cũng thấy chuyện này, đặc biệt là cậu ta nhìn thấy dân mạng thần thông quảng đại, thế mà sau khi so sánh khung hình chụp lại của Nhan Hàm với Thư Nguyên, cậu ta cũng ngỡ ra.

Uổng công cậu ta còn tự xưng là fan cứng của Thư Nguyên, vậy mà không nhận ra đầu tiên.

Nói thật không thể trách cậu ta, ấn tượng của mọi người về Thư Nguyên chính là một nàng tiên giỏi nấu ăn. Dù sao Thư Nguyên trong đoạn video kia là mấy năm trước, nếu thực sự gặp được người thật, không có ai dám nhận ra.

Nếu không vì Bùi Dĩ Hằng thì Nhan Hàm có lẽ còn chưa bị người khác nhận ra.

Nói thật, chuyện Thư Nguyên là Nhan Hàm, chỉ cần bản thân cô không muốn tiết lộ, e rằng hôm nay còn chưa bị người ta vạch trần.

Sau khi nghe Trình Tân Nam nói xong, đầu óc Bùi Dĩ Hằng vẫn còn quanh quẩn câu nói kia của Hàn Thư Bạch.

Cô bị người ta ức hiếp, nhưng anh lại chẳng biết gì.

Bùi Dĩ Hằng chột nhớ tới hai hôm trước khi Nhan Hàm nói chuyện điện thoại với anh, anh nghe ra được vấn đề từ giọng của cô, chỉ là anh

không nói gì.

Về phần nguyên nhân cô không nói, Bùi Dĩ Hằng đương nhiên hiểu được.

Cô không muốn ảnh hưởng đến trận đấu của anh, giống như sự lựa chọn hồi trước của mẹ anh.

Giờ phút này, đáy lòng Bùi Dĩ Hằng có cảm giác không nói nên lời.

Trình Tân Nam thấy đầu dây bên này hồi lâu không lên tiếng, cậu ta thử dò hỏi một tiếng: “A Hằng.”

Bùi Dĩ Hằng ừ một tiếng, cất tiếng nói: “Tôi cúp máy trước, còn có chút chuyện.”

Sau khi ngắt máy, Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ. Mấy giây sau, anh lấy lại tinh thần. Thế là anh cầm di động, tìm ra một dãy số trong danh bạ rồi bấm gọi.

Sau khi âm thanh đầu kia vang lên, Bùi Dĩ Hằng lên tiếng hỏi: “Anh có thể giúp tôi một việc không?”

*

Vốn tưởng rằng ngày hôm sau vẫn là một ngày gió tanh mưa máu, nhưng ai ngờ vừa sáng sớm, Nhan Hàm bị điện thoại của Khưu Qua đánh thức.

“Anh nói gì? Công ty gọi điện thoại bảo chúng ta đi qua gặp mặt bàn bạc.” Nhan Hàm nghe tin tức như vậy, không tính là bất ngờ.

Dù sao hôm qua bọn họ còn chưa ra tay, dân mạng đã lật tẩy bọn họ.

Khuru Qua nói: “Tôi cảm thấy rất bất thường, lúc điện thoại gọi tới, giọng nói đặc biệt ôn hòa khách sáo. Bọn họ dễ dàng thỏa hiệp thế à?”

Thật không phải nghi ngờ phương diện này có âm mưu gì, chỉ là Khuru Qua cho rằng với tính cách của Diêu Mã Khắc, thỏa hiệp nhanh vậy, thật sự là rất kỳ quái.

Cho đến một tiếng sau, trong phòng họp.

Đứng trước bàn hội nghị là một nhân sĩ tinh anh mặc âu phục mang giày da, anh ta nhìn xung quanh một chút, khẽ cười nói: “Một vài ý kiến xử lý chuyện này không thành vấn đề chứ.”

Nhan Hàm ngó ngẩn nhìn đối phương, hơn nữa Diêu Mã Khắc mang khuôn mặt xám xịt, cô cảm thấy mình càng mờ mịt hơn.

Bởi vì Nhan Hàm vốn tưởng rằng mình phải đánh một trận, không ngờ vừa tới công ty, đi thẳng vào phòng họp. Thậm chí chưa hề thảo luận, bởi vì ngay sáng hôm nay công ty này đã thay đổi ông chủ mới.

Đúng vậy, trong một đêm công ty thay đổi một ông chủ mới.

Hơn nữa ông chủ mới tuyên bố hai quyết định.

Thứ nhất, trả lại tài khoản cho Nhan Hàm, đồng thời sẽ tuyên bố cả quá trình sự việc với công chúng, làm sáng tỏ sự trong sạch của Nhan Hàm.

Thứ hai, lập tức khai trừ người đứng đầu Diêu Mã Khắc, cùng những người có liên quan đến vụ trộm tài khoản lần này.

Khuru Qua ghé sát cô: “Ông chủ mới này của chúng ta là tổng giám đốc bá đạo gì đây, cũng quá mạnh mẽ vang dội nhỉ?”

Nhan Hàm: “...”

Cô làm sao biết được, cũng không phải bạn trai cô.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Khuru Qua cảm thấy một buổi sáng sớm quả thực giống như là mình đang cưỡi mây bay. Ngày hôm qua anh ta vì chuyện Nhan Hàm, đi tìm mọi quan hệ và tài nguyên mà anh ta có thể tìm. Nếu ngay cả Thư Nguyên giả đối phương cũng đưa ra, bây giờ không phải lúc lo lắng tới sự ảnh hưởng nữa.

Tối qua anh ta vì chuyện này mời không ít bạn bè ăn cơm, tới hai giờ đêm mới về nhà.

Lúc di động đặt ở tủ đầu giường vang lên, Khuru Qua đang ngủ ngon lành, đầu óc nặng nề như bị một cục chì đè lên. Cho đến khi di động vang lên lần thứ hai, lúc này Khuru Qua mới vươn tay với lấy.

Ai ngờ là người của công ty gọi điện thoại đến, nói là muốn nói chuyện với anh ta, còn có Nhan Hàm.

Khuru Qua vốn đang nằm trên giường bọc dọc, thoáng cái ngồi dậy. Điện thoại bên này vừa tắt, anh ta gọi điện thẳng cho Nhan Hàm. Nửa tiếng sau, anh ta đã tới dưới lầu nhà Nhan Hàm chờ cô.

Nhan Hàm mặc áo kiểu màu trắng quần đen, mái tóc dài tùy ý buộc thành đuôi ngựa, cô đi đến bên cạnh xe mở ra.

“Công ty nói muốn giải quyết chuyện này ư?” Nhan Hàm vừa lên xe liền quay đầu hỏi.

Khuru Qua gật đầu, nếu không phải người gọi điện thoại nói thẳng rằng công ty sẽ giải quyết thích đáng chuyện này, anh ta quả thật chẳng muốn đi qua. Dù sao trước đó anh ta đã tranh cãi với Diêu Mã Khắc.

Có một số việc, không chỉ đàm phán là có thể giải quyết.

Nhưng người trong điện thoại nói năng rất thành khẩn, bởi vậy Khuru Qua mới quyết định đi qua xem thử.

Nhan Hàm cúi đầu xem di động, cô tựa vào cửa kính xe, nét mặt lộ ra nụ cười. Khuru Qua liếc nhìn một cái, cảm thấy cô gái này sao có thể khinh suất thế chứ, giờ bọn họ đi tham dự tiệc Hồng Môn, tiệc Hồng Môn đó.

Cô lại có thể cười đến ngọt ngào như vậy?

“Chuyện gì mà vui thế?” Khuru Qua rốt cuộc không kiềm nén nữa, hỏi.

Nhan Hàm giơ di động: “A Hằng sắp về rồi.”

Khuru Qua ngẩn ngơ, giờ mới hiểu được cô đang nói tới ai. Đàn ông mà, vốn không nhiều chuyện như vậy, sẽ không quan tâm đến nhiều việc của người khác. Cơ mà Khuru Qua hợp tác với Nhan Hàm được một thời gian dài, anh ta thực sự coi Nhan Hàm là em gái.

Cô nói đã nói vậy, anh ta thật muốn hỏi hai câu.

Đúng lúc đang trước gặp đèn đỏ, hơn nữa sáng sớm xe rất đông, một hàng xe ra ngoài thật dài.

Khuru Qua quay đầu nhìn sang Nhan Hàm, hỏi: “Em và vị thầy Bùi kia ở bên nhau, có cảm thấy buồn chán không?”

Nhan Hàm chớp mắt, hiển nhiên không hiểu cho lắm, tại sao anh ta lại hỏi như vậy.

Khuru Qua rất xấu hổ, anh ta vươn tay sờ đầu mình, rõ ràng trong xe chỉ có hai người họ, anh ta vẫn không nhận được hạ thấp giọng: “Ý tôi là, người đánh cờ vậy thoát nhìn không thích nói chuyện cho lắm.”

Trong ấn tượng của người bình thường, cờ vây là loại hoạt động phải ngồi lâu.

Một trận đấu cờ vây, năm sáu tiếng là chuyện bình thường.

Nhan Hàm nghiêng đầu nghĩ ngợi, người đánh cờ vậy không thích nói chuyện ư? Hình như...

Thật là vậy.

Sau khi Bùi Dĩ Hằng từ viện cờ vây trở về, cũng sẽ ở nhà lên mạng đánh cờ, dù sao bây giờ việc đấu cờ trên mạng rất phổ biến. Nhan Hàm quả thực sẽ nhìn thấy anh ngồi trên sofa, ngồi mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng cô sẽ ở bên cạnh yên lặng nhìn anh, không nói lời nào, lặng lẽ ở bên anh.

Lúc đó cô sẽ cảm thấy buồn chán sao?

Giờ phút này nhớ lại, Nhan Hàm thế mà phát hiện mình chưa từng có cảm giác như vậy. Thậm chí nếu Khuru Qua không hỏi tới, cô chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này.

Thời gian cô và anh ở bên nhau luôn bình thản và ấm áp.

Dường như chỉ cần ngồi bên cạnh anh, cảm nhận được hơi thở của anh, Nhan Hàm liền cảm thấy an tâm.

Nhan Hàm đáp: “Không đâu. Thực ra A Hằng cũng không quá lạnh nhạt như bề ngoài của anh ấy, lúc bọn em ở bên nhau, anh ấy sẽ chủ động trò chuyện với em. Hơn nữa anh không biết đâu, anh ấy thật sự cái gì cũng

biết cả. Lần trước khi anh ấy thi đấu, em có đi xem đấy, sau đó bọn em tới một ngôi chùa, anh ấy còn tự mình dùng bút lông viết chữ cầu phúc.”

“Lối chữ Khải nhỏ viết tay anh biết không? Anh ấy viết đẹp lắm.”

Nói xong, Nhan Hàm đã cầm di động mở ra tấm ảnh cô chụp ngày hôm đó.

Lúc thích một người, đừng nói chữ viết của người ấy, e rằng ngay cả sợi tóc trên đầu người ấy cũng không giống người khác.

Khưu Qua nhìn hàng xe dài phía trước, rồi cuộc anh ta hỏi lòng mình, vì sao anh ta phải lăm mồm chứ?

Tới công ty, Nhan Hàm không mang nhiều tâm tình phức tạp như vậy, dù sao cô cũng ít tới. Ngược lại là Khưu Qua, tâm trạng đặc biệt rối rắm phức tạp, anh ta tại công ty này coi như cống hiến không ít, phí thời gian mấy năm trời, mắt thấy sắp đi tới bước quyết liệt này, trong đầu anh ta khó chịu, lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Mệt mỏi thì mệt mỏi, lên lầu trước, Khưu Qua kéo Nhan Hàm qua nghiêm túc nói, lát nữa sẽ là tiệc Hồng Môn, trước hết xem đối phương nói gì đã, sau đó suy nghĩ đối sách.

Anh ta đặc biệt dặn dò Nhan Hàm đừng nổi nóng, còn đặc biệt vỗ vào di động của mình, là chuẩn bị ghi âm.

Trước khi hai người đến đã nghĩ xong mọi chuyện, thật sự là cái gì cũng nghĩ tới hết rồi.

Tiến vào phòng họp, đừng nói người tới đều rất đầy đủ. Không chỉ có Diêu Mã Khắc cùng vị Thư Nguyên giả kia tới, ngay cả ông chủ lớn của công ty hằng năm không thấy bóng dáng Cao tổng cũng tới.

Con người Cao tổng tính tình ôn hòa, không tính là để tâm tới công ty.

Điều Mã Khắc dựa vào việc mình đi theo Cao tổng lâu nhất, lại là người có quyền thế nhất ở công ty ngoài Cao tổng, bởi vậy hẳn mang ý tứ làm ầu làm càn.

Ban đầu khi sự việc mới xảy ra, Khuu Qua muốn nói chuyện với Cao tổng.

Ai ngờ không gọi điện thoại được, anh ta liên hệ với trợ lý Cao tổng thì nghe nói ông ta đi đảo Saipan chơi rồi.Ồ, lúc này ngược lại từ đảo Saipan gấp gáp trở về đây.

Khuu Qua cho rằng dư luận trên mạng quá lớn, Điều Mã Khắc thật sự không chống nổi, lúc này mới định đàm phán với họ.

Ai ngờ sau khi mọi người tới rồi, Cao tổng không lập tức chủ trì cuộc họp, ngược lại cười tủm tỉm bảo bọn họ chờ một lát.

Được rồi, người trong cả phòng đều ngồi chờ.

Mười phút sau, cửa phòng họp lại bị mở ra, một người đàn ông mặc âu phục tiến vào, phía sau còn có mấy người mặc đồ đen theo sau, trông rất có khí thế.

Cao tổng nhìn thấy người đến, ông ta lập tức đứng dậy, cười nói: “Đường tổng, phiền ngài đến một chuyến.”

Người đàn ông mỉm cười, không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn, tiến thoái có mức độ nói: “Cao tổng, ngài khách khí rồi. Tôi chỉ là trợ lý đặc biệt thôi, không hợp gọi là Đường tổng.”

Mọi người trong phòng nhìn thấy một nhóm người mới tới, thật sự không hiểu Cao tổng muốn làm gì.

Sau khi Cao tổng chào hỏi vị trợ lý đặc biệt họ Đường này, ông ta cười ha ha nhìn mọi người: “Báo cho mọi người một tin tốt, công ty chúng ta đã được thu mua.”

Những lời này vừa thốt ra mọi người đều ngây ngẩn. Giống như đất bằng nổi sóng, trên khuôn mặt mỗi người mang đủ mọi màu sắc.

Nhan Hàm và Khuu Qua nhìn nhau một cái, trên đường tới nơi bọn họ thật sự suy đoán vô số khả năng. Nhưng không ai suy đoán ra kết quả này.

Thật sự có cảm giác, đời người gặp vô số chuyển biến, giây tiếp theo sẽ không biết sẽ chuyển tới con đường nào.

Mọi người thấy Cao tổng mang vẻ mặt vui sướng nói ra đủ thứ ưu đãi khi công ty được thu mua, so với những người khác mang khuôn mặt không biểu cảm, ngược lại Cao tổng thân là ông chủ lớn của công ty lại đặc biệt vui vẻ phấn chấn.

Được rồi, lúc này nên là ông chủ tiên nhiệm.

Sau khi Cao tổng chấm dứt bài phát biểu dài thì mời trợ lý đặc biệt Đường nói chuyện.

Đường Miễn nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng tại khuôn mặt Nhan Hàm, cô gái xinh đẹp luôn dễ dàng thu hút người khác. Huống chi còn là cô gái đẹp như vậy.

Lúc anh ta thu hồi tầm mắt thì mỉm cười, thông thả nói: “Cũng không có gì nhiều, tôi đến chỉ là vì tuyên bố hai quyết định mới của công ty.”

“Thứ nhất, về chuyện công ty chiếm lấy tài khoản của Thư Nguyên, phải trả lại cho cô Nhan Hàm ngay lập tức. Công ty phải đưa ra lời giải thích rõ ràng, hơn nữa công khai xin lỗi cô Nhan Hàm.”

Nhan Hàm nhìn đối phương, kinh ngạc đến nỗi sắp quên nháy mắt.

Đừng nói Khuu Qua ở bên cạnh cũng vậy, ngay cả đám người đối diện do Diêu Mã Khắc cầm đầu cũng đều ngớ ra.

Đường Miễn đã nhìn quen, chẳng hề để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, anh ta nói tiếp: “Quyết định còn lại là khai trừ Diêu Mã Khắc, Lâm Đình Đình, còn có tất cả những người tham dự sự việc lần này.”

Lúc này Nhan Hàm mới biết, Thư Nguyên giả kia tên là Lâm Đình Đình.

Nếu đã đưa ra quyết định này, thế thì người kia mang cấp bậc rất cao.

Có người nhảy dựng lên tại chỗ, quát lên: “Dựa vào gì khai trừ chúng tôi chứ?”

Đối phương là một người đàn ông cao to, trông đáng vẻ như muốn ăn thịt người.

Thế nhưng Đường Miễn thản nhiên nở nụ cười: “Đây là quyết định của ông chủ mới.”

“Bây giờ các người có thể trở về thu dọn đồ đạc.” Đường Miễn giơ tay lên, làm động tác mời.

Đương nhiên không có khả năng hợp tan vui vẻ, vì thế cả phòng họp trở nên ồn ào. Ngay sau đó, Nhan Hàm rốt cuộc phát hiện vị trợ lý đặc biệt họ Đường này tại sao lại mang nhiều người đến đây như vậy.

Sau khi nhóm người Diêu Mã Khắc bị đưa ra khỏi phòng họp, bên ngoài vẫn còn tranh cãi ầm ĩ, Cao tổng ra ngoài chinh đốn cục diện rồi rầm.

Khuu Qua nghĩ ngợi, vẫn quyết định chủ động đi qua chào hỏi. Anh ta đi qua, giơ tay lên vừa định giới thiệu, ai ngờ trợ lý đặc biệt Đường đã bắt

tay anh ta: “Anh Khuru, chào anh, tôi là Đường Miễn.”

Nhan Hàm nghe anh ta gọi họ của Khuru Qua, lúc này cô hiểu được người ta quả thật có chuẩn bị mà đến.

Khuru Qua thấp giọng hỏi: “Không biết ông chủ lớn mà anh nói tới là...”

Đường Miễn gật đầu với Nhan Hàm, mỉm cười nói: “Có lẽ cô Nhan biết rõ hơn.”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Nhan Hàm là Nhan Chi Nhuận, nhưng trợ lý và thư ký bên người Nhan Chi Nhuận, cô đều biết cả, hoàn toàn không có vị trợ lý đặc biệt họ Đường này.

Sau đó, một người khác chợt hiện lên trong đầu cô.

Cô đứng tại chỗ, khẽ khàng hô một câu: “A Hằng?”

Đường Miễn chỉ cười không nói.

*

Bùi Dĩ Hằng ngồi máy bay trở về thành phố A, mới vừa xuống máy bay, còn chưa lấy hành lý thì điện thoại đã vang lên. Anh nhìn cái tên xuất hiện trên màn hình di động.

Thế là bấm nút màu xanh bắt máy.

Đầu dây bên kia là người có tính tình lạnh nhạt, từ trước đến giờ đều là người khác liên hệ với anh ta, mà trường hợp anh ta chủ động liên lạc người khác quả thật không gặp nhiều lắm.

Vừa cất tiếng, giọng nói lạnh lùng có mấy phần chững chạc hơn giọng nói lạnh lùng của Bùi Dĩ Hằng.

Giọng nói của Bùi Dĩ Hằng mang theo vẻ không rành thế sự, anh chỉ quan tâm tới thế giới trên bàn cờ, quân cờ đen trắng nho nhỏ có thể lấp đầy.

Mà giọng nói của người kia lạnh lùng, cảm giác như đang ở trần gian, phiến lá không dính thân.

Anh ta nói: “Chuyện công ty tôi đã bảo Đường Miễn thu xếp.”

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Có điều suy nghĩ một lát, Bùi Dĩ Hằng hình như cảm thấy hai từ cảm ơn hơi nhẹ nhàng, anh nghiêm túc nói: “Hôm nào anh tìm thời gian rảnh rồi, tôi mời anh ăn cơm.”

“Ăn cơm thì không cần, cậu có thời gian thì đánh một ván cờ với ông cụ nhà tôi, ông ấy thích cái này.”

Bùi Dĩ Hằng nở nụ cười: “Được.”

Hai người không phải loại tính cách thích hàn huyên, nói xong chuyện, hai bên tạm biệt rồi cúp máy ngay.

Tối qua khi Bùi Dĩ Hằng biết chuyện này thì anh lập tức gọi điện thoại. Đối phương nghe vậy, hỏi anh muốn có kết quả thế nào. Dù sao nói ra trước ý tưởng, muốn đạt được mục đích gì thì mới có thể áp dụng biện pháp cụ thể.

Thế là Bùi Dĩ Hằng suy nghĩ, anh nói ngắn gọn, rất đơn giản trả lại thứ thuộc về Nhan Hàm, công khai xin lỗi với Nhan Hàm, còn khai trừ những người ức hiếp Nhan Hàm.

Anh đã từng nói, anh sẽ không cho bất cứ ai ức hiếp Nhan Hàm.

Trong sự quyết định có nhân tố bốc đồng, cơ mà anh vẫn không hối hận.

Anh không hiểu chuyện thương trường, có điều tiền thì anh không thiếu. Đương nhiên tiền thương thì đâu cò vầy không tính là nhiều, nhưng hồi hai anh em Bùi Dĩ Hằng mười tám tuổi, Bùi Khắc Minh đã chuẩn bị một phần quà lớn.

Mỗi người đều có một quỹ riêng trị giá hai trăm triệu, sau khi hai anh em trưởng thành, có thể tùy ý sử dụng khoản tiền này.

Bùi Tri Lễ dùng khoản tiền này thế nào thì anh không biết. Bùi Dĩ Hằng thì gần như không dùng tới, anh chẳng hề có hứng thú với đầu tư, có người chuyên môn thay anh quản lý quỹ này, thế nên anh hiếm khi hỏi đến.

Lần này ngược lại có chỗ để dùng.

Bùi Dĩ Hằng tự mình đẩy hành lý đi ra, lúc mới vừa tới lối ra, anh không phát hiện tài xế, đang chuẩn bị gọi điện thoại.

Nhưng còn chưa cúi đầu thì ánh mắt thoáng thấy một người cách đó không xa.

Cô đang nhón chân nhìn vào bên trong, ánh mắt như chim họa mi, lộ ra mấy phần vội vã và vui sướng, một đôi mắt to đen láy nhìn chăm chăm không lơ lửng.

Có lẽ hơi mệt mỏi, cô vừa hạ mũi chân xuống, ai ngờ vừa chuyển động, ánh mắt cô lướt sang đây.

Thoáng cái nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm cảm thấy mình thật ngốc, rõ ràng đang chờ ở lối ra, làm thế nào lại không thấy anh đi ra. Cô sửng sốt trong phút chốc, ai ngờ Bùi Dĩ Hằng giơ tay lên, vẫy tay gọi cô qua.

Bàn tay trắng trẻo tựa gấm sứ của anh nằm giữa không trung.

Nhan Hàm nhắc mũi chân chạy qua.

Cô chạy vài bước tới trước mặt Bùi Dĩ Hằng, đây vốn là nơi đông người, cô không thể không biết ngượng nhào tới anh. Nhưng nào ngờ Bùi Dĩ Hằng buông ra tay cầm va ly, bỗng chốc ôm lấy cô.

Cái ôm của anh thật ấm áp, có lẽ bởi vì chỉ mặc áo sơ mi, Nhan Hàm cảm giác được sự ấm áp.

Nhan Hàm được anh ôm lấy, xoay qua nửa vòng, cũng may động tác không tính là lớn.

Anh lại đứng tại chỗ không quá vắng vẻ, cũng có người đi ngang qua nhìn thấy.

Buông lỏng tay, Nhan Hàm ngẩng đầu, đôi mắt trông mong nhìn anh, ngay cả trong âm thanh cũng lộ ra mấy phần ảm ức: “A Hằng, em nhớ anh.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ của cô, còn nhớ trước khi anh lên máy bay đã suy nghĩ thế nào nhỉ?

Đúng rồi, lần này phải dạy dỗ cô đàng hoàng.

Nhưng nhìn thấy đôi mắt hồ ly trong suốt kia của cô, ý nghĩ không thông thoáng, trái tim mềm xuống. Anh vươn tay véo vành tai cô, thấp giọng hỏi: “Em nhớ bao nhiêu?”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Nhan Hàm cảm thấy không thích hợp, rất bất thường.

Lúc ở sân bay, người này còn ôm mình, sờ lỗ tai mình, lời nói nhỏ nhẹ ấm áp hỏi cô nhớ anh bao nhiêu. Nhưng tại sao vừa về nhà lại thay đổi rồi?

Anh ngồi xuống, toàn thân phát ra khí thế, trên khuôn mặt tinh xảo kia phối với khí chất lạnh tanh.

Gần như viết lên bốn chữ trên mặt, đừng tới chọc anh.

Nhan Hàm bưng cốc nước, là cái cốc đôi mà anh mua, cô dè dặt nhấp một ngụm. Ai cũng nói lòng phụ nữ tựa như kim dưới đáy biển, sao cô cảm thấy lòng dạ anh chàng này hôm nay cũng vậy, thay đổi bất thường.

Nhan Hàm ai oán nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng trước đó còn là gió xuân ấm áp, trời trong sáng sủa.

Kết quả chỉ trong chớp mắt, trời u ám sắp mưa.

Ngay khi Nhan Hàm nghiêm túc nhớ lại, ban nãy ở trên xe có phải mình đã nói gì không nên nói không, đắc tội anh. Vào lúc cô đang nghiêm túc tự hỏi, cố gắng nhớ lại, bên cạnh truyền đến một tiếng nhạc du dương. Rất quen tai.

Ban đầu Nhan Hàm còn chưa hiểu, cho đến khi tiếng nổi sôi trào vang lên. Nhan Hàm đột ngột quay đầu nhìn người bên cạnh, cô trông thấy giờ

đây Bùi Dĩ Hằng đang cúi đầu xem di động.

Hiển nhiên trên di động đang phát ra một đoạn video, âm nhạc du dương, thảnh thơi truyền đến tiếng nấu nướng.

Quan trọng nhất là hình ảnh trên màn hình, quen thuộc như vậy.

Sự quen thuộc khiến cô cảm thấy hình như mình đã xem qua rất nhiều lần.

Cho đến khi Nhan Hàm rút cuộc khẳng định, Bùi Dĩ Hằng đang xem video mỹ thực của cô, cô buông xuống cái cốc trong tay, nhào về phía anh.

Nhưng vào khoảnh khắc cô nhào tới, Bùi Dĩ Hằng nhích sang bên cạnh nhường chỗ, giơ cánh tay lên, video vẫn đang phát.

Đột nhiên ở trong đoạn video cô cất tiếng nói một câu.

Hồi cô quay video, nói rất ít, cách chế biến làm thành phụ đề. Đây cũng là lý do vì sao nhóm Trần Thần ngay từ đầu không nghe ra Thư Nguyên là cô, suy cho cùng chỉ một hoặc nửa câu, cho dù có giống cũng không dám nói chắc.

Hiện giờ tuy rằng cô không ra mặt thừa nhận, nhưng ai cũng biết cô chính là Thư Nguyên, Thư Nguyên chính là cô.

Nhưng mà...

Nhan Hàm tuyệt đối không nghĩ tới Bùi Dĩ Hằng sẽ ở trước mặt cô xem video của cô.

Tuy rằng đoạn video này thật sự cũng chỉ là một video mỹ thực mà thôi, nhưng lúc anh xem, Nhan Hàm cảm nhận được cảm giác xấu hổ, quả thực bắt đầu chạy lên từ cột sống.

Cô có thể cảm giác được khuôn mặt mình bắt đầu đỏ lên.

Chỉ có thể nói cảm giác của cô quả thật chính xác, Bùi Dĩ Hằng cup mắt nhìn cô, cô gái giương mắt nhìn cánh tay anh đang giơ lên, hai má dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần ửng đỏ.

Bùi Dĩ Hằng không ngờ phản ứng của cô lại thú vị như vậy, anh quả thật muốn dạy dỗ Nhan Hàm một chút. Nói thật, đáy lòng anh tức giận, không phải giận cô không nói thật với mình. Nếu cô cảm thấy làm video mỹ thực là sở thích của cô, không muốn cho người khác biết, Bùi Dĩ Hằng có thể hiểu được.

Nhưng điều anh không hiểu là, rõ ràng cô chịu ảm ức nhiều như vậy thế mà còn gạt anh.

Không phải mọi người đều nói trẻ em biết khóc có kẹo ăn, Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái tựa vào trong lòng anh, hiển nhiên cô rất quật cường, không dễ chịu thua.

Cho dù đối với anh, cô cũng không muốn dễ dàng lộ ra một mặt yếu đuối.

“Nhan Nhan.” Anh hô một tiếng, trong giọng nói lộ ra sự bất đắc dĩ không nói nên lời.

Nhan Hàm ngẩng đầu, vẫn giương mắt lên, cô không hiểu là chuyện gì.

Bùi Dĩ Hằng cảm thấy anh không nên cứ nhìn ánh mắt của cô, như vậy anh sẽ mềm lòng, thế là anh cúi đầu, thấp giọng nói: “Em nên nói với anh, có một số việc anh không muốn trở thành người cuối cùng biết được, hơn nữa biết chuyện từ người khác.”

Nghe được Hàn Thư Bạch hỏi anh, hóa ra bạn gái anh chính là blogger mỹ thực Thư Nguyên rất nổi tiếng trên mạng kia sao?

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của Bùi Dĩ Hằng là ngỡ ngàng, bởi vì anh không biết.

Nhan Hàm chớp mắt: “Em không phải cố ý gạt anh, chỉ là, chỉ là...”

Cô ấp úng.

Bùi Dĩ Hằng không cho cô cơ hội trốn tránh, anh hỏi thẳng: “Tại sao em không cho anh biết?”

Lần này Nhan Hàm đáp lại rất nhanh: “Lúc đầu vì không tìm được cơ hội để nói, dù sao anh cũng không có hứng thú đối với những chuyện này.”

Bùi Dĩ Hằng bị câu trả lời này của cô chọc cười, anh nói: “Sao em biết anh không có hứng thú chứ?”

“Ngoại trừ cờ vây, anh sẽ cảm thấy hứng thú với những việc khác ư?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm: “Em, thế nên anh muốn biết mọi chuyện về em, bởi vì đối với anh tất cả đều rất quan trọng.”

Nhan Hàm ngẩn người, trong nháy mắt cô nhớ tới một câu anh từng nói.

—— anh thích cô hơn cả cờ vây.

“Nhan Nhan, em có thể dựa vào anh.” Bùi Dĩ Hằng ngược mắt lên, im lặng nhìn cô, con người đen láy luôn trong trẻo lạnh nhạt kia dần ngấm vẻ dịu dàng, anh nhẫn nại nói, “Mặc kệ em xảy ra chuyện gì, em đều nên nói với anh. Dựa vào một người cũng không khiến người ta cảm thấy em yếu đuối, cho nên từ giờ trở đi em có thể dựa vào anh.”

Nhan Hàm khẽ cắn cánh môi, sau một lúc lâu mới nói: “Em chỉ là không muốn làm anh lo lắng mà thôi, em muốn để anh toàn tâm toàn ý chuẩn bị thi đấu. Việc này không nên làm phiền tới anh.”

Cô cũng chẳng phải vì lòng tự trọng mới không nói với anh, cô chỉ là không muốn bất cứ chuyện nào làm phiền tới anh.

Anh là kỳ thủ chuyên nghiệp, không có gì quan trọng hơn trận đấu của anh.

Bùi Dĩ Hằng thở dài một hơi, vươn tay nắm lấy cô, thấp giọng nói: “Em xem nhẹ anh quá rồi.”

Một lúc lâu sau, cô gái nép trong lòng anh, mi mắt run run mấy cái, cô hơi nhấc mí mắt lên, nhìn người phía trên. Giọng cô nho nhỏ, lộ ra vẻ không xác định: “Vậy bây giờ anh còn giận không?”

“Ừm.” Bên môi chàng trai phát ra âm thanh này.

Nhan Hàm thở nhẹ một hơi: “Anh sẽ giận rất lâu sao?”

Cầm Bùi Dĩ Hằng gác lên đỉnh đầu cô, khẽ khàng vuốt ve hai cái, mái tóc cô rất đen, cũng rất mềm mại, tỏa ra mùi sữa nhè nhẹ. Chắc là mùi dầu gội cô dùng, dịu ngọt.

Anh không nói lời nào, Nhan Hàm nhẹ nhàng hít một cái dưới đáy lòng.

Xem ra, lần này không dễ dỗ dành rồi.

*

Bùi Dĩ Hằng vừa trở về, cơ mà sau khi anh tắm rửa thì lại ngồi bên cửa sổ tiếp tục chơi cờ. Lúc anh đang tắm rửa, Nhan Hàm về nhà, nói là có việc chuẩn bị.

Chờ anh đánh xong một ván cờ, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn u ám.

Anh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ qua vài giây mưa từ không trung rơi xuống lớp bộp, nện mạnh trên khung cửa kính.

Cơn mưa dày đặc chỉ trong chốc lát, cả thành phố chìm trong cơn mưa tầm tã này. Ngoài cửa sổ là hàng cây xanh trong tiểu khu, cây cối cao to chỉ chút nhánh cây, giờ phút này đong đưa trái phải dưới cơn mưa gió.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn, cho đến khi tại cánh cửa truyền đến tiếng “đình” nho nhỏ.

Lúc Nhan Hàm từ ngoài cửa tiến vào, cô trông thấy Bùi Dĩ Hằng mặc bộ đồ thể thao màu trắng rộng rãi, ngồi im lặng bên cửa sổ, bên ngoài mưa to tầm tã.

Thực ra Nhan Hàm rất thích thời tiết trời mưa.

Bởi vì một khi trời mưa, dường như toàn bộ tiết tấu đều sẽ chậm lại, cho dù là chuyện gì cũng không làm, chỉ đơn thuần nằm trong nhà ăn đồ ăn vặt cũng sẽ cảm thấy đặc biệt thích ý.

Có lẽ bởi vì vậy, cô thích sự biếng nhác trong trời mưa.

Nhan Hàm đi tới cạnh bàn cờ, ngồi xếp bằng trên tấm thảm, nhìn bàn cờ trước mặt.

Cuối cùng cô thở một hơi thật dài.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, khẽ cười nói: “Tại sao em thở dài?”

“A Hằng, anh cảm thấy em còn có cơ hội chiến thắng ông nội em không?” Một tay Nhan Hàm đặt trên đầu gối, tay kia đặt bên mép bàn cờ.

Hình như đã lâu rồi cô không chơi cờ.

Bùi Dĩ Hằng đáp: “Nếu em vẫn cứ ba ngày bắt cá hai ngày phơi nắng, hẳn là không có gì có thể.”

Nhan Hàm: “...”

Anh cũng thành thật quá đi.

Loại thời điểm này cô cũng chẳng phải muốn nghe lời thật, chỉ muốn anh an ủi mình thôi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn dáng vẻ suy sụp của cô, anh thế mà nhoẻn miệng cười.

Anh dường như rất thích nhìn thấy biểu cảm này của cô.

Chưa đến một lúc, Nhan Hàm nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay mình, cô cười nói: “Được rồi, chúng ta nên ăn bữa tối thôi.”

Bùi Dĩ Hằng sửng sốt, gật đầu, ra ngoài mấy hôm, anh mới hiểu được miệng mình đã bị đường trở nên kén chọn.

Hai người đã quen ăn cơm ở nhà Nhan Hàm, bởi vì trong nhà cô không chỉ có đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, ngay cả dụng cụ nấu bếp đều nhiều hơn nhà Bùi Dĩ Hằng.

Anh vốn tưởng rằng đi qua là phải đợi cô nấu ăn.

Nhưng khi anh nhìn thấy một bàn thịt nướng đặt đầy trên bàn, đúng vậy, trên chiếc bàn trải khăn màu trắng bày đặt đủ loại thịt nướng.

Hai tay Nhan Hàm làm ra tư thế mời, cười nói: “Tuy rằng người khác đều nói, thịt nướng là mỹ thực chế biến đơn giản nhất, nhưng em muốn cho anh biết, người thật sự biết nấu ăn, ngay cả nướng thịt cũng sẽ ăn ngon hơn của người khác.”

Bùi Dĩ Hằng cười như không cười nhìn cô.

Nhan Hàm hơi khấn trương, bất giác vươn đầu lưỡi liếm môi dưới, cánh môi vốn mịn màng càng chắc nịch ẩm ướt, tựa như đào ngọt vừa chín, khiến người ta muốn cắn một miếng, nếm thử mùi vị.

Được rồi, Nhan Hàm định ăn ngay nói thật.

Cô vươn một bàn tay, khẽ khàng kéo ống tay áo của anh, ngón tay trắng nõn không tính là mịn màng, nhưng đặc biệt mảnh khảnh. Đầu ngón tay cô khẽ co lại, giọng nói dịu dàng cất lên: “Em muốn dỗ dành anh đó.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, Nhan Hàm nói tiếp: “Ăn thịt sẽ khiến tâm tình người ta tốt lên. Thế nên em muốn cho anh vui vẻ một chút.”

Hơn nữa vì để anh ăn thịt ngon nhất, cô gọi điện cho Nhan Chi Nhuận, bảo anh trai đưa thịt cao cấp nhất qua đây.

Lần này Bùi Dĩ Hằng thật sự sửng sốt.

Cách dỗ dành khác biệt như vậy, anh vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Nhan Hàm kéo anh tới chỗ ngồi, rất khí phách nói: “Hôm nay anh tha hồ ăn.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn lướt qua những cái đĩa trên bàn, dù tìm thêm vài người tới cũng không sợ không đủ ăn.

Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng thịt nướng, là loại âm thanh phát ra khi thịt đặt trên vỉ nướng, dường như tạo thành một giai điệu mỹ vị.

Không thể không nói, mỹ thực quả nhiên khiến người ta vui vẻ.

Đặc biệt là loại mỹ thực khiến ai cũng không thể từ chối.

Nhan Hàm biết Bùi Dĩ Hằng không thích ăn dầu mỡ, thế nên cô còn chuẩn bị đủ loại hải sản. Cô mang tạp dề, búi mái tóc dài lên đỉnh đầu.

Nhan Hàm lấy thịt ba rọi đặt lên vỉ nướng. Lúc thịt ba rọi đưa tới vẫn còn nguyên chưa cắt ra.

Đây là yêu cầu của Nhan Hàm.

Cô tự mình ra tay, cắt thịt thành cỡ hình chữ nhật, không mỏng, từng miếng dày.

Khi thịt ba rọi đặt trên vỉ nướng, cô nghiêm túc nướng thịt. Ai cũng nói thịt nướng là món ăn đơn giản nhất, tiện lợi giống như món lẩu.

Nhưng muốn làm ra thịt nướng chân chính ăn ngon, cũng phải cần chút tâm tư.

Vài phút sau, trong đĩa của Bùi Dĩ Hằng có hai miếng thịt ba rọi hai mặt được nướng chín vàng thơm giòn. Ban đầu có vẻ thịt mỡ, lúc này chất béo hoàn toàn bị nướng chảy ra ngoài.

Nhan Hàm giảm nhỏ bếp nướng, cô vươn tay cầm lấy một miếng xà lách, dùng đũa sạch gắp lên miếng thịt trong đĩa của anh.

Đầu tiên thấm chút tương, lăn trong đĩa một chút, cuối cùng bọc trong rau xà lách.

Sau khi Nhan Ham chuẩn bị xong, cô đưa cho Bùi Dĩ Hằng: “Anh nếm thử xem.”

Trong trí nhớ của Bùi Dĩ Hằng quả thật chưa từng ăn thịt nướng, khẩu vị của anh rất đơn giản, hơn nữa anh không phải loại người xoi mói, ăn uống rất thanh đạm.

Cơ mà sau khi ở cùng Nhan Hàm, anh dần dần thích ăn chua cay.

Đợi anh ăn xong, Nhan Hàm nhìn anh, cười tủm tỉm nói: “Sau khi ăn thịt xong, có phải tâm trạng tốt hơn nhiều không?”

Đuôi lông mày Bùi Dĩ Hằng khẽ nhướn lên, anh nhìn sang cô.

Nhan Hàm lập tức nói: “Được, em biết, khẳng định còn chưa ăn đủ.”

Lúc cô muốn xoay người rời khỏi, Bùi Dĩ Hằng giữ chặt cổ tay cô, Nhan Hàm quay đầu nhìn anh, thấy anh ngược mắt lên, nhìn về phía mình: “Thực ra em có một cách dễ dãi dành anh hơn.”

Nhan Hàm hơi ngó ra.

Anh đứng dậy, không để ý giờ phút này trên người cô đầy mùi khói dầu, vươn tay ôm cô vào lòng, giọng khàn khàn nói: “Nhan Nhan, hãy để anh nuông chiều em.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Đúng mười giờ sáng, trên weibo chính thức của truyền thông Nhã Chính đăng lên một dòng weibo thông báo dài, giải thích về sự kiện Thư Nguyên thật giả mấy hôm nay.

“Tổng giám đốc nhân sự Diêu Mã Khắc là người chịu trách nhiệm, lợi dụng chức vụ chiếm lấy tài khoản của blogger mỹ thực Thư Nguyên, cũng lấy đi mọi thứ từ tài khoản này. Sau đó còn xúi giục Lâm Đình Đình nghệ sĩ mới ký kết với công ty, giả mạo Thư Nguyên tại nền tảng phát sóng trực tiếp xx...”

“Trước mắt công ty đã khai trừ Diêu Mã Khắc, Lâm Đình Đình cùng những người có liên quan. Về phần hành vi trái pháp luật, chúng tôi đã chuyển giao cho cảnh sát xử lý theo pháp luật.”

“Mà tại đây, công ty chân thành xin lỗi Thư Nguyên vì những thương tổn đã tạo ra cho cô ấy qua sự việc lần này.”

Một dòng weibo dài không hề tự mãn mà đánh thẳng vào sự thật. Không chỉ thuật lại chân tướng sự việc rất rõ ràng, thậm chí là xử lý quyết định đều rất quả quyết dứt khoát và nhanh lẹ.

Fan của Thư Nguyên vốn đã liên hợp, chuẩn bị thu thập chứng cứ, chiến đấu đến cùng với công ty phát rồ không có thiên lý này.

Kết quả một nhóm fan hùng dũng oai vệ còn chưa ra tay thì sự việc đã kết thúc.

Đúng, chấm dứt triệt để.

Bởi vì cho dù là cách xử lý đám người Diêu Mã Khắc, hay là lời xin lỗi với Nhan Hàm, tất cả đều hợp lý không bởi ra được chút khuyết điểm nào.

Fan A:[sớm hiểu ra lý lẽ vậy, còn để cô gái nhà chúng ta chịu ấm ức nhiều.]

Fan B:[đại đao bốn mươi thước đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ muốn tôi thu về sao? Trong một đêm công ty thay ông chủ mới hả? Sao có cảm giác như là bộ não đã trở về.]

Fan C:[cái người phụ nữ làm bộ làm tịch ngày hôm qua lại dám giả mạo Thư Nguyên nhà tôi, não bị ăn mòn rồi.]

Người qua đường A:[quả thực là một vở kịch, công ty vì kinh tế khổng chế nghệ sĩ, sử dụng loại thủ đoạn này, thật sự không coi là lừa dối sao?]

Người qua đường B:[đừng nói bài tuyên bố này viết rất tiêu chuẩn, còn đủ để giành được hạng nhất trong các bài tuyên bố của tất cả công ty năm nay.]

Cho dù là fan cũng được, quần chúng ăn dưa cũng được, vốn đã chuẩn bị chiến đấu lâu dài. Dù sao loại chuyện này, bắt đầu xâu xé thì quả thật mỗi ngày đều sẽ có đủ loại tiết lộ tung ra, ai ngờ qua hai mươi bốn giờ mà thôi, cái gì cũng đảo ngược.

Thư Nguyên giả livestream trước đó bị vạch trần, mọi người tham dự chuyện này đều bị công ty trực tiếp khai trừ, còn bị pháp luật trừng phạt.

Có cảm giác trời giáng chính nghĩa.

Đừng nói dân mạng cảm thấy thần kỳ, ngay cả nhóm Trần Thần và Ngải Nhã Nhã cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Khi hai cô bạn cứ hỏi tới cùng, Nhan Hàm cố ý nhìn trái phải, hỏi: “Nghê đại nhân hôm nay không đi học hả?”

“Cậu bớt giả bộ đi, mấy hôm nay Nghê đại nhân bận rộn đấy. Cậu mau cho bọn tớ biết đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi.”

Nhan Hàm thở dài một hơi: “Nhất định phải nói ư?”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã liếc nhìn nhau một cái, hỏi ngược lại: “Không thể nói sao?”

Các cô thật sự rất tò mò.

Rốt cuộc hai tay Nhan Hàm chống má, ánh mắt nghiêm túc nhìn bảng đen phía trước, mặc dù giờ đã là năm ba, tốt xấu cũng phải làm ra vẻ, bằng không sẽ đả kích thầy giáo trước mặt biết bao.

Hiển nhiên giờ phút này mỗi một chữ thầy đang giảng trên bục đều có thể khiến mọi người buồn ngủ, còn không biết bản thân ông ấy có một bạn học tri kỷ như vậy.

Cơ mà mấy giây sau, Nhan Hàm giả vờ không nổi nữa.

Bởi vì Trần Thần ở bên cạnh cứ dùng nắp bút chọt thắt lưng cô, thế là cô thở dài một hơi, quay đầu nói: “Là A Hằng làm.”

“Thầy Bùi đánh bọn họ hả?” Trần Thần theo bản năng che miệng.

Ngải Nhã Nhã cũng mở to hai mắt.

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ rằng, chẳng lẽ thầy Bùi xông tới công ty, đánh mấy người kia một trận, lấy lại chính nghĩa cho Nhan Hàm. Thế thì cũng ngẫu quá đi.

Khi trong đầu hai người đang náo bỗ câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân nhiệt huyết sôi trào, Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Anh ấy thu mua truyền thông Nhã Chính.”

.....

Trong bầu không khí lặng im chừng mười giây.

Trần Thần: “Shit.”

Ngải Nhã Nhã: “Mợ nó.”

Hai người không hẹn cùng hô lên, âm thanh còn không nhỏ, cơ mà nói thật, lúc này cho dù là ai nghe được chuyện này, e rằng đều mang phản ứng như vậy.

Trần Thần cảm thấy đầu lưỡi mình phình to, nói lắp bắp: “Cậu, cậu nói là thầy Bùi mua công ty này à?”

Ngải Nhã Nhã nói: “Quả nhiên là thế giới của kẻ có tiền, tớ không thể tưởng tượng được.”

Nhan Hàm lập tức nói: “Cũng không khoa trương như vậy, anh ấy không phải mua hết toàn bộ, anh ấy chỉ thu mua quyền cổ phần của người nắm giữ cổ phần nhiều nhất trong công ty thôi.”

“Có khác nhau sao?” Ngải Nhã Nhã nói.

Nhan Hàm nghiêm túc suy nghĩ điểm khác biệt, hình như quả thật không có.

Ngải Nhã Nhã thực sự rất tò mò về chuyện này, cô hỏi: “Thầy Bùi cũng bá đạo quá nhỉ? Chắc là không phải dùng tất cả tiền thưởng thi đấu giúp đỡ cậu chứ?”

Ngẫm lại cảm thấy rất ngẫu, một quán quân thế giới lấy ra tất cả tiền thưởng thi đấu của mình kể từ khi ra nghề, chỉ vì bảo vệ bạn gái mình.

Mẹ nó đây là nội dung thần tiên gì đây.

Nhan Hàm lắc đầu, ban đầu cô cũng tưởng vậy. Ai ngờ sau khi hỏi, cô mới biết được anh sử dụng tiền quỹ mà bố anh cho anh.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, hồi cô mười tám tuổi, đừng nói quỹ hai trăm triệu, ngay cả hai mươi triệu cũng chưa có ai tặng cô.

Có điều thật ra Nhan Chi Nhuận chuẩn bị một lâu đài trị giá mười mấy triệu đô tặng cho cô, đây vốn là quà sinh nhật hai mươi tuổi. Thế nhưng bởi vì bác cô, Nhan Chi Nhuận tặng trước cho cô.

Cho nên tính ra của hồi môn của cô cũng chẳng kém bao nhiêu.

Nhan Hàm hơi yên lòng.

Ngải Nhã Nhã quay đầu nhìn sang Trần Thần, nghiêm túc hỏi: “Cậu xác định cậu và Bùi Tri Lễ thật sự không có khả năng sao?”

Trần Thần tỉnh bơ nhìn cô bạn, Ngải Nhã Nhã thở dài: “Quên đi, tớ còn chưa đến mức cục súc như vậy, tớ bỏ qua Bùi Tri Lễ.”

Cô bạn nói vậy, đừng nói Nhan Hàm bị chọc cười, Trần Thần cũng có chút không nhịn được.

Hai tay Trần Thần chống cằm, sau một lúc lâu cô thở dài yếu ớt: “Tớ thế mà bỏ qua cơ hội gả vào hào môn.”

Ngải Nhã Nhã vươn tay ôm bả vai cô bạn: “Hối hận không?”

Trần Thần suy nghĩ hồi lâu, lại thở dài yếu ớt một hơi, rồi gật đầu.

Ngải Nhã Nhã phì cười, cơ mà thấy cảm xúc cô bạn hơi sa sút, biết rằng ba chữ Bùi Tri Lễ là từ cấm đối với Trần Thần. Bình thường nhắc tới quả thật sẽ cúi đầu, hôm nay coi như nể tình.

Ngải Nhã Nhã hai tay ôm quyền, nói: “Nhan của tớ, bây giờ tớ chỉ có một thỉnh cầu, nếu phú quý chớ quên nhau.”

Trần Thần nói theo: “Tớ cũng vậy.”

*

Tuy rằng chuyện Thư Nguyên thật giả đã kết thúc, cơ mà về chuyện Nhan Hàm có phải Thư Nguyên hay không, đến giờ vẫn chưa có kết luận, bởi vì Nhan Hàm không đứng ra thừa nhận, cũng chẳng đứng ra phủ nhận.

Lúc này, ưu điểm không sống tại ký túc trong trường của cô ngược lại lập tức thể hiện ra.

Không ít nữ sinh chạy tới hỏi han lòng vòng trong ký túc của các cô, lúc Nghê Cảnh Hề ở phòng ký túc thì ổn, cô có thể trấn giữ, lúc cô có mặt không ai dám lỗ mãng.

Thế nhưng thời gian cô không ở phòng ký túc lại nhiều hơn thời gian ở phòng ký túc.

Ngải Nhã Nhã và Trần Thần thật sự không chịu nổi, hai người dứt khoát thu dọn đồ đạc, ban ngày đều chạy đến nhà Nhan Hàm nằm.

Về phần Nhan Hàm ngược lại chẳng có cảm giác gì, mấy hôm nay cô lại chuẩn bị ghi hình video mỹ thực mới.

Cô và Khưu Qua vừa nói chuyện qua điện thoại xong, bởi vì sắp sửa tới tết Đoan Ngọ, đây là ngày lễ truyền thống cũng là một ngày lễ cô đặc biệt chú trọng khi quay video mỹ thực.

Gói bánh chưng đương nhiên là trọng điểm, cơ mà quan trọng là quay thế nào cho thú vị.

Đợi khi cô cúp máy, Trần Thần và Ngải Ngã Nhã ở bên cạnh đồng thời nhìn cô. Nhan Hàm sửng sốt, còn vươn tay sờ má mình, thấp giọng nói: “Có việc gì hả?”

Trần Thần ho nhẹ, thấy giọng nói: “Thầy Bùi thua rồi.”

Nhan Hàm hơi giật mình, mấy ngày nay Bùi Dĩ Hằng lại bay đi Vân Nam tham gia một trận đấu trong nước. Bởi vì năm ngoái anh không tham gia thi đấu nửa năm trời, bởi vậy năm nay trận đấu trong nước rõ ràng trở nên nhiều hơn, hiển nhiên là vì nâng cao trạng thái của mình.

Nhưng trận đấu lẽ ra dùng để luyện tập, ngược lại trở thành nơi thất bại của anh.

Ngải Nhã Nhã mau chóng nói: “Nhà binh thắng bại là chuyện bình thường, cho dù là thầy Bùi thỉnh thoảng cũng sẽ thua một trận.”

Nhưng hiển nhiên đây không phải là chuyện thường của nhà binh gì, bởi vì đối thủ của anh là Hàn Thư Bạch.

Hàn Thư Bạch vốn cũng là thiên tài thiếu niên, chỉ là trước đây cậu ta bị vầng sáng của Bùi Dĩ Hằng che khuất. Nhưng Hàn Thư Bạch là kỳ thủ giành được nhiều quán quân nhất trong thế hệ trẻ hiện nay trong nước ngoại trừ Bùi Dĩ Hằng, trong thời gian nửa năm Bùi Dĩ Hằng nghỉ thi đấu, cậu ta hiển nhiên mang dáng dấp gánh vác làng cờ vậy.

Sau bọn họ còn có một Tiết Phi.

Hiện giờ trong bảng xếp hạng thế giới, tháng trước Hàn Thư Bạch vượt qua kỳ thủ Hàn Quốc Lý Tuấn Trị, trở thành hạng nhất thế giới mới. Hơn nữa điểm của cậu ta rất cao, e rằng trong khoảng thời gian ngắn không có bất cứ kỳ thủ nào có thể vượt qua vị trí hạng nhất của cậu ta.

Lần này hai người thi đấu cúp Vân Nam, gặp nhau sớm ở top tám, hiển nhiên truyền thông các quốc gia đều chú ý đến trận thi đấu lớn tiêu điểm này.

Hoàng đế mới có bảo vệ được ngai vàng của mình không?

Sau khi trở về, cựu hoàng đế có thể trèo lên đỉnh lần nữa không?

Sự giao chiến của hai người khiến cho mức độ chú ý của dư luận quả thực nâng lên một tầm khác.

Trong trận chiến tiêu điểm này, thất bại cho đối phương, Nhan Hàm thậm chí cũng không tưởng tượng được tâm tình của Bùi Dĩ Hằng. Cô nhú mày, hơn nữa đây là sau khi bọn họ ở bên nhau, lần đầu tiên Bùi Dĩ Hằng thua trận.

Từ khi anh trở về thi đấu, tuy rằng trạng thái lên xuống, thế nhưng trong lúc lão đạo vẫn có thể thắng đối thủ.

Đây là lần đầu tiên anh thua cuộc.

Cũng là lần đầu Nhan Hàm đối mặt với tình huống anh thua cuộc.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, trước khi Bùi Dĩ Hằng trở về cô liên lạc với Giản Căn Huyền. Lúc trước cô có thêm WeChat của Giản Căn Huyền, ai ngờ cô vừa gửi tin nhắn qua, Giản Căn Huyền trực tiếp gọi điện lại.

Cô cười hỏi: “Em muốn hỏi chị cái gì?”

Nhan Hàm tổng cộng quen biết hai kỳ thủ chuyên nghiệp, một là Bùi Dĩ Hằng, hai là Giản Cẩn Huyền.

Cô đương nhiên không thể hỏi Bùi Dĩ Hằng, chỉ có thể hỏi Giản Cẩn Huyền.

Nhan Hàm nghiêm túc suy nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Chị Giản, nếu thua cuộc, có phải tâm trạng rất tệ không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó âm thanh Giản Cẩn Huyền cũng khẽ khàng, cơ mà giọng điệu rất nặng nề: “Trái tim muốn chết.”

Làm vận động viên, cho dù là lúc nào, thua cuộc đều là chuyện rất đáng sợ.

Dựa theo thống kê của hiệp hội cờ vây, những năm gần đây trận đấu cờ vây thuộc cấp bậc chuyên nghiệp vượt qua bốn ngàn trận. Mà một kỳ thủ chuyên nghiệp, hàng năm tham gia thi đấu ít nhất bảy tám mươi trận, có một số người vượt qua một trăm trận.

Nhưng cho dù có tham gia bao nhiêu trận đấu đi nữa, thua cuộc đều là một chuyện khiến tâm tình người ta sa sút.

Nếu còn là thua một trận đấu quan trọng.

Nhan Hàm: “...”

Giản Cẩn Huyền cất tiếng: “Em có phải lo lắng chuyện A Hằng thua cuộc không?”

Trận đấu lần này của Bùi Dĩ Hằng, Giản Cẩn Huyền cũng xem, anh và Hàn Thư Bạch từ khi bắt đầu đã chém giết nhau, cả bàn cờ quả thực là cảnh tàn sát khốc liệt.

Đáng tiếc, dạo này trạng thái của Hàn Thư Bạch thật sự rất tốt.

Anh thua cuộc thật sự rất đáng tiếc.

Mặc kệ là hoạt động thể thao nào, nếu nửa năm không tham gia trận đấu chính thức, đều sẽ có thời kỳ trạng thái lên xuống, cho dù là tuyển thủ thiên tài cũng phải đối mặt với hiện thực này.

Nhan Hàm hỏi: “Em cần làm gì để an ủi anh ấy?”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, thay đổi một câu khác: “Vậy nếu chị thua, chị muốn người khác làm gì nhất?”

.....

Giản Cẩn Huyền thở dài một hơi: “Chị thực sự không thích cách so sánh này chút nào.”

Nhan Hàm lấy lại tinh thần, lập tức xin lỗi: “Em xin lỗi, chị Giản, em không phải cố ý.”

“Chọc em thôi.” Giản Cẩn Huyền bật cười.

Giản Cẩn Huyền nghĩ ngợi, nghiêm túc cho ý kiến: “Vờ như không tồn tại đi, mỗi lần chị thua cuộc chỉ hận ván cờ này không tồn tại.”

Đâu chỉ là hy vọng ván cờ này không tồn tại, có đôi khi cô thậm chí hy vọng chính mình cũng không tồn tại.

Đợi khi cúp máy, Giản Cẩn Huyền nhìn di động, ngơ ngác một lúc lâu.

Cô cười khở một tiếng, cô vốn đang huấn luyện, nhưng cú điện thoại này của Nhan Hàm khiến cô ngẩn ngơ hồi lâu. Cô nhớ lại trong điện thoại, giọng nói lo lắng của cô gái, dè dặt như vậy, như là muốn giữ gìn một vật báu.

Thằng nhóc Bùi Dĩ Hằng này, mẹ nó thật đúng là mệnh tốt ghê.

Cùng là người họ Nhan, sao lại có sự chênh lệch giữa người với người lớn vậy chứ.

Giản Cẩn Huyền phát hiện mình thế mà rất ghen tị với sự đẽ của mình, rõ ràng cùng là kỳ thủ chuyên nghiệp, Bùi Dĩ Hằng thua cuộc, bạn gái tìm mọi cách muốn dỗ dành anh vui vẻ.

Nhưng cô thì sao...

Trong nháy mắt, Giản Cẩn Huyền ngó ra, lần gần nhất cô yêu đương là hồi nào?

Hai mươi thì phải, cách hiện tại vậy mà đã sáu năm rồi.

Nhưng sáu năm trôi qua, người đầu tiên cô chột nghĩ tới vẫn là người kia. Mỗi tình đầu của cô chói sáng rạng rỡ như vậy, khuôn mặt tươi cười khiến người say mê.

Gặp được anh, thế giới đen trắng dường như trở nên lu mờ.

Hồi trẻ Giản Cẩn Huyền dành riêng tất cả nhiệt tình của thanh xuân để thích một người như vậy.

Thực ra khi đó là hạnh phúc, bằng không thì làm sao cho đến giờ cô vẫn còn lẻ loi một mình, nhớ lại hồi ước về anh đều là sự ngọt ngào.

Đột nhiên, Giản Cẩn Huyền nhớ ra hồi ấy cũng vậy.

Cô thua một trận đấu quan trọng, lúc anh gọi điện Giản Cẩn Huyền vốn đang bực bội, chỉ là âm thanh hơi trầm thấp, nhưng lắng nghe anh hỏi vài câu, hình như có người quan tâm thoáng cái tâm tình cô bùng nổ.

Cô òa khóc, lần khóc này rốt cuộc không dừng được.

Ngày đó anh lập tức chạy tới bên cạnh cô, tựa như một kỵ sĩ từ trời giáng xuống, lái chiếc xe thể thao xa hoa của anh, xuất hiện một cách tráng lệ. Bây giờ cô đã không nhớ hôm đó làm cái gì, nhưng cô lại nhớ kỹ nhất thời điểm sau cùng.

Anh lái xe chở cô trên con đường cao tốc, khi đó đã nửa đêm, trên đường vắng vẻ.

Chỉ có đèn đường mờ nhạt, chiếu rọi ánh vàng ấm áp xung quanh.

Tòa cao ốc nằm hai bên đường tối như mực, ngẫu nhiên có ánh đèn neon còn phát sáng, cũng không bằng ánh sao đầy trời hôm đó. Trần xe rộng mở, cô vừa ngẩng đầu là có thể thấy được ngôi sao treo trên chân trời đen nhánh.

Cơn gió gào thét bên tai cô.

Rốt cuộc, cô giơ lên hai cánh tay hô to: “Em nhất định sẽ trở thành kỳ thủ giỏi nhất.”

Người bên cạnh hơi quay đầu nhìn cô, trong mắt đầy ý cười, khuôn mặt lộ ra vẻ dịu dàng, còn dịu dàng hơn cả làn gió đêm.

Anh nói: “Ừ, anh sẽ nhìn thấy em trở thành kỳ thủ giỏi nhất.”

Nhan Chi Nhuận trẻ tuổi cũng xuất hiện trong đầu cô.

.....

Giản Căn Huyền đột ngột lấy lại tinh thần, hai tay che má mình. Một khi mở ra hồi ức, tựa như mở ra dòng nước, chuyện tưởng rằng đã quên từ lâu dường như cũng có thể nghĩ tới.

Hồi ức thật đúng là một con rùa rụt cổ.

Giản Cẩm Huyền xoa nhẹ hai má, làm cho dòng suy nghĩ của mình trở lại bàn cờ trước mặt lần nữa.

Cuối cùng, cờ vây sẽ không rời khỏi cô.

*

Trước khi Bùi Dĩ Hằng về nhà, Nhan Hàm đặc biệt đi siêu thị mua một mớ đồ ăn, cô biết anh thích món ăn mình nấu, thế nên đặc biệt mua thứ anh thích.

Ai ngờ qua tám giờ tối, người vốn nên về nhà vẫn chưa trở về.

Nhan Hàm không gọi điện thoại, cô bèn mặc quần áo thể thao, chuẩn bị giả vờ xuống dưới lầu chạy bộ.

Thế thì khi anh trở về chẳng phải có thể thấy anh trước à.

Ai ngờ cô vừa xuống lầu, đi qua ven đường thì trông thấy bên kia có một bóng người, tư thế rất kỳ lạ, hình như đang ngồi làm gì đó. Có điều anh đang hút thuốc, bởi vì điểm đỏ trên ngón tay chột sáng chột tối.

Nhan Hàm tò mò đi qua, cô cũng sờ.

Cô không ngờ tới người ở dưới lầu hút thuốc chính là Bùi Dĩ Hằng.

Cô thấy anh ngồi trên va ly hành lý của mình, đôi chân dài tùy ý chống đỡ, giữa ngón tay là điếu thuốc đã châm lửa, điểm đỏ lúc sáng lúc tối. Giờ phút này anh ngậm điếu thuốc bên miệng, động tác thành thạo hút một hơi.

Nhan Hàm nhìn ngón tay anh kẹp điếu thuốc, có cảm giác xa lạ không nói nên lời.

Trên người anh không có dáng vẻ điềm tĩnh thờ ơ bình thường, mi tâm anh nhíu lại, miệng nhẹ nhàng cắn điếu thuốc, đặc biệt tùy ý.

Sự tùy ý mang theo chút vô lại.

Cô cho rằng trên người anh vĩnh viễn sẽ không xuất hiện loại khí chất này, nhưng lúc này cô mới phát hiện, không chỉ phụ nữ thay đổi nhiều, đàn ông cũng vậy.

Hai người nhìn thấy đối phương, Bùi Dĩ Hằng đứng dậy đi tới cạnh thùng rác, động tác dập tắt thông thạo, sau đó ném tàn thuốc vào thùng.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đi qua, anh nhìn cô: “Sao em xuống đây?”

Nhan Hàm thấy sắc mặt anh tự nhiên như vậy, cảm thấy mình tối thiểu cũng có thể bình tĩnh, thế là cô rất nhẹ nhàng nói: “Em xuống chạy bộ.”

Cô còn đóng đưa hai tay.

Bùi Dĩ Hằng gật đầu: “Em còn muốn chạy không?”

Nhan Hàm thuận miệng nói: “Đúng rồi, muốn chạy đó.”

Bùi Dĩ Hằng khẽ ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Vậy anh về trước cất va ly.”

Nhan Hàm gật đầu, kết quả thấy anh xoay người chuẩn bị bước vào cửa tòa nhà. Lúc này cô đứng tại chỗ, hoàn toàn sửng sốt.

Cô...

Đây là bạn trai mới vừa về nhà, bạn gái luôn nhớ tới anh nên nói gì hả? Trong khi cô cảm thấy cuộc đối thoại này quá kỳ lạ, Nhan Hàm chưa từ bỏ ý định bèn quay đầu lại.

Sau đó cô nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đặt tay trên tay kéo va ly, ung dung nhìn cô.

Khoảnh khắc cô quay đầu, anh thở dài một hơi, vươn tay ra: “Tối đây, anh ôm một cái.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Dần vào cuối xuân, ngày tháng thời tiết đẹp luôn lộ ra vẻ biếng nhác ấm áp thoải mái. Mặc dù tự hạn chế như Bùi Dĩ Hằng, bởi vì buổi sáng thức dậy hơi muộn, anh dứt khoát ở nhà, không đến viện cờ vây.

Sau khi ăn xong bữa trưa, Bùi Dĩ Hằng tiếp tục đánh cờ.

Nhan Hàm dứt khoát cầm một quyển sách nép bên người anh, lúc Bùi Dĩ Hằng đánh cờ anh luôn chuyên tâm, thế nên qua thật lâu sau, anh ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, cô thế mà tựa lên gối ngủ thiếp đi.

Toàn thân cô gái khẽ khàng cuộn tròn.

Rõ ràng là một cô gái cao gầy, thoát nhìn co lại một vòng nhỏ.

Giống như một bé mèo con.

Lúc này người đang ngủ hình như cảm thấy không thoải mái, cô nhích sang bên cạnh, đúng lúc kề sát một bên eo của anh. Hôm nay Bùi Dĩ Hằng mặc chiếc áo khoác rộng, chất vải mềm mại thoải mái, má cô khẽ khàng cọ lên áo khoác anh.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngơ ngác, anh tiếp tục im lặng nhìn cô.

Bởi vì cô nhắm mắt lại, con người đen lầy trong veo trước kia bị che khuất, ngược lại có thể thấy rõ lông mi dài dày đặc.

Một lớp chặt chẽ, trông như sợi tơ.

Bùi Dĩ Hằng cười dịu dàng, anh nhẹ nhàng đứng dậy, đi vào phòng ngủ lấy ra một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Đợi khi anh cầm lên quân cờ đen đặt trên bàn cờ lần nữa, ánh mắt nhìn thoáng qua bên cạnh.

Anh đang đánh cờ, cô đang bình yên đi vào giấc ngủ ở bên cạnh anh.

Cảnh tượng này, Bùi Dĩ Hằng chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng khi nó thật sự xuất hiện, trái tim anh chưa bao giờ yên bình như lúc này.

Không biết qua bao lâu, Nhan Hàm rớt cuộc tỉnh dậy. Cô chớp mắt, vẫn còn buồn ngủ. Có lẽ chưa thích ứng với ánh đèn sáng tỏ, cô giơ tay lên đặt trên mắt mình.

Cho đến khi bàn tay cô dời đi, hoàn toàn mở to mắt, nhìn thấy người bên cạnh.

Anh vẫn còn nghiêm túc nhìn chăm chăm bàn cờ, theo góc độ cô nằm chỉ có thể nhìn thấy đường nét hàm dưới của anh.

Cô chớp mắt nhìn một lúc lâu, Bùi Dĩ Hằng ở bên cạnh vừa quay đầu đã thấy cô mở mắt.

Bùi Dĩ Hằng cụp mắt, khẽ cười hỏi: “Em dậy rồi à? Ngủ ngon không?”

Nhan Hàm ngồi dậy, gật đầu. Cô nhìn bàn cờ của Bùi Dĩ Hằng: “Anh còn phải đánh bao lâu nữa?”

“Anh chỉ là đang phục bàn.” Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng nói, đây là việc kỳ thủ phải làm sau khi thua trận, tiến hành phục bàn tìm nguyên nhân mình thua cuộc.

Rất tàn nhẫn, nhưng không thể không làm.

Người bình thường thất bại có đôi khi chỉ cần trốn tránh là được rồi, nhưng kỳ thủ thì không được, thua cuộc thì phải xem hết lần này tới lần khác, tìm kiếm nguyên nhân thất bại của mình.

Nhan Hàm chớp mắt, biết anh khẳng định đang phục bàn trận đấu mình đã thua kia.

Thực ra tối qua khi nhìn thấy anh hút thuốc, Nhan Hàm vẫn rất kinh ngạc. Cô biết anh biết hút thuốc, cơ mà không thường hút, thỉnh thoảng khi tâm trạng không tốt thì sẽ hút một hai điếu.

Lúc trước cô từng thấy anh hút thuốc, chính là khi Bùi Tri Lễ trở về.

Lúc ấy anh và anh trai mình ở trong tình thế hiều lăm, tâm trạng xuống dốc. Mà tối qua, là bởi vì thua trận đấu.

Có thể nghĩ rằng, cho dù thua cuộc là chuyện bình thường, nhưng đối với anh, tâm trạng vẫn sẽ sa sút.

Nhan Hàm lập tức nói: “Nếu không hôm nay chúng ta ra ngoài chơi đi?”

Cô nghĩ ngợi, nghiêng đầu nói tiếp: “Hai chúng ta hình như còn chưa hẹn hò đúng nghĩa nhỉ?”

Cái gì gọi là hẹn hò đúng nghĩa?

Bùi Dĩ Hằng bị từ hình dung này của cô chọc cười, có điều nghĩ lại, mặc dù anh chưa từng yêu đương, nhưng cũng hiểu được yêu đương đại khái sẽ làm những gì.

Ăn cơm, xem phim, ra ngoài chơi hoặc là du lịch.

Nghĩ vậy, anh quả thực chưa hẹn hò đúng nghĩa với cô.

Thế là Bùi Dĩ Hằng vươn tay sờ má cô, thấp giọng nói: “Anh xin lỗi.”

Nhan Hàm sửng sốt, đột ngột sáp qua, nghiêm túc nhìn anh: “Sao anh lại nói vậy?”

Câu xin lỗi thành linh này của anh quả thật khiến cô hơi lơ mờ.

“Chưa từng hẹn hò tử tế với em.” Tuy rằng Bùi Dĩ Hằng giờ mới nhận ra, nhưng anh biết tự kiểm điểm, “Hôm nay chúng ta hẹn hò đúng nghĩa một lần, đều nghe theo em.”

“Được đó.” Nhan Hàm vui vẻ.

Thế là hai người thay quần áo, ra ngoài hẹn hò đúng nghĩa.

Nhan Hàm đeo chiếc ba lô nhỏ màu sắc cầu vồng, cô cảm thấy chỉ có chiếc ba lô như vậy mới phù hợp với tâm trạng hôm nay của cô.

Bên ngoài đang vào lúc chạng vạng, cả phía chân trời được rặng mây đỏ rọi thành màu vỏ quýt đậm. Lúc hai người tới dưới lầu, Nhan Hàm ngửa đầu hít sâu một hơi.

Hôm nay sao có thể hoàn mỹ như thế chứ.

Không khí mấy ngày liên đều khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Hai người đặc biệt tới trung tâm thương mại thành phố chọn một nhà hàng tráng lệ nhất. Hai người đứng ở lầu một trung tâm thương mại dừng lại một chút.

Trung tâm thương mại này có tổng cộng bảy tầng, lầu một lầu hai đều là loại cửa hàng sang trọng.

Tầng bảy cao nhất đều là nhà hàng, còn có phòng chơi game và rạp chiếu phim.

Nếu người yêu đi hẹn hò, dạo chơi, ăn cơm, xem phim, trung tâm thương mại này thật đúng là có thể thỏa mãn mọi thứ.

Thế là hai người quyết định đi ăn cơm trước, chẳng qua khi bọn họ tới trên lầu, phát hiện rất nhiều nhà hàng đều ngồi đầy người, đúng, chính là loại đã xếp hàng tại cửa.

Nhan Hàm ngăn người, lúc này mới nhận ra hôm nay là cuối tuần, không chỉ bọn họ ra ngoài hẹn hò, các cặp người yêu khác cũng ra ngoài hẹn hò.

Cô nhìn trái phải, lăm băm: “Đông người quá.”

Chắc là Bùi Dĩ Hằng không nghe rõ, anh cúi đầu, ghé sát cô: “Em nói gì thế?”

Nhan Hàm nghiêm túc nói: “Ở đây nhiều người quá, phải xếp hàng rất lâu, lãng phí thời gian.”

Tuy rằng nói đi hẹn hò, thế nhưng so với người khác bằng lòng dùng hai tiếng đồng hồ chỉ vì chờ ăn một bữa cơm, Nhan Hàm rất không nỡ. Thế là cô nhìn xung quanh, định tìm một chỗ hàng người không dài.

Cũng may lầu bảy có một nhà hàng Nhật, giá cả không tính là rẻ, người xếp hàng tự nhiên không nhiều.

Hai người bèn đi vào, Nhan Hàm liếc mắt một cái, thế mà còn có phòng riêng trải chiếu tatami. Kết quả nhân viên phục vụ nói với cô, phòng riêng đã được đặt trước, bọn họ chỉ có thể dùng bữa tại đại sảnh.

Nhan Hàm chỉ đành gật đầu, có điều cô còn muốn chọn một vị trí khá vắng vẻ.

Sau khi ngồi xuống, Bùi Dĩ Hằng thấy cô nhìn xung quanh, anh khẽ cười nói: “Em sao vậy?”

“Em sợ anh bị người khác nhận ra.” Nhan Hàm hạ giọng nói.

Bùi Dĩ Hằng hơi ngớ ra, ngay sau đó khôi phục biểu cảm điềm tĩnh: “Chỉ là thua cuộc thôi mà, còn chưa tới mức độ này.”

Nhan Hàm ngơ ngác, quả thật cảm thấy kinh ngạc, sau một lúc lâu cô hừ nhẹ: “Anh thực sự không hiểu sao?”

Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu thản nhiên nhìn cô, hiển nhiên ban nãy anh thật sự cho rằng Nhan Hàm mang ý này. Ai ngờ khi anh nhìn qua cô, Nhan Hàm lâu bầu, nhỏ giọng nói: “Là bởi vì anh đẹp trai, dễ bị nhận ra đó.”

Nhan Hàm mang cảm giác thật sự bị anh đánh bại.

Vừa rồi đi trên đường tìm nhà hàng, Nhan Hàm đã chú ý có mấy cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang lén nhìn về phía anh.

Dáng người Bùi Dĩ Hằng rất cao, lúc trước cô còn đặc biệt đo cho anh, chân không một mét tám lăm.

Trên đường đi, mặc dù người khác không biết anh là Bùi Dĩ Hằng, cũng sẽ bị anh thu hút.

Bùi Dĩ Hằng bởi một câu thành linh khen ngợi này của cô mà hơi mất tự nhiên dời chuyển tầm mắt sang bên kia.

Nhan Hàm luôn được voi đòi tiên đối với anh, thấy anh quay đầu, trên mặt cô lộ ra chút đắc ý, khóe môi mím lại, cuối cùng vươn chân đá mũi chân anh.

“Ngượng rồi hả?”

Anh vẫn còn nhìn bên ngoài, không phản ứng với cô.

Nhan Hàm lại đá một cái nữa: “Phải không?”

Đợi khi chân cô còn muốn quấy phá, đột nhiên bàn chân anh kẹp lấy mắt cá chân cô, sức mạnh của người đàn ông khiến cô không thể giãy khỏi sự ràng buộc. Cô không rút chân về được.

Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc quay đầu trở về, ánh mắt hơi lướt qua cô: “Ngoan một chút.”

Anh nói vậy, Nhan Hàm không dám động đậy.

Thế là Nhan Hàm rất ngoan ngoãn ăn bữa cơm này.

Khi hai người ăn xong còn chưa đến bảy giờ, thế là quyết định đi xem một bộ phim. Cơ mà tới rạp chiếu phim bên kia, Nhan Hàm nhìn một chút, phát hiện bộ phim điện ảnh nổi tiếng gần đây, vé tám giờ đã bán hết rồi, đợt kế tiếp phải đợi đến chín giờ rưỡi.

“Chúng tôi muốn mua hai vé, cảm ơn.” Đang lúc cô rối rắm, Bùi Dĩ Hằng cười nói với nhân viên.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Phải chờ tới chín rưỡi đó.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô: “Em rất gấp à?”

“Cũng không phải, chỉ cảm thấy lãng phí thời gian của anh thôi.” Nhan Hàm nghĩ rằng thời gian của anh nếu lãng phí trong chuyện xếp hàng chờ chỗ, hay là chờ xem phim, quả thật rất lãng phí.

Bùi Dĩ Hằng hơi cúi đầu nhìn cô chăm chăm, sắc mặt chuyên chú, hồi lâu sau anh rốt cuộc thả cất tiếng: “Nếu là ở cùng em, vĩnh viễn cũng

không lãng phí.”

Cô gái bán vé bên kia đã chuẩn bị xong vé phim, giương mắt nhìn bọn họ.

Từ khi Bùi Dĩ Hằng tới, cô ta đã thấy rõ khuôn mặt của anh, có điều đương nhiên là không biết anh, chỉ cho là ngẫu nhiên gặp được khách hàng đẹp trai.

Lúc này đáy lòng lại cảm khái, thời buổi này thế mà thực sự tồn tại loại đàn ông vừa đẹp trai vừa ngọt ngào này.

Đáng tiếc không phải của cô ta.

Bùi Dĩ Hằng nhận vé phim, thanh toán tiền. Anh cất vé phim vào trong túi, vươn tay kéo Nhan Hàm ra bên ngoài. Bởi vì thang máy cũng nhiều người, hai người dứt khoát dùng thang cuốn, đi xuống từng tầng.

Cho đến khi tới lầu một, Bùi Dĩ Hằng kéo cô đi thẳng vào một cửa hàng đồng hồ.

Lúc Nhan Hàm đi vào, cô tưởng rằng anh muốn mua đồng hồ, bèn thấp giọng hỏi: “Anh muốn mua đồng hồ à? Tự mình đeo hay là tặng người khác?”

“Tặng người khác.” Giọng Bùi Dĩ Hằng rất rõ ràng.

Lúc này trong cửa hàng không có ai, hai người đi thẳng tới quầy bên cạnh. Nhân viên nhìn thấy hai người, ánh mắt hơi lướt qua, cuối cùng lướt qua chiếc ba lô của Nhan Hàm, trên khuôn mặt đã nở nụ cười chuyên nghiệp.

Hai người xem một lúc, Nhan Hàm tưởng rằng anh muốn tự chọn, cô im lặng ngồi bên cạnh.

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng chỉ vào một chiếc đồng hồ màu trắng, thấp giọng nói: “Phiền cô cho tôi xem chiếc này.”

Nhân viên cửa hàng đeo bao tay, rất cẩn thận lấy đồng hồ ra, sau đó hỏi: “Anh muốn đeo thử không?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, anh quay đầu nhìn Nhan Hàm, khóe miệng hơi cong lên nói: “Đeo cho cô ấy đi.”

Nhan Hàm cũng không để ý, nghĩ rằng anh mua quà tặng cho người khác, bảo cô đeo xem thử, dù sao đồng hồ nhãn hiệu này cũng không rẻ, dù gì cũng phải đeo thử xem trước đã. Thế là cô thoải mái vươn tay ra, nhân viên nhẹ nhàng đeo đồng hồ trên cổ tay cô.

Bởi vì trên mặt đồng hồ đính kim cương, dưới ánh đèn sáng tỏ, chiết xạ ra ánh sáng lóng lánh.

Kim cương, là vật lấp lánh khiến người ta yêu thích.

Sau khi Nhan Hàm đeo vào, cô còn dựng thẳng cổ tay cho Bùi Dĩ Hằng xem, cười hỏi: “Đẹp không?”

Nói xong, cô còn vươn tay tới trước mặt anh, khẽ xoay qua xoay lại cho anh xem hiệu quả, làm như sợ anh không thấy rõ.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, đầu ngón tay khẽ véo nhẹ cổ tay trắng ngần của cô, anh bỗng dừng bật cười, nói: “Nếu em thích thì mua chiếc này đi.”

Nhan Hàm gật đầu, nhân viên cửa hàng bên cạnh sửng sốt.

Khách hàng ra tay hào phóng đương nhiên không phải chưa từng thấy, nhưng mà quyết định mua nhanh như thế, quả thật hiếm thấy. Thế là cô ta vui vẻ chuẩn bị viết hóa đơn, dù sao tối rồi còn có một vụ buôn bán lớn vậy, quả thực là chuyện vui bất ngờ.

Nhan Hàm vốn đang không nghĩ nhiều, cho đến khi cô dường như ngẩn ngơ hỏi: “Khoan đã, vì sao là em thích?”

Bùi Dĩ Hằng bật cười: “Mua tặng em, đương nhiên là em phải thích mới được.”

Mua, tặng, cô.

Nhan Hàm giống như nghe không hiểu, cô chớp mắt: “Cái này mua cho em hả?”

Lúc này nhân viên bên cạnh sắp viết hóa đơn, cô lập tức hô lên: “Khoan, khoan đã.”

Cô lập tức đứng dậy, tới bên cạnh anh gần như dán sát lỗ tai anh, nói: “Anh mua đồ đắt tiền thế này cho em làm gì?”

Thật đó, cô thề ban nãy cô thực sự cho rằng anh muốn mua quà tặng người khác, thế nên mới nhiệt tình như vậy.

Bây giờ nghĩ lại cô còn giơ tay tới trước mặt anh để anh thấy rõ, trông như là cô rất muốn nó. Nhan Hàm thật cảm thấy mình ngốc quá rồi.

Cô lập tức vươn tay tháo đồng hồ ra, ai ngờ cô còn chưa đưa qua, Bùi Dĩ Hằng vươn tay nắm lòng bàn tay cô, nhẹ giọng nói: “Anh còn chưa tặng quà cho em mà, bạn trai không phải nên tặng quà cho bạn gái sao?”

Nhan Hàm ngớ ra, đúng, bạn trai sẽ tặng quà cho bạn gái.

Nhưng bạn trai bình thường đều bắt đầu mua nào là vòng tay, dây chuyền, đồ vật khoảng chừng một ngàn đồng, đây chẳng lẽ không phải theo trình tự bình thường à?

Nhan Hàm lén nhìn thoáng qua quầy hàng, chiếc đồng hồ cô đeo trên cổ tay đính nhiều kim cương.

Giá cả đồng hồ là một dãy số không rất bắt mắt.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, đặc biệt chân thành nói: “Đắt quá, em thật sự không nhận được đâu.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô chăm chăm, không nói gì.

Nhan Hàm suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói: “Anh xem, chúng ta đều còn là sinh viên, đâu cần đeo đồng hồ quý giá như vậy. Phải không, có vẻ huênh hoang lắm.”

Cô thật sự vắt hết óc mới nghĩ ra một lý do, đúng rồi, sinh viên mà, không phải nên mỗi ngày ăn mì lát năng mười tám đồng à, thỉnh thoảng ăn một bữa tôm càng cay cũng đã xa xỉ rồi.

Nếu bảo cô đeo đồng hồ đắt tiền thế này, mì lát năng mười tám đồng sẽ bị tự ti đó.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười, dịu dàng nói: “Em có thể đeo lúc không đi học.”

Nhan Hàm: “...” Lý do này cô thật sự không có lời đáp lại.

Sau đó Bùi Dĩ Hằng nhìn thoáng qua bên cạnh, cũng ghé sát vào cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Hơn nữa nhân viên người ta đang nhìn đó, bây giờ nếu không mua, anh không phải rất mất thể diện à?”

Thể diện mấy chục vạn...

Nhan Hàm đang nghiêm túc suy nghĩ, rốt cuộc thể diện của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng quan trọng hơn, hay là số tiền này quan trọng hơn.

Chàng trai ngồi trên ghế bên cạnh, cánh tay hơi chống trên quầy kính, kẹp một tấm thẻ màu đen giữa ngón tay, đưa qua cho nhân viên.

Nhan Hàm nhìn thấy động tác của anh, chợt nhớ tới khi Trần Thần từng ở phòng ký túc xem phim Hàn, cô bạn điên cuồng gào thét, dấn dập nam chính quẹt thẻ mua đồ cho nữ chính đẹp trai biết bao.

Hồi trước cô từng cảm thấy buồn cười.

Nhưng lúc này, trái tim cô đột nhiên đập mạnh.

Quả thật, mẹ nó đẹp trai quá đi.

—

Lời tác giả:

Nhan Hàm: ô ô ô ô ô ô đẹp trai quá, ngẫu quá.

Nhưng hồi trước thái tử quẹt thẻ mua đồ cho con đáng yêu biết bao!
Mau phủ nhận với mẹ đi, con không phải loại thấy tiền quên nghĩa.

Nếu bạn cảm thấy tư thế một người đàn ông quẹt thẻ không đủ đẹp trai, vậy thì nhất định tiền anh ta lấy ra không đủ rồi ha ha ha ha ha ha.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Qua tháng chín, lại là một năm khai giảng.

Nhan Hàm nhào người nằm trên lan can ký túc xá, nhìn một đám sinh viên mới kéo va ly dưới lầu, trên khuôn mặt bọn họ mang theo vẻ khát khao và hướng tới đại học, còn ít nhiều vẻ chất phác và non nớt.

Bàn tay Nhan Hàm chống má, nghiêm túc ngắm nhìn.

Trần Thần bên cạnh hút một ngậm thạch, chậm chậm nói: “Có phải có cảm giác thể lương thời gian tựa mũi tên, năm tháng như thoi đưa không?”

Nhan Hàm quay đầu, chớp mắt: “Thể lương?”

“Năm tư, chúng ta năm tư rồi đó.” Trần Thần suýt nữa cất cao giọng đầy cảm xúc, cô còn nhớ dáng dấp các cô hồi năm nhất, thanh xuân xinh đẹp lại có sức sống, kết quả chỉ chớp mắt các cô đã năm tư, năm tư rồi.

Ngải Nhã Nhã cũng từ trong phòng đi ra, hai tay đang giơ lên buộc tóc cho mình.

Cô vừa buộc tóc vừa nói: “Năm tư có nghĩa là chúng ta phải nghĩ tới con đường sau này, là muốn tiếp tục thi nghiên cứu sinh hay là làm việc, ngã tư của đời người đã đặt ở trước mặt chúng ta.”

Hai cô bạn này bất ngờ nghiêm chỉnh khiến Nhan Hàm có chút trở tay không kịp.

Cô khẽ cười một tiếng: “Hình thức gay gắt thế sao?”

“VẬY CẬU NGHĨ SAO, NHAN CỦA TỚ, CẬU TỈNH TÁO LẠI CHO TỚ.” Miệng Trần Thần ngậm túi thạch, hai tay đề lên bả vai Nhan Hàm, dùng sức lay một chút, hình như thật sự muốn làm cho cô tỉnh táo.

Nhan Hàm bất đắc dĩ thở dài một hơi, đẩy ra cánh tay cô bạn, lúc này mới cứu mình ra.

Ngải Nhã Nhã nhoài người bên cạnh cô, cô bạn đập mắt nạ trên mặt, trông rất tinh xảo. Cô thấy Nhan Hàm còn nhìn chăm chăm dưới lầu, tò mò hỏi: “Nhan Nhan, từ nãy tới giờ cậu luôn nhìn gì thế?”

Thực ra đáy lòng Nhan Hàm cũng cảm thấy rất bùi ngùi, chỉ chớp mắt đã tới một năm khai giảng mới.

Hai tay cô đặt lên lan can, toàn thân hơi nhoài ra, khẽ cười nói: “Tớ và A Hằng thế mà đã quen nhau một năm rồi, thật khó tin năm ngoái anh ấy đến trường học.”

Trần Thần: “...”

Ngải Nhã Nhã: “...”

Các cô vì sao luôn phải ăn loại cầu lương này.

Ngải Nhã Nhã liếc cô một cái, hai tay không ngừng vỗ trên mặt, cười hì hì nói: “Chờ khi các cậu kết hôn, nhớ phải cảm ơn tớ đó. Nếu không phải tớ bảo cậu giúp tớ hướng dẫn, cậu và thầy Bùi nói không chừng còn chưa quen biết đâu.”

Trần Thần hừ một tiếng, nhìn qua Ngải Nhã Nhã, cô hút miếng thạch cuối cùng vào miệng, rồi giơ tay ném bạch thạch vào trong thùng rác, nhìn sang cô bạn: “Nhan Nhan có phải nên cảm ơn tớ không, nếu mẹ tớ không bị

bệnh, tớ không kịp trở về giúp cậu, chuyện này cũng không rơi vào người Nhan Nhan.”

Nhan Hàm nghe hai người này cậu một câu tớ một câu, cô cười lạnh: “Tớ có nên mua một chiếc túi Hermes đính kim cương cho các cậu không, mới có thể cảm ơn đại ân đại đức của các cậu?”

Sao cô cảm thấy hai người này đã bắt đầu không biết xấu hổ rồi đấy.

Ý nghĩ của cô cực kỳ chính xác, bởi vì cô vừa nói xong, Ngải Nhã Nhã và Trần Thần không hẹn mà cùng gật đầu.

Nhan Hàm chẳng hề do dự tặng cho hai người kia một cặp mắt khinh thường.

Còn được voi đòi tiên nữa.

Chưa tới một lúc, Trần Thần sực nhớ hỏi: “Trận chung kết cúp Phú Sĩ của thầy Bùi có phải sắp bắt đầu rồi không?”

Nhắc tới chuyện này, Nhan Hàm ngớ ra một lúc sau đó chậm rãi gật đầu.

Quả thật đã bắt đầu rồi, nửa năm nay đối với Bùi Dĩ Hằng mà nói cũng không tính là thuận lợi, trận đấu nhỏ trong nước anh chưa giành được giải quán quân. Mà chu kỳ trận đấu thế giới lớn đều rất dài, hiện nay tại mấy loại trận đấu này anh đều lọt vào top tám hoặc top bốn. Nhưng nói tổng thể, tới giờ anh vẫn chưa giành được giải quán quân nào.

Cúp Phú Sĩ Nhật Bản là giải thi đấu thế giới đầu tiên anh lọt vào trận chung kết năm nay.

Anh phá vỡ kỷ lục của tiền bối, trở thành tuyển thủ trẻ nhất tranh giành giải quán quân thế giới thứ tư. Tuy rằng anh không phải quán quân

thế giới trẻ nhất, nhưng anh là người giành ba giải quán quân thế giới trẻ nhất.

Nếu anh có thể đoạt giải quán quân tại cúp Phú Sĩ, thế thì truyền kỳ của Bùi Dĩ Hằng sẽ tiếp tục.

Thấy Nhan Hàm không nói lời nào, Ngải Nhã Nhã nói: “Thị thực Nhật Bản rất phiền toái nhỉ, nếu còn chưa làm tờ sợ cậu không tới kịp.”

Hai tay Nhan Hàm nắm lan can, nhón mũi chân, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Tớ còn chưa nghĩ xong.”

Trần Thần thấy lạ, hỏi: “Cậu lo lắng cái gì?”

Nhan Hàm hít một hơi, khẩn trương.

Có lẽ người khác không hiểu được, nhưng cô khẩn trương, lúc anh thi đấu Nhan Hàm còn khẩn trương hơn cả anh. Cô sợ mình sẽ khẩn trương không ngủ yên. Thế nên cô không dám tới hiện trường, cũng sợ mình sẽ truyền qua tâm trạng khẩn trương cho anh.

Trần Thần nhìn dáng vẻ của cô, hỏi: “Cậu sợ thầy Bùi thua hả?”

Lòng bàn tay Nhan Hàm nắm chặt lan can, cô chậm rãi lắc đầu, cho dù thua anh vẫn là Bùi Dĩ Hằng. Cái người mà một khi ngồi bên bàn cờ dường như sẽ tỏa sáng.

*

Nhan Hàm nhận được điện thoại của Bùi Dĩ Hằng nên rời khỏi phòng ký túc, cô vốn tưởng rằng anh đến viện cờ vây, tới tối mới trở về. Không nghĩ tới giờ anh đã tới đây rồi.

Đợi cô đến cổng trường, khắp nơi đều là sinh viên mặc áo thun tình nguyện, nhìn thấy người nghi là sinh viên mới thì không cần người khác

lên tiếng hỏi, mà lập tức chủ động tiến lên.

Quả thực hết sức nhiệt tình.

Có lẽ đây là sức hấp dẫn của đại học, đàn anh đàn chị từ thế hệ này tới thế hệ khác, rõ ràng không có bất cứ thù lao gì, lại bằng lòng không vụ lợi dẫn dắt các đàn em quen biết ngôi trường trăm năm này, dạy bọn họ lớp đầu tiên tại đại học.

Lúc Nhan Hàm chờ ở cổng, cô vừa nhìn vừa cười.

Cho đến khi một chiếc xe Bentley dừng ở cổng, ban đầu Nhan Hàm còn chưa thấy, ngược lại hai nữ sinh trông như đang đứng chờ bên cạnh cô thì thầm với nhau.

“Trường chúng ta còn có sinh viên giàu vậy à? Bentley đó.”

“Nếu lát nữa một anh chàng đẹp trai bước ra, tớ ủng hộ cậu đi xin số điện thoại.”

“Tớ điên rồi à?”

“Yên tâm đi, thời buổi này nam sinh đẹp trai thuộc loài hiếm đó.”

Nhan Hàm sửng sốt, đột nhiên cảm thấy đoạn đối thoại này quá quen thuộc, cho đến khi cô ngẩng đầu nhìn chiếc xe ở ven đường chậm chậm hạ cửa kính xe xuống.

Người ở bên trong quay đầu nhìn qua, cho dù cách xa vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt tựa bức tranh kia.

Chàng trai khế cong khóe môi, lộ ra nụ cười nhẹ, Nhan Hàm nhoẻn miệng cười theo.

Khi cô nhấc chân đi qua, nữ sinh bên cạnh liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ xấu hổ trong mắt đối phương.

Sau khi Nhan Hàm lên xe, cô mỉm cười với tài xế ngồi đằng trước, lúc này mới quay đầu nhìn anh hỏi: “Anh từ viện cờ vây trở về nhanh thế à?”

“Trở về đón em ăn cơm.” Bùi Dĩ Hằng đáp.

Nhan Hàm thuận miệng hỏi: “Chúng ta phải ra ngoài ăn cơm sao?”

Bùi Dĩ Hằng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đến nhà anh.”

Nhan Hàm chớp mắt, từ “à” ở bên miệng làm thế nào cũng không thốt ra, cho đến khi cô nhận ra trùng to mắt, ngay cả giọng nói cũng cất cao: “Chúng ta hiện tại tới nhà anh hả?”

Bùi Dĩ Hằng khẽ hít một tiếng, bởi vì Nhan Hàm hơi dùng sức một chút nắm lòng bàn tay anh.

Nhan Hàm cười gượng một tiếng, thấp giọng nói: “Anh nói đùa phải không? Đúng không?”

Khẳng định là chọc cô thôi.

Bùi Dĩ Hằng khẽ xoa mi tâm, bất đắc dĩ nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ anh, vừa rồi mẹ gọi điện cho anh, nói nếu anh về nhà ăn cơm tốt nhất dẫn em theo.”

Còn là sinh nhật của mẹ anh!!!

Nhan Hàm cảm thấy cô thật sự bị anh đánh bại, cô cầm lấy cổ tay anh, thấp giọng nói: “Em chưa chuẩn bị gì hết, cứ đi tay không như vậy ư?”

Nhan Hàm cảm thấy bạn trai mình giờ phút này phờ phạc thuộc tính trai thẳng, anh làm sao không hiểu được sự khẩn trương khi cô đến nhà anh

lần đầu tiên, còn tùy tiện đón cô như vậy.

“Anh...” Cô thật sự tức đến mức nói không ra lời.

Nhưng lúc này có giận cũng không còn kịp, Nhan Hàm hạ giọng nói: “Anh bảo chú tài xế đưa em đến trung tâm thương mại một chuyến đi, em phải đi mua một món quà sinh nhật.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô toàn thân căng thẳng, anh vươn tay vuốt nhẹ sau lưng cô vài cái, giờ mới nói: “Biết tại sao anh không nói trước chuyện này với em không?”

Nhan Hàm ngẩn ra.

Anh thở dài nói: “Anh sợ em sẽ khẩn trương như thế này, nếu anh nói trước với em một tháng, em không phải khẩn trương cả tháng à.”

Nhan Hàm: “...” Cô hình như thật sự sẽ như vậy.

Bùi Dĩ Hằng nhìn vẻ mặt của cô, lòng bàn tay vươn ra vỗ về mấy cái, anh chậm rãi nói: “Chỉ là một bữa cơm mà thôi, anh biết đây là lần đầu em gặp mẹ anh, nhưng mà mẹ anh rất hiền hòa, thế nên em đừng quá khẩn trương.”

“Nhưng em còn chưa chuẩn bị quà tặng.” Nhan Hàm giãi dựa nói.

Lúc này Bùi Dĩ Hằng xách qua một cái túi rất xinh đẹp từ bên cạnh, thấp giọng nói: “Đây là đồ trang sức mẹ anh thích nhất, cùng nhãn hiệu với chiếc nhẫn khi mẹ anh kết hôn với bố anh.”

Nhan Hàm mở ra, phát hiện trong hộp đựng một chiếc ghim cài áo cổ xưa.

Ánh nhìn đầu tiên cô cảm thấy rất quen mắt, nhưng cô suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra.

Bấy giờ Nhan Hàm mới nhận ra, Bùi Dĩ Hằng quá tri kỷ, hóa ra là mình trách lầm anh. Thế là cô thấp giọng xin lỗi: “Em xin lỗi, ban nãy giọng điệu của em không tốt lắm.”

“Em chỉ là khẩn trương thôi.” Bùi Dĩ Hằng vuốt nhẹ gò má cô.

Có điều Bùi Dĩ Hằng quả thật không nói sai, đáy lòng Nhan Hàm vẫn rất không yên, mãi đến khi xe chạy vào biệt thự nhà họ Bùi, cô còn hít sâu một hơi.

Ngay sau đó tài xế dừng xe lại, ra cốp xe sau lấy đồ.

Nhan Hàm xách theo cái túi nhỏ của mình, đi theo sau Bùi Dĩ Hằng vào trong nhà.

Hai người vừa tiến vào cửa, dì giúp việc lập tức đi ra, lúc nhìn thấy Nhan Hàm vẻ mặt dì ta đầy ý cười, chủ động cầm một đôi dép mới cho cô, không phải loại dùng một lần, thoát nhìn là đặc biệt chuẩn bị riêng.

Khi Nhan Hàm đi theo Bùi Dĩ Hằng tới phòng khách, trên cầu thang truyền đến tiếng vang nho nhỏ.

Sau đó một giọng nữ mừng rỡ vang lên: “A Hằng.”

Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn qua, trông thấy một người mặc đầm tóc xoăn đứng cạnh cầu thang, trông chừng ba mươi mấy. Cái nhìn đầu tiên khiến Nhan Hàm hơi sửng sốt.

Tuy rằng cô biết ở trong cái nhà này, người có thể gọi anh như vậy hẳn là mẹ anh.

Nhưng cô làm thế nào cũng không thể liên hệ người đàn bà trước mặt với mẹ anh, toàn thân mang theo vẻ xinh đẹp của thanh xuân, nói là chị của Bùi Dĩ Hằng cô cũng tin.

Khi Trình Di đi tới, Nhan Hàm còn chưa kịp phản ứng thì bà đã chủ động ôm lấy cô.

“Cháu là Nhan Hàm phải không.”

Trình Di nhẹ nhàng buông cô ra, bà hình như quan sát cô một lượt, lúc này mới khẽ cười nói: “Dì đã bảo A Hằng đưa cháu tới nhà chơi từ lâu rồi, nó lại cứ giấu cháu mãi.”

“Thật xinh đẹp, giống như búp bê ấy.”

Trình Di khen ngợi liên tục, khiến Nhan Hàm có cảm giác lâng lâng ngỡ ngàng.

Đợi khi cô tặng quà cho Trình Di, khoảnh khắc bà mở hộp ra, bàn tay liền che miệng, hình như rất ngạc nhiên. Bà kinh ngạc nói: “Sao cháu tìm được chiếc ghim cài áo này?”

Nhan Hàm chớp mắt.

Trình Di lập tức nói liên tục, hóa ra chiếc ghim cài áo này là vật bà thích nhất trong một bộ phim điện ảnh. Đáng tiếc lúc bà tìm được, chiếc ghim cài áo này đã bị người khác sưu tầm.

Bà rất tiếc nuối.

Lúc này Trình Di vừa nhìn thấy ghim cài áo, trong ánh mắt quả thật mang cảm giác thích thú phát sáng, yêu thích không buông tay.

Bà nói: “Khăng định là A Hằng nói với cháu, cháu rất vất vả mới tìm được phải không.”

Trình Di nói xong, bà lại vươn tay ôm Nhan Hàm, đặc biệt vui vẻ nói: “Nhan Nhan, thật sự cảm ơn cháu.”

Tái xế đúng lúc tiến vào, Bùi Dĩ Hằng chỉ vào cái túi trên bàn: “Đó là quà của con.”

Trình Di liếc một cái, chắc là một cái túi xách Hermes, bà hừ một tiếng, bất đắc dĩ nói với Nhan Hàm: “Cho nên nói mà, sinh con trai không tri kỷ như vậy, tặng quà cũng không để tâm chút nào. Vẫn là con gái nhỏ của chúng ta tốt hơn.”

Trong nháy mắt, từ Nhan Hàm đến Nhan Nhan, lúc này lại thành con gái nhỏ, Nhan Hàm cắn môi cố gắng kiềm chế ý cười của mình.

Cô nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, trông thấy anh đang thản nhiên nhìn mình.

Lúc này cô mới hiểu được, anh lấy mình làm nền cho cô đấy, cô nhịn hồi lâu, rốt cuộc khẽ cười một tiếng.

Hóa ra cách anh chiều chuộng thật sự không có giới hạn.

—

Lời tác giả:

Thái tử thật sự không có giới hạn, vì làm nền cho nàng tiên nhỏ, chính mình cũng có thể làm bàn đạp ha ha ha ha ha ha ha ha

Con trai chúng ta sao lại ngọt thế chứ.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Nhan Hàm không ở cùng trường bồi phái nữ nhiều lắm, ngoài mẹ cô ra thì cô tiếp xúc với bác ruột Nhan Minh Chân của mình nhiều nhất.

Tiếc rằng Nhan Minh Chân luôn coi cô là đứa nha đầu chỉ trở về giành gia sản với con trai mình, thế nên quan hệ bác cháu vốn nên thân thiết, ngược lại trở nên rất gượng gạo.

Huống hồ Nhan Minh Chân mang tính cách nữ cường nhân, nói một không hai, Nhan Hàm ở trường không sợ thầy cô, ở nhà ngược lại rất sợ người bác còn đáng sợ hơn cả giáo viên.

Nói tóm lại, ở cùng phụ nữ tuổi tác này, trong lòng cô luôn có chút mâu thuẫn.

Thế nên khi cô nhìn thấy Trình Di trước mặt che miệng cười vui vẻ, cô cảm thấy kinh ngạc, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ, hóa ra người mẹ ở tuổi này cũng không nghiêm túc khắt khe vậy.

Trình Di quả thật rất thú vị, sau khi biết được Nhan Hàm giỏi nấu ăn, bà liền hưng phấn hỏi han cô.

Thậm chí khi biết Nhan Hàm có thể làm món cá sóc chua ngọt, đôi mắt bà mở to, thoát nhìn rất kinh ngạc, đáng vẻ hơi đáng yêu.

Nhan Hàm nở nụ cười.

Đợi khi Trình Di muốn hỏi nữa thì đột nhiên tiếng di động vang lên.

Bà lấy ra nhìn thoáng qua, ngạc nhiên mừng rỡ bấm nút nhận máy, tươi cười cất tiếng: “Con trai.”

Bùi Tri Lễ trong cuộc gọi video nhìn bà, nghiêm nghị nói: “Mẹ, sinh nhật vui vẻ.”

“Không vui chút nào, A lễ của mẹ không ở nhà.” Trình Di khẽ thở dài một hơi, giọng hơi hờn tủi nói.

Bùi Tri Lễ biết bà giả vờ, anh cũng không vạch trần mà dỗ dành nói: “Con có mua quà sinh nhật cho mẹ đấy, mẹ vui lên chút đi.”

Trình Di lập tức tỏ vẻ cảnh giác hỏi: “Quà sinh nhật?”

Bùi Tri Lễ bên kia khẽ cười ừ một tiếng, Trình Di kéo dài giọng: “Không phải là một chiếc túi xách chứ?”

Bùi Tri Lễ hơi ngẩn ra, Trình Di điều chỉnh camera di động, nhắm ngay cái túi trên bàn, cười nói: “Đây là quà em trai con chuẩn bị, phiên hai đưa đừng mua trùng.”

Nhan Hàm nhin cười.

Cũng may Bùi Tri Lễ còn rất bình tĩnh: “May mà bọn con không mua cùng một nhãn hiệu.”

Khóe miệng Trình Di rũ xuống: “VẬY VẪN LÀ TÚI XÁCH THÔI.”

Bùi Tri Lễ: “...”

Bả vai Nhan Hàm đang run rẩy, quả thật rất thú vị.

Cũng may Trình Di không đắm mình trong đề tài sinh nhật này, ngược lại bà dời màn hình di động sang Nhan Hàm, hơi khoe khoang nói: “Con xem này, hôm nay A Hằng còn dẫn bạn gái về nhà cùng mừng sinh nhật mẹ.”

Nhan Hàm không nghĩ tới bà dời màn hình sang mình, cô nhất thời kinh ngạc sửng sốt.

Bùi Tri Lễ cất tiếng chào hỏi: “Nhan Hàm, hoan nghênh em.”

“Đàn anh Bùi, chào anh.” Nhan Hàm mỉm cười thẹn thùng, nghĩ đến chuyện giữa anh và Trần Thần, Nhan Hàm có cảm giác muốn hỏi rõ ràng.

Cũng may Nhan Hàm hiểu rõ tình huống này không thích hợp.

Trình Di kinh ngạc nói: “Hai đứa biết nhau à?”

Nhan Hàm gật đầu, nhẹ giọng nói: “Bọn cháu học cùng một trường, hồi trước đàn anh Bùi rất có tiếng ở trường.”

Trình Di hiếm khi nghe được chuyện hồi đại học của Bùi Tri Lễ, dù sao nam sinh cũng không phải loại rất thích chia sẻ chuyện mình ở trường với bố mẹ, huống hồ cho dù có chia sẻ cũng không thể nào không biết ngưỡng khen mình là nam thần gì đó.

Thế nên Trình Di đặc biệt tò mò hỏi han: “A Lễ chúng ta hồi trước có được nữ sinh yêu thích không?”

“...”

Nhan Hàm quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, tuy rằng Bùi Tri Lễ là anh trai anh, cơ mà ở trước mặt bạn trai mình ra sức khen ngợi một người khác, hẳn là không ổn cho lắm.

Nhưng Trình Di quả thật hết sức hiếu kỳ, cứ hỏi tới mãi, cho dù Bùi Tri Lễ ngăn cản bà cũng vô dụng.

Thế là Nhan Hàm không còn cách nào khác, kể sơ qua chuyện hồi ở trường của anh.

Trong mắt Trình Di đều là ánh sao, bà cảm khái nói: “Hóa ra hồi A Lễ ở trường được yêu thích đến vậy.”

“Nhưng tại sao đến giờ A Lễ vẫn chưa có bạn gái chứ?” Trình Di nhìn Nhan Hàm, thở dài yếu ớt một hơi, như là rất bất đắc dĩ nói.

Nhan Hàm: “...” Cô, cô làm sao biết được.

Có điều sau khi ngơ ngác một lúc, cô khẽ cười nói: “Đàn anh Bùi được yêu thích như vậy, không biết ở Anh có bạn gái chưa?”

Lúc này khi Bùi Tri Lễ nghe được câu hỏi như vậy, anh hơi ngẩng đầu, trong đầu óc lại chợt hiện lên dáng vẻ của một người.

Cô ấy và Nhan Hàm quan hệ rất tốt thì phải.

“Không có.”

“Không có.”

Hai giọng nói gần như đồng thanh vang lên, Trình Di cúi đầu nhìn Bùi Tri Lễ trong điện thoại: “Tự con còn biết nói không, con xem A Hằng đã có bạn gái rồi kìa. Con làm anh, tự kiểm điểm cho tốt đi.”

Bùi Tri Lễ đáp: “Con biết rồi.”

Sau đó anh muốn cúp máy, cơ mà Trình Di vội nói: “Đừng cứ mãi chỉ nói không làm, nếu con nghiêm túc kiểm điểm, mẹ hy vọng tháng sau khi mẹ sang Anh, có thể gặp được bạn gái của con.”

Thế nhưng trong di động đã truyền đến âm thanh đô đô đô.

Trình Di rũ khóe miệng nhìn di động, thở dài một hơi, bà nhìn Nhan Hàm khẽ cười: “Nhan Nhan, cháu đừng chê cười A Lễ nhà dì.”

Nhan Hàm ngẩn ra, vừa định nói cô làm sao sẽ chê cười đàn anh Bùi chứ.

Trình Di đã cất tiếng sâu xa: “Hai mươi mấy tuổi rồi, ngay cả một lần yêu đương cũng chẳng có.”

“Thật đáng thương.”

Khi Nhan Hàm nghe được sự đau lòng từ người mẹ, cô cố gắng muốn lấy ra chút thương cảm ở khóe mắt, nhưng nghĩ đến tới giờ Bùi Tri Lễ vẫn chưa có bạn gái, cô làm thế nào cũng không thể âu sầu.

Về phần Bùi Dĩ Hằng ngồi bên cạnh, anh nhìn dáng vẻ cố gắng làm ra biểu cảm của Nhan Hàm, anh bật cười một tiếng.

Nhan Hàm quay đầu, thấy anh làm tổ trong sofa, khóe miệng cong lên đang nhìn mình.

“Đúng rồi, Nhan Nhan, chúng ta thêm WeChat đi, sau này còn có thể cùng nhau đi uống trà chiều.” Trình Di thành thạo lấy ra di động của mình, còn hỏi, “Dì quét mã của cháu nhé?”

Nhan Hàm vươn tay tìm di động của mình từ trong túi, nhan chóng mở ra WeChat, hơn nữa tìm mã QR của mình.

Cô thấy hình đại diện trong cột thêm bạn thân của mình là một đóa hoa cúc rất to lại rất tươi đẹp.

Thế nên dùng hoa làm hình đại diện, mỗi một người phụ nữ trung niên đều không trốn khỏi lời nguyên sao?

Nhan Hàm cảm thấy sau khi mình đến đây, hình như cứ cách vài phút đều muốn cười, lại còn phải nhẫn nhịn.

Tuy nhiên cô có điểm tò mò hơn là Bùi Dĩ Hằng trưởng thành trong gia đình như thế này, sao lại dưỡng ra tính cách lạnh nhạt điềm tĩnh như anh. Anh thật sự mỗi ngày đều không muốn cười ư?

Sau khi thêm bạn thân xong, Trình Di và Nhan Hàm tiếp tục trò chuyện.

Vậy nên khi Trình Di nói tới chuyện cô biết nấu ăn là học từ ai, Trình Di cười nói: “Cháu học từ người trong nhà sao? Ba cháu hay mẹ cháu biết nấu ăn thế?”

Tuy rằng biết đến nhà bạn trai thăm hỏi, ít nhiều sẽ nói tới chuyện gia đình mình. Nhan Hàm rõ ràng muốn tiếp tục giữ nụ cười trên miệng, nhưng khi nghe được những lời này, nụ cười của cô dần cứng lại.

Nếu hai người yêu đương thì không cần lo lắng nhiều vậy. Nhưng bước tới giai đoạn đến nhà gặp mặt thì sẽ có rất nhiều bố mẹ để ý đến việc này. Có một số bố mẹ ngay cả gia đình mồ côi cũng để ý, cho rằng việc bố mẹ ly hôn sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với tính cách của đứa nhỏ.

Cô thì sao, bố mẹ đều qua đời.

Bùi Dĩ Hằng trưởng thành trong gia đình hạnh phúc như vậy, nhưng cô lại là một đứa cô nhi.

Bùi Dĩ Hằng vốn tựa vào sofa, thoáng cái anh ngồi thẳng lưng, anh quay đầu nhìn Nhan Hàm, ý cười trên khuôn mặt khựng lại, khóe miệng không còn độ cong sinh động như ban nãy.

“Mẹ.” Anh hô một tiếng, chuẩn bị tìm cớ đưa Nhan Hàm lên lầu.

Nhan Hàm đã cất tiếng: “Bố mẹ cháu đã qua đời, là chuyện hồi cháu còn rất nhỏ.”

Trình Di chớp mắt, trong phút chốc vẻ kinh ngạc hiện lên khuôn mặt bà, nhưng ngay sau đó bà lập tức nói: “Dì xin lỗi, dì không biết.”

Bà lập tức vươn tay nắm lấy tay Nhan Hàm, giọng nói mang chút áy náy: “Thật sự xin lỗi cháu.”

“Không sao ạ, cũng không phải lỗi của dì.” Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn Trình Di, cố gắng cười nói.

Tuy rằng ý cười trở về trên khuôn mặt cô, nhưng cặp mắt đen láy trong veo kia, ánh sáng vui vẻ đã lóe lên từ khi cô bước vào cửa, giờ phút này đã hơi u ám, như là bị một lớp bụi mỏng che kín.

Sau khi kinh ngạc, Trình Di lại hơi đau lòng, đáy lòng thực sự khó chịu.

Thế là ngay sau đó bà không nói chuyện với Nhan Hàm nữa, mà bảo Bùi Dĩ Hằng đưa Nhan Hàm lên lầu, đi tham quan phòng anh.

Bùi Dĩ Hằng nắm lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng nắm tay cô cùng nhau lên lầu.

Đợi khi đẩy cửa ra, đi vào phòng ngủ của anh, bởi vì cửa sổ trong phòng được mở ra, ánh mặt trời chiếu rọi cả căn phòng, còn có từng đợt gió mát thoảng qua.

Nhan Hàm quan sát phòng anh, rất thanh lịch, màu trắng là màu chính.

Cơ mà trong phòng anh đặt không ít đồ thủ công, có gối ôm theo hình chân dung của anh, mà trong ngăn tủ sát vách tường chứa đầy cốc to nhỏ.

Lúc Nhan Hàm đang nghiêm túc ngắm nhìn, toàn thân bị ôm lấy từ sau lưng.

Bùi Dĩ Hằng kề sát vành tai cô khẽ khàng mơn trớn: “Nhan Nhan.” Anh gọi tên cô, giọng nói luôn đặc biệt dịu dàng, tựa như một lớp mật ong không tan chảy.

Nhan Hàm vùi trong lòng anh, im lặng lắng nghe.

“Em đừng đau lòng, đều là quá khứ rồi.” Anh thấp giọng nói, hơi thở ấm áp phả bên vành tai cô, “Mẹ anh không phải cố ý nhắc tới.”

Nhan Hàm ừm nhẹ một tiếng, hồi lâu sau cô cất tiếng: “Em không phải bởi vì dì nhắc tới việc này, em chỉ là...”

Cô im lặng vài giây.

“A Hằng, em chỉ là hâm mộ anh và đàn anh Bùi.”

Gia đình hạnh phúc luôn có điểm tương tự, gia đình bất hạnh cũng có điểm bất đồng. Trong những cuộc hôn nhân mà Nhan Hàm có tiếp xúc, bố mẹ cô yêu nhau, thế nhưng kết cục cuối cùng không tính là tốt.

Về phần gia đình bác cô, Nhan Chi Nhuận từng nói, giữa anh và cô còn chưa biết ai may mắn hơn ai, ai bất hạnh hơn ai.

Bùi Dĩ Hằng càng ôm cô chặt hơn: “Sau này chúng ta cũng sẽ có một gia đình hạnh phúc như vậy.”

Nhan Hàm nhẹ nhàng giẫy khỏi vòng tay anh, cô xoay người lại nhìn anh: “Giống như gia đình của anh phải không?”

“Cũng có thể giống như bố mẹ em, em không phải đã nói bọn họ rất yêu nhau à.” Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nhìn cô, giọng nói trầm thấp, “Nếu bọn

họ vẫn còn sống, cũng sẽ yêu thương em, cũng sẽ là gia đình khiến người ta hâm mộ.”

Nhan Hàm khẽ khàng hít mũi một cái, cô vươn tay ôm lấy anh.

Sao anh luôn tốt như thế chứ, tốt đến mức khiến cô cảm thấy thật sự không thể rời khỏi anh.

Chẳng biết qua bao lâu, dưới lầu lại có tiếng động, hẳn là Bùi Khắc Minh về nhà rồi. Nhan Hàm đi theo Bùi Dĩ Hằng xuống lầu, mới vừa đi tới cửa, cô chỉ vào cánh cửa xéo đối diện: “Đó là phòng của đàn anh Bùi sao?”

Bùi Dĩ Hằng liếc nhìn cô: “Em muốn xem à?”

Nhan Hàm chớp mắt, anh thật là hiểu cô.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô chớp đôi mắt to, anh nhin không được cười nhẹ một tiếng: “Thật muốn xem ư?”

Nhan Hàm gật đầu.

Lúc Bùi Dĩ Hằng đẩy ra cửa phòng, Nhan Hàm nhìn thoáng qua căn phòng, cô kinh ngạc một lúc lâu, thấp giọng nói: “Đàn anh Bùi thế mà thích sưu tầm mô hình?”

Bởi vì trong phòng anh có một cái tủ kính đặc biệt, tất cả đều là mô hình đủ loại kiểu dáng.

Bùi Dĩ Hằng nghĩ ngợi: “Hồi trước mẹ anh từng nói rất nghiêm túc, nếu mỗi lần anh trai anh mua một cái mô hình, mẹ anh sẽ quẹt thẻ của anh ấy mua một cái túi xách.”

Là một con hồ ly gian xảo, Nhan Hàm bị logic này của Trình Di thuyết phục.

Có điều khi nhìn thấy Bùi Khắc Minh, Nhan Hàm hình như phần nào hiểu được nguyên nhân Trình Di có tính cách thế này.

Cho tới lúc ăn cơm, Bùi Khắc Minh luôn sẵn sóc Trình Di, không phải kiểu giả vờ bởi vì có khách, mà là thật sự rất quen thói, thoạt nhìn là việc hay làm thường ngày.

Nhan Hàm không khỏi nhìn liên tục.

Đột nhiên Trình Di cười nói: “Nhan Nhan, có phải cháu cảm thấy tình cảm của dì và chú đặc biệt tốt không?”

Nhan Hàm nhất thời hơi sửng sốt, cũng may cô lấy lại tinh thần lập tức gạt đầu.

“Đó là đương nhiên rồi, dù sao cũng là chồng già vợ trẻ mà.” Trình Di đặt tay trên bàn, khoe miệng nhếch lên, lộ ra chút đắc ý nói, “Cháu đừng thấy bố A Hằng nhìn trẻ tuổi, thực ra chú ấy đã ngoài sáu mươi, hồi dì sinh A Lễ, chú ấy cũng lớn tuổi rồi, cháu nói có thể không đối tốt với dì à.”

Nhan Hàm kinh ngạc nhìn Bùi Khắc Minh, ngoài sáu mươi??

Bởi vì quá kinh ngạc, cô chưa điều chỉnh tốt biểu cảm trên khuôn mặt, thế nên Trình Di ở đối diện bật cười ha ha.

Bùi Khắc Minh và Bùi Dĩ Hằng gần như cùng lúc thở dài một hơi.

Bùi Khắc Minh nhìn vợ mình, thấp giọng nói: “Em đừng chọc Nhan Hàm nữa, xem dọa tới người ta rồi kìa.”

Ông bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Bùi Dĩ Hằng, ánh mắt kia hình như muốn nói, xin lỗi, bố không quản tốt vợ của mình.

Về phần Bùi Dĩ Hằng thì là vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Nhan Hàm, thấp giọng nói: “Mẹ lừa em đấy.”

Nhan Hàm “à” một tiếng thở nhẹ một hơi, quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, cô chột nghe anh thở dài: “Mẹ lừa em đấy, đồ ngốc.”

Đồ ngốc, chẳng phải là đồ ngốc của anh à.

Lúc này Trình Di đã cười đến ngã nghiêng, bà thật sự càng cảm thấy nuôi một đứa con gái vui hơn nhiều, nhìn xem, lời bà nói cô bé đều tin hết.

Bùi Dĩ Hằng giải thích: “Bố anh chỉ lớn hơn mẹ anh hai tuổi thôi.”

Sau đó anh nói ra tuổi tác của bố mẹ, Trình Di nghe được lập tức nhúu mày, quả trách nói: “Sao con có thể nói tuổi tác của phụ nữ khắp nơi chứ.”

“Bởi vì có người cứ thích khoe khoang.” Bùi Dĩ Hằng nhìn bà một cái, thản nhiên nói.

Trình Di còn muốn nói, Bùi Khắc Minh gấp một con tôm lớn đặt trong đĩa của bà, thành khẩn nói: “Ăn cơm đi, vợ yêu.”

Nhan Hàm cúi đầu, bởi vì ra sức nhẩn nhịn mà bờ vai run rẩy.

Ăn xong bữa cơm này, khéo miệng Nhan Hàm không hề buông xuống, cảm giác này thật sự tốt quá.

Sau khi ăn uống xong, Nhan Hàm lại cùng Bùi Khắc Minh và Trình Di ngồi một lúc. Khi dì giúp việc bưng trái cây tới, Trình Di mời cô ăn, bà sức nhớ gì đó liền hỏi: “À đúng rồi, Nhan Nhan, trận đấu lần này của A Hằng cháu có đi không?”

Nhan Hàm ngần ra, sững sờ một chút mới nói: “Cháu chưa chắc có đi được không.”

“Em đừng quấy rồi, Nhan Hàm người ta vẫn là một sinh viên, cần phải đi học.” Bùi Khắc Minh thấp giọng nói.

Trên mặt Trình Di lộ ra vẻ tiếc nuối: “Dì còn muốn mời cháu cùng đi xem A Hằng giành giải quán quân.”

Nhan Hàm lắng nghe giọng điệu đương nhiên của Trình Di, đáy lòng sinh ra sự hâm mộ.

Bùi Khắc Minh ở đối diện thở dài một hơi, trịnh trọng nói: “Phu nhân, trước khi đại chiến, phu nhân có thể dùng để tướng lĩnh bên này chịu áp lực lớn chứ?”

“Em mặc kệ, con trai em chính là quán quân thế giới.” Trình Di hừ một tiếng.

Nhan Hàm chớp mắt, rốt cuộc gật đầu tán thành: “Đúng ạ, anh ấy chính là quán quân.”

Trình Di không nghĩ tới lại còn có người phụ họa theo mình, lúc này bà cảm động không thôi, ngay lập tức bắt tim về phía Nhan Hàm. Nhan Hàm nháy mắt với bà.

Bùi Khắc Minh thấy thế, lập tức nói: “A Hằng, mau đưa Nhan Hàm đi đi, bố sợ cô gái tốt ở lâu với mẹ con...”

Trình Di quay đầu nhìn qua ông, ai ngờ Bùi Khắc Minh mặt không đỏ tim không đập mạnh thản nhiên nói: “Sẽ trở thành người tình ý như mẹ con vậy.”

Bùi Dĩ Hằng và Nhan Hàm đồng thời nhìn sang Bùi Khắc Minh.

Lợi hại ghê.

*

Sau khi rời khỏi nhà họ Bùi, tâm trạng của Nhan Hàm không khẩn trương như khi mới tới, lúc ngồi trên xe toàn thân cô có phần quá hưng

phần.

Đợi khi xe chạy lên đường cao tốc, cô hạ cửa kính xe xuống.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, Nhan Hàm nhào người bên cửa sổ, nhìn đèn hải đăng ở hai bên đường.

“Em thực sự không muốn đi Nhật sao?” Đột nhiên phía sau truyền đến một âm thanh nhàn nhạt.

Nhan Hàm quay đầu lại, cơn gió thổi bay tóc rối bên tai cô, ánh đèn vàng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào làn da cô, tựa như khoác lên một lớp men sứ trắng, xinh đẹp rạng rỡ.

Cô nhẹ giọng nói: “Thật ra, em rất sợ xem anh thi đấu tại hiện trường.”

Cô khẽ thở dài một hơi, vươn tay che ngực mình: “Cảm giác chỗ này sẽ nổ tung.”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm cô, dỗ dành nói: “Vậy thì không đi.”

Tuy nói vậy, nhưng Nhan Hàm không nói với anh, thực ra mình có thị thực qua lại Nhật Bản trong ba năm, là làm hồi năm ngoái khi Nhan Chi Nhuận dẫn cô đi Nhật chơi.

Khi ấy còn chưa quen biết anh, không ngờ lúc này lại có công dụng.

Hôm Bùi Dĩ Hằng rời khỏi, Nhan Hàm không đến sân bay tiễn anh.

Cô chuẩn bị đi Nhật, tuy nhiên không định nói với anh, dù sao trước một cuộc thi quan trọng như vậy, cô vẫn hy vọng anh có thể hết sức tập trung vào trận đấu.

“Cố lên.” Nhan Hàm vươn tay ôm anh.

Bùi Dĩ Hằng khẽ cười một tiếng, cũng vươn tay ôm lấy cô, nhưng lúc buông tay ra, anh nhẹ nhàng kéo ra khoảng cách giữa hai người, rồi cúi đầu hôn lên khóe môi cô.

“Chờ anh trở về.”

Sau khi Bùi Dĩ Hằng rời khỏi, Nhan Hàm lập tức về nhà mình thu xếp đồ đạc, chuyển bay của cô muộn hơn anh năm tiếng, thế thì sau khi anh tới Nhật sẽ gọi điện báo bình an cho cô.

Đến lúc đó Nhan Hàm nghe xong điện thoại, rồi lên máy bay đi Nhật, lúc này anh hẳn là đã nghỉ ngơi.

Thời gian chênh lệch hoàn hảo, Nhan Hàm đã tính toán kỹ lưỡng.

Mấy tiếng sau, trước khi Nhan Hàm lên máy bay thì nhận được điện thoại của Bùi Dĩ Hằng.

Cô cố ý tìm toilet nhận điện thoại, khi cô nói mình đang ở nhà thì người phụ nữ trẻ tuổi bên cạnh đang soi gương thoa son lại nhìn sang cô từ trong tấm gương.

Nhan Hàm mỉm cười, đối phương ngẩn ra, cũng cười đáp lại.

Sau khi cúp máy, Nhan Hàm nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat trên WeChat, là Trần Thần hỏi cô lên máy bay chưa. Chuyện cô đi Nhật giấu Bùi Dĩ Hằng, nhưng nhóm bạn Trần Thần đều biết.

Ngải Nhã Nhã:[cậu trực tiếp đi cùng thầy Bùi đi, đây là tình thú gì hả?]

Trần Thần:[tớ cũng không hiểu.]

Nhan Hàm nhìn màn hình, thực ra cô rất hiểu tâm trạng của mình. Sợ rằng mình đi tới hiện trường sẽ ảnh hưởng tới anh, nhưng nếu không đi,

cách xa như vậy thì thật sự rất lo lắng.

Thế nên cô bay đi Nhật Bản, cho dù anh không biết, nhưng cô ở ngay bên cạnh anh.

Cô liền cảm thấy an tâm.

Đây không phải lần đầu Nhan Hàm đến Nhật, hồi trước Nhan Chi Nhuận dẫn cô đi chơi. Nhan Hàm không muốn đến danh lam thắng cảnh gì đó, cô chỉ ở trong khách sạn chờ xem thi đấu.

Trận chung kết cúp Phú Sĩ lần này, tuy rằng là hai người Trung Quốc thi đấu, nhưng nền tảng trực tiếp trong nước rất mạnh, sẽ trực tiếp toàn bộ quá trình thi đấu.

Nhan Hàm làm tổ trong sofa phòng khách xem ván thứ nhất.

Bởi vì trận chung kết chia thành năm ván, chỉ cần thắng ba trong năm ván, mỗi ván đối với tuyển thủ mà nói, cho dù là thể lực hay tinh thần đều là thách thức rất lớn.

Huống hồ đây là trận đấu giữa Bùi Dĩ Hằng và Hàn Thư Bạch.

Rốt cuộc Bùi Dĩ Hằng là hoàng đế trở về, hay là Hàn Thư Bạch bảo vệ ngôi vua, trong nước tranh luận không dứt.

Vả lại tính tình Hàn Thư Bạch cởi mở, diện mạo thanh tú, thường xuyên tương tác với fan trên weibo, so với Bùi Dĩ Hằng cao ngạo ngay cả weibo cũng chẳng có, cậu ta hiển nhiên có vẻ thân thiện hơn.

Fan của cậu ta ở giới cờ vây chỉ đứng sau Bùi Dĩ Hằng, tuy rằng thi đấu thể thao là dùng thực lực để nói chuyện, cơ mà đại chiến sắp tới, fan hai bên cũng có chút ý tứ tranh chấp.

“Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, cố gắng giành vương miện thứ tư, tiến lên.”

“Tôi cảm thấy Hàn Thư Bạch có khả năng thắng lớn hơn, thật đó, thời đại của Bùi Dĩ Hằng đã qua rồi.”

“Tôi phát hiện có vài fan hậu bối rất đông đặc, không phải thừa dịp lúc Tiểu Bùi vắng mặt, trộm lấy hạng nhất thế giới à.”

Loại ngôn luận nửa ngầm nửa công khai này quả thực nhiều vô kể.

Trận đấu bắt đầu vào mười giờ sáng, từ khi tuyển thủ hai bên bước vào nơi thi đấu, nền tảng trực tiếp đã phát sóng rất rõ ràng. Khi hai bên chậm rãi đi vào hội trường, ánh đèn flash chợt nhấp nháy.

Bùi Dĩ Hằng mặc bộ âu phục màu đen, dáng người anh thật sự quá chuẩn, khi mặc âu phục vào hiện rõ đôi chân dài thẳng.

Các phóng viên ở đằng trước anh không ngừng chụp ảnh, gương mặt anh vốn trắng nõn, bởi ánh đèn flash mà còn trắng đến lóa mắt.

Nhan Hàm nhìn chăm chăm màn hình, hôm nay anh mặc âu phục nhưng không đeo cà vạt, ngược lại tháo ra hai khuy áo sơ mi.

Cổ áo hơi rộng mở lộ ra cần cổ thon dài, còn có hằn kết hơi nhô lên.

Cờ vây là trận đấu rất dài, nhưng không hề nhàm chán. Mỗi một nước trên bàn cờ, từng quân cờ trắng đen đều là bày mưu lập kế.

Ai cũng nói đánh cờ như tính cách, thế nhưng Bùi Dĩ Hằng và Hàn Thư Bạch phong cách đánh cờ của hai người trái lại không hoàn toàn tương đồng với tính cách.

Bùi Dĩ Hằng tính tình lạnh nhạt kiên quyết, cách anh đánh cờ khắp nơi đều lộ ra vẻ trầm ổn, đặc biệt giai đoạn thu quan, quả thực có thể nói là độc bộ thiên hạ.

Mà Hàn Thư Bạch tính tình cởi mở, nhưng cách đánh của cậu ta sắc bén, không hề giống tính cách của cậu ta.

Tựa như thanh kiếm tinh xảo nhất, chống lại cái khiên cứng rắn nhất.

Trận đấu đã tiến hành hai ngày, Nhan Hàm ở khách sạn hai ngày không ra ngoài. Hai hôm nay, không ai nghĩ đến kết quả 0:2.

Trong tất cả dự đoán, hai ván trước hai người đều có cơ hội thắng lợi.

Đa số người suy đoán, hai người sẽ chiến thành 1:1.

Nhưng trong ván đấu vừa chấm dứt, Bùi Dĩ Hằng thất bại lần nữa, trước mắt anh tụt lại phía sau 0:2.

Nhan Hàm đột ngột từ trên ghế bật dậy, ai cũng nói hiện tại anh đã bị ép tới bờ vực. Thực ra cũng không phải Bùi Dĩ Hằng không giỏi, mà là hai bên đã phạm vào sai lầm nhỏ nhất.

Bọn họ đều đánh rất tốt.

Mặc dù Nhan Hàm không xem nhiều trận đấu, nhưng cô cảm thấy trận đấu năm ván này đủ có thể nằm trong danh sách một trong những ván cờ đặc sắc nhất.

Khi Nhan Hàm ở trong phòng khách sạn đi tới đi lui, đột nhiên di động vang lên.

Cô vội vàng đi qua, không ngờ là Trần Thần gửi tin nhắn tới.

Trần Thần:[cậu không sao chứ?]

Các cô đều theo dõi tình hình thi đấu của Bùi Dĩ Hằng, hôm nay lại thua một ván, Trần Thần sợ cô một mình suy nghĩ vớ vẩn, mau chóng gửi tin nhắn hỏi thăm.

Nhan Hàm nép mình trong sofa xem lời nhắn này.

Cô có thể có chuyện gì chứ.

Cho dù sốt ruột bao nhiêu đi nữa, cô cũng không phải là người thi đấu.

A Hằng, giờ phút này anh có khẩn trương không?

Cô thậm chí không dám tưởng tượng đến tâm trạng của anh, bởi vì từ trước đến giờ cô chưa từng trải qua, cảm giác đứng tại bờ vực.

Hiện tại anh đang đứng ở thế này chẳng.

Nhan Hàm bực dọc trong lòng, khi chuẩn bị thoát ra WeChat, cô sơ ý bấm vào vòng bạn bè, nhìn thấy hình đại diện hoa cúc tươi đẹp kia.

Trình Di vừa đăng lên WeChat?

Cô lập tức bấm vào, quả nhiên dòng đầu tiên là do Trình Di đăng.

Trình Di: có ai biết đồ ăn Trung Quốc chính tông ở Nhật Bản không?

Đầu óc Nhan Hàm lộn xộn, gần như trong nháy mắt nhảy dựng lên. Đôi khi cô lao ra khách sạn, dựa theo hướng dẫn của tiếp tân khách sạn tìm được một siêu thị gần nhất, cô cảm thấy mình gần như chạy như bay mua đồ.

Thịt bò, anh thích ăn nhất.

Lúc cô nhìn thấy tương ớt Lao Gan Ma, suýt nữa vì mừng mà khóc.

Khi Nhan Hàm đặt phòng khách sạn, cô đặt căn phòng có đầy đủ dụng cụ bếp núc.

Lúc cô đem món cuối cùng đậu hủ Tứ Xuyên bỏ vào trong hộp cơm, cô nhìn chăm chú món ăn trước mặt, thở ra một hơi thật dài.

Chắc là anh sẽ thích nhỉ.

Thực ra khách sạn Nhan Hàm ở cách khách sạn của Bùi Dĩ Hằng chỉ có ba phút đi đường, thế nên cô trực tiếp đeo một cái túi lớn đi qua.

Cô biết lúc Bùi Dĩ Hằng thi đấu sẽ không dùng di động toàn bộ quá trình.

Thế nên cô ở dưới lầu gọi điện thoại qua video với Trình Di, mời bà tới đại sảnh khách sạn một chuyến. Trình Di nửa tin nửa ngờ xuống lầu, liếc mắt một cái trông thấy cô bé đứng bên cạnh sofa, cô mặc áo sơ mi xanh và quần dài màu trắng, trên chân mang đôi giày thể thao.

Cách ăn mặc đơn giản không thể che đậy vẻ đẹp của cô.

Trình Di đi qua, kinh ngạc hỏi han: “Nhan Nhan, cháu tới hồi nào thế?”

Nhan Hàm thấy bà liền thở phào nhẹ nhõm, cô trực tiếp đem đồ mình mang đến đưa cho bà, nhẹ giọng nói: “Đây là món ăn cháu làm, nguyên liệu đều do cháu tự đi siêu thị mua, có thể yên tâm ăn ạ.”

Trình Di nhìn thấy hộp cơm xếp đặt gọn gàng trong cái túi màu trắng, còn là kiểu hello kitty, rất đáng yêu.

Trình Di càng ngạc nhiên hơn: “Là cháu nấu?”

Bà lập tức phản ứng: “Cháu ở Nhật mấy hôm rồi? Tại sao không nói với mọi người?”

Nhan Hàm đáp: “Cháu không muốn khiến anh ấy phân tâm, thế nên phiền dì giao đồ ăn cho anh ấy.”

Trình Di thật sự không nói nên lời, bà cảm thấy chuyện này quá điên cuồng. Nhưng cuối cùng bà vẫn ưng thuận Nhan Hàm, không nói với Bùi

Dĩ Hằng chuyện cô cũng tới Nhật Bản.

Lúc bà đem món ăn lên lầu, Bùi Dĩ Hằng mới vừa tắm xong.

Đợi khi anh ngồi xuống cạnh bàn, im lặng dùng cơm, mới vừa ăn hai miếng, anh ngẩng đầu hỏi Trình Di ở bên cạnh: “Món này ai làm ạ?”

Đáy lòng Trình Di căng thẳng, bà lập tức cười ha ha nói: “Là quán ăn Trung Quốc mẹ tìm được, nếu con thích ngày mai chúng ta lại gọi nữa.”

Bùi Dĩ Hằng ừ một tiếng, nghiêm túc ăn từng miếng một.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Trình Di hơi chột dạ, không dám nhìn Bùi Dĩ Hằng, bà dứt khoát xoay đầu sang chỗ khác, không nhìn thẳng anh.

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng đột nhiên mở miệng hô một tiếng: “Mẹ.”

Cả người Trình Di run lên, lập tức quay đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, bà cất cao giọng hỏi: “Sao thế?”

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nhìn bà, sắc mặt anh điềm nhiên, tay cầm đĩa khựng lại cười nhẹ: “Sao mẹ căng thẳng thế?”

“Căng thẳng gì chứ, mẹ đâu có.” Trình Di cười gượng hai tiếng, thấy con trai vẫn còn nhìn mình chăm chăm, ánh mắt bà hơi xoay chuyển, “Con đột nhiên gọi mẹ như vậy, mẹ bị dọa đó.”

“Con chỉ muốn hỏi mẹ có muốn ăn một chút không?” Bùi Dĩ Hằng hất cằm hướng về phía hộp cơm trên bàn.

Hộp cơm hello kitty màu hồng, cả bộ đáng yêu lại rất độc đáo.

Đây là kiểu con gái thích nhỉ.

Đáy lòng Trình Di thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà cười nói: “Con ăn trước đi, mẹ không đói bụng.”

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa, Trình Di lập tức đứng dậy: “Mẹ đi mở cửa.”

Bà đi qua mở cửa trông thấy trợ lý thờ hồng học xách theo túi to, sắc mặt đặc ý: “Tôi mua đồ ăn Trung Quốc về rồi, quán ăn này nghe nói là quán ăn Trung Quốc chính gốc nhất tại Tokyo.”

Trên chiếc túi to màu trắng là bốn chữ âm thực Tứ Xuyên màu đỏ thẫm, đặc biệt bắt mắt.

Trình Di hoảng hốt lập tức ngăn cản, thấp giọng nói: “Không cần, nó đã ăn rồi, cái này cậu cầm về ăn đi.”

“Cậu Hằng đã ăn cơm rồi ư?” Trợ lý nhìn thoáng qua bên trong.

Trình Di gật đầu, vẫy tay bảo trợ lý mau đi trước, trợ lý vừa buồn bực vừa xoay người, trước đó còn nói muốn ăn món Trung Quốc, sao mua về rồi lại ăn cái khác chứ.

Sau khi Trình Di đóng cửa lại trở về, bà thấy Bùi Dĩ Hằng ngẩng đầu nhìn mình.

Bà lập tức chủ động giải thích: “Là trợ lý, cậu ấy nói xung quanh đây có một quán sườn lợn nướng, ăn ngon lắm, thế nên mua về cho mẹ ăn. Cơ mà mẹ muốn giảm cân.”

Nói xong, bà còn cúi đầu nhìn thoáng qua vòng eo của mình, rất nghiêm túc hỏi: “A Hằng, con có thấy mẹ béo lên không?”

Bùi Dĩ Hằng cup mắt nhìn một cái, thông thả gắp một đĩa thịt bò, trước khi đưa tới bên miệng anh nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Trình Di vốn đã chuẩn bị nhận lời khen không béo.

Thế nên sau khi tiếng “ừm” này phát ra, bà đứng ngớ ra tại chỗ.

“Mẹ thật sự béo lên hả?” Trong âm thanh của Trình Di lộ ra vẻ hoảng loạn, bà cúi đầu nhìn trái nhìn phải, chả trách sáng nay khi bà mặc chiếc váy này cảm thấy hơi chật.

Khóe miệng Bùi Dĩ Hằng cong lên khó mà nhìn rõ, bên tai anh nghe được tiếng Trình Di than vãn.

“Mẹ thật sự béo lên đúng không, mẹ biết bố con đang lừa mẹ mà.”

“Không được, tối nay mẹ không ăn cơm.”

“Mấy hôm ở Nhật cũng không ăn.”

Sau khi oán thán xong, Trình Di ngẩng đầu nhìn sang Bùi Dĩ Hằng, bà hoài nghi nói: “Con thật không lừa mẹ chứ?”

“Con lừa mẹ làm gì?” Bùi Dĩ Hằng nhìn bà, âm thanh đặc biệt bình tĩnh, “Cũng không phải mẹ làm chuyện gì có lỗi với con?”

Trình Di vốn mở miệng nói không có. Nhưng bà nhìn hộp cơm đặt trước mặt Bùi Dĩ Hằng, đáy lòng chợt trống rỗng.

Có điều Trình Di quả thật không ngờ Nhan Hàm cũng tới Nhật, lại còn không nói với bọn họ.

Cô còn đặc biệt tự nấu ăn đưa sang đây cho Bùi Dĩ Hằng.

Ồ, cô bé làm sao biết A Hằng muốn ăn món Trung Quốc nhỉ? Trình Di thấy rất lạ.

Chưa tới một lúc, Trình Di vào phòng nhận điện thoại, là Bùi Khắc Minh gọi tới. Bùi Dĩ Hằng thi đấu không tốt, ngay cả Bùi Khắc Minh cũng đặc biệt gọi qua.

Ông dặn dò trong điện thoại: “Em ở bên cạnh A Hằng, đừng quấy nhiễu nó, cũng đừng cho nó áp lực quá lớn. Chẳng phải là một trận đấu thôi à.”

Giọng điệu ông thoải mái, Trình Di hừ một tiếng: “Em ở cùng A Hằng thi đấu rất nhiều lần, chẳng lẽ em không hiểu bằng anh sao?”

“Anh xin lỗi, là vì phụ thất lễ.” Bùi Khắc Minh cười một tiếng, dễ dàng nói.

Trình Di sức nhớ tới chuyện Nhan Hàm, bà lập tức nói: “Đúng rồi, anh khẳng định không đoán được lần này còn có ai tới Nhật Bản nữa đâu. Thật đó, đánh chết anh cũng không đoán được.”

“Nhan Hàm?” Bùi Khắc Minh thản nhiên nói.

Trình Di: “...”

Bà ngắc ngứ một chút, nhin không được nói: “Sao anh lại đoán được.”

Bùi Khắc Minh chỉ cười không nói.

Trình Di than thở nói: “Sao anh lợi hại thế hả, một chút là đoán ra ngay.”

Có điều bà nói ngay: “Nhan Nhan thật sự rất tri kỷ, tới Nhật cũng không nói với chúng ta. Em đoán chừng con bé sợ làm cho A Hằng phân tâm. Một mình ở trong khách sạn, kết quả hôm nay A Hằng muốn ăn món Trung Quốc, con bé trực tiếp mang tới, còn là tự nấu nữa. Anh nói xem, sao con bé đúng lúc biết được A Hằng thích ăn món Trung chứ.”

Bùi Khắc Minh khề thờ dài một tiếng: “Em không phải đã đăng lên trong vòng bạn bè à.”

Trình Di ồ một tiếng, lúc này mới hiểu ra, sau đó thán phục nói: “Đứa nhỏ này thật tri kỷ.”

Bà vốn đã thích Nhan Hàm, hiện tại lại càng thích hơn. Cô bé vốn xinh đẹp lanh lợi đặc biệt được lòng người, huống hồ còn làm việc rất tri kỷ.

Chờ khi bà ra khỏi phòng, Bùi Dĩ Hằng không còn ở phòng ăn.

Bà đi tới bàn ăn, trông thấy hộp cơm thể mà đã được rửa sạch sẽ, đặt trên bàn.

Con trai đã ăn hết rồi?

Trình Di hơi giật mình, mỗi lần khi Bùi Dĩ Hằng tham gia thi đấu chung kết, ăn uống đều ít. Mười giờ sáng bắt đầu thi đấu, cả ván tới năm sáu tiếng, gần như là trạng thái bình thường.

Sau khi trận đấu chấm dứt, cho dù là tinh thần hay thể lực đều căng thẳng đến cực độ.

Đương nhiên cũng sẽ không có khẩu vị.

Lần này anh chủ động nói với Trình Di muốn ăn món Trung, Trình Di cảm thấy kỳ lạ. Bởi vì tham gia thi đấu nhiều lần vậy, đây là lần đầu tiên anh chủ động yêu cầu.

Trình Di lén lút tới phòng sách, căn phòng bọn họ đang ở là loại phòng cao cấp nhất, phòng khách phòng bếp phòng sách, tất cả đều đầy đủ.

Bà rón rén đứng ở cửa, bàn tay nhẹ nhàng cầm nắm cửa rồi nhẹ nhàng kéo ra.

Kết quả bên trong tối đen, chẳng có ai cả.

Trình Di sửng sốt, lại xoay người đi tới phòng Bùi Dĩ Hằng, bà kề sát cánh cửa lắng nghe, bên trong hình như có tiếng tắm rửa.

Có vẻ như anh còn rất thoải mái.

*

Nhan Hàm đang ăn tiệc đứng tại lầu ba khách sạn, sau khi ăn xong cô trở về phòng mình, nằm trên sofa, không bao lâu sau, cô đột nhiên ngồi dậy, sau đó bắt đầu mở ra công thức nấu ăn điện tử của mình.

Món ăn cô đã làm quả thật không ít, thế nên cũng ghi lại những món mình đã làm.

Ông nội cô còn có một quyển công thức nấu ăn viết tay đấy, Nhan Hàm thèm muốn từ lâu.

Ngày mai ăn gì mới được đây. Cô vừa lướt xem công thức nấu ăn vừa suy nghĩ, cơ mà nên hỏi chính người đó thì tốt hơn nhỉ. Đương nhiên cô khẳng định không thể nào gọi điện thẳng cho Bùi Dĩ Hằng.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, cô lấy ra di động gửi tin nhắn cho Trình Di.

Hộp cơm hello kitty kia cũng là cô tiện tay mua ở siêu thị, Nhật Bản thật sự là một quốc gia thưởng thức sự đáng yêu, một hộp cơm tùy tiện mua ở siêu thị cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Nhan Hàm suy nghĩ, tuyệt đối mua một bộ cho mình mang về nước.

Cô gửi tin nhắn cho Trình Di, hỏi Bùi Dĩ Hằng ngày mai muốn ăn gì, còn có nếu anh đã ăn hết tự cô có thể đi qua lấy hộp cơm.

Nhưng không ngờ mấy phút sau Trình Di trực tiếp gọi điện cho cô.

Hai người hẹn xong xuôi, gặp nhau tại đại sảnh khách sạn. Nhan Hàm thay giày, ngay cả túi cũng chưa lấy, chỉ mang theo di động và thẻ phòng, đi thẳng qua đó.

“Nhan Nhan.”

Nhan Hàm vừa mới tiến vào cửa, nghe được một âm thanh nhẹ nhàng gọi cô.

Cô đi qua, Trình Di vui vẻ nhìn cô: “Ban nãy cháu đi nhanh quá, dì vẫn chưa trò chuyện tử tế với cháu nữa.”

“Nếu không đến khách sạn của cháu nhé.”

Lẳng nghe đề nghị của Trình Di, tuy rằng Nhan Hàm cảm thấy kinh ngạc cơ mà cô không từ chối.

Trình Di sở dĩ muốn cùng Nhan Hàm đi qua là bởi vì bà muốn xem thử khách sạn cô đang ở. Dù sao cô bé vẫn là sinh viên, nếu tự mình tới Nhật, khẳng định không nỡ tiêu tiền ở khách sạn tốt, còn phải nghĩ cách nấu ăn cho A Hằng.

Trình Di hiển nhiên đã nào bỏ một tiết mục khổ sở ngàn dặm đuổi theo chồng.

Tấm chân tình này cảm động trời đất.

Mấy phút sau, Trình Di đứng ngoài cửa, nhìn đại sảnh khách sạn sang trọng sáng rực đăng trước. Một trong những khách sạn tốt nhất tại Tokyo, chẳng hề thua kém khách sạn bọn họ đang ở chút nào.

Nhan Hàm phát hiện Trình Di không bắt kịp, cô quay đầu thấy bà còn đứng tại chỗ, cô hô một tiếng: “Dì ơi.”

“Không có gì.” Trình Di lập tức theo kịp.

Tuy nhiên khi cánh mở cửa ra, Nhan Hàm nhìn đến phòng khách của mình, toàn thân cô cứng đờ. Trước đó cô đi siêu thị mua đồ, những thứ không dùng tới đều ném ở phòng khách.

Lúc này phòng khách trông rất lộn xộn.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, chẳng thể kéo ra nụ cười trên khuôn mặt, cô nhẹ giọng nói: “Hơi lộn xộn, để cháu dọn dẹp một chút.”

“Không cần, ra ngoài đều hỗn loạn như vậy, cháu không nhìn thấy căn phòng dì và A Hằng đang ở đâu, dì cũng mua một đồng hồ đặc đặt trong phòng khách.”

Tâm tính Trình Di rất tốt, lúc Bùi Dĩ Hằng thi đấu, bà cũng không ở hội trường chờ đợi, ngược lại tự mình chạy đi dạo phố.

Nhan Hàm nghe bà giải thích như vậy, cô không nhin được mở to hai mắt. Tâm tính này đáng để cô học tập.

Sau khi hai người ngồi xuống sofa, Trình Di mới nói: “Cháu tới Nhật sao không báo cho dì và A Hằng, dì không biết gì cả.”

“Cháu chỉ thấy không yên tâm chờ ở trong nước.” Nhan Hàm thấp giọng nói.

Trình Di nhìn dáng vẻ của cô, bà cười nhẹ một tiếng: “Khẩn trương phải không?”

Bị Trình Di nói trúng, Nhan Hàm cong khóe miệng, rất ngượng ngùng.

Trình Di cười nói: “Ai cũng mang tâm trạng như thế mà tới, đợi khi cháu xem A Hằng thi đấu nhiều lần, cháu sẽ bình tĩnh hơn. Hồi dì mới bắt đầu cùng A Hằng tham gia thi đấu, toàn thân đều run rẩy đấy.”

“Cứ run thế này này.” Trình Di run bả vai, tự mình trở về hoàn cảnh lúc trước.

Nhan Hàm thật sự bị bà chọc cười, tâm trạng nặng nề mấy hôm nay hình như thoáng cái quét sạch. Bởi vì có người có thể cảm nhận được tâm trạng của cô, hơn nữa còn nghiêm túc nói với cô, bà cũng từng như vậy, không sao đâu.

Lúc người khác nói không sao, cô cũng không tin tưởng.

Nhưng mà khi Trình Di nói với cô, thật sự không có gì đáng lo, sợi dây kia tại đáy lòng Nhan Hàm dần dần thả lỏng.

Trình Di thấy cô mỉm cười, bà vui vẻ nói: “Trận đấu thôi mà, từ năm mười một tuổi A Hằng trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp, nó cứ luôn tham gia thi đấu. Thế nên mọi người đều thoải mái, thắng thì mừng cho nó, thua...”

Bà hơi khựng lại, nhìn về phía Nhan Hàm: “Lần sau trở lại.”

Lần sau trở lại, một trận đấu quả thật cũng không thể đại diện cái gì. Không ai có thể xóa sạch sự ưu tú của anh.

Sắc mặt Nhan Hàm trở nên phấn chấn, cô nghiêm túc nói: “Dì ơi, nếu A Hằng muốn ăn gì, dì cứ nói cho cháu biết, ngày mai cháu nấu cho anh ấy.”

Ai ngờ cô nói xong, Trình Di hơi nghĩ ngợi, trầm ngâm nói: “Thực ra cũng không nhất định, nếu ngày mai nó thua, chúng ta có thể ra ngoài ăn cơm.”

Trình Di nháy mắt với cô.

Nhan Hàm: “...” Vị này xác định là mẹ ruột sao?

*

Ngày hôm sau, Nhan Hàm thức dậy rất sớm, đợi cho tới mười giờ trận đấu lại bắt đầu.

Buổi trưa cô vẫn ăn tại nhà ăn khách sạn, đợi khi ăn xong cô bắt đầu đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, hồi sáng Trình Di gửi tin nhắn cho cô nói món mà Bùi Dĩ Hằng muốn ăn.

Hai người không nhắc tới đề tài tối qua.

Nếu hôm nay thua thì sao...

Không biết tại sao, đáy lòng Nhan Hàm hình như có dự cảm, cô thấy hôm nay anh sẽ không thua.

Lần này cô đi dạo hồi lâu ở siêu thị, chọn kỹ lựa khéo, còn dùng tiếng Nhật không lưu loát cho lắm của mình mua nguyên liệu nấu ăn mà cô muốn.

Sau khi trở lại khách sạn, cô bắt đầu nấu nướng.

Trước hết cô làm món thịt om, vừa rồi cô ở siêu thị chính là vì mua nạm bò mà trì hoãn thật lâu. Bởi vì muốn làm ra thịt om ăn ngon, nhất định không thể mua loại quá nạc.

Thịt om phải mỡ nạc đan xen, làm vậy nấu ra sẽ không quá khô, cũng không quá ngấy.

Lúc Nhan Hàm nấu nướng luôn có thể tĩnh tâm, quá trình thao tác, từ trải qua tay cô đến khi phòng bếp tràn đầy mùi hương thơm ngon.

Lúc cô mở ra nắp nồi, hơi nóng bốc lên, mùi xông vào mũi.

“Wa.” Nhan Hàm khẽ hô một tiếng, ngay cả bản thân cũng thán phục.

Cô lấy thịt om ra bỏ vào hộp cơm, rồi đặt trên bàn cơm bên ngoài. Lúc này cô nghe được tiếng di động của mình.

Đợi khi cô nối cuộc gọi thoại, âm thanh Trần Thần thoáng cái truyền tới: “Trời ơi, cuối cùng cậu nhận điện thoại rồi, làm tớ sợ muốn chết.”

Bởi vì cô ở Nhật, thế nên mấy hôm nay đều liên lạc qua WeChat.

“Sao vậy?” Nhan Hàm kinh ngạc hỏi.

Tiếng Trần Thần vỗ mạnh trên bàn truyền tới, cô nói: “Cậu còn hỏi tớ sao vậy? Trời của tớ à, thầy Bùi thắng trận rồi, cậu không phải còn chưa biết chứ?”

Nhan Hàm nhìn thoáng qua di động, giờ Nhật Bản đã là hai rưỡi chiều.

Trận đấu hai hôm đầu sau ba giờ chiều mới kết thúc.

Nhan Hàm lẩm bẩm một câu: “Hôm nay nhanh thế à?”

Trần Thần hô to: “Đúng rồi, tớ xem ở trên mạng, bình luận nói tới lúc giữa trận thầy Bùi giành được ưu thế rất lớn, đối phương trực tiếp đi tong.”

Nhan Hàm lập tức cầm di động bắt đầu xem tin tức.

Âm thanh Trần Thần bên kia vẫn còn tiếp tục: “Tớ đã nói mà, thầy Bùi của chúng ta không thể nào dễ thua như vậy.”

“3:2, khẳng định cuối cùng là thầy Bùi thua hai thắng ba.”

Nhan Hàm nở nụ cười theo.

Sau khi cúp máy, cô nhanh chóng làm xong thức ăn, đưa tới khách sạn cho Trình Di. Hai người giống như kết nối ngầm, đưa đồ xong liền tách ra.

Đợi đến tối, Trình Di đưa hộp cơm tới.

Quả nhiên, trận đấu giống như mọi người đang mong chờ, kéo tới ván thứ năm mới quyết định thắng thua.

Buổi trưa Nhan Hàm không đi mua đồ ăn nữa, mà ở lại khách sạn xem trận đấu. Ván này thật sự rất căng, ngay từ đầu hai bên đã không ai nhường ai.

Mãi đến khi tiến hành tới bốn giờ chiều, thắng bại vẫn ở trong nửa mục.

Nhan Hàm hít sâu một hơi, đứng dậy đến tủ lạnh phòng bếp lấy nước, ai ngờ vừa mới đi qua cô bất cẩn làm rớt cái túi đựng hộp cơm xuống đất.

Hộp cơm bên trong rơi ra, ngay cả nắp cũng rớt ra.

Sau đó cô nhìn thấy bên trong có một mảnh giấy.

Kiểu chữ cứng cáp mạnh mẽ, rất đẹp.

“Nếu anh thắng, có thể hẹn hò với em không?”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Cuộc thi cúp Phú Sĩ dùng biến đổi bất ngờ để hình dung, tuyệt đối không quá đáng.

Hàn Thư Bạch thắng hai trận trước, sau khi chiến thắng hai trận cậu ta trực tiếp ép Bùi Dĩ Hằng tới đường cùng. Trong khi mọi người cho rằng giải đấu thế giới rất mạnh này sẽ dễ dàng phân rõ kết quả. Hai ngày sau, Bùi Dĩ Hằng chẳng hề bị ảnh hưởng bởi hai ván trước. Anh thắng liên tục hai ván, không chỉ kéo mình lại từ mép vách núi, còn kéo hai bên tới cùng điểm xuất phát.

Ván cuối cùng quyết định thắng thua.

Không ai muốn thua, không ai sẽ lùi về sau một bước.

Trước khi trận đấu bắt đầu, Hàn Thư Bạch xuất hiện tại hội trường trước tiên, trên khuôn mặt thanh tú kia luôn dào dạt ý cười, bấy giờ khóe môi cậu ta hơi mím lại, trông đặc biệt nghiêm túc.

Cậu ta chậm rãi đi vào hội trường thi đấu, ngồi trên ghế chờ đối phương.

Về phần Bùi Dĩ Hằng, mọi người không sốt ruột, dù sao cách trận đấu cũng chỉ còn lại mười phút. Quả nhiên, khi trận đấu sắp bắt đầu, Bùi Dĩ Hằng mặc một bộ trang phục chính thức màu đen, xuất hiện ở cuối hành lang.

Khoảnh khắc bóng dáng anh bước trên hành lang, ánh đèn flash bên này chột nhấp nhoáng.

Cả hành lang bị chiếu rọi sáng trong, Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới, tiến vào nơi thi đấu chung cuộc.

Sau khi hai bên ngồi xuống, ánh đèn flash của giới truyền thông vẫn không dừng lại. Mà giờ phút này số người xem trực tiếp trong nước tăng gấp đôi so với lúc trước.

Không ít kênh thể thao của đài truyền hình đều đang phát sóng trận chiến thiên vương này.

Giới truyền thông không ngừng khuếch đại, còn có mức độ quyết liệt của trận đấu vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, trận này trở thành tiêu điểm khiến người ta chú ý.

Thứ nhất Trung Quốc, thứ nhất thế giới, rốt cuộc là ai.

*

Nhan Hàm nhìn dòng chữ cứng cáp mạnh mẽ trên mảnh giấy sừng sốt hồi lâu, rốt cuộc cô xoay người lấy di động, chạy thẳng ra ngoài.

Đây là mảnh giấy anh đặt trong hộp cơm, vậy nên anh đã biết mỗi ngày đều là cô nấu ăn.

Người đàn ông này...

Lúc Nhan Hàm đứng ở cửa thang máy, cô cắn môi, trên khuôn mặt đều là vẻ lo lắng, nhanh lên, nhanh lên đi.

Cô muốn qua kịp trước khi trận đấu của anh kết thúc, thế thì cho dù thắng cũng được, thua cũng được, anh đều có thể nhìn thấy cô trước tiên. Thực ra anh luôn muốn cô ở bên cạnh mình.

Khi Nhan Hàm chạy tới hội trường, trông thấy khắp nơi đều là phóng viên.

So với trận đấu trong nước, lần này là cuộc thi thế giới, phóng viên của các quốc gia đều trình diện. Bên tai cô vang lên đủ loại ngôn ngữ, tiếng Nhật, tiếng Hàn, tiếng Anh, mỗi người nói chuyện đều rất nhanh.

Nhan Hàm nhón chân nhìn bên trong, lúc này trận đấu còn chưa chấm dứt.

Lúc cô cúi đầu chuẩn bị lướt tìm phát sóng trực tiếp trong nước trên mạng, đột nhiên bả vai cô bị vỗ nhẹ một cái, quay đầu liền trông thấy một chàng trai đeo mắt kính tròn.

“Xin hỏi cô là cô Nhan Hàm phải không?” Chàng trai đeo kính hỏi.

Nhan Hàm gật đầu, đối phương rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Tôi là trợ lý của phu nhân.”

Lúc anh ta nói xong, Nhan Hàm chớp mắt, hiển nhiên có phần không hiểu, là phu nhân nào.

Trợ lý khẽ cười một cái, hạ giọng nói: “Chính là phu nhân Trình Di.”

Nhan Hàm lập tức hiểu ra, cô gật đầu, hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Phu nhân nói cô đứng ở đây rất vất vả, mời cô đến phòng nghỉ ngơi.” Trợ lý nói.

Thế là Nhan Hàm đi theo trợ lý cùng đến phòng nghỉ, cô vốn tưởng rằng chỉ có Trình Di ở đây, ai ngờ cửa phòng đẩy ra, bên trong thế mà còn không ít người đang ngồi.

Nhan Hàm thế mà nhận ra vài người, đương nhiên người ta có lẽ không biết cô.

Trình Di đang ngồi trên sofa, nói chuyện với một người đàn ông hơi có tuổi bên cạnh, sắc mặt đều rất nghiêm túc. Nghe được tiếng động ở cửa, bà quay đầu trông thấy Nhan Hàm, lập tức đứng lên.

“Nếu cháu không đến, dì còn định bảo trợ lý đích thân đi mời cháu.” Trình Di nhìn cô, nhẹ giọng cười nói.

Nhan Hàm đứng trước mặt bà, có chút cảm giác không biết nói gì. Trình Di đối với cô tốt quá, tốt đến mức khiến cô có cảm giác của một người mẹ.

Mỗi lần nhìn thấy Trình Di, Nhan Hàm phần nào nghĩ đến Nhan Minh Chân.

“Cháu sao thế?” Trình Di thấy cô hơi xuất thần, bà dứt khoát tiến lên kéo cánh tay cô.

Nhan Hàm lập tức cười cười, lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Lúc này một chiếc tivi thật lớn treo trên vách tường phòng nghỉ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng Nhật cô không nghe hiểu, cô quay đầu, trông thấy một bàn cờ xuất hiện trên màn hình, quân cờ đen trắng phân biệt rõ ràng, đối chọi lẫn nhau.

Những người khác ngồi trong phòng vẫn còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau, xem ra đều đang thảo luận về ván cờ.

Trình Di kéo cô đi qua, tươi cười giới thiệu vài vị với cô, đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong làng cờ vây. Đợi khi đối phương nhìn thấy Nhan Hàm, Trình Di cũng không e dè, nói thẳng đây là bạn gái của A Hằng.

Nhan Hàm bắt tay từng vị, lễ phép chào hỏi, đúng mực thỏa đáng.

Khi Trình Di kéo cô ngồi xuống, cô chợt nghe được người bên cạnh thấp giọng nói: “Sao tôi cảm thấy kể sách chỗ này của Bùi cửu đẳng có chút vấn đề.”

Bên cạnh truyền đến tiếng than nhẹ, lại bắt đầu thì thầm thảo luận.

Mày Nhan Hàm nhú lại, bàn tay vốn đặt trên đầu gối chợt nắm lại, hiển nhiên sau khi nghe câu như vậy cô đặc biệt căng thẳng.

Những người này đều là cao thủ cờ vây, lại ở ngoài cuộc, có lẽ thật sự sẽ thấy rõ ràng hơn Bùi Dĩ Hằng.

Trình Di thấy thế ngược lại vươn tay vỗ mu bàn tay cô, bà thấp giọng nói: “Cháu đừng lo, lúc thi đấu đều sẽ như vậy, có điều chiêu thức đi không tốt cũng không đại diện cho cái gì.”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, dường như cũng bị bà thuyết phục.

Cho đến mấy phút sau, trong phòng truyền đến một âm thanh rõ ràng: “Giờ bắt đầu đánh cướp rồi?”

Nhan Hàm ngẩng đầu nhìn màn hình tivi, hiển nhiên hai bên tại góc trái phía trên bàn cờ hình như đang tiến hành tranh đấu, quân đen và quân trắng chiến đấu không ngớt.

Giờ phút này đối mặt với sự khiêu khích của Hàn Thư Bạch, Bùi Dĩ Hằng có vẻ dừng dừng án binh bất động, cho đến khi Hàn Thư Bạch không nhẫn nhịn nữa, mặc dù ở bên này quân trắng của Bùi Dĩ Hằng chiếm ưu thế, nhưng quân đen của Hàn Thư Bạch không hề sợ hãi, cứng rắn liều mạng tranh giành.

Rốt cuộc mấy phút sau, lại có một âm thanh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm nói: “Thắng rồi, ván này Bùi cửu đẳng chắc thắng rồi.”

Người ngồi trong phòng nghỉ đều treo nụ cười trên khuôn mặt.

Nhan Hàm vẫn ngóng trông nhìn chăm chăm màn hình, đúng lúc giờ đây màn hình vừa chuyển qua, không dừng tại bàn cờ mà là nhắm ngay hai vị tuyển thủ.

Hàn Thư Bạch thoát nhìn coi như trấn tĩnh, nhưng cơ thể nghiêng về trước, hình như muốn nhìn rõ bàn cờ hơn.

Mà Bùi Dĩ Hằng ở đối diện cậu ta, bởi vì lúc này thế cờ không bỏ lại phía sau, cơ thể anh hơi tựa vào lưng ghế, trên mặt không biểu cảm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bàn cờ.

Nhan Hàm nhìn anh trong màn hình, có cảm giác không nỡ chớp mắt.

.....

Không biết lại qua bao lâu, cho đến khi trong phòng nghỉ hoàn toàn vang lên tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đứng lên. Trên màn hình tivi, hai người cũng đứng lên lịch sự bắt tay lẫn nhau.

Nhan Hàm chớp mắt, thắng...thắng rồi?

Đợi khi cô lấy lại tinh thần, mới phát giác ánh mắt thế mà đã ươn ướt. Nhan Hàm lập tức che mặt mình, xoa mạnh một cái, còn âm thầm an ủi đáy lòng, bạn học Nhan Hàm đừng không tiền đồ như vậy, bạn trai bạn chỉ là giành được một, hai, ba...

Đúng, anh chỉ là người giành được bốn giải quán quân thế giới thôi.

Cửa chính hội trường được mở ra, giới truyền thông tiến vào trong, sau khi hai vị kỳ thủ chấm dứt thi đấu, lần nữa trở thành đối tượng chụp

ảnh của truyền thông.

Nhưng sau khi trải qua trận đấu như vậy, trên mặt hai người đều lộ ra chút mệt mỏi.

Cũng may sau khi truyền thông chụp ảnh xong, nhân viên ban tổ chức lập tức mời bọn họ đi xuống tạm thời nghỉ ngơi trước, nửa tiếng sau là lễ trao giải.

“Lát nữa A Hằng chắc chắn sẽ qua đây.” Trình Di kề sát bên tai Nhan Hàm, nhẹ giọng nói.

Nhan Hàm hơi ngơ ngác, cô hé miệng, lại chẳng biết nói gì. Rõ ràng hai người chỉ mới một tuần không gặp, huống hồ mỗi ngày cô còn có thể thấy anh trên tivi, nhưng lúc này biết anh sắp qua đây, trong lòng Nhan Hàm liền trở nên khẩn trương.

Theo một tiếng vang nhỏ, cửa chính bị đẩy ra.

Mọi người nhìn về phía cửa, trông thấy Bùi Dĩ Hằng một thân âu phục màu đen đứng ở cửa, cổ áo anh hơi mở rộng, toàn thân mang thêm vài phần không gò bó.

Anh dừng ở cửa, lướt qua một vòng trong phòng, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người Nhan Hàm.

Nhất thời trong phòng vang lên tiếng vỗ tay rất vang dội, lúc này khoe miệng Bùi Dĩ Hằng mới cong lên, lộ ra nụ cười nhẹ. Anh nhắc chân bước vào phòng, bắt đầu bắt tay từ người đứng gần cửa nhất, cho đến khi bắt tay với những người khác trong phòng, sau đó mới chậm rãi đi tới trước mặt Trình Di và Nhan Hàm.

Bởi vì Hàn Thư Bạch cũng là kỳ thủ Trung Quốc, sau khi chúc mừng quán quân, những người khác lần lượt rời khỏi phòng nghỉ, đi tới một

phòng khác Hàn Thư Bạch đang ở.

Sau khi đám đông tản đi, không biết là cố ý hay vô tình, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Trình Di đã vui vẻ không ngớt từ sớm, chẳng đợi Bùi Dĩ Hằng nói chuyện, bà trực tiếp vươn tay ôm lấy anh, trong âm thanh lộ ra ý cười: “Con trai, chúc mừng con.”

“Cám ơn mẹ.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm lại Trình Di.

Sau khi hai người ôm một lúc, Trình Di lau khóe mắt mình, bà nhẹ nhàng buông ra thấp giọng nói: “Mẹ ra ngoài khóc một lát trước, hai đứa nói chuyện đi.”

Nhan Hàm bị lời nói của Trình Di chọc cười, ai ngờ cô vừa nở nụ cười, ánh mắt của Bùi Dĩ Hằng đã nhìn sang đây.

Cặp mắt đen nhánh kia tựa như bao phủ một lớp ánh nước, trong trẻo cấp bách.

Trình Di cố ý để lại không gian cho hai người, trước khi đi bà còn rất tri kỷ đóng lại cửa phòng nghỉ.

Trong căn phòng to như vậy, khi chỉ còn lại hai người, dường như có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở của đối phương.

Nhan Hàm cũng không biết sao mình lại thẹn thùng như vậy, quả thực có cảm giác tay chân tuần tuột. Nếu không phải lúc này Bùi Dĩ Hằng đang đứng ở đối diện cô, cô thật sự muốn lấy ra di động, tìm tòi một chút, tại sao đối mặt với bạn trai vừa giành giải quán quân thể giới mình lại thẹn thùng như vậy.

“Nhan Nhan.”

Ngay lúc Nhan Hàm suy nghĩ tính khả năng này, Bùi Dĩ Hằng đột nhiên cất tiếng gọi cô.

Nhan Hàm hơi giật mình, mới vừa ngẩng đầu, toàn thân cô đã bị ôm chặt lấy, cánh tay mảnh khảnh của anh ôm cả người cô vào trong lòng. Khi cô ngửi được hơi thở quen thuộc trên người anh, rốt cuộc vứt bỏ cảm xúc rối loạn. Cô vươn tay ôm lấy anh.

Một lát sau, Nhan Hàm mới nhớ tới: “Đúng rồi, em còn chưa nói với anh.”

Cô ngẩng đầu, chui ra khỏi lồng ngực anh, ánh mắt nhìn thẳng Bùi Dĩ Hằng, khóe miệng cong lên: “A Hằng, chúc mừng anh.”

Cô vừa dứt lời, gương mặt Bùi Dĩ Hằng đã kề sát, anh chẳng hề do dự cúi đầu xuống, ngậm lấy cánh môi cô.

Cũng không phải một nụ hôn dịu dàng như trong dự đoán, môi lưỡi anh tiến quân thần tốc, anh cạy mở hàm răng Nhan Hàm, khê khàng quăn lấy đầu lưỡi cô, đặc biệt bá đạo, chẳng hề giống như anh lúc bình thường, như là muốn ăn cô vào trong cơ thể.

Nhan Hàm ôm eo anh, bởi vì động tác của anh, trái tim cô tựa như muốn tê liệt.

Rốt cuộc lúc Nhan Hàm sắp không thở nổi, cô hơi buông lỏng một chút.

Bên ngoài thỉnh thoảng còn truyền đến đủ loại âm thanh trò chuyện, tất cả mọi người đang chờ đợi sự xuất hiện của tân quán quân thế giới, còn có lễ trao giải.

Nhan Hàm nhìn sang khóe miệng anh, thật sự rất muốn cắn một miếng.

Ý nghĩ này tựa như mọc rễ đâm chồi dưới đáy lòng, sau khi tháo chạy cứ như vậy một lúc, một lúc nữa có ngăn cũng không được.

Cuối cùng Nhan Hàm ôm cổ anh, kề sát, vóc dáng anh rất cao, cho dù là cô cũng phải nhón chân mới có thể đưa môi mình tới gần. Môi lưỡi lại quăn quýt, sự dịu dàng triền miên liêu chết này bao phủ hai người.

Cuối cùng Nhan Hàm vẫn không cắn anh.

Có điều cô vươn tay bóp nhẹ trên khoeo môi anh, khẽ cười nói: “Lần này tha anh trước.”

Trước khi trái phải rõ ràng, cô không phải người xung động. Dù sao là giải thi đấu thế giới, anh lại là quán quân, không biết có bao nhiêu phóng viên chờ chụp khuôn mặt này của anh.

Bùi Dĩ Hằng cup mắt, nhìn về phía cô, anh khẽ cười một tiếng: “Nhưng anh không định buông tha em.”

Nhan Hàm bị cảm xúc ở đáy mắt anh hù dọa, cô hơi lùi ra phía sau, còn chưa nói gì thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là trợ lý sang đây nhắc anh, nên tham dự lễ trao giải bên ngoài.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cánh cửa một cái, trả lời: “Tôi biết rồi.”

Giọng rất trầm, cũng rất dễ nghe.

Nhan Hàm nhón chân bắt đầu chỉnh lại cổ áo cho anh, lúc ánh mắt lướt qua khuôn mặt anh, cô không khỏi thăm than một tiếng, người đàn ông có một khuôn mặt khiến người ta hâm mộ, mà lại còn có được giọng nói như vậy.

Nhưng mà điểm hấp dẫn nhất trên người anh, chẳng phải ngoại hình và âm thanh của anh, mà là tài hoa và thiên phú.

Là thiên phú của kỳ thủ, tạo ra một thiên phú cực hạn. So với kích thích tố gì đó đều khiến người ta say mê hơn.

Sau cùng Nhan Hàm kéo nhẹ áo vét của anh, cô ngửa mặt nhìn anh, nhẹ giọng cất tiếng: “Em muốn nói chúc mừng anh lần nữa.”

Cô hơi khựng lại, dung mạo tựa bức tranh khẽ khàng giãn ra: “Quán quân thế giới của em.”

*

Tin tức Bùi Dĩ Hằng đoạt giải quán quân gần như truyền tới trong nước cùng thời gian, tất nhiên không cần phải nói, trên phương tiện truyền thông xã hội đâu đâu cũng là tin tức về anh.

Sau khi giành ba ngôi vô địch trẻ tuổi nhất, anh lại trở thành tuyển thủ trẻ nhất giành bốn ngôi vô địch.

Cho dù thiên tài cờ vây thế giới nhiều vô số, nhưng Bùi Dĩ Hằng vẫn là viên ngọc chói sáng nhất.

Tại nơi tổ chức lễ trao giải, phóng viên truyền thông đến từ các quốc gia đặt câu hỏi với anh không ngừng, khiến người ta kinh ngạc là, thiên phú ngôn ngữ của anh lại rất tốt, không chỉ có thể sử dụng tiếng Anh lưu loát trả lời câu hỏi, anh lại còn nghe hiểu câu hỏi của giới truyền thông Nhật.

Nhan Hàm và Trình Di đứng trong góc, lúc Nhan Hàm lộ ra biểu cảm kinh ngạc, Trình Di quay đầu có phần đặc ý nói: “A Hằng rất lợi hại đúng không.”

Nhan Hàm gật đầu.

“Thực ra nếu nói về thiên phú ngôn ngữ, A Lễ lợi hại hơn nó. A Lễ chính là người thông thạo sáu ngôn ngữ.”

Trình Di giơ ngón tay làm động tác tay số sáu, còn rất đặc ý đong đưa trước mặt Nhan Hàm. Nhan Hàm nháy mắt, rất phối hợp cũng rất thật tình khâm phục nói: “Đàn anh Bùi thật lợi hại.”

Có điều Trình Di có lẽ cũng hiểu được mình khoe khoang quá mức, bà mỉm cười thấp giọng nói: “Bình thường dì hay như vậy.”

Nhan Hàm ngược lại rất hiểu chuyện, Trình Di thoát nhìn là loại phụ nhân cao quý dịu dàng tao nhã, đương nhiên sẽ không khoe khoang con trai mình với bất cứ ai. Nhưng hai đứa con trai của bà quả thật rất xuất sắc, tâm tình muốn khoe khoang này làm thế nào cũng khó mà khống chế. Vì thế có một Nhan Hàm, có thể lắng nghe trọn vẹn bà khoe khoang về con trai mình.

Được rồi, loại khoe khoang này quả thực có chút tức chết người.

Giờ phút này phóng viên đột nhiên hỏi: “Nhận được một khoản tiền thưởng như vậy, anh muốn làm gì nhất?”

Loại câu hỏi tầm phào này, cơ mà đều là chuyện nhỏ không ảnh hưởng toàn cục.

Bùi Dĩ Hằng ngồi trên ghế mỉm cười, thế mà anh nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Tôi thường hay mua quà tặng bố mẹ và anh trai, về lần này tôi cũng sẽ mua quà tặng bạn gái. Bởi vì đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy tôi đoạt giải quán quân.”

Hiện trường trở nên ồn ào.

Không ai nghĩ đến anh sẽ chủ động nhắc tới bạn gái của mình, lập tức có phóng viên bắt kịp hỏi: “Bạn gái có chúc mừng anh không?”

“Đương nhiên.” Bùi Dĩ Hằng cười nhẹ, ánh mắt theo đó nhìn về phía Nhan Hàm.

Lúc này Nhan Hàm sợ tới mức rụt người lại, sợ bị người ta nhìn thấy.

Bởi vì lễ trao giải là trực tiếp tại hiện trường, giờ đây Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đang xem trực tiếp tại phòng ký túc, khi nghe được Bùi Dĩ Hằng nói mua quà cho Nhan Hàm, hai người gào lên một tiếng.

Thế nên Nghê Cảnh Hề đẩy cửa vào nghe được, cô mở to hai mắt, còn tưởng rằng hai người kia điên rồi.

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã nhìn nhau một cái, hai người lại à ồ.

Hai tay Trần Thần ôm lấy chính mình, nhin không được hô lên: “Bây giờ tớ chính là fan của thầy Bùi, fan trung thành đến chết, sao cậu ấy có thể xuất sắc như vậy. Cái này cũng lãng mạn quá đi, mẹ nó tớ nổi da gà rồi.”

Ngải Nhã Nhã gật đầu, bởi vì cô đang kích động theo: “Đây quả thực là bạn trai trong mộng của tớ, đừng nói đẹp trai, còn đặc biệt ngẫu.”

Nghê Cảnh Hề đi tới nhìn thoáng qua màn hình máy tính trên bàn, chẳng nói gì.

Nhưng Trần Thần không buông tha cho cô bạn, cô vươn tay ôm Nghê Cảnh Hề hỏi: “Nghê đại nhân, cậu cảm thấy thầy Bùi ngẫu không? Đẹp trai không?”

Trong phòng ký túc này thực ra phong thủy tình cảm không tốt lắm, bốn cô gái ngoại hình không tệ, còn có hai người thuộc cấp bậc tiên nữ, thế mà mãi cho đến năm thứ ba chỉ có một người thoát ế. Hiện tại hai người độc thân khác cũng sắp bị kích động điên rồi.

Nghê Cảnh Hề không chịu nổi cô bạn lung lay mình, rốt cuộc bất đắc dĩ gật đầu: “Đẹp trai, cũng ngẫu.”

Hai người còn ngại chưa đủ, đứng lên bắt đầu gào thét, vừa kêu vừa nhảy. May mà bây giờ không phải buổi tối, bằng không phòng sát vách thế nào cũng chạy sang đây.

Lễ trao giải rốt cuộc tới phần kết thúc, Bùi Dĩ Hằng đáp ứng yêu cầu của phóng viên, lại cầm cúp đứng trước phong nền chụp hình.

Nhan Hàm và Trình Di đều về phòng nghỉ trước chờ anh.

Cơ mà giữa đường Trình Di ra ngoài nhận điện thoại, vẫn chưa trở về.

Rốt cuộc khi anh trở về, Nhan Hàm nhìn anh, ánh mắt nhìn chăm chăm cái cúp trong tay anh. Đây chính là chiếc cúp chỉ có tân quán quân thế giới nhận được.

Đoán chừng ánh mắt của cô quá nồng nhiệt, Bùi Dĩ Hằng vươn tay đưa cúp tới: “Em muốn xem không?”

Ánh mắt Nhan Hàm cứ nhìn chăm chăm, rốt cuộc chớp hai cái, cô vươn tay chuẩn bị cầm lấy, ai ngờ Bùi Dĩ Hằng lại thu trở về, Nhan Hàm ngẩng đầu thấy anh đang nhìn mình.

Hồi lâu sau, anh lên tiếng nói: “Nếu không anh tặng cho em nhé?”

Nhan Hàm ngẩn ra, theo bản năng nói: “Như vậy sao được?”

“Sao lại không được, chỉ cần chúng ta trở thành người một nhà, còn phân chia của em của anh ư?”

Nhan Hàm hoàn toàn sững sốt, anh đây là có ý gì? Rốt cuộc là ý gì hả?

Anh hình như còn ngại chưa đủ, tiến về trước một bước: “Nhan Nhan, em có bằng lòng làm người một nhà chân chính với anh không?”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Nhan Hàm ngớ ngàng nhìn anh, anh có ý gì đây?

Là, là cái ý cô nghĩ tới sao?

Nhan Hàm sững sờ tại chỗ, hồi lâu chẳng nói gì, cho đến khi cô chớp mắt, chậm chậm hé miệng ra, như là rốt cuộc tìm về âm thanh của mình, cô nói: “A Hằng, anh đang...”

“Cộc cộc cộc”, tại cửa vang lên tiếng gõ nhịp nhàng.

Giọng Trình Di bên ngoài vang lên: “A Hằng, con ở bên trong phải không?”

Nhan Hàm lập tức đẩy anh ra, đứng sang bên cạnh. Bùi Dĩ Hằng nhìn thấy dáng vẻ của cô lập tức phân rõ giới hạn với mình, anh cảm thấy hơi buồn cười, có điều anh vẫn buông tha cô, thấp giọng nói: “Con ở đây.”

Cánh cửa bị đẩy ra, Trình Di thấy hai người họ, bà lập tức chỉ bên ngoài nói: “Người của viện cờ vây đến tìm con, bây giờ con phải nhận phỏng vấn riêng của truyền thông.”

Phỏng vấn sau khi đoạt giải quán quân ắt là không thể thiếu.

Không chỉ có phỏng vấn, còn có tiệc tối chúc mừng, Bùi Dĩ Hằng là quán quân đương nhiên không thể vắng mặt. Trình Di vốn mời Nhan Hàm

cùng tham dự, cơ mà cô nghĩ đến tại bữa tiệc chúc mừng chắc chắn sẽ có phóng viên, thế nên cô vẫn từ chối.

Sau khi Bùi Dĩ Hằng thay bộ lễ phục khác đi ra, thấy Nhan Hàm không ở đây, anh lập tức hỏi: “Nhan Nhan đâu rồi ạ?”

Trình Di nhìn anh mặc bộ âu phục thẳng thớm, tại cổ áo là chiếc nơ màu đen, tuy vóc dáng thiếu niên rất gầy gò, thế nhưng nhờ chiều cao mà tôn lên vẻ tao nhã.

Bùi Dĩ Hằng nhíu mày, lại lên tiếng hỏi nữa: “Nhan Nhan đâu ạ.”

Ai ngờ Trình Di vươn tay véo nhẹ một cái trên khuôn mặt anh, bà thở dài: “Con đi đâu tìm được cô bạn gái này thế, cũng hiểu chuyện quá đi.”

Bùi Dĩ Hằng ngẩn ra, không hiểu ý của bà cho lắm.

“Nhan Nhan nói, nếu con bé cùng chúng ta đi tham dự tiệc tối, đến lúc đó những phóng viên còn không phải đem ánh mắt đặt trên chuyện tình cảm của hai đứa, ngược lại sẽ xem nhẹ chuyện con đoạt giải quán quân.”

Dù sao chuyện tầm phào càng thu hút người khác hơn.

Bùi Dĩ Hằng đứng tại chỗ nhất thời không nói gì.

Lúc mới thi đấu anh thật sự không nghĩ nhiều như vậy, cũng không ngờ cô lén chạy đến Nhật nhìn anh. Anh mang tư duy đàn ông, cho rằng nếu Nhan Hàm không cùng anh tới Nhật thì khẳng định sẽ không tới.

Dù sao đâu có đạo lý một mình lén tới.

Hôm đó anh nói muốn ăn món Trung Quốc, chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi, thực ra cũng không phải tất cả. Thi đấu thua liên tục hai ván, không thể nói anh bị ngốc rồi, nhưng tâm lý khẳng định sẽ có chút dao

động. Cho dù là tâm lý có mạnh mẽ bao nhiêu đi nữa, đến lúc này đều sẽ phần nào dao động.

Anh hỏi chính mình dưới đáy lòng, phải thua sao? Cứ như vậy thua trận?

Bùi Dĩ Hằng vẫn tin tưởng vào cờ vây của mình, anh cũng không phải là một người kiêu căng ngạo mạn, anh chỉ là tự tin, tin tưởng cờ vây của anh sẽ không dễ dàng thua trận như vậy.

Nhưng khi anh thật sự đứng tại mép vách núi, cũng sẽ có giây phút dao động.

Thế nên lúc Trình Di hỏi anh bữa tối muốn ăn gì, anh sẽ theo bản năng nói món Trung. Tại khoảnh khắc ấy, anh nhớ tới Nhan Hàm, nhớ tới lời cô từng nói với anh.

A Hằng, anh biết không? Lúc đánh cờ vây anh sẽ tỏa sáng.

.....

Lần đó anh vừa mới quyết định trở về làng cờ không lâu, anh ở bên cửa sổ đánh cờ, Nhan Hàm vốn đang nấu ăn, cô ở phòng bếp chặt đồ ăn kêu lạch cạch, ngay cả Bùi Dĩ Hằng luôn luôn chỉ cần chơi cờ thì sẽ không bị quấy nhiễu cũng không nhin được mà nhìn qua.

Anh ngồi cạnh bàn cờ bên cửa sổ, đúng lúc có thể nhìn thấy bóng lưng tại phòng bếp.

Cô gái rõ ràng có cánh tay mảnh mai, nhưng lúc chặt đồ ăn thì lại rất dùng sức.

Anh im lặng nhìn một lúc lâu, Nhan Hàm dường như có cảm ứng quay đầu lại, kết quả cô thấy mình đang bị nhìn chăm chăm. Thế là hai má Nhan

Hàm ửng đỏ, cô nhẹ giọng hỏi: “Có phải tiếng của em quá lớn không, làm phiền tới anh rồi.”

“Em giận gì đó?” Khóe miệng Bùi Dĩ Hằng cong lên, nhìn thấy sắc mặt cô đang viết hiện tại em rất không vui.

Nhan Hàm vốn không muốn nói, nhưng cô thực sự rất tức giận. Từ khi Bùi Dĩ Hằng quyết định trở về làng cờ, cô bắt đầu lướt xem đủ loại diễn đàn cờ vây, không phải nói muốn làm hậu thuẫn vững chắc sao. Thế nên cô quyết định trở thành hậu thuẫn kiên cường của Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, kết quả hôm nay cô nhìn thấy một bài viết suýt nữa bị tức chết.

Nguyên nhân là có một người qua đường cảm khái, Bùi Dĩ Hằng sắp trở về, sau đó nhớ lại mấy năm trước bởi vì fan của anh thật sự quá điên cuồng, anh từng bị chế giễu một khoảng thời gian trong giới.

Nguyên nhân anh bị chế giễu là vào sinh nhật anh, fan đăng lên một dòng weibo thế này.

“Sáu tuổi học cờ, mười một tuổi nhận định cấp bậc, mười bảy tuổi càn quét ba nước Đông Á, Bùi Dĩ Hằng cửu đẳng, thế giới đen trắng mặc ngài rong ruổi.”

Dòng weibo này vốn không có gì, kết quả fan chợt kích động, kiên định trích đăng hơn mười vạn.

Trong giới cờ vây không phải đại chúng này, fan làm vậy ngược lại gây ra sự chú ý rất lớn. Nhưng cuối cùng fan lại bị trào phúng càng dữ dội hơn.

Có người càng nói thẳng hơn, thiên tài cờ vây nhiều biết bao, một Bùi Dĩ Hằng tính là gì.

Còn có người cười nhạo nói, Bùi Dĩ Hằng chẳng qua hơn các tuyển thủ khác một gương mặt mà thôi, ngay cả một giải quán quân thế giới còn chưa có, fan hâm mộ phòng anh như vậy

Nhan Hàm đọc được bình luận này tới bình luận khác, cho dù đã là chuyện cũ năm xưa, nhưng vẫn khơi dậy sự căm tức và phần nộ tại đáy lòng cô, trong đầu cô không ngừng lặp lại những lời này, thậm chí cô càng phần nộ hơn so với lúc bị mấy fan xấu mắng cô.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô chẳng nói lời nào, anh cười nhẹ một tiếng, lại cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc em giận gì đó.”

Nhan Hàm vốn không muốn nói, nhưng cuối cùng cô vẫn không dừng tiếng lạch cạch mà kể ra.

Nghe vậy, Bùi Dĩ Hằng cúi đầu nở nụ cười. Cho đến khi anh quay đầu lại nhìn Nhan Hàm, ngón tay trắng muốt khớp xương rõ ràng của anh cầm một quân cờ đen, anh ung dung khẽ cười: “Em qua đây.”

Nhan Hàm thờ hồn hển cởi ra tạt dề trên người, lúc này mới đi qua.

Ai ngờ vừa đi tới bên cạnh anh, Nhan Hàm còn chưa nói, đầu ngón tay cô bị anh khẽ khàng nắm lấy. Anh hơi dùng chút sức, Nhan Hàm bị kéo qua ngã thẳng vào lòng anh, sau lưng được lòng bàn tay anh đè lên, toàn thân dựa sát trong lòng anh.

Bàn cờ bên cạnh bị đụng mạnh một cái, quân cờ đen trắng rơi lộp bộp xuống đất.

Đợi không biết qua bao lâu, lúc cô mặt đỏ tai hồng buông ra, chợt nghe anh nhẹ giọng nói: “Nội trong một năm anh giành lấy ba giải quán quân, khiến bọn họ đều ngậm miệng.”

Nhan Hàm im lặng nhìn anh, lúc này người ngồi bên cửa sổ điềm nhiên như vậy, nhưng xung quanh anh lại dường như đang tỏa sáng.

Thế là cô chậm rãi ghé sát bên tai anh, thấp giọng nói: “A Hằng, anh biết không?”

“Lúc đánh cờ vậy anh sẽ tỏa sáng.”

.....

Cô từng nói lúc anh đánh cờ sẽ tỏa sáng, thế nên cho dù đứng ở mép vách núi, anh cũng không thể từ bỏ một tia khả năng cuối cùng, bởi vì người anh thích, nhất định sẽ chờ anh tỏa sáng lần nữa.

Ai ngờ ban đầu bởi vì nhớ cô mà chọn món Trung, không nghĩ tới cuối cùng lại ăn ra hương vị của cô.

Khi ăn miếng đầu tiên anh nửa tin nửa ngờ, nhưng càng ăn thì càng khẳng định, chính là cô, những món này nhất định là Nhan Nhan nấu. Không phải anh điên rồi, mà là cô thật sự tới đây.

“A Hằng?” Trình Di thử dò hỏi một tiếng, đứa nhỏ này đứng tại chỗ hồi lâu chẳng nói gì.

Bà thấy Bùi Dĩ Hằng trông không hưng phấn cho lắm, nhìn không được nói: “Nếu con thật sự muốn để Nhan Nhan tham dự, mẹ bảo trợ lý đi đón con bé qua đây.”

“Không cần.” Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói.

Nếu cô không muốn tham dự thì tùy cô đi. Bùi Dĩ Hằng rất thích đồ dành cô, huống hồ Nhan Hàm thận trọng như vậy cũng đều vì anh, là loại cảm giác hai người đồ dành lẫn nhau.

Anh cảm thấy rất tốt.

Lúc tới bữa tiệc tối, anh vừa bước vào phòng tiệc lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cúp Phú Sĩ là giải thi đấu bậc thầy thế giới cờ vây do Nhật tổ chức, đương nhiên cũng thu hút không ít cao thủ và tiền bối trong làng cờ vây Nhật. Cách xử sự của Bùi Dĩ Hằng luôn thỏa đáng, chưa bao giờ bị người khác chỉ trích.

Hơn nữa trong bữa tiệc nâng ly không ít lần, khi qua một nửa buổi tiệc trên người anh đã có mùi rượu rõ ràng.

Chính anh cũng cảm thấy đầu óc hơi nặng nề, vì thế anh buông ly rượu, khom lưng đi toilet trước. Ai ngờ lúc trở về, đột nhiên trong vườn hoa ban công ở cuối hành lang khách sạn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tay Hàn Thư Bạch kẹp điếu thuốc, đã hút được một nửa rồi, nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng cậu ta mỉm cười, giơ tay lên: “Muốn hút một điếu không?”

Bùi Dĩ Hằng bước lên bậc thang, chậm rãi đi tới bên cạnh cậu ta. Hàn Thư Bạch lấy ra gói thuốc từ trong túi, nhìn bên trong thở dài một hơi: “Chỉ còn thừa hai điếu, có chút không nỡ đưa cho anh.”

Bùi Dĩ Hằng sững sốt, cơ mà Hàn Thư Bạch rút ra một điếu, thuận miệng cười hì hì nói: “Chọc anh thôi, một điếu thuốc mà thôi tôi còn chưa đến mức nhỏ mọn như vậy.”

“Cần lửa không?” Hàn Thư Bạch thấy anh vươn tay nhận lấy.

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng xua tay, cũng từ trong túi áo vét lấy ra một cái bật lửa màu bạc, miệng anh ngậm điếu thuốc cúi đầu, ngọn lửa lung lay trong lòng bàn tay anh bắt đầu chạy trốn, ánh lửa màu quả quýt lay động.

Cho đến khi anh hút một hơi, đầu thuốc đột nhiên sáng ngời, phát ra tia sáng đỏ tươi.

Hàn Thư Bạch nhìn dáng vẻ thành thạo của anh, cậu ta kinh ngạc không nói nên lời, cho đến hồi lâu cậu ta mang theo âm thanh không dám tin thốt ra: “Anh biết không? Mọi người trong viện cờ vây của chúng ta đều nói, anh là kỳ thủ duy nhất không hút thuốc lá.”

“Anh giả vờ cũng đủ giống nhỉ.”

Hàn Thư Bạch trợn mắt há mồm thán phục, thật sự nếu không phải Bùi Dĩ Hằng tự mình ở trước mặt cậu ta hút thuốc thành thạo như vậy, cậu ta tuyệt đối sẽ không tin. Ban nãy cậu ta đưa thuốc lá cho anh, cũng chỉ là thói xấu của dân hút thuốc.

Đợi ai cũng đều nhả khói ra, hình như không hút cùng một điệu, cũng không lộ ra giao tình của bọn họ.

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cậu ta, giơ lên bàn tay kẹp điếu thuốc, ánh mắt híp lại, anh thản nhiên nói: “Tôi chưa từng nói tôi không hút thuốc.”

À, phải rồi, anh quả thật chưa từng nói anh không biết hút thuốc.

Tuy nhiên cho dù là ở trong viện cờ vây, Bùi Dĩ Hằng đều mang cảm giác lẻ loi đơn độc. Các kỳ thủ khác ít nhiều đều qua lại với những người khác, anh chính là loại gặp ai cũng dừng dừng. Muốn nói tới xử sự, anh cũng quả thật không có thói xấu, trong viện cờ vây anh nhận được nhiều lời mời ăn cơm nhất.

Nếu ai có chuyện gì thì anh cũng sẽ nhất định giúp đỡ.

Hàn Thư Bạch còn nhớ hồi trước có một kỳ thủ từ vùng khác có mẹ bị bệnh, còn rất nghiêm trọng. Lúc ấy trong viện cờ vây có không ít người giúp đỡ, anh thì vẫn là dáng vẻ dừng dừng kia.

Tuy nhiên sau sự việc đó, kỳ thủ kia nói nhỏ, là Bùi Dĩ Hằng giúp đặt giường bệnh trước, vả lại còn giúp anh ta ứng tạm năm vạn phí chữa bệnh.

Sau chuyện đó đáy lòng mọi người đều khâm phục anh.

Có đôi khi người trên diễn đàn sẽ mắng anh, nói anh quá ngạo mạn, nói anh chẳng hòa đồng với ai cả, trong viện cờ vây không ai muốn ở cùng anh. Thực ra những người này đều là người ngoài, chẳng biết gì hết. Nếu nói trong viện cờ vây thật sự có loại bầu chọn nào đó như là bạn muốn ở cùng với ai nhất ngoài hòn đảo, Bùi Dĩ Hằng tuyệt đối sẽ đứng nhất.

Lần trước sau sự kiện phỏng vấn của Tiết Phi, không ít người rất phản cảm với Tiết Phi.

Chỉ là việc này mọi người đặt trong đầu, không nói ra mà thôi.

Hàn Thư Bạch hút một hơi thuốc, đột nhiên lên tiếng: “Nếu hôm nay tôi thua cho người khác, đoán chừng sẽ không khó chịu như vậy.”

Bầu không khí tĩnh lặng.

Cho đến khi qua hồi lâu, bên cạnh rốt cuộc truyền đến tiếng “Ờ.”

Hàn Thư Bạch thở dài dưới đáy lòng, phải, chính là vậy. Người này thật sự rất phiền toái, anh ta thắng bạn, anh ta cũng không quá hưng phấn, nếu anh ta thua bạn thì cũng sẽ không biểu hiện vẻ buồn bực rõ ràng trên khuôn mặt.

Dù sao chính là cái loại không quan tâm hơn thua này, mẹ nó là kỳ thủ chỗ nào, đây là thánh nhân chứ.

Ngay cả Hàn Thư Bạch cũng muốn gọi anh một tiếng “Bùi thánh nhân”.

Sau khi hai người hút xong điếu thuốc thì cùng nhau trở về phòng tiệc. Tới lúc khoảng hơn mười giờ, mọi người dần tản đi, Bùi Dĩ Hằng và Trình Di cũng cùng nhau rời khỏi.

Hàn Thư Bạch cùng một nhóm kỳ thủ trẻ tuổi ngược lại đi tới, hô lên: “Bùi cửu đẳng, bọn tôi định tới quán rượu uống tăng nữa, anh muốn đi cùng không?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn qua, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi không thể đi.”

Anh cảm thấy một câu như vậy không đủ lắm, thế là hơi cong khoe môi, vô ý nói: “Lần này bạn gái tôi cũng đến Nhật, cô ấy không tham dự tiệc tối, cho nên bây giờ tôi phải đi qua cùng cô ấy ăn khuya, thật sự không thể cùng mọi người uống rượu.”

Cả nhóm người: “...”

Về phần Hàn Thư Bạch dẫn đầu, cậu ta chợt cảm thấy cảnh này sao quen thuộc đến vậy, hình như lần trước thi đấu Bùi Dĩ Hằng cũng nói thế.

Được rồi, người có bạn gái sau khi giành giải quán quân, có thể cùng bạn gái ăn cơm chúc mừng.

Đã thua còn không bạn gái, chỉ có thể cùng một đám cầu độc thân uống rượu say sưa.

Cũng là người, sao chênh lệch lại lớn vậy chứ!

*

Nhan Hàm vừa tắm rửa xong sấy khô nửa mái tóc, cô nhìn đồ đạc trong phòng, thời gian chỉ mấy hôm sao cô cứ cảm thấy mình ở đây một năm rồi.

Lúc cô vừa khom lưng chuẩn bị thu dọn đồ đạc thì chuông cửa vang lên.

Giờ này? Ai sẽ tới chứ, lẽ nào là nhân viên khách sạn?

Thế là Nhan Hàm đứng dậy đi về phía cửa, cho đến khi cô mở cửa ra nhìn thấy người đứng ở cửa, đầu tiên cô ngẩn ra, sau đó mở to hai mắt, thoáng cái nhào tới ôm lấy người trước mặt.

“A Hằng, sao anh lại tới đây?” Nhan Hàm mừng rỡ không nói nên lời.

Trong âm thanh của Bùi Dĩ Hằng xen lẫn ý cười: “Anh không phải đã nói, nếu đoạt giải quán quân, anh muốn hẹn hò với em.”

Lúc này Nhan Hàm mới nhớ tới mảnh giấy anh để lại cho mình, cô dờ khóc dở cười nói: “Anh không sợ em không mở ra hộp cơm kia à.”

Bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng anh thi đấu, cho dù thắng bại đều được, cô khẳng định không cần nấu ăn cho anh nữa. Nếu cô không bất cẩn làm rớt hộp cơm kia, nói không chừng cô thật sự không nhìn tới mảnh giấy kia.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô: “Anh tin em nhất định có thể nhìn thấy.”

Nhan Hàm bị sự tự tin quái lạ của anh đánh bại, nhin không được hé miệng cười.

Bùi Dĩ Hằng trực tiếp dắt cô đi, nói: “Đi thôi.”

“Khoan đã.” Hai tay Nhan Hàm lập tức nắm lấy tay anh, cô tỏ vẻ kinh ngạc hỏi, “Giờ chúng ta đi làm gì?”

“Hẹn hò đó.” Bùi Dĩ Hằng nói dĩ nhiên.

Nhan Hàm nghĩ ngợi, có chút không thể tin nói: “Bây giờ đã sắp mười một giờ, chúng ta phải ra ngoài hẹn hò sao?”

“Nhật Bản là một trong những quốc gia an toàn nhất trên thế giới, huống hồ có anh đi cùng mà.” Đôi mắt Bùi Dĩ Hằng dừng trên mặt cô, khẽ cười nói, “Chẳng lẽ em không muốn ngắm Tokyo vào ban đêm sao?”

Đương nhiên muốn rồi, Nhan Hàm tới Nhật Bản mấy hôm ngoại trừ ở trong khách sạn thì chính là đi siêu thị mua đồ ăn, hoàn toàn chưa từng đi dạo.

Thế là cô lập tức nói: “Chờ em một chút, em đi thay quần áo.”

Lần này Bùi Dĩ Hằng ngược lại không ngăn cản, anh buông tay ra để cô nhanh chóng chạy vào phòng.

Nhan Hàm thay một chiếc đầm voan màu xanh nhạt, lúc cô đi tới, ánh mắt Bùi Dĩ Hằng dừng trên người cô. Chùm tia sáng phía trên tại huyền quan chiếu trên người cô, tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của cô, tựa như nàng tiên trong đồng thoại đi tới.

Khi hai người xuống lầu, Bùi Dĩ Hằng nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Em muốn đi đâu chơi?”

Nhan Hàm không nghĩ ngợi nói: “Tháp Tokyo.”

Đáp án này rất phù hợp với ý nghĩ trong đầu Bùi Dĩ Hằng, thế là hai người lên xe taxi, Bùi Dĩ Hằng dùng tiếng Nhật trôi chảy nói với tài xế, bọn họ muốn đến tháp Tokyo.

Tuy rằng trước đó từng nghe Trình Di khen, Nhan Hàm vẫn không nhìn được nhìn anh.

Anh thật sự cái gì cũng biết hết.

Nhan Hàm giống như đào được châu báu, muốn ôm chặt trong lòng mình, không nói cho ai biết.

Tháp Tokyo tắt đèn vào nửa đêm, Nhan Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ mình, còn nửa tiếng nữa. Hy vọng lúc này sẽ không kẹt xe.

May mà nguyện vọng của cô trở thành sự thật, ngoại trừ chờ đèn giao thông thì đi thẳng một đường.

Huống hồ khách sạn cô ở vốn nằm ngay trung tâm thành phố Tokyo, cách tháp Tokyo chỉ có mười lăm phút đi đường. Khi cách chừng mười phút trước khi tới tháp Tokyo thì đã chạy đến mục đích sớm hơn năm phút.

Nhan Hàm ngửa đầu nhìn lên tòa tháp trước mặt này, ngọn đèn màu vàng ấm áp trải rộng tòa tháp, dưới ánh sáng rạng rỡ đầy màu sắc tại Tokyo, tòa tháp tỏa ra sự ấm áp dịu dàng như vậy.

“Chúng ta chụp một tấm ảnh đi.” Đột nhiên Bùi Dĩ Hằng đề nghị.

Nhan Hàm giật mình, thường mà nói nam sinh không thích chụp ảnh cho lắm. Thế nên khi anh chủ động đề nghị chụp ảnh, Nhan Hàm cảm thấy rất kỳ lạ.

Vì vậy cuối cùng bọn họ nhờ một cô gái người Nhật đi ngang qua chụp ảnh hộ.

Khi Bùi Dĩ Hằng dùng tiếng Nhật nói, cô gái nhìn anh rồi nhìn sang Nhan Hàm, ánh mắt chớp hai cái, đặc biệt vui vẻ gật đầu, sau đó còn dùng tiếng Nhật nói mấy câu với Bùi Dĩ Hằng.

Có điều Nhan Hàm không kịp hỏi bọn họ nói gì thì đã bị Bùi Dĩ Hằng kéo vào lòng, vóc dáng anh rất cao, lúc nói chuyện âm thanh phát ra từ trên đỉnh đầu Nhan Hàm: “Nhan Nhan, nhìn ống kính.”

Nhan Hàm nhìn cô gái Nhật cầm di động ở đối diện, cùng lúc đang mỉm cười cô cảm nhận được đầu mình được một bàn tay giơ lên đè nhẹ xuống.

Đầu cô hướng về một phía khác, tựa trên bờ vai anh.

Tách một tiếng, hình ảnh hai người dựa sát vào nhau vĩnh viễn dừng lại trên tấm ảnh.

Chờ khi Nhan Hàm cầm lấy di động, cô nhìn ảnh chụp, trông thấy mình nghiêng đầu trong tấm ảnh, còn anh thì cười đến dịu dàng. Rõ ràng là cùng một tấm ảnh, nhưng anh tuần tú điềm tĩnh như vậy, cô hình như trông hơi ngốc.

Thế nhưng Nhan Hàm vẫn nhìn hồi lâu, gần như đến mức không dứt ra được.

“Đây là tấm ảnh chung đầu tiên của chúng ta đó.” Rốt cuộc Nhan Hàm ngẩng đầu, nhìn anh nói.

Song, Nhan Hàm lướt tới thời gian 11:59 trên góc di động, cô lập tức khê hô lên: “Tháp Tokyo sắp tắt đèn rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn tòa tháp cao trước mặt, cho đến khi lòng bàn tay cô được người bên cạnh nắm chặt, mấy giây sau ngọn đèn trên tòa tháp chột tắt.

Rõ ràng ánh đèn neon khác xung quanh vẫn lấp lánh, nhưng khi ngọn đèn trên tòa tháp vụt tắt, trong nháy mắt có cảm giác mọi thứ đều cô quạnh.

Trước mắt tựa như bị một lớp màn tối tăm bịt kín.

Chỉ có xúc giác trên bàn tay chân thật ấm áp như vậy, là anh đang nắm chặt tay cô.

Nhan Hàm cảm thấy cả đời này cô sẽ không quên khoảnh khắc này, cô và anh cùng nhau nhìn lên tòa tháp Tokyo tắt đèn trong đêm khuya.

Cô cũng sẽ vĩnh viễn không quên, là anh ở bên cạnh mình.

Nhân gian có anh, Bùi Dĩ Hằng.

*

Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng không bay cùng chuyến trở về, anh giành được giải quán quân, khẳng định có phóng viên trong nước chờ ở sân bay. Thế nên Nhan Hàm dứt khoát bay trước một chuyến.

Mới sáng sớm cô liền bay trở về thành phố A.

Cô vốn muốn ngủ một giấc, nhưng sau khi về đến nhà ngược lại không ngủ được.

Lúc cô đang làm tổ trên sofa, chuông cửa đột nhiên vang lên, Nhan Hàm nhìn thoáng qua thời gian, cô nghĩ giờ này Bùi Dĩ Hằng chắc là còn chưa tới nơi.

Có điều cô vẫn lập tức đứng dậy đi tới cửa.

Ai ngờ vừa mới mở cửa ra, cô trông thấy Nhan Minh Chân mang sắc mặt lạnh lùng đứng ở cửa.

Ánh mắt bà nhìn Nhan Hàm chứa đầy thịnh nộ, cho đến khi bà lấy ra một xấp giấy trông như văn kiện từ trong túi xách đeo bên người, bà ném thẳng lên mặt Nhan Hàm, cười lạnh hỏi: “Đây là cái cô nói, tuyệt đối không tranh giành với anh trai cô sao?”

Nhan Hàm không nói gì, cô im lặng ngồi xồm xuống, nhặt lên từng tờ giấy trên mặt đất.

Cho đến khi cô nhìn thấy năm chữ chuyển giao quyền cổ phần, toàn thân cô cứng đờ.

“Cô cũng có đủ bản lĩnh nhỉ.” Nhan Minh Chân chậm chọc nói, “Ông nội cô còn không phải chuyển quyền cổ phần cho cô à.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Nhan Hàm cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, quả thật là giấy tờ chuyển nhượng một phần cổ phần, Nhan Quốc Hoa quyết định chuyển nhượng 31% cổ phần trong công ty ẩm thực dưới danh nghĩa của mình cho Nhan Hàm.

Mà 31% cổ phần này giá thị trường vượt quá một tỷ.

Chuỗi quán ăn nằm trong công ty ẩm thực này có tiếng đồ ngon giá rẻ, đặc biệt được giới thanh niên yêu thích.

Cho dù chưa từng nếm thử nhất định cũng đã nghe qua.

Nhan Hàm nhìn hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Nhan Minh Chân, cô há hốc mồm, nghĩ ngợi, cuối cùng cô mệt mỏi cất tiếng: “Cháu không biết, cháu thật sự không biết mà, hơn nữa cháu không có bất cứ hứng thú gì với chuyện công ty.”

“Đúng vậy, cô không biết, cô chẳng biết gì cả.” Nhan Minh Chân cực kỳ châm chọc nói.

Ánh mắt bà nhìn Nhan Hàm chứa đầy vẻ căm tức còn có khinh miệt: “Cô không hứng thú với chuyện công ty, ông nội cô đã cho cô mấy thứ này rồi, nếu đợi cô có hứng thú thì có phải ông nội cô giao cả công ty cho cô thừa kế không.”

Đối với sự châm chọc khiêu khích của Nhan Minh Chân, Nhan Hàm quả thực cảm thấy rất bất lực.

Cô có thể nổi giận với những người khác, gặp phải chuyện không vừa mắt thì cầm ly hất thẳng qua, cô cũng tuyệt đối không vì đối phương là nữ mà nhân từ nương tay.

Nhan Hàm chưa bao giờ là một người yếu đuối lùi bước, lúc cần phải bảo vệ bản thân cô có thể giẫm lên phía trước bước qua.

Nhưng Nhan Minh Chân thì khác.

Nếu nói thứ còn sót lại trong đáy lòng cô có lẽ chính là chút tình thân không thể dứt bỏ. Thực ra Nhan Minh Chân không phải chưa từng đối tốt với cô, sau khi bố mẹ cô xảy ra tai nạn, bà chính là người đầu tiên chạy tới.

Khi ấy Nhan Hàm ngỡ ngàng không biết gì cả, mười ba tuổi thật sự là thời điểm mẫn cảm ngây thơ của một cô bé.

Trong một buổi tối bố mẹ lần lượt rời khỏi.

Cô thật sự rất sợ hãi.

Thực ra cô chưa từng nói với ai, sau khi bố mẹ xảy ra chuyện, trước khi Nhan Minh Chân đến, cô nghe được cảnh sát và đồng nghiệp của bố trò chuyện.

Cảnh sát hỏi những chú dì kia, trong nhà cô còn có người thân khác không?

Chuyện mẹ cô là cô nhi cũng không tính là chuyện bí mật, cảnh sát biết được thở dài một hơi, sau đó hỏi tới người nhà của bố cô.

Có một dì nói rằng, hình như không thấy hai người có qua lại với thân thích nào, đoán chừng bên phía bố cô cũng không còn lại người thân nào.

Cô đứng trong phòng mình, lén kéo ra khe cửa, lắng nghe âm thanh thảo luận bên ngoài.

Cho đến khi cảnh sát vừa bắt đắ dĩ lại đồng cảm nói: nếu thật sự không liên lạc được với người thân, chúng tôi đưa cô bé đến viện phúc lợi ở mấy hôm, dù sao hiện tại cô bé cần người chăm sóc.

Viện phúc lợi...

Toàn thân Nhan Hàm phát run, cô biết viện phúc lợi thực ra rất tốt, các dì chú ở đó rất nhiệt tình rất tốt bụng. Thế nhưng đứa nhỏ bị đưa đến đó đều là những đứa nhỏ không có người thân.

Cô thì không như vậy, cô có ông bà nội, còn có bác và anh Chi Nhuận.

Nước mắt Nhan Hàm chột rơi xuống, cô rõ ràng muốn hô lên, nhưng toàn thân cô run rẩy, đều đang sợ hãi.

Cô biết quan hệ giữa bố và ông nội không tốt, bây giờ đã không còn bố, ông nội và bác sẽ chấp nhận cô sao? Sẽ bằng lòng nuôi dưỡng cô chứ?

Nhan Hàm không biết.

Các người lớn còn đang bàn bạc trong phòng khách, có một dì không đành lòng nói để cô ở lại nhà mình vài hôm.

Vài hôm...

Thế sau đó thì sao, cô sẽ thế nào? Không ai nói với cô.

Cho đến khi cửa phòng nhà cô vang lên tiếng gõ, sau đó cô nhìn thấy một người mặc bộ âu phục màu đen, xách theo chiếc cặp da màu đen đẹp đẽ, sắc mặt nghiêm nghị bước vào.

Bà nói, tôi là Nhan Minh Chân, bác của Nhan Hàm.

Nhan Minh Chân vội vàng tới nơi, cho dù tính cách của bà cũng không dịu dàng ôn hòa, nhưng nhìn khuôn mặt bà có mấy phần tương tự với bố, trong phúc chốc Nhan Hàm nhận được sự an ủi triệt để, bởi vì cô không phải mất hết tất cả.

Lúc cô tuyệt vọng nhất, là Nhan Minh Chân an ủi cô. Cho dù từ trước tới giờ Nhan Minh Chân chưa ôm cô, dịu dàng dỗ dành cô như những người khác, nhưng bác cô chưa bao giờ là người phụ nữ mềm yếu.

Nhan Minh Chân chỉ nhìn cô một cái rồi nói, Nhan Hàm, sau này cháu là do tôi chịu trách nhiệm.

Bà cũng chỉ ở tang lễ của bố mẹ cô lạnh lùng nói với cô, Nhan Hàm, bây giờ đi theo bác nói tạm biệt với bố mẹ cháu.

Giờ đây Nhan Hàm ngẩng đầu, cô nhìn bà nghiêm túc nói: “Cháu lặp lại lần nữa, cháu không muốn bất cứ thứ gì của công ty.”

Nhan Minh Chân giương mắt lên, ánh mắt lạnh lùng: “Cô cho là trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ vẫn tin tưởng lời cô nói sao?”

Sự kiên nhẫn của Nhan Hàm bị thái độ ép người của bà xâm chiếm từng bước, rốt cuộc cô nhắm mắt lại, vẫn cố gắng bình tĩnh nói: “Cháu sẽ không tranh giành với anh, hưởng chi anh Chi Nhuận vào công ty đã lâu như vậy, bác cảm thấy ông nội sẽ tin tưởng cháu hơn anh ấy sao?”

Cô không muốn tranh cãi với Nhan Minh Chân, quả thật không muốn.

Nhan Hàm thử dùng đạo lý thuyết phục đối phương.

Nhan Minh Chân cười lạnh một tiếng, vẫn châm chọc nói: “Ông nội cô đã già hồ đồ rồi, hiện tại ông ấy thương cô đến mức không để ý tới ích lợi của công ty. Hiện tại ông ấy chuyển nhượng cổ phần của công ty cho cô,

ai dám cam đoan tương lai ông ấy có chuyển cổ phần tập đoàn cho cô hay không.”

“Đủ rồi.” Khi Nhan Hàm nghe bà nói tới ông nội như vậy, cô nhất thời giận dữ, tất cả lý trí đều bị đốt cháy không còn một mảnh.

Nhan Hàm nhìn bà, gằn từng tiếng nói: “Ông ấy là ông nội, là bố của bác, bác không nên nói ông như vậy.”

Nhan Minh Chân giống như nghe được truyện cười hài hước nào đó: “Chẳng lẽ tôi nói sai rồi ư? Lúc trước khi bố cô bỏ nhà đi, là ông ấy nói chắc chắn với tôi, chỉ cần tôi ngoan ngoãn ở nhà thì có thể nhận được mọi thứ. Tôi từ bỏ tình yêu của mình, cố gắng làm việc, kết quả ngay cả cuộc hôn nhân nực cười của mình cũng không còn. Kết quả ông ấy lại nói với tôi, cô một thân một mình, phải bảo đảm cuộc sống sau này cho cô.”

Tuổi càng lớn có lẽ sẽ càng mềm lòng hơn, bắt đầu muốn bù đắp ngay trước.

Ông cụ hiện giờ tuổi đã cao, vợ qua đời, chỉ còn ông lẻ loi một mình. Ông thường xuyên nhớ tới chuyện hồi xưa, bắt đầu nghi ngờ quyết định lúc trước của mình có đúng đắn hay không.

Ông cũng muốn bù đắp một chút.

Bố mẹ Nhan Hàm đã qua đời, bọn họ không cần bù đắp gì nữa, thế là ông cụ đem tất cả sự quan tâm và bảo vệ đặt trên người Nhan Hàm.

Nhan Minh Chân quả thực cảm thấy hoang đường đến cực điểm.

Lúc này một hồi chuông vang lên, là di động trên người Nhan Hàm phát ra, cô lấy ra nhìn thoáng qua màn hình, hai chữ anh trai chớp tắt.

Nhan Minh Chân đối diện đương nhiên cũng thấy được.

Nhan Hàm nhận máy trước mặt Nhan Minh Chân, nhẹ giọng nói: “A lô, anh.”

“Có phải mẹ anh đang ở bên chỗ em không?” Nhan Chi Nhuận đi thẳng vào vấn đề hỏi ngay, trong di động thỉnh thoảng truyền tới tiếng còi xe ô tô, xem ra hình như anh đang ở trên đường. Anh nói, “Anh lập tức qua đó, chờ anh.”

Ai ngờ Nhan Hàm còn chưa nói, di động của cô đã bị Nhan Minh Chân cầm lấy.

Mặt mày Nhan Minh Chân lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay con tới để ngăn cản mẹ, mẹ nói cho con biết ai tới cũng vô dụng.”

Nhan Chi Nhuận tức giận, nhưng anh không muốn chọc giận bà, anh bèn hạ giọng nói: “Mẹ đừng không nói lý như vậy. Nhan Nhan quả thực không biết chuyện cổ phần công ty, nếu mẹ thật sự muốn làm gì tại sao không đi tìm ông nội?”

“Quả hồng mềm không phải để mẹ bóp nát.”

Nhan Minh Chân ngược lại nở nụ cười: “Con cho rằng mẹ không dám tới chỗ ông nội con ư? Mẹ phấn đấu ba mươi mấy năm trời ở công ty, cũng không phải để ông ấy thương ai thì tặng cho người đó.”

Bà nói xong, trực tiếp cúp máy.

Nhan Hàm nhìn thấy dáng vẻ đầy khí thế ép người của bà, cuối cùng cô không kiềm chế được nữa, thấp giọng hỏi: “Bác, bác muốn làm gì?”

Nhan Minh Chân không nói chuyện.

“Nếu bác sợ cháu tranh giành với anh, vậy thì tại sao lúc trước bác dẫn cháu về nhà, dứt khoát để cháu tự sinh tự diệt là được rồi.”

Một tiếng “bốp” giòn vang vang lên, cùng với thang máy chậm chậm mở ra.

Bùi Dĩ Hằng làm thế nào cũng không ngờ khoảnh khắc anh bước ra thang máy, sẽ nhìn thấy Nhan Hàm bị người ta đánh một bạt tai. Bùi Dĩ Hằng cừ đờ đăm đăm nhìn chín chẵn hai mươi năm trời, được vô số người khen ngợi có một trái tim vị tha, cho dù là Bùi Dĩ Hằng núi cao sụp đổ trước mắt cũng tuyệt đối không chớp mắt, giờ đây anh chỉ cảm thấy đầu óc kêu ong ong.

Máu toàn thân tựa như sôi trào.

Nhan Hàm cũng nhìn thấy anh, nhưng trong giây phút này ở trong đầu cô không phải là bản thân mình chịu ấm ức, mà là bối rối.

Anh có một gia đình hạnh phúc tốt đẹp như vậy, nhưng cô thì sao, vốn đã là người không có bố mẹ, kết quả ngay cả người thân của mình cũng không thích cô, một lòng cảm thấy cô sống sót chẳng qua là vì tranh giành tài sản.

Nhan Hàm không hề che má mình.

Cô nhìn đối phương cố gắng mở to hai mắt, cho dù trước mắt đã là một mảng mơ hồ, sự ấm ức lấp kín cổ họng không lên được cũng không xuống được, cô vẫn dùng hết sức chịu đựng.

Ít nhất đừng bật khóc.

“Bác thật sự nên để cháu tự sinh tự diệt.”

Còn tốt hơn là bây giờ.

Khi Bùi Dĩ Hằng đi qua, anh nghe được giọng nói của cô ra sức đè nén sự ghen ngào của mình, chịu đựng áp lực. Rốt cuộc khi thốt ra chữ

cuối cùng, giọng nói cô dường như không đè nén được nữa, đơm lên chút nghẹn ngào.

Kèm theo ánh mắt ép buộc mở to hồi lâu, cô chớp nhẹ một cái. Khóe mắt rơi xuống một giọt có thể thấy được rõ ràng.

Bùi Dĩ Hằng đè bả vai cô, trực tiếp khiến cô xoay người lại, một giây sau cô bị đẩy vào trong cửa phòng, sau đó cửa phòng bị khép lại. Có điều không đóng kín, để lại một khe hở, trên sàn chiếu ra một cái bóng thật dài.

Nhan Minh Chân nhìn chàng thiếu niên trước mặt cao hơn mình khoảng một cái đầu.

“Lại gặp mặt rồi, bà Nhan.” Cho dù là Bùi Dĩ Hằng, giờ phút này anh cũng cố nén tính khí của mình, tận lực giữ bình tĩnh.

“Không biết bà còn nhớ cảnh tượng lần trước chúng ta gặp mặt không, là lúc bà ép buộc Nhan Hàm đi xem mắt, kết quả lại gặp được một người muốn bỏ thuốc cho cô ấy. Kết quả thế nào, khi bà tới cục cảnh sát, không chỉ không hỏi nguyên nhân trực tiếp thì đã khiến trách cô ấy. Lần này thì sao, bà lại vì lý do gì mà đến tổn thương cô ấy?”

“Bà là bác ruột, chuyện đối đãi với con cháu ra sao vốn không nên để tôi xen vào. Nhưng bà có nghĩ tới không, nếu lần trước không ai tình cờ nhìn thấy hành vi của đối phương, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, bà sẽ cảm thấy yên lòng sao?”

Nhan Minh Chân nhìn anh, tuy rằng bà không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt chỉ viết một cảm xúc.

Cậu dựa vào gì mà nói thế với tôi.

Từ lúc ban đầu Bùi Dĩ Hằng đã luôn kiềm chế, nói đến cùng anh vẫn còn nhớ đây là người nhà của cô, là người cô từng quý trọng dưới đáy lòng.

“Lúc trước tôi không có tư cách nói những lời này, nhưng hiện tại tôi là bạn trai của cô ấy, cô ấy là người tôi thích, cho dù nâng niu trong lòng bàn tay cũng sợ cô ấy bị lạnh. Nếu người nhà của cô ấy đối xử thế này với cô ấy, vậy thì tôi sẽ trở thành người nhà của cô ấy. Xin bà nếu không thể săn sóc bảo vệ cô ấy thì hãy cách xa cô ấy một chút.”

“Về phần đánh cô ấy, tôi cũng tuyệt đối không cho phép có lần sau.”

Nhan Hàm đứng bên trong cánh cửa sớm đã không nhận được mà nước nở.

Dường như chỉ cần ở tại một không gian chỉ có mình cô, áp lực ban này đều hoàn toàn biến mất không thấy. Nhưng vì sao rõ ràng cô đang khóc, giọng anh chất vấn vẫn rõ rệt bên tai như vậy.

Tiến vào từng câu một qua khe cửa.

Chưa đến một lúc, thang máy lại mở ra, Nhan Chi Nhuận từ bên trong đi ra. Anh nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng và Nhan Minh Chân giằng co trong hành lang, anh dường như thoáng hiểu ra mà đi qua.

Hình như còn đi đến tình trạng xấu nhất.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa rốt cuộc rơi vào sự yên tĩnh, cánh cửa bị đẩy ra hết sức nhẹ nhàng.

Nhan Hàm đứng trong cái bóng nửa sáng nửa tối, toàn thân cô đều run rẩy.

Cô được người phía sau ôm lấy.

Bùi Dĩ Hằng kề sát lỗ tai cô nói: “Nhan Nhan, chúng ta kết hôn đi.”

Kết hôn, bây giờ kết hôn ngay, để anh trở thành người nhà chân chính của em.

Từ nay về sau sống cùng chỗ chết cùng nơi chôn.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Lúc Nhan Hàm vừa tỉnh giấc, trong phòng tối đen, bức màn được kéo kín, tựa như người canh giữ không cho ánh sáng bên ngoài tiến vào chút nào.

Tuy rằng cô mở mắt, nhưng toàn thân rã rời giống như bị nghiền nát, ngay cả đầu ngón tay cũng chẳng muốn động đậy chút nào.

Không biết qua bao lâu, Nhan Hàm gắng gượng nhúc nhích, bàn tay chống giường ngồi dậy. Cô vừa động, mí mắt đặc biệt đau, cô dùng mu bàn tay xoa nhẹ, vừa mới lại cay, vẫn còn rất đau.

Giờ phút này trí nhớ ùn ùn kéo tới tựa như sóng triều dâng mãnh, mí mắt đau như vậy là bởi vì hôm qua cô khóc quá nhiều. Mà sở dĩ cô khóc là vì cãi một trận với bác.

Đầu óc vốn tê dại rồi cuộc khôi phục một chút, vậy thì chút cảm xúc mất mát lại dâng lên trong lòng.

Quả nhiên cãi nhau tổn hại sức khỏe. Nhan Hàm cười khổ một tiếng, cô xốc chăn lên xuống giường, đi vào trong toilet ở bên cạnh, cô mở nước lạnh bắt đầu rửa mặt. Chờ cô rửa xong, khuôn mặt còn nhỏ nước ngăng đầu nhìn tấm gương trước mặt.

Mái tóc dài của cô gái trong gương rối tung, khuôn mặt vốn đẹp để xinh xắn giờ đây trông đặc biệt khôi hài bởi một đôi mắt sưng lên rõ rệt.

Nhan Hàm soi gương làm mặt quỷ, ai ngờ vừa động mí mắt thì càng cảm thấy đau nhức hơn.

Ai ngờ cô càng làm càng cảm thấy chơi vui, nhìn mình trong gương xấu như vậy quả thật chưa từng thấy, cô kéo căng miệng không để ý làm cái nữa.

Lúc cô đang tự chơi vui vẻ thì đột nhiên nhìn thấy bên trái tấm gương xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh, anh đút hai tay trong túi quần, đứng đứng nhìn mình trong gương, đôi mắt anh mỉm cười nghiêm túc nhìn cô vờ ngớ ngẩn.

Nhan Hàm không biết kinh ngạc hay là hoảng sợ, cô không nhin được “a” một tiếng.

Sau khi ổn định lại, cô nói: “Anh tới kiểu gì sao không lên tiếng.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô gái trong gương, mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai, cô mặc chiếc váy ngủ màu ngà, toàn thân trông đặc biệt nhỏ bé yếu ớt.

Nhan Hàm thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô cất tiếng: “Em trông thế này rất xấu nhỉ.”

Con người vốn trong veo lóng lánh giờ phút này sừng lên giống mắt cá vàng, không chỉ xấu còn hơi buồn cười.

Nhưng Bùi Dĩ Hằng tỉnh bơ đi tới, lúc đi tới trước mặt cô anh hơi cụp mắt nhìn kỹ càng một cái: “Không xấu.”

Nhan Hàm biết rõ là xấu, giọng điệu cô lập tức không tình nguyện hỏi: “Là không xấu sao?”

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm lấy cô, kề sát bên tai cô nói: “Không chỉ không xấu, còn rất đẹp.”

Đợi khi anh nói xong thì phát ra tiếng cười rất khẽ.

Nhan Hàm lập tức giãy khỏi lồng ngực của anh, cô ngẩng đầu nhìn anh, giống như cố ý tìm tòi: “Vậy anh cười cái gì, có phải đáy lòng anh vẫn cảm thấy rất xấu không?”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, thấp giọng nói: “Giờ thì em không nói lý.”

“Làm sao đây, em chính là người không nói lý đó. Hôm nay rốt cuộc cho anh thấy rõ bộ mặt thật của em.” Nhan Hàm vui cười nói.

Cô ngẩng đầu tỏ vẻ trêu tức nhìn anh chăm chăm.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng nhẹ giọng: “Vậy cũng vẫn đáng yêu.”

Người này...

Nhan Hàm vừa nghĩ ngợi thì cảm giác được hai chân mình bị bồng lên, anh trực tiếp bồng cô lên ngồi trên bồn rửa mặt đằng sau. Hai chân cô lơ lửng theo bản năng vươn tay ôm cổ anh, toàn thân cô dính sát trên người anh.

Bùi Dĩ Hằng bị cô kéo nên cơ thể hơi khom xuống, khi anh cụp mắt xuống thì trông thấy cần cổ và bờ vai thon thả của cô, một mảnh trắng như tuyết.

Làn da mịn màng của cô được ngọn đèn toilet phía trên chiếu xuống, phát sáng rõ rệt.

Khi tầm mắt hơi dời xuống tí nữa, chiếc váy ngủ cô mặc rộng rãi thoải mái, cổ áo hơi rộng, theo góc độ này vừa lúc có thể nhìn thấy phần nhấp nhô rõ ràng kia.

Bùi Dĩ Hằng theo bản năng quay đầu qua một bên.

Nhưng anh không ngờ bàn tay Nhan Hàm từ cổ anh chậm rãi hướng lên trên, đi qua gò má anh, sau tai, cuối cùng ngón tay xen vào trong mái tóc ngắn đen sẫm của anh. Mái tóc anh chắc là đã lâu không cắt, mềm mại lại đen nhánh.

Giờ phút này bởi vì chưa chải gọn gàng, sợi tóc mềm mại xõa trên đầu, dừng tại ánh mắt.

Ngón tay Nhan Hàm hơi dùng sức, kéo thẳng người tới trước mặt mình, sau đó cô đưa qua cánh môi của mình, dán sát cánh môi anh.

Mới vừa tiếp xúc, cô liền dùng đầu lưỡi phác họa hình dáng bờ môi của anh, từ trái đến phải, ngay cả khóe miệng cũng không buông tha.

Bùi Dĩ Hằng vốn không định ra tay, hình như muốn nhìn xem lần này cô lại muốn chơi gì, nhưng Nhan Hàm nhiệt tình như vậy, tựa như ngọn lửa đột nhiên châm lên ngòi nổ trong đầu anh.

Khoảnh khắc này lý trí chợt nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Nhan Hàm chuẩn bị tăng mạnh nộ hôn triền miên lại nồng nàn này, đây là việc cô luôn muốn làm. Bọn họ đã là người trưởng thành từ lâu rồi, hiểu biết trách nhiệm cho bản thân, cũng có thể phán đoán rốt cuộc ai mới là người đáng ở cùng.

Lúc Bùi Dĩ Hằng hôn cô, anh tìm được một khe hở, ậm ờ nói: “Nhan Nhan, em đừng chọc anh.”

Cho dù anh bình tĩnh tự kiểm chế hơn so với người bình thường, nhưng anh không phải hòa thượng thực sự, cũng không định không động lòng phàm. Anh cũng là một người đàn ông hai mươi tuổi trẻ trung đầy nhiệt huyết, trong lòng anh còn là cô gái mà anh nhớ thương.

Nếu anh không “cứng”, mới thật sự không phải đàn ông.

Nhan Hàm khẽ cười một tiếng, không trả lời anh, cô ngược lại vươn tay kéo ra áo sơ mi của anh khỏi lưng quần, rồi lặng lẽ vói tay vào trong áo sơ mi.

Đợi khi chạm vào làn da của anh, đáy lòng Nhan Hàm run lên.

Hóa ra làn da đàn ông cũng sẽ mịn màng như vậy, sờ vào thật thoải mái.

Lòng bàn tay cô dính sát trên làn da anh, có cảm giác nóng bỏng bất ngờ. Ngay cả bầu không khí trong toilet đều nóng lên, hơi thở hai người dần quay cuồng, là loại nhiệt độ tăng cao không ai có thể kiểm soát.

Ngón tay Nhan Hàm chậm rãi từ một bên eo anh chạm đến chỗ lõm xuống sau lưng anh.

Nơi này giống như là chỗ cấm, ngay cả đầu ngón tay cô cũng đang khẽ run rẩy.

Bùi Dĩ Hằng vươn tay ôm cô, ôm cô càng chặt hơn, giờ phút này anh đã đảo khách thành chủ, một nụ hôn nóng bỏng dừng trên mí mắt cô.

Khuôn mặt Nhan Hàm hơi run, lúc này chạm vào mí mắt vẫn đau.

Kết quả như là phản ứng lại, cô đẩy Bùi Dĩ Hằng ra, không thể tiếp tục chạm nữa.

Thế nên hai người đều ngớ ngàng nhìn đối phương, Bùi Dĩ Hằng hiển nhiên phần nào không dám tin tưởng hơn.

Cho đến khi Nhan Hàm chớp mắt, mang theo âm thanh rất chột dạ nói: “Hôm nay em rất xấu.”

.....

Dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời, cô muốn mình xinh đẹp cũng không có gì không đúng. Nhưng mà nếu cô lấy lý do này giải thích, có thể bị chia tay không?

Cô cúi đầu, ai ngờ cái cặp mắt này, trông thấy chiếc quần đen đối diện rõ ràng nhô lên.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu cô vang lên một tiếng cười nhẹ bất đắc dĩ hết sức.

Một tay Bùi Dĩ Hằng kéo cô xuống bồn rửa mặt, anh thấp giọng nói: “Đi giúp anh lấy một bộ quần áo qua đây, anh muốn tắm rửa.”

Nhan Hàm còn chưa phản ứng, cả người đã bị đẩy tới cánh cửa. Nhưng cô đứng ở cửa quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng, mím môi, hình như còn muốn nói gì đó.

Anh vĩnh viễn đều như vậy, chỉ cần cô không muốn anh tuyệt đối sẽ không ép buộc cô tí nào. Anh rất chiều cô, ngay cả bản thân cô cũng hơi hoảng hốt.

Có lẽ thích tới cực hạn chính là thế này.

Bùi Dĩ Hằng thấy cô còn chưa đi, anh thản nhiên cất tiếng: “Nếu em thật sự không muốn đi, anh không ngại em tiến vào cùng anh tắm rửa.”

Nhan Hàm nghe được, cô chẳng hề quay đầu mà lập tức rời khỏi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn bóng lưng cô, bất đắc dĩ cười một tiếng, cô nàng vô lại này.

*

Hôm sau Nhan Hàm đi tới công ty một chuyến, bởi vì Khuu Qua gọi điện thoại nói với cô, công ty có một vị lãnh đạo mới, muốn gặp cô.

Ở trong điện thoại Khuru Qua khen ngợi một tràng, không chỉ khen đối phương năng lực mạnh kiên quyết, còn lộ ra vẻ sùng bái trong lời nói. Nhan Hàm nghe được thầm bật cười, có điều cô quả thật bị Khuru Qua gọi lên lòng hứng thú, muốn quen biết vị lãnh đạo mới năng lực mạnh kiên quyết này.

Có điều khi cô đến công ty, không đúng lúc đối phương đã ra ngoài.

Thế là Khuru Qua kéo cô tới văn phòng của mình, nhìn thấy văn phòng của anh ta rộng rãi hơn hồi trước, Nhan Hàm gật đầu tán thưởng: “Không tệ nha, anh đã đổi văn phòng mới rồi.”

Khuru Qua vươn tay vỗ chiếc ghế da màu đen trong văn phòng mình, cười hì hì nói: “Em không biết Mai tổng lợi hại bao nhiêu đâu, hồi trước người ta làm ở tập đoàn Chúng Á, một công ty lớn vậy bằng lòng đến công ty nhỏ tồi tàn của chúng ta. Nói thật, thầy Bùi nhà em vẫn có chút bản lĩnh.”

Khuru Qua giơ ngón cái về phía cô.

Nhan Hàm nói: “Chuyện này có liên quan gì với A Hằng?”

“Thầy Bùi hiện là cổ đông lớn nhất của công ty chúng ta, cậu ta đương nhiên không thể nào tới quản lý công ty, đương nhiên phải tìm người đến trông coi. Giờ không phải đưa Mai tổng tới à.”

Nhan Hàm gật đầu, hóa ra là vậy.

Có điều Khuru Qua cực kỳ bất mãn đối với thái độ điềm tĩnh của cô, một người đàn ông ba mươi mấy tuổi giống như một người hâm mộ, thế mà bắt đầu lôi kéo cô muốn kể hai ba chuyện tài tình của Mai tổng.

Đặc biệt Nhan Hàm nghe được anh ta nói: “Lần trước Diêu Mã Khắc tới gây chuyện...”

“Khoan đã, Diêu Mã Khắc tới gây chuyện?” Nhan Hàm lập tức ngắt lời anh ta.

Khưu Qua liếc mắt xem thường cô một cái, nói: “Em nghe tôi nói trước đã.”

Hai tay Nhan Hàm xòe ra: “Xin lỗi, anh nói trước đi.”

Thế là Khưu Qua bắt đầu kể lại: “Chuyện Diêu Mã Khắc trộm tài khoản của em vốn giao cho cục cảnh sát giải quyết, cơ mà chuyện này cũng khó khởi tội, thế nên liền thả người ra. Tuy nhiên bọn họ bị công ty khai trừ, vậy mà còn ồn ào tới cửa, yêu cầu công ty bồi thường, còn nói muốn tố cáo công ty chúng ta.”

Khưu Qua cười lạnh: “Em nói xem hắn có vô sỉ không.”

Nhan Hàm gật đầu: “Quả thật đủ vô sỉ.”

Khưu Qua bèn nói tiếp: “Hắn nói công ty vô cớ khai trừ nhân viên, kết quả Mai tổng vừa ra mặt thật sự giải quyết ngay lập tức.”

Nhan Hàm nghe anh ta nói vậy còn rất tò mò, cô hỏi: “Vị Mai tổng kia dùng biện pháp gì?”

“Chiếm đoạt tài vụ công ty.” Khưu Qua mỉm cười, nhưng Nhan Hàm làm thế nào cũng cảm thấy trong nụ cười này của anh ta lộ ra vẻ bức bối.

Khưu Qua nói: “Hồi trước Diêu Mã Khắc ở công ty, cấp trên ông chủ mặc kệ hắn, hắn liền làm ẩu làm càn. Tôi cho em biết, sổ sách của hắn khẳng định không rõ ràng, nếu công ty thật sự điều tra, chuyện chiếm đoạt tài vụ công ty cũng không phải tội nhỏ đâu.”

Quả thật, ban đầu chỉ là chuyện trộm tài khoản, trên mặt pháp luật thật không tìm ra điều khoản ứng đối.

Nhưng chiếm đoạt tài vụ công ty thì khác, thật sự lấy ra chứng cứ thì chắc chắn sẽ ăn cơm tù. Chẳng trách Diêu Mã Khắc lập tức không gây gổ.

Lúc hai người đang trò chuyện vui vẻ, bên ngoài có người gõ cửa.

Đợi khi người bên ngoài đẩy cửa tiến vào, Khưu Qua lập tức khách khí nói: “Trợ lý Nhậm, sao cô lại đến đây.”

“Mai tổng nghe nói cô Thư Nguyên tới đây, bảo tôi sang đây mời cô ấy.” Trợ lý là một cô gái có gương mặt tròn, trông ôn hòa, có điều mang vẻ giàu kinh nghiệm.

Nhan Hàm đi theo cô trợ lý này, cùng tới văn phòng tổng giám đốc mới nhậm chức.

Khi Nhan Hàm nhìn thấy một bóng dáng rất thon thả cân xứng, cô ngẩn ra. Ban nãy Khưu Qua có nói với cô vị Mai tổng này là phụ nữ không? Nhan Hàm nhớ lại, hình như không có.

Lúc này Nhan Hàm lại cảm thấy thái độ nói chuyện vừa rồi của Khưu Qua cứ úp mở, anh ta là cây già nhú mầm mới, lòng xuân nảy mầm rồi.

“Cô Thư Nguyên, chào cô.” Mai Thấm Văn nhìn thấy cô, vươn tay ra.

Nhan Hàm nắm bàn tay mảnh mai của chị ta hơi gật đầu: “Chào chị, Mai tổng.”

Mai Thấm Văn mời cô ngồi xuống, nói: “Lần này tôi mời cô Thư Nguyên sang đây là muốn cùng cô tham khảo một chút, về con đường nên đi sau này của cô.”

Nhan Hàm hơi giật mình.

Mai Thấm Văn khẽ cười: “Xin lỗi, tôi là người luôn thích đi thẳng vào vấn đề.”

“Mời chị nói thẳng.” Nhan Hàm ngược lại rất thích tác phong nói chuyện của cô ta, không lời thừa hàn huyên nhiều, nói thẳng hữu ích, đối với hai bên là một sự khởi đầu thoải mái.

Mai Thấm Văn nói thẳng: “Tôi đã xem sơ yếu lý lịch của cô, cô là sinh viên năm thứ tư khoa báo chí đại học A đúng không.”

Nhan Hàm gật đầu.

“Nói cách khác cô cũng sắp đi tới giai đoạn bước vào xã hội, vì vậy cô có suy nghĩ gì về tương lai không?”

Vấn đề này quả thật khiến Nhan Hàm suy ngẫm, tương lai luôn là một khái niệm mơ hồ, những người khác trong phòng ký túc đều có một mục tiêu rõ ràng, cô ngược lại nhận được nhiều nhất, cũng không thể lựa chọn nhất.

Mai Thấm Văn thấy cô không nói gì, đại khái đoán được, chị ta nói: “Nếu không tôi đưa ra một đề nghị với cô Thư Nguyên.”

“Tôi cảm thấy cô nên bắt đầu chuyển hình rồi, nói thật blogger mỹ thực đối với những người khác có lẽ là một nghề nghiệp phát triển tốt, nhưng khái niệm mỹ thực này nếu dựa theo cách thức hiện tại của cô sẽ càng ngày càng hẹp. Thế nên tôi đề nghị hay là cô có thể tìm cách mở một tiết mục.”

Lần này Nhan Hàm quả thật sửng sốt.

Mai Thấm Văn trông thấy sắc mặt cô như vậy cũng không lo lắng, chị ta nói: “Trung Quốc có lịch sử và địa lý nhân văn phong phú như vậy, có lẽ chúng ta nên khai thác một số mỹ thực đã bị mất dấu. Hoặc là phong thổ khác biệt, ngược lại sẽ khiến mọi người càng chú ý tới nguồn gốc của mỹ thực.”

Nhan Hàm lập tức hiểu ý của chị ta.

Mỹ thực có ngon cỡ nào, nếu không có câu chuyện xưa cũng bị bỏ qua không thú vị. Câu chuyện có hay thế nào, nếu không có mỹ thực thì sẽ có vẻ nhạt nhẽo.

Hôm đó Nhan Ham và Mai Thấm Văn nói chuyện thật lâu, có lẽ tiết mục như vậy từng có rất nhiều người làm qua. Nhưng cái Nhan Hàm muốn làm chính là loại mỹ thực đã bị mất dấu, cô càng muốn truyền bá sức hấp dẫn của món ăn hơn.

Thực ra sau khi xảy ra sự cố, cô bắt đầu hoài nghi về tương lai blogger mỹ thực của mình.

Nếu cô không muốn trở thành loại blogger mỹ thực đại chúng, thế thì nếu cô chuyển hình sẽ nên đi về hướng nào.

Có lẽ sự xuất hiện của Mai Thấm Văn đã cho cô linh cảm.

*

Nhan Hàm cố ý trốn tránh chuyện của Nhan Minh Chân mấy hôm, rồi cuộc vào cuối tuần cô quyết định trở về nhà một chuyến. Sau khi biết được Bùi Dĩ Hằng lập tức yêu cầu đi cùng cô.

Nhan Hàm mỉm cười nhìn về phía anh: “Anh rất sợ em bị bác đánh nữa à?”

Bùi Dĩ Hằng tỉnh bơ nhìn cô: “Ai cũng không được.”

Nhan Hàm cười ha ha, cô bị phản ứng của anh chọc cười thoải mái. Ngược lại Bùi Dĩ Hằng thấy cô như vậy, anh không nhịn được vươn tay vuốt tóc cô.

Thế là hai người cùng nhau trở về, có điều khi về đến nhà thì Nhan Minh Chân không ở đây, ông cụ ở nhà một mình.

Ông cụ thấy cô về thì chẳng có phản ứng gì, kết quả lúc ông trông thấy Bùi Dĩ Hằng đi theo phía sau ánh mắt ông liền tỏa sáng, ông cụ kéo anh qua bắt đầu nói về sự biểu hiện vượt trội xuất sắc của anh tại cúp Phú Sĩ ở Nhật.

Ông cụ Nhan vừa nói vừa lắc đầu: “Công nhận tố chất tâm lý của cậu thật sự rất tốt, ngay cả khi thua hai ván đầu trong lòng tôi đều lo lắng cho cậu.”

Nhan Hàm nhìn phản ứng của ông, đáy lòng buồn cười từ sớm.

Có điều vì nể mặt ông cụ, cô vẫn cố nhẫn nhịn.

Lúc này Nhan Hàm cất tiếng: “Ông nội, ông cùng con đánh một ván nhé.”

Ông cụ liếc nhìn cô một cái, hỏi: “Đánh nghiêm túc à?”

“Đánh cờ có thật giả gì chứ, đương nhiên là nghiêm túc rồi.” Nhan Hàm trịnh trọng nói.

Ông cụ Nhan cũng không nhiều lời, ông từ sofa đứng dậy, gật đầu: “Được thôi, con theo ông vào đây.”

Cuối cùng hai người ngồi xuống bên bàn cờ, Bùi Dĩ Hằng thì ngồi ở một bên, cơ mà trước khi bắt đầu ông cụ Nhan còn cảnh cáo: “Hai đứa không được phép dùng ám hiệu gì đó, đừng coi ông lớn tuổi hoa mắt không thấy rõ. Ông cho con biết, ông nội con tới giờ vẫn không dùng mắt kính lão đâu.”

Nhan Hàm lập tức nói: “Ông không tin con, cũng không tin A Hằng sao? Anh ấy là tuyển thủ chuyên nghiệp, ông nói thế này là đang nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của anh ấy ư?”

Ông cụ thoáng cái trừng mắt, nhìn cô nói: “Ông không phải sợ đứa nha đầu là con lừa gạt ông à. thằng nhóc này lại thích con như vậy, lúc nhìn con ánh mắt đều phát sáng, lờ như cậu ấy muốn dỗ dành con. Ông chẳng phải chịu thiệt lớn à.”

Nhan Hàm nghe được câu, thằng nhóc này lại thích con như vậy, cô không khỏi cười đến gục đầu xuống.

Ông nội, ông có cần tăng bốc cháu gái nhà mình đến thế không?

Ai ngờ Bùi Dĩ Hằng bên cạnh lại nể mặt nói: “Cháu sẽ không làm vậy, ông nội.”

Nhan Hàm: “...”

Sau khi ván cờ này bắt đầu thì không ai nói gì cả, dù là Nhan Hàm cũng đặc biệt nghiêm túc. Tới khi đánh được mười phút, ông cụ ồn ào tìm kính lão của mình.

Nhan Hàm thấy ông cụ thế này, quả nhiên gánh nặng thần tượng không thể chấp nhận được.

Ván cờ này đánh rất lâu, Nhan Hàm cảm thấy cô lấy ra toàn bộ trí tuệ sau khi học cờ, mỗi bước đi đều nghĩ sâu tính kỹ, tuyệt đối không để bản thân hối hận.

Cho đến cuối cùng, lúc quân đen của ông cụ dần dần hiện ra sự thất bại, cô vẫn thận trọng dè dặt.

Đợi khi mặt trời lặn về phía Tây ngoài cửa sổ, nửa bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ ửng, trong phòng sách to như vậy rốt cuộc truyền đến một tiếng than nhẹ: “Haiz, ông thua rồi.”

Ông cụ cúi đầu nhìn toàn cục trước mặt.

Ông thật sự không nghĩ tới sức cờ của Nhan Hàm lại tiến bộ đến trình độ này, sau một lúc lâu sau, ông gật đầu nói: “Xem ra ngày thường học tập cùng Dĩ Hằng không ít.”

Nhan Hàm chớp mắt: “Ông nội, con thắng rồi.”

Ông cụ vốn đang muốn khen cô thêm hai câu, nhưng sắc mặt gấp gáp muốn đưa ra trọng điểm của cô khiến ông cụ tức giận đến trừng mắt.

Bùi Dĩ Hằng thấy thế, anh nói ngay: “Cháu hơi khát nước, cháu ra ngoài uống chút nước trước.”

Anh gật đầu đứng dậy, ra khỏi phòng sách.

Nhan Hàm không nghĩ tới anh sẽ tri kỷ như vậy, đáy lòng cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù sao việc trong nhà cũng không coi là chuyện về vang gì, cô cũng không muốn anh tham dự quá nhiều.

Sau khi anh rời khỏi, ông cụ nhìn Nhan Hàm, ông thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Con nói đi, muốn yêu cầu cái gì.”

“Ông nội, đừng giao cổ phần công ty cho con.” Nhan Hàm cũng chẳng muốn quanh co lòng vòng với ông cụ. Cô cất tiếng nói thẳng.

Ông cụ nhìn về phía cô, sắc mặt rất nghiêm túc nói: “Nhan Nhan, con nghiêm túc ư?”

“Con luôn nói về chuyện này, chỉ là ông chưa bao giờ để trong lòng. Có lẽ ông cũng cảm thấy được loại ý tưởng này của con rất buồn cười, thứ

đã tới tay sao lại đây đi chứ.”

Nhan Hàm cười khố một tiếng: “Con cũng không phải là người coi tiền như rác rưởi, con chỉ là không muốn cướp đi thứ người khác đã khổ cực nỗ lực.”

Sắc mặt ông cụ trầm xuống, âm thanh mang theo chút tức giận: “Lại là bác con đi tìm con nói vớ vẩn phải không, trước đó ông đã nói với nó đủ điều khoan dung, hiện tại nó càng được đăng chân lên đăng đầu.”

“Ông nội.” Nhan Hàm đột nhiên cất cao giọng, cô nhìn ông cụ, rất nghiêm túc nói, “Ông có phải từng hứa với bác, chỉ cần bác bằng lòng lấy một người chịu ở rể, ông liền cho bác quản lý mọi thứ.”

Lời này vừa thốt ra ông cụ ngây ra một lúc, sau một lúc lâu ông vẫn chưa nói gì.

Nhan Hàm thấy vậy, đáy lòng cô hiểu được lời này là thật.

Thực ra cô cũng hiểu được Nhan Minh Chân, rõ ràng là sự nghiệp mà bà luôn phấn đấu nỗ lực, một đứa nha đầu chưa từng làm gì cho công ty, chỉ bởi vì một dòng huyết thống mà phân chia sự nghiệp bà vất vả mới đổi lấy được.

Đừng nói là Nhan Minh Chân, ngay cả bản thân Nhan Hàm cũng chột dạ.

Cô dựa vào gì, chỉ dựa vào cô là cháu gái của ông nội ư?

Lúc này ông cụ vẫn quật cường nói: “Ông cũng không phải để lại mọi thứ cho con, ông chỉ muốn để lại một phần cho con mà thôi. Con nói coi bác của con đấy, sao nó lại không khoan nhượng chứ. Sau này phần lớn đồ đạc trong nhà không phải để lại hết cho Chi Nhuận à.”

Nhưng đứng ở lập trường của ông cụ Nhan mà nói hình như cũng hiểu được.

Ông không phải đem toàn bộ công ty giao cho Nhan Hàm, chẳng qua nói đến cùng công ty này là do ông vất vả sáng lập, là ông đấu tranh đem công ty này từ một quán ăn nhỏ cuối cùng phát triển trở thành một tập đoàn niêm yết.

Ông chỉ là một đem một phần nhỏ trong tâm huyết của ông để lại cho một huyết mạch của ông, điều này có gì không thể chứ.

Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Ông nội, ông đừng bức bối vì con và bác, thật đó, con không cần công ty. Con cũng chẳng biết kinh doanh.”

Cuối cùng cô ngẩng đầu chớp mắt nói: “Nếu không ông để lại tất cả đồ ông sưu tầm cho con đi.”

Ánh mắt Nhan Hàm lướt qua bộ tranh chữ năm sau bàn, đó chính là một bộ mất trăm ngàn vạn đấu giá giành về. Đồ sưu tầm của ông cụ thật đúng là rất nhiều, trong ngôi nhà này chứa không ít bản gốc.

Ông cụ thấy ánh mắt cô hướng về bộ tranh chữ, ông lập tức quát lên: “Ông còn chưa chết đâu, người nào cũng nghĩ đến đồ sưu tầm của ông.”

Nhan Hàm lập tức giơ tay tỏ vẻ trong sạch: “Ông nội con còn trẻ mà, ông sống tới một trăm tuổi, hai trăm tuổi, con đều đợi được.”

“Lăn đi.” Ông cụ hết sức tức giận trách mắng.

Ai ngờ khi bọn họ ra ngoài, Nhan Hàm trông thấy Nhan Chi Nhuận ngồi trong phòng khách.

Anh đang trò chuyện với Bùi Dĩ Hằng, đừng nói hai người nói chuyện rất khách sáo, trên tay mỗi người còn cầm một tách trà, dáng dấp tao nhã

cao quý.

Cảm giác một bữa tiệc thưởng thức trà sinh động.

Kết quả cô vừa đi tới, Nhan Chi Nhuận đặt tách trà xuống bàn, anh đi tới dùng cánh tay bá cổ cô, kéo người ra ngoài, rồi ném lại một câu: “Tôi cùng Nhan Nhan tâm sự trước.”

Tới khi đến vườn hoa, cuối cùng Nhan Chi Nhuận buông cô ra.

Anh cúi đầu nhìn cô, than thở một tiếng: “Em còn giận không?”

Nhan Hàm sững sốt, nghe không hiểu mà đáp: “Giận gì chứ?”

Nhan Chi Nhuận khẽ cười một tiếng, lại thở dài rồi nói: “Em không phát hiện sao? Mấy hôm nay anh không có mặt mũi vẫn chưa liên lạc với em.”

Nhan Hàm: “...”

“Bác nổi giận lại không liên quan tới anh.” Nhan Hàm nói thầm.

Nhan Chi Nhuận gật đầu, anh nói: “Sau này chuyện như thế sẽ không xảy ra nữa, anh đã nói chuyện với mẹ rồi.”

Nhan Hàm buồn cười nhìn anh, rốt cuộc không nhịn được nở nụ cười, hỏi: “Anh cho rằng bác sẽ nghe lời anh hả?”

Nhan Chi Nhuận bị cô chế giễu, anh quả thật chẳng biết nói gì cho tốt.

Cơ mà Nhan Chi Nhuận nghiêm mặt nói: “Anh nói thật đó, sau này thật sự sẽ không như thế nữa.”

Tuy nhiên sau khi nói xong, Nhan Chi Nhuận hơi bất đắc dĩ nhìn sang Nhan Hàm, anh thấp giọng nói: “Nhan Nhan, em đừng hận mẹ anh.”

Những lời này hình như hơi quái lạ, ngay cả bản thân anh cũng có chút khó nói.

Hồi lâu sau anh rốt cuộc cất tiếng: “Hồi trước mẹ anh không phải như thế, đúng không.”

Những lời này của anh gợi lên hồi ức của Nhan Hàm.

“Nếu không vì bố anh, mẹ cũng không đến mức ngày càng cực đoan.” Nhan Chi Nhuận thở dài một hơi.

Nhan Hàm hoảng hốt nhìn sắc mặt anh, dường như không ngờ anh sẽ chủ động nhắc tới người kia. Nhan Chi Nhuận bị ánh mắt cô chọc cười, anh buồn cười nói: “Anh cũng không phải từ trong khe đá chạy ra, sao không thể nhắc tới bố anh.”

“Con người bố anh chính là một cái xác trống rỗng, vừa bay lên cao làm con rể của gia đình giàu có.” Nhan Chi Nhuận nói tiếp cảm thấy rất buồn cười, anh nói, “Kết quả thì sao, ông ấy còn không thành thật, em nói xem nếu ông ấy thông minh một chút thì tốt hơn rồi. Thật vất vả ngoại tình một lần thì đã bị người ta tính kế, mang thai đứa nhỏ.”

Đây là một câu chuyện mà ngay cả Nhan Hàm nhắc tới cũng sẽ cảm thấy cău huyết.

Bố Nhan Chi Nhuận năng lực không mạnh, cho dù ông nội cố ý rèn luyện ông ta, để ông ta nhậm chức tại công ty con, nhưng vẫn không được, hoàn toàn là một mớ bùn không nổi lên được.

Nhưng cách xử sự coi như thành thật, yên phận ở rể, không dám làm loạn.

Tuy nhiên vào lúc ở công ty con kia, ông ta bị một nhân viên tạm thời chừng hai mươi tuổi chẳng qua mới tốt nghiệp cao trung quyến rũ. Không

chỉ ngoại tình, cuối cùng đối phương thậm chí mang thai.

Cơ mà đối phương cũng là một người đầu óc không thông minh, thế mà không giấu giếm, nói rõ với Nhan Minh Chân.

Cuối cùng đối phương còn xúi bẩy bố Nhan Chi Nhuận ly hôn với Nhan Minh Chân, nói là bà có tiền như vậy, cho dù ly hôn cũng có thể chia một nửa tài sản.

Khi đó Nhan Chi Nhuận đã hai mươi mấy, thế nhưng bố anh vì một đứa nha đầu non nớt phản bội gia đình, còn dự định trình diễn một màn vứt vợ bỏ con phân chia gia sản.

Nhan Chi Nhuận nhìn Nhan Hàm cười nói: “Em chắc là biết rồi, hồi đó bố mẹ anh ly hôn rất âm ỉ. Nhưng em có biết vì sao bố anh cuối cùng tay trắng rời khỏi không?”

Nhan Hàm không hiểu.

“Bởi vì mẹ anh năm được chứng cứ ông ấy ngầm chiếm đoạt tài sản công ty, nếu ông ấy không ký tên từ bỏ mọi tài sản, thế thì ông ấy sẽ ngồi tù. Chính là sau lần đó, mẹ anh không tin nhiệm người nào hết.”

Thân nhất sơ nhất là vợ chồng, ngay cả người chồng hơn hai mươi năm cũng có thể phản bội mình như vậy.

Muốn đem tất cả năm trong lòng bàn tay mình, hình như nó trở thành mục tiêu sinh sống duy nhất hiện nay của Nhan Minh Chân.

Những thứ mà bà nỗ lực lâu như vậy, không thể nào từ bỏ.

Nhan Chi Nhuận vươn tay sờ đầu cô: “Thế nên mẹ anh mắc bệnh rồi, em đừng so đo với bà ấy.”

Nhan Hàm gật đầu: “Em biết.”

“Bởi vậy, em từ bỏ.”

Nhan Chi Nhuận sững sốt, anh nhìn cô, cho đến khi Nhan Hàm nói lần nữa: “Anh, em nói em từ bỏ, từ bỏ tất cả cổ phần công ty, em cũng không cần những thứ đó.”

Nhan Chi Nhuận nhú mày: “Nhan Nhan, em không cần như vậy.”

“Em không muốn tranh giành với anh.” Nhan Hàm nhìn anh, thấp giọng nói, “Em biết anh kẹp giữa em và bác rất khó xử, bởi vậy em sẽ không cố ý làm bác giận, muốn thứ ông nội cho em.”

“Anh, chúng ta làm anh em cả đời nhé.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Nhan Chi Nhuận sững sốt, anh không nghĩ tới cô sẽ nói vậy, cũng nhất thời không hiểu được ý tứ cô nói những lời này.

Nhan Hàm khẽ cười một cái, lúc ngẩng đầu nhìn anh, cô thở dài một hơi: “Không phải người ta hay nói nhà giàu nhiều thị phi à, em thấy gia đình giàu sang như chúng ta có một người đứng đầu là được rồi.”

Nói xong, cô còn cố ý nháy mắt với Nhan Chi Nhuận: “Dù sao em cũng rất tự mình biết mình.”

Nhan Chi Nhuận thật sự bị cô chọc cười, anh vươn tay xoa đầu cô lần nữa: “Cảm ơn em tự mình biết mình nhé.”

Lời này của anh đương nhiên là để chọc cô cười.

Cơ mà sau khi nói xong, Nhan Chi Nhuận lại thấp giọng nói: “Anh biết tính tình mẹ anh hiện giờ hết sức cực đoan, em không thích lời của bà ấy cũng không có gì đáng trách.”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: “Anh không phải muốn nói với em, bác không phải người xấu à?”

Nhan Chi Nhuận không phải muốn bào chữa gì cho Nhan Minh Chân, quả thực bà cũng không phải là người mang tội ác tày trời gì. Bà chỉ là trái

qua cuộc hôn nhân thất bại và tuyệt vọng, toàn thân thoáng cái trở nên cực đoan.

Lúc còn trẻ, đột ngột nhận được trách nhiệm và nghĩa vụ từ dòng họ, bà không hề trốn tránh.

Bà từ bỏ người đàn ông mình thích nhưng không muốn đáp ứng yêu cầu của cha tới nhà họ Nhan ở rể, ngược lại lựa chọn bố của Nhan Chi Nhuận.

Ông ta có tướng mạo anh tuấn trông thông minh lễ độ, khuyết điểm duy nhất có lẽ là gia đình quá nghèo khổ.

Không chỉ xuất thân từ nông thôn, còn có bảy anh chị em.

Nhưng xuất thân như vậy ngược lại nhà họ Nhan cần nhất, vì thế ngay từ đầu cuộc hôn nhân này đã đầy tính công danh lợi lộc.

Có điều may mà công ty nhà họ Nhan không chỉ càng làm càng lớn, con rể ở rể chỉ có thể thành thật tiếp tục làm một vật biểu tượng. Tình cảm nhiều năm như vậy, cho dù ban đầu kết hôn không phải vì tình yêu, nhưng cuối cùng vẫn có tình cảm.

Ngay lúc Nhan Minh Chân bận rộn quá chú tâm vào sự nghiệp, bà bị bố Nhan Chi Nhuận đánh một cú mạnh sau đầu.

Lúc này Nhan Hàm nhìn đối diện, nhánh cây hơi lay động trong làn gió mát, một lớp bóng cây xanh nhạt lung lay trên không trung.

Rốt cuộc cô lên tiếng: “Em biết bác chỉ là cố chấp, không phải có ác ý, thế nên lần này em mới nhường bác ấy.”

Nhan Hàm cũng chẳng phải Tiểu Bạch Thái oan ức, bị khi dễ chỉ biết khóc. Cô còn nhớ rõ lúc ban đầu Nhan Minh Chân đối xử tốt với cô, thế

nên cô nhẫn nhịn, cũng bằng lòng cho qua lần này.

Nhưng chỉ có lần này mà thôi.

Nhan Hàm nhìn Nhan Chi Nhuận: “Lần này bác đánh em, em có thể nhường bác ấy. Bởi vì bác ấy là trưởng bối từng đối tốt với em, nhưng nếu còn có lần sau, em thật sự sẽ không nhẫn nại giống như bây giờ.”

Nhan Chi Nhuận thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, anh biết cô luôn là người nói được thì làm được, thế nên anh gật đầu.

Tuy nhiên sau đó anh đột nhiên mỉm cười, trên mặt hiếm khi lộ ra nụ cười xấu xa, trông như sắp nghĩ ra ý xấu nào đó.

Nhan Chi Nhuận nói: “Nếu không anh cho em một đề nghị, để em trực tiếp trả thù trước.”

“Đề nghị gì?” Nhan Hàm hỏi.

Nhan Chi Nhuận chỉ gò má của mình: “Mẹ anh đánh bên nào trên mặt em thì em đánh lại anh chỗ đó. Cho dù em đánh bà ấy cũng không thể bằng em đánh anh, khiến bà ấy cảm thấy đau lòng hơn.”

Nhan Hàm hoàn toàn bị thuyết phục bởi lời nói vớ vẩn ngụy biện của anh.

Cô gật đầu: “Anh, anh thành công thuyết phục em rồi.”

Thế là cô vung tay vẫy vẫy về phía anh, cười nói: “Anh tới gần chút nào.”

Nhan Chi Nhuận lùi ra sau hai bước, bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Anh nói này, em thật sự nở à.”

Nhan Hàm lộ ra nụ cười xấu xa: “Chính cái gọi là tận dụng thời cơ không sơ xuất nữa, em không thể từ chối ý tốt của anh mà.”

Nói xong, cô vung tay qua, Nhan Chi Nhuận làm sao có thể thật sự đứng tại chỗ, anh xoay người bỏ chạy.

Hai người một trước một sau chạy vào trong nhà, Nhan Chi Nhuận nhờ chân dài sỏi vài bước tới bên cạnh ông cụ Nhan, anh lập tức kiện cáo: “Ông nội, Nhan Nhan muốn đánh con.”

Nhan Hàm đi theo phía sau vẫn còn giơ tay, chưa kịp bỏ xuống.

Ông cụ Nhan nhìn lên, lập tức phồng râu trợn mắt, hô lên: “Nhan Nhan.”

Nhan Hàm nháy mắt, mau chóng buông tay xuống: “Con đùa với anh mà.”

Nói xong, cô lập tức ngồi xuống sofa bên cạnh Nhan Chi Nhuận, chẳng qua mới vừa ngồi xuống cô lập tức kéo qua cánh tay của Nhan Chi Nhuận, vươn tay véo mạnh một cái.

Bởi vì thời tiết còn chưa lạnh, Nhan Chi Nhuận chỉ mặc chiếc áo sơ mi, lúc này Nhan Hàm không khách khí dùng sức véo mạnh.

Nhan Chi Nhuận chịu đau hít một hơi, anh quay đầu nhìn cô, cắn răng nói: “Em cũng chẳng khách khí chút nào.”

Kết quả Nhan Hàm nghiêng đầu tựa trên bờ vai anh, giọng nói rất ngọt ngào: “Cái này không phải vì anh rất tốt với em à.”

Câu này vừa thốt ra, Nhan Chi Nhuận lại hít một hơi thật mạnh.

Mà Bùi Dĩ Hằng ngồi ở đối diện nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Nhan Chi Nhuận hơi méo mó, đáy lòng anh mỉm cười, quả nhiên Nhan

Nhan chỉ đối xử dịu dàng với anh thôi.

Về phần Nhan Chi Nhuận, anh hoàn toàn không biết được ý nghĩ của Bùi Dĩ Hằng. Nếu biết được, e rằng cũng phục thôi.

*

Thời tiết dần lạnh lẽo, Trần Thần đọc sách trong thư viện, cô đột ngột gọi điện cho Nhan Hàm.

Trần Thần nói: “Tớ rất muốn ăn lẩu, tớ tưởng tượng tới nếu mình đi Anh rồi, phải ăn những món khô khan của đế quốc Anh, tớ cảm thấy mình rất đáng thương.”

“Chúng ta đi ăn lẩu đi, tôm viên, lá xách bò, huyết vịt, chân vịt rút xương, bò cuộn nấm kim châm...”

Nhan Hàm ngắt lời cô bạn: “Đủ rồi, tớ đã cảm nhận được mức độ muốn ăn của cậu rồi.”

Trần Thần lập tức nhảy dựng lên, nói: “Bây giờ tớ thu dọn đồ đạc ở thư viện, tớ với cậu cùng đi siêu thị mua đồ ăn đi.”

“Cậu ở thư viện đọc sách?” Nhan Hàm hơi giật mình.

Trần Thần thở dài: “Đúng rồi, vốn đang đọc sách, sau đó đột nhiên trong vòng bạn bè nhìn thấy một đàn chị của chúng ta đăng bài lên, tớ nhìn thấy một bàn đồ ăn của chị ấy, thế mà còn khen ngợi, đột nhiên tớ cảm thấy rất xót xa trong lòng.”

Nhan Hàm bị cô chọc cười, cố ý chọc cô bạn: “Nói không chừng sau khi cậu đến Anh cũng sẽ vậy đó.”

Trần Thần: “...”

Tuy rằng Trần Thần không nhắc về chuyện của Bùi Tri Lễ nữa, nhưng chuyện cô đi Anh thì vẫn tiếp tục. Dù sao cuộc sống cũng chẳng phải đồng thoi, mặc dù cô không thể có kết cục đồng thoi công chúa hoàn mỹ, nhưng cô vẫn có một trái tim mạnh dạn.

Trước đó vì có thể đi Anh, Trần Thần hao tổn tâm tư, chỉ thi IELTS đã đạt được điểm cao khiến mọi người kinh ngạc.

Nếu cứ vậy từ bỏ, bản thân cô sẽ cảm thấy không cam lòng.

Thế nên cô quyết định, không đi Anh vì ai cả, mà là vì chính bản thân cô.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Trần Thần mau chóng thu dọn đồ đạc, chạy tới nhà Nhan Hàm. Nhan Hàm cùng cô đến một siêu thị cách đó không xa, bởi vì chỉ cách tiểu khu năm phút đồng hồ nên hai người đi bộ qua đó.

Hai người còn lại trong phòng ký túc cũng sẽ tới, thế nên các cô đặc biệt mua nhiều.

Khi trở về, hai tay hai người đều xách theo một túi to chứa đầy đồ.

Đương nhiên Trần Thần còn không quên than phiền đồ ăn nước Anh với cô bạn, cô nói: “Tớ không phải đặc biệt thêm vài WeChat của đàn anh đàn chị đang sống ở Anh à, thật đó hể là đồ phơi khô, tớ đều cảm thấy bọn chúng đều đáng thương.”

Nhan Hàm nở nụ cười, cô nói: “Nếu không tớ lập tức dạy bố tức một chút cho cậu, tự cậu học trước nấu ăn thế nào. Đờ phải qua đó rồi ăn gì cũng không quen.”

Trần Thần tỏ vẻ tội nghiệp nhìn cô bạn, mang theo giọng nức nở nói: “Nhan của tớ ơi, cậu thật là cha ruột của tớ.”

Nhan Hàm: “...”

Lúc hai người đến cửa tiểu khu, đột nhiên có một người từ trong chạy ra, va vào người Trần Thần, túi nhựa cô cầm trên tay rơi xuống đất, đồ đạc bên trong lăn ra.

Trần Thần lập tức phát câu nói: “Người này sao thế hả.”

Cơ mà sau khi cô nói xong thì lập tức ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt lên đồ đạc.

Ngược lại người va vào cô chẳng hề nói xin lỗi, mà hướng thẳng về phía Nhan Hàm. Lúc này Nhan Hàm mới thấy rõ khuôn mặt dưới chiếc mũ lưỡi trai, lại là Diêu Mã Khắc.

Diêu Mã Khắc đợi ở đây từ lâu, rốt cuộc nhìn thấy Nhan Hàm trở về, hắn lập tức nói: “Cô Thư Nguyên, cô tha cho tôi đi.”

Nhan Hàm ngẩn ra, nhú mày nhìn hắn, hiển nhiên không ngờ hắn lại biết mình ở chỗ này, cô lập tức mặt lạnh quát to: “Sao anh biết nhà tôi ở đây?”

Diêu Mã Khắc than khóc cầu xin: “Cô Thư Nguyên, tôi biết tôi mắt chó không biết nhìn người, đắc tội cô. Nhưng bây giờ tôi đã bị công ty khai trừ rồi, cô là người lớn không so đo với kẻ hèn tha cho tôi một con đường đi.”

Trần Thần ngồi xổm xuống nhặt xong đồ đạc, cô nghe nói vậy lập tức đứng lên, che chắn trước mặt Nhan Hàm, hằm hằm nhìn đối phương: “Anh là ai hả? Không phải theo dấu chúng tôi chứ.”

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Anh ta là Diêu Mã Khắc.”

Trần Thần nghe xong lập tức phát cáu, cô mắng to: “Anh còn mặt mũi tới tìm Nhan Hàm à? Lúc anh trộm tài khoản của cậu ấy thì mặt mũi ở đâu hả, lúc ấy không phải rất kiêu ngạo ư? Bây giờ sao không tiếp tục kiêu ngạo nữa đi.”

Có điều sau khi mắng xong, Trần Thần cảnh giác nhìn Diêu Mã Khắc: “Anh rốt cuộc làm sao tìm tới nơi này?”

Vấn đề này Nhan Hàm cũng muốn hỏi, người này rốt cuộc làm sao tìm tới đây.

Diêu Mã Khắc bị mắng vậy vẫn không tức giận, hắn ăn nói khép nép: “Cô Thư Nguyên, thật đó tôi biết sai rồi.”

Nhan Hàm thấy hắn cứng rắn nhận lỗi với mình, cô có chút không hiểu: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Diêu Mã Khắc hạ giọng nói: “Gần đây công ty luôn kiểm tra sổ sách, tôi biết nguyên nhân là vì đổi chủ mới. Nhưng mà vấn đề sổ sách không chỉ một mình tôi, bây giờ tôi bị đẩy đùn gánh tội...”

Nhan Hàm nhớ lại Khưu Qua từng nói trước đó, Diêu Mã Khắc dẫn người tới gây chuyện, kết quả Mai tổng lấy việc điều tra triệt để sổ sách công ty để ép hắn lùi bước. Cô vốn tưởng rằng đây là lý do để hù dọa đám người này, xem ra bây giờ công ty thật sự ra tay.

Chẳng qua hắn chạy tới tìm mình, không khỏi buồn cười quá đi.

Nhan Hàm cảm thấy rất buồn cười, cô nhìn hắn nói: “Nếu anh nói tới chuyện công ty kiểm tra sổ sách, thế thì không liên quan tới tôi. Nếu anh cảm thấy mình oan uổng, có thể tìm luật sư, nói với tôi cũng vô dụng thôi.”

Nói xong, cô kéo Trần Thần chuẩn bị bỏ đi.

Nhưng Diêu Mã Khắc vẫn tiến lên mấy bước chặn trước mặt các cô, đau khổ cầu xin.

Trần Thần cũng cảm thấy hết chỗ nói rồi.

Nhan Hàm chẳng có hứng thú với việc dốc sức đánh kẻ xấu sa cơ, cô chỉ là không muốn dính dáng tới những người này, cô bèn nói: “Anh tìm tôi thật sự vô dụng thôi, tôi chỉ là một blogger mỹ thực ký kết với công ty, không đến mức có tư cách gì chỉ tay năm ngón với thượng cấp.”

Cô kéo Trần Thần sắp đi tới cửa chính tiểu khu, nhưng Diêu Mã Khắc vẫn đuổi theo sát không tha.

Lúc này người trực ban tại phòng bảo vệ tiểu khu nhìn thấy một màn như vậy, có hai người bảo an từ bên trong đi ra, bởi vì Nhan Hàm ở đây lâu rồi nên bọn họ đều quen biết. Vậy nên thấy có người quấy rối Nhan Hàm, hai người mau chóng giúp ngăn cản.

Diêu Mã Khắc vốn mang thái độ đến nhờ vả, kết quả lúc này thấy không thành công, hăn lập tức thay đổi sắc mặt, uy hiếp nói: “Cô đừng tưởng tôi không biết, rốt cuộc là ai ở sau lưng giúp cô. Nếu các người vẫn không buông tha tôi, mẹ nó tôi kéo các người cùng chết.”

Nhan Hàm cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn hăn: “Thần kinh.”

Cô không hề lãng phí thời gian với hăn, kéo Trần Thần đi thẳng vào trong.

Nhan Hàm không ngờ Diêu Mã Khắc còn ở đằng sau mắng: “Các người muốn cho tôi ngồi tù, tôi cho các người đi tìm chết. Đừng tưởng tôi không biết ai đứng sau lưng cô.”

Sau khi hai người vào trong, Trần Thần vẫn còn lẩm bẩm: “Mẹ nó, tên này không phải bị bệnh tâm thần chứ. Chuyện công ty tìm cậu có ích sao?”

Sắc mặt Nhan Hàm không thay đổi nhìn về đằng trước: “Có lẽ anh ta bệnh nên đầu hồng, phát điên rồi.”

Tuy nhiên Trần Thần vẫn nói: “Cơ mà tớ thấy cậu vẫn nên cẩn thận một chút, lỡ như hấn thật sự mắc bệnh thần kinh thì làm sao?”

Nói xong, cô còn đưa ra ví dụ: “Cậu xem dạo này người trả thù xã hội nhiều vậy, vì một chút việc nhỏ mượn dao giết người cũng không phải không có. Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi.”

Nhan Hàm nghĩ ngợi: “Nếu lần sau anh ta còn dám tới, tớ lập tức báo cảnh sát.”

Trần Thần gật đầu nói: “Cũng phải, lần này hết cách rồi. Nếu lần sau anh ta còn dám đến, nhất định báo cảnh sát.”

Sau khi trở về, hai người bắt đầu chuẩn bị đồ ăn bữa tối. Bởi vì các cô thường xuyên ăn lẩu ở nhà Nhan Hàm, thế nên đã rất quen thuộc. Trần Thần còn đặc biệt mua bia bỏ trong tủ lạnh ướp lạnh, ăn lẩu nếu không có bia thì còn ý nghĩa gì chứ.

Nhan Hàm đặc biệt gọi điện cho Bùi Dĩ Hằng, mấy hôm nay anh không có trận đấu, ban ngày đều ở viện cờ vây.

Chẳng qua lần này không ai bắt máy.

Mà điều cô không biết là hiện giờ Bùi Dĩ Hằng đang ngồi trong phòng họp, người đối diện mỉm cười nói: “Bùi cửu đẳng, AI của chúng tôi trải qua sự tính toán nghiêm khắc. Trước đó nó cũng đăng ký tài khoản tại mạng cờ vây.”

(*) Artificial intelligence: trí tuệ nhân tạo

Sau đó trên màn hình chiếu trong phòng họp thay đổi một hình ảnh.

Mà khi hình ảnh kia xuất hiện, người trong phòng họp phát ra tiếng hô nhỏ nhỏ, mà người của nhóm AI ngồi tại một bên khác thì hiển nhiên có chút hài lòng.

Ngồi đây không chỉ có lãnh đạo của viện cờ vây, cũng có huấn luyện viên trưởng của viện cờ vây.

Kỳ thủ chuyên nghiệp duy nhất có mặt ở đây chỉ có một mình Bùi Dĩ Hằng.

Đây là một AI được phát triển bởi công ty mạng lớn nhất trong nước, nghe nói có thể đánh cờ với con người. Trước đây trong giới cũng có lời đồn, nói là có công ty đang nghiên cứu phát triển, nhưng rốt cuộc chưa nhìn thấy vật thực sự.

Mà máy tính cùng bộ não con người ai lợi hại hơn, hồi trước cờ vua quốc tế cũng có một bậc thầy đánh cờ vua cùng máy tính.

Hiện giờ khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, đặc biệt kỹ thuật trí tuệ nhân tạo quả thực đạt tới cấp độ mới, mà cờ vây là loại thể thao phức tạp lại có sự suy tính lớn rộng như vậy, trở thành thách thức mà AI mong muốn nhất.

Huấn luyện viên trưởng nhìn ID này, đây là một ID mới xuất hiện gần đây trên mạng cờ vây, tỉ lệ chiến thắng rất cao, đã tới mức 90%, ban đầu có người hoài nghi là tài khoản phụ của tuyển thủ chuyên nghiệp nào đó.

Dù sao những ID kỳ thủ trên mạng cờ vây này đều rất nổi tiếng.

Kết quả về sau ID này thắng mười trận liên tục, sự phỏng đoán đây là máy tính đánh cờ dần dần lan truyền.

Hiện giờ, trong phòng họp này, mọi người đã được chứng thực.

Bọn họ vẫn hơi giật mình, dù sao không ít tuyển thủ chuyên nghiệp thách đấu với ID này, ngay cả tuyển thủ cửu đẳng của mấy nước Trung Nhật Hàn đều có.

Giờ đây công ty này liên lạc với viện cờ vây, chính là muốn mời Bùi Dĩ Hằng đấu một trận với AI.

Đại chiến giữa loài người và máy móc, kỳ thủ đứng nhất thế giới đấu với kỳ thủ AI.

Mánh lới như vậy đủ để hấp dẫn ánh mắt của cả thế giới.

.....

Lúc bọn họ từ phòng họp đi ra, viện trưởng vừa định nói chuyện với Bùi Dĩ Hằng, anh hơi nhíu mày thấp giọng nói: “Chuyện này, tôi cần suy nghĩ một chút.”

Dù sao đây là việc không dễ dàng đưa ra quyết định.

Cũng không phải anh sợ thua, mà là nếu anh đánh cờ với AI, cũng không phải đại diện bản thân anh, mà là cờ vây của nhân loại đã truyền thừa mấy ngàn năm.

Nếu anh thua thì sẽ phủ nhận khiến người ta hoài nghi, còn cần thiết đánh cờ vây nữa không?

Dứt khoát sau này để máy móc đánh cho rồi.

Cho dù là Bùi Dĩ Hằng cũng phải suy nghĩ cẩn kẽ.

Khi anh trở về phòng nghỉ cảm lên di động của mình, phát hiện Nhan Hàm gọi điện tới, anh gọi trở lại.

Giọng Nhan Hàm nghe ra rất vui vẻ, bên cạnh còn có tiếng của người khác, cô nói: “A Hằng, buổi tối bọn em ăn lẩu, anh có thể trở về ăn không?”

“Được.” Anh khẽ cười một tiếng.

Lúc sắp cúp máy, anh đột nhiên gọi cô: “Nhan Nhan.”

Nhan Hàm ừ một tiếng, hỏi ngược lại: “Sao thế?”

Bùi Dĩ Hằng cho rằng trong điện thoại nói không rõ, anh cười rồi nói: “Anh chỉ là muốn nói với em, anh nhớ em.”

Nhan Hàm lén quay đầu nhìn thoáng qua, Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đang ngồi trên sofa trò chuyện, cô hôn “chụt” một tiếng với điện thoại: “Em cũng nhớ anh. Anh về sớm chút nhé.”

*

Vào lúc sáu giờ tối, Nhan Hàm bỏ nguyên liệu cần nấu trước vào nồi lẩu, Bùi Dĩ Hằng gửi WeChat nói anh sắp tới rồi.

Chờ thêm hai mươi phút nữa, chuông cửa đột nhiên vang lên, Nhan Hàm đang bận rộn làm đồ gia vị, Trần Thần nói: “Tớ đi mở cửa, tớ đi mở cửa.”

Sau đó cô chạy tới mở cửa.

Ai ngờ khi cô trở về, phía sau còn có hai người mặc đồng phục bảo an đi theo.

Nhan Hàm sửng sốt, Trần Thần ở một bên sắc mặt đã trở nên trắng bệch, cô há hốc mồm, cuối cùng nói: “Nhan Nhan, bọn họ nói thầy Bùi đã xảy ra chuyện.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Dưới màn đêm, từ xa nhìn thấy ánh sáng vàng ấm áp hiện ra trong từng cửa sổ, chỉ nhìn thôi đã sưởi ấm lòng người ta. Giờ phút này trong phòng cũng là ánh đèn sáng rực, mùi lẩu nồng đậm ngập tràn trong phòng khách, kéo dài tới chỗ thang máy.

Nhan Hàm đứng tại chỗ, khuôn mặt cô không biểu cảm nhìn người đứng ở huyền quan.

Trần Thần thấy biểu cảm của cô cũng cảm thấy đáng sợ, cô lập tức nói: “Nhan Nhan, trước hết cậu đừng lo, chú bảo an này nói cậu ấy đã lập tức được đưa tới bệnh viện rồi.”

“Rốt cuộc là thế nào?” Nghe Cảnh Hề bên cạnh nhíu mày hỏi.

Lúc này bảo an nhanh chóng giải thích: “Cô Nhan, vừa rồi khi cậu Bùi trở về, mới từ trên xe bước xuống thì đã bị một chiếc xe máy lao tới tông trúng.”

Trần Thần và Ngải Nhã Nhã đồng thời khẽ hô một tiếng, lúc Trần Thần đi mở cửa, người ta chỉ nói Bùi Dĩ Hằng xảy ra sự cố, đến thông báo với Nhan Hàm.

Bởi vì Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng thường xuyên cùng ra vào tiểu khu này, lúc bảo an đi tuần tra cũng sẽ thấy bọn họ tản bộ dưới lầu. Huống hồ Bùi Dĩ Hằng thỉnh thoảng cũng sẽ bị gia đình khác trong tiểu khu nhận ra,

thế nên dần dà bảo an cũng biết trong tiểu khu này có một bậc thầy cờ vây, là loại đứng nhất thế giới.

Mặc dù là loại thể thao nào, một khi có liên quan tới thứ nhất thế giới, thì đó chính là một nhân vật lợi hại khó lường.

Bởi vậy bảo an tiểu khu mỗi lần nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng đều đặc biệt khách khí, cho dù tuổi tác đủ để làm trưởng bối của Bùi Dĩ Hằng, mỗi lần gặp anh cũng sẽ khách khí gọi một tiếng thầy Bùi.

Điều này từng khiến Nhan Hàm chê cười anh, sắp trở thành người nổi tiếng trong tiểu khu này.

Nhưng giờ phút này nhóm người này khách khí gọi anh thầy Bùi, qua đây nói với cô, Bùi Dĩ Hằng bị xe đụng, còn đưa vào bệnh viện.

Nhan Hàm nhấc chân sai ra một bước, thật sự chỉ là một bước, đột nhiên đùi cô mềm nhũn.

Toàn thân suýt nữa ngã xuống.

Nghê Cảnh Hề tay mắt lạnh lẽo từ phía sau tiến lên, đỡ lấy cô bạn thấp giọng nói: “Nhan Hàm, sự việc còn chưa tới mức xấu nhất. Bây giờ tớ đưa cậu đi bệnh viện.”

Sự mạnh mẽ trấn tĩnh của Nghê Cảnh Hề cũng truyền qua cho hai người còn lại bên cạnh.

Trần Thần vừa gạt đầu vừa lau mắt: “Đúng, chúng ta đi bệnh viện, bây giờ phải đi ngay.”

Nhan Hàm dường như rớt cuộc lấy lại tinh thần, cô gạt đầu nói: “Tớ đi tắt nôi lâu trước.”

Mọi người thấy cô quả thật trấn tĩnh đi qua, tắt đi nồi lẩu vừa mới bật, sau đó cô xoay người tới bên cạnh sofa phòng khách cầm lấy áo khoác và đi động bên kia.

Cô vừa đi vừa mặc áo, động tác rất chậm, như là đang xác định gì đó.

Cho đến khi cô đi tới bên cạnh Nghê Cảnh Hề, cô thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc đến cửa tiểu khu, xe taxi đã gọi trước đó đang mở đèn chớp tắt, đặc biệt rõ ràng. Nghê Cảnh Hề chỉ chỉ nói: “Chiếc xe kia là tớ gọi.”

Nhưng ai ngờ cô vừa nói xong, Nhan Hàm quay đầu lại nhìn thấy bảo an tiểu khu cũng tới cửa.

Cô hỏi: “Anh ấy bị đụng ở đâu?”

Bảo an chỉ ven đường, tại cửa tiểu khu có lối đi bộ, bên cạnh là luống hoa. Tài xế nhà họ Bùi mỗi lần đưa Bùi Dĩ Hằng trở về luôn sẽ đỗ ở chỗ này.

Đợi anh đi vào tiểu khu tài xế mới lái xe rời khỏi.

Bảo an nhìn Nhan Hàm, thận trọng nói: “Lúc cậu ấy đi tới lối đi bộ thì đột nhiên có một chiếc xe máy chạy ra tông vào. Khi đó người tài xế trong xe đi xuống, có điều tài xế vì vội vàng cứu cậu ấy nên không kịp đuổi theo người trên xe máy.”

Nhan Hàm đi qua, dưới ánh đèn chiếu rọi ở ven đường, có thể nhìn rõ vết máu trên mặt đất.

Cũng không phải rất nhiều máu, chỉ là vẫn để cô nhìn thấy rõ ràng.

Trái tim Nhan Hàm tựa như bị một bàn tay bóp lấy, khó chịu đến sắp không thở nổi. Cô vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, như là hóa đá thành

pho tượng.

Nhưng tới giờ phút này, ngay cả một giọt nước mắt cô cũng không chảy ra được.

Nghê Cảnh Hề đi tới, vươn tay cầm cổ tay cô, thấp giọng nói: “Nhan Hàm, đủ rồi.”

Cô hơi cưỡng ép dẫn Nhan Hàm về bên kia, đi thẳng tới bên cạnh xe taxi, mở cửa ra rồi nhét người vào trong.

Lúc Nghê Cảnh Hề còn chưa ngồi vào thì đột nhiên tiếng còi cảnh sát truyền đến.

Kèm theo ánh đèn cảnh sát chớp tắt là một chiếc xe cảnh sát dừng tại cửa tiểu khu. Sau khi xảy ra chuyện, bảo an tiểu khu lập tức báo cảnh sát, nhưng giờ này đúng lúc vào giờ tan tầm đường đông, trên đường kẹt xe quá nhiều.

Sau khi bảo an đi lên thông báo với Nhan Hàm thì cảnh sát mới chạy tới hiện trường.

Cuối cùng Ngải Nhã Nhã chủ động ở lại, giúp cảnh sát bên này hiểu rõ tình huống.

Nhan Hàm ngồi trên xe nhìn ra bên ngoài, thế nhưng đèn giao thông trên một con đường hình như nhiều hơn mọi ngày, dọc đường cứ dừng rồi đi. Cho đến khi trên bầu trời đột nhiên xuất hiện tia chớp.

Bác tài ngồi đằng trước rất ngạc nhiên nói: “Tôi còn tưởng hôm nay trời sẽ không mưa chứ, xem ra vẫn đổ mưa.”

Trần Thần thấy bác tài còn có thời gian rảnh rồi thảo luận thời tiết, cô nhin không được nói: “Chú bác tài, có thể phiền chú nhanh chút không?

Bọn cháu sốt ruột đến bệnh viện.”

Bác tài bất đắc dĩ chỉ đoàn xe đằng trước, đèn đỏ sau mỗi chiếc ô tô đan thành một mảnh trên đường, chiếu ra một mảnh hàng dài màu đỏ đặc biệt nổi bật.

“Cô bé, không phải tôi không muốn chạy nhanh, cô xem con đường này. Bây giờ là thời gian cao điểm, muốn nhanh cũng không nhanh được.”

Tia chớp lại xẹt qua trên bầu trời, đột nhiên trên cửa kính phát ra tiếng vang khê khàng, chưa đến một lúc, giọt mưa lấp kín cả cửa kính xe, bên ngoài quả thực nổi mưa to.

Trong giây lát cơn mưa trở nên tầm tã, gội rửa cả thế giới.

Vốn đang có thể thấy rõ bên ngoài cửa kính xe, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh trắng xóa.

Nghê Cảnh Hề lo lắng nhìn Nhan Hàm, lâu như vậy cô bạn vẫn chưa nói câu nào.

Cho đến một lúc sau, đèn đỏ qua rồi, xe khởi động chầm chậm, bác tài mở cần gạt nước, vừa từ từ mở vừa than phiền: “Cô xem bây giờ càng không thể trách tôi, trời mưa thế này ngay cả cần gạt nước cũng gạt không hết. Con đường phía trước thật sự không thể thấy rõ.”

Trần Thần bởi vì ngồi ở ghế lái phụ nên biết bác tài không khoa trương.

Cơn mưa to bất ngờ che lấp cả trời đất, chỉ còn lại một mảnh mơ hồ. Chính cô cũng không thấy rõ tình huống của xe bên cạnh.

Nhan Hàm chớp mắt, vẫn nhìn cửa kính đằng trước.

Rốt cuộc cô thấp giọng nói: “Hôm bố tớ qua đời cũng mưa to như vậy.”

Trong xe nhất thời lâm vào sự tĩnh lặng.

Vẫn là bác tài có phản ứng trước, cất tiếng nói: “Cô bé cô phải nén bi thương thuận theo thay đổi. Nhưng người còn sống mà, phải nhìn về phía trước. Cha mẹ sớm muộn gì cũng rời khỏi các người, cô có thể đau lòng buồn bã, nhưng nhất thiết đừng quá trầm mê. Như vậy không được đâu.”

Bác tài lái nhai một tràng, Trần Thần nhìn về phía trước, không dám quay đầu lại nhìn Nhan Hàm.

Bởi vì cô ở cùng Nhan Hàm lâu như vậy, quả thật chưa từng thấy bố mẹ cô, cũng chưa từng nghe cô nhắc tới. Đương nhiên các cô cũng từng nói chuyện riêng, có điều đều tưởng rằng gia đình cô rạn nứt, không nghĩ tới lại là nguyên nhân này.

Nhan Hàm cắn môi cố đè nén, nhưng nghĩ đến giờ phút này Bùi Dĩ Hằng còn ở trong bệnh viện. Cổ họng cô nghẹn ngào khó chịu, cuối cùng không nhịn được nước mắt rơi xuống.

Dường như đời người luôn như vậy, khi bạn tưởng rằng đi một vòng rốt cuộc có thể nhận được viên mãn thì sẽ đánh đòn cảnh cáo ngay bạn. Nhan Hàm tưởng rằng bước ngoặt cuộc đời kia đã đi qua, vết sẹo ở đáy lòng cô sẽ chữa lành qua sức mạnh của thời gian, dần dần đóng thành vảy.

Tương lai tốt đẹp nhất mà cô ảo tưởng, chính là cuối cùng có một ngày cô sẽ nắm tay Bùi Dĩ Hằng đi tới trước mộ bia của bố mẹ mình, nói với bọn họ, đây là chồng cô, là người cô cho rằng đáng để giao phó cả đời nhất.

Nhưng hiện tại Nhan Hàm không dám nghĩ tới bất cứ khả năng đáng sợ nào.

Trong đầu cô như là có một sợi rế đang dốc sức kéo mạnh.

Đến khi xe dừng tại cổng bệnh viện, lúc này Nhan Hàm như là đột nhiên khôi phục sức cử động, cô vươn tay mở cửa xe đi xuống ngay.

Cô chạy đến đại sảnh bệnh viện, chỗ này ban ngày kín người hết chỗ giờ đây trở nên đặc biệt trống trải.

Chỉ có lác đác mấy người trong đại sảnh, ngay cả bác sĩ và y tá cũng không thấy bao nhiêu. Cũng may sau bàn hướng dẫn có người, Nhan Hàm lập tức chạy tới hỏi: “Bệnh nhân mới đưa tới đâu rồi.”

Y tá trẻ rõ ràng ngớ ra bởi câu hỏi của cô, lập tức nói: “Cô hỏi vị nào?”

“Bùi Dĩ Hằng, anh ấy tên là Bùi Dĩ Hằng.” Hai tay Nhan Hàm nắm chặt mép bàn màu trắng, giọng đặc biệt gấp gáp hỏi.

Y tá chớp mắt, Nhan Hàm lập tức nói thêm: “Chính là người bị xe máy đụng, xảy ra tai nạn xe.”

Lúc này y tá hiểu ra, cô ta chỉ đành sau nói: “Lầu sáu, bác sĩ hình như phẫu thuật cho anh ta ngay tức khắc.”

Y tá trẻ có ấn tượng với bệnh nhân này, bởi vì khi anh được người ta công vào, y tá nhìn thoáng qua khuôn mặt, đặc biệt động lòng người. Đáng tiếc xảy ra điều bất trắc như vậy.

Ai ngờ thang máy bệnh viện trở đi trở lại cũng không chạy xuống, cuối cùng Nhan Hàm dứt khoát chạy lên cầu thang.

Rõ ràng là nơi bình thường tuyệt đối không có khả năng chạy nhanh lên, cô hình như lập tức chạy tới điểm cuối. Khi cô thở hồng hộc từ đầu cầu thang đi ra, thoáng cái thấy được lão Trương tài xế đang gọi điện thoại.

“A...” Cô kéo ống tay áo của tài xế, nhưng chữ thứ hai hình như bị nghẹn trong cổ họng, làm sao cũng không thốt ra được.

Trong giây lát nước mắt cô tuôn rơi.

Lão Trương vì thường xuyên đưa đón Bùi Dĩ Hằng nên tiếp xúc với Nhan Hàm không ít lần, giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ của cô, trái tim vốn lo âu chợt nảy sinh sự đau lòng không nói nên lời.

Ông ta lập tức nói: “Cậu Hằng ở đây, đừng sợ, không sao đâu.”

Nhan Hàm tưởng rằng cô không khóc được, nhưng khi nghe đến những lời này, nước mắt cô chợt tuôn trào, làm sao cũng không ngừng được.

Sao lại không đau lòng chứ, cô làm sao không khó chịu chứ.

Lão Trương thấp giọng nói: “Bác sĩ mau chóng làm phẫu thuật cho cậu Hằng, không sao đâu.”

“Tôi đã gọi điện thoại cho tiên sinh và phu nhân, bọn họ sẽ mau chóng tới nơi.”

Nhan Hàm gật đầu.

Nghê Cảnh Hề và Trần Thần tới trên lầu, các cô cũng đi lên cầu thang, chẳng qua không ai đuổi kịp bước chân của Nhan Hàm.

Lão Trương thấy cô có bạn qua đây, liền nói: “Phiền các cô ở cùng cô Nhan, tôi xuống dưới lầu đón tiên sinh và phu nhân.”

Trần Thần từng gặp vị tài xế này, biết ông ta là tài xế trong nhà Bùi Dĩ Hằng, mỗi ngày đều đưa đón anh tới viện cờ vây. Cô lập tức gật đầu: “Vâng vâng, chú bạn đi trước đi, bọn cháu ở cùng cậu ấy.”

Lão Trương đi vài bước thì đột nhiên dừng chân, ông ta quay đầu nhìn Nhan Hàm: “Cô Nhan, trước khi cậu Hằng vào phòng phẫu thuật vẫn còn ý thức.”

Nhan Hàm nhìn ông ta, người tài xế luôn thành thật này thấp giọng nói: “Cậu ấy kéo tay tôi nói với tôi một câu.”

Nói với Nhan Nhan, đừng sợ.

Đừng sợ, anh sẽ vượt qua, bởi vì anh biết cô đã từng trải qua chuyện gì, thế nên anh sẽ không bỏ lại cô.

*

Hôm nay đúng lúc Bùi Khắc Minh tan tầm sớm, không đi công tác, cũng không cần tham gia hoạt động nào, năm giờ hơn đã về tới nhà. Ngay cả Trình Di cũng cảm thấy mới lạ, bà cứ luôn trêu chọc ông, khẳng định là biết buổi tối trong nhà làm món ngon. Nghe mùi thức ăn mới trở về đây.

Bùi Khắc Minh cũng không phản bác, mặc bà trêu ghẹo, cho đến khi ông nhận điện thoại, đứng tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích.

Đợi khi ông cúp máy, Bùi Khắc Minh gọi dì giúp việc đi lấy một chiếc áo khoác cho Trình Di ra ngoài.

Trình Di sững sốt, còn quở trách nói: “Sắp ăn cơm rồi, giờ này còn muốn đi đâu.”

Bùi Khắc Minh nhìn bà, thấp giọng nói: “A Di, bây giờ mỗi câu anh nói nếu em cảm thấy sợ hãi thì nắm giữ tay anh.”

Trình Di rõ ràng bị ông dọa, nụ cười vốn có đọng lại trên mặt.

“A Hằng xảy ra tai nạn xe cộ.”

Toàn thân Trình Di lập tức khó chịu, bà bóp mạnh bàn tay Bùi Khắc Minh, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay ông.

Rốt cuộc qua hồi lâu, bà mang giọng ghen ngào hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Bùi Khắc Minh vươn tay ôm bà vào lòng, trong giọng nói là vẻ điềm tĩnh khiến người ta yên tâm: “Bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện, A Hằng còn đang chờ chúng ta đấy.”

Trình Di gật đầu: “Phải, phải, đi bệnh viện. Chúng ta đến bệnh viện.”

Bùi Khắc Minh lập tức bảo tài xế riêng của mình đưa ông đi bệnh viện, lão Trương là tài xế trong nhà, bình thường phụ trách đưa đón Bùi Dĩ Hằng đến viện cờ vây, Trình Di ra ngoài cũng đều do ông ta phụ trách.

Cú điện thoại kia là do lão Trương gọi tới.

Lúc bọn họ ngồi trên xe đến bệnh viện, Bùi Khắc Minh lại gọi điện thoại cho lão Trương.

Từ nhà đến bệnh viện mất gần một tiếng, lúc ở trên xe Trình Di cứ phát run, cho dù Bùi Khắc Minh nói với bà, là bị xe máy đụng phải, cũng không phải tai nạn xe ô tô, nhưng bà vẫn không nhịn được mà phát run.

Đợi khi tới bệnh viện xuống xe, Trình Di suýt nữa ngã xuống.

Bùi Khắc Minh ôm chặt lấy bà, thấp giọng nói: “Em đừng sợ, A Hằng đang chờ chúng ta đấy.”

Những lời này tựa như ma thuật, A Hằng vẫn đang chờ bọn họ. Trình Di mạnh mẽ chống đỡ bản thân đi vào đại sảnh bệnh viện, đi vào thang máy, con trai bà vẫn đang chờ bà.

Trình Di ra khỏi thang máy, nhìn một cái liềm trông thấy Nhan Hàm ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện.

Hai tay cô che cả khuôn mặt toàn thân trông rất yếu ớt.

Trần Thần nhìn thấy vị tài xế kia dẫn theo vài người lên lầu lần nữa, cô lập tức kéo cánh tay Nhan Hàm: “Nhan Nhan, có phải bố mẹ Bùi Dĩ Hằng tới không?”

Nhan Hàm ngẩng đầu, nhìn thấy Trình Di hai mắt đăm lệ đứng cách đó không xa.

Nhưng mà sau khi đứng lên cô cũng không dám đi qua.

Tại hành lang bệnh viện, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Rất nhiều vụ tai nạn xe cô là xảy ra ngoài ý muốn, nhưng cũng có một số là không phải. Cô nhớ tới chuyện Diêu Mã Khắc hồi trưa, hẳn rõ ràng kêu gào biết sau lưng cô là ai, kêu gào muốn kéo bọn họ cùng chết.

Nhưng cô hoàn toàn không để trong lòng.

Cô chẳng qua phớt lờ lời hung hãn của hắn, nhưng buổi tối liền xảy ra chuyện như vậy, thật là trùng hợp sao?

Chuyện này thật sự là trùng hợp ư?

Nhan Hàm thậm chí cũng không có cách thuyết phục bản thân.

Thế nên khi Trình Di xuất hiện, Nhan Hàm áy náy không dám tiến lên. Nếu chuyện này thật sự do Diêu Mã Khắc làm, thế thì là cô kéo Bùi Dĩ Hằng vào chuyện này, là cô khiến mọi việc xảy ra.

Nếu A Hằng không phải vì bảo vệ cô thì hoàn toàn không biết người như Diêu Mã Khắc.

Thế giới của anh rất đơn thuần, chỉ có quân cờ đen trắng còn có một bàn cờ vuông vức.

“Nhan Nhan.” Trình Di chậm chậm đi tới, bà nhìn cô gái trước mặt, nước mắt trên khuôn mặt cô còn chưa khô, cả người trông đặc biệt sa sút tinh thần.

Nhan Hàm nhìn bà, qua hồi lâu cô thấp giọng nói: “Cháu xin lỗi.”

Trình Di tưởng rằng cô nói chuyện Bùi Dĩ Hằng xảy ra tai nạn, bà khóc nức nở, nghẹn ngào nói: “Có liên quan gì đến cháu chứ.”

Nhan Hàm muốn nói nhưng Trần Thần bên cạnh như có cảm ứng, đột nhiên nắm tay cô.

Trần Thần nhìn Nhan Hàm nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, chú và dì hiện tại khẳng định đều sốt ruột, cậu để bọn họ ngồi trước một lúc đi, giờ chúng ta cùng nhau chờ tin tức trước.”

Lúc Nhan Hàm nghĩ đến Diêu Mã Khắc, Trần Thần không thể nào không nghĩ tới.

Ban này cô nhìn dáng vẻ của Nhan Hàm như là muốn thẳng thắn với Trình Di, Trần Thần ngăn cản bạn mình, dù sao loại thời điểm này không nói gì thật ra đều tốt hơn là nói gì đó.

Nếu thời gian cũng có tốc độ, thế thì thời gian chậm nhất trên thế giới, nhất định là sự chờ đợi ngoài cửa phòng phẫu thuật.

Khi bác sĩ đi ra tất cả mọi người đều đứng dậy.

Bác sĩ nói với bọn họ, cuộc phẫu thuật rất thành công, trước mắt bệnh nhân đã chuyển vào phòng săn sóc, hiện nay còn hôn mê vẫn chưa tỉnh lại.

Bọn họ muốn gặp thì sớm nhất cũng là ngày mai.

Nhan Hàm muốn ở lại, nhưng cuối cùng dù là cô hay Trình Di đều không ở lại, Bùi Khắc Minh đích thân sắp đặt tài xế đưa mọi người trở về, còn ông thì ở lại bệnh viện.

Đêm hôm nay dài đằng đẵng hơn bất cứ lúc nào.

Bởi vì lo cho Nhan Hàm, nhóm Trần Thần buổi tối đều ở lại nhà cô. Kết quả sáng hôm sau, Nhan Hàm vừa thức dậy chuẩn bị đến bệnh viện thì chợt nghe được Trần Thần hô hoán chạy vào.

“Nhan Nhan, chuyện thầy Bùi xảy ra tai nạn hình như bị đăng lên rồi.”

Nhan Hàm vốn đang đánh răng, thậm chí còn chưa kịp súc miệng, cô lập tức nhận di động trong tay cô bạn.

Quả nhiên, một phóng viên thể thao công bố tin này vào sáng sớm, sau đó mấy nhà báo thể thao khác lần lượt đăng tin theo. Bởi vì Bùi Dĩ Hằng mới vừa đoạt giải quán quân cúp Phú Sĩ, kết quả đột ngột xảy ra tai nạn.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn bình luận nổi nhất ở dưới cùng.

“Vì sao số phận của những bậc thầy cờ vây đều có sự trái ngược lớn như vậy, bậc thầy Ngô Thanh Nguyên cũng là sau khi bị xe mô tô đụng, sức cờ giảm mạnh.”

Thấy Nhan Hàm nhìn chăm chăm di động, Trần Thần nhìn thoáng qua, kết quả cũng nhìn thấy, cô lập tức cầm lại di động.

Trần Thần nói: “Tớ cùng cậu đến bệnh viện. Hôm nay thầy Bùi khẳng định có thể tỉnh lại.”

Nhan Hàm gật đầu, sắc mặt nặng nề.

Khi cô tới bệnh viện thì Trình Di cũng tới nơi. Bà thấy Bùi Khắc Minh, lập tức hỏi: “Buổi sáng anh hai gọi điện cho em, nói anh nhờ anh ấy

mời giáo sư Hàn, cuộc phẫu thuật của A Hằng chẳng phải rất thành công sao?”

Nhan Hàm ngờ ngàng, cô không biết vị giáo sư Hàn này là ai, nhưng có lẽ là một vị bác sĩ rất giỏi.

Bùi Khắc Minh đang muốn nói chuyện, ai ngờ di động của ông vang lên, đợi khi nghe được bên kia nói chuyện, ông lập tức nói: “Bây giờ phải phong tỏa mọi tin tức, cho dù là phóng viên nào cũng không được.”

Đáy mắt Bùi Khắc Minh có chút mệt mỏi.

Trình Di lập tức nói: “Là phóng viên đúng không, sáng nay lãnh đạo viện cờ vây cũng liên lạc với em, nói là muốn đến thăm A Hằng.”

Bùi Khắc Minh lắc đầu đáp: “Anh đã từ chối khéo bọn họ, sắp tới ngoại trừ người trong nhà thì không ai có thể đến thăm A Hằng. Hơn nữa chờ sau khi nó tỉnh lại, anh sẽ mau chóng chuyển viện cho nó, anh sợ phóng viên sẽ mau chóng tìm tới bệnh viện này.”

Trình Di gật đầu. Nhưng bà vẫn còn nhớ chuyện trước đó, bà nói: “Đúng rồi, anh còn chưa nói tại sao muốn tìm giáo sư Hàn.”

Bùi Khắc Minh an ủi: “Chỉ vì để yên tâm hơn thôi.”

Lúc này Trình Di mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên ngay sau đó có y tá qua đây tìm bọn họ, nói là bác sĩ chủ trị muốn nói chuyện với bọn họ.

Sau khi đi vào, trong phòng có mấy vị bác sĩ.

Bác sĩ gắn lên CT não bộ của Bùi Dĩ Hằng, tóc mai của vị bác sĩ này đã hơi bạc trắng, ông ta thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng hiện nay

không có sự tổn thương rõ ràng trong não bộ, nhưng tôi muốn nói với người nhà, xin các vị chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Trình Di sửng sốt, hỏi lại: “Chuẩn bị tâm lý gì cơ?”

“Bệnh nhân là một kỳ thủ chuyên nghiệp phải không.” Bác sĩ nhìn bọn họ, sắc mặt nghiêm nghị nói.

Những lời này của ông ta khiến sắc mặt ba người đối diện cứng đờ trong nháy mắt, Nhan Hàm cũng không ngồi, mà là đứng phía sau dựa vào vách tường, thế nhưng cô đã bắt đầu phát run. Là loại phát run sợ hãi dưới đáy lòng không thể dừng được.

Bác sĩ nói tiếp: “Bệnh nhân bị xe máy đụng, tối qua khi cậu ấy được đưa tới nội tạng đã xuất huyết, nhưng nghe nói cậu ấy bị chiếc xe tông ra ngoài mấy mét. Các vị hẳn đều biết, bộ não con người tựa như một thiết bị tinh vi nhất. Trước mắt theo bệnh trạng bên ngoài thiết bị này vẫn chưa xuất hiện vấn đề.”

“Nhưng vấn đề nằm ở chỗ cậu ấy là một kỳ thủ chuyên nghiệp, việc sử dụng bộ não không thể so sánh với người bình thường.”

“Thế nên các vị phải làm tâm lý thật tốt, sau này có lẽ bệnh nhân sẽ rơi vào tình trạng sức cờ giảm mạnh.”

Mỗi một câu của bác sĩ hết sức từ tốn, như là sợ bọn họ không chấp nhận được, nhưng lại rất giống một con dao. Cắt đáy lòng họ từng nhát một.

Toàn thân Nhan Hàm cứng đờ tại chỗ.

Đối với cô, một vấn đề chưa bao giờ nghĩ tới rốt cuộc xuất hiện tại khoảnh khắc này.

Vụ tai nạn xe cộ sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Bùi Dĩ Hằng sao?

Có rất nhiều cách để giết một người, mà nếu muốn hủy hoại thiên phú của anh, Nhan Hàm tin tưởng, đây là sự trừng phạt tàn nhẫn hơn bất cứ thứ nào.

Chuyện gặp tai nạn khiến sức cờ giảm mạnh cũng không phải xảy ra chỉ với bậc thầy Ngô Thanh Nguyên.

Kỳ thủ vốn đang ở đỉnh cao sự nghiệp, bởi vì tai nạn xe cộ sức cờ giảm mạnh, cuối cùng chìm xuống tầm thường.

Bùi Dĩ Hằng, từ khi anh bắt đầu học cờ đã được mang tên thiên tài, hồi bé anh là thần đồng nổi tiếng, sau khi gia nhập cấp bậc thành công, anh là thiên tài cờ vây khiến mọi người chú ý.

Con đường cuối cùng của anh nên trở thành người phá vỡ kỷ lục cờ vây, người đi đường ngay của làng cờ.

Mà không phải là một thiên tài ngã xuống.

*

Trình Di đã khóc thành tiếng, Bùi Khắc Minh an ủi vợ, nhưng bà càng khóc đau lòng hơn.

Bác sĩ thở dài một hơi, nói thêm mấy câu an ủi Trình Di.

Nhưng ai cũng biết, chỉ an ủi cũng không thể giải quyết vấn đề.

Nhan Hàm ra khỏi văn phòng bác sĩ trước mọi người, bởi vì cô sợ mình sẽ khóc thành tiếng. Nhưng cô vừa mới đi ra, một y tá nhìn thấy cô liền nói: “Cô là người nhà của phòng bệnh 1207 phải không, cậu ấy tỉnh lại rồi.”

Trên mặt y tá mang theo nụ cười thiện ý.

Nhan Hàm sững sốt, lập tức nói ngay: “Cám ơn.”

Sau đó Nhan Hàm chạy một mạch tới phòng bệnh, nhưng lúc đứng ở cửa cô vẫn không lập tức đẩy vào. Cho đến khi cánh cửa mở ra từ bên trong, y tá bưng khay thấy cô đứng đó, đầu tiên sững sốt, sau đó cười nói: “Bệnh nhân mới vừa tỉnh lại, nếu người nhà muốn vào thăm, bây giờ có thể vào.”

Y tá đặc biệt nhường đường bên cạnh, rồi đi qua.

Bùi Dĩ Hằng nằm trên giường bệnh hơi mở mắt nhìn về phía cửa, thoáng cái Nhan Hàm nhìn thấy anh trông rất yếu ớt. Rõ ràng hôm qua lúc rời khỏi vẫn là người khỏe mạnh, lúc này anh im lặng nằm trên giường bệnh.

Nhan Hàm tưởng rằng tuyến lệ đã khô cạn thoáng cái nước mắt lại tuôn ra.

Bùi Dĩ Hằng hé miệng, rớt cuống từ trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn: “Nhan Nhan.”

Cho dù là giờ phút này giọng nói khô khốc của anh vẫn lộ ra vẻ dịu dàng.

Nhan Hàm chậm rãi đi qua, cho đến khi đứng ở bên mép giường anh, anh nhắc mí mắt, chỉ là động tác nhẹ nhàng này thôi, lúc anh làm trông khó khăn như vậy.

“Em khóc à?” Anh cong khóe miệng như là muốn nở nụ cười.

Nhan Hàm chớp mắt, nước mắt rơi xuống theo, đúng vậy, cô đang khóc.

Bùi Dĩ Hằng dường như có thể tưởng tượng được cô sợ hãi bao nhiêu, anh muốn giơ tay lên, ai ngờ vừa động dậy tay phải, cảm giác đau nhói như kim châm đâm vào đáy lòng.

Trong ánh mắt anh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhan Hàm đương nhiên chú ý đến động tác của anh, cô lập tức nói: “Anh đừng nhúc nhích. Tay phải của anh bị thương, tạm thời không thể động dậy.”

Lúc anh văng ra ngoài tay phải rơi xuống trước, khiến ngón tay phải bị gãy xương.

Rõ ràng chỉ một ngày không gặp, nhưng Nhan Hàm đột nhiên cảm thấy rất xa lạ. Bùi Dĩ Hằng mà cô từng thấy đều là chàng thiếu niên phần chần lạnh nhạt điềm tĩnh, chưa bao giờ nằm yên yếu ớt như thế này.

Nhan Hàm nghĩ đến, có lẽ bởi vì mình anh mới biến thành như vậy, đáy lòng cô càng khó chịu và tự trách hơn.

Bùi Dĩ Hằng thấy nước mắt cô càng rơi càng nhiều, giọng nói bất đắc dĩ của anh vang lên: “Sao em càng khóc dữ hơn thế?”

Anh nhẹ nhàng thở một hơi, chế giễu nói: “Em ước hiệp anh hiện tại không thể ngồi dậy lau nước mắt cho em phải không.”

“A Hằng.” Nhan Hàm thấp giọng hô lên.

Bùi Dĩ Hằng im lặng nhìn cô.

Nhan Hàm nói: “Trước khi anh gặp tai nạn Diêu Mã Khắc có đến tìm em, anh ta nói công ty đang kiểm tra sổ sách, hồi trước khi anh ta làm tổng giám đốc có hành vi thâm hụt công khoản. Công ty muốn cho anh ta ngồi tù, thế nên anh ta nói muốn kéo em và người sau lưng em cùng chết.”

Cô vươn tay lau mạnh nước mắt một cái: “Là em hại anh.”

Nói xong, cô đứng tại chỗ như là đợi anh phán quyết. Nếu thật sự bởi vì chuyện này, Nhan Hàm cảm thấy cho dù bảo cô thừa nhận vụ tai nạn lần này cũng chẳng có gì quá đáng.

Hoặc có lẽ, cô thật sự hy vọng người gặp chuyện chính là mình.

Cô không phải kỳ thủ chuyên nghiệp, cô không cần bộ não tinh vi, cho dù cô ngốc một chút cũng không có quan hệ gì.

Bùi Dĩ Hằng hơi giật mình, nhưng ánh mắt anh nhìn thoáng qua bên cạnh.

Nhan Hàm như là cảm nhận được gì đó mà quay đầu lại, quả nhiên Bùi Khắc Minh đang dìu Trình Di đứng ở cửa. Trong mắt bà còn nước mắt, nhưng trên khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Trình Di nhìn cô rồi cuộc cắt tiếng: “Đây là có chuyện gì?”

Nhan Hàm kể lại chuyện mình gặp được Diêu Mã Khắc với Bùi Khắc Minh và Trình Di, cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình: “Là lỗi của cháu, cháu biết nếu thật sự xảy ra kết quả tệ nhất, cháu hoàn toàn không thể bù đắp. Cho nên cháu sẽ...”

“Nhan Hàm.” Bùi Dĩ Hằng nằm trên giường bệnh đột nhiên cất cao giọng, giọng anh rất khàn, một tiếng gọi này là dùng hết sức kêu lên.

Trình Di thấy lồng ngực anh phập phồng dữ dội, bà lập tức đau lòng nói: “A Hằng, con đừng kích động, đừng kích động.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn về phía Nhan Hàm nói: “Em sẽ làm sao?”

Sau khi nói xong, anh nhìn sang Trình Di nói thẳng: “Mẹ, có thể cho con và Nhan Hàm một chút thời gian không?”

Dù sao mới vừa giải phẫu xong, hiện tại mỗi một câu nói của anh đều rất khó khăn. Trình Di hoàn toàn không dám để anh lặp lại lần thứ hai, tuy rằng lo lắng nhưng bà vẫn kéo Bùi Khắc Minh ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi thấy bọn họ ra ngoài, Bùi Dĩ Hằng mới nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, em lại đây.”

Nhan Hàm nhìn anh, chợt nghe anh nói lần nữa: “Lại đây.”

Rốt cuộc Nhan Hàm tới gần anh, sau đó cô chậm rãi ngồi xổm xuống nửa quỳ bên giường anh, bàn tay anh đặt bên giường, Nhan Hàm khẽ khàng vươn tay, cẩn thận chạm vào bàn tay anh tựa như nâng lên bảo bối trân quý nhất nào đó.

Khi cô hơi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy anh.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Trong quá trình phẫu thuật anh vẫn còn ý thức mơ hồ.”

Nhan Hàm nhìn anh.

Ánh mắt Bùi Dĩ Hằng dừng trên khuôn mặt cô, từ khóe mắt đến đuôi lông mày, từ chóp mũi đến cánh môi, sau khi tỉ mỉ từ tốn nhìn hồi lâu, anh mới lên tiếng: “Đáy lòng anh nói với chính mình, anh đã từng nói không để em sợ hãi, anh sẽ không khiến em hoảng sợ.”

Anh gần như có thể tưởng tượng được khi Nhan Hàm lắng nghe tin tức này, cô bất lực bàng hoàng biết bao.

Quá khứ của cô như thế nào, anh rõ ràng hơn ai hết.

Bắt đầu từ giây phút thích cô, anh đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cô. Sau khi biết được cô đánh mất mọi thứ trong quá khứ, anh thề sẽ cùng cô dựng nên một tương lai tốt đẹp mới.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Nhan Nhan, anh biết em sẽ sợ, thế nên anh nói với chính mình nhất định phải vượt qua.”

“Em thì sao, sau khi anh vượt qua thì em định nói gì với anh hả?”

Cổ họng Nhan Hàm lại nghẹn ngào.

Cô áy náy muốn chết, hận không thể nguyên rủa là mình xảy ra tai nạn, nhưng cô lại luyến tiếc anh.

Sau khi lắc đầu cô ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt cô đầy nước mắt chậm rãi nói: “Bùi Dĩ Hằng, em đã từng mất hết tất cả, cảm ơn anh có thể kiên trì vượt qua, cảm ơn anh không để em lại trở về tay trắng.”

Bùi Dĩ Hằng thấy cô khóc, nhưng trong ánh mắt lại hiện ra vẻ dịu dàng khác với ban nãy.

Anh thấp giọng kiên định nói: “Nhan Nhan, anh đã từng nói anh sẽ luôn ở đây. Em đừng sợ.”

*

Thủ tục chuyển viện của Bùi Dĩ Hằng mau chóng làm xong, nhà họ Bùi chuyển anh tới một bệnh viện tư nhân, riêng tư kín đáo. Trong lúc này viện trưởng và huấn luyện viên trưởng của viện cờ vây có đến thăm anh, nhưng tình hình chi tiết về anh thì không công bố ra bên ngoài.

Ngay sau đó Giang Bất Phàm và phu nhân Dư Hiếu cũng trở về thành phố A.

Còn Giản Căn Huyền và Tống Minh Hà là cùng nhau tới, thế là bốn người trước sau cùng tới.

Lúc ở phòng bệnh Giản Căn Huyền tỏ vẻ đau buồn nhìn lên góc bốn mươi lăm độ, thản nhiên nói: “Ngay cả lễ tết cũng không khiến chúng ta tụ

hợp, không ngờ tới phái Giang Môn của chúng ta lần đầu tề tựu lại là vì tai nạn xe cộ của A Hằng.”

Giang Bất Phàm liếc cô một cái, tức giận nói: “Sao thầy cứ cảm thấy em còn rất hả hê đấy.”

Giản Cẩn Huyền lập tức lắc đầu: “Không dám, không dám.”

Giang Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, nói: “Em tốt nhất là không dám, nếu không thầy sẽ thanh lý môn hộ.”

Giản Cẩn Huyền nghe vậy liền hậm hực, không vui nói: “Em nói này thầy lớn tuổi rồi sao lại thế hả, bất công quá đi. Em còn chưa nói gì mà thầy đã vậy.”

Tống Minh Hà là một người hiền lành, hồi trước bị kẹp giữa sư muội và sư phụ, sau đó lại bị kẹp giữa sư muội sư phụ còn có sư đệ.

Có đôi khi anh cũng khuyên Giản Cẩn Huyền, xử sự khiêm tốn chút, hiền hòa một chút.

Sư môn tổng cộng bốn người, kết quả quan hệ giữa cô cùng hai người không tốt chút nào, người còn lại nửa được nửa không.

Đầu tiên Giản Cẩn Huyền sững sốt, sau này mới hiểu được Tống Minh Hà nhắc nhẹ với mình, mình cũng sắp đắc tội sư huynh rồi. Có điều con người Giản Cẩn Huyền trời sinh tính tình quật cường, thế là cô rất thoải mái đắc tội tới Tống Minh Hà.

Bốn người trong sư môn, cuối cùng cô có ba kẻ địch.

Có đôi khi cô cũng cảm thấy bức dọc với bản thân.

Lúc này sắp thấy sư phụ và sư muội lại bắt đầu đấu võ mồm, Tống Minh Hà ho nhẹ một tiếng, anh chỉ Bùi Dĩ Hằng đang ngồi trên giường ăn

thức ăn: “Sư đệ đang ăn cơm đấy, đừng làm phiền cậu ấy.”

Bùi Dĩ Hằng nhai nuốt chậm rãi một ngụm, sau đó anh mỉm cười nhìn bọn họ: “Không sao, mọi người tiếp tục cãi đi.”

Có điều lúc này Giản Cẩn Huyền chẳng muốn tiếp tục dây dưa với ông lão Giang Bất Phàm, cô quay đầu nhìn Bùi Dĩ Hằng hỏi: “Chị nghe nói cái tên gây chuyện chạy trốn rồi?”

“Chị lại nghe ai nói hử?” Hiện giờ Bùi Dĩ Hằng đã hồi phục vài ngày, không suy yếu như hôm sau khi giải phẫu.

Ít nhất lúc trả lời, ánh mắt anh khẽ nhấc lên, trên mặt là vẻ điềm tĩnh lạnh nhạt quen thuộc.

Ngay cả khi Nhan Hàm nhìn thấy vẻ mặt này, cô cũng không nhận được khẽ cười một tiếng.

Vẻ mặt thiếu đòn chiêu bài của thầy Bùi rốt cuộc đã trở lại.

Hiển nhiên Giản Cẩn Huyền cũng cảm nhận được, cơ mà vì có thể nhận được đáp án mình mong muốn, cô vẫn hơi nhẫn nại.

Bùi Dĩ Hằng lại ăn một ngụm canh do Nhan Hàm mang tới, lúc này Dư Hiểu nói xen vào: “A Hằng món này là do chuyên gia dinh dưỡng làm sao? Cô thấy phối hợp rất tốt.”

Dư Hiểu thông thạo phương pháp bồi dưỡng sức khỏe, bà quả thật nhìn ra bí quyết.

Trên mặt Bùi Dĩ Hằng lộ ra biểu cảm mỹ mãn, dường như sự thỏa mãn tiến vào lòng lâu như vậy, rốt cuộc có người hỏi chuyện này, anh khẽ hất cằm, cố gắng giấu giếm vẻ tự hào nhưng lại không nhận được, thật sự rất đúng lúc.

Bùi Dĩ Hằng điềm tỉnh nói: “Là Nhan Nhan nấu.”

“Cô ấy tự tay mua nguyên liệu, tự tay làm đồ ăn.”

Không chỉ Dư Hiểu, ba người còn lại của phái Giang Môn cũng tỏ vẻ hoảng hốt nhìn anh.

Cho đến cuối cùng trên khuôn mặt ba người kia đồng thời xuất hiện biểu cảm tức tối.

Khoe khoang cái rắm.

Cũng may trước khi Giản Căn Huyền phát tác, Bùi Dĩ Hằng nói: “Đã tìm được kẻ gây chuyện, hiện tại mọi việc đều giao cảnh sát xử lý.”

Vụ tai nạn quả thật như Nhan Hàm nghĩ, có liên quan tới Diêu Mã Khắc. Ngày đó sau khi hắn bị cự tuyệt, quả thật thẹn quá hóa giận, thế là hắn trốn ở lân cận tiểu khu chờ tiếp.

Hồi còn trẻ Diêu Mã Khắc chính là một tên lang thang đường phố, sau đó không biết làm sao bước vào giới này.

Cuối cùng còn chỉnh hình đổi tên, nhưng cái tên lang thang đường phố kia thì còn nằm trong xương cốt chẳng hề sửa đổi.

Khi hắn nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng xuất hiện, thấy anh bước xuống chiếc xe sang trọng kia. Diêu Mã Khắc ở công ty kinh doanh nhiều năm, đương nhiên có cơ hội biết cổ đông hiện tại là ai.

Huống hồ mạng lưới internet hiện nay quá nhanh nhạy, càng có nhiều tin tức thay đổi cổ phần công ty, lên mạng tìm kiếm một chút là có ngay.

Cái tên Bùi Dĩ Hằng xuất hiện trong cổ đông công ty, hắn biết được nguyên nhân mình bị khai trừ.

Hắn cũng biết thủ đoạn làm sổ sách của mình cũng không tính là cao minh, chỉ sợ lần này không tránh khỏi kiếp nạn này. Thế là hắn thật sự thực hiện lời hứa của mình, nếu khiến hắn ngồi tù thì hắn sẽ lôi kéo bọn họ cùng chết.

Trong điện thoại Nhan Hàm không nhắc tới chuyện này với Bùi Dĩ Hằng, là muốn chờ anh về nhà từ từ nói. Dù sao trong điện thoại cũng khó nói rõ, ngược lại khiến anh lo lắng hơn.

Ai ngờ cô không đợi được anh về nhà thì đã xảy ra chuyện.

Thế nên khi cảnh sát tới điều tra, Nhan Hàm chẳng hề giữ lại điều gì, nói hết những chuyện mình biết cho cảnh sát.

Hiện giờ Diêu Mã Khắc đã bị bắt, không chỉ mang tội danh tham ô công khoản bên công ty, chiếm đoạt tài vụ công ty, còn có đụng người bỏ chạy.

Nếu hai loại tội danh này đều bị khởi tố, e rằng thời hạn thi hành án của hắn sẽ trên mười năm.

Tuy nhiên bên giới truyền thông không hề biết chuyện này, mọi tin tức công khai về tai nạn của Bùi Dĩ Hằng đều là ngoài ý muốn. Nhan Hàm biết, đây đều là bảo vệ cô.

Cho dù đối mặt với mọi người trong sư môn mà anh có thể tín nhiệm, anh vẫn bảo vệ cô.

*

Sáu tháng sau, Bùi Dĩ Hằng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt công chúng, cho dù là người hâm mộ luôn mong chờ anh cũng không có được tin tức về anh.

Mà trong lúc này Nhan Hàm luôn ở cùng anh phục hồi chức năng.

Đối với anh, sau khi giải phẫu vấn đề lớn nhất chính là đùi phải và tay phải, bởi vì bên phải chạm đất trước, chịu sự va đập mạnh nhất.

Bùi Dĩ Hằng là một người có ý chí rất mạnh, có đôi khi Nhan Hàm là người có hai tay hai chân hoàn hảo, cùng anh vận động phục hồi chức năng, lúc cô cảm thấy mệt mỏi thì anh chẳng uể oải gì hết.

Thậm chí ngay cả bác sĩ cũng thường xuyên dặn dò cô, trông chừng anh đừng để luyện tập quá mức.

Phục hồi chức năng là một quá trình dài dòng, thế nhưng ngoài tay chân, anh còn phải đối mặt với việc sức cờ giảm xuống. Lúc mới bắt đầu, anh chơi cờ trên mạng cờ vây, ngay cả tuyển thủ chuyên nghiệp sơ đẳng cũng không đánh lại.

Sau khi thất bại, Nhan Hàm nhìn thấy sắc mặt anh u ám đến đáng sợ.

Cô biết anh luôn kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của anh lúc trước giấu ở đáy lòng không cho nhìn thấy. Hiện giờ ở trước mặt cô, anh sẽ lạnh mặt, sẽ tức giận.

Thậm chí anh từng nói thẳng với Nhan Hàm, anh ghét thua cờ.

Có lẽ chính là sự kiên cường không chịu thua này luôn chống đỡ anh, dần dần anh có thể đánh thắng tuyển thủ chuyên nghiệp ngũ đẳng, sau đó nữa anh bắt đầu đánh cờ cùng kỳ thủ chuyên nghiệp cửu đẳng cũng có thể không nằm ở thế yếu.

Cho dù thua cũng được, tới giờ anh vẫn không bỏ cuộc.

Điều khiến Nhan Hàm không ngờ tới, chính là bởi vì tay phải vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, anh thế mà nhanh chóng học xong dùng tay trái

đánh cờ, cho dù dùng tay trái cầm quân cờ, anh vẫn tao nhã như lúc trước.

Có khi Nhan Hàm cảm thấy ngày tháng phục hồi chức năng lâu dài như vậy, cô nhìn anh lặp đi lặp lại những động tác đơn điệu nhàm chán, hận thời gian không thể nhanh hơn, khiến anh lập tức khỏe lại.

Nhưng thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy sao thời gian trôi qua nhanh vậy, mỗi một ngày ở cùng anh, cho dù chẳng nói gì, chỉ đơn giản nhìn nhau đã tràn đầy sự ngọt ngào.

Cho đến khi công ty phát triển AI kia lại dùng mối quan hệ với viện cờ vây đến mời Bùi Dĩ Hằng.

Nửa năm qua, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có lời đồn Bùi Dĩ Hằng gặp tai nạn bị thương nghiêm trọng khiến sức cờ giảm mạnh. Huống hồ trong nửa năm nay, hạng nhất thế giới nhiều lần đổi chủ, lại xuất hiện tân quân thế giới.

Thế nhưng viện trưởng mang tới thư viết tay của đối phương, trình trọng như vậy mời anh có thể cùng AI “hắc bạch” đại chiến một ván giữa con người và máy móc.

Kỳ thủ AI này được gọi là “hắc bạch”, chính là vì thế giới đen trắng trong cờ vây.

Viện trưởng vẫn chưa khiến anh đưa ra quyết định ngay lập tức, sau khi ông ta rời khỏi, Nhan Hàm cùng anh tản bộ trong sân. Cô nhìn khu vườn cách đó không xa, bọn họ đã ở căn biệt thự này suốt sáu tháng trời, ngay cả khu vườn cũng là hoa do cô trồng.

Tiếc là con người cô mặc dù nấu ăn ngon, nhưng trồng hoa cứ luôn chết.

“Hay là chúng ta nuôi chó đi?” Nhan Hàm đề nghị, cô càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện, “Cái loại có vết đốm trắng đen ấy, em nghĩ ra tên luôn rồi.”

Bùi Dĩ Hằng quay đầu nhìn cô, bình thản nói: “Hắc bạch.”

Nhan Hàm lập tức kinh ngạc, cô trừng to mắt, khó tin hỏi: “Anh làm sao biết được?”

Cô thề, cô thật sự thề đó, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu cô thôi.

Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói: “Mọi người còn có ý sáng tạo hơn không?”

Nhan Hàm nhin không được nở nụ cười.

Cô nhìn dáng vẻ cân nhắc của anh, vẫn thấp giọng hỏi: “Anh sẽ chấp nhận chứ?”

Bị cô hỏi vậy Bùi Dĩ Hằng nhắc lên mí mắt, anh nhìn về phía cô: “Thực ra lúc đầu khi bọn họ đề nghị là vào hôm anh xảy ra tai nạn.”

Chóp mũi Nhan Hàm cay cay.

Cô đã biết chuyện phát triển sau này, anh xảy ra tai nạn không có cách nào nghĩ về chuyện này nữa.

“Bọn họ cứ chờ anh có phải không.”

Cho dù nửa năm nay thế giới cờ vây đã thay đổi vài tuyến thủ đứng nhất, dù rằng cũng sinh ra tân quán quân thế giới. Nhưng người tạo ra “hắc bạch” vẫn cho rằng, đối thủ tốt nhất của nó là Bùi Dĩ Hằng.

Bọn họ đều đang chờ đợi anh trở về.

Bùi Dĩ Hằng thấp giọng nói: “Nhan Nhan, nó đang tiến hóa.”

Nhan Hàm sửng sốt.

Bùi Dĩ Hằng nói: “Nửa năm trước khi bọn họ đề nghị với anh lần đầu tiên, tỷ lệ chiến thắng của ‘hắc bạch’ là 90%, nhưng lúc ấy kỳ thủ đối chiến với nó đa số đều là dưới thất đẳng chuyên nghiệp. Thỉnh thoảng cũng sẽ có tuyển thủ cửu đẳng xuất phát từ tò mò mà đánh cờ với nó.”

Nói tới đây anh dừng lại.

“Nhưng hiện tại nó thật sự đang tiến hóa. Kỳ thủ đối mặt với nó đa số đều là chuyên nghiệp cửu đẳng, thế nhưng tỉ lệ chiến thắng của nó đã tới 95% rồi.”

Trên đời này không ai có thể cam đoan thắng nó được.

Cho dù là anh vào thời điểm đỉnh cao nhất, cũng chỉ có sức cho một trận.

Nhan Hàm nhìn anh, anh nói nhiều vậy, nhưng cô hình như đã đoán được đáp án cuối cùng trong đáy lòng anh.

Cô nói: “Nhưng anh vẫn muốn thách đấu với nó đúng không.”

“Phải, anh vẫn muốn chiến thắng nó.” Hồi lâu sau Bùi Dĩ Hằng rốt cuộc cất tiếng, anh rất chậm chạp thốt ra những lời này.

Cuối cùng trong căn biệt thự yên tĩnh này chào đón một người khách đến thăm không giống người bình thường.

Ngày hôm sau, giới truyền thông thể thao lớn nhất trong nước công khai thư viết tay của Bùi Dĩ Hằng, anh đọc Nhan Hàm cầm bút.

Anh nói thế này trong bức thư.

—— “Sau khi bị thương, mỗi ngày tôi trải qua đều dài lâu như vậy. Cho dù tôi phải đối mặt với một sự việc, sau khi bị thương tôi không làm được gì cả, ngay cả việc đặt xuống quân cờ đơn giản nhất cũng bởi vì bàn tay không thể cầm lấy mà thất bại.

Điều càng khó khăn hơn là tôi phải chấp nhận một sự việc, sức cờ của tôi bởi vì bị thương mà giảm xuống.

Nhưng cho dù là khi bị thương hay là hiện tại đang dần dần khôi phục, tôi chưa bao giờ nghĩ tới bỏ cuộc. Đối với tôi, cờ vây không chỉ là một môn thể thao lịch sự tao nhã, cờ vây trước sau vẫn lạnh lùng lại tràn đầy sự hấp dẫn. Thắng chính là thắng, thua chính là thua, không có chút nghi ngờ. Nhiều năm trôi qua, tôi vẫn giữ ý chí mạnh mẽ nhất không ngừng tiến công.

Là một kỳ thủ chuyên nghiệp, sàn thi đấu vẫn là nơi tôi muốn trở về nhất, mà tôi cũng sẽ chiến thắng mọi trở ngại trước mắt, sớm ngày trở về trận thi đấu.

Cám ơn sự ủng hộ của mọi người cho tới giờ, nhưng xin hãy đợi thêm một thời gian nữa, tôi sẽ trở về.”

Lúc fan nhìn thấy bức thư ngỏ này, vui vẻ mà bật khóc. Mà thật lâu sau, mọi người phát hiện đây cũng là lần duy nhất Bùi Dĩ Hằng biểu lộ tiếng lòng ấm áp của mình trong sự nghiệp kỳ thủ chuyên nghiệp mấy chục năm nay.

Đa số thời điểm anh luôn là người thiên phú cao ngạo, thiên tài liếc nhìn xuống chúng nhân.

Một tháng sau, Bùi Dĩ Hằng tuyên bố trở về thi đấu, mà sau khi trở về trận đấu đầu tiên anh tham gia là năm ván cờ cùng kỳ thủ AI “hắc bạch”.

Nhất thời cả thế giới đều chấn động.

*

Tháng sáu tại sân trường đại học có mấy phần khác biệt. Bởi vì lại một năm nữa mùa tốt nghiệp đã tới phút cuối cùng, từ tốt nghiệp này khi nhập học sẽ cảm thấy rất xa xôi. Nhưng lúc thật sự mặc vào áo cử nhân sẽ phát hiện bốn năm qua thời gian hình như trôi qua quá nhanh, tựa như trong chớp mắt.

Trong phòng ký túc các cô ngoài Trần Thần sẽ đi Anh tiếp tục học chuyên sâu, ba người còn lại đều chuẩn bị bước vào xã hội.

Trần Thần đã sớm lôi kéo Ngải Nhã Nhã và Nghệ Cảnh Hề uống rượu mấy lần, sau khi Nhan Hàm trở về, cô không chỉ ôm Nhan Hàm khóc một trận, còn uống rất nhiều một trận.

Hôm nay là ngày chụp ảnh tốt nghiệp, mọi người đều mặc áo cử nhân màu đen, trông đặc biệt chính thức.

Trần Thần cứ bảo Ngải Nhã Nhã chụp cho mình, còn nói: “Cậu chụp đẹp chút đó, lát nữa tớ gửi cho mẹ tớ xem.”

Ngải Nhã Nhã vừa trợn mắt nhìn cô bạn, vừa bỏ thêm mười lớp filter, cố gắng làm cho cô bạn xinh đẹp đến mức mẹ ruột cũng không nhận ra.

Nhan Hàm thì đang chụp ảnh với Nghệ Cảnh Hề, Nghệ Cảnh Hề vừa nhắm ống kính ngay cô, kết quả một chiếc máy bay không người lái bay chậm chậm qua đây. Nghệ Cảnh Hề khựng lại, định chờ thứ này rời khỏi.

Nhưng ai ngờ chiếc máy bay không người lái không chỉ không rời khỏi, còn quanh quẩn một vòng bên cạnh Nhan Hàm.

Nghệ Cảnh Hề dứt khoát bỏ di động xuống nhìn xung quanh một vòng, nhưng cô không tìm được người điều khiển máy bay không người lái.

Trần Thần vẫn ở bên cạnh chú ý tới, trêu ghẹo nói: “Chiếc máy bay không người lái này có phải đặc biệt thích Nhan Nhan của chúng ta không, cứ bay vòng quanh cậu ấy.”

Cô vừa nói xong, ngay cả Nhan Hàm cũng hơi giật mình.

“Ồ, chiếc máy bay này hình như muốn đi rồi.” Trần Thần hô lên.

Nghê Cảnh Hề bên cạnh ngược lại nói: “Nếu không cậu đi theo xem thử?”

Nhan Hàm nghĩ ngợi, quả thực nghe theo lời đề nghị của cô bạn, đi theo chiếc máy bay về phía trước. Ba người còn lại cũng cảm thấy thú vị, thế là các cô cũng đi theo.

Ai ngờ cuối cùng các cô lại đi tới tòa lầu hành chính của khoa báo chí.

Trần Thần thấy lạ nói: “Sao lại tới đây rồi.”

Trái tim Nhan Hàm như nổi trống, cô bước nhanh một bước, quả nhiên nhìn thấy người đứng trong đại sảnh, anh mặc áo trắng quần đen, giống như năm đó tại nơi anh và cô gặp nhau.

Tại sao lại đến nơi này chứ.

Bởi vì đây là nơi khởi đầu của câu chuyện.

Bùi Dĩ Hằng nhìn Nhan Hàm, hai má cô đã ửng đỏ. Bởi vì cô hình như đoán được điều gì rồi.

Về phần Trình Tân Nam luôn cẩn thận điều khiển rốt cuộc thu về bảo bối của mình. Cậu ta nói thầm với Cao Nghiêu bên cạnh: “Thật không uống công tôi khổ luyện một tháng trời, quả thực hoàn mỹ.”

Ngay cả Cao Nghiêu luôn thích nói móc cậu bạn cũng gật đầu khen ngợi: “Cậu là đới đao thị vệ của thái tử, quả nhiên xứng chức.”

Trình Tân Nam vốn muốn nổi giận, kết quả cậu ta nghĩ lại nở nụ cười, trông xấu xa nói: “Nếu tôi là đới đao thị vệ, cậu nhiều lắm là tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh thái tử thôi.”

Bùi Dĩ Hằng chậm rãi đi tới trước mặt cô, anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Em thích cái này không?”

Nhan Hàm sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh, lúc này mới hiểu anh hỏi cái gì, cô gật đầu nói: “Máy bay không người lái rất có sáng tạo.”

Bùi Dĩ Hằng hỏi cô: “Em còn nhớ nơi này không?”

Không chỉ cô còn nhớ, anh cũng nhớ rõ.

Khi ấy anh định từ bỏ cờ vây mà mình thích nhất, muốn trải qua cuộc sống của người bình thường. Cô bỗng nhiên bước vào thế giới của anh, từ đó thế giới của anh không chỉ là đen trắng nữa.

Cô là màu sắc rực rỡ nhất, là người yêu anh muốn bảo vệ cả đời.

Lúc Bùi Dĩ Hằng chậm rãi quỳ xuống, mọi người đều kinh ngạc.

Giờ phút này không ai ngờ tới một màn đương nhiên như vậy.

Khi anh hỏi, em có bằng lòng lấy anh không, vấn đề này anh đã muện nửa năm.

Nhan Hàm cúi đầu nhìn anh: “Em bằng lòng.”

Anh chậm rãi đeo nhẫn vào ngón tay cô, anh đứng lên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tựa như muốn cô hoàn toàn hòa vào máu thịt của mình.

“Nhan Nhan, em là của anh.”

Hiện tại em là vị hôn thê, sau này em chính là vợ anh, sau đó nữa sẽ trở thành mẹ của con anh, bà nội của cháu anh.

Cả đời này hai người thuộc về nhau.

*

Anh luôn nói trước khi gặp cô, bên trong thế giới của mình chỉ có đen trắng.

Về câu chuyện của người kỳ thủ vĩ đại nhất thế kỷ này, từ đầu đến cuối anh đều hình dung về mối quan hệ giữa mình và vợ như thế.

Nhưng không ai biết được, ở trong nhật ký cô đã ghi lại thế này.

Em đã từng mất hết mọi thứ, bởi vì em từng chứng kiến tình yêu đẹp nhất cuối cùng kết thúc trong đau khổ. Bởi vậy em luôn giam cầm đáy lòng mình, ép mình sinh sống bên trong thế giới hoang vu.

Cho đến khi gặp được anh.

Anh từng nói thế giới của anh chỉ có đen trắng, nhưng anh không biết rằng ở trong lòng em, cho dù anh ở trong thế giới đen trắng như vậy, anh vẫn là tia sáng rực rỡ.

A Hằng, anh là tia sáng duy nhất dẫn dắt em ra khỏi thế giới hoang vu.

- Hoàn chính văn-

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện 1

Vào đêm khuya, ánh đèn sân bay sáng trưng, không ít người đứng phía sau rào chắn tại lối ra. Khi Trần Thần đẩy xe hành lý đi ra, cô hít sâu một hơi.

Anh Quốc, rốt cuộc cô tới Anh Quốc rồi.

Cô giương mắt nhìn qua, xung quanh quả thật có mọi người đủ loại màu da.

Trần Thần đặc biệt đeo mắt kính, khi cô nhìn thấy một cô gái tóc đen mặc bộ quần áo thể thao, cô cười vẫy tay: “Chị Phương Cần.”

Phương Cần vốn đang cúi đầu xem thời gian trên di động, dù sao dựa theo thời gian thì máy bay đã hạ cánh sắp một tiếng rồi.

Trần Thần đẩy xe hành lý đi qua, vẻ mặt xin lỗi: “Em xin lỗi, lần đầu em nhập cảnh cho nên hơi chậm chạp.”

Phương Cần lắc đầu: “Không sao, chị không đợi lâu lắm. Chúng ta đi thôi.”

Thế là Trần Thần đẩy xe hành lý tới bên cạnh chị ta, cô cất tiếng: “Đàn chị, thật sự cảm ơn chị. Đã khuya thế này còn nhờ chị tới đón em.”

Phương Cần cũng tốt nghiệp đại học A, có điều chị ta học nghiên cứu sinh ở Mỹ, nhận được bằng tiến sĩ rồi nộp đơn tới Cambridge. Hồi trước

Trần Thần có thêm một nhóm bạn Anh Quốc tốt nghiệp đại học A.

Bởi vì bạn cùng phòng của Phương Cần tốt nghiệp sắp về nước, thế nên chị ta phải tìm bạn cùng phòng lần nữa.

Thế là Trần Thần và chị ta quen biết nhau.

Tính tình Phương Cần từ tốn, rất hiền hòa, hơn nữa dễ ở chung. Bằng không cũng không chạy tới đón Trần Thần vào nửa đêm.

Chị ta lắc đầu nói: “Em đã nói cảm ơn bao nhiêu lần rồi. Nếu thật sự muốn cảm ơn chị thì nấu một bữa cơm cho chị đi.”

Trước khi đến Anh, Trần Thần rất nghiêm túc học trù nghệ một thời gian.

Bởi vì cô chia sẻ vài thứ trong vòng bạn bè, Phương Cần còn bấm like mấy lần dưới bài đăng.

Trần Thần gật đầu: “Được ạ, nhất định nhất định.”

Đồ đạc cô gửi sang đây trước cũng do Phương Cần giúp ký nhận. Bố mẹ cô vốn luôn lo lắng cô bay chuyến này, bởi vì buổi tối mới đến Anh. Tuy nhiên đây là vé máy bay rẻ nhất mà Trần Thần kiếm được.

Trần Thần thuộc gia đình lao động bình thường, học phí ở Anh vốn đã đắt, chuyên ngành cô học lại là truyền thông báo chí, lấy học bổng khó hơn Lý Hóa Sinh.

Bởi vậy Trần Thần đặc biệt chọn chuyến bay này, quả thật vé máy bay rẻ rất nhiều.

Sau khi hai người tới bãi đỗ xe thì cùng nhau chuyển hành lý vào trong cốp xe. Ngồi lên xe rồi, Trần Thần lấy ra di động nói: “Em gửi tin nhắn cho bố mẹ đã.”

Cô gửi tin nhắn vào trong một nhóm ba người, nói với bố mẹ mình tới nơi rồi.

Ai ngờ cô vừa gửi qua không bao lâu, cuộc gọi video của đối phương đã gọi sang.

Trần Thần nghĩ ngợi vẫn nhận máy, cô nghe được âm thanh sang sảng của bố truyền tới: “Thần Thần, con tới rồi à.”

“Bây giờ con đang ở trên xe, đàn chị của con tới đón con, giờ bọn họ quay về chỗ ở.” Trần Thần gật đầu.

Ông Trần nhìn bối cảnh trong video của cô, quả thật là ở trong xe. Ông Trần bèn nói: “Con phải cảm ơn đàn chị của con, xem người ta vất vả bao nhiêu, tối khuya còn lái xe đi đón con. Khi ở cùng đàn chị con phải chịu khó một chút, lúc cần quét dọn vệ sinh thì không được lười biếng.”

Trần Thần hiểu tính cách của bố mình, hay cảm ràm một đồng chuyện, cô lập tức nói: “Con cúp máy trước.”

“Em còn chưa nói chuyện với con gái mà.” Bà Trần ở bên cạnh nghe được Trần Thần muốn cúp máy, bà lập tức hô lên.

Thế là Trần Thần lại nghe mẹ mình nhắc nhở vài câu, lúc này mới cúp máy.

Sau khi tắt máy, Trần Thần ngượng ngùng nói: “Bố mẹ em hay lái nhải.”

Phương Cần cầm tay lái, cười nói: “Ai cũng vậy thôi, hồi chị vừa tới Mỹ đi học, bố mẹ chị một ngày gọi ba lần. Ở Mỹ có tin tức lớn nhỏ gì, bọn họ còn rõ ràng hơn cả chị.”

Trần Thần hiểu được gật đầu.

Con cái du học nước ngoài luôn khiến bố mẹ ở trong nước bận tâm, từ đây hình như mỗi ngày chỉ có thể xem tin tức quốc tế.

Nhà trọ nằm trong quận Cambridge, căn hộ rất cũ kỹ, cũng may Phương Cần là người rất chu đáo, phòng khách quét dọn sạch sẽ. Ngay cả giường của Trần Thần cũng được chị ta giúp chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thần thấy vậy cảm thấy hết sức cảm động, lại làm phiền người ta quá đi.

Cũng may tối đầu tiên cô cũng hơi mệt, hai người tán gẫu không bao lâu thì đều tự rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau khi Trần Thần thức dậy, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, một buổi sáng trôi qua, căn phòng của cô sáng sủa hẳn lên. Trần Thần nhìn căn phòng nhỏ trước mặt, đây là nơi ở sau này của cô.

Hồi trước cô học đại học tuy rằng cũng rời khỏi nhà, nhưng hiện giờ là ở Anh Quốc, không chỉ rời khỏi nhà còn rời khỏi đất nước của mình.

Mấy ngày sau, Phương Cần trông rất bận rộn, chị ta thuộc chuyên ngành sinh vật học, cả ngày không phải luận văn thì là phải ngâm mình trong phòng thí nghiệm.

Có điều chị ta vẫn tranh thủ thời gian đưa Trần Thần đến chợ đồ cũ mua một chiếc xe đạp, tại đây mọi người đa số đều dùng xe đạp để ra ngoài, vừa tiện lại phổ biến.

Sau khi Trần Thần hoàn thành thủ tục đăng ký của mình, cô có thời gian rảnh mời Phương Cần ăn cơm.

“Lần này chúng ta đến quán ăn đi, chị xem trong nhà không có đồ gia vị gì cả, phải mua sắm một đợt mới được.”

Phương Cần đồng ý nói: “Được, chị đưa em tới một quán ăn Trung Quốc chính tông nhất tại Cambridge, cũng là nơi mà tất cả du học sinh Trung Quốc đều thích đến.”

Mấy năm gần đây người Trung Quốc sang Anh du học ngày càng nhiều, quán ăn Trung Quốc cũng mở ra rất nhiều.

Tuy nhiên đồ ăn Trung Quốc ở nước ngoài hình như đều có một loại hương vị rất kỳ lạ.

Mà để giữ phần hương vị Trung Quốc kia, thực ra rất khó.

Các cô đã hẹn ngày mai sang chỗ kia ăn bữa trưa.

Kết quả tối nay Trần Thần lấy giày ra từ trong túi chống bụi, chuẩn bị ngày mai đổi giày. Mấy hôm nay cô chỉ mang một đôi giày thể thao chạy tới chạy lui.

Ai ngờ vừa mở ra túi chống bụi, có một cuộn gì đó từ bên trong rớt ra.

Trần Thần nhìn kỹ, phát hiện là một cuộn tiền.

Lúc cô mở ra thì có một tờ giấy rơi ra từ trong lớp cuối cùng.

[Thần Thần, dùng tiền này mua đồ ăn ngon một chút. Hy vọng lần sau khi gặp lại con gái đáng yêu của bố, vẫn là một bé con mập mạp.]

Trần Thần nhận ra đây là nét chữ của bố mình, giọng điệu cũng giống.

Trần Thần vốn ngồi xổm xuống, giờ đây cô dứt khoát ngồi dưới đất.

Thực ra cô không nhớ nhà, mấy hôm nay đều nói chuyện qua video với bố mẹ, cô cảm thấy video và người thật không khác gì mấy.

Nhưng giờ phút này, nước mắt cô chọt tuôn trào.

Cô rất nhớ nhà, rất nhớ bố mẹ mình.

Nước mắt cô chảy xuống, kết quả một giọt nước mắt đọng trên tờ giấy, Trần Thần lập tức lau đi, nhưng nước mắt vẫn làm nhòà một chút chữ viết trên tờ giấy.

Hai tay Trần Thần đang cầm tờ giấy, cô không dám khóc nữa, nhìn chăm chăm tờ giấy, chờ vết nước trên đó khô đi.

Một lúc sau, Trần Thần bắt đầu đếm số tiền trong cuộn giấy này.

Hai mươi tờ mang mệnh giá năm mươi bảng Anh.

Trần Thần vừa muốn khóc, có điều lần này cô dè nén nhịn xuống, đứng dậy đi lấy di động gọi cho ông Trần.

Chờ bên kia nối máy rồi, ông Trần đầu đội mũ bảo hộ màu xanh cười ha hả nhìn cô hỏi: “Thần Thần, lại nhớ bố đúng không. Chả trách mẹ con than phiền, nói con thân với bố hơn bà ấy.”

Trần Thần lắng nghe âm thanh quen thuộc của ông, cô thật sự rất muốn khóc.

Ông Trần vốn rất vui vẻ, kết quả thấy cô không nói lời nào, hơn nữa trông ánh mắt rưng rưng, ông lập tức sốt ruột hỏi: “Sao vậy? Chuyện gì hả, có chuyện gì thì hãy nói với bố.”

Trần Thần vừa hé miệng, kết quả chớp mũi càng cay hơn.

Ông Trần nói: “Đứa nhỏ này muốn khiến bố chết à? Sao lại như vậy?”

Trần Thần thấy giọng điệu gấp gáp của ông thay đổi, lúc này cô mới cất tiếng: “Con thấy cái này rồi.”

Cô chuyển ống kính tới tiền giấy cầm trong tay.

Lúc này ông Trần mới thở phào nhẹ nhõm, ông nhìn trái phải rồi hạ giọng nói: “Con nhất thiết đừng cho mẹ con biết, đây là tiền riêng bố để dành đấy.”

Bố mẹ Trần Thần là kiểu cha mẹ Trung Quốc điển hình, vợ chồng viên chức, vợ nắm giữ quyền hành tài chính trong nhà.

Ông Trần lại thích hút thuốc, thế nên vì để trị thói xấu này của ông, bà Trần rất nghiêm khắc kiểm soát số tiền ông có thể nắm giữ.

Trần Thần đương nhiên biết chuyện này, bởi vì cô làm thế nào cũng không nghĩ ra, ông Trần lại lén nhét nhiều tiền cho cô như vậy.

Cô hỏi: “Bố lén giấu tiền thuê nhà sau lưng mẹ phải không.”

Ông Trần cười ha ha nói: “Bố con thật sự gom góp tiền riêng cả đời cho con đấy, con nhất thiết không thể bán đứng bố.”

Trần Thần thấp giọng nói: “Bố đưa tiền hết cho con, thế bố làm sao hút thuốc.”

Ông Trần đáp: “Bố cai rồi, cũng không phải không hút là không được. Con ngược lại ở nước ngoài cũng đừng tiết kiệm quá, ăn uống no đủ mới có động lực học hành.”

Trần Thần đột nhiên nghĩ tới lời nói trong tờ giấy, cô nói ngay: “Con không phải bé con mập mạp. Con mới có chín mươi cân thôi.”

Ông Trần lập tức bắt đầu cảm râm: “Con nói đi mấy cô gái trẻ các con thời buổi này, cả đám đều gầy gò như vậy, còn mỗi ngày hô hoán đòi giảm béo. Bố không cho phép con giảm béo nữa, ăn nhiều cơm, nhiều thịt.”

Vì thế cuối cùng Trần Thần cúp máy trong lời dặn dò không ngừng ăn nhiều thịt của ông Trần.

Hôm sau khi Trần Thần và Phương Cần ra ngoài ăn cơm, cô đặc biệt đặt khoản tiền này trong túi, cô định ăn xong thì đi làm thẻ ngân hàng. Dù sao để nhiều tiền mặt trong nhà tóm lại là không an toàn.

An ninh trật tự ở Anh thực ra cũng không tốt hơn trong nước.

Tới quán ăn tên là quán Vinh Hân, Trần Thần quả thật có cảm giác kỳ diệu. Mấy hôm nay đã nhìn quen những người đủ loại màu da, ngược lại hôm nay là lần đầu nhìn thấy nhiều người Châu Á tụ tập như vậy.

Tuy nhiên quán ăn này không chỉ có người Trung Quốc, rất nhiều người Châu Á cũng tới.

Người trong quán ăn rất đông, có điều các cô đã hẹn trước thế nên vừa vào quán thì được sắp xếp chỗ ngồi ngay.

Hai cô ngồi ở giữa, xung quanh đều là nhóm người ăn uống cùng nhau.

Sau khi gọi món xong, Trần Thần và Phương Cần đang nói chuyện phiếm, đột nhiên ở bàn bên cạnh có một nữ sinh Trung Quốc đang ăn chọt cất tiếng: “Ồ, các cậu có thấy không?”

“Thấy gì?” Mấy người ghé sát vào nhau.

Sau đó phát ra tiếng cười khẽ khàng, tiếp đó một nữ sinh nói: “Bùi Tri Lễ cũng đẹp trai quá đi, vả lại anh ấy còn là anh ruột của Bùi Dĩ Hằng.”

Khi nghe được cái tên quen thuộc như vậy, Trần Thần vốn đang nói cười, sắc mặt đột nhiên cứng lại.

Ngay cả Phương Cần cũng để ý tới.

Bởi vì khoảng cách giữa hai cái bàn rất gần, tiếng trò chuyện của mấy nữ sinh kia không tính là lớn, nhưng hai cô đều nghe được.

Đột nhiên có người thấp giọng nói: “Các cậu nói xem rốt cuộc Bùi Tri Lễ có phải là gay không?”

“Đừng hỏi, có hỏi cũng không biết. Dù sao đó thực sự cũng là một trong ba bí ẩn lớn trong giới du học sinh Trung Quốc.” Một nữ sinh tóc dài chống cằm vui cười nói.

Anh Quốc được gọi là đế quốc nhiều hủ thật sự không phải không có lý do, sau khi tới đây hình như nhìn ai cũng đều là gay.

Cho đến khi một người khác nói: “Cơ mà anh ấy hình như không thích đi ra ngoài chơi cho lắm?”

“Đâu chỉ không thích, có mời cũng không đến. Nghe nói ngay cả buổi liên hoan của cựu sinh viên đại học A bọn họ anh ấy cũng không thường tham dự. Người khác tổ chức tiệc tùng gì đó, hoàn toàn không mời được.”

“Cũng không nhất định đâu, nói không chừng trong nhóm của người ta có cách chơi riêng đấy. Dù sao gia đình anh ấy giàu có như vậy.”

Thực ra mỗi người đi du học đều chia ra từng nhóm khác nhau, nhóm kẻ có tiền, nhóm thánh học, hoặc là không nằm trong hai nhóm trên, nhóm gia đình thông thường trường học bình thường.

Bởi vì bàn này tới sớm hơn các cô, bọn họ mau chóng rời khỏi.

Sau khi họ đi rồi, Phương Cần nhìn Trần Thần đột nhiên hỏi: “Em có biết Bùi Tri Lễ không?”

Trần Thần dường như hạ quyết tâm, lắc đầu: “Không biết, em không quen biết chút nào.”

Lúc này bên ngoài quán ăn có hai người dừng lại xe đạp, một nam sinh tóc dài thắt bím nhìn người đối diện nói: “A Lễ, nếu cậu không đến

buổi tiệc sinh nhật của tôi thì tôi không vui đâu.”

Bùi Tri Lễ còn chưa bước xuống xe đạp, hai chân đạp trên mặt đất, tùy tiện chống chân.

Anh lắc đầu nói: “Tôi thật sự không thích.”

Con người anh xưa nay thích yên tĩnh, loại tiệc tùng tụ tập này, có thể khước từ thì khước từ.

Lúc này anh bước xuống xe, đang muốn đỡ lại xe đạp, đột nhiên từ cửa sổ sát đất quán ăn anh nhìn thấy người ngồi cạnh bàn ăn.

Nhất thời anh đứng tại chỗ, im lặng nhìn qua.

Anh chàng kia đã đỡ lại xe đạp của mình, đang muốn tiến vào quán ăn, anh ta thấy anh sững sờ tại chỗ, bèn hô lên: “A Lễ, nhìn gì đó?”

Thấy Bùi Tri Lễ thần thờ, anh chàng kia dứt khoát đi tới nhìn vào trong quán ăn.

Anh ta nhìn hồi lâu, cảm thấy cô gái mặc áo sơ mi màu xanh kia không tệ lắm.

Bùi Tri Lễ nhìn Trần Thần, cô mặc chiếc áo sơ mi màu xanh, mái tóc xõa trên vai, sợi tóc dài bên cạnh được dịu dàng vén ra sau tai. Nhưng một giây sau, cô lộ ra nụ cười chiêu bài, mặt mày cong lên, chỉ là người bên ngoài nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Anh chàng kia cố ý trêu ghẹo nói: “Cậu nhìn gì đó, không phải thực sự đang nhìn một cô gái chứ.”

Ai ngờ Bùi Tri Lễ quay đầu, nhìn sang anh ta rồi thản nhiên nói: “Đúng vậy, tôi đang nhìn một cô gái.”

“Có điều là một cô gái từng từ chối tôi.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện 1 (2)

Anh chàng tóc tết nhìn anh, anh ta trợn mắt há mồm, hiển nhiên lượng thông tin quá lớn anh ta nhất thời không thể tiếp nhận. Rốt cuộc sau mấy giây trừng mắt nhìn Bùi Tri Lễ, anh ta rất nghiêm túc hỏi: “Cậu khẳng định không phải cậu từ chối cô ấy, mà là cô ấy từ chối cậu?”

Anh chàng này tên là Đoàn Thư Thành, là bạn học từ hồi cao trung của Bùi Tri Lễ.

Tuy nhiên khi anh ta học khoa chính quy thì đã tới Anh rồi, nghiên cứu sinh nộp đơn tới Cambridge.

Hồi cao trung, Đoàn Thư Thành thật sự nhìn thấy rất nhiều cô gái mắt mang hoa đào nhìn Bùi Tri Lễ.

Người này chính là kẻ thù chung của các bạn học nam, tình nhân trong mộng của các bạn học nữ. Cơ mà Bùi Tri Lễ thật sự là kiểu ưu tú nghiên nát mọi thứ, hồi cao trung là chủ tịch hội học sinh, từ trước tới giờ thi cử luôn nằm trong top năm.

Về phần diện mạo lại càng không cần nói, quả thật là loại đi trên đường sẽ được người ta bắt chuyện xin số điện thoại.

Sau khi Bùi Tri Lễ đến Anh, Đoàn Thư Thành cùng anh quen thuộc trở lại. Đoàn Thư Thành ở Anh học bốn năm trời, cái khác không học được, nhưng đặc biệt thành thạo việc tổ chức tiệc tùng.

Ban đầu anh ta mời Bùi Tri Lễ đi mấy lần, quả thật trơ mắt nhìn anh được mấy cô gái tới gần bắt chuyện.

Bùi Tri Lễ đều từ chối một cách kiên quyết nhưng không mất lễ độ.

Đoàn Thư Thành quay đầu nhìn thoáng qua, hỏi lại lần nữa: “Cậu thật sự xác định là cô ấy từ chối cậu hả?”

“Cậu nói thừa nhiều quá đi.” Bùi Tri Lễ ngồi lên xe đạp lần nữa.

Đoàn Thư Thành thấy thế mau chóng nói: “Chúng ta không ăn cơm à? Đã nói cậu mời khách mà.”

Bùi Tri Lễ bất đắc dĩ nói: “Không chỉ có quán này ăn được, đối quán khác không được ư?”

“Chẳng lẽ nhiều năm vậy cậu không nói chuyện yêu đương là bởi vì bị cô ấy từ chối, từ đấy nản lòng, không bao giờ nghĩ đến chuyện trai gái nữa.”

Đoàn Thư Thành gật gù đắc ý, sắc mặt đau lòng thương tiếc.

Bùi Tri Lễ thấy anh ta diễn trò rất vui vẻ, anh trực tiếp đạp xe chạy đi, rời khỏi quán ăn.

Đoàn Thư Thành thấy vậy mau chóng đạp xe đuổi theo, cũng may Bùi Tri Lễ không phải muốn bỏ mặc anh ta, anh ta mau chóng chạy lên, hỏi: “Hôm nay đã nói cậu mời khách, không đổi ý chứ?”

Bùi Tri Lễ quay đầu nhìn cậu ta, lạnh nhạt: “Đổi chỗ khác.”

Sau đó anh nói ra tên một quán ăn, Đoàn Thư Thành nghe được thoáng sửng sốt, một bàn tay giữ tay lái, tay còn lại thì giơ lên ngón cái về phía anh: “Vẫn là đại thiếu gia của chúng ta hào phóng.”

Trần Thần không hề biết lần đầu tình cờ gặp gỡ giữa cô và Bùi Tri Lễ tại Anh lại là cuộc gặp thoáng qua như vậy.

Sau khi cô và Phương Cần ăn cơm xong, Phương Cần bị một cú điện thoại gọi trở về phòng thí nghiệm. Mấy hôm nay Trần Thần đã thăm dò đường lối xung quanh, thế nên cô định tới ngân hàng gửi tiền trước rồi mới về nhà.

Hai người đứng ở cửa quán ăn, Phương Cần dặn dò cô cẩn thận một chút.

Kết quả vừa nói xong, các cô nhìn thấy đằng trước có mấy đứa nhỏ hình như đang đánh nhau, mà cô bé ở ngay chính giữa rõ ràng là một người Châu Á, trông gầy gò ốm yếu.

Trần Thần mang tinh thần trọng nghĩa tiến lên, sắp chuẩn bị quát lên ngừng lại. Nhưng cô vừa đi qua, kéo cô bé kia ra phía sau mình, mấy đứa nhỏ đối diện đã hùng hổ trực tiếp “hỏi han” cô.

Cũng may Phương Cần cùng đi tới giúp đỡ, nghiêm khắc quát to mấy đứa nhỏ trông chừng bảy tám tuổi kia.

Thế nhưng bọn chúng vẫn không nghe lời tiếp tục la hét với các cô, càng bắt nạt thì càng kiêu ngạo. Cơ mà sau khi bọn chúng mắng xong một lúc, nhìn thấy Trần Thần còn che chở cô bé kia thế là bỏ đi.

Ai ngờ bọn chúng vừa đi, cô bé được Trần Thần che chở phía sau liền chen chúc đi qua giữa cô và Phương Cần.

Trần Thần bị cô bé đẩy đưa, cơ thể hơi nghiêng sang một bên, suýt nữa ngã xuống.

Cô bé cũng là một người Châu Á cơ mà trông hơi dơ bẩn, sau khi Trần Thần đứng vững, cô nhìn sang cô bé, ai ngờ cô lại nhìn thấy cô nhóc kia

hung tợn trừng mắt liếc cô một cái.

Trần Thần ngẩn ra, sau đó cô nhóc kia chạy mất.

Phương Cần ngược lại thản nhiên nói: “Quên đi, em đừng so đo, đây là một đứa trẻ lang thang.”

Trần Thần hơi giật mình theo bản năng nói: “Không có bố mẹ sao ạ?”

Phương Cần nhìn cô thấp giọng nói: “Ở nước ngoài có một số cha mẹ chẳng tốt chút nào, hút thuốc phiện, say sưa...”

Khi hai người chạy xe đạp, Phương Cần nói: “Em cũng biết ở nước ngoài việc hút thuốc phiện rất phổ biến.”

Trần Thần hơi hiểu được gật đầu, vấn đề thuốc phiện ở Trung Quốc luôn được coi là mãnh hổ dã thú, nhưng ở nước ngoài rất nhiều học sinh cao trung biết hút cần sa. Thường thường rất nhiều người cuối cùng không chỉ thỏa mãn với những cái đó.

Phương Cần nói tiếp: “Cũng may nhóm du học sinh Trung Quốc đều rất sạch sẽ, dù sao lịch sử cao trung của mọi người cũng không tệ.”

Hồ môn tiêu yên* rõ ràng ngay trước mắt.

(*) chỉ sự kiện tập trung tiêu huỷ thuốc phiện ở Quảng Đông, sau trở thành ngôi nổ khơi mào chiến tranh thuốc phiện lần thứ nhất.

Sau khi nói xong, Trần Thần và Phương Cần vẫy tay tạm biệt, hai người đi về phương hướng khác nhau.

Trần Thần đã tới ngân hàng một lần trước đó, đạp xe hơn mười phút. Khi cô mở ra cái túi đeo xéo trên người, chuẩn bị lấy ví tiền ra, thế nhưng cô không tìm thấy.

Trần Thần sửng sốt, cô sơ ý không thấy, thế là tìm lần nữa.

Lần này vẫn không có.

Đợi khi cô lấy ra từng thứ đặt trên mặt đất, ngồi xổm tìm kiếm, chẳng hề thấy bóng dáng của ví tiền đâu cả.

Bỏ quên ở nhà ư?

Trần Thần lập tức lắc đầu, tuyệt đối không phải cô quên mang. Bởi vì trước khi ra ngoài cô còn đặc biệt kiểm tra cái túi một lần, cô không thể nào quên ví tiền.

Trần Thần bèn ép buộc bản thân đang hoang mang tỉnh táo trở lại, nhớ kỹ lại.

Trên đường cô và Phương Cần đi ăn cơm không xảy ra chuyện gì kỳ lạ, lúc ăn cơm cũng không có, sau đó ăn uống xong...

Trần Thần đột ngột mở to hai mắt, chẳng lẽ là cô bé người Châu Á kia?

Sau khi nghĩ tới đây, Trần Thần nhặt lại đồ đạc trên mặt đất bỏ vào túi, xoay người ra khỏi ngân hàng, rồi đạp xe trở về quán ăn ban nãy.

Mười lăm phút sau, cô đứng ở quầy thu ngân quán ăn, hỏi thăm: “Trước đó các người thật sự chưa từng nhìn thấy một cô bé người Châu Á sao? Cô bé ấy trông chừng bảy tám tuổi, cao bằng này, mặc áo đỏ quần đen.”

Trần Thần cố gắng nhớ lại ngoại hình của cô bé kia, nhưng có miêu tả như thế nào, nhân viên trong quán cũng lắc đầu.

Cuối cùng nhân viên quán ăn giúp cô báo cảnh sát.

Nhưng loại chuyện nhỏ mất ví này, thật sự ngày thường quá ít, trước đây Trần Thần còn thấy bạn học du học ở Pháp than phiền nhiều kẻ trộm ở Paris.

Không nghĩ tới, cô vừa đến mấy hôm thôi, cũng gặp phải kẻ trộm.

Nếu là cái khác thì thôi, nhưng Trần Thần nghĩ tới đó là tiền bố cô tiết kiệm rất lâu, mới dành dụm cho cô. Nước mắt Trần Thần rơi xuống không ngừng.

Tối qua khi cô cùng bố nói chuyện qua cuộc gọi video, sắc mặt ông vừa đặc ý lại cứng chiều.

Khoản tiền này là ông muốn cho cô dùng, nghĩ tới việc mình chưa dùng chút nào thì đã bị trộm mất, thật sự rất đau lòng.

Huống hồ cô vẫn là vì giúp cô bé kia mới bị trộm.

Có lẽ quá mất mặt, cô hoàn toàn không nỡ gọi điện nói với Phương Cần.

Thế là cuối cùng cô dứt khoát ngồi trên băng ghế dài cạnh suối phun nước, dứt khoát khóc ra hết. Trần Thần thề thốt dưới đáy lòng, cả đời này cô sẽ không xen vào chuyện người khác nữa.

Cô gái trẻ ngồi trên băng ghế dài màu nâu, khóc rất bi thảm, khiến người qua lại không ngừng nhìn qua bên này.

Bữa cơm này Đoàn Thư Thành ăn rất no đủ, anh ta quay đầu nói với Bùi Tri Lễ: “Cảm ơn cậu đã chiêu đãi nông hậu.”

Bùi Tri Lễ khẽ cười, lắc đầu nói: “Cậu đừng hơi chút là giống như quý đỏi đầu thai, lần sau lại ăn cơm với cậu nữa, tôi thật sự phải cân nhắc một chút.”

Ai ngờ vừa nói xong, anh nghe được một tiếng khóc đau khổ.

Bùi Tri Lễ nhìn qua, trông thấy băng ghế dài cách đó không xa, một cô gái mặc áo sơ mi màu xanh đang khóc, âm thanh nức nở của cô nghe ra rất đau lòng.

Đoàn Thư Thành cũng nghe được, anh ta nhìn theo về phía kia, lập tức nói: “Đó không phải là cô gái từ chối cậu à?”

Bùi Tri Lễ đứng tại chỗ, im lặng nhìn cô.

“Cô ấy khóc đau lòng quá đi, không sao chứ?” Đoàn Thư Thành thấp giọng hỏi.

Lúc này cô gái ngồi trên băng ghế dài hình như khóc đến chỗ thương tâm, hai tay cô che mặt mình, nhưng tiếng khóc vẫn không ngừng.

Bùi Tri Lễ đứng tại chỗ làm sao cũng không thể sải bước ra, nhưng dáng vẻ đau khổ của Trần Thần lại bỗng chốc kéo anh về một hồi ức quen thuộc.

Khi đó anh đã năm tư, sắp tốt nghiệp đi qua Anh.

Hôm ấy giáo sư bảo anh đến văn phòng một chuyến, thế là anh như mọi ngày đi ngang qua vườn hoa nhỏ kia, ngày đó trong vườn hoa rất tĩnh lặng, cũng không phải tuần thi cử, không có sinh viên nào đang đọc sách.

Cho đến khi anh nghe được tiếng khóc nức nở đặc biệt đáng thương.

Anh vốn có thể trực tiếp rời khỏi, nhưng cuối cùng anh vẫn đi qua, trông thấy một cô gái mặc áo khoác màu trắng ngồi xếp băng dưới đất nhìn quyển sách trước mặt, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Bùi Tri Lễ không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng hôm đó nhìn thấy cô gái kia khóc nức nở như vậy, đáy lòng anh âm thầm thở dài

một hơi.

Khi anh lấy ra khăn giấy trong cặp sách chuẩn bị đưa qua thì đột nhiên cô gái kia che mặt mình.

Cô nói: “Mày sắp phải thi IELTS rồi, nếu thi không tốt thì làm sao nộp đơn xin vào Cambridge. Không vào được Cambridge thì mày làm sao thích Bùi Tri Lễ đây.”

Bùi Tri Lễ vốn chỉ vì đi ngang qua muốn lịch sự đưa khăn giấy, anh chợt đứng thẳng bất động tại chỗ.

Cuối cùng anh không biết nên lập tức xoay người bỏ đi giả vờ không nghe được tiếng khóc này, hay là đưa khăn giấy cho đối phương.

Cô gái che mặt, làm ra động tác hít sâu, khoảnh khắc cô thả tay ra, Bùi Tri Lễ lùi về sau hai bước, đứng sau thân cây che chắn mình.

Thế nhưng cô gái ngồi trong hành lang dài tại vườn hoa vẫn chưa bỏ cuộc.

Nghe ra cô hình như cổ vũ cho chính mình: “Trần Thần, mày chính là người sau này sẽ làm vợ của Bùi Tri Lễ, anh ấy thi IELTS được 8.0. Mày phải phấn chấn lên, tỉnh táo đi.”

“Mày không thể làm mất mặt Bùi Tri Lễ.”

Sau đó lại là động tác bàn tay vỗ nhẹ hai má.

Bùi Tri Lễ đứng sau thân cây, không biết bản thân nên có biểu cảm gì.

Người sau này sẽ làm vợ của Bùi Tri Lễ...

Nếu không vì bản khoản bị nghe được, e rằng anh thật sự sẽ bật cười tại chỗ.

Khi trong hành lang dài vang lên tiếng học bài trong trẻo, Bùi Tri Lễ chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng trong lúc ma xui quỷ khiến, anh đột nhiên tiến về trước mấy bước, đứng đó nhìn cô gái trong hành lang dài.

Khi anh thấy rõ ràng diện mạo của cô gái kia, anh không khỏi bật cười.

Hóa ra, vợ tương lai của Bùi Tri Lễ trông như thế này.

Còn rất đáng yêu nữa.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện 1 (3)

Dưới ánh mặt trời, cạnh suối phun nước, cô gái tóc đen kia che mặt khóc đến đau lòng.

Đoàn Thư Thành quay đầu nhìn Bùi Tri Lễ, thấp giọng nói: “Cậu không phải biết người ta à, không thì qua đó dỗ dành đi?”

“Lúc này cô ấy không hẳn muốn nhìn thấy tôi.” Bùi Tri Lễ nhìn về phía Trần Thần, thời điểm người ta khóc lóc thảm hại, thực ra có khi cũng không muốn bị người quen nhìn thấy.

Đoàn Thư Thành nghĩ ngợi, rồi bất đắc dĩ nói: “Vậy cũng không thể nhìn thấy mà mặc kệ chứ, nếu không để tôi?”

Ai ngờ anh ta đột nhiên cười hì hì rồi nói: “Nhưng mà tôi đi qua an ủi cô ấy, lỡ như cô ấy cho rằng tôi là kị sĩ từ trời giáng xuống, dịu dàng săn sóc lại lương thiện, cô ấy thích tôi thì làm sao hả?”

Bùi Tri Lễ vốn đang suy nghĩ về khả năng này, anh đột nhiên tóm áo anh ta, cười lạnh nói: “Cậu đừng đi.”

Đoàn Thư Thành nhìn biểu cảm của Bùi Tri Lễ, anh ta mang sắc mặt bất đắc dĩ nói: “Sắc mặt cậu thế này là sao hả, tôi tệ lắm ư?”

Nói xong anh ta hình như thật sự muốn đi thẳng qua an ủi Trần Thần.

Bùi Tri Lễ giữ anh ta lại, sắc mặt hết sức nghiêm túc nói: “Cậu ở chỗ này ngoan ngoãn trông chừng cô ấy cho tôi, chờ tôi quay lại.”

Nói xong, Bùi Tri Lễ đạp xe đi.

Đoàn Thư Thành chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn cô gái còn đang ngồi, nhưng xem hồi lâu mới phát hiện cô gái này e rằng gặp chuyện đau lòng, thế mà vẫn còn ngồi khóc.

Không biết qua bao lâu, Đoàn Thư Thành nhìn thấy một người mặc trang phục chú hề, cầm bong bóng xuất hiện.

Chú hề vỗ nhẹ cô gái đang cúi đầu.

Lúc Trần Thần ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn ngấn lệ lờ mờ, thế nhưng cô giật mình, ngay cả nước mắt cũng đọng lại trong khóe mắt. Bởi vì đứng trước mặt cô là một chú hề mặc quần áo sặc sỡ, trên chóp mũi đeo trái cầu màu đỏ, trông rất buồn cười.

Chú hề đưa bong bóng cầm trong tay mình cho Trần Thần, âm thanh rất dịu dàng nói với cô, đừng khóc.

Trần Thần chớp mắt, vẫn vươn tay nhận bong bóng từ chú hề.

Tuy nhiên sự việc vẫn chưa chấm dứt, đây là chú hề bình thường diễn xuất trên đường phố, giống như ma thuật lấy ra bong bóng từ trên người vụn thành hình dạng khác nhau.

Đôi tay linh hoạt không ngừng chuyển động.

Cho đến cuối cùng Trần Thần nhìn thấy trong lòng bàn tay chú hề xuất hiện bong bóng gấu trúc.

Chú hề nghiêng đầu, cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc dùng tiếng Trung không lưu loát nói: “Gấu trúc.”

Đoàn Thư Thành há hốc mồm nhìn chú hề ở phía đối diện cố gắng dỗ dành cô gái vui vẻ, cho đến khi Bùi Tri Lễ trở về, anh ta sốt ruột nói: “Thế mà đột ngột xuất hiện một tên hề, bây giờ đang dỗ dành em gái nhà cậu đấy, cậu còn không mau chạy qua.”

Bùi Tri Lễ quay đầu nhìn anh ta, sắc mặt điềm tĩnh.

Đoàn Thư Thành còn rất sốt ruột, dù sao cô gái có thể từ chối anh bạn này, cũng là cô gái mà anh thích. Đoàn Thư Thành quen biết Bùi Tri Lễ lâu như vậy, cũng chưa nghe nói anh từng có bạn gái, không giống như anh ta có thể dùng xe tải để chở bạn gái trước.

Tuy nhiên cho dù anh ta nói thế nào, Bùi Tri Lễ cũng không định tiến lên.

Cuối cùng Đoàn Thư Thành như là đoán ra cái gì đó, anh ta quay đầu nhìn anh, rồi kinh ngạc cất tiếng: “Cậu không phải muốn cho tôi biết, tên hề này là do cậu tìm tới chứ?”

Bùi Tri Lễ không trả lời câu hỏi của anh ta, vẫn nhìn về phía cách đó không xa.

Chuyện anh biết cô thích chú hề cũng là vào lễ Giáng Sinh năm ấy.

Tuy rằng tình cờ gặp được vợ tương lai của Bùi Tri Lễ, nhưng mà ngôi trường to như vậy, anh vẫn chưa gặp lại cô. Nhưng đáy lòng anh luôn có cảm giác, có lẽ sau này bọn họ thật sự có cơ hội gặp lại.

Cho đến khi Bùi Dĩ Hằng gọi điện cho anh, đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc lóc ồn ào, cô gái lấm bầm kia thật sự thích Bùi Tri Lễ.

Thoáng cái khiến anh nhớ tới cái người ở trong hành lang nhỏ kia.

Cô gái sau này sẽ làm vợ Bùi Tri Lễ.

Sau đó bởi vì kỳ nghỉ Giáng Sinh mà anh về nước, Bùi Dĩ Hằng gọi điện thoại nói về chuyện tiệc Giáng Sinh với bạn Trình Tân Nam, anh đúng lúc nghe được.

Bùi Tri Lễ giả vờ vô ý hỏi, có những ai tham dự?

Quả nhiên cũng có cô, tuy rằng lúc này Bùi Tri Lễ đã biết tên cô là Trần Thần, nhưng đáy lòng anh nhớ tới lúc cô sẽ luôn lơ đãng dùng xưng hô “vợ tương lai của Bùi Tri Lễ” để thay thế.

Bởi vậy ma xui quỷ khiến anh hỏi A Hằng, có ngại thêm một người nữa không.

Bùi Dĩ Hằng vốn đã được Nhan Hàm dặn dò, nhất định phải gọi anh trai mình tới. Không ngờ chính Bùi Tri Lễ chủ động hỏi, Bùi Dĩ Hằng đương nhiên lập tức đồng ý.

Có điều Bùi Tri Lễ không nghĩ tới buổi tiệc Giáng Sinh anh đến tham dự lại nhìn thấy một con dã thú.

Khi anh đi tới, nhìn thấy một người mặc trang phục dã thú đứng trong phòng khách, cho dù cô im lặng đứng đó cũng chẳng ảnh hưởng tới cảm giác tồn tại của cô.

Bùi Tri Lễ có cảm giác không nói nên lời.

Thật giống như anh vĩnh viễn không biết được, lần sau nhìn thấy cô thì sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ gì.

Tại buổi tiệc đó, anh biết cô thích chú hề, mọi người cùng nhau chọn một bộ phim, vẫn là người đội đầu giả giọng ồm ồm vang lên rất kiên quyết trong lúc chọn phim.

Trong phòng chiếu mờ tối, anh nghe được cô nhẹ giọng nói thầm: “Chú hề thì làm sao, mình thích mà.”

Rốt cuộc người đối diện hình như không muốn khóc nữa, cô ôm gấu trúc đứng dậy, hơi cúi đầu về phía chú hề, cuối cùng cô và chú hề cầm sợi dây cột bong bóng gấu trúc trên tay lái xe đạp của cô.

Cô gái đạp xe theo làn gió rời khỏi.

Bong bóng gấu trúc bay bổng trên chiếc xe đạp của cô đặc biệt đáng yêu.

Sau khi cô gái rời khỏi, Đoàn Thư Thành giơ ngón cái về phía anh, thán phục nói: “Cậu là một cậu độc thân sao lại biết dỗ dành con gái hơn cả tôi thế?”

Bùi Tri Lễ liếc nhìn anh ta một cái, trực tiếp sai bước qua đạp xe đi.

Có điều lúc anh chuẩn bị rời khỏi, anh quay đầu lại nhìn Đoàn Thư Thành: “Thích một người là phải để tâm.”

Đoàn Thư Thành nhìn bóng lưng anh rời khỏi, anh ta tức giận hét lớn: “Tôi để tâm đến từng cô gái tôi quen là được rồi.”

*

Buổi tối Phương Cần mới biết ví tiền của Trần Thần mất rồi, lúc biết được có thể là cô bé người Châu Á kia làm, Phương Cần tức giận nói: “Bây giờ rất nhiều kẻ trộm đều là phụ nữ hay con nít, hạ thấp tâm lý cảnh giác của chúng ta, bọn họ dễ ra tay.”

Phương Cần hỏi: “Em báo cảnh sát chưa? Cảnh sát nói thế nào?”

Trần Thần thở dài: “Báo rồi ạ, nhưng cảnh sát chỉ kiểm tra máy quay rồi đi.”

Loại vụ án trộm ví tiền nhỏ nhặt, bình thường cảnh sát không thích phản ứng. Trần Thần cũng biết khả năng tìm lại ví tiền của cô không lớn.

Trần Thần che mặt, thấp giọng nói: “Chờ sau khi khai giảng rồi em phải đi tìm một công việc làm thêm, bằng không em rất đau lòng.”

Nhiều tiền vậy nếu cô không kiếm trở về e rằng sẽ hồ thẹn đến chết.

Phương Cần thấy tính tình cô khá tốt, chị ta an ủi nói: “Chị sẽ giúp em xem thử có cơ hội làm thuê nào không.”

Không ngờ qua vài hôm, Phương Cần thật sự nói với cô có một người bạn muốn tìm một người làm việc theo giờ.

Trần Thần kinh ngạc: “Làm việc theo giờ?”

“Một giờ mười lăm bảng Anh.” Phương Cần nói.

Trần Thần trừng to mắt, hình như có phần không tin được, bởi vì cô biết việc làm thêm trong trường bình thường chừng bảy tám bảng Anh, hơn nữa đây đã là mức lương rất cao. Công việc này lại cao gấp hai lần.

Cô hỏi: “Vì sao nhiều tiền thế ạ?”

Phương Cần đáp: “Là một người bạn chị quen biết, người giúp việc trong nhà mới vừa xin thôi việc, nhất thời cần tìm người gấp. Bởi vì cần phải biết tiếng Trung, hơn nữa tốt nhất là biết nấu món Trung Quốc, chủ nhà là người Trung, khẩu vị Trung Quốc.”

Trần Thần hít sâu một hơi, do dự nói: “Nhưng mà em nấu ăn cũng không tính là ngon lắm.”

Giờ đây Trần Thần thật sự hối hận, sớm biết vậy cô đã học thêm nhiều món từ Nhan Hàm, Nhan Nhan nhà cô nấu ăn rất ngon, cho dù kén chọn bao nhiêu cũng có thể giải quyết.

Phương Cần cười nói: “Em đi thử trước đi, nếu người ta thích mùi vị em nấu thì sao.”

Mức lương này quả thật rất hấp dẫn, vì thế Trần Thần gật đầu.

Tới cuối tuần, cô theo địa chỉ Phương Cần đưa cho đến địa điểm. Cơ mà lúc tới nơi, cô nhìn khu chung cư hiện đại hóa trước mặt, rất hâm mộ gật gù.

Người sống tại khu chung cư sang trọng này, quả thật là loại người mời được nhân viên làm việc theo thời gian mười lăm bảng Anh một giờ.

Có điều Trần Thần run rẩy, bởi vì cô không biết mình có khả năng làm tốt công việc mười lăm bảng Anh một giờ này không.

Khi cô thuận lợi nhận được chìa khóa nằm trong tay nhân viên quản lý khu chung cư, Trần Thần đẩy cửa đi vào căn hộ này. Mấy hôm nay cô đã quen nhìn căn hộ cũ kỹ của mình, đột nhiên tới chỗ này chợt có cảm giác mới lạ.

Cơ mà Trần Thần cũng không chậm trễ, bởi vì đối phương mời cô làm bốn giờ.

Khi cô ở phòng khách thì trông thấy tờ giấy A4 do chủ nhà để lại, cô hơi kinh ngạc.

Cô nghiêm túc đọc nội dung trên tờ giấy A4, rất ngắn gọn, hơn nữa chữ trên giấy là dùng máy đánh chữ, hoàn toàn không nhìn thấy nét chữ của chủ nhà.

Thế là cô nghiêm túc đọc từng cái một.

“1, thời gian làm việc của cô là bốn tiếng, từ hai giờ chiều đến sáu giờ chiều.”

“2, khu vực làm việc của cô là bất cứ chỗ nào không bao gồm phòng ngủ và phòng sách của chủ nhà.”

“3, phiền cô đến siêu thị người Hoa giúp tôi mua về những thứ cần mua, đồng thời dọn dẹp tủ lạnh, danh sách thứ cần mua tôi đã dán trên tủ lạnh.”

“4, tiền lương của cô ở trên bàn ăn, nếu cô phù hợp với yêu cầu của tôi, cuối tuần tôi sẽ liên hệ với cô.”

“5, cảm ơn cô đến làm việc.”

Trần Thần nhìn những yêu cầu này, rành mạch rõ ràng, cũng không quá cao ngạo, chủ nhà này hình như là người không tệ. Đặc biệt là điều thứ năm, cảm ơn cô đến làm việc.

Có cảm giác rất thân thiện.

Có lẽ bởi vì sự tin tưởng vô điều kiện của chủ nhà này, lúc Trần Thần dọn dẹp làm vệ sinh cô hết sức nỗ lực. Cô phát hiện thực ra diện tích của căn hộ này cũng không tính là quá lớn, ba phòng ngủ ba toilet, có điều có một toilet trong phòng ngủ chính, không cần cô quét dọn.

Còn có phòng sách cũng không cần làm phiền tới cô.

Khi quản gia Trần Thần dọn dẹp sạch sẽ, cô phát hiện mới qua nửa tiếng thôi.

Thế là cô lập tức chuẩn bị đi tới siêu thị người Hoa mua đồ, hơn nữa lúc cô thu dọn tủ lạnh phát hiện đối phương đã chuẩn bị sẵn tiền mua đồ.

Vậy nên khi cô đi một chuyến tới siêu thị rồi trở về thì mới qua ba tiếng đồng hồ.

Trần Thần nhìn thoáng qua thời gian, lại nhớ tới Phương Cần nói đối phương thích món Trung.

Cuối cùng Trần Thần bèn quyết định làm hai món sở trường của mình, thịt lợn xào và trứng xào cà chua. Cô không giỏi nấu món ăn quá phức tạp, loại món ăn thường ngày ngược lại nằm trong phạm vi khả năng của cô.

Sau khi làm xong thì lúc này mới đến sáu giờ chiều.

Lúc Trần Thần chuẩn bị rời khỏi, cô đột nhiên nghĩ đến cách liên lạc giữa cô và chủ nhà đều thông qua Phương Cần, thế nên trước khi đi cô cầm tờ giấy A4 kia, định viết xuống số điện thoại của mình.

Ai ngờ tìm hồi lâu, thế mà không tìm ra cây bút nào.

Cuối cùng cô lấy ra một thỏi son trong túi, viết xuống số điện thoại của mình trên tờ giấy.

*

Khi Bùi Tri Lễ về nhà, mới vừa đi vào phòng ăn đã trông thấy món ăn trên bàn, đầu tiên anh sửng sốt, sau đó nhìn thấy dãy số trên tờ giấy A4.

“Nếu ngài hài lòng với tôi, có thể liên lạc với số điện thoại này.”

Hình như vì để tỏ vẻ sự mong đợi của mình, phía sau những lời này còn vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Nếu ngài hài lòng với tôi...

Bùi Tri Lễ nhìn dòng chữ này, nếu đúng là lời của cô thì hình như anh quả thật rất hài lòng.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện 1 (4)

Khi Phương Cần mở cửa ra thì nghe được trong phòng khách có tiếng lẩm bẩm.

“Sẽ gọi cho mình, sẽ không gọi cho mình...sẽ gọi cho mình...”

Phương Cần đi tới phòng khách nhìn thấy Trần Thần ngồi xếp bằng trên sofa, cô mang sắc mặt rất nghiêm túc lẩm bẩm, chị ta không nhận được hỏi: “Em đang lẩm bẩm gì đó?”

Trần Thần nhìn chị ta một cái, thở ra yếu ớt nói: “Chủ nhà kia nói, nếu hài lòng với công việc của em thì sẽ gọi điện cho em.”

Phương Cần nhìn thấy cô xé vụn khăn giấy trong tay.

Trần Thần mau chóng ném khăn giấy xuống, toàn bộ đồ vứt đi bị cô giầy vò được dọn dẹp bỏ vào thùng rác. Sau khi làm xong xuôi, cô hơi ngượng ngùng nhìn sang Phương Cần, thở dài: “Em hoàn toàn bị mức lương cao này làm hồ đồ rồi. Nếu anh ta không gọi điện cho em, em...”

Ai cũng nói tiền tài động lòng người.

Trần Thần không ngờ cô cũng là người tầm thường như vậy, hoàn toàn bị số tiền này che mờ mắt.

Phương Cần thấy cô thế này, chị ta cười nói: “Đừng nói em động lòng, chị cũng hận không thể tự mình làm thêm.”

Trần Thần chớp mắt: “Vậy sao chị còn giới thiệu công việc này cho em?”

Lúc cô hỏi lại, Phương Cần liền sừng sốt, sau đó chị ta nói: “Còn không phải phòng thí nghiệm của chị bận rộn quá à, đừng nói làm thêm ngay cả thời gian ngủ cũng thiếu.”

Trần Thần tin tưởng điểm này, mỗi lần khi cô chợt thức giấc vào buổi tối, cô nhìn thấy đèn trong phòng Phương Cần vẫn sáng.

Sinh viên học tiến sĩ cực kỳ gian khổ, thật sự rất vất vả.

Phương Cần nhìn thấy dáng vẻ gật đầu tán thành của cô, chị ta ngược lại có cảm giác trộm cười, công việc này sở dĩ được mười lăm bảng Anh một giờ, hoàn toàn là bởi vì người cần công việc này tên là Trần Thần.

Hai tay Trần Thần hơi nắm lại, cô rất nghiêm túc nói: “Nếu em được nhận làm, em sẽ mời chị ăn cơm.”

Phương Cần lập tức cười nói: “Hay là thôi đi, lần đầu em mời khách dùng cơm làm hại em mất ví tiền, lần này lại rơi rớt thứ gì nữa chị thật sự chết muôn lần cũng không thể tạ tội.”

“Đâu có khoa trương như vậy, huống hồ em làm mất ví tiền là tại em không cẩn thận, không liên quan tới chị.”

Lúc Trần Thần và Phương Cần trò chuyện, đột nhiên di động vang lên. Cô chưa bao giờ nghĩ đến một tiếng nhắc nhở tin nhắn ngắn ngủi lơ đãng sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn vậy đối với cô. Khi lỡ tai cô nghe được âm thanh đó, toàn thân cứng đờ tại chỗ.

Phương Cần để ý tới phản ứng của cô, chị ta thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Trần Thần hít sâu một hơi, hai tay đặc biệt thành kính cầm lên di động trước mặt.

Cô trượt mở màn hình bấm vào tin nhắn vừa gửi tới kia, quả nhiên là một dãy số xa lạ.

“Cô Trần, cảm ơn bữa tối của cô. Nếu cô tiện, thứ ba tuần sau được chứ?”

Trần Thần chớp mắt, xem tin nhắn này mấy lần, bấy giờ mới xác định đối phương chính thức thuê cô. Khi cô ngẩng đầu lên thì hít sâu một hơi, sau đó nhìn Phương Cần: “Chị muốn ăn gì?”

*

Cuộc sống du học nói nhàm chán thì nhàm chán, dù sao rời xa đất nước và người thân của mình, tới một nơi hoàn toàn lạ lẫm, cái gì cũng phải học lại từ đầu, ngay cả ngôn ngữ ngẫu nhiên cũng sẽ không thông suốt.

Khẩu ngữ giao tiếp của Trần Thần cũng không có vấn đề gì, nhưng hình như khẩu âm của từng địa phương Trung Quốc khác nhau, ở Anh cũng gặp phải vấn đề này.

Thấm thoát Trần Thần đã tới Anh được một tháng.

So với lúc vừa tới trong lòng cô bàng hoàng bất an, bây giờ hình như có vài phần thành thạo. Ngay cả khi bố mẹ gọi qua video với cô, hai người đều nói hiện giờ cô trông rất tự tin.

Đặc biệt ông Trần dường như khôi phục lại dáng vẻ hồi cô học đại học, mỗi ngày ông luôn gọi điện thoại hỏi cô chuyện ở Anh, không có việc gì còn bảo cô nói vài câu tiếng Anh.

Gia đình Trần Thần là gia đình lao động bình thường, bố mẹ cũng từng ra nước ngoài du lịch, có điều đa số đều là những quốc gia Đông Nam Á, Thái Lan, Việt Nam, chi phí không tính là cao còn có thể mở mang kiến thức về phong cảnh nước khác.

Đối với nước Anh xa xôi như vậy bọn họ chưa từng tới, nhiều lắm khi nhắc tới ông Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, quốc gia này hồi trước từng xâm lăng đất nước chúng ta.

Ông Trần nhìn Trần Thần, đột nhiên nói lời sâu xa: “Thần Thần, con nói thật với bố đi, con đang yêu phải không?”

Trần Thần vốn đang trò chuyện vui vẻ với bọn họ, kết quả ông thốt ra một câu như vậy, thế là cô nói ngay: “Đương nhiên không có.”

“Vậy là tốt rồi, bố cho con biết, con không được tìm bạn trai người nước ngoài. Ngôn ngữ không thông thì thôi đi, lỡ như sau này con bị thằng nhóc đó lừa chạy mất, còn ở nước Anh, bố và mẹ con muốn gặp con một lần cũng khó.”

Trần Thần dở khóc dở cười: “Con cũng không thích chàng trai ngoại quốc, bố cứ yên tâm đi.”

Mẹ ở bên cạnh cười vỗ ông Trần: “Em đã nói Trần Thần của chúng ta không thể nào đâu, anh đừng nghe lời đồn đại.”

Nhưng mà vầng sáng của ngôi trường Cambridge này quá sáng chói, hồi trước khi Trần Thần mới nhận được offer, ông Trần hận không thể in ra dán lên tường.

Cuối cùng bởi vì ông khoe khoang khắp nơi, ngay cả giáo viên cao trung của cô cũng biết chuyện này.

Thế là trường cao trung xưa dán một tờ thông báo trước cổng trường, cho các phụ huynh qua lại tham quan.

Sau khi Trần Thần tới Anh, người trong đơn vị ông Trần cũng trêu ghẹo, nói Trần Thần ở Anh tìm một ông chồng người Anh thì làm sao đây.

Lúc này sắc mặt ông Trần nghiêm nghị nói: “Con cam đoan với bố đi, sẽ không tìm một người ngoại quốc.”

Trần Thần lập tức nói: “Đương nhiên không rồi, con không thích trai tóc vàng mắt xanh. Con thích tóc đen mắt đen...”

Đột nhiên trong đầu cô xuất hiện một bóng dáng, cao lớn thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc ngắn đen nhánh cùng đôi mắt đen láy sâu sắc hòa hợp đến thế. Khi anh đứng trước nhất tại hội trường, ngược mắt lên chậm rãi nhìn người dưới bậc, sự kiên định và ánh sáng phát ra trên người anh chiếu rọi trái tim cô.

Nếu không gặp được Bùi Tri Lễ, cô còn có thể là Trần Thần bây giờ không?

Có lẽ cô sẽ không xuất hiện ở Anh, bởi vì hồi trước cô sợ dĩ cấp bách muốn đến Anh là vì biết anh ở Cambridge, anh tựa như ngọn hải đăng đứng sừng sững tại bờ biển, chỉ dẫn cô phương hướng trôi nổi.

Anh tốt như vậy, điều duy nhất khiến người ta tiếc nuối là anh không thích cô.

Đáy lòng Trần Thần thầm tự giễu nói.

Sau khi cúp máy, Trần Thần nằm trên giường im lặng nhìn lên trần nhà. Nói thật, Cambridge cũng rất lớn, ngoại trừ hôm đó ăn cơm nghe được nữ sinh bàn bên cạnh nhắc tới cái tên Bùi Tri Lễ. Cô chưa từng gặp lại anh.

Cambridge rộng lớn như vậy, lại không cho phép anh và cô gặp nhau.

Ngày hôm sau, buổi tối Trần Thần về tới nhà, cô đang muốn mở cửa thì trên người không có chìa khóa. Cô suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra hồi sáng cô đưa chìa khóa cho Phương Cần mượn.

Có điều Phương Cần nói mình sẽ về nhà trước, nhưng đến giờ chị ta còn chưa về.

Thế là Trần Thần gọi điện cho Phương Cần, ban đầu không ai bắt máy. Thế là cô tùy tiện tìm một quán ăn giải quyết bữa tối của mình cho qua thời gian.

Sau khi màn đêm buông xuống, Trần Thần thấy di động của mình không còn bao nhiêu pin, cô bèn gọi lần nữa cho Phương Cần. Lần này có người bắt máy, hóa ra Phương Cần cùng bạn phòng thí nghiệm đến quán bar, e rằng rất muộn mới về nhà.

“Nếu không em tới chỗ chị đi, chơi cùng bọn chị.” Phương Cần cười nói.

Người Anh thích quán bar, cho dù là xem bóng đá uống rượu hay tiêu khiển cũng được, quán bar quả thật là một phần không thể thiếu trong cuộc sống hằng ngày.

Tính cách Trần Thần cởi mở hướng ngoại, cơ mà cô ít khi tới quán bar, dù sao hồi đại học trong phòng ký túc không ai thích hao phí thời gian. Có đi thì thực ra cũng đi một hai lần, cơ mà bên trong quá ồn ã, bản thân cô cũng không thích lắm.

Nhưng hiện tại chìa khóa ở chỗ Phương Cần, cô chỉ đành qua đó lấy.

Trần Thần nói: “Em không qua đó chơi, em tới lấy chìa khóa rồi về.”

Phương Cần dặn dò cô chạy xe cẩn thận, rồi sau đó cúp máy.

Trị an của quận Cambridge cũng không tệ lắm, thế nên hơn tám giờ tối tuy rằng trên đường thừa thớt, nhưng rất yên tĩnh. Trần Thần đạp xe đi qua địa chỉ mà Phương Cần gửi qua cho cô.

Khi cô tới cửa quán bar thì lại gọi điện thoại cho Phương Cần.

Phương Cần từ bên trong đi ra, Trần Thần thấy chị ta mặc chiếc váy quay màu đen, trang điểm đậm hơn bình thường một chút, bờ môi đỏ mọng bóng loáng xinh đẹp.

Trần Thần ngồi trên xe không bước xuống, một chân chống đất, khoảnh khắc nhìn thấy Phương Cần cô liền huýt sáo.

“Đàn chị, hôm nay chị thật sự đẹp đến mê người đó.” Trần Thần cười nói.

Phương Cần thấy cô mặc áo sơ mi trắng và quần bò, chân mang giày thể thao màu trắng, cách ăn mặc thoải mái xinh xắn, chị ta vươn tay véo má cô: “Em mới là đẹp tự nhiên ấy.”

Trần Thần cười ha ha, chớp mắt với chị ta: “Em thấy hai người chúng ta tâng bốc lẫn nhau thế này có chút không biết ngượng đấy.”

“Chị đây hết sức đồng cảm.” Phương Cần gật đầu.

Phương Cần đưa chìa khóa cho Trần Thần, vẫn hỏi một câu: “Em thật sự không vào chơi cùng bọn chị à? Đợi chấm dứt rồi mọi người cùng nhau về nhà.”

“Thật sự không sao đâu ạ, em còn có bài tập.” Trần Thần tỏ vẻ rất tự tin, phóng khoáng nói, “Đợi lần sau em ăn mặc xinh đẹp, rồi lại cùng chơi với mọi người.”

Sau khi tạm biệt Phương Cần, Trần Thần đạp xe về nhà.

Nhưng cô không ngờ, tại một chỗ rẽ có một chiếc xe thể mà làm trái quy tắc vọt sang đây, Trần Thần lập tức thay đổi phương hướng ngăn ngừa mình đụng phải đối phương.

Ngay khi cô ngã mạnh xuống đất, đối phương cũng ngừng lại.

Một người đàn ông da trắng vừa cao lại béo từ trong xe bước xuống, đầu tiên gã nhìn thoáng qua xe mình, sau khi cẩn thận kiểm tra một lúc mới hung tợn nhìn Trần Thần.

Trần Thần bởi vì ngã xuống quá mạnh, cô không đứng dậy nổi.

Nhưng cô chẳng ngờ, câu đầu tiên là gã đàn ông này mở miệng nói lại là một chữ fuck.

Khi gã hung hăng bắt đầu mắng nhiếc cô, Trần Thần rút cuộc từ mặt đất đứng lên. Mà gã đàn ông lúc này đã bắt đầu sỉ nhục màu da của cô, sỉ nhục đất nước của cô.

Trần Thần biết nước ngoài luôn có một đám người tự cao ngạo mạn, ôm tư tưởng chủ nghĩa chủng tộc khiến người ta buồn nôn.

Nhưng cô không ngờ mình sẽ gặp được.

Thế là cô chẳng hề sợ sệt bảo gã xin lỗi, ai ngờ cô vừa nói xong, đối phương lại muốn nhào tới như là muốn đánh cô.

Trần Thần theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng quả đấm của đối phương cũng không rơi xuống.

Khi xung quanh đột nhiên im lặng, Trần Thần theo bản năng mở mắt ra, sau đó cô nhìn thấy Bùi Tri Lễ.

Bùi Tri Lễ cầm súng đặt sau lưng đối phương.

“Xin lỗi ngay lập tức.” Giọng anh lạnh lùng lại kiên định.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện 1 (5)

Trần Thần nhìn chăm chăm Bùi Tri Lễ không chớp mắt, quần áo anh mặc bên ngoài trông có vẻ hơi bụi bặm, anh cầm một cây súng trong tay đặt phía sau lưng gã đàn ông Anh Quốc.

Đừng nói gã đàn ông này, ngay cả Trần Thần cũng sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

Đợi khi cô lấy lại tinh thần rồi thì lập tức vọt qua bên cạnh anh, cô thấp giọng nói: “Bùi Tri Lễ, anh đừng như vậy.”

Cô sợ anh gặp chuyện, suy cho cùng là cầm súng nhắm ngay người khác.

Mà gã đàn ông vừa cao lại béo này không còn kiêu ngạo càn quấy như ban nãy, toàn thân gã đang phát run, Trần Thần có thể thấy được thịt mỡ khê đong đưa trên người gã.

Nhìn thấy dáng vẻ lóng ngóng của gã đàn ông, Trần Thần nhin không được buồn cười.

Bùi Tri Lễ cất tiếng lần nữa: “Xin lỗi ngay lập tức.”

Tay anh cầm súng lại đẩy trên lưng gã lần nữa, gã lập tức gào to: “Xin lỗi quý cô, là tôi mạo phạm cô.”

Trần Thần nhớ lại ban nãy mình ngã xuống đất, rõ ràng là lỗi của đối phương, nhưng sau khi xuống xe gã đã điên cuồng xỉ vả mình. Lúc ấy Trần Thần vừa tức vừa giận, nhưng con người cô không thích cãi cọ với người khác.

Huống hồ còn là ngôn ngữ thứ hai, cô nghe hiểu đối phương mắng nhiếc bố mẹ mình, đất nước mình, nhưng ngay cả một câu fuck đơn giản cũng không đánh trả.

Sau khi gã nói xong, Bùi Tri Lễ chậm chậm bỏ súng xuống.

Gã đàn ông quay đầu hung tợn nhìn anh, uy hiếp nói: “Mày chờ đi, bây giờ tao sẽ gọi cảnh sát đến bắt mày, cho đám người Trung Quốc tại đây mẹ nó đều chạy về đất nước của mình đi.”

Đối phương nói kháy hùng hổ lần nữa, sau đó làm ra vẻ lấy ra di động của mình, thoạt nhìn thật sự muốn báo cảnh sát.

Trần Thần hơi khẩn trương, cô sợ loại tình huống này xảy ra.

Dẫu sao dùng súng uy hiếp đối phương quả thật là một tội danh lớn.

Nhưng Bùi Tri Lễ chẳng hề khẩn trương, anh kẹp súng trên cánh tay, bàn tay đút trong túi, sắc mặt thoải mái nhìn gã: “Có lẽ tôi còn có thể nhân tiện thảo luận một chút với cảnh sát về chuyện anh kỳ thị chủng tộc.”

Gã đàn ông sửng sốt, Bùi Tri Lễ lạnh lùng nhìn gã: “Những lời anh thốt ra ban nãy đối với quý cô này có liên quan đến kỳ thị chủng tộc, nếu anh không muốn rước lấy phiền toái thì lập tức rút đi ngay bây giờ. Bằng không...”

Anh tiến về trước một bước, thấp giọng nói: “Tôi không ngại khiến anh mất đi công việc, hủy hoại thanh danh của anh đâu.”

Ở nước ngoài không ít người da trắng trong lòng vẫn tồn tại sự kỳ thị chủng tộc, bởi vì người da đen quá cường thế, bởi vậy sự im lặng và kín tiếng của người Châu Á trở thành ảnh hưởng nặng nề của sự kỳ thị. Rất nhiều người tràn đầy vẻ hống hách ăn trên ngồi trước đối với người Châu Á, còn coi thường miệt thị Châu Á.

Nhưng kỳ thị chủng tộc cũng là một cáo buộc rất nghiêm trọng, một khi bị vạch trần, không chỉ sẽ mất đi công việc còn chịu đủ loại chỉ trích.

Đây là chính trị đúng đắn của cả thế giới, đặc biệt kêu gọi dân chủ Châu Âu.

Trên mặt gã đàn ông xuất hiện vẻ căng thẳng, hiển nhiên gã hiểu được một khi gán tội kỳ thị chủng tộc, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, gã rõ ràng hơn ai hết.

Thế là đối phương chẳng hề do dự xoay người lên xe của mình, khởi động xe lần nữa, mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Tiếng động cơ ô tô đặc biệt chói tai trên con đường trống trải vắng vẻ này.

Ánh mắt Trần Thần nhìn chăm chăm chiếc xe rời khỏi, bởi vì cô thù cãi cọ với gã đàn ông thô tục bất lịch sự kia, cũng chẳng muốn ở lại một mình đối mặt với người bên cạnh này.

Bùi Tri Lễ hiển nhiên cũng nhìn thấy dáng vẻ Trần Thần nhìn chăm chăm đối phương rời khỏi, anh cúi đầu khẽ cười một tiếng.

Phụ nữ ấy, lúc thích bạn thì luôn miệng nói muốn làm vợ bạn.

Bây giờ hết thích rồi, nhìn anh một cái cũng ngại nhiều ư?

Bùi Tri Lễ hơi cong khoe miệng, khẽ cười nói: “Đã lâu không gặp, Trần Thần.”

Trần Thần đột ngột quay đầu, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười đoan trang hào phóng lại không mất lễ phép: “Đàn anh Bùi, chào anh.”

Nói xong, cô mím môi đứng tại chỗ.

Tính nết Trần Thần không phải khó hiểu, ngược lại thường ngày là một cô gái rất hoạt bát cởi mở. Thế nhưng khi đối diện với Bùi Tri Lễ, cô không có tự tin cũng chẳng có dũng khí.

Tựa như người đứng đối diện chỉ cần nhìn cô một cái thì có thể hút hết mọi dũng khí trong lòng cô.

Huống hồ...

Trần Thần cảm thấy nhịp tim mình càng đập càng nhanh, cô muốn đè lồng ngực xuống để nhịp tim này lập tức hòa hoãn lại.

Cho đến khi Trần Thần hít sâu một hơi, cô lớn tiếng nói: “Đàn anh Bùi, ban nãy thật sự rất cảm ơn anh.”

Cô nói xong cảm thấy một tiếng cảm ơn này thật quá nhẹ nhàng, thế là cô đứng thẳng người, khom lưng chín mươi độ theo tiêu chuẩn về phía Bùi Tri Lễ.

Bùi Tri Lễ thấy dáng điệu trình trọng của cô cũng cảm thấy buồn cười, anh vừa đi qua tới gần cô, lúc còn chưa nói gì thì Trần Thần chuẩn bị ngẩng đầu, ai ngờ khi cô ngẩng lên phát hiện tóc mình như bị thứ gì đó quăn lầy, rất đau đớn.

Về phần Bùi Tri Lễ, anh trở mắt nhìn thấy tóc Trần Thần quăn vào khuy áo khoác của mình, anh đứng tại chỗ, mang cảm giác hoang đường

nhìn trân trân nghẹn lời.

Hình như mỗi lần anh gặp cô, luôn sẽ rơi vào tình cảnh khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Giờ phút này Trần Thần ngượng ngùng hận không thể đào một hố trên mặt đất để chui vào, thế là cô mau chóng vươn tay muốn kéo tóc mình ra. Loại tình huống này ngược lại càng rối càng không thể tháo ra được, lúc cô cắn răng định trực tiếp kéo đứt tóc mình thì một đôi tay nhẹ nhàng đè lại lòng bàn tay cô.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài rất nhẹ, sau đó anh cất tiếng: “Anh tháo ra giúp em, không thì sẽ đau lắm.”

Trần Thần lắng nghe giọng nói ôn hòa của anh, đáy lòng cô đau xót, giọng anh sao cứ dịu dàng như vậy.

Mợ nó khiến người ta thật sự chẳng có chút sức chống cự nào.

Trần Thần lặng lẽ khinh bỉ chính mình không có cốt khí dưới đáy lòng, chỉ nghe giọng anh thôi nhịp tim cô đã tăng tốc, hai má ửng đỏ. Nếu không phải Bùi Tri Lễ ở ngay trước mặt cô, Trần Thần hận không thể lập tức vỗ mạnh má mình, nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo lên.

Không biết qua bao lâu, Trần Thần còn đang không ngừng làm công tác tâm lý cho chính mình.

Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “Tháo ra rồi, em thử nâng đầu lên đi.”

Bởi vì ban nãy bị kéo da đầu rất đau, vì thế lần này Trần Thần đứng thẳng lên một cách chậm chậm. Cho đến khi ánh mắt cô từ thắt lưng của người trước mặt chậm chậm dời đến hầu kết của anh, cuối cùng hơi ngẩng lên trông thấy khuôn mặt tuấn tú của anh.

Ánh trăng sáng trong xen lẫn với đèn đường vàng nhạt xung quanh chiếu rọi trên người, tôn lên vẻ mỏng lung mập mờ.

Trần Thần đứng tại chỗ lặng lẽ nhìn Bùi Tri Lễ.

Cho đến khi cô lấy lại tinh thần mới ý thức được hành động của mình bất ổn bao nhiêu, cô lập tức nói: “Em xin lỗi.”

Bùi Tri Lễ đột nhiên nở nụ cười, anh nói: “Em xin lỗi cái gì?”

Trần Thần bị anh hỏi lại chợt sửng sốt, là muốn nói xin lỗi đáy lòng cô ước ao anh rất lâu rồi chẳng? Có điều cuối cùng cô chỉ quay đầu sang chỗ khác.

“Đi thôi.” Bùi Tri Lễ lên tiếng.

Trần Thần sửng sốt, theo bản năng hỏi: “Đi đâu ạ?”

Bùi Tri Lễ đáp: “Đưa em về nhà. Hay là giờ này em còn chưa muốn về nhà sao?”

Trần Thần lập tức xua tay nói: “Không cần, em có thể tự về nhà được.”

Bùi Tri Lễ nhìn cô, khẽ cười nói: “Em cho rằng lúc này anh nên trở mắt nhìn em dùng cái chân này đạp xe trở về ư?”

Ánh mắt anh nhìn sang chân Trần Thần.

Bởi vì ngã mạnh, trên quần bò đã thấm máu, e rằng chân đã bị trầy da.

Nói xong, anh trực tiếp đẩy xe đạp của cô đi tới cửa tiệm bánh mì đối diện đã đóng cửa, có một chiếc xe việt dã đỗ tại đó. Anh trực tiếp bỏ xe vào cốp xe sau, gắng gượng đóng lại.

“Lên xe đi.” Bùi Tri Lễ đứng ở cửa xe, thấy cô vẫn bất động, khóe miệng anh cong lên, mỉm cười hỏi, “Có phải chân em bị ngã đau quá không, cần anh đi qua...dù em không?”

Trần Thần nhìn ánh mắt anh cười như không cười, có cảm giác anh sẽ thật sự đi qua dù mình, bởi vậy cô lập tức lắc đầu: “Không cần.”

Cô vốn đã mở ra cửa xe đằng sau, nhưng nghĩ tới tối nay Bùi Tri Lễ dám làm việc nghĩa giúp mình, bây giờ còn đưa cô về nhà. Nếu cô trực tiếp ngồi đằng sau, có phải có cảm giác không tôn trọng anh hay không, có chút đáng dấp coi anh như tài xế không nhỉ?

Nghĩ ngợi, Trần Thần khập khiễng đi tới cạnh ghế lái phụ, mở cửa lên xe.

Sau khi Trần Thần nói địa chỉ, Bùi Tri Lễ nhập vào thông tin, ngay sau đó hiện lên gợi ý tuyến đường lái xe.

Lúc này trong xe đặc biệt im lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng dẫn đường.

Bởi vì quán bar cách chỗ ở của Trần Thần không xa, cô chạy xe đạp cũng chỉ mất hai mươi phút, lúc lái xe trở về đường nhiên càng ngắn hơn.

Đáy lòng Trần Thần mang đủ loại tư tưởng đấu tranh, có lẽ lúc này nên trò chuyện một tí, dù không tính đến quan hệ của bọn họ là đàn anh đàn em tốt nghiệp đại học A, chỉ tính chuyện yêu đương giữa em trai anh và bạn thân của cô, quan hệ giữa hai người họ coi như rất thân rồi.

Nhưng nắm tay của Trần Thần nắm lại rồi buông ra, lúc buông ra thì lại nắm chặt, chiếc xe dừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn bên ngoài xe, quả nhiên là tòa nhà cũ kỹ nơi ở trọ của cô.

“Em tới rồi.” Trần Thần rớt cuộc lên tiếng nói chuyện, nhưng câu đầu tiên chính là nói lời tạm biệt, “Cảm ơn anh đưa em về nhà.”

Khi cô đẩy cửa xuống xe, Bùi Tri Lễ cũng từ cửa bên kia bước xuống. Anh đi đến cốp xe sau lấy xe đạp ra, rồi lấy ra chìa khóa xe trong túi quần khóa xe lại.

Lúc này anh mới ngẩng đầu thông thả hỏi han: “Em ở tầng mấy?”

Trần Thần sững sốt, cô cảm thấy Bùi Tri Lễ hiện tại rất quái lạ.

Lễ nào anh còn muốn đưa cô về tới cửa nhà chứ?

*

Trần Thần đứng ở cửa, trên cầu thang phát ra ngọn đèn sáng ngời, cô hình như hơi ngây người đứng ở cửa, cho đến khi người bên cạnh hơi nhẹ giọng hỏi: “Có phải không mang chìa khóa không?”

Trần Thần thở phào một hơi, cô thật sự không nghĩ tới, Bùi Tri Lễ không chỉ muốn đưa cô tới cửa nhà, hình như còn có vẻ muốn vào nhà cô ngồi chơi.

Nhưng cô có thể từ chối một người bạn này cứu cô trên đường và lại còn đưa cô về nhà sao?

Chuyện sôi lang như vậy Trần Thần không làm được.

Thế là cô lấy ra chìa khóa mở cửa nhà, cô bước vào trong trước, nhưng người đằng sau không lập tức đi theo. Cho đến khi cô quay đầu lại nhìn, Bùi Tri Lễ mang vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô, thấp giọng nói: “Anh thấy ý thức an toàn của em không đủ lắm.”

Trần Thần ngẩn ra.

Anh nói: “Ở đây không phải Trung Quốc, cũng không có kiểu con gái ra ngoài sau chín giờ tối còn hoàn toàn không để ý đến sự an toàn.”

Trần Thần cắn môi dưới, vẫn nhận sự dạy bảo đáp: “Em biết rồi.”

“Huống hồ...” Bùi Tri Lễ chột khựng lại, khiến Trần Thần kinh ngạc nhìn về phía anh.

Bùi Tri Lễ chậm rãi đi một bước về phía trước, anh chặn tại cửa nhìn chăm chăm Trần Thần, sau đó từ tốn nói: “Đã mười giờ tối, sao em có thể để người ta tùy tiện vào nhà trọ của em.”

Trần Thần ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt tròn xoe lộ ra vẻ không thể tin được, đợi sau khi cô chớp mắt, mi mắt không ngừng chuyển động, làm như muốn nhào vào trong lòng bạn.

Cô cất tiếng: “Nhưng anh là đàn anh Bùi.”

Bùi Tri Lễ nhìn khuôn mặt cô mang theo vẻ ngây thơ, giọng nói khê khàng lộ ra sự vô tội.

Anh biết cô thật sự vô tội, nhưng chỉ có loại chân thật thuần túy này càng đâm sâu vào lòng người hơn.

“Anh...” Bùi Tri Lễ vừa mới thốt ra một chữ liền cúi đầu mỉm cười, đợi khi anh lại ngẩng đầu nhìn Trần Thần, giọng anh rất thấp nói, “Là một người đàn ông trưởng thành.”

Lúc anh nói chuyện cách cô quá gần, gần đến mức cô cảm nhận được từng chữ anh nói đều bay vào đáy lòng cô.

Trần Thần nhìn anh, đột nhiên thấy rằng đàn ông nhà họ Bùi bọn họ có phải đều là nam hồ ly tinh không. Sau khi Bùi Dĩ Hằng xuất hiện, Nhan

Hàm thoát nhìn tâm tư trong sáng mỗi lần nhắc tới chuyện yêu đương đều chẳng hề do dự hướng về phía cậu ấy.

Mà cô thì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Tri Lễ đã bị hấp dẫn quá sâu, anh tựa như một từ trường, vĩnh viễn thu hút mọi ánh mắt và sự chú ý của cô.

Giờ đây Trần Thần lại cảm thấy không thể trách cô định lực không đủ, thực tế là anh quá mê hoặc, cô bèn mang ánh mắt u oán nhìn anh, vô thức thốt ra: “Hồ ly tinh.”

Đợi sau khi cô thốt ra lời trách mắng than vãn, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Bùi Tri Lễ ngẩng đầu, anh nhìn thẳng cô, sắc mặt ngạc nhiên lại hoang mang.

Trần Thần chớp mắt, đầu óc như có một cái đồng hồ, giờ phút này thời gian trên đó nhẹ nhàng bị đẩy đi trước mấy giây, lúc này cô đã nhận ra rõ ràng mình thốt ra ba chữ này.

Cô có cảm giác muốn khóc nhưng dốc sức kiềm nén.

Hiện tại có phải cô nên thấy may mắn không, mình không thêm một chữ “nam” trước hồ ly tinh.

Nam hồ ly tinh.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Bùi Tri Lễ, Trần Thần ép mình giả vờ bình tĩnh bắt đầu nghiêm trang nói với anh: “Ý em là, ngoại trừ đàn anh, cho dù đến người đến là một nam hồ ly tinh em cũng sẽ không mở cửa.”

Nói xong, Trần Thần lại sửng sốt.

Được lắm, lần này cô nói ra bốn chữ nam hồ ly tinh.

Bùi Tri Lễ rót cuộc nhoen miệng cười, ban đầu anh còn có thể kiềm chế, cười nhẹ, nhưng khi anh càng cười càng vui càng thoải mái, Trần Thần mới biết bản thân mình không vui bao nhiêu.

Mỗi lần ở trước mặt anh, cô giống như đều chỉ biết mắc lỗi ngớ ngẩn thôi.

Tuy nhiên cuối cùng Bùi Tri Lễ dù sao cũng để lại cho cô chút thể diện, anh thu lại ý cười đi theo cô vào nhà.

“Em đi rót cốc nước cho anh.” Trần Thần lập tức ngỏ lời.

Ai ngờ Bùi Tri Lễ đột nhiên vươn tay giữ chặt cổ tay cô, thấp giọng nói: “Không cần rót nước cho anh, em vẫn nên xử lý vết thương trên chân em trước đi.”

Trần Thần đứng tại chỗ, hình như qua hồi lâu cô mới chậm rãi cúi đầu nhìn qua cổ tay mình, trên cổ tay trắng nõn là mu bàn tay gầy gò đặc biệt rõ ràng của người đàn ông, có lẽ bởi vì nắm lấy cổ tay cô, xương mu bàn tay mảnh khảnh hiện ra rõ ràng, trông đặc biệt thon dài rất đẹp.

Giờ anh ấy đang nắm tay mình sao?

Lúc này Trần Thần cảm thấy đầu óc mình lơ mơ.

Đợi khi Bùi Tri Lễ nhìn thấy động tác cúi đầu của cô, sắc mặt anh hơi khựng lại, lập tức buông tay ra.

Tuy rằng Trần Thần đã đoán được anh sẽ buông tay, nhưng lúc này đáy lòng vẫn hơi xấu hổ, cô bèn mỉm cười làm dịu bầu không khí nói: “Vừa rồi anh đang nắm cổ tay con gái sao?”

Bùi Tri Lễ hơi nhướn mày.

Trần Thần vốn định nghịch ngợm một tí, rồi lập tức trốn về phòng ngủ của mình đi tìm hộp thuốc.

Ai ngờ khi cô vừa xoay người thì nghe được giọng nói dịu dàng phía sau hỏi: “Em muốn anh chịu trách nhiệm ư?”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ngoại Truyện 1 (6)

Trần Thần đứng tại chỗ như chân bị đóng đinh, không thể nhúc nhích tí nào. Cô nhìn vách tường đối diện, chớp mắt, tưởng rằng mình nghe nhầm rồi.

Anh ấy nói gì hả?

Nhưng đáy lòng cô rõ ràng còn đang điên cuồng đánh dấu hỏi, trong đầu thì không ngừng lặp lại lời nói của anh, muốn anh chịu trách nhiệm ư?

Rốt cuộc là cô điên rồi? Hay là anh điên rồi.

Trần Thần xoay mạnh đầu mình, đáy lòng điên cuồng đặt câu hỏi biến thành không ngừng an ủi chính mình, đừng để ý, anh ấy chỉ tùy tiện nói một câu thôi.

Thế nhưng trong lòng Trần Thần đột nhiên lấp đầy sự thất vọng đối với Bùi Tri Lễ, cô tưởng rằng anh là kiểu người giữ mình trong sạch, tuyệt đối không dễ dàng trêu chọc con gái.

Nhưng Bùi Tri Lễ trêu chọc cô lần này tới lần khác.

Con người anh rốt cuộc muốn làm gì đây.

Trần Thần đứng tại chỗ, ra sức cắn cánh môi mình, rõ ràng cô muốn khóc nhưng có cảm giác không khóc được. Nếu anh vĩnh viễn xa vời không thể chạm vào, thế thì hiện tại trong lòng cô sẽ không tràn đầy rồi rẫm.

Nhưng mà cô từng cho rằng mình có thể tới gần anh.

Trần Thần mãi mãi sẽ không quên được lễ Giáng Sinh năm đó, cô thường ngày rất cởi mở tự nhiên lại bởi vì biết Bùi Tri Lễ sẽ tới mà toàn thân khẩn trương không thôi.

Cuối cùng cô không nên để các cô bạn và mình mua một bộ đồ dã thú.

Cô đội cái đầu dã thú thật to, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người cô cố gắng điềm tĩnh ăn xong bữa cơm kia.

Trần Thần biết mọi người khăng định đang cười mình, nhưng chính vì có cái đầu này cô có thể chẳng hề do dự ngăm nhìn Bùi Tri Lễ, nhìn anh im lặng ăn uống.

Đây là lần đầu tiên cô cùng anh dùng cơm trên một bàn ăn.

Có người đã từng hỏi, làm thế nào vừa gặp đã yêu một người. Nhưng chuyện yêu thích này chưa bao giờ có đạo lý. Là dáng dấp đầy hăng hái của anh đứng trên bục sân vận động thu hút cô, hoặc là khuôn mặt nghiêng tuấn tú của anh im lặng đọc sách trong thư viện thu hút cô.

Trần Thần không thể nói rõ.

Cô chỉ biết khi tình cảm đã trở nên sâu sắc, cô quyết định đi theo anh tới Anh, xin vào Cambridge.

Thực ra Trần Thần cũng không phải cô gái có chủ kiến, hồi cao trung nghiêm túc học hành chẳng qua là dưới sự quản thúc của bố mẹ và thầy cô, cô không có suy nghĩ gì cho tương lai, chưa nghĩ tới sau này mình sẽ làm nghề gì, sẽ trở thành người như thế nào.

Cô chỉ nghiêm túc học hành khi đang đi học.

Cũng may tuy rằng cô không có suy nghĩ cho tương lai, nhưng coi như là một cô gái thông minh, bước vào đại học A.

Tuy nhiên chuyện đến Cambridge du học là lần đầu tiên cô tự mình làm chủ, cô muốn đi theo bước chân của Bùi Tri Lễ ngắm nhìn thế giới rộng lớn này, cô coi anh là mục tiêu muốn trở thành người tốt hơn.

Bữa tối lễ Giáng Sinh ngày đó cô ăn rất vui vẻ, cho đến khi kết thúc mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, không biết khi nào thì Bùi Tri Lễ đến bên cạnh cô, anh cười nhẹ hỏi: “Em đội cái này không thấy ngột sao?”

Lúc ấy toàn thân Trần Thần đều cứng đờ, cho dù cô được bao bọc trong bộ trang phục đã thú dầy nặng này.

Bùi Tri Lễ thấy cô không nói lời nào, anh vươn ngón tay gõ nhẹ hai cái trên cái đầu đã thú, lại là một tiếng cười trầm thấp: “Chẳng lẽ đã ngất rồi ư?”

Trần Thần lập tức nói: “Không có.”

Cô từ chỗ miệng đã thú lén nhìn anh, hôm nay khi Bùi Tri Lễ vào cửa anh mặc một chiếc áo khoác nhung màu xám. Lúc này bởi vì ở bên trong, anh đã cởi áo khoác ra, mặc áo len màu kem, toàn thân lộ ra cảm giác ấm áp.

Bùi Tri Lễ hơi cúi người quan sát quần áo trên người cô, anh đột nhiên thấp giọng nói: “Bọn em chơi trò cosplay này vì sao không nói trước với bọn anh?”

Trần Thần: “...”

Chẳng lẽ muốn bảo cô nói với Bùi Tri Lễ, bởi vì mình quá thẹn thùng không dám nói chuyện với anh nên mới ăn mặc như vậy.

Rốt cuộc Trần Thần ghen hồi lâu, giọng ồm ồm cất lên: “Muốn cho các anh một bất ngờ.”

Đuôi lông mày Bùi Tri Lễ hơi nhướn lên, anh cười nhìn sang phía khác, thấp giọng nói: “Anh thấy chắc chỉ có A Hằng bất ngờ thôi.”

Trần Thần nhìn qua phương hướng của ánh mắt anh, trông thấy Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng đứng cùng nhau, Nhan Hàm mặc chiếc đầm công chúa màu vàng xinh đẹp mỹ miều, Bùi Dĩ Hằng bên cạnh tuấn tú cao ngất, hai người hoàn hảo tựa như một bức tranh tường thời trung cổ.

Trần Thần không thấy hiện tại mình mang dáng vẻ gì, nhưng dù là ai nhìn thấy hình ảnh cô đứng cùng Bùi Tri Lễ, hẳn là trai đẹp và quái vật đi.

Cô không nhận được giơ tay lên che mặt mình, ai ngờ vừa giơ tay lên mới nghĩ tới mình đang mặc đồ dã thú.

Ngay khi cô xấu hổ định buông tay, móng vuốt con thú thật to của cô bị một bàn tay thon thả chạm rãi nắm lấy, Bùi Tri Lễ khẽ cười nói: “Ban nãy hình như còn chưa chào hỏi đảng hoàng, rất vui được gặp em, anh là Bùi Tri Lễ.”

Trần Thần lúng túng nhìn móng vuốt thật to của mình, lòng bàn tay anh xinh đẹp thon thả như vậy.

Cô thấp giọng nói: “Chào anh, em là Trần Thần.”

“Anh biết, trước đó chúng ta có nói chuyện qua điện thoại.” Bùi Tri Lễ thản nhiên nói.

Trần Thần không nghĩ tới anh lại nhắc tới chuyện này, giờ đây cô ngượng ngùng hận không thể tìm một cái hố chui vào, cô lập tức lắc đầu, nhưng cái đầu dã thú đội trên đầu quá to, cuối cùng cô không chịu nổi nữa

mà nói: “Anh quên đi, lúc ấy em uống say nói bậy bạ thôi, hoàn toàn nói vớ vẩn.”

Lúc này Trần Thần đột ngột cảm ơn bộ đồ dã thú to lớn ngớ ngẩn này, bởi vì giờ đây cô có thể thông qua cái lỗ nhỏ nhỏ kia nhìn anh bên ngoài, còn có biểu cảm trên mặt anh.

Cô trông thấy trên mặt anh hiện lên nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía cô.

Trần Thần sợ tới mức lập tức cúp mắt xuống, khi cô phản ứng lại, cho rằng đối phương hoàn toàn không biết lúc này mình đang nhìn lên anh, thế là cô lại bạo dạn nâng lên mí mắt, nhìn anh chăm chăm.

Anh nói: “Hóa ra là vậy.”

Trần Thần chớp mắt, chỉ một câu thôi sao?

Cô bắt đầu ra sức lục lọi trong đầu, rốt cuộc nên tìm đề tài nào nói tiếp đây? Nếu không nói chuyện thời tiết ở Anh nhỉ? Hoặc là vấn đề khí hậu thế giới thay đổi? Hay là bảo vệ môi trường biển cả, hoặc là làm thế nào giúp đỡ người dân Châu Phi thoát khỏi cuộc sống khổ cực lầm than?

“Có điều lời anh nói đều là thực sự.”

Trần Thần sững sốt, ánh mắt xuyên qua lỗ nhỏ trên đầu dã thú nhìn sang Bùi Tri Lễ.

Sau khi vừa nói xong, Bùi Tri Lễ vừa cười vừa nói tiếp: “Anh nghe nói em nộp đơn xin học tại Cambridge?”

Trần Thần cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Còn chưa biết có được hay không, hình như hy vọng không cao lắm.”

Dù sao đó là ngôi trường nổi tiếng thế giới, nếu thi đại học A cô chỉ cần cạnh tranh với thí sinh cả nước, nhưng nếu xin vào Cambridge, cô phải cạnh tranh với những tinh anh trên toàn thế giới.

Trần Thần không phải là người có lòng tự tin.

Bùi Tri Lễ nhìn cô, nghĩ ngợi: “Nếu em có gì muốn biết có lẽ anh giúp em được.”

Trần Thần chớp mắt, lộ ra biểu cảm vui vẻ, cô hơi cất cao giọng hỏi: “Thật sự có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể.”

Bùi Tri Lễ vừa nói xong, Trình Tân Nam và Cao Nghiêu nhào tới, hai người mỗi người đứng một bên Bùi Tri Lễ, trước tiên nhìn Bùi Tri Lễ rồi lại nhìn qua Trần Thần, cho đến khi Trình Tân Nam cười hì hì nói: “Xem phim đi, ở đây Nhan Hàm có một phòng chiếu phim riêng, ban này bọn em xem qua rồi, đây đủ phim ảnh, đi lên chọn một bộ xem thôi.”

Thế là cuối cùng mọi người cùng đến phòng chiếu phim xem phim, kết quả chọn tới chọn lui, chọn một bộ thích hợp với lễ Giáng Sinh nhất “Ở nhà một mình”.

Không biết vô tình hay là xảy ra chuyện gì, Bùi Tri Lễ thế mà ngồi xuống bên cạnh Trần Thần.

Trong tay Trần Thần cầm khoai tây chiên người khác đưa qua, cô cầm bịch lớn vang lên rột rạt, cho đến khi Bùi Tri Lễ trực tiếp vươn tay qua lấy: “Em không tiện mở ra đúng không.”

Anh xé bịch ra, lúc đưa cho cô anh quan sát quần áo trên người cô, nhẹ giọng nói: “Anh có thể đưa ra một đề nghị không?”

Trần Thần căn môi dưới, ừ một tiếng.

“Bộ quần áo này thật sự rất bất tiện, không thì phần cosplay đêm nay đừng ở đây nhé?”

Bởi vì phim đang chiếu, để không quấy rầy người khác anh ghé sát bên tai cô nói những lời này. Rõ ràng cách lớp quần áo dày như vậy, nhưng cô lại cảm giác được trái tim bắt đầu đập mạnh, trên người mang cảm giác tê dại nói không nên lời, tựa như một dòng điện theo mạch máu lao nhanh tới từng chỗ trên cơ thể.

Rõ ràng biết lời anh nói chỉ là sự quan tâm lịch sự, nhưng tâm tình được người mình thích ân cần chu đáo như vậy, Trần Thần vui vẻ đến mức muốn xoay vòng.

Anh ấy đang quan tâm mình ư, làm tròn là anh ấy có thể thích mình không?

Lúc Trần Thần đang thay quần áo, cô không ngưng ngừng suy nghĩ như vậy.

Đợi khi Trần Thần thay quần áo xong trở về phòng lần nữa, cô lặng lẽ ngồi về chỗ của mình, ánh mắt cô hơi chuyển hướng nhìn về phía Bùi Tri Lễ, không ngờ Bùi Tri Lễ cũng đang nhìn cô.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn từ bộ phim đang chiếu trên màn hình cách đó không xa chiếu rọi xung quanh, cô nhìn bóng mờ không ngừng dao động lướt qua trên gương mặt anh.

Con người đen trên khuôn mặt tuần tú hiền hòa kia vẫn sáng ngời tựa ánh sao.

Bùi Tri Lễ khẽ cười nói: “Quả nhiên thế này vẫn đẹp hơn.”

Sau khi nói xong, anh quay đầu tiếp tục nhìn màn hình đang trước, bởi vì đang diễn đến một đoạn hài kinh điển, trong phòng đúng lúc vang lên một tràng cười, khiến khoe miệng anh cong lên phát ra tiếng cười khê khàng.

Trần Thần vươn tay ôm ngực mình, cô ngồi xếp bằng trên sofa định khiến mình bình tĩnh lại.

Đừng kích động như vậy, đây chỉ lời khen lịch sự thông thường thôi.

Nhưng thật sự khiến cô không thể trấn tĩnh lại là khi Bùi Tri Lễ từ bên ngoài trở về, anh đột nhiên ghé sát cô, hạ giọng hỏi: “Bình thường em thích xem phim không?”

Trần Thần gật đầu: “Rất thích.”

Cô cảm thấy buổi tối hôm nay trái tim cô đập cực nhanh, chẳng thể nào hòa hoãn được, nhưng giờ phút này nhịp tim cô hình như tăng tới đỉnh điểm, mang cảm giác mặt đỏ tới mang tai, phản ứng mạnh mẽ.

Anh muốn nói cái gì?

“Ngày mai bản phim người đóng của ‘Người đẹp và quái vật’ được chiếu rồi.”

Đầu óc Trần Thần hỗn loạn thành mớ bòng bong, là sắp chiếu phim sao? Nhưng có liên quan gì tới cô chứ?

“Đồ em mặc là quần áo của nam chính trong phim này nhỉ?” Bùi Tri Lễ khê cười, tới giờ khi nhớ lại lúc vừa vào cửa nhìn thấy một con dã thú thật lớn, anh vẫn còn cảm thấy buồn cười.

Trần Thần cứng ngắc gật đầu.

Nhưng sau khi Bùi Tri Lễ nói ra lời này, hình như cảm nhận được sự lúng túng của cô, anh hơi dịch sang bên cạnh, không dựa vào cô quá gần như vậy.

Đáy lòng Trần Thần hơi mất mát, cho đến khi sắp ngủ cô còn suy nghĩ, ban này không phải anh muốn hẹn cô xem phim chứ?

Kết quả anh phát hiện cô là người tự ti lại không có chủ kiến, thế nên từ bỏ ư?

Nhưng anh nói là ngày mai mà, có lẽ ngày mai anh sẽ gọi điện hẹn cô.

Thế là cô mang mong đợi này, cả ngày hôm đó Trần Thần ôm di động của mình, nhưng ngoại trừ cửa hàng Taobao gửi đến hoạt động khuyến mãi dịp Giáng Sinh thì không có cái nào khác.

*

“Anh trở về đi.” Trần Thần đột ngột quay đầu, lúc nhớ lại chuyện xảy ra hôm Giáng Sinh đó, cô bỗng nhiên muốn quyết đoán một lần.

Giờ đây cô không muốn giống như đồ ngốc, ôm di động chờ đợi một cú điện thoại vĩnh viễn sẽ không gọi tới.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ngoại Truyện 1 (7)

Khi Phương Cần đẩy cửa tiến vào, chị ta nhìn thấy Trần Thần đang ngồi trên sofa bèn thuận miệng hỏi: “Trong nhà có khách tới à?”

Trần Thần ngẩng đầu, sau khi “vâng” một tiếng thì thấp giọng nói: “Ban nãy em gặp chút chuyện trên đường, có người đưa em trở về.”

Phương Cần bỏ ba lô trên lưng xuống đặt trên sofa, đang muốn hỏi cô gặp chuyện gì thì trông thấy hộp thuốc nằm bên cạnh, chị ta lập tức hỏi: “Em bị thương hả? Sao lại thế?”

Trần Thần vốn không định kể chuyện này với Phương Cần, ai ngờ Phương Cần nhìn một cái thấy được hộp thuốc, cứ hỏi tới cùng, cuối cùng cô đành kể lại chuyện đã xảy ra với Phương Cần.

Phương Cần tức giận bật dậy tại chỗ, nổi giận nói: “Đồ vô lại.”

Chị ta đang mắng gã đàn ông Anh Quốc hại Trần Thần bị thương.

Trần Thần gật đầu nói: “Đúng vậy, đồ vô lại.”

Nếu không phải gã vô lại này cô cũng không gặp phải Bùi Tri Lễ, sẽ không nhớ đến đủ thứ hồi ức. Đối với Trần Thần, đáy lòng luôn sóng yên gió lặng thoải mái đột nhiên bị sóng lớn dâng trào.

Phương Cần vươn tay vỗ vai cô, bất đắc dĩ nói: “Chị ở nước ngoài nhiều năm rồi, coi như đã nhìn rõ. Có một số người da trắng vẫn mang lòng

dạ kiêu căng ngạo mạn, xem thường người da đen, khinh bỉ Châu Á.”

Nói tới đây, Phương Cần khựng lại.

Chị ta nhìn Trần Thần nghiêm túc nói: “Chị khuyên em đừng sợ, cũng đừng chùn chân. Đụng phải người như thế em hãy lập tức báo cảnh sát, cảnh sát sẽ khiến họ nhận biết cái gì gọi là hiện đại dân chủ.”

“Loại người ngang ngược như vậy, em phải tỏ ra kiên cường hăn mới không dám khinh thường em.”

Trong đầu Trần Thần đột nhiên xuất hiện dáng vẻ Bùi Tri Lễ cầm súng nhắm đối phương, cô thấp giọng hỏi: “Đàn chị, ở Anh có thể cầm súng sao?”

Phương Cần chợt quay đầu nhìn cô, trên khuôn mặt hết sức kinh ngạc: “Em hỏi cái này làm gì?”

“Em chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Phương Cần nói: “Ở bên này có rất nhiều quý tộc thích săn bắn, thế nên có một số người có giấy phép sử dụng súng.”

Trần Thần gật đầu, cuối cùng đáy lòng thở phào một hơi.

Cô nhìn cách ăn mặc của Bùi Tri Lễ quả thật như là đi săn thú, không nghĩ tới anh còn có sở thích như vậy.

Có điều nghĩ tới đây, Trần Thần lập tức lắc đầu thật mạnh, đừng nghĩ tới anh ấy nữa, giữa bọn họ không có khả năng, nghĩ nhiều vô ích, vô ích thôi.

Phương Cần thấy cô lắc đầu, chị ta khẽ cười hỏi: “Sao vậy?”

Trần Thần chớp mắt, theo bản năng nói: “Không có gì.”

“Cơ mà vị anh hùng cứu mỹ nhân là ai thế?” Phương Cần tò mò hỏi han.

Trần Thần nghĩ ngợi, mau chóng cười nói: “Là một người Trung Quốc, chắc là đi ngang qua nhìn thấy tiện tay giúp đỡ.”

Cô biết Phương Cần quen Bùi Tri Lễ, huống hồ lần trước ở quán ăn khi nghe nữ sinh bên cạnh nói về Bùi Tri Lễ, Phương Cần cũng từng hỏi cô có biết Bùi Tri Lễ không.

Phương Cần nở nụ cười, không tiếp tục truy hỏi, ngược lại bảo cô đi nghỉ ngơi sớm chút.

Trần Thần nằm trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu vẫn chưa ngủ, sáng hôm sau thức dậy, cô nhìn đôi mắt thâm quầng của mình trong gương mà hết hồn.

Gặp gỡ đêm khuya, sự xuất hiện đột ngột của Bùi Tri Lễ tựa như làn gió mát lướt qua mặt hồ.

Sau khi gió ngừng mặt hồ khôi phục vẻ yên ả của trước đây lần nữa.

Mỗi tuần Trần Thần đi làm thêm hai lần, thời gian mỗi lần đi cũng không cố định, chủ nhà sẽ để lại tờ giấy trên bàn trước, nói với cô thời gian lần sau tới.

Trần Thần tưởng rằng đối phương không thích dùng di động cho lắm, bởi vậy mỗi khi rời khỏi cô sẽ dùng bút nhấn lại trên tờ giấy.

Lần nào câu cuối cùng đáp lại trên tờ giấy cũng là, chúc ngài sống vui vẻ hạnh phúc.

Đối với vị chủ nhà chưa từng gặp mặt này, Trần Thần đặc biệt cảm kích, dù sao trong lúc mình khó khăn nhất người ta đã cho mình một công

việc.

Trần Thần luôn muốn mau chóng kiếm về số tiền đã mất đi.

Mỗi lần tới nơi làm việc, Trần Thần sẽ đặc biệt chăm chỉ, chỉ cần bỏ ba lô xuống là cô sẽ lập tức quét dọn cả căn phòng, ngay cả bồn tắm lớn cũng lau chùi trong ngoài một lần.

Trần Thần quen dùng máy hút bụi trước, sau đó mới lau chùi. Tiếng máy hút bụi rất lớn, bởi vậy mỗi lần cô quét dọn làm vệ sinh đều sẽ đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa quét dọn.

Chưa đến một lúc, cô vui vẻ ngâm nga ra tiếng, dù sao lúc này chỉ có cô ở trong nhà.

Nhưng cô không ngờ khi đẩy máy hút bụi tới hành lang phòng ngủ thì đột nhiên cửa phòng ngủ chính bỗng nhiên bị mở ra.

Trần Thần hết hồn, nắm chặt máy hút bụi trong tay, cho đến khi cô thấy người đứng ở cửa phòng, hai tròng mắt vốn đang hoảng sợ càng mở to hơn nữa.

“Anh...” Trần Thần trợn mắt há mồm nhìn Bùi Tri Lễ ở trước mặt.

Mà Bùi Tri Lễ mang sắc mặt ồm yếu xanh xao thì nhúu chặt mày, tối qua anh bắt đầu phát sốt, hôm nay ở nhà ngủ cả buổi sáng chẳng đi đâu cả.

Cho đến khi anh nghe được tiếng máy móc ầm ĩ bên ngoài, người luôn tốt tính cũng không thể nhẫn nhịn mà nóng nảy, anh nhắc chân lên ngay cả dép cũng chưa mang, đi thẳng tới cửa chuẩn bị mắng người.

Khi anh hơi mở mắt nhìn thấy Trần Thần trước mặt, đầu óc hỗn độn rối cuộc có chút tỉnh táo.

Hôm nay là ngày cô đến quét dọn làm vệ sinh sao?

Trần Thần rút cuộc lấy lại tinh thần, nhin không được hỏi: “Anh, anh sao lại ở đây.”

Bởi vì máy hút bụi còn chưa tắt đi, âm thanh vẫn còn đó, Bùi Tri Lễ thật không chịu nổi, anh chỉ chỉ: “Em có thể tắt thứ này trước không?”

Sau khi nghe xong Trần Thần lập tức tắt đi máy hút bụi.

Ai ngờ cô vừa tắt đi, Bùi Tri Lễ liền xoay lưng đi về giường mình, Trần Thần trơ mắt nhìn anh tới bên giường, sau đó nằm xuống, rồi ngoan ngoãn đắp chăn lại cho mình.

Trần Thần: “...”

Cuối cùng sau khi Trần Thần hết sức kinh hoảng, đặc biệt kinh hoảng, cực kỳ kinh hoảng, cô nhẹ chân nhẹ tay đặt máy hút bụi cạnh vách tường, bản thân mình thì đi vào phòng.

Giờ phút này người đàn ông nằm trên giường dường như hoàn toàn không nghe được tiếng cô vào, anh vẫn nhắm chặt mắt, trên gương mặt còn hơi ửng đỏ khác thường. Mũi anh hình như không hít thở trôi chảy, mặc dù nhắm mắt thỉnh thoảng vẫn nhú mày.

Trần Thần dè dặt ngồi xổm bên giường, vươn tay sờ trán anh.

Quả nhiên rất nóng.

Cô nghĩ ngợi, vẫn nhẹ nhàng đẩy anh một cái, thấp giọng nói: “Bùi Tri Lễ, anh uống thuốc chưa?”

Người trên giường chẳng hề có ý muốn phản ứng với cô, Trần Thần khẽ thở dài một hơi, lại duỗi tay đẩy cái nữa: “Bùi Tri Lễ, nếu không em cùng anh đi bệnh viện nhé.”

Anh vẫn không phản ứng với cô.

Trần Thần đứng lên, hơi ghé sát rồi hô lên một tiếng: “Bùi Tri Lễ...”

Người nằm trên giường lần này hình như thật sự bị cô chọc giận, anh vươn tay bắt lấy cánh tay cô, tuy rằng trong người vẫn còn sinh bệnh nhưng cơ thể anh vẫn không yếu ớt đến nỗi không kéo được Trần Thần.

Trần Thần bị anh kéo xuống nằm sấp trên lồng ngực anh, giọng Bùi Tri Lễ kề sát bên tai cô cất tiếng: “Khó chịu, em im lặng chút được không.”

Trần Thần chớp mắt, nằm sấp trên lồng ngực anh, anh đắp một tấm chăn mỏng, thật sự rất mỏng.

Mỏng đến mức gò má Trần Thần có thể cảm thấy tấm chăn cảm nhận được dòng nhiệt độ không bình thường trên người anh, khiến da mặt cô cũng nóng theo.

Rốt cuộc Trần Thần khôi phục thần chí, cô chống cánh tay từ lồng ngực anh nhồm dậy.

Cô đứng bên giường, nhìn người đàn ông vẫn nhắm mắt từ trên cao xuống, cô cảm thấy mọi thứ trong đầu xoay chuyển đủ loại ý nghĩ một cách điên cuồng.

Nói thì nói rồi, còn do dự làm gì nữa.

Thế nhưng cô đứng bên giường hồi lâu, rồi xoay người đi ra ngoài.

Anh trông thế này e rằng đã ngủ thẳng tới giờ, cô không thấy hộp thức ăn nào ở bên ngoài, đoán chừng hôm nay tới lúc này anh vẫn chưa ăn gì.

Thế nên Trần Thần mở tủ lạnh, chuẩn bị làm chút gì cho anh ăn.

Cũng may tủ lạnh của anh không phải tủ lạnh của loại con trai độc thân, ngoài bia ra thì là bia.

Từ bên trong Trần Thần lấy ra một bịch mì sợi, còn có một miếng thịt, cô định làm mì thịt sợi cho anh. Trước khi cô đến Anh, ông Trần sợ cô sẽ thường xuyên dùng mì ăn liền để sống qua ngày, vậy nên ông dạy cô món mì thịt sợi độc nhất của mình.

Sau khi Trần Thần rửa tay, cô xắt thịt thành sợi trước.

Tay nghề xắt thái của cô không được tốt lắm, lúc xắt đều rất cẩn thận, chỉ một miếng thịt xắt hết mười phút.

Bởi vì đồ trong nhà Bùi Tri Lễ đều là do cô đi siêu thị mua, vậy nên mấy thứ hành gừng cô đều biết đặt ở đâu. Nghĩ đến anh phát sốt Trần Thần đương nhiên không dám bỏ thêm ớt.

Chưa đến một lúc nồi nóng lên, Trần Thần bỏ hành gừng vào nồi xào chín, sau đó đổ thịt đã xắt sợi vào nồi.

Ngay sau đó mùi hương trong nồi bay ra, đợi khi sợi thịt xào chín, màu sắc từ đỏ biến thành trắng, Trần Thần đổ thêm nước vào nồi. Lúc này mới dậy nắp lại.

Khi nước dùng trong nồi sôi lên, cô cầm vắt mì bỏ vào trong nồi.

Cô còn lấy thìa nếm thử mùi vị, vị mặn vừa đủ, quả thực hoàn hảo.

Lúc trước khi Trần Thần nấu mì đều có ông Trần ở bên cạnh chỉ dẫn, đây là lần đầu cô hoàn thành một mình, quả thật mùi vị không tệ.

Cô tìm ra một cái bát lớn nhất trong nhà Bùi Tri Lễ, sau khi đổ mì vào thì bưng tới bàn ăn, lúc này cô mới vào trong phòng ngủ gọi người dậy.

“Em nói thật đó, anh ăn chút trước đi, sau đó em tuyệt đối không quấy rầy anh ngủ nữa.” Trần Thần nửa ngồi xồm ở cuối giường nhẹ giọng nói.

Lúc Bùi Tri Lễ mở mắt ra, anh nhìn thấy cô cách mình rất xa, tại chỗ gần cuối giường.

Anh khẽ cười một tiếng, bởi vì ngủ quá lâu, đầu quả thật hơi nhức.

“Sao em đứng xa thế?” Bùi Tri Lễ đột nhiên cất tiếng hỏi.

Trần Thần chớp mắt: “Em sợ anh đánh em.”

Bùi Tri Lễ: “...”

Trần Thần nhìn anh nói rất nghiêm túc: “Anh đã sinh bệnh mà em vẫn gọi anh ăn uống. Cơ mà ăn chút gì đó thật sự rất hiệu nghiệm, anh ăn một bát mì, sau đó uống thuốc, nằm trong chăn toát ra mồ hôi thì sẽ mau chóng khỏe thôi.”

Lý luận ai cũng biết, nhưng người ngã bệnh quả thật chưa ăn uống gì.

Bùi Tri Lễ thở dài một hơi, Trần Thần theo bản năng lùi ra sau một bước.

Hai người nhìn nhau, sau đó Trần Thần lặng lẽ đi về trước một bước. Lần này Bùi Tri Lễ thật sự bị cô chọc cười, anh từ giường ngồi dậy.

Lúc anh đi đến phòng ăn, nhìn thấy bát mì còn bốc hơi nóng trên bàn, anh im lặng ngồi xuống.

Trần Thần đi theo tới thấy anh đã ngồi bên bàn bắt đầu ăn mì, anh ăn gì cũng mang dáng dấp tao nhã nhai nuốt chậm rãi, chờ anh ăn được mấy miếng, ánh mắt Trần Thần vẫn nhìn chăm chăm, hình như sợ bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt anh.

Cho đến khi Bùi Tri Lễ ngẩng đầu nhìn cô, Trần Thần xấu hổ quay đầu qua.

“Em làm thế nào?”

Trần Thần nghe vậy liền quay đầu lại, chạm vào ánh mắt của anh, cô trông thấy ý cười tại đáy mắt anh tựa như hòn đá ném vào hồ nước, ý cười thấm nhuộm từng lớp một, cho đến khi phủ kín cả ánh mắt, sau đó đuôi lông mày của anh dần dần cong lên.

Anh nhìn Trần Thần nói: “Sao có thể ăn ngon thế.”

Trần Thần theo bản năng cắn môi, nhìn anh chăm chăm, có cảm giác muốn cười nhưng không biết làm sao.

Cuối cùng Bùi Tri Lễ ăn sạch bát mì.

Khi anh đứng dậy chuẩn bị bưng bát vào phòng bếp, Trần Thần lập tức đi tới lấy đi cái bát trong tay anh, thấp giọng nói: “Anh ngủ thêm một lúc nữa đi, để em rửa bát.”

“Nhà anh có thuốc giảm sốt không? Anh uống rồi ngủ một giấc hẳn là hiệu quả tốt hơn.”

Bùi Tri Lễ gật đầu, có điều không lập tức rời khỏi.

Trần Thần ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Còn việc gì nữa à?”

Bùi Tri Lễ vốn muốn nói chuyện công việc với cô, cô là một cô gái thông minh, Bùi Tri Lễ biết nếu cô nhìn thấy mình, khẳng định sẽ đoán được.

Nhưng Trần Thần như là biết anh muốn nói gì, cô chỉ nhẹ giọng nói: “Anh đi ngủ trước đi, có chuyện gì chờ anh khỏi bệnh rồi chúng ta nói sau.”

Bùi Tri Lễ quả thật cảm thấy cả người mình có chiều hướng toát mồ hôi, anh không trì hoãn nữa xoay người trở về phòng mình.

Sau khi Trần Thần rửa sạch bát nôi, cô lập tức trốn vào toilet gọi điện cho Phương Cần.

Trong điện thoại vang lên tiếng máy bận một lúc, sau đó Phương Cần mới nối máy, hỏi: “Trần Thần, sao thế?”

“Đàn chị, chị có biết chủ nhà thuê em là ai không?”

Phương Cần ở bên kia vốn ở trong phòng thí nghiệm, chị ta dứt khoát cầm di động đi ra bên ngoài. Trần Thần đã làm việc gần hai tháng, cho tới giờ chưa từng hỏi vấn đề này, hiện giờ cô đột nhiên gọi điện sang đây hỏi, e rằng bản thân cô đã phát hiện ra điều gì rồi.

Phương Cần thờ dài một tiếng: “VẬY em có thể không giận chị không?”

Trần Thần cắn môi: “Chị biết đúng không?”

Phương Cần bất đắc dĩ nói: “Hồi trước chị và Bùi Tri Lễ chỉ coi như quen sơ, bọn chị từng gặp một hai lần tại buổi tụ họp bạn học. Sau khi em bị mất ví tiền được mấy hôm thì cậu ta đột nhiên tới tìm chị, nói có một công việc muốn giới thiệu cho em. Cậu ta chỉ đích danh muốn em.”

Phương Cần đương nhiên sẽ tò mò, có điều Bùi Tri Lễ nói mới biết Trần Thần gần đây thôi, em trai anh và bạn cùng phòng của Trần Thần lại là quan hệ yêu đương, thế nên anh muốn giúp cô, giới thiệu công việc cho cô.

Nhưng khi Phương Cần nghe được tiền lương mười lăm bảng Anh một giờ, chị ta biết Bùi Tri Lễ không chỉ có lòng nhiệt tình của đàn anh.

Tuy nhiên đối phương không muốn nói với Phương Cần, chị ta đương nhiên cũng không hỏi tới cùng.

Huống hồ chị ta cũng hiểu được hôm đó nếu Trần Thần không cùng mình đi ăn thì sẽ không gặp phải trộm cắp. Thế nên Phương Cần thấy có công việc tốt như vậy đưa tới cửa, chị ta cũng bằng lòng giúp Trần Thần một phen.

Giờ đây nếu Trần Thần gọi điện hỏi, chị ta cũng không định gạt.

Dù sao hai người họ mới là bạn cùng phòng.

Trần Thần nói: “Đàn chị, sao chị không cho em biết chứ?”

“Nói với em, sau đó em còn nhận công việc này không?” Phương Cần hỏi.

Trần Thần không nói.

Phương Cần khẽ cười nói: “Nói thật, chị đến Anh cũng hơn một năm rồi, trước khi em tới chị từng nghe rất nhiều chuyện về Bùi Tri Lễ. Cậu ta không phải loại nam sinh không nghiêm túc, cũng không phải loại ăn chơi trác táng dựa vào trong nhà có tiền tán gái khắp nơi. Người ta thật sự rất tốt, nếu cậu ta đã thích em, vậy thì chị tiện thể giúp cậu ta một phen.”

Khi Trần Thần nghe được câu “cậu ta thích em”, toàn thân cô như đứng trên than lửa, hận không thể nhảy dựng lên.

Cô lập tức phủ nhận: “Không phải, anh ấy không thích em, anh ấy làm sao có thể thích em chứ.”

Trần Thần một hơi phủ nhận tới cùng, ngược lại chọc cười Phương Cần ở đầu dây bên kia.

Phương Cần nói: “Cậu ta đã dùng phương pháp cũ kỹ như vậy để theo đuổi em, em thế mà còn nói cậu ta không thích em ư? Rốt cuộc là chị điên rồi, hay là em điên rồi đây.”

Trần Thần không ngừng đi tới đi lui trong toilet, ngón tay đặt bên miệng không ngừng gặm cắn, cô hoàn toàn rối loạn.

Anh ấy sẽ thích mình sao?

Nhưng nếu anh không thích cô thì tại sao lại làm ra những việc này.

Trần Thần rốt cuộc không nhịn được cào tóc, hít sâu một hơi, cô than vãn với di động: “Đàn chị, em cảm thấy rất rối bời. Anh ấy thật sự thích em ư?”

“Chị dám dùng bằng tiến sĩ của mình đánh cược với em, cậu ta tuyệt đối thích em.”

Cú đánh cược này của Phương Cần đủ kiên quyết, giờ đây Trần Thần rốt cuộc không thể bình tĩnh.

Cô cúp máy rồi lại rón rén tới phòng Bùi Tri Lễ, cô đứng ở cửa muốn đi vào, nhưng lý trí còn sót lại nói với cô đừng vào.

Cô thật sự rất muốn lao tới túm lấy áo anh, hỏi anh, rốt cuộc có thích mình hay không.

Nếu thích thì đừng nói lời vô nghĩa nữa, bọn họ lập tức, ngay lập tức yêu đương mãnh liệt đi.

Nếu không thích...

Đầu óc Trần Thần xoắn thành bột bánh, nếu anh nói không thích, cô sẽ từ bỏ sao? Hình như không đâu.

Thế thì mặc kệ, dù anh thích cũng được, không thích cũng được, cô đều thích anh.

Cùng lắm, cùng lắm thì cô theo đuổi anh.

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, con gái theo đuổi con trai thì sao, cô thích anh, muốn ở bên anh, muốn theo đuổi anh.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Trần Thần không rối rắm nữa.

Tuy rằng cô không thể dùng máy hút bụi nữa, nhưng cô vẫn quyết định quét dọn xung quanh trước. Chờ sau khi dọn dẹp xong xuôi, Trần Thần phát hiện đã tới giờ rồi, nhưng lần này cô không rời khỏi.

May mà cô mang theo máy tính bỏ trong ba lô, có thể thuận tiện làm xong bài vở.

Thế là cô ngồi trên sofa gỗ chữ, mãi đến khi bên ngoài hoàn toàn sấm tối.

Lúc Bùi Tri Lễ đi ra ngoài, anh vốn tưởng rằng muộn rồi Trần Thần nhất định đã rời khỏi, nhưng khi anh ra khỏi phòng nghe được tiếng gõ bàn phím nhẹ nhàng, anh đột nhiên hơi sững sốt.

Anh đi qua, trông thấy Trần Thần ngồi trên sofa, đặt máy tính trên đùi.

Anh đứng tại chỗ nhìn hồi lâu, Trần Thần mới phát hiện.

“Anh tỉnh rồi.” Trần Thần lập tức đặt xuống máy tính trên đùi, đứng dậy.

Bùi Tri Lễ thấp giọng hỏi: “Em còn chưa trở về sao?”

Trần Thần chớp mắt lập tức nói: “Anh tỉnh rồi thì em về.”

Bầu không khí chợt yên tĩnh một lúc.

Trần Thần vốn khom lưng thu dọn đồ đạc, nhưng khi cô bỏ máy tính vào trong ba lô, cô chợt xoay người nhìn Bùi Tri Lễ, nhìn anh chăm chăm hỏi: “Cơ thể anh có thoải mái hơn chút nào không?”

“Anh khỏe nhiều rồi.” Bùi Tri Lễ gật đầu.

Trần Thần lại căn môi dưới, lần này cô thật sự hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Anh còn nhớ cuộc gọi qua video lúc trước của chúng ta không?”

Sợ anh không nhớ ra, Trần Thần nhắc nhở: “Chính là lần em uống say đó.”

Bùi Tri Lễ gật đầu, trong âm thanh giấu ý cười, anh đáp lại: “Anh nhớ.”

Lúc này Trần Thần gật đầu lần nữa, rồi lại rơi vào im lặng.

Rốt cuộc Trần Thần hạ quyết tâm, như là trút ra tất cả dũng khí nói: “Lời em nói đều là thật, thích anh là thật, muốn ở bên anh cũng thật. Em biết có lẽ anh sẽ không thích em...”

“Trần Thần.” Đột nhiên Bùi Tri Lễ cất tiếng ngắt lời cô.

Sắc mặt Trần Thần lập tức tái xanh, cô sợ sệt không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Chẳng lẽ anh không muốn nghe lời thổ lộ của cô sao?

Cô nắm chặt bàn tay của mình, quả nhiên vẫn là cô tự rước lấy nhục.

Khi đáy lòng cô đang phán tử hình cho chính mình, giọng nói đối phương dịu dàng mà mang theo chút khàn khàn vì sinh bệnh, rốt cuộc lại vang lên: “Trần Thần, ai nói với em, anh sẽ không thích em?”

“Em ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn anh này.” Bùi Tri Lễ dịu dàng nói.

Trần Thần như bị anh mê hoặc, ánh mắt cô trống rỗng nhìn anh. Cho đến khi cô tận mắt thấy anh mở miệng nói: “Anh thích em mà, bằng không

anh sẽ không làm những chuyện này.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện 1 (8)

Trần Thần, ai nói với em, anh sẽ không thích em?

Cả chiều nay cô đã đủ kinh ngạc, nhưng đều không sánh bằng một câu lúc này khiến cô rung động. Trần Thần đứng tại chỗ, nhìn anh chăm chăm.

Vậy nên đây là ý gì?

Bùi Tri Lễ sai một bước về phía trước, anh cúi đầu nhìn cô: “Trần Thần.”

Trái tim Trần Thần tựa như bị âm thanh của anh kéo căng, sợi dây không nhìn thấy kia từ khoảnh khắc anh bắt đầu cất tiếng đột nhiên siết chặt.

Bùi Tri Lễ, anh ấy sẽ thích mình ư?

Khi ý nghĩ này lướt qua trong đầu, đột nhiên toàn thân Trần Thần có cảm giác phát run không thể kiềm chế.

Cùng lúc cô hít sâu một hơi thì Bùi Tri Lễ đột ngột đi tới trước một bước, ánh mắt anh vẫn nhìn cô chăm chăm: “Những việc anh làm còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Bùi Tri Lễ nghiêm túc nhìn cô, nói thật anh cũng không phải là người có kinh nghiệm tình cảm phong phú gì.

Hoặc là nói so với Bùi Dĩ Hằng thì kinh nghiệm tình cảm của anh càng thiếu thốn hơn, dù sao em trai anh năm mươi chín tuổi quen biết Nhan Hàm, mà anh vào năm mươi chín tuổi vẫn là một người chỉ thích thư viện và phòng thí nghiệm.

Trần Thần cảm thấy hiện tại mình là đồ ngốc, bởi vì mỗi một câu Bùi Tri Lễ thốt ra cô đều nghe hiểu rất rõ ràng, nhưng cô không dám có phản ứng.

Một người đột nhiên có một tỷ là cảm giác gì, có lẽ tại khoảnh khắc này Trần Thần hơi hiểu được.

Rõ ràng đáy lòng mừng như điên, nhưng đầu óc lại trống không.

Giờ phút này linh hồn cô tựa như bay ra khỏi thân thể, uốn éo điên cuồng giữa không trung, mừng như điên, cười to, hận không thể có bao nhiêu hưng phấn thì có bấy nhiêu hưng phấn. Nhưng thể xác cô im lặng đứng tại chỗ, chẳng hề nhúc nhích.

Cho đến khi cô rốt cuộc có chút phản ứng, nhìn Bùi Tri Lễ hỏi: “Anh làm cái gì?”

Bùi Tri Lễ nhìn cô.

Không biết qua bao lâu, anh rốt cuộc bật cười một tiếng, tiếng cười này của anh khiến linh hồn Trần Thần vèo một cái bay về thân thể, đầu óc chuyển động điên cuồng, nụ cười này của anh là có ý gì? Anh ấy đang chọc mình ư?

Rốt cuộc cô tức giận, thật sự nổi nóng.

Cô vốn gom góp đủ dũng khí nói với anh ý nghĩ trong lòng mình, có thành công hay không dù sao chỉ là một nhát dao. Nhưng anh cố tình ngắt lời cô, nói ra lời khiến cô hiểu lầm còn cố tình cười nữa.

Quả thực đôi việc chém ngay thành lãng trì.

Trần Thần ngẩng đầu, nhìn anh chăm chăm: “Bùi Tri Lễ, anh có biết không, từ hồi đại học em đã thích anh. Em nói thật với anh, sở dĩ em cố gắng xin đến Cambridge là vì muốn ở gần anh. Em biết mình thích anh, anh không nhất định phải thích em. Nhưng người sống trên đời, em chỉ muốn cố gắng một phen, ngay cả Cambridge em cũng thi đậu, chẳng lẽ em còn sợ theo đuổi một người đàn ông à.”

Sau khi Trần Thần nói xong, cô cảm thấy mình đã trút ra mọi thứ tích tụ dưới đáy lòng lâu lắm rồi.

Thích một người không phải lỗi lầm, huống hồ giờ đã là thời đại nào rồi, cần phải con trai thích con gái trước sao?

Trần Thần cô chính là người chủ động.

“Cho nên bây giờ anh nói một lời đi.” Trần Thần càng nói càng lưu loát, lưu loát đến mức sắp trở thành nữ bá vương, nếu lúc này có một chiếc ghế lông lớn, lại phối hợp với một thanh đao, cô lập tức có thể trở thành một nữ vương chiếm núi.

Bùi Tri Lễ nhìn cô gái mang đầy khí thế lẫm liệt, ý cười trên mặt anh rốt cuộc không thể nhịn nữa.

Có điều lần này anh thông minh, lập tức cất tiếng: “Anh chỉ là cười bản thân mình, thế mà lãng phí thời gian dài vậy, chuyện rõ ràng đơn giản lại đi một vòng lớn như thế.”

Lúc Trần Thần định hỏi anh đi vòng cái gì thì toàn thân cô đã rơi vào trong một cái ôm hơi nóng hổi.

Cổ tay cô bị anh khẽ khàng tóm lấy rồi cả người được ôm chặt trong lòng anh.

Âm thanh của Bùi Tri Lễ kề sát vành tai cô, âm thanh dịu dàng mang theo chút khàn vì sinh bệnh, anh thấp giọng nói: “Trần Thần, làm bạn gái anh nhé.”

Trần Thần tựa trong lòng anh, bên tai nghe được câu này hết sức rõ ràng.

Anh bày tỏ với cô.

Hồi lâu sau Bùi Tri Lễ không nghe được câu trả lời của cô gái trong lòng mình, anh khẽ cười nói: “Em ít nhất cho anh một câu trả lời đi chứ.”

Rõ ràng biết được đáp án của cô, nhưng điều này tựa như một nghi thức, đôi bên nên có qua có lại.

Bởi vì anh cũng sẽ thấp thỏm.

Rốt cuộc sau khi im lặng thêm mười giây nữa, cô gái trong lòng cất tiếng: “Ờ.”

Ban đầu khi Bùi Tri Lễ ôm cô, trong lòng anh tràn đầy vui mừng, thậm chí đã nghĩ rằng bắt đầu từ giây phút này anh không còn chỉ là Bùi Tri Lễ nữa, tối thiểu trong chuyện xưng hô, anh còn là bạn trai của ai đó.

Anh chưa từng có xưng hô này, thật sự quá mới mẻ.

Nhưng niềm vui chan chứa này bị một chữ “ờ” giống như bị một chậu nước lạnh đổ trên đầu.

Bùi Tri Lễ kéo người ra khỏi lòng mình, anh nhìn cô từ trên xuống, thấy sắc mặt không biểu cảm của cô, anh bất đắc dĩ cười nói: “Câu trả lời này có thể nào qua quýt quá không hả.”

Điều này khiến anh có cảm giác bị nghiền nát.

Trần Thần ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, cô lên tiếng: “Bởi vì em đang suy nghĩ, có bạn trai rồi chuyện thứ nhất phải làm cái gì.”

Cô không biết người khác yêu đương thế nào, trong chuyện này cô dường như chưa từng nghĩ tới kết quả.

Cô chưa từng nghĩ tới kết quả của giả thuyết cô và Bùi Tri Lễ ở bên nhau.

Thế nên khi anh hỏi ra những lời này, đầu óc cô chợt hồ đồ.

Vậy nên cô phải làm cái gì.

Hôn anh trước, hay là lập tức đăng lên chiếu cáo thiên hạ trong vòng bạn bè, hoặc là...

Ánh mắt Trần Thần nhìn sang hành lang cạnh phòng ngủ chính kia.

Bùi Tri Lễ thấy dáng vẻ hơi dăm chiêu của cô, rốt cuộc anh không nhìn được vươn tay ôm cô, dán sát bên tai cô thấp giọng nói: “Nếu là bình thường, em muốn làm gì anh đều sẽ đồng ý với em.”

Khi nói xong câu đó trong đầu Bùi Tri Lễ xuất hiện hình ảnh khác.

Anh là một người đàn ông trẻ tuổi lại bình thường, vẫn có lúc nằm trong thế xao động nhất, hưởng hồ nước ngoài phóng khoáng hơn trong nước nhiều. Tại tiệc tùng hoặc quán bar, cho dù không phải người yêu chỉ cần hai bên bằng lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể trao đổi sâu sắc.

Bùi Tri Lễ khinh thường loại chuyện này, nhưng không có nghĩa trong lòng anh không nghĩ tới.

Anh thấp giọng thở dài một hơi: “Hôm nay anh bị bệnh.”

Bị bệnh có nghĩa là ý nghĩ anh muốn hôn bạn gái của mình không thể thực hiện được.

Trần Thần ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, cô nhìn anh chăm chăm: “Bùi Tri Lễ, bây giờ anh thật là của em sao?”

Là thật ư?

Cô cứ cảm thấy nên có một nghi thức, một nghi thức đóng dấu thuộc về cô, mới có thể chân chính xác nhận anh thuộc về cô.

Thế là cô nhón chân chẳng hề do dự hôn lên bờ môi anh, Bùi Tri Lễ hoàn toàn không đoán trước hành động của cô.

Đợi khi anh đẩy cô ra, Trần Thần ôm chặt eo anh, úp mở hỏi lần nữa: “A Lễ, anh là của em sao?”

Bên tai anh là giọng thiếu nữ khẽ khàng lại êm ái, lý trí còn sót lại trong đầu anh hoàn toàn bị đánh tan.

Bùi Tri Lễ cúi đầu nhận mệnh ngậm lấy bờ môi mềm mại của cô, bờ môi người con gái thật mềm mại, hết sức mượt mà, lúc ngậm vào mềm mại không thể thốt nên lời.

Nụ hôn này cũng không phải lướt qua rồi dừng, khi đầu lưỡi Bùi Tri Lễ tiến vào, chỉ qua vài giây, hai chân Trần Thần như nhũn ra cô cảm thấy choáng váng dường như không đứng vững. Cô lùi ra sau một bước, nhưng phía sau là sofa, lúc chân cô đụng bên mép sofa thì phía sau lưng cảm thấy lơ lửng.

Bùi Tri Lễ thuận thế đỡ lấy eo cô, để cô ngồi xuống sofa.

Sau khi Trần Thần ngồi xuống hơi dựa vào lưng sofa mở mắt ra, cô ngửa đầu nhìn người trước mặt, hai tay anh chống trên lưng sofa ở hai bên

người cô, anh cúi đầu nhìn cô, con ngươi đen đậm dần, đáy mắt nổi lên dục vọng sâu sắc.

Anh kề sát một chút, hơi thở nóng bỏng gần kề, khẽ khàng phả trên gương mặt cô.

Bùi Tri Lễ hơi nghiêng đầu, lại hôn lấy bờ môi cô, cẩn nhẹ mút mát chậm chậm, nghiền nát bờ môi cô. Trần Thần bị nụ hôn của anh làm choáng váng lần nữa, cho đến khi bờ môi anh chậm rãi dời đến bên tai và vành tai cô.

Lúc này Bùi Tri Lễ thở dài yếu ớt một hơi bên tai cô: “Em không nên trêu chọc anh.”

Trần Thần đột ngột mở to mắt, tròn mắt tròn xoe tràn ngập hơi nước mênh mênh.

Cô chớp mắt, tại khoảnh khắc đoàn tàu cao tốc sắp chạy vào khu vực nguy hiểm, cô rốt cuộc có một ý tưởng, bèn thốt ra: “Trong nhà anh có ‘áo mưa’ không?”

.....

Bùi Tri Lễ chật vật quay đầu đi, anh không thể không nói, lúc Trần Thần hỏi câu này anh hết sức hồ thẹn.

“Ngoan.” Rốt cuộc Bùi Tri Lễ sờ đầu cô, cam chịu nói, “Đừng quậy.”

Trần Thần thấy anh không trả lời, cô thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Làm em sợ muốn chết, nếu anh nói có em cũng không biết có nên lập tức đánh chết anh không.”

Bùi Tri Lễ: “...” Không ngờ là thế, câu kia chỉ là mồi nhử để chấp pháp??

Có lẽ anh biết được nếu cô còn ở lại đây thêm nữa, bản thân anh không điên cũng bị làm cho điên mất, thế là Bùi Tri Lễ chẳng hề do dự kéo cô đứng dậy, thấp giọng nói: “Anh đưa em về nhà.”

Trần Thần lắc đầu: “Anh bệnh rồi, tự em có thể đạp xe đi về.”

Bùi Tri Lễ đã thuận tay cầm lên ba lô của cô trong tay, anh khẽ cười một tiếng: “Nếu thật sự để em tự mình về nhà, anh vừa lên chức làm bạn trai, hôm nay phải mất chức rồi.”

Trần Thần mím môi, rốt cuộc không thể nhịn cười.

Khi xe đỗ ở dưới lầu nhà trọ của mình, lúc này Trần Thần mới nhận ra hóa ra từ nhà cô tới nhà Bùi Tri Lễ lại gần như vậy.

“Em đi lên nghỉ ngơi cho khỏe.” Bùi Tri Lễ nói xong xoa đầu cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Trần Thần then thùng gật đầu, tới giờ cô vẫn còn cảm giác đang nằm mơ.

Cho đến khi cô xoay người chuẩn bị lên lầu, Bùi Tri Lễ đột nhiên gọi cô lại, cười nói: “Nếu không em cũng uống chút thuốc ngăn ngừa cảm mạo đi nhé?”

Trần Thần chớp mắt, rốt cuộc nhận ra anh có ý gì.

Lần này cô xoay người bỏ chạy lên lầu.

*

Sáng hôm sau vừa thức dậy, Trần Thần đang cầm di động nghĩ ngơi nên gửi tin nhắn gì cho bạn trai mình, bỗng nhiên di động trong tay vang lên lời mời cuộc gọi video.

Cô bấm mở nhìn thoáng qua, giờ mới phát hiện lại là Nhan Hàm gọi tới.

Sau khi nối máy, Trần Thần cười nói: “Nhan Nhan của chúng ta sao lại muốn gọi điện cho tớ thế hả?”

Ai ngờ Nhan Hàm bên kia tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Tớ gửi cho cậu một thứ, nhưng cậu nhất định phải bình tĩnh đó.”

Trần Thần nhìn dáng vẻ cô bạn nghiêm túc khó hiểu, cô lập tức gạt đầu: “Tớ bình tĩnh.”

Mấy giây sau, bên kia gửi sang một hình ảnh, sau khi cô bấm mở thì phát hiện là một tờ giấy.

Nét chữ trên tờ giấy thật sự rất đẹp.

Khi Trần Thần đọc xong tờ giấy này, cô hoàn toàn ngẩn ra.

“Ba giờ chiều ngày mai, anh ở rạp chiếu phim Lam Hải gần đại học A chờ em. Nếu em bằng lòng, chúng ta cùng xem bộ phim ‘Người đẹp và quái vật’ nhé.”

Khi nhìn thấy phần đề tên là hai chữ Tri Lễ, Trần Thần chợt che miệng mình.

Nhan Hàm thấp giọng nói: “Cái này tớ phát hiện trong biệt thự của anh tớ, rút trong khe hở sofa. Hình như là lần Giáng Sinh đó Bùi Tri Lễ viết cho cậu đấy.”

“Còn có một chuyện, cậu nghe được nhất định nhất định đừng kích động.”

“Bùi Tri Lễ anh ấy có bạn gái rồi.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngoại Truyện 1 (9)

Nhan Hàm thở dài một hơi, hiển nhiên đặc biệt lo lắng cho cô bạn thân. Mấy hôm trước khi Nhan Chi Nhuận đổi sofa cho biệt thự thì tờ giấy này rơi ra. Lúc ấy trùng hợp anh cũng ở đó, công nhân dời chuyển sofa đưa tờ giấy cho anh.

Anh nhìn thấy tờ giấy này cảm thấy rất thú vị, dù sao cách thức chuyển tờ giấy trong sáng này thật đúng là không giống tác phong của bạn bè anh.

Cho đến khi anh sức nhớ ra Nhan Hàm từng mượn ngôi biệt thự này của anh.

Thế là anh gọi điện cho Nhan Hàm, hỏi trong nhóm bạn bè cô có ai tên là Tri Lễ không.

Nhan Hàm sửng sốt, tự nhiên nghĩ đến Bùi Tri Lễ, cô lập tức hỏi anh trai hỏi cái này làm gì.

Nhan Chi Nhuận nói rõ sự việc với cô, chụp lại ảnh gửi qua cho Nhan Hàm. Nhan Hàm nhìn tờ giấy này hết lần này tới lần kia, cho dù trước đó cô không biết đã xảy ra chuyện gì, giờ đây cũng có thể đoán được sơ sơ.

Thảo nào sau khi gặp mặt tại buổi Giáng Sinh ấy, thái độ của Trần Thần đối với Bùi Tri Lễ có chút lảng tránh.

Có lẽ cô tưởng rằng Bùi Tri Lễ từ chối mình, hay có lẽ không bày tỏ gì cả. Nhưng thực ra Bùi Tri Lễ viết lại tờ giấy cho cô, nhưng chẳng nhận được câu trả lời nào từ cô...

Bởi vậy Nhan Hàm mau chóng hỏi Bùi Dĩ Hằng, anh trai anh có bạn gái chưa. Đúng lúc Bùi Dĩ Hằng không có trận đấu nghỉ ngơi ở nhà, bị bạn gái nhìn chăm chăm anh chỉ đành lấy di động gửi tin nhắn qua hỏi.

Bùi Tri Lễ thế mà trả lời rất nhanh, có, ổn định một thời gian rồi giới thiệu cho hai em biết.

Lúc Nhan Hàm nhìn thấy câu trả lời này, đầu óc phút chốc bế tắc, ngay cả Bùi Dĩ Hằng cũng hoảng sợ bởi cảm xúc của cô.

Vậy nên nghĩ trước nghĩ sau Nhan Hàm vẫn nói chuyện này với Trần Thần, dù sao mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, cô cũng nên cho Trần Thần biết.

Lúc này cô thấy Trần Thần từ nãy tới giờ vẫn chưa nói gì, cô tưởng rằng Trần Thần quá buồn bã, thế là thấp giọng nói: “Trần Thần, cậu đừng buồn, tớ thấy...”

Muốn bảo Nhan Hàm nói nào là Bùi Tri Lễ hiện tại chỉ yêu đương còn chưa kết hôn, lỡ như còn có thể chia tay cô bạn gái này, loại lời nói an ủi Trần Thần thế này Nhan Hàm thật chẳng thể thốt ra lời.

Dù sao cô cũng rất hiểu rõ tính cách của Bùi Tri Lễ, cô gái có thể khiến anh yêu thích hơn nữa ở bên nhau, khẳng định không tệ.

Trần Thần như bị lời nói của cô kích thích mà tỉnh táo tinh thần, lập tức nói: “Nhan Hàm, tớ cúp máy trước.”

Nhan Hàm trơ mắt nhìn cô bạn tắt cuộc gọi, màn hình trở về giao diện chat của các cô. Khi cô chậm chậm ngẩng đầu thì nhìn thấy Bùi Dĩ Hằng ở

đối diện thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Trần Thần sẽ không xảy ra chuyện chứ?” Nhan Hàm nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dĩ Hằng nhìn thoáng qua di động của cô, anh vươn tay vuốt mái tóc dài của cô, an ủi: “Cô ấy là người trưởng thành, khẳng định có thể xử lý tốt vấn đề tình cảm của mình.”

Nhan Hàm thở dài một hơi, nói: “Nếu cậu ấy có thể ở cùng đàn anh Bùi thì tốt biết bao.”

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô, hơi buồn cười hỏi: “Em muốn cô ấy làm chị dâu mình đến thế à?”

Nhan Hàm chớp mắt: “Cái này là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

*

Lần đầu tiên Trần Thần phát hiện điểm phiền phức của mình là không biết lái xe, nếu cô biết lái xe thì có lẽ sẽ mau chóng tới nhà anh. Lúc này cô đạp xe chạy như bay, cho dù di động trong túi vang lên cô cũng chẳng để ý.

Cô ra ngoài quá nhanh, thay quần áo rồi đi ngay.

Lúc này cô gái tóc dài mặc áo choàng chạy xe đạp, ra sức đạp xe thẳng tiến không lùi.

Trần Thần tới dưới lầu vội vàng khóa xe mình lại, sau đó chạy nhanh thẳng đến trên lầu, bởi vì hôm nay không phải ngày cô dọn dẹp, thế nên cô không có chìa khóa chỉ có thể gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất lớn, Bùi Tri Lễ vừa thay đồ xong vừa cảm di động của mình đi ra.

Anh đang gọi điện cho Trần Thần, ai ngờ vẫn không ai bắt máy.

Chờ khi anh đi tới mở ra cửa nhà thì nhìn thấy một cô gái đầy mồ hôi trên trán đứng ở cửa.

Bùi Tri Lễ kinh ngạc hô một tiếng: “Trần Thần.”

Ai ngờ Trần Thần không nói gì, mà nhào thẳng tới ôm lấy anh. Cô hỏi: “Có phải anh từng viết một tờ giấy cho em không?”

Bùi Tri Lễ hơi ngớ ra.

Thấy anh chẳng nói lời nào, Trần Thần ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi nữa: “Có phải không? Anh từng viết cho em đúng không.”

Bùi Tri Lễ thấp giọng nói: “Sao em đột nhiên muốn hỏi về việc này?”

Lúc nghe được câu như thế, nước mắt Trần Thần thoáng cái tuôn trào. Cô từng băn khoăn, từng đau lòng bởi vì cho rằng cả đời này anh không có khả năng thích mình. Nhưng bây giờ cô mới biết được, cô biết được từ trước đây rất lâu rồi. Anh thích cô.

Trần Thần nhón chân ôm cổ anh, nước mắt từ làn da bên ngoài cổ anh chảy xuống, cuối cùng dừng trên cổ áo sơ mi của anh.

“Em không biết, em không nhìn thấy, em...”

Trần Thần lắc đầu lung tung, cuối cùng cô nhón chân hôn lên bờ môi anh. Trên người anh còn hơi thở mát lạnh vừa tắm xong, nước mắt Trần Thần vẫn còn rơi.

Hôm qua Bùi Tri Lễ đã đoán được, hôm nay thấy cô khóc thành thế này, anh càng đau lòng hơn.

“Trần Thần.” Lúc cô hơi buông lỏng mình ra, Bùi Tri Lễ tì trán mình lên trán cô.

Sau đó anh nghe được Trần Thần nói rõ ràng: “Chúng ta hình như lãng phí rất nhiều thời gian.”

Bùi Tri Lễ đang muốn an ủi cô, không sao sau này chúng ta còn có rất nhiều thời gian, thế nhưng anh đã nghe được một tiếng tách trong trẻo vang lên, đó là tiếng khóa dây lưng của anh bị tháo ra.

Khi anh cúi đầu trùng hợp chạm vào ánh mắt Trần Thần hơi ngược lên.

Trong ánh mắt tròn xoe phát sáng của cô gái lộ ra vẻ mạnh dạn, nhưng bên trong con người vẫn ẩn giấu mấy phần ngượng ngùng.

Phần lý trí tại đáy lòng Bùi Tri Lễ sụp đổ vào khoảnh khắc này.

Anh vươn tay nâng lên hai má Trần Thần, hôn lên môi cô, xâm nhập liếm mút thẳng tiến mạnh mẽ, âm thanh nhóp nháp khiến người ta đỏ mặt vang lên bên tai Trần Thần.

Không biết khi nào cô đã được dẫn tới cạnh phòng ngủ.

Trần Thần liếc mắt một cái nhìn thấy chiếc giường lớn trong phòng ngủ, lớp da màu đen đầu giường trông sâu lắng vững vàng, cả phòng ngủ lộ ra phong cách của anh. Cô không nhịn được hít một hơi.

Trần Thần rụt cổ, đáy lòng bắt đầu phân tán, cô suy nghĩ nếu cô đột ngột nói không thì hậu quả sẽ là gì?

Bùi Tri Lễ mút nhẹ khóe môi cô, anh thấp giọng nói: “Xem ra anh làm chưa đủ tốt.”

Trần Thần sững sốt, sau đó cô cảm thấy mình được bỗng lên, cửa phòng bị đá một cái, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Bởi vì bức màn còn chưa kéo ra, giờ đây cửa phòng cũng đóng lại, cả gian phòng trở nên đặc biệt riêng tư.

Rõ ràng khi ở bên ngoài còn chưa có cảm giác mãnh liệt như vậy, giờ phút này Trần Thần cảm thấy xung quanh đều là hương vị thuộc về anh, mỗi ngày Bùi Tri Lễ ngủ ở đây, tắm rửa tại phòng tắm trong này, còn...

Cánh tay cô hơi bầu vú bả vai anh đột nhiên co lại, loại cảm giác này thật sự rất lạ lẫm.

Bùi Tri Lễ hôn lên vành tai cô, hơi thở nóng bỏng dần tăng cao phả trên lỗ tai cô, sau đó bờ môi anh bắt đầu dời sang bên cạnh, dừng tại cổ cô, cho đến khi hàm răng khê khàng gặm cắn, Trần Thần thở nhẹ một tiếng.

Trần Thần nằm trên chiếc giường mềm mại, sau đó có cơ thể hơi trầm xuống bao phủ.

Cô vốn nhắm chặt hai mắt, nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy có động tĩnh, thế là cô lén mở mắt ra.

Ai ngờ Bùi Tri Lễ đang im lặng nhìn cô, cô chớp mắt, theo bản năng hỏi: “Anh nhìn gì đó?”

Lời cô vừa thốt ra miệng, ngón tay Bùi Tri Lễ nắm lấy vành tai cô, anh cúi người hôn xuống.

Trần Thần bị ép tiếp nhận nụ hôn quá sâu sắc này, đợi khi đầu óc cô choáng váng thì cảm giác được cơ thể hơi lạnh, áo cô mặc trên người bị vén lên tới trên phần bụng, lộ ra viền ren màu trắng.

Đó là viền áo ngực.

Trần Thần chưa bao giờ cảm thấy nóng như vậy, rõ ràng chưa làm gì hết, chỉ nằm đó thôi toàn thân đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Ngón chân cô đột ngột co lại, sau đó môi dưới bị cắn chặt, lúc này tiếng hô bị đè nén sắp muốn phát ra tiếng.

Khu vực chưa bao giờ bị xâm nhập được mở ra từng chút một bởi ngón tay anh.

.....

Cô ôm cổ anh hôn loạn xạ, hình như làm thế có thể xoa dịu sự thay đổi trong cơ thể cô, nhưng không làm dịu được chút nào, giống như đợt sóng này nối tiếp đợt sóng kia.

Trần Thần cảm thấy toàn thân sắp bị chìm đắm, cô rất cuộc không nhìn được cất tiếng rên lên.

Trần Thần tới giờ vẫn chưa biết, cho dù đều là người không có kinh nghiệm, nhưng giữa hai người họ tồn tại khoảng cách tự nhiên không thể vượt qua. Toàn thân cô như là dây leo quấn lấy anh, tùy ý mặc anh xử trí.

Ánh mặt trời bên ngoài dần sáng, cho dù kéo bức màn cũng có thể cảm nhận được tia sáng của ánh nắng.

Khi Trần Thần bám lấy bờ vai anh, hàm răng bất giác cắn đầu vai anh, tại khoảnh khắc cuối cùng trong đầu hiện lên một câu: ban ngày tuyên...

Lúc Trần Thần tỉnh lại thì đã là buổi chiều, cô làm tổ trong chăn mớ mành ngủ thiếp đi, ánh mắt mở ra vài lần, nhưng giây tiếp theo nhắm mắt lại ngay.

Giờ đây thật sự quá mệt mỏi, cô có cảm giác ngủ thế nào cũng không đủ giấc. Huống hồ cơ thể đau nhức, bây giờ tựa như tiếp nối số liệu lần

nữa, lại truyền đến đầu óc cô.

Sao có thể nhức mỏi đến thế, mỗi tối mức chẳng muốn nhấc lên ngón tay.

Rốt cuộc bên cạnh vang lên một âm thanh: “Ngủ đã rồi, em có muốn ăn chút gì không.”

Người trong chăn như là hết hồn, vốn hận không thể động dậy ngón tay lại lặng lẽ dịch sang bên cạnh, cô vừa động phần chăn trên vai tuột xuống.

Đầu vai người con gái mảnh mai trắng nõn, còn có xương bướm* đằng sau hơi nhô lên, tựa như hai cánh bướm muốn cất cánh bất cứ lúc nào.

(*) xương bả vai

Anh dùng màu xanh đậm cho cả bộ giường, làn da trắng nõn của cô gái được màu xanh đậm làm nền trông càng trắng hơn.

Có lẽ thị giác tỉ mỉ đánh sâu vào tầm mắt, Bùi Tri Lễ chậm rãi nhích gần tới, lồng ngực anh dán sau lưng cô, anh thấp giọng nói: “Có phải em còn chưa muốn dậy ăn gì đó?”

Khoảnh khắc Trần Thần cảm giác được da thịt nóng bỏng chạm vào mình, toàn thân cô bất giác run lên.

Cảm giác liều chết dây dưa của mấy tiếng trước lại xông lên đầu, thậm chí còn có tiếng trầm thấp của anh vang lên bên tai cô khi anh không thể kiềm chế, anh làm sao ở trên giường...cũng kêu dễ nghe như vậy.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Trần Thần không nhận được khinh bỉ chính mình.

Nhưng lúc cô nghĩ ngợi lung tung, Bùi Tri Lễ đã kề sát cô, nhỏ giọng nói: “Nếu không chúng ta lại làm chút chuyện thú vị đi.”

Trần Thần quay đầu nhìn anh, trông thấy người mang mắt kính gọng đen đã dính sát sau lưng cô, toàn thân anh mang vẻ biếng nhác cô chưa từng thấy.

Thấy cô hình như bị dọa tới cứng người, Bùi Tri Lễ không tiếp tục chọc cô nữa, anh vươn tay bưng lên cốc nước đã chuẩn bị sẵn ở đầu giường từ sớm: “Trước khi dậy em uống chút nước đi, hồi sáng em tới hình như cũng chưa ăn gì.”

Đúng vậy, bản thân cô chưa ăn gì hết, ngược lại đưa tới cửa bị anh ăn mất.

Bùi Tri Lễ nói: “Anh đã gọi đồ ăn rồi, cùng nhau dậy ăn chút gì nhé.”

“Không muốn dậy.” Trần Thần tựa vào đầu giường không động dậy.

Nhưng khi Bùi Tri Lễ quay đầu nhìn cô, cô lập tức nghiêm mặt nói: “Em không muốn dậy, nhưng em cũng không muốn làm việc gì khác.”

Bùi Tri Lễ im lặng nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, giọng anh rất dịu dàng hỏi: “Việc? Việc gì khác?”

Trần Thần phát hiện tính cách ngoài lạnh trong nóng trong xương cốt của người này hình như thật sự bị kéo ra, thường ngày rõ ràng trông dịu dàng thế cũng biết trêu đùa cô.

Thế là cô dứt khoát cầm cốc uống nước, không thèm để ý tới anh.

Sau khi im lặng một lúc, Bùi Tri Lễ cất tiếng hỏi: “Em làm sao thấy được tờ giấy anh viết?”

Trần Thần quay đầu qua hơi ngó ra, nhẹ giọng nói: “Là Nhan Nhan gọi điện cho em, cậu ấy nói lúc anh cậu ấy đổi sofa thì phát hiện tờ giấy kia.”

Cô cắn môi dưới: “Vì sao anh không nói thẳng với em chứ.” Mà dùng phương thức viết ra tờ giấy, lúc này Trần Thần hỏi han.

Bùi Tri Lễ thở dài một hơi, nhìn cô bất đắc dĩ nói: “Em nhìn thấy anh không phải then thùng muốn đeo mặt nạ à?”

Trần Thần hoàn toàn sửng sốt.

Bùi Tri Lễ không ngạc nhiên như vậy, mấy nữ sinh nói là cosplay, nhưng những cô gái khác đều chọn trang phục xinh đẹp hoặc là đáng yêu. Cô thì lại chọn trang phục dã thú, anh còn chưa nghe nói có con gái nhà nào thích dã thú.

Huống hồ thứ kia bao bọc toàn thân kín mít.

Còn có một điểm anh không nói với Trần Thần, thực ra tối đó cô nhìn lên anh, anh đều biết cả.

Dù sao trên đầu cô đội một cái đầu dã thú to như vậy, mỗi lần khi cô nhìn anh, cái đầu to kia sẽ chuyển động rất rõ ràng.

Vậy nên anh mới lo nghĩ về cô, viết cho cô một tờ giấy như vậy.

Bởi vì anh nghĩ đến tâm trạng của cô nên mới viết ra tờ giấy này. Nhưng anh không ngờ cô sẽ không nhìn thấy, thế nên anh tưởng rằng Trần Thần chỉ nói thích anh ngoài miệng, đáy lòng thực ra không định có bất cứ tiếp xúc nào với anh.

Trần Thần cúi đầu, không nói gì.

Bùi Tri Lễ tưởng rằng cô không vui, anh vươn tay vuốt mái tóc dài của cô, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, cho dù lúc nào em nhìn thấy tờ giấy kia, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau.”

Đột nhiên Trần Thần ngẩng đầu nhìn anh nói: “Hai ta có coi như là người yêu tiến triển nhanh nhất không?”

Ngày hôm qua vừa trở thành bạn trai bạn gái, hôm nay chuyện nên làm không nên làm đều làm cả rồi.

Bùi Tri Lễ không nghĩ tới cô lại lo tới vấn đề này, thực ra lối sống ở nước ngoài cho dù không tính là bạn trai bạn gái đều có thể tiếp xúc thân mật. Nhưng nghĩ đến tính cách của Trần Thần, anh nghĩ ngợi rồi nói: “Hay là chúng ta có thể định lần đầu chính thức quen nhau là vào hôm Giáng Sinh đó.”

Giả vờ cô đã nhìn thấy tờ giấy kia, giả vờ bọn họ chưa từng làm lỡ thời gian dài như vậy.

Ai ngờ Trần Thần nhìn anh một cái, lắc đầu nói: “Thế thì thôi đi, em muốn làm một cô bạn gái mới.”

Bùi Tri Lễ:

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngoại Truyện 1 (10)

Bùi Tri Lễ kéo Trần Thần dậy đi tắm rửa, cô vốn liều chết không theo, Bùi Tri Lễ thấy thế mỉm cười, tỏ vẻ có thể bông cô vào cùng nhau tắm rửa.

Trần Thần sợ tới mức lập tức mở to mắt nhìn, bất chấp cơ thể đau nhức, cô lập tức đến phòng tắm.

Khi Trần Thần nằm trong bồn tắm lớn mà mình thường xuyên quét dọn kia, lúc cô dọn dẹp còn suy nghĩ cái bồn tắm này thật to lại xa hoa, ai dùng thứ xa xỉ này mỗi ngày chứ.

Cô tuyệt đối không ngờ có một ngày chính cô nằm ở đây.

Bùi Tri Lễ xả nước trong bồn cho cô trước, Trần Thần ngâm mình bên trong, đau nhức toàn thân hình như đỡ hơn rất nhiều.

Đợi sau khi cô thông thả ngâm nước tắm xong, lúc này mới mặc quần áo ra ngoài.

Cô nhìn thấy người trong phòng ăn đang bận bịu, sững sốt một lúc rồi chậm chậm đi qua, nhìn thấy món ăn trên bàn cô hơi kinh ngạc: “Anh gọi nhiều món thế à?”

Chiếc bàn này đặt đầy thức ăn, hơn nữa đều là những món Trần Thần thích.

Sủi cảo tôm, bánh dứa, bánh ướt, xá xíu, cải xoăn luộc còn có một phần cháo thơm ngon nóng hổi.

Bùi Tri Lễ nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Trần Thần, anh vươn tay đề cô ngồi trên ghế, sau đó thấp giọng cười nói: “Em nếm thử xem có thích không.”

Trần Thần ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết em thích ăn những món này?”

Bùi Tri Lễ ngồi đối diện cô chột nở nụ cười: “Anh không chỉ biết em thích những món này, anh còn biết em thích lẩu, món Nhật, cơm Hàn, món Thái, à đúng rồi, nghe nói em đến nhà hàng Thái một mình ăn một phần bánh tôm.”

Hai má Trần Thần thoáng cái ửng đỏ.

Trần Thần thì thầm: “Những cái đó anh cũng biết à?”

Bùi Tri Lễ cười nhẹ không nói gì, ban đầu không biết, sau đó có lòng muốn biết.

Nói thật ra, ban đầu anh cảm thấy cô gái này rất đáng yêu, cô là cô gái đầu tiên anh để ý tới, cũng là người duy nhất anh cảm thấy nếu ở bên cô thì hẳn là sẽ rất vui vẻ.

Một cô gái vì muốn tới gần anh hơn mà cố gắng, lần đầu tiên Bùi Tri Lễ cảm nhận trực tiếp như vậy.

Thế nên anh mới để lại tờ giấy cho Trần Thần, có lẽ khi ấy anh cũng không thích cô nhiều như vậy, chỉ là ấn tượng tốt mờ nhạt, một ấn tượng tốt có thể dẫn dắt họ hướng về lẫn nhau.

Nhưng chẳng ngờ, anh ở rạp chiếu phim đợi cho đến khi bộ phim gần chiếu xong cũng không nhìn thấy Trần Thần.

Anh nghĩ rằng đây là lời từ chối của Trần Thần.

Sau đó Bùi Tri Lễ trở về Anh Quốc, Trần Thần không xuất hiện nữa. Cho đến khi anh vô tình phát hiện weibo của Trần Thần, đó là vào lúc tết anh về nhà, Nhan Hàm làm khách ở nhà anh.

Lúc ấy Nhan Hàm tiện tay mở một weibo, cô cười nói, Trần Thần thế mà đang đốt pháo.

Anh ngẩng đầu liếc nhìn qua, trông thấy một cô gái mặc áo đỏ trong video vẫy vẫy pháo hoa màu vàng đang bốc tia lửa trong tay, sau đó cô gái trong video đặc chí nói: “Nàng tiên nhỏ Trần Thần vung tay thoáng cái trở thành nàng tiên lớn, hy vọng năm mới gia đình và bạn bè của tôi mọi ước muốn đều thành sự thật, mọi ước muốn đều thành sự thật, mọi ước muốn đều thành sự thật.”

Cô gái trong video bị khăn quàng cổ che chắn một chút, giọng nói không rõ lắm.

Nhưng có thể cảm nhận được niềm vui và sự chân thành trong giọng nói của cô, thật sự hy vọng mọi ước muốn đều thành sự thật.

Sau đó Bùi Tri Lễ trở về phòng, ma xui quỷ khiến tải về weibo, đồng thời tìm kiếm tên weibo của Trần Thần. Anh chẳng hề do dự bấm theo dõi, tiếc là weibo của anh ngay cả hình đại diện cũng chẳng có. Cho dù Trần Thần thấy được, cũng chỉ cho là một tài khoản chết thôi.

Sau đó Bùi Tri Lễ đều theo dõi tài khoản của Trần Thần, cô là cô nàng rất thích đăng weibo, ăn gì đó ngon là phải đăng lên, xem phim hay cũng đăng, chịu đựng cả đêm trong thư viện cũng muốn đăng lên.

Bùi Tri Lễ rõ ràng không nhìn thấy đáng dấp cô đăng weibo, nhưng anh lại có thể từ trong mỗi một dòng weibo đoán được tâm trạng của cô.

Vui vẻ, phấn chấn, đau lòng, khó chịu, tức giận, còn có sức sống luôn luôn tồn tại.

Ngay cả về sau Bùi Tri Lễ phát triển thành thế này, nếu hôm nào Trần Thần không đăng weibo, anh sẽ gọi điện cho Bùi Dĩ Hằng, nói bóng gió hỏi thăm tin tức của Trần Thần.

Về phần mấy món Trần Thần thích ăn, cũng là anh nhìn thấy trên weibo của cô.

Có điều Bùi Tri Lễ không nói những điều này với Trần Thần, bởi vì anh sợ cô nàng này sẽ coi anh là một tên biến thái.

Lúc này Trần Thần ăn một ngụm cháo nhìn Bùi Tri Lễ ở đối diện, cô hỏi: “Anh cười gì đó?”

Bùi Tri Lễ đưa ra biểu cảm hơi kinh ngạc, anh hỏi ngược lại: “Anh mỉm cười sao?”

Trần Thần bất đắc dĩ thở dài một hơi, cái này còn không phải cười à.

Đôi mắt to đen láy của cô hơi chuyển động, lập tức nói: “Anh có phải đang có ý nghĩ xấu xa nào không?”

Bùi Tri Lễ buồn cười bị cô hỏi lại, anh lập tức nói: “Tuyệt đối không có, em yên tâm đi.”

Thế nhưng Trần Thần cúi đầu ăn cơm, vừa ăn vừa lăm băm mãi: “Khăng định đang nói xấu mình.”

Sau khi ăn uống xong Trần Thần vốn muốn về nhà nhưng bị Bùi Tri Lễ giữ lại, sau đó cô lại được mở mang kiến thức miệng lưỡi đàn ông chính

là ma quỷ ban đêm. Cho dù là người mà cô cảm thấy lịch thiệp cũng tuyệt đối không được.

Thế nên sáng hôm sau, Trần Thần thức dậy sớm, làm ầm muốn về nhà.

Lập tức, lập tức, cô phải về nhà, về nhà.

Bùi Tri Lễ hết cách chỉ có thể đưa cô về nhà trước, đợi khi đến dưới lầu nhà trọ của cô, lúc anh vươn tay cởi dây an toàn cho cô, anh cười nói: “Em gửi một phần thời khóa biểu của mình cho anh đi.”

Trần Thần chớp mắt, có chút không hiểu, hỏi: “Anh cần cái này làm gì?”

“Như vậy chúng ta tiện hẹn hò.”

Trần Thần: “...” Hai tay cô chột nả chặt, tròn mắt nhìn Bùi Tri Lễ.

Anh, vẫn là một con người sao?

Bùi Tri Lễ ngẩng đầu nhìn biểu cảm của cô, đã đoán được cô nàng này khẳng định đoán sai. Anh vốn không định giải thích, nhưng nhìn thấy biểu cảm Trần Thần thay đổi liên tục, anh vẫn quyết định thu lại danh dự không còn thừa bao nhiêu của mình.

Anh nói: “Là hẹn hò thật sự.”

Dường như sợ Trần Thần nghe không hiểu, anh nhấn mạnh chú trọng nói: “Không phải hẹn hò trên giường.”

Trong phút chốc Trần Thần trừng to mắt nhìn anh, gần như từ bên miệng thốt ra hai chữ: “Đàn ông.”

A, đàn ông.

Trần Thần không cho Bùi Tri Lễ cơ hội nói thêm nữa, cô đẩy ra cửa xe chẳng hề quay đầu mà chạy về nhà.

Lúc ở trên lầu miệng cô còn lẩm nhẩm, có điều khi vào cửa cô dè dặt mở ra, sợ bị Phương Cần phát hiện tối qua mình không về ngủ.

Cô rón ra rón rén đi vào phòng khách, dự định thần không hay quỷ không biết tiến vào phòng mình.

Ai ngờ cô vừa đi tới cửa phòng mình chuẩn bị đẩy cửa vào, phía sau truyền đến một tiếng cười: “Về rồi à.”

Sắc mặt Trần Thần thay đổi, cô quay đầu thấy Phương Cần đứng ở cửa toilet, trong tay chị ta còn cầm một chiếc bàn chải đánh răng bằng điện, xem ra đang đánh răng. Phương Cần thông thả nhìn lướt qua cô từ trên xuống dưới, chị ta cười nhẹ một tiếng: “Người trẻ tuổi, thể lực khỏe gồm.”

Trần Thần: “...” Không phải, haiz, không phải như chị nghĩ đâu.

Nhưng cô rớt cuộc da mặt mỏng ngại ngừng nói ra, bởi vì không đúng chỗ nào chứ, từ hôm qua tới giờ, cô đã quên mình nằm trên chiếc giường lớn bị lấn qua lộn lại bao nhiêu lần.

Bị Phương Cần nói toạc ra, Trần Thần cảm thấy mất mặt, cô dứt khoát trốn vào phòng mình, làm một con chim cú.

Buổi chiều Trần Thần nhận được điện thoại của Bùi Tri Lễ, phản ứng đầu tiên là cô không có thời gian.

Bùi Tri Lễ cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Anh vốn muốn cùng em đến thư viện, nếu em không...”

Đến thư viện?

Trần Thần vừa nghe liền sửng sốt, muốn nói chuyện cô muốn làm nhất hồi đại học chính là cùng người mình thích đến thư viện. Người cô thích không phải là Bùi Tri Lễ à.

Chuyện này cô thật sự nghĩ ngợi vô số lần, bọn họ ngồi bên chiếc bàn dài tại thư viện, ánh nắng bên ngoài tươi đẹp, theo cửa sổ chiếu rọi vào.

Ánh nắng và anh, tốt đẹp như vậy.

“Em đi, em muốn đi.” Trần Thần lập tức nói.

Dù sao ở thư viện, anh sẽ không làm ra chuyện gì đâu nhỉ.

Huống hồ Trần Thần cũng phải hoàn thành bài tập, hôm qua cô đã lãng phí cả ngày trời, hôm nay có thức đêm cũng phải làm cho hết. Thế là cô hẹn thời gian với Bùi Tri Lễ, cô vốn muốn đạp xe của mình đi qua, ai ngờ cô nhớ đến xe đạp của mình vẫn còn ở bên nhà Bùi Tri Lễ.

Vì thế cô ở dưới lầu chờ Bùi Tri Lễ qua đây đón mình.

Khi cô nhìn thấy một người mặc áo sơ mi trắng chậm rãi đạp xe tới, Trần Thần trông hơi kinh ngạc.

Cái này không giống với tưởng tượng của cô, anh không lái xe à?

“Lên xe đi.” Bùi Tri Lễ nhoẻn miệng cười.

Phía sau xe đạp không có chỗ ngồi, thế nên Trần Thần phải ngồi trên thanh ngang đằng trước. Lúc này Bùi Tri Lễ buông ra một tay, ý bảo Trần Thần ngồi lên.

Trần Thần hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn ngồi lên.

Khi Bùi Tri Lễ bắt đầu đạp xe, cơ thể anh hơi nghiêng về trước, hơi thở nóng nóng phả bên tai Trần Thần, hai má cô như nhuộm lên một lớp

ứng đỏ, dần dần lan ra.

Dọc đường đi Bùi Tri Lễ còn chở cô dạo quanh mấy học viện nổi tiếng.

Còn gặp một số người trong nước đến tham quan du lịch, lúc nhìn thấy bọn họ thì chủ động hỏi bọn họ có phải sinh viên Cambridge không.

Trần Thần gật đầu, người mẹ kia tỏ vẻ vui mừng nói với con gái chừng mười bốn mười lăm tuổi bên cạnh: “Con xem anh chị là tấm gương để con học tập, sau này con cũng phải cố gắng đó.”

Cô bé vốn đang trí, ai ngờ khi nhìn thấy Bùi Tri Lễ, ánh mắt đều sáng lên.

Cô bé đứng lên không để ý lời nói của mẹ, ngược lại hỏi Trần Thần: “Chị à, chị và anh này là người yêu hả?”

Cô bé tuổi này là vào thời điểm có mối tình đầu, tràn ngập ảo tưởng kỳ diệu đối với chuyện yêu đương.

Huống hồ Bùi Tri Lễ quả thật có khuôn mặt mê người, cho dù là cô bé mười bốn mười lăm tuổi cũng thẹn thùng khi đối diện với anh.

Trần Thần đương nhiên để ý tới sắc mặt cô bé.

Cô cười gật đầu, nói: “Đúng rồi, anh chị là người yêu của nhau.”

Mẹ cô bé hiển nhiên sửng sốt, đang muốn mỉm cười xin lỗi thì chợt nghe Trần Thần nói tiếp: “Bởi vì chị thi đậu Cambridge mới có thể tìm được một anh đẹp trai thế này làm bạn trai đó.”

Lúc này không chỉ cô bé và mẹ mình đều sửng sốt, ngay cả Bùi Tri Lễ cũng ngạc nhiên.

Đợi khi cô bé kia cùng ba mẹ rời khỏi, Bùi Tri Lễ nhìn cô, khẽ cười nói: “Em đó, không thể khoe anh như vậy.”

Trần Thần thấy biểu cảm thoải mái của anh, cô cười một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất trước mặt, từng viên gạch đồ gỗ tại đây đều phát ra cảm giác truyền thống Châu Âu cổ xưa, cả thế giới không biết có bao nhiêu sinh viên từng coi chỗ này là nơi mà mình ước mong.

Nếu không phải vì muốn theo đuổi bước chân của Bùi Tri Lễ, có lẽ cô sẽ không ép chính mình đến giới hạn như vậy.

Rốt cuộc cô quay đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “A Lễ, anh vẫn chưa biết anh quan trọng bao nhiêu đối với em đâu.”

Anh là tín ngưỡng của em.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngoại Truyện 1 (11)

Trần Thần không nghĩ tới mới sáng sớm đã nhận được điện thoại của Bùi Tri Lễ, bởi vì trước đó anh có nói mấy hôm nay sẽ đặc biệt bận rộn, tuy rằng hai người vừa trở thành bạn trai bạn gái, nhưng ngoại trừ một lần đến thư viện thì vẫn chưa đi đâu hết.

Càng đừng nói đến hẹn hò.

Thế nên khi Bùi Tri Lễ gọi điện thoại bảo cô xuống lầu, Trần Thần thuận miệng hỏi một câu, anh muốn làm gì.

Anh trả lời một cách dĩ nhiên, dẫn em đi hẹn hò.

Trần Thần chớp mắt, lập tức đi tới cửa sổ, kéo bức màn ra nhìn xuống, sau đó cô trông thấy một chiếc xe việt dã, là chiếc xe Bùi Tri Lễ thường hay lái.

Cô lập tức nói: “Vậy anh đợi em một chút, em sửa soạn tí đã.”

Làm sao có thể sửa soạn một tí thôi, đây chính là buổi hẹn hò đúng nghĩa đầu tiên của cô và Bùi Tri Lễ, thế thì nhất định phải trang điểm ăn mặc đẹp đẽ. May mà hồi sáng sau khi thức dậy cô đã đi tắm, ngay cả tóc cũng sấy khô rồi, đúng lúc Bùi Tri Lễ gọi tới.

Bây giờ cô phải mau chóng chọn quần áo, còn trang điểm nữa là xong.

Nói là mau chóng, nhưng con gái ra ngoài thật là không thể gấp gáp.

Từ lúc Bùi Tri Lễ gọi điện tới khi Trần Thần xuống lầu, ở giữa chênh lệch chừng bốn mươi phút.

Trần Thần vừa tới nơi trông thấy một người ăn mặc đơn giản dựa nghiêng cạnh cửa xe, trên khuôn mặt tuấn tú kia lúc này được mạ một lớp vàng nhạt, mái tóc ngắn đen nhánh ánh lên màu đen bóng dưới ánh mặt trời, đó là màu đen đậm nhất.

Khi cặp mắt kia hơi nhấc lên, tia sáng trong con người anh có chút thay đổi, dường như được nhuộm thêm một lớp mực tàu càng đậm hơn.

Trần Thần vốn muốn đi qua, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô bất giác dừng bước.

Ngược lại là Bùi Tri Lễ tiến lên rồi đứng lại vươn tay giữa không trung, anh hơi cười nhẹ, Trần Thần lấy lại tinh thần chẳng hề do dự nắm lấy lòng bàn tay anh.

Tuy hôm nay cô tốn không ít thời gian, có điều cũng là quần áo thường mặc hàng ngày, áo khoác trắng và quần bút chì màu đen, loại quần ống nhỏ này càng hiện rõ đôi chân dài, vốn thẳng tắp mảnh khảnh, lúc này được mặc sát như vậy lại nhận được hiệu quả tốt cùng.

Sau khi lên xe, Trần Thần khẽ khàng thè đầu lưỡi, ngượng ngùng nói: “Em có làm lỡ nhiều thời gian không?”

Bùi Tri Lễ nhìn thoáng qua thời gian trên xe, anh cười nói: “Không sao, còn sớm hơn dự đoán của anh.”

Trần Thần lập tức đặc ý nói: “Đó là đương nhiên rồi, mấy người phòng ký túc bọ em khi ra ngoài Nghê đại nhân sửa soạn nhanh nhất, em đứng thứ hai.”

Không thể trách tốc độ của cô không đủ mau, thật sự là Nghệ Cảnh Hề cô nàng này biến thái quá đi.

Nghệ Cảnh Hề thật sự là kiểu người không cần tốn thời gian trang điểm, tùy tiện thoa son môi cũng đã đẹp hơn người khác thoa tí mĩ một tiếng đồng hồ, vẻ đẹp của cô sắc bén lại riêng biệt.

“Quan hệ giữa các em trong phòng ký túc xem ra rất tốt.” Bùi Tri Lễ đã gặp những cô gái khác trong phòng ký túc của cô, huống hồ Nhan Hàm còn là bạn gái của em trai anh.

Trần Thần gật đầu, cười nói: “Đúng rồi, dù sao có hai đại mỹ nhân trong phòng ký túc bọn em. Cái loại mê sắc đẹp như em đương nhiên sẽ thích rồi.”

Thật đó, quan hệ giữa các cô có thể tốt vậy, phải nhắc tới công của Trần Thần.

Cô quả thật là kiểu người mê sắc đẹp, đặc biệt nhìn thấy cô gái xinh đẹp quả thực không biết đường về. Hồi trước khi nhìn thấy Nghệ Cảnh Hề và Nhan Hàm ở phòng ký túc, cô thật sự hết sức ngạc nhiên.

Ghen tị gì đó giữa con gái hoàn toàn không tồn tại với cô.

Người ta đẹp như vậy cô có gì ghen tị chứ, nên biết rằng khuôn mặt đẹp là tài nguyên của cả nhân loại. Mỗi ngày cô không cần tiêu tiền cũng có thể nhìn thấy hai cô nàng xinh đẹp như vậy, vừa mở mắt là nhìn thấy được, cô có gì không thỏa mãn chứ.

Cuối cùng Ngải Nhã Nhã cũng bị lối suy nghĩ đặc thù này của cô tẩy não, thế nên sự hài hòa của phòng ký túc bọn họ hoàn toàn là nhờ vào cô.

Khi nghe được cô nói những lời này, gân xanh trên trán Bùi Tri Lễ nổi bần bật, cuối cùng anh dừng dừng cười hỏi: “Thế nên em thích anh, cũng là

thích khuôn mặt anh?”

“Đương nhiên rồi.”

Ặc, ban nãy Trần Thần nói rất hưng phấn, vậy nên khi Bùi Tri Lễ hỏi câu này cô không nghĩ nhiều thuận miệng đáp lại.

Đương nhiên là bởi vì thích khuôn mặt này của anh...

Cô chớp mắt chỉ dám dùng khóe mắt lén nhìn người bên cạnh, cô trả lời như vậy chắc là không sao chứ?

Trần Thần không muốn suy nghĩ, nhưng bảo cô nói lời khác thì không phải là lừa gạt Bùi Tri Lễ à. Tuy nhiên Trần Thần chưa bao giờ nói với anh, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, cô thật sự không nghĩ tới trên thế giới này có một người phù hợp với mọi tưởng tượng của cô.

Cho dù là mặt mũi cũng được, phong thái cũng được, anh đều tựa như từ trong tưởng tượng của Trần Thần bước ra, cuối cùng trở thành sự thật.

Người như vậy cô thích bao nhiêu cũng không đủ.

Cơ mà lời nói thế này giữ trong lòng là được rồi, nếu thật nói ra quả là có chút then thùng.

Thế là cô thừa dịp đèn xanh đèn đỏ, vươn tay kéo phần vải ở khuỷu tay anh, thấp giọng nói: “A Lễ, là trí tuệ và nội hàm của anh thật sự chinh phục em đó.”

Bùi Tri Lễ chẳng hề khách khí vươn tay gõ nhẹ trán cô một cái, anh dạy dỗ cô: “Em yên nào.”

Thật sự chẳng thêm nề tình mà.

Trần Thần bị gõ xong lập tức che trán mình.

“Đau.” Trần Thần tỏ vẻ thảm thương.

Cũng may lúc này đèn đỏ còn chưa thay đổi, Bùi Tri Lễ vươn tay xoa nhẹ trán cô, cười nhẹ nói: “Còn đau không?”

Trần Thần ghen ngào một tiếng, biết rõ anh phản công bằng đòn ngọt ngào, nhưng cô lại chẳng thể tức giận.

Rất nhanh thôi, Trần Thần phát hiện phương hướng của Bùi Tri Lễ là Luân Đôn. Nói thật đến Cambridge lâu như vậy, thế mà cô chưa đến Luân Đôn lần nào, thật sự không thể rút ra thời gian. Thường ngày không phải có lớp thì phải hoàn thành bài tập giáo sư giao cho, huống hồ trước đó cô còn làm thêm, quá bận rộn nên không có thời gian rảnh.

Lúc này cô kinh ngạc nói: “Chúng ta đi Luân Đôn hả?”

“Không phải em còn chưa đi à?” Bùi Tri Lễ nhìn cô khẽ cười nói.

Trần Thần gật đầu, hơi kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết được?”

Bùi Tri Lễ cười nhẹ, bởi vì hồi trước anh vừa tới Anh cũng như cô, bận đến mức không có thời gian nghĩ đến chuyện dạo chơi.

Bùi Tri Lễ hỏi cô: “Ở Luân Đôn em có nơi nào muốn đi không?”

Trần Thần gần như không nghĩ ngợi đáp: “Phố Baker.”

Là một thành phố lớn quốc tế, có lẽ Luân Đôn có rất nhiều địa phương thu hút người khác, nhưng đối với Trần Thần đây là nơi đầu tiên cô nghĩ đến. Nghĩ đến hồi xưa cô đã đọc đi đọc lại “Thần thám Sherlock” rất nhiều lần.

Bùi Tri Lễ không cảm thấy bất ngờ, ngược lại hỏi tiếp: “Nếu muốn đi nơi khác ở Anh, em muốn đi chỗ nào?”

“Lâu đài quay phim Harry Potter.” Trần Thần không chớp mắt thốt ra ngay.

Bùi Tri Lễ bị cô chọc cười, anh thấp giọng hỏi: “Em thích lắm à?”

Trần Thần quay đầu nhìn anh: “Trên thế giới này còn có người không thích Harry Potter ư?”

Bùi Tri Lễ nghĩ ngợi rồi nói: “A Hằng chưa xem bộ nào.”

Bùi Dĩ Hằng quá chuyên tâm vào cờ vây, thời thơ ấu của người khác có lẽ nào là chơi game, anime, thời thơ ấu của anh cờ vây là quan trọng nhất, còn Bùi Tri Lễ thì đã cùng bạn bè xem bảy bộ phim điện ảnh này, nhưng anh cam đoan Bùi Dĩ Hằng chưa xem bộ nào.

Trần Thần chớp mắt, nghĩ ngợi, rồi nghiêm túc nói: “Thầy Bùi không tính, người ta một lòng theo đuổi con đường cờ vây.”

Bùi Tri Lễ: “...”

Khi nghe lời này không hiểu sao trong lòng anh mang cảm giác khó chịu.

Sau khi tới nơi, Trần Thần đứng tại cửa nhà 221B phố Baker, người đến tham quan thực ra không ít, nhưng cô vẫn kích động không thôi. Đây là nơi mà những người hâm mộ Sherlock Holmes trên toàn thế giới đều muốn tới thăm.

Trần Thần hơi ngại bảo Bùi Tri Lễ chụp ảnh cho mình, cô đành phải tự chụp.

Chờ sau khi chụp xong cô nhỏ giọng nói: “Đây chính là nơi ngay cả Conan cũng muốn tới.”

Từ bé Trần Thần đã thích xem đủ loại anime, cô đã từng xem gần hai trăm tập anime “Thám tử lừng danh Conan”.

Bùi Tri Lễ ôm vai cô, cười nói: “Vậy em lợi hại hơn Conan rồi, em đã tới đây.”

Trần Thần quay đầu nhìn anh, thở dài: “Nhìn là biết anh không phải fan chính gốc của Conan, cậu ấy cũng tới đây rồi.”

Bùi Tri Lễ bất đắc dĩ mỉm cười, quả thật sở thích của Trần Thần rất rộng, là loại rộng khắp hơn người bình thường. Thỉnh thoảng khi Bùi Tri Lễ xem weibo của Trần Thần, anh sẽ suy nghĩ một người làm sao có nhiều sở thích như vậy, tựa như cô đang nhiệt tình yêu thương cả thế giới.

Là sức sống có thể cảm nhận qua weibo, khiến người ta thật sự chỉ nhìn thôi đã mỉm cười.

Sau khi hai người lên lầu, ánh mắt Trần Thần có cảm giác xem không đủ, bởi vì những cảnh tượng từng nhìn thấy trong tivi hay được miêu tả trong sách, lúc này tái hiện rõ ràng trước mắt cô.

Sự chấn động này khiến cô phần nào không nói nên lời.

Sau khi hai người tham quan bảo tàng của Sherlock Holmes, Trần Thần kéo Bùi Tri Lễ đi nhận bưu thiếp miễn phí. Bùi Tri Lễ vui vẻ nhìn cô thích thú chạy xung quanh.

Bọn họ vừa nhận được bưu thiếp, Trần Thần lập tức nói: “Chụp ảnh, chụp ảnh.”

Lúc cô vừa cúi đầu chụp tấm bưu thiếp, đột nhiên nghe được Bùi Tri Lễ bên cạnh gọi tên mình: “Trần Thần.”

Khoảnh khắc Trần Thần ngẩng đầu, cô nghe được tiếng chụp ảnh của di động. Cô không ngờ Bùi Tri Lễ sẽ chủ động chụp ảnh cho mình, cô hơi thẹn thùng cúi đầu xuống, một lát sau lại đột nhiên nhào tới, hô lên: “Để em xem chụp có đẹp không.”

Ai ngờ Bùi Tri Lễ cầm di động giơ lên cao, thế mà không cho cô xem.

Trần Thần dứt khoát nhảy lên với tới cánh tay anh đang giơ cao, nhưng giữa hai người vốn đã tồn tại sự chênh lệch 20 cm, hiện giờ quả thật cô không dễ dàng thách thức chiều cao này.

Trần Thần nhảy liên tục mấy cái, rốt cuộc thở hồng hộc.

Cô nhìn anh nghiêm túc nói: “Thật sự không đưa cho em sao?”

Bùi Tri Lễ không biết sau khi ở bên Trần Thần, tính cách của mình bị kéo lệch hay là bản thân anh bị vẻ ngoài tao nhã che giấu tính cách thật, giờ phút này anh hơi cúi đầu nhìn Trần Thần, cười nhẹ nói: “Em bắt được thì anh cho em xem.”

Cuối cùng, anh còn như là cố ý kích thích Trần Thần: “Nếu không thử xem nhé?”

Trần Thần mỉm cười, cô cảm thấy mình cần phải để Bùi Tri Lễ mở mang kiến thức, bốn năm đại học của cô đi theo đám bạn không uống đâu.

Bùi Tri Lễ thấy được ý cười chột hiện ra trên khuôn mặt Trần Thần, anh không để ý, cho đến khi anh nhìn thấy cô nhón chân lên, tưởng rằng cô còn muốn thử với tay lên nữa.

Trần Thần trực tiếp hôn lên bờ môi anh, hai tay cô ôm lấy cổ anh, kéo cả người anh về phía mình.

Anh cảm nhận được đầu lưỡi người con gái tiến vào, khẽ khàng quẩn lấy anh.

Bên tai còn có tiếng còi ô tô cùng với tiếng người qua đường, cho dù bọn họ đứng ở góc đường, nhưng vẫn có người để ý tới một đôi nam nữ phương Đông hôn nhau bên này.

Nhưng nơi này là Luân Đôn, hôn nhau lộ liễu như vậy thực ra cũng không thu hút người khác.

Tuy nhiên Bùi Tri Lễ lại nhất thời mất hồn bởi Trần Thần, thế nên cánh tay anh bất giác buông xuống, khi anh định vươn tay ôm lấy cô thì Trần Thần bất ngờ đoạt lấy di động trong tay anh, hơn nữa cô chẳng hề do dự nhảy ra sau vài bước.

Ngón tay Trần Thần cầm di động quơ mấy cái, cô đặc ý nói: “Xem này, em lấy được rồi.”

Bùi Tri Lễ nhìn qua chẳng nói gì, chỉ là dưới cái nhìn chăm chú của cô, anh nhẹ nhàng vươn ngón cái quệt bờ môi một cái.

Trần Thần như bị thần chú định thân nhìn người đàn ông trước mặt, cho đến khi trong đầu cô nổ mạnh một khoảng trống, chỉ còn lại một ý nghĩ trong đầu, người đàn ông này sao có thể yêu nghiệt như vậy.

Bây giờ đã muốn anh rồi.

*

Ngải Nhã Nhã vốn đang đi làm, đột nhiên nhận được một số tin nhắn bạn học gửi sang, đều hỏi cô có phải là bạn cùng phòng của Trần Thần không. Đúng lúc Ngải Nhã Nhã uống nước ở phòng trà nước, thế là tiện tay trả lời, đúng rồi, sao hả.

Người bạn học hỏi cô lập tức ném ra một tấm ảnh màn hình, hơn nữa còn kèm theo một câu.

[Phòng ký túc các cậu đều là sói lang mà.]

Ngải Nhã Nhã còn chưa bấm mở tấm ảnh màn hình, nhìn thấy những lời này trước tiên cô cười ha hả, đương nhiên, phòng ký túc các cô...

Ý nghĩ trong đầu cô chợt ngưng đọng vào khoảnh khắc bấm mở tấm ảnh.

Bởi vì đây là một tấm ảnh màn hình đến từ vòng bạn bè của Bùi Tri Lễ, nội dung rất đơn giản, chỉ một câu.

[Cô gái của tôi rất thích Sherlock Holmes.]

Phía dưới còn có một tấm ảnh kèm theo, là ảnh Trần Thần cầm bừa thiếp trong tay ngẩng đầu nhìn ống kính, nhìn ra được cô hơi kinh ngạc. Thế nhưng bởi vì ánh mắt mở thật to mà khuôn mặt thanh tú của cô gái có vẻ đáng yêu ngây thơ.

Bàn tay Ngải Nhã Nhã bưng tách trà thoáng cái không vững, nước nóng bên trong bắn ra rơi trên cổ tay cô, nóng đến mức hơi đau.

Nhưng Ngải Nhã Nhã cố chịu đau, lập tức gửi tấm ảnh màn hình này vào trong nhóm chat phòng ký túc.

Cô cũng chẳng trò chuyện hỏi thăm bạn học Trần Thần, mà trực tiếp đăng lên một câu:[Trần Thần, ra đây chịu chết đi.]

Trần Thần không lập tức trả lời, Ngải Nhã Nhã nhìn thoáng qua lúc này ở Luân Đôn đang vào nửa đêm, đoán chừng cô nàng này còn đang ngủ.

Ngược lại chưa đến một lúc thì Nhan Hàm và Nghê Cảnh Hề đều thấy được.

Nghê Cảnh Hề rất ngắn gọn, đăng thẳng một dòng:[??]

Nhan Hàm:[Tình huống gì đây? Đây là tình huống gì hả?]

Ngải Nhã Nhã:[Nha đầu kia lá gan cũng đủ to nhỉ, yêu đương lại không dám nói với chúng ta, yêu đương với Bùi Tri Lễ cũng chẳng thèm cho chúng ta biết. Đó là Bùi Tri Lễ mà.]

Dù sao từng là nhân vật quan trọng của đại học A, là nam thần trong cảm nhận của tất cả nữ sinh đại học A, chính là kiểu người luôn sẽ nhắc tới khi tham gia buổi họp mặt bạn học cho dù đã tốt nghiệp nhiều năm rồi.

Nhan Hàm kinh ngạc không ít hơn Ngải Nhã Nhã bao nhiêu, dù sao mấy hôm trước cô còn lo cho Trần Thần.

Bởi vì cô tưởng rằng Trần Thần đã bỏ lỡ Bùi Tri Lễ.

Nếu hôm nay không nhìn thấy tấm ảnh này, cô cũng chẳng biết hai người họ đã ở bên nhau rồi.

Vòng bạn bè của Bùi Tri Lễ bùng nổ sớm hơn.

Anh là loại người rất ít đăng bài trong vòng bạn bè, lần gần nhất đăng lên là vào nửa năm trước, là tin tức Bùi Dĩ Hằng và AI đối chiến, anh đăng lên một bài.

Trở lên trên là ngày kỷ niệm trăm năm thành lập trường của đại học A, cái đó có thể ngược dòng tới một năm trước.

Là người xưa nay kín tiếng chẳng đăng gì trong vòng bạn bè, vậy mà anh đặc biệt đăng lên một bài khoe tình cảm trong vòng bạn bè, hơn nữa còn dùng cách thức sáng tỏ “cô gái của tôi” không khiến người ta có chút nghi ngờ nào.

Không chỉ ngọt tới người khác, cũng tổn thương rất nhiều người.

Đoàn Thư Thành là người đầu tiên trả lời bên dưới: “Mợ nó, còn bảo không có đường sống, cậu thế mà đã ở cùng em gái nhà người ta rồi.”

Trình Tân Nam: “Chị dâu này, hình như em thấy quen mắt lắm.”

Cao Nghiêu đáp lại Trình Tân Nam: “Nếu tôi không nhìn nhầm, chắc là đàn chị Trần Thần đó.”

Trình Tân Nam: “Mợ nó, đàn chị Trần Thần thật sự tóm được anh Tri Lễ hả?”

Hồi trước chuyện Trần Thần uống say làm ầm muốn gọi điện cho Bùi Tri Lễ bọn họ cũng không phải không biết. Hai người này đã thêm vào vòng bạn bè của Bùi Tri Lễ từ lâu, đương nhiên nhìn thấy dòng weibo này.

Giờ đây vòng bạn bè chẳng hề kiêng dè mà bình luận sôi nổi phía dưới.

Về phần weibo của Bùi Tri Lễ làm tổn thương trái tim của bao nhiêu thiếu nữ, bản thân anh khẳng định không biết, nhưng Đoàn Thư Thành lại nhận thức đầy đủ. Bởi vì sau khi Bùi Tri Lễ đăng bài, di động của Đoàn Thư Thành hoạt động liên tục.

Anh ta và Bùi Tri Lễ quan hệ tốt, rất nhiều người đều biết.

Lúc trước không ít nữ sinh thông qua anh ta để tiếp cận Bùi Tri Lễ, nhưng ngay cả tiệc sinh nhật của Đoàn Thư Thành, Bùi Tri Lễ nhiều lắm nề tình đi một chuyến, nhưng liền mau chóng rời khỏi.

Vốn tưởng rằng người trời không ai có thể trèo cao với tới, ai ngờ vừa quay đầu lại có bạn gái.

Còn đích thân công khai thế này, đáy lòng gào thét một câu ngọt quá, đương nhiên cũng hận không thể điều tra rõ ràng kiếp này kiếp trước của cô

nữ sinh kia.

Đoàn Thư Thành đương nhiên không nhiều lời, ai hỏi anh ta đều trả lời một câu, anh ta cũng không biết, thật sự không biết.

Được rồi, thực ra anh ta vẫn biết một chút.

Ít nhất anh ta biết được bản lĩnh theo đuổi em gái của Bùi Tri Lễ thật không giống người bình thường, bạn nói xem ai có thể nghĩ ra cách mời em gái đến nhà quét dọn làm vệ sinh, vì vậy tăng thêm cơ hội tiếp xúc của hai người.

Đoàn Thư Thành vốn cho rằng Bùi Tri Lễ chỉ học hành giỏi hơn anh ta một chút, đẹp trai hơn anh ta một chút.

Kết quả giờ anh ta mới phát hiện, ngay cả bản lĩnh theo đuổi con gái, anh ta cũng không bằng Bùi Tri Lễ.

Quên đi, quên đi, không thể so sánh.

Về phần Trần Thần cô quả thật không biết, bởi vì cô đang ngủ. Đợi đến hôm sau khi cô thức dậy, nhìn thấy trong di động toàn là tin nhắn.

Đợi cô xem xong từng cái một, khi nhìn thấy Nhan Hàm nghiêng rằng nghiêng lợi tỏ vẻ nhất định sẽ cùng cô nói chuyện tử tế, toàn thân Trần Thần run lên.

Mà khi cô mở ra weibo của Bùi Tri Lễ, nhìn thấy vòng bạn bè mới nhất, cô ngồi trên giường đọc đi đọc lại dòng weibo của anh.

Rốt cuộc cô che mặt ngã nằm trên giường.

Cô, gái, của, tôi.

Khi cô đi ra ngoài rửa mặt, nhìn thấy Phương Cần đang nướng lát bánh mì ở phòng bếp, chị ta trông thấy Trần Thần liền giơ lên lát bánh mì trong tay, hỏi: “Em muốn ăn không?”

Trần Thần nói: “Em đi đánh răng trước.”

Ai ngờ cô vừa nói xong, Phương Cần nhìn cô một cái hỏi: “Hôm nay em có lớp không?”

Trần Thần kinh ngạc nói: “Buổi sáng không có, nhưng buổi chiều thì có. Sao thế ạ?”

Phương Cần đáp: “Chị khuyên em hôm nay tốt nhất đừng về nhà trước mười hai giờ.”

Trần Thần sững sốt, hơi khó hiểu hỏi: “Sao vậy ạ? Chị cần dùng căn hộ ư?”

Phương Cần trả lời: “Bởi vì rất nhiều người biết em là bạn cùng phòng của chị, họ đều muốn tới xem bạn gái của Bùi Tri Lễ rốt cuộc có sức hấp dẫn gì?”

Trần Thần: “...”

Nhìn thấy dáng vẻ há hốc mồm của cô, Phương Cần cười ha ha.

Cuối cùng chị ta nháy mắt với Trần Thần, rất nghiêm túc nói: “Nữ yêu quái muốn ăn bạn trai Đường Tăng của em cũng không ít đâu.”

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ngoại Truyện 1 (12)

Trần Thần dè dặt trả lời trong nhóm chat, cô vốn muốn thừa dịp trong nước đang là nửa đêm nói một câu, thế thì mới không bị đánh chết.

Kết quả cô vừa đăng lên biểu tượng cảm xúc thả tim. Trong vòng một giây, ba người còn lại thế mà đều có động tĩnh.

Ngải Nhã Nhã:[Cậu mau nói thật cho tớ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?]

Nhan Hàm:[Không tệ đó, tớ còn ở trong nước lo lắng có lẽ nào cậu đau lòng nghĩ không thoát không. Xem ra là tớ suy nghĩ nhiều rồi.]

Nghê Cảnh Hề:[Tiến bộ rồi.]

Trần Thần nơm nớp lo sợ nhìn tin nhắn của mấy cô bạn, Ngải Nhã Nhã quả thật kinh ngạc, dù sao hồi trước các cô luôn nói đùa về Trần Thần và Bùi Tri Lễ, nào là Bùi phu nhân cũng đã gọi qua. Lúc trước Bùi Tri Lễ còn cùng các cô trải qua ngày lễ Giáng Sinh, khi anh chủ động trò chuyện với Trần Thần, tất cả mọi người đều dõi mắt nhìn qua.

Cho dù sau đó xảy ra biến cố, Trần Thần lại chẳng hề nhắc tới Bùi Tri Lễ.

Mọi người đều tưởng rằng hai người cách nhau quá xa, Trần Thần dự định từ bỏ, chuyện này cũng gác lại.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới Trần Thần mới đến Cambridge mấy tháng, vậy mà thật sự ở bên Bùi Tri Lễ. Người đàn ông lạnh lùng điềm tĩnh kia còn khoe tình cảm trong vòng bạn bè.

Trần Thần run rẩy hỏi:[Các cậu còn chưa ngủ hả?]

Cô đặc biệt chọn thời điểm đêm dài tĩnh lặng trong nước, ai ngờ ba cô nàng này như là cầm di động đợi cô, tất cả lập tức trả lời cô.

Lúc Trần Thần đang lo lắng nên nói thế nào thì Ngải Nhã Nhã đăng lên chat bằng giọng nói trong nhóm.

Trần Thần biết Nghê Cảnh Hề luôn dừng dừng, khẳng định không có hứng thú buôn chuyện tán dóc, hướng hồ hiện tại Nghê đại nhân đã đi làm, nhất định bận rộn nhiều việc, không rảnh quan tâm tới việc nhỏ của cô, chắc chắn sẽ không nhận cuộc gọi đâu.

Kết quả cô thấy điện thoại nhóm được cả đám kết nối.

Cuối cùng cô chỉ có thể bấm vào.

Vừa vào tới, giọng Ngải Nhã Nhã truyền ra trước tiên: “Trần Thần, cậu không biết suy nghĩ gì hết. Thế mà để tớ từ chỗ người khác biết được cậu và đàn anh Bùi ở bên nhau. Cậu có biết khi tớ lắng nghe người khác tớ ngỡ ngàng bao nhiêu không?”

Tuy rằng đều đã tốt nghiệp, có điều Bùi Tri Lễ vẫn là nhân vật quan trọng của đại học A.

Hồi trước khi anh còn ở trường từng đảm nhiệm chức vụ tại hội sinh viên, bởi vậy rất nhiều người đều có WeChat của anh, nhưng anh bình thường không đăng gì trong vòng bạn bè, cảm giác tồn tại trong vòng bạn bè căn bản là con số không.

Nhưng cảm giác tồn tại của bản thân anh từ đầu đến cuối vẫn nằm trên cao chưa bao giờ hạ xuống.

Cho dù Bùi Tri Lễ ở nước Anh xa xôi, xa tận Cambridge, trong nhóm bạn học trong nước vẫn tồn tại truyền thuyết về anh.

Thế nên sau khi anh đăng lên bài kia, lập tức có người đăng vào nhóm bạn học, sau đó Trần Thần bị nhận ra.

Trong phòng ký túc các cô, Nghê Cảnh Hề và Nhan Hàm là hai người có liên hệ ít ỏi với bạn trong trường, có thể dò hỏi tin tức chỉ có mình Ngải Nhã Nhã.

Bởi vậy Ngải Nhã Nhã không ngờ, mình còn biết tin này muộn hơn người khác.

Nhan Hàm đang nằm trên sofa đắp mặt nạ, tối nay Bùi Dĩ Hằng đánh cờ tại viện cờ vây đến giờ vẫn chưa về, thế nên cô ở nhà chờ anh.

Cô cười nói: “Nếu không chúng ta đánh chết cậu ấy đi.”

Trần Thần lập tức nói: “Tớ thật sự không phải cố ý muốn gạt cậu đâu.”

Nhưng mà, nhưng mà có cảm giác không biết nói thế nào với các cô. Lễ nào cô phải bỗng dưng nói ra, mình và Bùi Tri Lễ ở bên nhau? Có phải tỏ vẻ hơi khoe khoang không?

Huống hồ bọn họ cũng vừa mới xác nhận quan hệ, tối thiểu phải ổn định một chút rồi mới nói với bạn bè.

Trần Thần cảm thấy mình thế này là nghĩ sâu tính kỹ.

Sau khi nghe xong lời giải thích của cô, Nhan Hàm cười lạnh ha ha hai tiếng: “Vậy cậu có biết tớ lo lắng cậu sẽ nghĩ không thoáng bao nhiêu

không?”

Từ khi cô nói chuyện về tờ giấy với Trần Thần, cô nàng này giống như mất tích, WeChat cũng không trả lời, ngay cả người thường ngày đăng lên tám weibo cũng không cập nhật.

Nhan Hàm thật sự cho rằng Trần Thần bởi vì chuyện bạn gái của Bùi Tri Lễ mà bị tổn thương quá nặng nề, lúc này đang một mình ở Anh liếm miệng vết thương. Hôm qua Nhan Hàm còn nói với Bùi Dĩ Hằng, nếu không cô tìm thời gian sang Anh một chuyến, cùng Trần Thần giải sầu.

Cô cảm thấy nếu không phải mình nói chuyện này với Trần Thần, cô bạn cũng không đến nỗi sa sút tinh thần thành ra thế này.

Bây giờ...

Cô mới biết được cô bạn gái mới từ miệng Bùi Tri Lễ chính là Trần Thần.

Ngải Nhã Nhã lập tức hỏi: “Nhan Nhan, tại sao cậu sợ cậu ấy nghĩ không thoág?”

Nhan Hàm chưa nói chuyện về tờ giấy với hai cô bạn còn lại, dù sao đây là việc riêng của Trần Thần, huống hồ cô cảm thấy chuyện Trần Thần và Bùi Tri Lễ bỏ lỡ nhau rất khiến người ta thổn thức, nếu Trần Thần muốn cho người khác biết thì phải từ chính miệng cô.

Nhưng hiện tại hai người kia thông đồng sau lưng cô từ sớm, Nhan Hàm dứt khoát không thay cô bạn giấu giếm nữa.

Sau khi Nhan Hàm kể lại đại khái, Ngải Nhã Nhã thán phục nói: “Mợ nó, khi ấy đàn anh Bùi thế mà đã ra tay với Trần Thần của chúng ta rồi.”

Trần Thần lập tức nói: “Cũng không có đâu, anh ấy đã nói khi đó cảm thấy tớ tốt lắm, muốn thử tìm hiểu tớ.”

Cô vừa cất tiếng, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngọt ngào của người con gái mới yêu đương, quả thực là sắp ngọt đến ba người cách trùng dương.

Đột nhiên, Nghe Cảnh Hề vẫn không lên tiếng nốt cuộc nói chuyện.

“Hai người đến bước nào rồi?”

Trần Thần: “...”

Ngải Nhã Nhã như là được tăng thêm sức lực, truy hỏi tới cùng: “Nghe đại nhân hỏi ra điều tớ muốn biết nhất, hai người đến bước nào rồi?”

Nếu Trần Thần ở trước mặt Ngải Nhã Nhã, có thể nhìn thấy cô nàng nháy mắt rồi.

Trần Thần xấu hổ không biết nói sao cho phải, cuối cùng cô chỉ thốt ra một câu: “Các cậu sao chỉ quan tâm đến những cái đó.”

“Ngủ rồi.” Dưới câu trả lời ấp úng của cô, âm thanh lạnh nhạt của Nghe Cảnh Hề lại truyền ra, giọng điệu chắc chắn hoàn toàn không cho Trần Thần phản bác.

Trần Thần: “...”

Ngải Nhã Nhã trợn mắt há mồm hồi lâu, rốt cuộc ghen ra một câu: “Nghe đại nhân, chúng ta không được thua.”

Bạn học dò hỏi tin tức từ Ngải Nhã Nhã đã nói phòng ký túc bọn họ đều là sói lang, một người là bạn gái của Bùi Dĩ Hằng, một người là bạn gái của Bùi Tri Lễ, e rằng muốn nghịch thiên mà.

Ngải Nhã Nhã cảm thấy mình không thể làm tấm phông.

Thế là cô thành khẩn nói với Nghê Cảnh Hề: “Thật đó, Nghê đại nhân, chúng ta nhất thiết không thể chờ hai cậu ấy kết hôn rồi mà còn chưa tìm được bạn trai, rất bi thảm đó.”

Nghê Cảnh Hề cười nhẹ một tiếng: “Cậu cố gắng lên.”

Ngải Nhã Nhã gật đầu, đúng, mình phải cố gắng. Nhưng ngẫm lại cô đột nhiên nhận ra điểm bất thường, hỏi: “Nghê đại nhân, cậu có ý gì hả?”

Nghê Cảnh Hề thở dài một hơi, nói: “Tớ thoát trước đây, tớ còn một bản thảo chưa hoàn thành.”

Không đợi ba người khác nói chuyện, Nghê Cảnh Hề đã rời khỏi cuộc gọi.

Cô cúp máy, nhìn máy tính trên bàn, còn có một chiếc hộp gần trong gang tấc, cô vừa nhận được nó tối nay. Cô vươn tay cầm lên chiếc hộp, khi mở ra bên trong là một chiếc nhẫn.

Tìm được bạn trai, cô cúi đầu mỉm cười.

Nghê Cảnh Hề vừa thoát ra, Ngải Nhã Nhã lập tức luôn miệng hỏi: “Các cậu nói xem Nghê đại nhân có ý gì hả?”

Nhan Hàm ngửa cổ tựa vào sofa, trên mặt còn đắp mặt nạ, có điều cô nhẹ nhàng cười nói: “Ý là bảo cậu tự cố gắng đi.”

Ngải Nhã Nhã hoàn toàn muốn khóc, các cậu đều ức hiếp người ta.

Trần Thần ngược lại không hề nghĩ tới chuyện này gây ra sự chú ý lớn đến vậy, thế nên khi cô cùng Bùi Tri Lễ ăn trưa bên ngoài đều có ánh nhìn chăm chăm xung quanh.

Hôm nay bọn họ tới quán ăn Trung Quốc mà Phương Cần giới thiệu, nơi này vẫn đông đúc như trước.

Bùi Tri Lễ cầm thực đơn xem một lúc, đang định hỏi Trần Thần có muốn ăn cá lược không, anh vừa ngẩng đầu đã thấy cô bối rối nhìn xung quanh, anh buồn cười hỏi: “Em làm gì đó?”

Trần Thần thấy thế hạ giọng nói: “Anh nói xem xung quanh đây có fan của anh không?”

Bùi Tri Lễ thất thanh cười một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Em nghĩ gì đó hả, nếu A Hằng ở đây thì còn có fan. Anh đâu có fan gì chứ.”

Hai tay Trần Thần chống cằm, cô nháy mắt với anh, cười nói: “VẬY cũng không hẳn. Lần trước em cùng đàn chị ăn ở đây, bàn bên cạnh có người nhắc tới anh đấy.”

Bùi Tri Lễ sững sốt.

Thực ra bản thân anh không biết, nhưng tiếng tăm của Bùi Tri Lễ rất lớn, đặc biệt trong nhóm du học sinh Trung Quốc.

Bằng cấp giỏi, gia thế tốt, thậm chí ngay cả diện mạo cũng không thua kém thần tượng giới giải trí, được người khác chú ý quả thật là chuyện thường. Trái lại bản thân Bùi Tri Lễ không thèm để ý, cả ngày anh không phải ở phòng thí nghiệm thì là thư viện, không thích tụ tập với người khác.

Bùi Tri Lễ không định tiếp tục đề tài này với cô, anh cười hỏi cô: “Em muốn ăn cá lược không?”

Trần Thần gật đầu: “Muốn.”

Cô rất thích ăn cay, không cay không vui, nhưng đồ ăn Trung Quốc ở nước ngoài phần nào bị thay đổi để chiều theo khẩu vị của người ngoại

quốc.

Hai người vừa gọi món xong, có vài người quả thật tới bàn bên cạnh, nam nữ đều có, thoát nhìn là người Châu Á, thậm chí là người Trung Quốc.

Quả nhiên bọn họ vừa sang đây, có người để ý tới bên này, hơi kinh ngạc hô lên một tiếng: “Bùi Tri Lễ?”

Bùi Tri Lễ xoay đầu nhìn thấy bọn họ, anh hơi gật đầu: “Các cậu cũng đến ăn cơm à?”

Chào hỏi với anh là một chàng nam sinh, anh ta nhìn thoáng qua Trần Thần, cười nói: “Cậu cùng bạn gái ra ngoài ăn cơm à?”

Bùi Tri Lễ gật đầu.

Về phần những người khác anh cũng chào hỏi một tiếng thôi, bởi vì không quen thân Bùi Tri Lễ thậm chí cũng không mời họ ngồi cùng, ngay sau đó nhân viên phục vụ sắp xếp chỗ ngồi khác cho bọn họ.

Quán Trung Quốc ở nước ngoài không nhiều, thế nên du học sinh cũng chỉ thích đến vài quán quen, tình cờ gặp nhau cũng không tính là hiếm thấy.

Sau khi nhóm người kia ngồi xuống, các nữ sinh vẫn không nói chuyện rôm rả bắt đầu lú lú.

“Trước đó có người nói Bùi Tri Lễ tìm được bạn gái rồi, mình còn không tin đấy.” Có một nữ sinh tóc ngắn thốt lên.

Bởi vì nam nữ tách ra hai bên bàn ngồi xuống, lúc này anh chàng vừa chào hỏi Bùi Tri Lễ ngồi đối diện cười nói: “Cái này có gì mà không tin, người ta khoe bạn gái trong vòng bạn bè rồi mà.”

Nữ sinh tóc ngắn nói: “Nhưng mình nghe nói Đường Hiếu Mạn theo đuổi Bùi Tri Lễ rất sát sao.”

Một nữ sinh đeo kính khác ngồi một bên chưa nói gì, rớt cuộc chậm rãi cất tiếng: “Đường Hiếu Mạn hay là thôi đi.” Giọng nói rất khinh thường.

Nữ sinh đeo kính ăn mặc rất giản dị, vừa thấy là biết kiểu người không quá chú trọng cách ăn mặc, một lòng vui đầu học tập, cô ta nhìn lướt qua nam sinh đối diện nói: “Không tin cậu hỏi bọn họ thử xem, sẽ tìm nữ sinh như Đường Hiếu Mạn làm bạn gái chứ?”

Nam sinh đối diện bật cười ha ha: “Cũng đừng nói xấu Đường Hiếu Mạn, tốt xấu cũng coi là bạch phú mỹ mà.”

Đường Hiếu Mạn trong miệng bọn họ quả thật là một bạch phú mỹ, dù sao ở tại đất nước này nếu trong nhà không có chút tiền thì thật không nỡ qua đây học hành, dù sao thành tích phải đủ xuất sắc.

Đường Hiếu Mạn chính là một loại khác trong nhóm du học sinh, thi đại học trong nước thật sự không đỗ được đại học tốt, dứt khoát bắt đầu sang đây đi học từ hồi cấp ba.

Cơ mà qua đây học cấp ba vẫn không đậu được đại học tốt.

Cô nàng kiểu này đoán chừng số lần đi dạo cửa hàng nổi tiếng còn nhiều hơn số lần đến thư viện.

Mấy người chào hỏi Bùi Tri Lễ lần này đều là du học sinh Trung Quốc học tại Cambridge, điều kiện trong nhà không kém là mấy, thật chương mắt loại con gái như Đường Hiếu Mạn.

Thật sự không thể cùng nói chuyện.

Nữ sinh đeo kính liếc nhìn nam sinh kia, thản nhiên nói: “Cậu cũng không muốn tìm, cậu cho rằng người như Bùi Tri Lễ sẽ thích à?”

Tuy nói gia đình bạch phú mỹ có tiền, nhưng nhìn xem Bùi Tri Lễ người ta, trong nhà còn có công ty niêm yết, em trai ruột còn là bậc thầy cờ vây đứng nhất thế giới hiện giờ, người ta tìm bạn gái không xem những thứ kia mà tìm người con gái mình thích.

Nếu Bùi Tri Lễ thích loại con gái như Đường Hiếu Mạn, đối phương theo đuổi không bỏ như vậy, anh cần gì đợi đến hôm nay.

Nam sinh kia nghe vậy vừa mang cảm giác tức giận nhưng lại chẳng biết nói gì mới được, cuối cùng anh ta bất đắc dĩ nói: “Cậu nhìn Đường Hiếu Mạn đã chướng mắt, làm gì phải hạ thấp tôi theo chứ.”

Lúc này người xung quanh mau chóng nhắc tới đề tài khác, không nói tới chuyện này nữa.

Về phần Trần Thần đương nhiên không biết bọn họ đang thảo luận việc này, chỉ là bữa ăn này rất có mùi vị riêng. Bởi vì người ở bàn bên cạnh thường dời tầm mắt sang đây.

Bùi Tri Lễ đương nhiên biết, có điều anh cười nhẹ nói: “Nếu em không muốn ăn, bây giờ chúng ta đi nhé?”

Trần Thần lập tức nói: “Dựa vào gì chứ? Em còn chưa ăn xong đâu.”

Thế là Trần Thần nghiêm túc ăn hết bữa cơm này, dù sao cũng rất đắt tiền mà.

*

Từ khi Trần Thần và Bùi Tri Lễ ở bên nhau, chuyện đến nhà Bùi Tri Lễ làm việc Trần Thần coi như hoàn toàn không làm được. Vốn tưởng là

một tên nhà giàu nhiều tiền ngốc nghếch nào đó muốn tặng tiền cho cô, hiện giờ phát hiện lại là Bùi Tri Lễ.

Cô còn không biết ngượng lừa dối bạn trai mình sao?

Trần Thần không có mặt mũi này, đương nhiên phải tìm một công việc khác.

Thực ra trong nhà gửi đủ phí sinh hoạt cho cô, nhưng khoản tiền ông Trần lén gửi cho cô đã bị cô làm mất, Trần Thần làm sao không biết xấu hổ, dự định tự làm thêm kiếm về khoản tiền này.

Cũng may chỉ cần muốn làm thêm thì vẫn có thể tìm được cơ hội.

Tuy nhiên trước đó nhờ Phương Cần giúp đỡ, Trần Thần rất ngại ngùng, lần này cô không tìm Phương Cần, tự mình đi tìm. Sau khi Phương Cần biết cô muốn làm thêm thì thuận miệng hỏi một câu: “Bây giờ Bùi Tri Lễ còn tìm người dọn dẹp nhà cửa không? Nếu không để chị đi nhé.”

Một giờ mười lăm bảng Anh, quả thật rất tốt.

Sắc mặt Trần Thần tái mét, cô bất đắc dĩ nói: “Đàn chị, chị không phải cố tình trêu em chứ.”

Phương Cần mỉm cười, nói: “Đùa với em đấy, giá cả này là cậu ta đưa cho em, giá cả làm thêm bình thường chỉ một nửa thôi.”

Cơ mà điều kiện du học của thế hệ này tốt hơn hồi trước nhiều lắm, lúc trước người ra nước ngoài du học, ai mà không rửa bát đĩa cho người khác ở nhà hàng. Hiện giờ những sinh viên học khoa chính quy tại Anh, điều kiện trong nhà đều rất tốt.

Về phần nghiên cứu sinh đến học thì rất nhanh, tuy rằng chi phí đắt nhưng thời gian lại ngắn.

Thế nên rất nhiều người du học thực ra chưa từng làm thêm.

Vào lúc Trần Thần định tìm công việc, đột nhiên có một bạn học đại học A liên lạc với cô, cô gái này tên là Tiêu Đình Đình, đang học nghiên cứu sinh tại Anh.

“Làm thêm tại buổi tiệc?” Trần Thần hơi kinh ngạc nói.

Tiêu Đình Đình cười nói: “Đúng vậy, cậu cũng biết ở nước ngoài thích tổ chức đủ loại tiệc tùng, có một số buổi tiệc sang trọng cần nhân viên phục vụ. Mức lương của loại tiệc tùng này đều rất cao.”

Trần Thần cũng biết Tiêu Đình Đình, dù sao đều là sinh viên đại học A, hồi hai người còn ở đại học A bởi vì chuyện tư vấn du học mà gặp nhau vài lần.

Có điều thành tích của Tiêu Đình Đình không tốt bằng cô, trường học xin vào tuy rằng cũng là trường nổi tiếng, nhưng vẫn kém xe Cambridge.

Tiêu Đình Đình cười nói: “Tôi không muốn đi một mình, thế nên muốn tìm một người đi cùng.”

Sau khi hỏi mức lương Trần Thần liền động lòng, vì thế hẹn cô ta cùng đi phỏng vấn.

Bùi Tri Lễ biết mỗi ngày Trần Thần bận rộn còn muốn đi làm thêm, anh bất đắc dĩ nói: “Nếu không em vẫn tiếp tục đến nhà anh đi?”

Trần Thần lập tức nói: “Không cần.”

Sau đó cô từ trong túi lấy ra một bì thư, đưa tới trước mặt anh: “Cho anh này.”

Bùi Tri Lễ vốn tưởng là thư từ, anh mỉm cười nhận lấy, nhưng khi cầm trong tay thì mới phát hiện điểm bất thường. Thế là anh trực tiếp mở ra

trước mặt Trần Thần, bên trong lại là tiền.

Anh nhíu mày hỏi: “Cái này là ý gì?”

Trần Thần thấp giọng nói: “Em biết lúc trước anh là vì em mới đưa ra mức lương cao như vậy.”

Cô cầm số tiền này không hợp lý cho lắm.

Bùi Tri Lễ nhìn cô, sau một lúc lâu anh mới lên tiếng: “Nhưng em có biết không, đây là do em làm việc nhận được. Anh chưa từng thấy ai trả tiền lại cho chủ cả.”

Trần Thần nói đương nhiên: “Vậy nên em không trả lại toàn bộ cho anh, chỉ trả lại một nửa.”

Quả thật đây là kết quả lao động cô nhận được, có điều Trần Thần còn chưa tự tin cảm thấy mình quét dọn làm vệ sinh sạch sẽ hơn người khác, có thể nhận được tiền lương gấp đôi người khác.

Trước đó Trần Thần đã muốn trả lại phần lương cao cho Bùi Tri Lễ, chỉ là chưa tìm được cơ hội mà thôi.

Cũng chính là hôm nay anh hỏi tới cô mới dứt khoát đặt bì thư này trong ba lô giao cho anh.

Bùi Tri Lễ đưa bì thư trở về, nhìn chăm chăm cô nghiêm túc nói: “Trần Thần, cầm lấy.”

Trần Thần không động tay, con người cô có đôi khi cũng là một người cứng rắn.

Cho đến khi Bùi Tri Lễ lại cất tiếng: “Cầm lấy, đây là số tiền em nên nhận, không có đạo lý trả lại cho anh.”

Trần Thần đột ngột ngẩng đầu nhìn anh, sau khi cắn môi một lúc lâu cô rút cuộc mang theo chút ý cười tự giễu, thấp giọng nói: “Em biết phân lượng của mình.”

Cuối cùng Trần Thần vẫn kiên trì đưa bì thư cho Bùi Tri Lễ, hình như sợ anh không buông tha mình, cô đạp xe bỏ chạy.

Bùi Tri Lễ đứng tại chỗ, nhìn cô càng chạy càng xa.

Đáy lòng Trần Thần cũng rất khó chịu, thực ra ai cũng nói môn đăng hộ đối, có lẽ nhắc tới đều sẽ bị khinh bỉ nào là quan niệm cũ kỹ, tư tưởng phong kiến. Nhưng hai người xuất thân từ gia đình khác nhau mà đến bên nhau, vốn đã gặp rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như Nhan Hàm và Bùi Dĩ Hằng, hai người họ khẳng định sẽ không vì chuyện một hai trăm bảng Anh mà xảy ra tranh chấp.

Lúc Trần Thần trở lại phòng mình, cô ngã đầu nằm trên giường.

Cô cũng không phải oán trách bố mẹ, cô tuyệt đối không oán trách bố mẹ. Nhưng cho dù cố tình lảng tránh, gia cảnh giữa hai người chênh lệch, còn cách nhau lớn như vậy, lớn đến mức cho dù là Trần Thần cũng không thể nào coi nhẹ.

Mấy hôm sau, bởi vì Bùi Tri Lễ lại bận rộn, bài vở của anh nhiều hơn Trần Thần lắm. Có khi phải nộp luận văn chịu đựng mấy chục tiếng cũng không nói gì.

Cũng may tới cuối tuần, Trần Thần và Tiêu Đình Đình cùng đi phỏng vấn, không ngờ rất dễ dàng thông qua. Dù sao trình độ khẩu ngữ của cô không tệ, diện mạo đáng yêu ngọt ngào, đối phương rất hài lòng, thậm chí trực tiếp sắp xếp công việc.

“Tối mai đi ư?” Trần Thần hơi giật mình. Cô kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ không cần huấn luyện sao?”

Tiêu Đình Đình thấp giọng nói: “Yên tâm đi, nhân viên phục vụ thôi, lanh lợi chút là được rồi.”

Kết quả thật sự là buổi sáng hai người huấn luyện hai tiếng đồng hồ, buổi tối trực tiếp đi làm. Nghe nói buổi tiệc lần này là tiệc sinh nhật, hơn nữa khách khứa chính là du học sinh Trung Quốc.

Đợi khi tới địa điểm tổ chức buổi tiệc, Trần Thần có phần không nói nên lời.

Đây là một căn biệt thự độc lập, diện tích khu vườn xung quanh rất lớn, bọn họ phải làm chuẩn bị cho buổi tiệc trước bởi vậy tới sớm.

Trần Thần thấp giọng hỏi Tiêu Đình Đình: “Là buổi tiệc do du học sinh tổ chức ư?”

Tiêu Đình Đình nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của cô, cô ta thu lại cảm xúc ở đáy lòng, cười nhẹ nói: “Đúng vậy, có một số kẻ có tiền vì để con mình đi học ở Anh mà mua thẳng bất động sản tại đây. Chúng ta kém xa người ta.”

Trần Thần gật đầu, ngược lại chẳng có tâm tư đặc biệt hâm mộ gì cả.

Cô chỉ cảm thấy căn biệt thự này rất xinh đẹp.

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, ngọn đèn xung quanh được bật lên, căn biệt thự tựa như một hộp châu báu lấp lóe phát sáng, nhìn từ xa cảm thấy lóng lánh hoa lệ.

Trần Thần đã thay quần áo nhân viên phục vụ, bởi vì nam nữ đều có cả, nam thì mặc quần dài, nữ thì mặc váy.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc váy, chiều dài vừa trên đầu gối, chỉ là hơi bó sát.

Khi cô đi ra, Tiêu Đình Đình nhìn cô, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc, cô ta cười nhẹ nói: “Nhìn không ra đó, thân hình của cậu có hông có ngực đầy đủ.”

Vòng eo Trần Thần đặc biệt nhỏ, đồng phục nhân viên phục vụ là áo sơ mi trắng và váy đen, bên ngoài còn có một chiếc áo gi-lê.

Chiếc váy của cô cho dù là số nhỏ nhất vẫn còn hơi rộng, tôn lên vòng eo đặc biệt nhỏ, mặc trên người thực sự có cảm giác có ngực có hông.

Ngay sau đó, khách khứa lần lượt tới nơi, tuy rằng chủ nhân là du học sinh Trung Quốc, cơ mà khách khứa có đủ loại người.

Trần Thần nhìn chăm chăm một cô trông như người Nga một hồi lâu, chủng tộc ưu việt à chủng tộc ưu việt, khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay, hốc mắt đặc biệt sâu, ánh mắt tựa như mái ngói xanh, ánh lên tia sáng xanh trong suốt.

Còn có chóp mũi thẳng đứng kia, Trần Thần cảm thấy mũi mình đã rất đẹp trong những cô gái, ai ngờ cái mũi của đối phương rất thẳng lại mảnh, đặc biệt lập thể.

Cũng may Trần Thần không nhìn chăm chăm lâu, cô lập tức bận việc của mình.

Trần Thần còn bận bịu trong biệt thự thì có mấy chiếc xe thể thao chạy đến cổng biệt thự. Dẫn đầu là một chiếc xe thể thao màu đỏ, sau khi đỗ lại thì có một người bước xuống từ ghế lái phụ.

Mấy chiếc xe sau đều bước xuống mấy người nam nữ.

Đặc biệt các cô nàng này từ đầu đến chân đều là hàng hiệu.

“Hiếu Mạn, hôm nay cậu phải oai phong một chút đó.” Có một cô gái mặc áo khoác da màu trắng đi lên vài bước, kéo cánh tay Đường Hiếu Mạn, cười hì hì nói.

Đường Hiếu Mạn liếc nhìn cô ta một cái, rồi nhìn sang mấy cô gái đằng sau.

Trong một nhóm con gái đều có một người đứng đầu, Đường Hiếu Mạn chính là người như vậy.

Chỉ là gần đây xảy ra một chuyện khiến cô ta bức bối, cô ta biết trong mấy người này có người chờ xem cô ta làm trò cười đấy. Ai cũng biết cô ta có ý với Bùi Tri Lễ, lúc trước cô ta còn từng thề thốt Bùi Tri Lễ sớm muộn gì là của cô ta.

Kết quả mặc kệ cô ta tìm tới cửa cũng được, nghĩ biện pháp tiếp cận anh cũng được, tất cả đều không có tác dụng.

Ngược lại một thời gian trước người ta trực tiếp công bố tin tức có bạn gái trong vòng bạn bè.

Ngày hôm ấy không ít người gửi tin nhắn cho Đường Hiếu Mạn, đều là mượn danh quan tâm để chê cười cô ta. Cả đám con gái vây quanh Đường Hiếu Mạn ăn không ngồi rồi, dù sao cũng không thích học hành, ngược lại rất thành thạo gây chuyện thị phi.

Thế là có người đưa ra chủ ý với Đường Hiếu Mạn, cho dù không theo đuổi được Bùi Tri Lễ cũng phải dạy dỗ bạn gái anh đàn ông hoàng.

Nhưng Trần Thần luôn hoạt động xung quanh Cambridge, ít khi đến Luân Đôn.

Đường Hiếu Mạn đương nhiên không tới cửa tìm cô, cơ mà chỉ cần phí chút tâm tư thôi. Đường Hiếu Mạn tiến vào biệt thự, cô ta nhìn thấy Tiêu Đình Đình trước bèn nở nụ cười với Tiêu Đình Đình.

Tiêu Đình Đình vốn đang rót rượu cho người khác, lúc nhìn thấy đám Đường Hiếu Mạn tiến vào, cô ta cúi đầu thấp xuống.

Cô ta và Trần Thần là bạn học, thậm chí trước đó còn có duyên mấy lần. Nhưng cô ta và Trần Thần là sinh viên cùng khóa, nói cách khác hồi trước khi nhập học, cô ta cũng nhìn thấy Bùi Tri Lễ phát biểu tại lễ mừng sinh viên mới.

Chàng trai sáng chói như vậy, cho dù tới hôm nay vẫn còn lưu lại trong đầu cô ta.

Tiêu Đình Đình vốn không ghét Trần Thần, cô ta ghét Trần Thần trở thành bạn gái của Bùi Tri Lễ.

Dựa vào gì cái người mà mọi người chỉ có thể nhìn lên hiện giờ lại thành của một mình Trần Thần. Cho dù Bùi Tri Lễ không yêu đương cũng được, mặc dù cô ta chẳng thể tới gần Bùi Tri Lễ, cô ta cũng cảm thấy mỹ mãn.

Có lẽ đây là sự ích kỷ của tính người, biết rõ là thứ mình không thể chiếm được. Nhưng không sao, cô ta không chiếm được thì cũng chẳng sao cả, chỉ cần mọi người không lấy được là tốt rồi, ai cũng trơ mắt nhìn là được.

Đương nhiên, sau khi đám người Đường Hiếu Mạn tiến vào cũng không lập tức đi tìm Trần Thần gây rắc rối, dù sao buổi tiệc vừa mới bắt đầu, chuyện thú vị như vậy tối thiểu cũng phải đợi tới thời điểm náo nhiệt nhất.

Trần Thần không hề biết những điều này, cô vẫn đang nghiêm túc làm việc. Trước đó huấn luyện hai tiếng, Trần Thần cũng biết là nhân viên phục vụ tại buổi tiệc quan trọng nhất là phải lanh lợi.

Dù sao cô qua lại tới lui trong đám người, chẳng hề nhàn hạ.

Giờ đây đám người Đường Hiếu Mạn ở lâu hai nhòai người nhìn xuống dưới, nữ sinh bên cạnh hất cằm chỉ đối diện nói: “Người kia phải không, một đứa con gái rất bình thường, cũng không biết Bùi Tri Lễ thích cô ta chỗ nào.”

Trong tay Đường Hiếu Mạn cầm ly rượu, bên trong là rượu sâm banh màu vàng.

Khóe miệng cô ta nhếch lên, rất bức tức nói: “Để cô ta chờ đi.”

Lần này sẽ khiến cô nhìn rõ bản thân.

Sau khi giúp một cô gái đổi ly rượu, Trần Thần đang bưng khay trở về, ai ngờ có một bàn tay ngăn cản đường đi của cô, cầm lấy ly rượu sâm banh cuối cùng trên khay của cô.

“Trần Thần?” Đoàn Thư Thành hơi kinh ngạc hô một tiếng.

Trần Thần ngẩng đầu còn tưởng rằng mình gặp người quen ở đây, nhưng cô nhìn thấy một chàng trai xa lạ trước mặt, trong đầu chẳng hề có ấn tượng gì.

Cô hỏi ngượng ngùng, mỉm cười hỏi: “Anh là?”

Đoàn Thư Thành thật sự rất kinh ngạc, anh ta theo bản năng hỏi: “Sao em lại ở chỗ này?”

Trần Thần vẫn không nhớ ra anh ta là ai, cơ mà nếu người ta đã hỏi, cô cười trả lời: “Bạn học của tôi giới thiệu tôi đến làm thêm.”

Cô thấy anh ta đã uống nửa ly rượu sâm banh vừa cầm lấy, cô mỉm cười nói: “Nếu không tôi lấy thêm mấy ly nữa cho anh nhé.”

Đoàn Thư Thành còn chưa lấy lại tinh thần, thật không ngờ Trần Thần lại làm thêm ở đây.

Cho đến khi anh ta uống một ngụm rượu nữa, tùy ý ngẩng đầu nhìn một cái, lúc này tại lan can lầu hai có mấy người tụ tập trông rất náo nhiệt. Nhưng khi nhìn thấy Đường Hiểu Mạn, sắc mặt anh ta hơi thay đổi.

Nếu anh ta nhớ không nhầm, người tổ chức tiệc sinh nhật lần này là một nam sinh, cơ mà bạn gái anh ta chơi thân với đám người Đường Hiểu Mạn.

Anh Quốc có nhiều chỗ làm thêm như vậy, nhiều nơi tổ chức tiệc tùng như thế, Trần Thần lại xuất hiện tại nơi này.

Sẽ không như anh ta suy nghĩ chứ?

Trong lòng Đoàn Thư Thành căng thẳng, cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, trùng hợp đến mức có điểm kỳ lạ, giống như là có người cố tình sắp đặt.

Thế là Đoàn Thư Thành bỏ xuống ly rượu trong tay, đi tới một chỗ yên tĩnh, gọi điện thoại cho Bùi Tri Lễ.

Ai ngờ cú gọi đầu tiên không ai bắt máy.

Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm trong đại sảnh, lúc này Trần Thần lại bưng rượu ra. Mặc kệ thế nào cũng phải nói trước một tiếng với Bùi Tri Lễ, bằng không nếu thật sự xảy ra chuyện thì cũng phiền toái.

May mà lần này Bùi Tri Lễ bắt máy, anh nói: “Tôi ở phòng thí nghiệm.”

Ý là có chuyện thì nói mau có rảnh thì mau thả, không có nhiều thời gian lắng nghe lời thừa thãi.

Đoàn Thư Thành lập tức nói: “Tôi đang dự tiệc...”

“Tôi không rảnh.” Bùi Tri Lễ tưởng rằng anh ta lại gọi mình đi chơi, anh lập tức ngắt lời anh ta, từ chối ngay.

Đoàn Thư Thành vừa nghe vậy sợ anh tắt cuộc gọi với mình, anh ta mau chóng nói: “Tôi nhìn thấy bạn gái cậu.”

Bùi Tri Lễ quả thật định cúp máy, lúc này rốt cuộc khựng lại, anh cất tiếng: “Là thế nào?”

Thấy anh rốt cuộc cho mình thời gian nói chuyện, Đoàn Thư Thành cũng không chậm trễ, nói ngay: “Hôm nay tôi tới dự tiệc của một người bạn, kết quả lại gặp được bạn gái cậu. Cô ấy đến làm thêm tại buổi tiệc này, là nhân viên phục vụ.”

Bùi Tri Lễ nhin không được day mi tâm của mình, anh cho rằng Trần Thần đã vứt bỏ ý tưởng làm thêm. Mấy hôm nay anh thật sự quá bận rộn, thời gian gặp mặt mỗi ngày cũng không có, nhiều lắm là gửi tin nhắn trước khi ngủ.

Không nghĩ tới Trần Thần lại chạy đi làm thêm tại buổi tiệc.

“Kết quả tôi nhìn thấy nhóm người Đường Hiếu Mạn cũng ở đây, cậu nói xem Luân Đôn nhiều buổi tiệc vậy, bạn gái cậu sao lại trùng hợp làm thêm ở đây. Cậu cũng biết Đường Hiếu Mạn vẫn chưa từ bỏ ý định với cậu, cậu nói xem có thể có vấn đề không?”

Bùi Tri Lễ đáp: “Trước hết cậu giúp tôi trông chừng cô ấy, bây giờ tôi qua ngay.”

Gần như không có một câu nói thừa, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Đoàn Thư Thành nhìn thoáng qua di động, lại quay đầu nhìn Trần Thần cách đó không xa, cô gái mắt to cười tươi lên trông rất ngọt ngào.

Anh ta thật sự lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, đám con gái này không có tâm tư xấu xa gì khác chứ.

*

Buổi tiệc lần này cung cấp nước không giới hạn, vừa mới bắt đầu Trần Thần bưng khay ổn thỏa, nhưng qua thời gian dài cánh tay đặc biệt mỏi. Nhìn đi nhìn lại người trong cả biệt thự, tuổi tác không tính là lớn, đám người này uống rượu cũng được lắm.

Trần Thần nhờ thời gian đi toilet mà nghỉ ngơi một chút.

Ai ngờ cô mới từ toilet đi ra, trông thấy một cặp nam nữ gặm cắn đối phương, mở ra cửa phòng chứa đồ rồi chui vào trong.

Ặc, cô coi như không nhìn thấy là được rồi.

Đợi khi cô trở lại, quản lý thấy cô lập tức chỉ cái khay trên quầy bar, nói: “Cô bưng cái này đến hồ bơi bên kia.”

Trần Thần rung mình một cái, bây giờ đã là tháng mười một, khẳng định không thể nào bơi lội.

Nhưng bên ngoài lạnh hơn bên trong nhiều, thế mà còn có người chạy tới bên hồ bơi.

Có điều bọn họ lạnh hay không, chẳng phải chuyện Trần Thần phải lo lắng.

Lúc Trần Thần bưng khay tới cạnh hồ bơi, cô phát hiện người ở đây rất nhiều, vả lại còn có không ít nữ sinh ngồi trên ghế dài cạnh hồ bơi.

Trần Thần nhìn bọn họ, cô biết chủ nhân tổ chức buổi tiệc này là du học sinh Trung Quốc, khách tới dự cũng có rất nhiều người Trung Quốc.

Những người này hẳn là cũng vậy, thế nên cô dùng thẳng tiếng Trung hỏi: “Xin hỏi là ai cần rượu sâm banh?”

Cô vừa cất tiếng nói xong, mấy nữ sinh ngồi trên ghế dài không hẹn mà cùng quay đầu nhìn cô.

Trần Thần chớp mắt, chẳng lẽ cô nói sai rồi ư?

Cho đến khi một nữ sinh trong đó dùng tiếng Anh nói: “Nhân viên phục vụ hiện giờ sao thế hả, một chút quy củ cũng không có.”

Mà một nữ sinh khác nhuộm tóc màu xám bạc thì đánh giá Trần Thần từ trên xuống dưới, cô ta hơi châm biếm nói: “Cô không phải ngay cả tiếng Anh cũng không biết chứ?”

Trần Thần lắng nghe bọn họ dùng tiếng Anh châm biếm khinh thường, cô đột nhiên phát hiện sao mình có nổi xung động muốn tạt rượu sâm banh trên mặt bọn họ.

Quả nhiên, ở cùng Nghê đại nhân thời gian dài, gần mực thì đen mà.

Cơ mà khí thế “không phục thì xử” trên người Nghê đại nhân, cô vẫn chưa học được triệt để. Bằng không lúc này cô sẽ không im lặng đứng đây, mà đã ra tay xử lý.

Đường Hiếu Mạn thấy Trần Thần không nói gì, cô ta mỉm cười, ngược lại rất điềm tĩnh.

Cô ta nhìn trái phải một cái, sau đó một nữ sinh đứng lên đi tới trước mặt Trần Thần, cầm lấy một ly rượu từ trong khay cô bưng trên tay.

Trần Thần thấy có người lấy rượu, đang định đi qua đặt khay lên chiếc bàn tròn nhỏ nằm cạnh băng ghế dài, đột nhiên người cầm rượu nâng ly lên rồi nện trên cái khay.

Ly rượu nện xuống khiến cho những ly rượu còn lại trên khay không may mắn thoát khỏi, gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ ly rượu lao đảo, cũng có cái rơi xuống đất vỡ nát.

Về phần sâm banh trong ly đương nhiên bắn tung tóe xung quanh.

Cô nàng nện ly rượu xuống cổ tình lộ ra biểu cảm kinh ngạc, cô ta cười nói: “Ô xin lỗi nhé, tôi bất cẩn.”

Nói là bất cẩn, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ác ý.

Áo Trần Thần ướt đẫm, tất cả rượu trên khay cô bưng đều tạt lên người cô.

Ha ha, thật sự coi cô là người ăn chay mà.

Nhưng cô nàng kia vừa nói xong, bên cạnh lại có người lên tiếng châm biếm: “Có một số người thật sự thấp hèn mà không tự biết, cũng không soi gương nhìn xem, bản thân rốt cuộc có xứng với người ta không. Chỉ là một đứa bưng đồ uống, cũng dám có ý với gia đình quyền thế.”

“Đừng nói vậy, lỡ như thủ đoạn của người ta rất cao thì sao, cuối cùng kết hôn đấy. Các cậu còn không phải gọi người ta một tiếng Bùi phu nhân à.”

“Mẹ nó, Bùi Tri Lễ cũng hạ giá quá đi, tìm một đứa bưng đồ uống làm bạn gái.”

Đối với những lời châm chọc khiêu khích này, đầu tiên Trần Thần sững sốt, sau đó cô mới hoàn toàn hiểu được, hóa ra là bởi vì Bùi Tri Lễ.

Tuy rằng đám người này mở miệng là nói đùa bưng đồ uống, gia cảnh Trần Thần bình thường, nhưng có thể từ nhỏ đã học trường nổi tiếng là dựa vào sự chăm chỉ của cô, còn có đủ thông minh.

Đúng, Trần Thần gần như trong nháy mắt nổi lại tất cả sự việc.

Vì sao Tiêu Đình Đình lại đột nhiên tìm mình cùng đến làm thêm, tại sao bọn họ không trực tiếp huấn luyện mà bắt đầu làm việc, còn nữa tại sao ban này bên trong có nhiều người như vậy, nhưng quản lý chỉ bảo mình cô bưng rượu sang đây.

Trần Thần nhìn xung quanh một vòng, tuy rằng mấy nam sinh không lên tiếng, nhưng rõ ràng ở một bên chế giễu.

Những nữ sinh kia ngược lại lại nhai không dứt, mỗi câu bưng đồ uống làm như thật sự có thể đoán được tới lòng bàn chân Trần Thần. Có điều bọn họ cũng không ngấm lại, dù rằng giờ đây Trần Thần bưng đồ uống, nhưng cô sẽ bưng đồ uống cả đời ư?

Đám người này chỉ dựa vào sự che chở của ba mẹ mà điều võ dương oai thôi.

Trần Thần không muốn nhẫn nhịn nữa, cô trực tiếp ném xuống cái khay vang lên tiếng phịch giòn tan, lần này ly rượu trên khay lại vỡ nát, mảnh vụn ly rượu tung tóe khắp nơi.

Thậm chí còn rơi trúng trên cánh tay một nữ sinh, khiến cô ta thét lên một tiếng chói tai.

Trần Thần biết đám người này tìm mình tới chỉ là muốn sỉ nhục, cơ mà cô dựa vào gì, dựa vào gì phải bị đám rác rưởi này sỉ nhục.

Cô liếc nhìn bọn họ một cái, kể cả đám nam sinh ngồi ngoài hả hê: “Một đám rác rưởi.”

Một nữ sinh cách cô gần nhất vươn tay đẩy cô một cái: “Cô nói ai hả?”

Trần Thần không ra tay, ngược lại nhìn bọn họ cười lạnh nói: “Đương nhiên là nói các người rồi, phải, hôm nay tôi ở đây bùng đồ uống. Có điều tôi dùng năng lực của mình kiếm tiền, không có gì cảm thấy hổ thẹn.”

“Huống hồ các người tính là gì chứ.” Trần Thần tức giận cười ra tiếng, cô nhìn đám người này nói tiếp, “Tôi dựa vào bản thân thi đậu Cambridge, còn các người là đồ ăn hại nếu không có ba mẹ thì đừng nói tới đại học, ngay cả cao trung cũng không lên được.”

Những lời này lập tức chọc giận một nam sinh trong đó, anh ta chạy tới, miệng hùng hổ nói: “Cô nói ai là đồ ăn hại hả, ông đây thật sự muốn đánh phụ nữ đó.”

Kết quả anh ta vừa đi tới trước mặt Trần Thần, còn chưa kịp ra tay thì cả người thoáng cái giống như bay lên, ngã thẳng xuống hồ bơi bên cạnh.

Nước trong hồ bơi bắn tung tóe cao mấy mét, tiếng động rất lớn, gần như ngay cả mọi người trong đại sảnh đều nghe được.

Trần Thần quay đầu nhìn thấy Bùi Tri Lễ thu lại chân mình, sau đó anh đi đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Cô lập tức lắc đầu, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Về phần người ngã trong nước thì bắt đầu vùng vẫy rồi cuộc nổi trên mặt nước, anh ta nổi giận mắng: “Đứa nào, mẹ nó đánh lén tao.”

Nhưng khi anh ta nhìn thấy Bùi Tri Lễ ở bên hồ bơi thì chợt sửng sốt.

Nhóm du học sinh vốn không lớn, những sinh viên nhà giàu gần như đều quen biết lẫn nhau, huống hồ cho dù không quen thì cũng biết bối cảnh của đối phương.

Người như Bùi Tri Lễ không ai sẽ cố ý mạo phạm.

Đám nữ sinh thì muốn đùa bỡn bạn gái anh, đám nam sinh này chỉ coi là xem diễn, dù sao bọn họ cũng bực Bùi Tri Lễ lâu rồi. Vốn nghĩ rằng sĩ nhục cô gái này là được rồi, dù sao Bùi Tri Lễ có thể làm gì chứ.

Nhưng không ai ngờ tới, anh lại đột ngột xuất hiện tại đây.

Đường Hiếu Mạn cũng không nghĩ tới anh sẽ đến, cô ta nhất thời kinh ngạc từ trên ghế bật dậy.

Bùi Tri Lễ nhìn người còn nổi trong nước, giọng anh hết sức lạnh lẽo nói: “Lần này cậu chưa động tới cô ấy là cậu gặp may. Nếu dám có lần sau...”

Anh cười lạnh một tiếng: “Nhà họ Trần các người có ba đứa con trai, cậu tính là gì chứ.”

Người ở đây nghe được những lời này, đáy lòng ai cũng lạnh run.

Nhưng Bùi Tri Lễ cũng không định buông tha cho bọn họ như vậy, đặc biệt mấy nữ sinh kia, anh nhìn đám người đó, lạnh lùng nói: “So với cô ấy, các người quả thật cũng không coi là gì.”

Con người anh tính nết ôn hòa, quả thật không nên nói lời hung hãn với con gái, có điều phải nói rõ ràng.

Theo anh thấy đám nữ sinh kia cả ngày không phải tính kế này nọ thì hoàn toàn là một đám ăn hại không đầu óc, nếu không phải lần này liên lụy tới Trần Thần, anh hoàn toàn không liếc nhìn những người này một cái.

“Chúng ta đi thôi.” Bùi Tri Lễ dịu dàng nắm tay Trần Thần, thấp giọng nói.

Trần Thần gật đầu, có điều khi cô vừa muốn xoay người, đột nhiên nói: “Anh chờ em một chút.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Tri Lễ, Trần Thần xoay người, vươn tay dùng sức đẩy nữ sinh đứng gần mình nhất một cái, ban nãy cô ta cũng đẩy cô, phải có qua có lại.

Trần Thần cũng không phải người chịu thiệt, cô ta đẩy mình một cái, mình cũng đẩy cô ta một cái, tuyệt đối không đẩy nhiều.

Nhưng khẳng định không thể chịu thiệt thòi.

Tuy nhiên cô không nghĩ tới đối phương đứng gần hồ bơi, cô dùng sức đẩy trực tiếp đẩy người vào trong hồ bơi, bọt nước bắn tung tóe.

Lúc Bùi Tri Lễ kéo Trần Thần rời khỏi, Đoàn Thư Thành đứng một bên giơ ngón cái về phía anh.

Ban nãy vì anh ta ra ngoài đón Bùi Tri Lễ, thế nên lúc đó mới không thấy hành động Trần Thần, nhưng Bùi Tri Lễ cũng không thua kém, một cước đá người vào hồ bơi, thật đủ lợi hại.

Trước khi rời khỏi Trần Thần lấy đồ rồi đi, lúc này mới theo Bùi Tri Lễ rời khỏi biệt thự.

Cho đến lúc sắp tới bên cạnh chiếc xe, Trần Thần cất tiếng nói: “Em xin lỗi.”

Bùi Tri Lễ quay đầu nhìn cô, nhìn cô hồi lâu, rồi cuộc anh lên tiếng: “Trần Thần, ngẩng đầu nhìn anh.”

Trần Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng vừa ngẩng lên cô đã bị Bùi Tri Lễ ôm lấy. Ánh trăng trên đầu rơi xuống tia sáng, còn có biệt thự tựa như hộp đá quý cách đó không xa, tiếng người vẫn ồn ào.

Thực ra vừa rồi cô sợ hãi.

Có điều cô không muốn người ta nhìn ra sự sợ sệt trong lòng mình, thế nên cô lấy can đảm nói những lời kia, nhưng khi anh xuất hiện, Trần Thần hoàn toàn thả lỏng.

Bởi vì anh đến rồi.

Bùi Tri Lễ hơi buông cô ra, dưới ánh trăng, anh nhìn đường nét khuôn mặt cô, còn có cặp mắt phát sáng kia.

“Em đừng sợ.” Anh nhẹ giọng an ủi cô.

Ánh mắt Trần Thần nhìn anh chăm chăm, như là muốn gắn kết toàn thân anh vào trong hai mắt mình.

Anh vươn tay vuốt ve từ hai má cô đi xuống, lòng bàn tay anh đặc biệt ấm áp, Trần Thần không nhịn được càng muốn kề sát lòng bàn tay anh.

“Trần Thần, anh xin lỗi, đã để em chờ anh lâu như vậy.”

Anh luôn muốn nói những lời này, bởi vì là cô thích anh trước, trong những ngày tháng anh không biết, cô luôn cố gắng để được tới gần anh. Đều là một mình cô nỗ lực.

Trần Thần đột nhiên cắn cánh môi, sao cô lại có nỗi xung động muốn khóc thế.

Bùi Tri Lễ cất tiếng nói tiếp: “Thế nhưng sau này anh sẽ ở bên cạnh em, luôn luôn, mãi mãi.”

Rốt cuộc trong bóng tối có một giọt nước mắt chảy xuống.

Cô không hề hối hận, không hối hận đã thích anh, cũng không hối hận mình đã chờ lâu như vậy.

Bởi vì anh đáng giá.

*

Ba năm sau.

Lại là buổi lễ tốt nghiệp mỗi năm một lần tại Cambridge, mặc kệ cách nhau rất xa, các vị phụ huynh đều muốn chạy sang đây, tới tham dự khoảnh khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của con mình.

Ngày này sẽ có nhân vật nổi tiếng phát biểu đủ loại đạo lý cho những sinh viên sắp bước vào xã hội.

Thế nhưng trong một trang viên cách nơi này không xa, bãi cỏ xanh thăm thẳm dường như liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối. Mà cách đó không xa có người đang bận rộn, phía sau sân khấu chính to lớn là tạo hình do hoa tươi xếp thành, trên đó còn có hai chữ cái rõ ràng.

P&C, đây là họ của cô dâu chú rể ngày hôm nay.

Đây là một buổi hôn lễ cỡ nhỏ chỉ mời người nhà và bạn bè, tuy nhỏ nhưng không tùy tiện chút nào.

Cả hiện trường hôn lễ đều tỉ mỉ, tất cả đều là từng li từng tí về đôi vợ chồng mới cưới sắp tiến vào cung điện.

Mà trong phòng nghỉ cô dâu, Ngải Nhã Nhã đưa điện thoại của Trần Thần cho cô, cười nói: “Cậu phải nhận cuộc gọi này.”

Nhan Hàm ở bên cạnh mỉm cười nhìn.

Trần Thần cầm di động, chợt nghe bên kia vang lên giọng của Nghê Cảnh Hề: “Tớ xin lỗi, hôm nay không thể nào tham dự hôn lễ của cậu.”

Lúc này Nghê Cảnh Hề đang ở Israel cầm lấy chai rượu bên cạnh, rót cho mình một ly, nghiêm túc nói: “Tuy rằng không thể tham dự, nhưng tớ thành tâm chúc phúc cậu được vui vẻ hạnh phúc mãi mãi.”

“Ly rượu này tớ kính trước.” Nói xong, cô ngửa đầu uống hết ly rượu.

Trần Thần nghe được tiếng cô uống rượu, đột nhiên có phần không nhìn được, nước mắt sắp rơi xuống: “Nghê đại nhân...”

Nghê Cảnh Hề nghe ra giọng ghen ngào của cô bạn, cô lập tức nói: “Hôm nay là ngày cậu kết hôn, không được khóc.”

Trần Thần sụt sùi một cái.

“Cậu đừng cho rằng tớ hù dọa cậu, đợi tớ về nước cậu cũng gần về nước rồi. Nếu dám khóc, đến lúc đó tớ tìm cậu tính sổ.”

Quả nhiên một câu của Nghê Cảnh Hề thành công hù dọa Trần Thần, cô thật sự không dám khóc.

Lúc này Nghê Cảnh Hề còn muốn nói chuyện, nhưng cửa phòng cô vang lên tiếng gõ, bên ngoài có người hô lên: “Mau lên, điện thoại vừa gọi tới, bên ngoài có vụ nổ tập kích.”

Nghê Cảnh Hề từ trên ghế bật dậy: “Tớ phải cúp máy, Trần Thần.”

Hình như sau cùng cô vẫn nói một câu: “Phải hạnh phúc cả đời nhé.” Sau đó cô cúp máy, vội vàng thu xếp hành lý, mở ra cửa phòng.

Rất nhanh cô đi theo đồng nghiệp ra cửa, nhưng sau khi bọn họ ra ngoài, Nghê Cảnh Hề trông thấy một chiếc xe đậu bên ngoài, khoảnh khắc cô nhìn qua, cửa kính xe hơi hạ xuống.

Cho đến khi lộ ra một bên mặt của người trong xe, khi anh hơi quay đầu nhìn qua, trên khuôn mặt quá khô ngo kia lộ ra vẻ trơn bóng của chất ngọc.

Chỉ tiếc bởi vì khuôn mặt không biểu cảm mà trông đặc biệt lạnh lùng bạc bẽo.

Nghê Cảnh Hề đứng tại chỗ nhìn anh, anh cũng nhìn thấy Nghê Cảnh Hề.

Cho đến khi Nghê Cảnh Hề từ miệng nhẹ nhàng thốt ra ba chữ: “Hoắc Thận Ngôn.”

.....

Khi âm nhạc hôn lễ vang lên, Trần Thần khoác cánh tay ông Trần đứng ở cuối con đường rải hoa tươi.

Ông Trần nhìn người đàn ông cao lớn mặc lễ phục màu trắng đứng trước, trong lòng thật sự vui buồn lẫn lộn, con gái của ông sắp lấy chồng, sắp bị thằng nhóc thối nhà người khác dắt về nhà.

Ai ngờ khi ông đang đắm chìm trong buồn bã, Trần Thần kéo nhẹ ông: “Bố, chúng ta cần phải đi rồi.”

Ông Trần nhướn mày, con bé này không kiên nhẫn gì cả.

Dù trong đầu nghĩ vậy, nhưng ông Trần cũng không chậm trễ thời gian. Bởi vì trước khi đi, vợ ông nói nếu dám làm khó Bùi Tri Lễ, cái nhà này từ nay về sau không có chỗ cho ông dung thân.

Xem kìa, thằng nhóc này không chỉ muốn bắt cóc con gái ông, ngay cả vợ ông cũng bị mua chuộc.

Giờ phút này Trần Thần không biết ý nghĩ trong lòng ông Trần, trong mắt cô chỉ có Bùi Tri Lễ cách đó không xa, anh mặc lễ phục màu trắng thuần khiết, toàn thân cao ngất, đứng trước bức tường hoa hồng, anh tuần đến thế.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ trở thành vợ chồng.

Bùi Tri Lễ nhìn cô gái đi từng bước hướng về phía mình, anh nhớ tới trong hành lang dài ở vườn hoa đại học A năm đó, cô gái kia cầm quyển sách đang khóc, cô gái sau này muốn làm vợ Bùi Tri Lễ.

Hôm nay anh rốt cuộc cưới cô rồi.

Khi bàn tay ông Trần giao Trần Thần cho Bùi Tri Lễ, đôi mắt ông đỏ lên, Trần Thần ở bên cạnh thì trông như sắp khóc. Bùi Tri Lễ dùng hết sức nắm chặt lòng bàn tay cô. Tựa như là đang nói với Trần Thần, cả đời này anh sẽ nắm chặt lòng bàn tay cô, tuyệt đối không buông ra.

Thời khắc hai người đeo nhẫn cưới cho nhau, Bùi Tri Lễ nghiêng người hôn lên bờ môi cô dâu của mình.

Lúc cái hôn nhẹ này chấm dứt, anh nhẹ giọng nói: “Bùi phu nhân.”

Từ nay về sau, em cũng là tín ngưỡng của anh

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ngoại Truyện 2

Màn đêm buông xuống, cả thành phố chìm trong bóng tối, nhưng ánh đèn neon của thành phố càng phát ra lóng lánh, cho dù lúc này đã gần nửa đêm. Đặc biệt là nơi tụ tập quán bar tại thành phố A, giờ này hết sức náo nhiệt.

Rõ ràng là cuối thu, nhưng con gái qua lại ngoài quán bar ăn mặc mỏng manh, lộ ra cặp chân dài trắng nõn mảnh mai, trông rất đẹp mắt.

“Nhan thiếu.”

Đợi khi chiếc xe thể thao màu vàng chạy tới, cửa kính xe vừa hạ xuống, lập tức có người đi sang đây nhào người bên cạnh cửa xe cười hì hì chào hỏi.

Một tay Nhan Chi Nhuận đặt trên tay lái, anh hơi quay đầu nhìn đối phương: “Thế nào?”

“Còn không phải chờ cậu à.” Người đứng cạnh cửa xe tươi cười nói, hiển nhiên là có chút nịnh nọt Nhan Chi Nhuận.

“Tôi vốn không muốn tới.” Nhan Chi Nhuận chẳng có hứng thú, cơ mà vẫn vươn tay đẩy cửa xe ra.

Sau khi anh xuống xe thì ném chìa khóa xe cho cậu chàng đỡ xe đang đi tới.

Lúc này người bên cạnh đi theo, vốn muốn khoác vai anh, ai ngờ anh ta còn chưa đặt tay thì Nhan Chi Nhuận đã nghiêng đầu nhìn qua, khiến người ta lùi một bước cười trừ.

Khi sắp tới cửa quán bar, đột nhiên có mấy cô gái từ bên trong đi ra, suýt nữa đụng vào Nhan Chi Nhuận.

Nhan Chi Nhuận lách sang bên cạnh với tốc độ nhanh chóng, cô gái đối diện thoáng cái nhào tới trên người Dương Khải ở bên cạnh.

Dương Khải đi ra đón Nhan Chi Nhuận, lại được người đẹp rơi vào lòng, khiến anh ta có phần trở tay không kịp, khi buông ra nhìn thoáng qua người trong lòng anh ta cười nhẹ nói: “Là các em à.”

Quả thật là người quen.

Anh ta hay đến quán bar này chơi, đương nhiên quen biết một số người thường lui tới, mấy cô gái này cũng vậy.

Cô gái ngã trong lòng Dương Khải vén tóc, rồi nhìn thoáng qua Nhan Chi Nhuận. Thực ra ban nãy lúc bọn họ ở bên trong đã nhìn thấy Dương Khải và anh, lần đầu gặp quả thật đẹp trai.

Mấy cô nàng nửa tỉnh nửa say, ở bên trong chít chát hồi lâu, cuối cùng dứt khoát tìm cách nhảy vào lòng.

Tuy nhiên bọn họ không ngờ anh tránh mau như vậy.

“Anh tới chơi hồi nào?” Cô nàng mặc váy đen bên cạnh hỏi.

Dương Khải cười nói: “Vừa tới không lâu, các em chuẩn bị về à?”

Cô gái mặc váy đen nhìn sang mấy cô bạn bên cạnh, cười nói: “Lúc này mới mấy giờ, đương nhiên chưa đi mà. Không ngại lát nữa bọn em tìm anh chơi cùng chứ.”

Loại quán bar này trai gái chơi cùng là chuyện thường, bàn Dương Khải vốn không có cô gái nào, lúc này nghe vậy anh ta lập tức cười nói: “Được chứ, mấy em ngồi bàn nào lát nữa tính chung với anh đi.”

“Được thôi.” Cô gái mặc váy đen bỗng mỉm cười, làm động tác tay hút thuốc nói, “Bọn em đi hút một điếu trước, lát nữa tìm anh.”

Nhan Chi Nhuận vẫn đứng bên cạnh không nói gì, ánh sáng lơ mờ trong quán bar đượm thêm mấy phần quyến rũ trên khuôn mặt tuấn tú của anh, khiến mấy cô nàng này cho dù rời khỏi vẫn liên tục quay đầu lại.

Dương Khải nhìn sang Nhan Chi Nhuận, kề sát anh hỏi: “Nhan thiếu, cậu có thích người nào không?”

Loại quán bar này quá kích thích hormone, tuấn nam mỹ nữ nhiều lắm, liếc một cái là nhìn trúng lẫn nhau. Dương Khải hỏi điều này cũng không phải xấu, nhưng Nhan Chi Nhuận liếc nhìn anh ta một cái: “Để lại cho cậu đi.”

Dương Khải nở nụ cười, không chỉ không tức giận, ngược lại cười hề hề nói: “Để lại cho tôi thì để lại cho tôi, dù sao ai đến tôi cũng không từ chối.”

Nhan Chi Nhuận không nói nữa với anh ta, ngược lại đi thẳng vào quán bar.

Lúc này ánh đèn trong quán bar lấp lóe, vũ công ăn mặc mỏng manh đang điên cuồng nhảy múa trên sân khấu, tiếng nhạc sôi nổi kích thích lỗ tai nóng lên, ánh đèn laser chiếu rọi trên khuôn mặt mọi người đầy màu sắc

Trong quán bar thực ra rất lơ mờ, chỉ có đủ loại tia sáng biến đổi.

Nhan Chi Nhuận cũng không thích tới quán bar, chẳng qua hôm nay quả thật tâm trạng anh không tốt. Dù sao mặc kệ là ai nhìn thấy bố ruột của

mình vì một người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình mà phản bội gia đình, tâm tình ai cũng tệ hại.

Về phần người phụ nữ kia là nhân viên tạm thời hay là gì đó, anh hoàn toàn chẳng muốn quan tâm.

Nhan Chi Nhuận cảm thấy bố mình mắc hội chứng tuổi trung niên, cho rằng bản thân hồi còn trẻ chưa sống đủ phần khích, lúc này mọi thứ chất chồng chột bùng nổ, mười con bò không kéo lại được.

Quả thật đủ lợi hại.

Khi Dương Khải gọi điện đến thì anh đang bức dọc, vốn không muốn phản ứng anh ta, nhưng Dương Khải sống chết muốn kéo anh cùng uống rượu, Nhan Chi Nhuận đã đủ phiền rồi đành dứt khoát đồng ý.

Hai người đi đến chiếc ghế dài, Dương Khải chỉ Nhan Chi Nhuận, đặc ý nói: “Tôi đã nói có thể mời Nhan thiếu tới mà.”

Người trong ghế dài đều ngẩng đầu nhìn qua, hiển nhiên ai cũng hơi kinh ngạc.

Sau đó Dương Khải vừa muốn lên tiếng giới thiệu, Nhan Chi Nhuận đã ngồi xuống bên cạnh, nhìn thoáng qua anh ta hờ hững nói: “Đừng nói nhảm nữa.”

Dương Khải vốn muốn khoe khoang Nhan Chi Nhuận chính là thái tử gia của Nhan thị, kết quả bị anh trừng mắt nhìn anh ta không dám nhiều lời.

Khi Dương Khải gọi người lấy rượu sang đây, anh ta rót một ly vừa đưa cho Nhan Chi Nhuận, ai ngờ anh liền bắt đầu ngửa đầu uống cạn. Người trong hàng ghế nhìn anh, Dương Khải mau chóng rót ly nữa cho anh.

Ai ngờ Nhan Chi Nhuận vừa cầm trong tay lại ngửa đầu uống sạch.

Dương Khải coi như nhìn ra đêm nay anh ra ngoài là vì muốn say, thế là anh ta cười nói: “Nhan thiếu cậu uống vậy không thú vị chút nào, nếu không chúng ta chơi trò chơi đi.”

“Rót rượu.”

Âm thanh của Nhan Chi Nhuận lạnh như băng, nghiêm nhiên không thích hợp với bầu không khí nồng nhiệt trong quán bar.

Dương Khải bất đắc dĩ cười một tiếng, có điều vẫn ngoan ngoãn rót rượu cho Nhan Chi Nhuận.

Sau một vòng, Nhan Chi Nhuận uống hết nửa chai rượu, nhưng cả người chẳng có men say, chỉ có con ngươi đen sáng trong tựa như dòng nước trong mang theo hơi nước mênh mông, khiến mấy cô gái đối diện nhìn không ngừng.

Cho đến khi có một cô yếu điệu đứng dậy đi qua ngồi xuống cạnh anh, nũng nịu giờ lên ly rượu: “Nhan thiếu, chúng ta cùng uống nhé.”

Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua cô nàng này, vốn chỉ tùy ý lướt qua, nhưng khi thấy rõ diện mạo của cô ta, trong con ngươi lạnh lùng của anh hiện lên vẻ chán ghét.

Cô nàng này thế mà trông giống kẻ thứ ba của bố anh.

Vốn tưởng rằng được thả lỏng, ai ngờ tới đây cũng có thể gặp được người giống vậy.

Nhan Chi Nhuận vươn tay day mi tâm, nói thật anh rất khó chịu, anh đã nhìn thấy hết cả quá trình tranh chấp giữa bố mẹ.

Bố Dương Vệ Ninh đến từ địa phương nhỏ bé, là loại nam phượng hoàng trong đám anh chị em. Hồi trẻ được mẹ nhìn trúng, trở thành con rể ở rể nhà họ Nhan. Kết hôn hai mươi năm trời ngược lại an phận thủ thường trung thực.

Nhưng đến tuổi trung niên lại giống như nhà cũ bốc cháy, thoáng cái ngoại tình với kẻ thứ ba trẻ tuổi còn muốn ly hôn phân chia tài sản.

Nhan Minh Chân là nữ cường nhân mạnh mẽ, hận không thể lập tức giết chết đôi cầu nam nữ này.

Huống hồ Dương Vệ Ninh cũng không trong sạch, Nhan Minh Chân chỉ điều tra sơ qua, đã tra ra được một đồng nợ chết và việc làm tệ hại của ông trong công ty chi nhánh. Hiện giờ Dương Vệ Ninh dám đề nghị phân chia với Nhan Minh Chân, bà chắc chắn sẽ khiến ông lập tức ngồi tù.

Thấy Nhan Chi Nhuận không nói gì, cô nàng ông ẹo kia lại lên tiếng: “Nhan thiếu, em thấy anh lạnh lùng quá đi...”

Nhan Chi Nhuận hít sâu một hơi đang định bảo cô ta ngồi xa một chút, đột nhiên di động trong túi rung liên tục mấy cái, anh vươn tay lấy di động ra, sau khi mở khóa thì nhìn thoáng qua WeChat.

Là bố anh nửa đêm gửi tới.

Anh nhìn lướt qua, đọc xong mỉm cười.

“Chi Nhuận, bố suy nghĩ cẩn kẽ rồi, không định phân chia tài sản với mẹ con sau khi ly hôn, nhưng bà ấy phải cho bố năm nghìn vạn tiền bồi thường, bố nghĩ năm nghìn vạn này đối với mẹ con cũng không khó. Đây là điểm giới hạn cuối cùng của bố, phiền con nói với mẹ con một tiếng. Bằng không bố sẽ truyền ra chuyện ly hôn với bà ấy, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng tới giá cổ phần trong công ty. Bố cũng vì con nên mới nhượng bộ lớn như vậy.”

Nhan Chi Nhuận híp mắt đọc lại những lời này, cuối cùng bật cười.

Sau đó, anh cúi đầu đặt ngón tay trên màn hình, chẳng hề do dự trả lời một câu: “Bố cũng thật đủ tự tin đấy.”

Mới vừa đánh chữ xong anh lập tức bỏ di động vào túi, sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Bỏ lại cô nàng ngồi bên cạnh, sắc mặt ngờ ngàng.

Nhan Chi Nhuận muốn qua đây uống rượu, thế nên sau khi từ toilet trở ra thì đi thẳng tới cạnh quầy bar trong quán ngồi xuống, lúc này khắp nơi đều là người, ngược lại ở quầy bar có chút vắng vẻ, ngoại trừ nhân viên pha chế đang đứng bên trong pha chế rượu, chỉ có một cô gái ngồi bên kia vẫn uống rượu.

“Ly nữa.”

Nhan Chi Nhuận vừa ngồi xuống gọi một ly rượu, chợt nghe được cô gái bên cạnh hào phóng đặt ly trên quầy bar, phát ra tiếng phịch trong trẻo.

Nhân viên pha chế lập tức đổi một ly khác cho cô, ai ngờ vừa đưa qua, cô liền cầm lên uống một hơi.

Sau đó Nhan Chi Nhuận nhìn thấy cô gái kia uống liên tục ba ly cũng chưa ngừng, cuối cùng khi cô gọi thêm ly nữa, ngay cả nhân viên cũng không nhin được quan tâm nói vài câu.

Cô gái trái lại liếc mắt nhìn đối phương cười nói: “Sợ tôi không trả tiền nổi ư?”

Nhân viên pha chế bất đắc dĩ nói: “Cô à, một mình cô qua đây, tôi lo cô uống say không ai đưa về nhà.”

Nhân viên pha chế ở trong quán bar lâu năm hiểu rõ nơi này, con gái độc thân quả thật không an toàn cho lắm.

Đặc biệt là cô gái này uống nhiều lắm rồi, càng dễ bị người ta để ý.

Giản Cẩm Huyền hất mái tóc của mình, khuôn mặt hơi ửng đỏ, cô chỉ hừ cười một tiếng, cái ly nhẹ nhàng gõ trên quầy bar: “Một ly nữa.”

Chờ cô uống thêm mấy ly nữa, quả nhiên có người cầm ly đi qua đây, dựa nghiêng bên cạnh cô cười nói: “Muốn tôi mời em một ly không?”

Giản Cẩm Huyền uống xong ngụm cuối cùng trong ly, cô ngẩng đầu nhìn đối phương, khẽ cười một tiếng, lại hất cằm về phía người ngồi bên kia chỉ chỉ: “Ban nãy anh ta mời tôi uống rượu tôi cũng không cần, anh thấy anh đẹp trai hơn anh ta không?”

Người đàn ông bắt chuyện quay đầu nhìn thoáng qua Nhan Chi Nhuận, quả thật đẹp trai.

Thế là người này chẳng nói gì ngượng ngùng bỏ đi.

Chưa đến một lúc Giản Cẩm Huyền gọi thêm ly nữa, có điều khi nhân viên pha chế đưa cho cô liền thấp giọng nói: “Cái này là anh bên cạnh mời cô uống.”

Giản Cẩm Huyền xoay đầu, nhìn sang người đàn ông bên cạnh, dưới ánh đèn chột sáng chột tối trong quán bar khuôn mặt anh tuấn kia có sức hấp dẫn mê người.

Nhan Chi Nhuận dường như cũng cảm nhận được tầm mắt của cô, anh quay đầu lại nhìn qua, sau khi tầm mắt hai người tiếp xúc, Nhan Chi Nhuận nâng ly rượu: “Lần này tôi thật sự mời cô uống.”

Giản Cẩm Huyền: “...”

Cô biết câu nói ban nãy bị Nhan Chi Nhuận nghe được, cô nâng ly hướng về phía anh, thấp giọng cười nói: “Cám ơn.”

Rất nhanh sau đó, trước mặt Nhan Chi Nhuận cũng được nhân viên đưa tới một ly rượu: “Đây là cô bên cạnh mời anh uống.”

Thế là cả buổi tối, nhân viên pha chế đưa rượu qua lại giữa hai người.

*

“Cô Giản, lần chị yêu đương gần nhất làm thế nào quen biết vậy?” Khi cô gái đối diện hỏi tới, mọi người trên bàn đều tỏ vẻ tò mò.

Trong viện cờ vây hiếm khi liên hoan, Giản Cẩn Huyền cũng bị đám người trẻ tuổi kéo ra ngoài, không ngờ ăn uống xong thì lại đi tăng nữa.

Mọi người tìm một quán bar nhạc nhẹ, lúc này một cô gái mặc chiếc đầm đen đang hát bài tình ca Pháp êm ái trên sân khấu.

Giản Cẩn Huyền nhìn quầy bar cách đó không xa, cười nhẹ nói: “Quên rồi.”

Xung quanh đồng loạt vang lên tiếng “ơ”, hiển nhiên mọi người đều không tin.

Cơ mà đột nhiên có một cô gái giơ di động lên, nói: “Wow, tin tức nhà tài trợ mới của giải đấu chúng ta có rồi này, ông chủ này cũng đẹp trai quá đi.”

“Trông thế nào, thế nào.” Cho dù là một nhóm cô gái đánh cờ từ bé, thỉnh thoảng cũng sẽ buôn chuyện.

Sau khi mọi người cảm thán thì di động rơi vào trong tay Giản Cẩn Huyền. Mức độ chú ý của giải đấu cờ vây nữ chuyên nghiệp thấp hơn giải

đấu nam, nhà tài trợ năm ngoái tạm thời đổi ý, lúc này đột nhiên tìm ra nhà tài trợ quả thực giống như mò kim dưới đáy biển.

Thế mà cũng vớt được cho giải đấu này.

Giản Cẩm Huyền cúi đầu nhìn thoáng qua, trông thấy người đàn ông trong hình ảnh tin tức, thực ra cũng không phải chỉ có mình anh, mà là một hàng người, nhưng anh đứng giữa trong tấm ảnh.

Đặc biệt dễ thấy.

Ánh mắt cô dừng trên khuôn mặt Nhan Chi Nhuận, so với chàng trai hơi lông bông buông thả của sáu năm trước, giờ đây trên người anh đã mang chút lạnh đọng của năm tháng, có cảm giác chín chắn khó hiểu.

Loại cảm giác sau khi chia tay bạn trai trước càng trông tuần tú hơn, thật đúng là khiến người ta muốn đánh chết.

THẾ GIỚI ĐEN TRẮNG, SẮC MÀU CỦA ANH

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ngoại Truyện 2 (2)

Mới sáng sớm, trên giường nhô lên một khối to, cả người quăn chặt trong chăn, ngay cả đầu cũng vùi bên trong. Cho đến khi ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng máy hút bụi, giây tiếp theo, tấm chăn đột nhiên bị xốc lên, lộ ra mái tóc rối bời.

Giản Cẩn Huyền buồn ngủ ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi, nhưng tiếng máy hút bụi bên ngoài quả thực như tiến vào đầu óc, khiến cô lập tức bừng tỉnh từ trong mộng.

Cô ngồi trên giường ngẩn người hồi lâu, rốt cuộc tiếng máy hút bụi càng lúc càng lớn, sắp thấy càng tới gần cô xốc chăn lên trực tiếp đứng dậy.

Chờ khi cô mở cửa ra, Dư Mai đang cầm máy hút bụi khom lưng chuyên tâm quét dọn ngẩng đầu lên, bà kinh ngạc nhìn cô: “Huyền Huyền, sao giờ này con ở nhà.”

Giản Cẩn Huyền nhìn bà ăn mặc rất đầy đủ, tay đeo bao tay trên đầu đội mũ chống bụi, cô bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Mẹ, không phải con đã nói nhiều lần rồi à, nhà con có mời dì làm vệ sinh, mẹ không cần vất vả tới giúp con quét dọn đâu.”

Dư Mai bất đắc dĩ nói: “Lúc mẹ vào đây, nhìn thấy trong nhà con còn bẩn lại hỗn loạn lắm. Có phải dì này không tận tâm không?”

Giản Cẩn Huyền: “...” Có cảm giác không lời nào để nói.

Dư Mai nhìn cô rất lạ hỏi: “Hôm nay con không đi làm sao?”

Giản Cẩn Huyền đáp: “Con đi làm gì chứ?”

“Chính là đến viện cờ vây đó.” Dư Mai nói đương nhiên.

Giản Cẩn Huyền gãi đầu: “Nghỉ một bữa.”

Dư Mai trừng mắt nhìn cô, cảm thấy đứa con gái này nói chuyện không rõ ràng, có điều bà không nói gì, chỉ hỏi: “Con mới thức dậy cũng chưa ăn gì đâu nhì, mẹ đi nấu cơm cho con.”

Giản Cẩn Huyền lập tức nói: “Con không đói bụng.”

“Người trẻ tuổi các con đừng cứ cho rằng bây giờ mình còn trẻ, hồi trẻ mẹ cũng nghĩ như con, nhưng con xem giờ già rồi, xương sống thắt lưng đau nhức...” Dư Mai nói xong còn vươn tay dấm lưng mình.

Giản Cẩn Huyền chịu thua, cô mau chóng nói: “Cho nên cuối tuần mẹ phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không nên đến chỗ con làm này nọ.”

Thực ra Giản Cẩn Huyền cũng biết tâm tư của Dư Mai, bà cảm thấy hồi còn trẻ bọn họ quá chuyên tâm làm việc, hoàn toàn không thể chăm sóc cô, bây giờ lớn tuổi không bận rộn như xưa, ngược lại một lòng quan tâm tới sức khỏe của cô.

Dư Mai liếc nhìn cô một cái: “Còn không phải muốn gặp con à, con cả ngày không ở trong viện cờ vây đánh cờ thì chính là thi đấu khắp nơi.”

Làm nữ kỳ thủ chuyên nghiệp, cuộc sống của Giản Cẩn Huyền luôn bận rộn, không phải trên đường thi đấu thì là liên tục huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện.

Giản Cẩn Huyền gật đầu, trực tiếp đến cạnh tủ lạnh trong phòng bếp, mở cửa lấy ra một chai nước lạnh.

Khi cô vừa vận nấp ra muốn uống, Dư Mai tiến lên trực tiếp giành lấy, bà lại bắt đầu lăm bắm: “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng uống thẳng nước lạnh, không tốt với con gái đâu. Sao không tin lời người khác nói thế.”

Rốt cuộc Giản Cẩn Huyền không chịu nổi, cô nói: “Mẹ, nếu mẹ thật sự nhàm chán, con đăng ký một đoàn du lịch cho mẹ, mẹ cùng bố con ra ngoài đi chơi nhé.”

Dư Mai đáp: “Mẹ không đi.”

Giản Cẩn Huyền nói: “Nếu không thì đăng ký lớp tự chọn nào đó đi.” Dù sao đừng đặt sức chú ý trên người cô nữa.

Dư Mai xoay đầu nhìn cô, nghĩ trước nghĩ sau, bà nói: “Mẹ có chuyện này muốn nói với con.”

Giản Cẩn Huyền cảnh giác nhìn bà, nói thật, cô không phải cố ý tìm lỗi, nhưng một năm nay cô thật sự đặc biệt không thích nghe Dư Mai nói chuyện, bởi vì từ khi cô qua hai mươi sáu tuổi, Dư Mai giống như các ông bố bà mẹ khác, tỏ vẻ nếu con không yêu đương thì mẹ không ngủ được.

“Xem mắt, con không đi.”

Cô giành lên tiếng trước.

Dư Mai lập tức há hốc mồm, bà còn chuẩn bị dùng tình cảm thuyết phục, kết quả chưa nói ra chữ nào, Giản Cẩn Huyền hoàn toàn chặn bà lại.

Thế là Dư Mai dứt khoát nói thẳng ra: “Lần này khác, người ta chưa tới ba mươi, là giáo sư đại học đó.”

Giản Cẩn Huyền gật đầu: “Quả thật khác biệt.”

Nhưng nói là nói, chẳng hề thay đổi gì cả.

Dư Mai tháo bao tay ra, lấy ra di động trong túi, hình như muốn cho Giản Cẩn Huyền xem ảnh, Giản Cẩn Huyền sợ tới mức mau chóng dùng hai tay ngăn cản, ý bảo cách xa cô một chút.

Dư Mai tức giận nói thẳng: “Con nói đi lúc thi đấu con bình tĩnh vững vàng bao nhiêu, sao bảo con đi xem mắt giống như là muốn chết hả.”

Giản Cẩn Huyền đáp: “Chính là muốn chết.”

“Vậy tự con tìm một người đi chứ, sao cứ để ba mẹ đi theo hối thúc hả.”

Giản Cẩn Huyền trợn mắt: “Không có người con thích.”

Dư Mai bị cô chọc giận, bà cười nói: “Ánh mắt con thật đủ cao đó, không ngờ tìm khắp thế giới cũng chẳng tìm được một người.”

“Đương nhiên rồi, con gái mẹ là quán quân, ngoại hình lại xinh đẹp, còn đánh cờ vây giỏi. Chỉ có con xoi mói phần người khác, thế nên con cảm thấy không có ai xứng với con.”

Giản Cẩn Huyền vì đề phòng Dư Mai có suy nghĩ lạ lùng gì nữa, cô dứt khoát nói cự tuyệt.

Dư Mai tức đến mức thật sự chẳng biết nói gì, trở về nhà bắt đầu than phiền với Dư Hiếu.

Dư Hiếu là em gái ruột của bà, hồi còn trẻ Dư Mai và chồng hàng năm đều công tác tại Cam Túc, lúc bắt đầu còn mang Giản Cẩn Huyền theo cùng, nhưng mà sức khỏe của con gái không chịu nổi bên kia, thường xuyên sinh bệnh. Cuối cùng bà chỉ đành để con gái sống ở nhà em gái Dư Hiếu.

Thế nhưng em rể của bà là Giang Bất Phàm kỳ thủ chuyên nghiệp, là loại kỳ thủ nổi tiếng thế giới.

Giản Cẩn Huyền ở lại nhà họ Giang lâu như vậy, cuối cùng mưa dầm thấm đất trở thành một nữ kỳ thủ chuyên nghiệp.

Nhưng cuộc sống của kỳ thủ chuyên nghiệp quá đơn điệu, Dư Mai thấy cô cũng đã hai mươi mấy, hình như chưa từng yêu đương.

Về phần Giản Cẩn Huyền thì hoàn toàn không cân nhắc ý nghĩ lung tung của mẹ mình, buổi chiều cô lái xe tới viện cờ vây. Hôm kia cô mới từ Nhật tham gia thi đấu trở về, hôm qua cùng người trong viện cờ vây tụ tập một lúc, kết quả bây giờ huấn luyện viên lại gọi cô qua.

Khi Giản Cẩn Huyền tới nơi, huấn luyện viên Đinh gọi cô vào văn phòng, nói: “Hôm nay có một buổi liên hoan cùng nhà tài trợ, em cũng đi cùng nhé.”

Giản Cẩn Huyền sửng sốt, sau đó cười nói: “Thế nào, chúng ta còn có nghĩa vụ đi cùng nhà tài trợ à?”

Huấn luyện viên Đinh nghe cô nói vậy, lập tức lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Em nói gì vậy, em là nhân vật đại diện nữ kỳ thủ trong nước chúng ta, đối phương nói lần này nhà tài trợ là hướng vào tuyển thủ như em, không muốn để các em thi đấu ngay cả một nhà tài trợ cũng không có.”

Hiện giờ tương lai thương nghiệp của làng cờ vây thật sự không rõ ràng, gần như tới mức vì thích mà tài trợ, những nhà tài trợ giải đấu trong nước đa số đều dựa vào lãnh đạo công ty yêu thích cờ vây, do đó lựa chọn tài trợ.

Bởi vậy chuyện cùng nhà tài trợ ăn cơm lần này đặc biệt bảo Giản Cẩn Huyền tham dự.

“Tôi biết em có danh tiếng, lại là quán quân không để ý tới chuyện này. Nhưng em hãy nghĩ cho những sự đệ sự muội của em đều còn trẻ.” Huấn luyện viên Đinh bắt đầu nói lời sâu xa, Giản Cẩn Huyền sợ nhất dáng vẻ này của ông ta, cô lập tức giơ tay lên làm ra động tác đầu hàng, “Được, em đi, thầy đừng nói nữa.”

Giản Cẩn Huyền nói xong thì vẫy tay với huấn luyện viên, xoay người chuẩn bị rời khỏi, gấp đến độ huấn luyện lập tức hô lên: “Giờ em muốn đi đâu hả?”

“Thầy cho em biết chỗ ăn cơm, em tự lái xe qua đó, bây giờ em trở về thay quần áo, cũng không thể mặc vậy mà đi.”

Giản Cẩn Huyền xòe hai tay ra, huấn luyện viên Đinh thấy cô mặc áo thun trắng và quần short, quả thật là quần áo mặc ở nhà.

Thế là ông ta xua tay, bất đắc dĩ nói: “Mau đi đi.”

Khi cô ra ngoài đúng lúc gặp được Bùi Dĩ Hằng, thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh, Giản Cẩn Huyền muốn vươn tay sờ đầu anh, kết quả Bùi Dĩ Hằng lại dùng tốc độ nhanh như chớp nghiêng đầu sang một bên.

“Ồ, bây giờ sư tỷ cũng không được sờ cậu à?” Giản Cẩn Huyền cười hì hì nói.

Bùi Dĩ Hằng nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Không được.”

“Đúng rồi, buổi tối chị phải dùng cơm với nhà tài trợ, cậu muốn đi không.” Giản Cẩn Huyền cười hỏi.

Bùi Dĩ Hằng đáp: “Chị bị ép đi, đừng cứng rắn kéo tôi theo.”

Giản Cẩn Huyền nhất thời mỉm cười, lại muốn vươn tay xoa đầu anh, cơ mà đưa nhỏ lớn rồi cũng không nghe lời sư tỷ. Trong lòng cô hơi thất

vọng, vẫn nói: “Cậu hỏi thử Nhan Hàm khi nào rảnh rồi, chị tới nhà hai đứa ăn cơm.”

“Không rảnh.” Bùi Dĩ Hằng vươn tay day mi tâm, mệt mỏi ban nãy cuộn tới đuôi lông mày.

Giản Căn Huyền mang cảm giác kinh hãi không biết nên nói gì, cô chớp mắt nhìn Bùi Dĩ Hằng, sau một lúc lâu mới nghẹn ra hai chữ: “Tại sao?”

“Nhan Nhan nấu cơm mệt lắm.” Bùi Dĩ Hằng thản nhiên nói.

Giản Căn Huyền hít sâu một hơi: “Nhưng lần trước Nhan Nhan còn mời chị.”

“Khách sáo, khách sáo thôi.” Nói xong, Bùi Dĩ Hằng xoay người bỏ đi, Giản Căn Huyền tức giận đứng tại chỗ, sau hồi lâu vẫn chưa hé răng.

Mãi đến khi buổi tối đi ăn cơm, Giản Căn Huyền vẫn còn nhớ chuyện này, lúc cô tiến vào nhà hàng cúi đầu gửi tin nhắn cho Bùi Dĩ Hằng, khiến trách anh có quy củ sư môn không hả, không biết tôn trọng sư tỷ.

Ai ngờ lúc gửi tin nhắn, khóe mắt Giản Căn Huyền nhìn thấy ở đằng trước có người, cô đứng lúc dừng bước, thật là suýt nữa đụng phải người ta.

Sau khi soạn xong chữ cuối cùng gửi đi, cô ngẩng đầu định nói xin lỗi với đối phương.

Ai ngờ khoảnh khắc ngẩng đầu lên nhìn đối diện, cô có cảm giác tiếng nói bị nghẹn trong cổ họng.

Nhan Chi Nhuận.

Nếu nói có loại người gặp mặt thì sẽ đặc biệt tức giận, e rằng chính là người yêu trước.

Có điều Giản Cẩn Huyền rất cuộc trưởng thành rồi, cô không giống như hồi trước chuyện gì cũng để ở trên mặt, cô hơi cong khóe miệng chuẩn bị lộ ra nụ cười gượng gạo có thể cho là tươi cười.

“Không muốn cười thì đừng cười.” Nhan Chi Nhuận ở đối diện thản nhiên cất tiếng, “Xấu.”

Xấu em gái anh.

À, cô quen em gái anh, vậy thì xấu cả tiểu khu của anh.

Sắc mặt tức tối của Giản Cẩn Huyền hiển nhiên phần nào chọc cười Nhan Chi Nhuận, khuôn mặt anh tuần của anh nhuộm trong sắc màu ảm áp, đượm lên ý cười nhàn nhạt.

Nhưng ý cười này càng khiến Giản Cẩn Huyền nổi nóng hơn.

Cô cúi đầu, thấp giọng hừ một tiếng, che giấu sắc mặt “anh cười cái rắm”.

Tuy rằng cô cúi đầu, nhưng Nhan Chi Nhuận gần như có thể tưởng tượng được trên khuôn mặt cô mang biểu cảm gì. Dù sao lúc ở bên cô, mỗi lần cô tức giận đều sẽ trừng to mắt nhìn anh, sắc mặt bức bối.

Nếu lúc tức giận anh còn cười, cô sẽ đặc biệt thở hỗn hển thốt ra một câu, anh cười cái rắm.

Mỗi lần tới thời điểm này Nhan Chi Nhuận sẽ trực tiếp đè hôn cô.

Chờ khi hôn đến ánh mắt cô óng ánh sóng nước, trong lòng người con gái có bao nhiêu tức tối đều sẽ biến mất.

Khi ấy Nhan Chi Nhuận sẽ cảm khái, người con gái của anh sao lại dễ dãi thế. Thế nhưng không dễ dãi cũng thật sự không dễ dãi, hồi chia tay trở mặt dứt khoát hơn ai hết.

Lúc này Giản Cẩn Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy ý cười vẫn còn trên khuôn mặt anh, cô hừ lạnh một tiếng, chẳng hề do dự đẩy anh ra, lập tức bỏ đi.

Cô đi rồi, Nhan Chi Nhuận quay đầu nhìn lại, cô mặc áo len và váy ngắn trong tay vắt áo khoác dài, nhìn từ phía sau, eo thon chân dài trông rất nổi bật.

Ánh mắt Nhan Chi Nhuận dừng ở mái tóc ngắn của cô, lúc bọn họ còn ở bên nhau, cô có mái tóc dài màu đen, dày mượt đen bóng.

Lúc bọn họ ở bên nhau...

Từ hình dung này ngược lại khiến Nhan Chi Nhuận rơi vào trong trầm tư.

Lần đầu tiên anh biết đến cái tên Giản Cẩn Huyền là vì ông nội anh, ông cụ là một người hâm mộ đam mê cờ vây, ông gia nhập một hiệp hội những người yêu thích cờ vây, trong hiệp hội này có rất nhiều người lớn tuổi, kèm thêm rất nhiều tuyển thủ cửu đẳng đều là hội viên của bọn họ.

Kết quả lần đó ông cụ chẳng hiểu sao muốn anh lái xe đưa ông đi.

Nhan Chi Nhuận đương nhiên không dám không nghe lời, thế là cùng ông đến câu lạc bộ của hiệp hội kia.

Ai ngờ vừa tới nơi, anh trông thấy có vài người vây quanh đại sảnh, mà hai người ngồi ở chính giữa thì đang đánh cờ.

Cho đến khi Nhan Chi Nhuận nhìn thấy cô gái ngồi ở đó, anh lộ ra biểu cảm kinh ngạc, không chỉ vì cô là cô gái duy nhất lại trẻ nhất ở đây, còn là vì anh biết cô.

Nhan Chi Nhuận nhớ tới hôm đó ở trong quán bar, cô mặc đồ đen, tóc dài con người đen, nét đẹp được tôn lên dưới ánh đèn mê ly trong quán bar.

Nhưng giờ phút này cô buộc tóc đuôi ngựa, im lặng ngồi trên ghế, đầu ngón tay kẹp một quân cờ.

Sau khi trầm tư một lúc, cô rốt cuộc đặt xuống quân cờ.

Xung quanh vang lên tiếng ngạc nhiên, sau đó có mấy người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, hình như đang thảo luận chiêu thức cô đi có gian xảo hay không.

Ông cụ Nhan ở bên cạnh anh khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Cô bé này lợi hại đấy.”

Nhan Chi Nhuận buồn cười hỏi: “Ông nội, cái này ông cũng nhìn ra à?”

Bởi vì anh nhất thời không đề nén âm thanh, khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn anh, mà cô gái vốn đang cụp mắt trầm tư giờ phút này cũng ngẩng đầu, tầm mắt nhìn sang đây.

Khi hai người nhìn thấy lẫn nhau, Nhan Chi Nhuận thấy ánh mắt cô gái đột nhiên co lại.

Anh lập tức nở nụ cười, hiển nhiên cô cũng nhận ra anh.

Lần trước ở trong quán bar dù bọn họ mời đối phương uống rượu cả đêm nhưng vẫn không hỏi tên nhau, anh thấy chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ trong quán bar thôi.

Không nhiều tâm tư như vậy, chỉ đơn thuần là người thiện lòng, cùng nhau uống rượu.

Nhưng giờ phút này khi anh lại nhìn thấy cô gái cặp mắt nghiêm túc nhìn bàn cờ thi đấu, đáy lòng anh có sự thích thú nói không nên lời.

Cho đến khi ván cờ tiếp tục, Nhan Chi Nhuận mới hạ giọng hỏi: “Ông nội, hai người này đều là...”

Ông cụ nhìn anh một cái, đáp lại: “Cô bé này tên Giản Căn Huyền, là một kỳ thủ chuyên nghiệp, hiện giờ là ngũ đẳng chuyên nghiệp, năm nay đoạt được mấy giải quán quân của giải đấu trong nước.”

Nhan Chi Nhuận quay đầu qua, sắc mặt kinh ngạc, sao ông lại biết nhiều đến vậy?

Ông cụ thấy biểu cảm của anh, nhất thời tức giận đến mức bộ râu cũng nhếch lên: “Cháu nghĩ cái gì hả.”

“Cháu chỉ thấy lạ sao ông quan tâm đến cô gái này vậy thôi.” Nhan Chi Nhuận mau chóng giải thích.

Ông cụ nhìn anh rớt cuộc hừ một tiếng, lúc này mới nói: “Ông đây là xếp đặt cho con đó, con xem cô bé này xinh đẹp, đánh cờ cũng giỏi nữa.”

Nhan Chi Nhuận quả thật giật mình, anh nói: “Ông đừng nói duyên bậy bạ, con gái nhà người ta mới mười tám đúng không?”

Ông cụ trợn mắt liếc anh một cái, giọng điệu rất khẳng định nói: “Hai mươi rồi.”

Nhan Chi Nhuận có chút không nói nên lời, anh biết ông cụ nhà mình đặc biệt thích cờ vây, hiện tại ngay cả tiêu chuẩn cháu dâu cũng phải là đánh cờ vây giỏi sao?

Lúc này anh lại hạ giọng nói: “Ông nội, xin ông đấy, đừng nói duyên bậy bạ.”

Ông cụ trừng mắt liếc anh, Nhan Chi Nhuận im miệng không nói nữa. Nhưng sau khi anh quay đầu, thế mà chạm vào con người của Giản Cẩn Huyền vừa nhắc lên, anh giật mình trong lòng, sẽ không bị người ta nghe được chứ.

Thế thì cũng thật xấu hổ rồi.

Sau đó ông cụ gọi anh đến câu lạc bộ vài lần, Nhan Chi Nhuận đoán trúng tâm tư của ông, có thể từ chối thì từ chối. Lúc ấy anh sợ thật, tuy rằng anh cảm thấy giữa mình và Giản Cẩn Huyền quả thật rất có duyên phận.

Thế nhưng tình huống của bố mẹ anh lúc ấy, quả thực dùng làm mẫu nói cho anh biết, trò chơi tình yêu này không phải thứ tốt.

Đương nhiên, giữa bố mẹ anh có tình yêu hay không thì cũng không biết.

Nhưng anh chẳng ngờ, duyên phận dường như thật sự có loại kỳ diệu không nói nên lời.

Cho đến khi anh gặp được Giản Cẩn Huyền dưới lầu công ty, anh nhìn cô gái xách theo cái hộp vui vẻ ra mặt, anh hơi sửng sốt.

Nếu gặp rồi thì đương nhiên phải chủ động chào hỏi.

Anh cười hỏi: “Sao có thời gian rảnh sang đây thế?”

“Mua cái này.” Giản Cẩn Huyền giơ lên cái hộp trong tay, cô thở dài một hơi nói, “Công ty các anh bên này có một tiệm bánh ngọt, làm món gì cũng ngon lắm, nhưng phải xếp hàng, tôi tốn một tiếng đồng hồ mới mua được.”

Giản Cẩn Huyền thật sự yêu thích, nhưng cô cũng không có nhiều thời gian để xếp hàng, chỉ thỉnh thoảng qua đây một lần. Không ngờ còn gặp

được Nhan Chi Nhuận, thật sự trùng hợp.

Nhan Chi Nhuận nhìn thoáng qua hộp giấy màu đen cô cầm trong tay, đóng gói rất tinh xảo, loại bánh ngọt này quả thực rất được lòng con gái.

Đợi khi anh nhìn một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, anh trông thấy sắc mặt Giản Căn Huyền rất phức tạp.

Cô như là ghen hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm nói: “Anh muốn nếm thử không?”

Anh vốn chỉ nhìn cái hộp mà thôi, nhưng nhìn thấy vẻ đau lòng và không nở trong mắt cô, mà trên khuôn mặt lại giả vờ tỏ vẻ hào phóng, anh nhìn không được bật cười dưới đáy lòng.

Sau đó anh gật đầu: “Được.”

Giản Căn Huyền mở to hai mắt nhìn, hình như không nghĩ tới anh sẽ thật sự nói vậy.

Sau đó Nhan Chi Nhuận dẫn cô tới quán cà phê dưới lầu công ty, trong sự không nở của mình Giản Căn Huyền chậm rãi mở hộp ra. Mà khoảnh khắc cái hộp kia mở ra cũng bắt đầu duyên phận của hai người họ.

*

“Tổng giám đốc Nhan.” Trợ lý đứng bên cạnh thử hô lên.

Nói mới nhớ vị trợ lý này đã theo anh nhiều năm, thế nên vừa rồi khi nhìn thấy Giản Căn Huyền, anh ta cũng kinh ngạc không thôi. Phải biết rằng hồi trước khi ông chủ nhà mình theo đuổi cô Giản này, anh ta tốn không ít thời gian đến tiệm bánh ngọt kia xếp hàng.

Bởi vậy khi ông chủ nhà mình muốn thu mua tiệm bánh ngọt này, anh ta cũng không bất ngờ.

Đương nhiên việc thu mua của ông chủ anh ta cũng bị đối phương từ chối.

Khi hai người cùng nhau đi vào trong phòng riêng của nhà hàng, người phụ trách của viện cờ vây đã tới, lúc này thấy họ đến liền đứng dậy.

Giản Căn Huyền vốn đang cúi đầu xem di động, nghe được tiếng động lúc này cô mới ngẩng đầu, không ngờ liếc mắt một cái trông thấy Nhan Chi Nhuận, đầu tiên cô sửng sốt, sau đó trong đầu cô hiện lên một hình ảnh.

Cô cầm di động, trên màn hình là một người rất đẹp trai, mặc âu phục, dáng người thẳng tắp.

Cô cười tủm tỉm nhìn màn hình, sau một lúc lâu lên tiếng: “Người này sao lại trông đẹp trai như vậy, thật tức giận.”

Nhưng khi đó cô đã uống say mơ màng, thế nên khi huấn luyện viên Đinh tán gẫu với cô, cô chẳng hề để tâm. Mà ban này khi đụng nhau ở đại sảnh, cô còn mang cảm giác thật sự gặp ma.

Nhưng hiện tại bọn họ cùng ăn trên một bàn cơm.

Bữa cơm này Giản Căn Huyền ăn rất nghiêm túc, chính là kiểu chỉ cần chuyển đồ ăn tới trước mặt cô, cô sẽ nghiêm túc quan sát. Hơn nữa cô cũng đặc biệt cảm ơn nhà hàng này, lại có nhân viên phục vụ giúp phân chia, cô không cần ngẩng đầu.

Về phần Nhan Chi Nhuận ở đối diện thì cả quá trình anh đều thưởng thức biểu hiện của cô, cái loại biểu hiện tôi và anh ta không biết nhau, thật sự chọc cười Nhan Chi Nhuận.

Có lẽ biểu hiện của hai người quá rõ ràng, thế nên những người khác trên bàn phần nào nhìn ra điểm bất thường giữa hai người họ.

Cho đến khi Giản Cẩn Huyền đứng dậy đi toilet.

Sau khi rửa tay xong soi gương, cô im lặng đi ra toilet, nhưng còn chưa đi quá xa, lúc ở chỗ rẽ đột nhiên bị người khác kéo lại.

Giản Cẩn Huyền theo bản năng la một tiếng, nhưng cô còn chưa kêu ra tiếng thì một bàn tay đã phủ trên bờ môi cô.

Sau đó cô nhìn thấy gương mặt của Nhan Chi Nhuận, tiếng hét kia đột nhiên dừng lại.

Khi cô bị đặt trên vách tường, Giản Cẩn Huyền trừng mắt nhìn anh, giống như anh làm ra chuyện tội ác tày trời.

Nhan Chi Nhuận thấp giọng cười, kề sát bên tai cô: “Huyền Huyền.”

Cái tên này đã lâu không ai gọi, bởi vậy Giản Cẩn Huyền đã quên còn có người sẽ kề sát tai cô gọi cái tên này. Mà người gọi tên vẫn là anh.

Hình ảnh quá khứ hiện lên trước mắt, cô nhìn anh cười nũng nịu, tỏ vẻ hồn dỗi: “Không được gọi em như vậy.”

Nhan Chi Nhuận trẻ tuổi khó hiểu nói: “Vì sao không được gọi?”

“Như vậy giống như đang kêu con nít.” Giản Cẩn Huyền bất mãn nói.

Nhan Chi Nhuận tới gần bờ môi cô giống như tập kích bất ngờ hôn cô một cái, cười nói: “Em không phải là cô bé của anh à.”

Nhưng bắt đầu từ khi nào, anh và cô bé của anh đã đi mất rồi.

Thực ra nói tới nguyên nhân hai người chia tay, cho dù là Giản Cẩn Huyền hay Nhan Chi Nhuận, giờ nhắc lại có lẽ sẽ cảm thấy buồn cười. Khi đó Giản Cẩn Huyền vừa thi đấu xong, trong một trận chung kết quan trọng kết quả cô thua cho một vị tiền bối.

Tâm trạng cô đặc biệt không tốt, thế nên cô nằm ở nhà hai ngày, tắt di động, không muốn tiếp ai cả.

Đợi khi Nhan Chi Nhuận suýt nữa muốn phá cửa nhà cô, cô rút cuộc mở cửa ra, hai người nhìn nhau, ai cũng mang sắc mặt nặng nề.

Đáy lòng Giản Cẩn Huyền đang uất ức, dù sao trong tình huống chiếm giữ ưu thế lớn lại bị đối phương lật ngược tình thế, thật sự quá khó chịu.

Tuy nhiên cô không nghĩ tới mình còn chưa kể ra uất ức thì Nhan Chi Nhuận đã trách móc cô một hơi, nói cô không nên tùy hứng, tùy tiện tắt di động, anh đi công tác bên ngoài cũng thế nào lập tức trở về.

Đáy lòng Giản Cẩn Huyền vốn ảm ức, hiện giờ bạn trai không chỉ không quan tâm tới cô, ngược lại trách cô không hiểu chuyện, cô càng tức giận hơn.

Thế là hai người càng nói càng kích động, cho đến khi Nhan Chi Nhuận nhìn thẳng cô hỏi: “Em có biết hai hôm trước là sinh nhật anh không?”

Vấn đề này khiến cô lập tức sửng sốt.

Nhan Chi Nhuận rất mệt mỏi nhìn cô, đáy mắt tràn đầy vẻ thất vọng, do gấp gáp trở về sớm, hai ngày nay anh gần như không ngủ được. Từ khi biết cô thua trận, anh bắt đầu lo lắng cho cô.

Nhưng sự lo lắng của anh không đổi lấy sự thông hiểu của cô.

Lúc Giản Cẩn Huyền sững sờ tại chỗ, Nhan Chi Nhuận thấp giọng hỏi: “Cờ vây và anh, trong lòng em rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?”

Cô hơi ngỡ ngàng bởi câu hỏi này, cô chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa từng cân nhắc.

Khi nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt anh, đáy lòng Giản Cẩn Huyền như bị kim đâm, có cảm giác lộn ngược không nói nên lời tràn ngập cả lồng ngực, cô gần như mang theo giọng điệu gay gắt hỏi: “Nếu em chọn cờ vây, có phải anh sẽ chia tay với em không?”

Nhan Chi Nhuận sững sốt, anh không nghĩ tới điều này.

Ngược lại lời nói vừa thốt ra của Giản Cẩn Huyền khiến anh nghĩ ngợi, nhưng anh không phải có ý này.

Lúc anh vừa định cãi lại thì anh nghe được hai chữ hết sức rõ ràng.

“Cờ vây.”

“Trong cuộc đời em cờ vây là quan trọng nhất, từ khi em bắt đầu có ký ức, cờ vây đã tồn tại trong cuộc sống của em.”

Nhan Chi Nhuận nhìn cô, đột nhiên âm thanh gần kề: “Đúng vậy, thời gian em quen anh không bằng cờ vây của em.” Anh nhẹ nhàng nhún vai, như là muốn nhận thua.

Sau đó anh xoay người, mà cái xoay người này lại là sáu năm trời.

Giản Cẩn Huyền nhìn người trước mặt đã mang dáng vẻ đàn ông chững chạc, lúc trước bọn họ chia tay, anh còn là chàng trai trẻ tuổi ngang ngạnh, hiện giờ khí chất đó đã lắng đọng trở nên chững chạc.

Cô nhìn anh hỏi: “Nhan Chi Nhuận, anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì?” Anh cười nhẹ, vươn tay nắm lấy lòng bàn tay cô.

Giản Cẩn Huyền theo bản năng muốn kéo về, nhưng cô không thể kéo về bàn tay mình. Nhan Chi Nhuận đè lại mu bàn tay cô, anh nắm chặt lòng bàn tay cô đặt lên ngực mình.

Anh thấp giọng nói: “Anh không tiến bộ chút nào.”

Anh hơi khựng lại, mà nhịp tim của Giản Cẩn Huyền dường như tạm ngừng theo nhịp tim anh.

“Lúc trước khi nhìn thấy em anh thực sự rất tức giận, không phải đối với em, mà là với bản thân anh. Anh nghĩ tới quá khứ mình gây thương tổn bao, cảm thấy rất buồn cười. Nhưng khi ở nhà Nhan Nhan nhìn thấy em, em có biết anh đã phát hiện ra một chuyện càng khiến mình kinh ngạc hơn không?”

Giản Cẩn Huyền mím môi, ánh mắt nhìn anh.

Cho đến khi anh nói: “Khoảnh khắc nhìn thấy em, nhịp tim anh lại bắt đầu tăng tốc.”

Nhịp tim tăng tốc đã lâu không gặp, nhịp tim tăng tốc không thể làm trái lại xuất hiện.

Hồi lâu sau Giản Cẩn Huyền như là tìm về âm thanh của mình: “Nhan Chi Nhuận, anh có biết mình đang nói gì không?”

Nhan Chi Nhuận gật đầu: “Anh biết, anh đang tỏ tình với em lần nữa.”

Tỏ tình, theo đuổi tình yêu.

Lúc anh nói xong, hai người đều im lặng, khi nói lời này anh có cả sự xung động lẫn suy xét kỹ càng.

Nhưng đối với Giản Cẩn Huyền thì càng chấn động hơn nữa, cô cất tiếng: “Nhưng anh biết không? 90% cặp đôi hợp lại sau khi chia tay, sẽ bởi vì cùng một nguyên nhân mà chia tay lần nữa.”

“Cho dù chúng ta thực sự hợp lại, cuối cùng sẽ có một ngày anh vẫn không nhận được mà hỏi em cùng một vấn đề.”

Cờ vây và anh, ai quan trọng hơn.

*

Sau khi Giản Cẩn Huyền về nhà, cho dù đã thay đồ ngủ nằm trên giường, hơn nửa đeo miếng che mắt ngủ, không buồn ngủ vẫn không buồn ngủ.

Cô lăn qua lộn lại, làm sao cũng không ngủ được.

Lâu như vậy tới giờ cô vẫn chưa yêu đương, thật sự chỉ là vì cuộc sống đánh cờ quá bận rộn ư?

Không phải.

Thực ra cô có ngoại hình đẹp, đánh cờ cũng giỏi, cho dù trong giới kỳ thủ chuyên nghiệp cũng có người thích cô muốn theo đuổi cô. Huống hồ làm kỳ thủ chuyên nghiệp, lựa chọn nửa còn lại phần lớn đều ở trong giới này.

Rất nhiều kỳ thủ kết hôn với kỳ thủ, kết hôn với người có liên quan đến công việc cờ vây.

Nhưng mặc kệ người xung quanh tác hợp thế nào, đối phương đánh cờ giỏi bao nhiêu, cô vẫn không thể đáp lại.

Cuối cùng trong lòng cô chỉ có một người. Cô càng cố gắng muốn giành quán quân, lại càng muốn chứng minh lựa chọn hồi trước của mình không sai. Cũng không thể trong tình huống người đàn ông đã ra đi mà ngay cả cờ vây cũng mất luôn.

Giản Cẩn Huyền than thở một tiếng, trở người lần nữa.

Nếu cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió, thế thì có lẽ không phải cuộc sống. Giản Cẩn Huyền nhìn bàn cờ trước mặt, sắc mặt trầm lắng

nghiêm túc của cô đã được máy quay bên cạnh nhắm ngay.

Cô đã thua trận chung kết lần này.

Giản Cẩn Huyền thậm chí nghĩ sẵn tiêu đề cho phóng viên, Giản Cẩn Huyền bất đẳng gặp phải trở ngại trong sự nghiệp, thua cho tuyển thủ ngũ đẳng, lần đầu tiên thua cuộc tại trận chung kết trong nước.

Là nhân vật dẫn đầu của giới cờ vây nữ trong nước, từ lâu cô đã không chỉ giới hạn trong khu vực cờ vây nữ.

Hàng năm cô đều sẽ thách thức bản thân, tham gia đủ loại giải đấu cờ vây quốc tế, cho dù thành tích tốt nhất chỉ là top bốn, nhưng điều này cũng đã phá vỡ thành tích tốt nhất của giới kỳ thủ nữ.

Đã lâu rồi cô chưa nếm thử mùi vị thua cho người khác trong nước.

Thế nên khi đối phương bắt tay cô, cô vẫn còn ngỡ ngàng.

Khi Giản Cẩn Huyền về đến nhà, cô tắt di động, một mình nằm trên giường. Nhưng trong đầu vẫn còn suy nghĩ về ván cờ ban nãy, cô làm thế nào thua trận.

Cho đến khi đầu óc và cơ thể hết sức mệt mỏi, cô mới tiến vào giấc ngủ.

Giản Cẩn Huyền không biết mình làm sao tỉnh lại, cũng không biết mình làm sao giống như một du hồn rời giường.

Cho dù cô là kỳ thủ chuyên nghiệp nhiều năm như vậy, cô vẫn không quen với việc thua cuộc. Mặc kệ thua trận nào cũng sẽ khiến cô khó chịu giống như chết.

Ham muốn chiến thắng dưới đáy lòng từ lâu đã vượt qua mọi thứ.

Cô mở di động, tin nhắn ùn ùn kéo đến, cô chưa bấm mở cái nào, đoán chừng đều là an ủi cô.

Cơ mà cô thoáng nhìn thời gian, mới phát hiện mình ngủ thẳng tới hai giờ chiều.

Ban đầu cô định ở nhà tùy tiện làm chút gì ăn, kết quả mở tủ lạnh ra nhìn thấy mặt nạ đầy ắp bên trong, đầu óc cô ngớ ra, giờ mới cười khố.

Cô quay về phòng ngủ cầm lên di động, chuẩn bị ra ngoài mua chút đồ ăn.

Thật là trưởng thành rồi, dù có thua trận nhưng qua hai mươi bốn giờ xem ra sẽ khôi phục.

Giản Căn Huyền cảm thấy may mắn, hôm qua mình không khóc lóc suy sụp tại hiện trường.

Cô mở ra cửa nhà mình, nhìn thấy người đàn ông đang dựa vào cánh cửa. Cô kinh ngạc nhìn đối phương, qua hồi lâu mới như tỉnh ngộ hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Nhan Chi Nhuận nhìn cô, đột nhiên tiến lên hai bước rồi vươn tay ôm lấy cô.

“Em đừng buồn, chỉ là một trận đấu mà thôi.”

Khoảnh khắc giọng anh vang lên bên tai cô, thời gian tựa như xuyên qua, sáu năm trước hai người cũng đứng ở cửa, hồi ấy bọn họ còn trẻ nhìn nhau, ai cũng không nhận thua, muốn cãi cọ một mất một còn.

Rốt cuộc không ai nhận được đáp án mà mình mong muốn.

Lúc này thời gian dường như vươn ra một bàn tay lớn mềm mại, mở ra một cánh cửa để bọn họ bù đắp sự thiếu hụt trong quá khứ.

Lần này Giản Cẩn Huyền không đẩy anh ra, cô tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, rồi cuộc ghen ra một câu: “Em rất tức giận, em không nên thua trận.”

Sự ấm ức đáng thương này như là đợi sáu năm mới nói ra.

Nếu hôm ấy khi em mở cửa ra, anh cũng ôm lấy em như vậy, chúng ta trẻ tuổi thế, có phải sẽ không lựa chọn con đường mỗi người đi một ngã chẳng.

Nhưng cuộc sống không có nếu như, cuộc sống chỉ có kết quả.

Khi đó bởi vì còn quá trẻ non nớt, luôn muốn phân chia đúng sai, thế nên chỉ có kết quả như vậy.

Nhưng hiện tại, chúng ta đã trưởng thành rồi phải không?

Sau khi lắng nghe Giản Cẩn Huyền than phiền xong, Nhan Chi Nhuận rút cuộc hơi buông cô ra, giữa hai người kéo ra một khoảng cách nho nhỏ, anh nhìn cô nghiêm túc nói: “Cho dù có 90% số người sẽ bởi vì cùng kết quả mà chia tay, chúng ta cũng có thể làm người nằm trong 10% hạnh phúc nhất.”

“Anh không nên bảo em lựa chọn giữa cờ vây và anh, bởi vì em không cần lựa chọn.”

“Anh sẽ ủng hộ em theo đuổi sự nghiệp cờ vây của mình, vĩnh viễn, vĩnh viễn.”

Giản Cẩn Huyền im lặng nhìn anh, rồi cuộc khi anh nói ra hai chữ vĩnh viễn, đột nhiên hốc mắt cô đỏ lên, cô hơi ghen ngào nói: “Thực ra năm đó em không quên sinh nhật của anh.”

Lúc Nhan Chi Nhuận bỏ đi, cô quay đầu nhìn cái bàn nằm trong phòng khách của mình, trên đó đặt một món quà cô chuẩn bị tặng cho anh.

Một chiếc đồng hồ anh rất thích hồi ấy, là cô dùng tiền thưởng một giải quán quân của mình mua được.

Sau khi Nhan Chi Nhuận nghe xong, anh nhìn cô vừa đau lòng lại bất đắc dĩ nói: “Đồ ngốc.”

Giản Cẩn Huyền nhìn anh: “Anh cũng vậy.”

Bọn họ đều là kẻ ngốc, cũng đã ngốc đủ rồi. Cho dù bọn họ cố chấp, đã từng mất đi nhưng vẫn biết tìm về lẫn nhau.

Thế thì đã đủ rồi.-Hết-

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 80: Ngoại Truyện 1 \(2\)](#)
[Chương 81: Ngoại Truyện 1 \(3\)](#)
[Chương 82: Ngoại Truyện 1 \(4\)](#)
[Chương 83: Ngoại Truyện 1 \(5\)](#)
[Chương 84: Ngoại Truyện 1 \(6\)](#)
[Chương 85: Ngoại Truyện 1 \(7\)](#)
[Chương 86: Ngoại Truyện 1 \(8\)](#)
[Chương 87: Ngoại Truyện 1 \(9\)](#)
[Chương 88: Ngoại Truyện 1 \(10\)](#)
[Chương 89: Ngoại Truyện 1 \(11\)](#)
[Chương 90: Ngoại Truyện 1 \(12\)](#)
[Chương 91: Ngoại Truyện 2](#)
[Chương 92: Ngoại Truyện 2 \(2\)](#)